ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ

Άνθρωπος - Λόγος - Παιδεία - Δημοκρατία

ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ – ΛΟΓΟΣ – ΠΑΙΔΕΙΑ – ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Γιώργος Χαραλαμπίδης

Άνθρωπος – Λόγος – Παιδεία – Δημοκρατία

e-mail: baleni3@gmail.com

ISBN: 978-618-00-5719-5

2025

Εισαγωγή.

Όλοι εμείς που γράφουμε, πιστεύω, γράφουμε γιατί είχαμε κάποια στιγμή μια ιδέα που θέλαμε να την κάνουμε γνωστή σε πολλούς.
Είτε όμως είμαστε αδύναμοι για την άμεση πραγματοποίηση του θέλω μας, είτε οι ιστορικές συνθήκες δεν το επέτρεπαν. Έτσι καταφεύγουμε στο γράψιμο. Το γράψιμο μπορεί να κάνει την ιδέα μας γνωστή σε πλάτος στον χώρο, όσο και σε βάθος στον χρόνο.
Δεν συμπεριλαμβάνω βέβαια στο "εμείς" αυτούς που γράφουν αποκλειστικά και μόνο επί χρήμασι.

Εϊναι πολλά χρόνια τώρα που σε δημοσιευμένα κείμενα μου, πραγματεύομαι συνεχώς με διαφορετικό τρόπο γραφής το κεντρικό μου θέμα.
Ότι δηλαδή οι πραγματικότητες Άνθρωπος – Λόγος – Παιδεία – Δημοκρατία, είναι συγκοινωνούντα δοχεία, ότι η μια συμπληρώνει την άλλη, ότι η ύπαρξη της μιας προϋποθέτει την ύπαρξη όλων, ότι ο θάνατος, της μιας εξ αυτών θα συμπαρασσύρει στον θάνατο όλες...
Οι δοκιμές αυτές μου έδωσαν την αυτοπεποίθηση, ότι αυτά που λέω δεν είναι ανοησίες. Ότι αργά μεν, σταθερά δε, γίνονται αντιληπτά από όλο και περισσότερους.
Αποφάσισα λοιπόν να δώσω μια πιο ολοκληρωμένη μορφή στη σκέψη μου.
Το αποτέλεσμα θα κριθεί από τον αναγνώστη.
Ευχαριστώ όσους θα μπουν στον κόπο να με διαβάσουν.
Ευχαριστώ ιδιαιτέρως αυτούς που θα στοχαστούν αυτά που διάβασαν! Τιμή μου!

Γιώργος Χαραλαμπίδης

Άνθρωπος

Τι είναι ο Άνθρωπος;

▪ Όχι κάτι εντελώς γνωστό, αφού σε κάθε εποχή μας εκπλήσσει και μας συναρπάζει με νέες δυνατότητες και ικανότητες που έως τότε δεν φαίνονταν. Τουλάχιστον στους πολλούς.
▪ Όχι μόνον ύλη αλλά και πνεύμα.
▪ Όχι, δεν υπάρχει "απλός" άνθρωπος. Ο Άνθρωπος είναι το πολυπλοκότερο βιολογικό ον. Και το μοναδικό γνωστό, έως σήμερα, με πνευματική δυνατότητα. Απλό άνθρωπο ονομάζουν τον άνθρωπο που δεν του δόθηκε η δυνατότητα ή δεν ήταν ευνοϊκές οι συνθήκες, ή δεν είχε την θέληση, να αναπτύξει σε ικανό βαθμό σωματικές και πνευματικές ικανότητες. Απλό άνθρωπο επίσης, ονομάζουν τον άνθρωπο που έχουν την πρόθεση να κοροϊδέψουν, ώστε στη συνέχεια να τον εκμεταλλευτούν.
▪ Όχι, άνθρωπος δεν είναι μόνο του ένα άτομο. Η ανθρωποομάδα είναι μέρος του και προέκταση του. Είναι το «περιέχον» που «περιέχεται»!
▪ Η υλική υπόσταση του ανθρώπου αναπτύσσεται με νόμους βιολογικούς.
▪ Η πνευματική υπόσταση του ανθρώπου αναπτύσσεται με νόμους και βιολογικούς αλλά και κοινωνικούς και της ιδίας βούλησης.
▪ Δεν μπορεί να υπάρξει πνευματική ανάπτυξη χωρίς συγκροτημένη ανθρωποομάδα που θα βάλει σαν στόχο την διαπαιδαγώγηση, κατά τρόπο που να ευνοεί την πνευματική ανάπτυξη. Αντίθετα είναι δυνατόν, μια συγκροτημένη ανθρώπινη υποομάδα να εμποδίζει σκόπιμα, με διάφορα μέσα, είτε την βιολογική είτε την πνευματική ανάπτυξη άλλων ομάδων.
▪ Δεν φαίνεται να μπορεί να υπάρξει πνεύμα χωρίς σώμα, υπάρχουν όμως αρκετά σώματα χωρίς πνεύμα.
▪ Ο άνθρωπος είναι κατά την ύλη του φθαρτός. Όλοι κάποια στιγμή θα πεθάνουμε.
▪ Είναι φθαρτός κατά το πνεύμα του; Η θρησκεία αλλά και η σύγχρονη φυσική λένε πως όχι.
▪ Γεγονός πάντως είναι, ότι η πνευματική δημιουργία πολλών ανθρώπων, εφ' όσον διαδοθεί κατάλληλα και παγιωθεί στο ανθρωποσύνολο, διαιωνίζεται και αναβιώνει από γενεά σε γενεά. Επί παραδείγματι η πνευματική δημιουργία του Αριστοτέλη του Σταγειρίτη, είναι ζωντανή και παρούσα στον εικοστό πρώτο αιώνα μ.Χ. Ανατρέξτε στο διαδίκτυο, να δείτε πόσες αναφορές υπάρχουν!..
Μπορείτε επίσης να δείτε χιλιάδες ταινίες με δημιουργούς και συντελεστές που δεν είναι πλέον εν ζωή!..
▪ Ας φανταστούμε μια ομάδα ανθρώπων του 20ου μ.Χ. αιώνα και μια ομάδα ανθρώπων του 20ου π.Χ. αιώνα. Μπορούν να συνυπάρξουν;
Πώς και υπό ποιες συνθήκες η δεύτερη <u>δεν</u> θα υποδουλωθεί στην πρώτη, λόγω τεράστιας διαφοράς στη γνώση; Τι διδάσκουν τα ιστορικά παραδείγματα;
▪ Ο άνθρωπος είναι δημιούργημα και του πνεύματος; Αν ναι γιατί μεγάλο μέρος των ανθρώπων δεν το συνειδητοποιεί; Δεν μπορεί; Δεν θέλει; Εμποδίζεται τεχνηέντως από άλλους; Πόσο μακριά μπορεί να φθάσει η ανθρώπινη πνευματική ανάπτυξη;
▪ Το πνεύμα μέχρι τώρα είναι πιστό στο είδος άνθρωπος.
Φαντάζεστε μια κοινωνία όπου τα έλλογα όντα θα είναι δύο ή περισσότερες διαφορετικές βιολογικές μονάδες; Φαντάζεστε μια κοινωνία όπου το έλλογο ον άνθρωπος, θα πρέπει να διεκδικήσει τον χώρο του και τον χρόνο του, από ένα έλλογο μη βιολογικό ον, κατασκεύασμα άλλων ανθρώπων; Έχετε ακούσει για τον Μετάνθρωπο;
▪ Η ανθρώπινη προσπάθεια, αφήνει πάντα ή σχεδόν πάντα ένα θετικό υπόλοιπο. Είτε πρόκειται για υλική είτε για πνευματική. Αυτό το θετικό υπόλοιπο αν αφαιρεθεί από τους πολλούς δημιουργεί πλούτο. Αν η αφαίρεση είναι παρά την θέληση, τότε έχουμε φτωχούς και πλούσιους. Αν η αφαίρεση είναι συνειδητή προσφορά τότε έχουμε μια κοινωνία πολύ πλούσια σε υλικό, σε πνευματικό, σε ηθικό υπόβαθρο, μια κοινωνία υγιή και σφριγηλή.
▪ Το υλικό όσο περισσότερο μοιράζεται τόσο μικραίνει σαν μερίδιο, έως μηδενισμού.
Το αντίθετο συμβαίνει με το πνεύμα. Όσο περισσότερο μοιράζεται, τόσο μεγαλώνει και σαν

συνολική κατάκτηση γνώσης, αλλά και τόσο περισσότερο μεγαλώνει και εμπλουτίζεται το μερίδιο που αναλογεί σε κάθε ανθρώπινη μονάδα.
▪ Η προτίμηση προς το εύκολο, είναι μια γενική αρχή. Η μη πράξη είναι πιο εύκολη από την πράξη. Όπως και η ανούσια χρονοτριβή είναι ευκολότερη από τον στοχασμό.
Αλλά και η καταστροφή είναι πιο εύκολη από την διατήρηση ή την ανανέωση.
Είναι όμως αυτός ο ενδεδειγμένος δρόμος για τον άνθρωπο;
▪ Ο άνθρωπος γεννιέται με την επαφή. Η επαφή είναι αυτή που τον καταξιώνει αργότερα σαν γεννήτορα, του όποιου υλικού ή πνευματικού. Πώς και γιατί η πνευματική επαφή των ανθρώπων είναι σε τόσο μεγάλη υστέρηση αναλογικά με την υλική;
▪ Δεν υπάρχει αγάπη χωρίς θυσία, δεν υπάρχει συγνώμη χωρίς μετάνοια. Η θυσία και η μετάνοια όταν λαμβάνονται σαν αποφάσεις, με πλήρη συνείδηση, καταξιώνουν τον άνθρωπο σαν ανώτερη συναισθηματική όσο και λογική οντότητα.
▪ Τι είναι νόμος; Ποια η διαφορά των νόμων της φύσης από τους νόμους που φτιάχνει ο άνθρωπος; Ποιους αφορούν οι μεν και ποιους οι δε; Υπάρχουν ανθρώπινοι νόμοι που έχουν ενδυθεί την ισχύ των φυσικών νόμων; Γιατί; Είναι σε θέση ο άνθρωπος να το αντιληφθεί;
▪ Η επιστήμη πλέον συγκλίνει ότι το σύμπαν είναι ενιαίο και αδιαίρετο.
Όπως η ενέργεια διαχέεται παντού, έτσι και κατ' όμοιο τρόπο, μία ουσία που δεν είναι ύλη, αλλά ούτε και ενέργεια, διαχέεται παντού και "βαπτίζει" τα πάντα. Θα την ονομάσω πνευματική υπόσταση του σύμπαντος, "Νόηση" με μια λέξη. Ο άνθρωπος έχει τα πνευματικά εργαλεία να συνδεθεί μ' αυτήν και να επικοινωνήσει μ' αυτήν. Αλλά αυτό δεν γίνεται ποτέ χωρίς την συγκατάθεση του. Πολύ περισσότερο, με την αδιαπραγμάτευτη θέληση του να το κάνει. Τα εργαλεία που απαιτούνται για τη σύνδεση αυτή, είναι τα ίδια που τον φέρνουν σε επαφή με τον συνάνθρωπο, ισχύοντας πάντα οι ίδιοι κανόνες της αμοιβαίας θέλησης. Και είναι το συναίσθημα, η λογική και η συνείδηση.
Η χριστιανική θρησκεία ονόμασε την δυνατότητα αυτής της διεπαφής "Άγιο Πνεύμα" και είναι η πραγματική καταξίωση της ανθρώπινης ζωής και ύπαρξης!
▪ Είμαστε στις αρχές της 3ης μ.Χ. Χιλιετίας. Ο κόσμος φαίνεται ότι ξαναγυρνά στον Μεσαίωνα από κοινωνικής άποψης. Εγωισμοί, συμφέροντα, αδιαφορία των πολλών, φαίνεται ότι θα οδηγήσουν την ανθρωπότητα σε μια πρωτόγνωρη εκατόμβη.
Υπάρχει ελπίδα να αποφευχθεί, έστω την ύστατη στιγμή;
Ναι! Είμαι βέβαιος γι αυτό!
Μόνο που για να συμβεί αυτό θα πρέπει ο άνθρωπος να αναγνωρίσει ότι απομακρύνθηκε, για διάφορους λόγους, από τον Άνθρωπο και να επιστρέψει σ' αυτόν, προχωρώντας και ανακαταλαμβάνοντας με θάρρος και εμπιστοσύνη το πνευματικό περιεχόμενο που του δωρήθηκε.

Αυτός είναι ένας από τους λόγους που γράφω τις γραμμές αυτές.

Τι σημαίνει Υγεία για μία ανθρώπινη μονάδα; Τι σημαίνει Υγεία για μία ανθρώπινη ομάδα;

Υπάρχει ορισμός του τι είναι υγεία: «Συνύπαρξη σωματικής, πνευματικής, ψυχικής και κοινωνικής ευεξίας και φυσικά απουσία ασθένειας.»

Σωματική υγεία έχουμε, όταν έχουν καλυφθεί οι βασικές μας ανάγκες και δεν ασθενεί κάποιο όργανο του σώματος, σε συνύπαρξη με αρτιμέλεια. Η σωματική άσκηση είναι παράγοντας καλής σωματικής υγείας.

Πνευματική υγεία έχουμε, όταν λειτουργεί άψογα ο εγκέφαλος μας, και συλλειτουργούν αρμονικά οι δυνατότητες: ένστικτο, συναίσθημα, λογική, συνείδηση. Η πνευματική άσκηση είναι παράγοντας καλής πνευματικής υγείας.

Ψυχική υγεία έχουμε, όταν η σκέψη, η ομιλία, και η πράξη μας, διέπονται από ηθική, φιλαλήθεια, αποστρέφονται την αδικία και την αχαριστία, προσβλέπουν στο εγώ, αλλά και στο "ο διπλανός μου" (πλησίον) και στο ανθρωποσύνολο και στο σύμπαν. Το "Μαζί" είναι παράγοντας που ευνοεί την καλή ψυχική υγεία.

Κοινωνική υγεία είναι, όλα τα άτομα της ομάδας να έχουν πρόσβαση στα αναγκαία, να τους δίνονται ευκαιρίες, να μην εφαρμόζονται άδικοι περιορισμοί, η ομάδα (κοινωνία) να έχει έγνοια των ατόμων και φυσικά τα άτομα να δομούν και να θεσμοθετούν την ομάδα κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να είναι δυνατή η απόλαυση της σωματικής, της πνευματικής και της ψυχικής υγείας, για τον καθένα ξεχωριστά, όσο και συνολικά. Επειδή η απουσία συνεννόησης και αλληλοκατανόησης είναι κοινωνική ασθένεια, η ανεμπόδιστη ροή της πληροφορίας είναι παράγοντας κοινωνικής υγείας.

Φυσιολογικά η υγεία των ατόμων ακολουθεί μία καμπύλη ανάπτυξης έως το μέγιστο και μετά ακολουθεί φθίνουσα πορεία έως τον θάνατο.

Σωματική υγεία.

Η σωματική υγεία του ανθρώπου, περιλαμβάνει την φροντίδα του σώματος, την πρόληψη και την θεραπεία. Η φροντίδα, σημαίνει καλή τροφή, καθαρό νερό, καθαρό αέρα, καθαρισμό σε τακτική βάση. Οι προϋποθέσεις για την δυνατότητα εξυπηρέτησης όλων αυτών, έχουν εναποτεθεί στην διακυβέρνηση των "εθνικών" κατά κύριο λόγο ομάδων. Το να αλλάξει ή όχι αυτό από μία "παγκοσμιοποιημένη" διακυβέρνηση ή από έναν "πολυπολικό" κόσμο, είναι σημαντικό αφού επηρεάζει την υγεία των ατόμων αλλά και των ομάδων.

Η σωματική υγεία, εξαρτάται από τις συνθήκες εργασίας, άρα υπάρχει ανάγκη καθορισμού κανόνων που δεν πρέπει να ξεπερνιούνται γιατί αλλιώς βλάπτεται η υγεία των εργαζομένων. Το ωράριο εργασίας, οι υγιεινοί εργασιακοί χώροι, η μέριμνα σε περίπτωση ασθένειας ή ανεργίας, είναι μερικά μόνο από τα θέματα που πρέπει να τεθούν, ενώ υπάρχουν πολύ περισσότερα κατά τομέα εργασίας.

Η Ιατρική είναι ο χώρος που έχει θεσμιστεί για την φροντίδα της υγείας γενικότερα. Δυστυχώς η έμφαση δίδεται στην θεραπεία, παρά στην πρόληψη. Η τάση για ιδιωτικοποίηση των παροχών υγείας, με σύγχρονη υποβάθμιση των δημόσιων παροχών, είναι ένα άτιμο παιχνίδι της εξουσίας που θέλει να διαιρεί τον πληθυσμό σε άνισες ομάδες αναγκαστικά αντιμαχόμενες, με κοινό από όλους ζητούμενο το χρήμα που αυτή παράγει και πουλά μέσω του τραπεζικού συστήματος. Όπως γίνεται αντιληπτό, ο αποκλεισμός από παροχές υγείας σε ομάδες, τις φέρνει σε δεινή θέση απέναντι

σε άλλες που χαίρουν πλήρους υγειονομικής φροντίδας.

Πνευματική υγεία.

Οι βασικές πνευματικές δυνατότητες του ανθρώπου.

Ο άνθρωπος έχει πέντε αισθήσεις που είναι τα μέσα γνωριμίας του με τον υλικό κόσμο.
Τις: αφή, όραση, ακοή, όσφρηση, γεύση.
Η φύση όμως τον προίκισε με την **Νόηση** που πολλαπλασιάζει τις φυσικές του δυνατότητες.
Η Νόηση περιλαμβάνει το συναίσθημα, τη λογική και τη συνείδηση. Αυτά είναι τα μέσα γνωριμίας του ανθρώπου με το μη υλικό (πνευματικό) και παράλληλα τα μέσα διασύνδεσης και συλλειτουργίας υλικού και μη υλικού.

Το ένστικτο
είναι η έμφυτη εσωτερική παρόρμηση των ζωντανών οργανισμών που οδηγεί σε ενέργειες που αποσκοπούν στη συντήρηση της ζωής και στην αναπαραγωγή του είδους χωρίς τη συμμετοχή της νόησης, ή παρόρμηση, ή εσωτερική ορμή για κάτι, ή φυσική τάση· π.χ. "το σεξουαλικό ένστικτο", "το ένστικτο της αυτοσυντήρησης", "από ένστικτο" = αυθόρμητα, ασυνείδητα, χωρίς προηγούμενη σκέψη, χωρίς επέμβαση του λογικού. Συνώνυμα: έμφυτο, ορμέμφυτο. Ετυμ: από το λατινικό instictus. Μτφ. «ηχώ των γονιδίων».

Η λειτουργία του ενστίκτου είναι σημαντική για τη ζωή π.χ. Το ένστικτο αυτοσυντήρησης: Πλήθος λειτουργιών του οργανισμού εκτελούνται χωρίς την διαμεσολάβηση της συνείδησης. Καρδιακή λειτουργία, ορμονικός έλεγχος, λεμφικό σύστημα κ.ά.
Κάθε φορά που το στομάχι διαμαρτύρεται ο οργανισμός προσπαθεί να καλύψει την ανάγκη που εκφράζεται με τον τρόπο αυτό. Κάθε φορά που ο οργανισμός καταλαμβάνεται από την αίσθηση απειλής, ενεργοποιεί τάσεις μάχης ή φυγής. Κάθε φορά που μεταβάλλονται οι συνθήκες του περιβάλλοντος, θερμοκρασία, ανεπαρκής οξυγόνωση, κάνει προσπάθειες να επαναφέρει το περιβάλλον στο κανονικό. Έντομα πριν τον σεισμό έχει παρατηρηθεί να βγαίνουν από τις τρύπες τους και να τρέχουν προς όλες τις κατευθύνσεις, προαισθανόμενα το επερχόμενο.
Είναι δυνατή, η ακύρωση του ενστίκτου της αυτοσυντήρησης από άλλο ένστικτο π.χ. το «μητρικό φίλτρο».
Σεξουαλικό ένστικτο (ή αναπαραγωγής όπως το ονομάζουν κάποιοι).
Κοινωνικό ένστικτο, (ελάχιστοι άνθρωποι μπορούν να αντέξουν στην μοναξιά έστω και για μικρό διάστημα).
Πιθανόν το ένστικτο να συνδέεται με το υποσυνείδητο και αυτό που ονομάζεται ενόραση ή 6η αίσθηση.
Όταν η βάση συμπεριφοράς είναι το ένστικτο κυριαρχούν συμπεριφορές όπως βία, υποκρισία, αδιαφορία.
Όσο περισσότερο τείνει κανείς προς την μάθηση, τόσο περισσότερο (στις σύνθετες λειτουργίες) παύει να λειτουργεί με το ένστικτο και αναπτύσσει αυτό που συνηθίζουμε να λέμε ανώτερη πνευματική λειτουργία, με αντίτιμο όμως την πολύ δύσκολη έως αδύνατη μερικές φορές επιστροφή στο ένστικτο. (Σε πολλές ή και σε όλες τις περιπτώσεις, θα πρέπει να ξαναμεσολαβήσει η διαδικασία της εξέλιξης ή και της φυσικής επιλογής, για να ξαναδημιουργηθεί μέσω της μάθησης το ένστικτο που προϋπήρχε και που την θέση του κατέλαβε η γνώση ή η κοινωνική αλληλοεξάρτηση).

Σε πολλές περιπτώσεις μεταφέρονται στο ένστικτο, ή αποδίδονται σ’ αυτό λειτουργίες που έχουν περάσει από το φίλτρο της συνήθειας. Πράγμα που σημαίνει ότι το ένστικτο και ξεγελιέται και κατευθύνεται. Είναι όμως λειτουργία άκρως απαραίτητη. Σκεφτείτε την αντίδραση στον κίνδυνο, π.χ. όταν οδηγείτε, να μην είναι ενστικτώδης.

Αλλά σε ανώτερο επίπεδο, μόνο με το ένστικτο, ο άνθρωπος είναι καταδικασμένος να ζήσει «μόνος», με την έννοια της λειψής πνευματικής του ανάπτυξης.
Με την κυριαρχία άλλων ανώτερων πνευματικών λειτουργιών πάνω στο ένστικτο, κατάφερε να κυριαρχήσει στο περιβάλλον, και να το χρησιμοποιήσει προς όφελος. Με την υπέρμετρη εμπιστοσύνη στην δύναμη της λογικής κινδυνεύει να το ξανακάνει πρωτόγονο (ή μήπως δεν φταίει αυτό;).

Η λογική
είναι η ανθρώπινη δυνατότητα που μας καθιστά ικανούς για:
Δυνατότητα διάκρισης διαφόρων χαρακτηριστικών και ικανότητα ταξινόμησης.
Δυνατότητα προσδιορισμού του χώρου και του χρόνου και της μεταξύ τους σχέσης.
Δυνατότητα αρίθμησης - μέτρησης - μελέτης συνεχούς και μερικά ασυνεχούς πνευματικού, ενεργειακού, υλικού χώρου.
Δυνατότητα αντίληψης πολύπλοκων εννοιών ή καταστάσεων.
Δυνατότητα συσχέτισης.
Δυνατότητα δόμησης.
Παραγωγή συλλογισμού
Να διεξάγουμε έρευνα.
Να λύνουμε προβλήματα.
Να εκτιμούμε.
Να κριτικάρουμε.
Να αποφασίζουμε για το πώς θα πράξουμε.
Να φτάνουμε σε μια κατανόηση του εαυτού μας, των άλλων ανθρώπων και του κόσμου.
Έχει ένα εύρος δυνατότητας από τον απλό προγραμματισμό ενός ραντεβού, μέχρι την επιστημονική αλήθεια. Την δυνατότητα διερεύνησης του κόσμου μας από το επίπεδο του πυρήνα του ατόμου έως τους μακρινούς Γαλαξίες (σήμερα η επιστήμη μιλά για 11 τουλάχιστον διαστάσεις).
Από το καθαρά υλικό έως το φιλοσοφικά απόλυτα πνευματικό.
Αλλάζει τον κόσμο με επιστήμη και τεχνολογία, αλλά χωρίς το συναίσθημα και την συνείδηση, παρέχει όπλα και χρήμα στους μη έχοντας λογική και συνείδηση, με αποτέλεσμα η άμιλλα να γίνεται ανταγωνισμός κι ύστερα πόλεμος και τέλος παγκόσμιος πόλεμος και καταστροφή.
Η εξέλιξη και διαμόρφωση της απαιτεί και κόπο και χρόνο σε ατομικό επίπεδο.
Πολύ περισσότερο σε ομαδικό.
Η καλλιέργεια της λογικής σε κάθε άτομο χωριστά, είναι ευθύνη της ομάδας. Η μη καλλιέργεια της λογικής σε ατομικό και ομαδικό επίπεδο, αποστερεί από άτομα και ομάδες μέρος της ανθρώπινης φύσης τους.
Την ακραία αποστέρηση λογικής την ονομάζουμε τρέλα. Τα ενδιάμεσα επίπεδα δεν έχουν ονομασία. Οι ανθρώπινες ομάδες που λειτουργούν χωρίς λογική προσομοιάζουν με αγέλες ζώων. Η αγάπη της ομάδας για τα άτομα που την απαρτίζουν αλλά και για τις επερχόμενες γενιές οδηγεί την ομάδα να επεξεργαστεί τρόπους και μεθόδους καλλιέργειας της λογικής σε όσο το δυνατόν μεγαλύτερο μέρος της. Οι τρόποι και οι μέθοδοι αυτοί, είναι μέρος αυτού που γενικώς ονομάζουμε παιδεία.

Ακόμη και η ομάδα που δεν αγαπά μέρος των μελών της αφού τα βλέπει υποκριτικά και σαν μέσον παραγωγής και αναλώσιμα, αναγκάζεται να παρέχει δείγμα λογικής και χρήσης λογικής, υπολειπόμενο βέβαια αυτού που θα έπρεπε. Τις μεθόδους καλλιέργειας αυτής της λειψής λογικής τις λέμε εκπαίδευση.

Η ποιοτική λειτουργία της λογικής σε συνεργασία με το συναίσθημα και τη συνείδηση, είναι αποτέλεσμα πολύχρονης προσπάθειας του ιδίου του ατόμου, αλλά και της ομάδας που το περιβάλλει και του εξασφαλίζει συνθήκες σωματικής και πνευματικής υγείας.
Νέοι, Νέες, χωρίς λογική σε αξιόλογο βαθμό ανάπτυξης, αποστερείτε από τον εαυτό σας ένα

σημαντικό ανθρώπινο εργαλείο. Αυτό έχει τις ανάλογες επιπτώσεις στον εαυτό σας αλλά και στην ομάδα της οποίας είστε μέλος.

Το συναίσθημα
είναι κινητήρια δύναμη. Από το χάδι της μαμάς στο μάγουλο του παιδιού της, έως την κινητοποίηση εκατομμυρίων ανθρώπων σε κοινά έργα δημιουργίας. Μπορεί όμως να οδηγήσει σε οπισθοπορεία (στρες) ή να ακινητοποιήσει (τρόμος). Η έκφρασή του συμπαρασύρει ευκολότερα απ' ότι η λογική. Χωρίς την συνέργεια όμως λογικής και συνείδησης ίσως οδηγήσει σε έργα καταστροφής.
Είναι ψυχική διάθεση που προκύπτει από εξωτερικά ερεθίσματα, αλλά εξαρτιέται και από τη συνολική ψυχολογική κατάσταση του ατόμου.
Συνεπώς, το συναίσθημα έχει καθαρά υποκειμενική έννοια, πράγμα που δυσκολεύει ένα γενικό ορισμό του.

Παραδείγματα συναισθημάτων:
αγανάκτηση
αγωνία
άγχος
αηδία
ανία
απόγνωση
απορία
έκπληξη
ελπίδα
ενθουσιασμός
ενοχή
έπαρση
ευγνωμοσύνη
ευχαρίστηση
ζήλια
θαυμασμός
θλίψη
θυμός
ικανοποίηση
λύπη
μελαγχολία
μοναξιά
νοσταλγία
ντροπή
οργή
πανικός
πόνος
προσδοκία
συγκίνηση
τύψη
τρόμος
τρυφερότητα
υπερηφάνεια
φθόνος
φόβος
χαρά

χαρμολύπη
αίσθημα κενού

Ίσως υπάρχουν συναισθήματα που δεν έχουν διακριθεί ακόμη και δεν τους έχει δοθεί (το κατάλληλο) όνομα.
Όλα τα συναισθήματα προκαλούν στον οργανισμό μεταβολές (αλλαγή ρυθμού καρδιακών παλμών, έκκριση υγρών όπως δάκρυα, σίελο, ορμόνες κ.τ.λ.) προετοιμάζοντας τον οργανισμό να δεχθεί ή να ενεργήσει.
Μερικές φορές γεννιούνται συναισθήματα από ψεύτικες αιτίες προκαλώντας συναισθηματικό κορεσμό, χωρίς όμως να κινητοποιούν το παραμικρό (όπως οι σαπουνόπερες της τηλεόρασης).
Μερικοί επιστήμονες λένε ότι βασικότερο συναίσθημα είναι ο φόβος, και ότι εξ' αυτού γεννώνται όλα τα άλλα.
Άλλοι πάλι πιστεύουν ότι ο ανθρώπινος εγκέφαλος βρίσκεται σε διαρκή αντιπαράθεση με... τον εαυτό του καθώς το τμήμα εκείνο που ελέγχει το συναίσθημα αναζητά την άμεση ικανοποίηση ενώ η λογική θέτει μακροπρόθεσμους στόχους.
Ακόμη, ερευνητές, ανακάλυψαν ότι τα δύο τμήματα του εγκεφάλου φαίνεται να ανταγωνίζονται μεταξύ τους για τον έλεγχο της συμπεριφοράς του ανθρώπου ο οποίος βασίζει τις αποφάσεις του, είτε στην άμεση ικανοποίηση των αναγκών του είτε στην επίτευξη κάποιου μακρινού στόχου.

Πάντως:
Η πρώτη αντίδραση σε συμπεριφορές των άλλων, μη αποδεκτές από το ίδιο το άτομο, εμφανίζεται στον χώρο του συναισθήματος:
Πώς αισθάνεστε όταν σας αναγκάζουν να κάνετε ή να πείτε κάτι παρά την θέλησή σας; Ή ακόμη όταν σας στερούν κάποια δυνατότητα;
Πώς αισθάνεστε όταν ανακαλύπτετε ότι σας έχουν πει ψέματα, ότι σας κορόιδεψαν;
Πώς αισθάνεστε όταν παρά το εκφρασμένο από την πλευρά σας ενδιαφέρον, η άλλη πλευρά αδιαφορεί παντελώς;
Το συναίσθημα παρασέρνει. Παρακινεί και άλλους σε παρόμοια έκφραση ανάλογα με την δύναμη και την γνησιότητα που θα εκφραστεί.
Παράδειγμα οι πολιτικές συγκεντρώσεις ή το θέατρο, ο κινηματογράφος, ακόμη και η τηλεόραση.
Το συναίσθημα είναι κατά κύριο λόγο το θέλω ή δεν θέλω του κάθε ατόμου. Επειδή όμως τα άτομα αλλάζουν εύκολα συναισθηματικές καταστάσεις, η επιλογή και η διατήρηση των πιο σημαντικών θέλω και ο παραμερισμός, τουλάχιστον πρόσκαιρα, άλλων, είναι θέμα καλής συνεργασίας της λογικής και της συνείδησης.
Τότε το συναίσθημα εκφράζεται με μία ανώτερη ποιότητα.
Τότε μπορούμε να πούμε αυτό το άτομο έχει προσωπικότητα.
Φυσικά κανείς δεν γεννιέται έτσι. Χρειάζεται κόπος και χρόνος, και σε ατομικό και σε κοινωνικό επίπεδο. Και πολλά άλλα στοιχεία, βασικά όμως, πνευματική και σωματική υγεία.
Η ενσυναίσθηση είναι μια σύνθετη διαδικασία, που δεν έχει μόνο σαν αναφορά το "μπαίνω συναισθηματικά στο πετσί του άλλου", αλλά και το κατανοώ (λογική), όπως και το συμμερίζομαι (συνείδηση), στο βαθμό που αυτό δεν θα βλάψει κανένα από τους δύο. Είναι σημαντικό προσόν για όσους το κατέκτησαν και έχουν βρει τρόπους να το διαχειρίζονται. Απαιτεί εμπειρία και γνώση.
Μπορεί να γίνει εργαλείο "χειρισμού" από πονηρά άτομα που "απαιτούν" την ενσυναίσθηση των άλλων, με ιδιοτελείς στόχους.
Η εξουσία έχει αντιληφθεί την δύναμη του συναισθήματος και με διάφορες μεθόδους εγχαράσει στο θυμικό και την μνήμη των ατόμων αντιδράσεις που τους φέρνουν στην "αγκαλιά" της. Η διαφήμιση και οι διάφορες ταινίες ή σειρές, κινηματογράφου, τηλεόρασης, διαδικτύου, είναι ένα μέσον που χρησιμοποιεί για τον σκοπό αυτό και όχι μόνον.
Η αποστέρηση ποικιλίας συναισθημάτων καθώς και η εμμονή σε μέρος αυτών όπως φόβο ή χαρά, οδηγεί σε ανώμαλες ψυχοδυναμικές καταστάσεις όπως κατάθλιψη ή την κατάσταση του χαζοχαρούμενου αντίστοιχα.

Νέοι, Νέες, χωρίς συναίσθημα σε αξιόλογο βαθμό ευαισθητοποίησης και εμπειρική ποικιλία, αποστερείτε από τον εαυτό σας ένα σημαντικό ανθρώπινο εργαλείο. Αυτό έχει τις ανάλογες επιπτώσεις στην υγεία σας και στην υγεία της ομάδας της οποίας είστε μέλος.

Η συνείδηση
είναι ο οδηγός της λογικής, ώστε να κατασκευάζει πυρηνική τεχνολογία για την εξυπηρέτηση και όχι για την καταστροφή του ανθρώπου, χρήμα για την διευκόλυνση των συναλλαγών, υπηρέτη του ανθρώπου και όχι αφέντη του. Είναι οδηγός του συναισθήματος ώστε να το οδηγεί στην αδελφοσύνη και στην αγάπη, και όχι στο μίσος, στον φόβο, στον πόλεμο.
Η επιστήμη μέχρι στιγμής, έχει φθάσει στο συμπέρασμα, ότι η συνείδηση εδράζεται στα δισεκατομμύρια κομβικά των νευρώνων του εγκεφάλου, ότι το τυχαίο είναι ένα από τα συστατικά δημιουργίας της, αλλά και ότι συνολικά, η κατευθυντήρια γραμμή «θετικές σκέψεις», είναι μια πραγματικότητα.
Μερικοί ισχυρίζονται ότι είναι κατά κύριο λόγο αυτό που αποκαλείται ψυχή.

Όταν ο άνθρωπος αμφισβήτησε τον Θεό, ο Θεός «έκοψε» τον εαυτό του σε άπειρα κομμάτια και τοποθέτησε το καθένα από αυτά μέσα στο «λογικό» ον, τον άνθρωπο.
Ο φορέας λοιπόν του Θεού μέσα στον άνθρωπο, σε κάθε άνθρωπο, είναι η συνείδηση.
Έτσι ο πονηρός άνθρωπος έχει δύο επιλογές: Αν αφήσει τη συνείδηση του να λειτουργήσει, θα συναντήσει τον Θεό του!
Αν όχι, θα χάσει ουσιαστικά τον άνθρωπο και θα υποτιμήσει την ίδια του την ύπαρξη και τον προορισμό του!

Το πρόβλημα βρίσκεται στους πολύ πονηρούς, που όχι μόνο βλάπτουν την δική τους συνείδηση, αλλά και την συνείδηση των άλλων ανθρώπων! Σ' αυτούς που νοθεύουν τις ανθρώπινες συνειδήσεις πιστεύοντας ότι με αυτόν τον τρόπο ξεγελούν τον εαυτό τους, τους συνανθρώπους τους, που τους φέρονται σαν ζώα (θυμηθείτε την δουλοκτησία), και τέλος τον Θεό!

Η πρώτη αντίδραση σε συμπεριφορές του ατόμου που πιθανόν να μην είναι αποδεκτές από τους άλλους, εμφανίζεται στον χώρο της συνείδησης:
•Πώς αισθάνεστε όταν εκβιάζετε άλλα άτομα να ενεργήσουν παρά την θέληση τους;
•Πώς αισθάνεστε όταν λέτε ψέματα, όταν κοροϊδεύετε πρόσωπα που σας αγαπούν;
•Πώς αισθάνεστε όταν ανταποδίδετε το έντονο ενδιαφέρον του άλλου με αδιαφορία;
•Πόσα ψέματα πρέπει να πείτε στον εαυτό σας, για να δικαιολογήσετε συμπεριφορές σαν αυτές που περιγράφονται παραπάνω;

Η φύση έχει προγραμματίσει μέσω του ενστίκτου την διατήρηση της ζωής και πολλές άλλες βασικές λειτουργίες. Ο νεογέννητος οργανισμός έχει ορισμένα βασικά εχέγγυα για το ξεκίνημα, ο πρώιμος πολιτισμός το ίδιο. Στην συνέχεια αναλαμβάνει η συνείδηση.
Σε πρώτο βαθμό είναι ο συνδετικός κρίκος ανάμεσα στο συναίσθημα και την λογική.
Σε ανώτερο βαθμό είναι τρόπος ζωής. Φυσικά υπάρχουν οι ενδιάμεσες διαβαθμίσεις.

Συνείδηση του εγώ.

Είναι η συζήτηση με τον εαυτό μας. Ο αυτοέλεγχος. ("Γνώθι σαυτόν!" Σωκράτης)
Είναι το πιο δύσκολο κομμάτι κατάκτησης συνείδησης, αφού πάντα έχει κάτι καινούργιο να προσθέσει:

Αυτοεκτίμηση και εμπιστοσύνη στον εαυτό μου, αιτιότητα της ύπαρξης μου, συνειδητοποίηση της θέσης μου μέσα στην ομάδα, αποδοχή ή μη της θέσης αυτής, συνειδητοποίηση ότι έχω τύψεις και ενοχές, που δεν είναι πάντα -όπως όλα τα συναισθήματα- ακριβείς, όταν όμως αντικειμενικά είναι,

οφείλω μια ειλικρινή συγνώμη, όπως οφείλω να έχω προδιάθεση να δεχθώ την συγνώμη του άλλου. Είναι δύσκολο, γιατί η καλλιέργεια της εγώ-συνείδησης τελικά εναπόκειται ατομικά στον καθένα. Βεβαίως η ομάδα πολλές φορές φροντίζει να παροχετεύει εγώ-συνείδηση στα μέλη της για να τα παρακινήσει ή να τα εκμεταλλευτεί. Όπως η συνείδηση του 90% των ανθρώπων ότι το μόνο που χρειάζονται είναι χρήμα. Και με την ψευδοσυνείδηση αυτή αναλώνουν την ζωή τους στο κυνήγι του, πεθαίνουν διψασμένοι και με την απορία τι πήγε στραβά και η εξουσία γίνεται δυνατότερη και πλουσιότερη αφού μέσω του χρήματος αρμέγει κόπους και ζωές.

Πολλές φορές η φωνή της συνείδησης εκδηλώνεται μέσα μας με τη φωνή του συναισθήματος, σαν επιθυμία. Διαφέρει απ' αυτό, ως προς το ότι δεν βιάζεται, δεν κρύβεται όταν κοιτάξεις την αιτία κατάματα, δεν αρνιέται να εξετάσει την επιθυμία με βάση και την λογική, δεν πρόκειται να εξαλειφθεί αν δεν ικανοποιηθεί άμεσα αλλά θα επανέρχεται σε βάθος χρόνου.
Ακόμη εισάγει την ποιότητα και την ποσότητα του εφικτού και του ανέφικτου. Όταν ένας άνθρωπος αντιμετωπίζει το άγνωστο «θαμπώνεται». Στους περισσότερους επικρατεί ο φόβος.
Σε λίγους, μετά το θάμπωμα επικρατεί η περιέργεια. Τότε αυτοί οι λίγοι ψάχνουν μόνοι ή με την βοήθεια άλλων που έπεισαν, να ικανοποιήσουν την περιέργεια τους, και έτσι διευρύνουν για τον εαυτό τους και το ανθρωποσύνολο την ποσότητα του εφικτού.

Πολύ λίγοι, συνειδητοποιούν ότι υπάρχουν κομμάτια του αγνώστου πολύ ευαίσθητα, με κατακλυσμιαίες επιπτώσεις σε περίπτωση αλόγιστης χρήσης τους. Αυτοί διευρύνουν και την ποσότητα και την ποιότητα του εφικτού σε βάρος του ανέφικτου, αυξάνοντας το ποσό της ανθρώπινης γνώσης, την ποιότητα της ανθρώπινης ευαισθησίας, δημιουργούν δηλαδή τον άνθρωπο με συνείδηση.
Όταν το ανέφικτο παραμένει ερμητικά κλειστό, παρ' όλες τις προσπάθειες, πολλοί άνθρωποι καταφεύγουν στη μυθοπλασία. Οι επικρατούσες μυθοπλασίες δημιουργούν τον κύριο μύθο, ο οποίος μεταδίδεται σαν πολιτισμικό στοιχείο και ενσωματώνεται σαν ανθρώπινη κληρονομιά συνείδησης στις επερχόμενες γενιές. Αργότερα μπορεί η προσπάθεια των λίγων να φωτίσει τις συγκεκριμένες γωνιές του ανέφικτου που είχαν παλιά γίνει μυθοπλασία και τότε ο μύθος καταρρίπτεται και αναλαμβάνει το λογικό.
Έτσι ξεκίνησαν και στη συνέχεια έσβησαν πολλές από τις παλιές θρησκείες.
Ακόμη, ο πόθος του ανθρώπου να πετάξει όπως τα πουλιά, έπλασε μύθους όπως του Δαίδαλου και του Ίκαρου, με το ανάλογο διδακτικό περιεχόμενο. Σήμερα κανείς δεν θα σκεφτόταν να πει κάτι παρόμοιο αφού η αεροπλοΐα είναι κάτι το εφικτό.
Παρόμοια πολλών ειδών μύθοι πλάθονται με στόχο την δυνατότητα επέκτασης της ανθρώπινης δυνατότητας στο Διάστημα. Δημιουργείται δηλαδή μια βάση συνείδησης που θα συνενώσει τις προσπάθειες πολλών και θα στηρίξει πνευματικά και υλικά την διεύρυνση του εφικτού στο συγκεκριμένο "ανέφικτο".

Έτσι προχωράει η ανθρώπινη προσπάθεια στον τομέα της γνώσης και των επιστημών.
Αυτή είναι η σωστή χρήση της.
Υπάρχει όμως και η λάθος χρήση.
Το παιδί του δούλου έχει συνείδηση δούλου, το παιδί του βασιλιά έχει συνείδηση βασιλιά. Αυτή είναι η ιστορία μας πολλών χιλιετιών πίσω.
Αυτού του είδους η χρήση, κατέστησε δημόσιο αγαθό την παιδεία μόλις τον 19ο αιώνα. Και αρχές του 21ου τείνει να την καταργήσει…
Η συνειδητοποίηση από την εξουσία ότι η Δημόσια Δωρεάν Παιδεία είναι ένα μέσο στα χέρια των πολλών που μπορεί να την γκρεμίσει από το βάθρο της, είναι ένας από τους κύριους λόγους που δημιούργησε την οικονομική κρίση, έκανε λάβαρο την ιδιωτικοποίηση, και προσπαθεί να περιορίσει την παροχή παιδείας στον στενό χώρο των ταγών της, αποκλείοντας με κάθε μέσον, ακόμη και με τη βία, την δυνατότητα πρόσβασης των πολλών σε μια αληθινή παιδεία.
Η μη συνειδητοποίηση από τους πολλούς, του βαθύτερου στόχου της εξουσίας, μπορεί τελικά να

κάνει πραγματικότητα την επιθυμία της, με ανυπολόγιστη ζημιά για την παιδεία, την επιστήμη, τον πολιτισμό, τις τέχνες, την οικογένεια, τον άνθρωπο.

Συνείδηση του εγώ και ο πλησίον.

Είναι η εικόνα μου μέσα από το βλέμμα των πιο κοντινών μου ανθρώπων, αυτών που εμπιστεύομαι, και αντίστροφα.
Είναι αυτή που έχουμε να μας οδηγεί στο μεγαλύτερο μέρος της ζωής μας. Είναι η εικόνα του εγώ, με καθρέπτη το βλέμμα του άλλου. Η χαρά μας, που βρίσκει ανταπόκριση ή όχι στο βλέμμα του άλλου, η σκέψη που όταν εκφράστηκε σήκωσε θύελλα ενθουσιασμού ή καταιγίδα δυσαρέσκειας, η απόλαυση του ότι προσπαθώντας μαζί επιτύχαμε ή η απογοήτευση της αποτυχίας, οι βάσεις μιας τίμιας, φιλότιμης, δίκαιης και ηθικής συμπεριφοράς, η συνείδηση της απώλειας όταν χαθεί η επαφή με τον πλησίον. Ότι μπορώ να βλάψω τον πλησίον, ότι μπορεί κι αυτός να με βλάψει, ότι από τέτοιες ενέργειες μόνο χαμένοι θα βγούμε και οι δύο ή στην περίπτωση που υπερισχύει το συναίσθημα έναντι της λογικής, ότι θα είμαι νικητής κι ο άλλος ηττημένος, αλλά και ότι μερικές φορές δεν πειράζει να είμαι το θύμα αφού αυτό... τον ευχαριστεί.

Τα βασικότερα συναισθήματα καλούνται να λειτουργήσουν με πλαίσιο αυτήν την συνείδηση. Αλλά και συνθετότερες διαδικασίες όπως: Αγάπη, Θυσία, Μίσος, Συγνώμη, Μετάνοια.
Οπότε το πλαίσιο αυτό, είναι απαραίτητο να εμφορείται από αλήθεια, φιλότιμο, εμπιστοσύνη, ενδιαφέρον, επαφή σε πολλαπλά επίπεδα….
Είναι όμως αδύνατον να πεις σε κάποιον ότι είναι μειωμένης λογικής ικανότητας ή ότι δεν έχει συνείδηση και να μην σηκωθεί θύελλα αντίδρασης και τουλάχιστον διαμαρτυρίας, έστω κι αν είναι αλήθεια, ενώ αν είναι φαλακρός και το πεις, το πολύ να προκαλέσει θυμηδία.
Άρα, οι άνθρωποι, όταν χάνουν την συνείδηση τους, αντιλαμβάνονται τι σημαντική βλάβη έχει επέλθει, και αρνούνται να το δεχθούν.
Δυστυχώς το πεδίο αυτό της συνείδησης είναι αυτό που επιχειρείται από πλείστους όσους να νοθευτεί ώστε η νοθευμένη συνείδηση ατόμων ή ομάδων να τα καταστήσει αντικείμενα πολλαπλής εκμετάλλευσης.
Ο χώρος της οικονομίας του χρήματος, ο χώρος της διαφήμισης, ο χώρος της θρησκοληψίας, είναι λίγα από τα πάρα πολλά παραδείγματα που μπορεί κανείς να διαπιστώσει πώς η αλλοίωση της συνείδησης, του εγώ και ο πλησίον, γίνονται προσοδοφόρα επένδυση για κάποιους, ενώ γίνονται αλυσίδες, φυλακή και γκιλοτίνα για τους πολλούς.

Ποια η εικόνα που έχεις για τον εαυτό σου;
Πώς την έφτιαξες;
Ενδιαφέρθηκες ποτέ για το τι γνώμη έχουν οι άλλοι για σένα;
Θεωρείς έγκυρη τη γνώμη κάποιων από αυτούς;
Ακολουθείς τις συμβουλές τους;
Θεωρείς ότι το περιβάλλον συνέβαλλε, στην εικόνα του εγώ, που δημιούργησες;
Πόσο η συμπεριφορά σου καθορίζεται από τα ΜΜΕ (εφημερίδες, ραδιόφωνο, τηλεόραση, διαδίκτυο, ταινίες τηλεόρασης είτε κινηματογραφικές είτε από DVD), και πόσο από σωστές ανθρώπινες επαφές;

Αγαπάς τον εαυτό σου;
Γιατί αν δεν τον αγαπάς έχεις πρόβλημα. Και μαζί σου και όλοι οι πλησίον σου!
Αγαπάς τον εαυτό σου γιατί μετά από αυτοκριτική και συζήτηση ανακάλυψες ότι έχεις βρει την πορεία που οδηγεί στον Άνθρωπο ή τον αγαπάς επειδή κατάφερες να ταυτιστείς με κάποιο από τα χιλιάδες πρότυπα που κυκλοφορούν οι πονηροί, με στόχο να σε βάλουν στο χέρι;
Το εγώ σου, έχει προεκτάσεις στο, εγώ και οι άλλοι; Ή λες, εγώ να είμαι καλά και τι με νοιάζει για τους άλλους;

Το εγώ σου έχει προεκτάσεις στο αύριο; Ποιο αύριο; Έχεις ποτέ αναρωτηθεί για την κοινωνία, την μετά εκατό χρόνια; Αν όχι γιατί;
Πιστεύεις ότι οι άνθρωποι εκείνης της εποχής έχουν κάθε δικαίωμα να ξανακτίσουν τον πολιτισμό που η αδιαφορία σου γκρέμισε ή θα ήταν καλό να συνεχίσουν την δική σου προσπάθεια όσο και αυτής των συγχρόνων σου; Είναι η προσπάθεια αυτή συνέχεια των προσπαθειών των προγόνων μας; Ή πρόκειται για επανάσταση;

Συνείδηση του εγώ και το περιβάλλον.

Οι περισσότεροι άνθρωποι συνειδητοποιούν μικρό μόνο μέρος του κόσμου που μας περιβάλλει.
Ότι δηλαδή ο άνθρωπος είναι μια κουκκίδα στον τρίτο πλανήτη ενός ηλιακού συστήματος που ονομάστηκε Γη.
Ότι και η Γη είναι μια κουκκίδα σε σχέση με το αστέρι μας τον Ήλιο, πόσο μάλλον με το πλανητικό μας σύστημα. Ότι και το πλανητικό μας σύστημα είναι μια κουκκίδα σε σχέση με τον Γαλαξία που ανήκει.
Ότι και ο Γαλαξίας μας είναι μια κουκκίδα σε σχέση με την ομάδα Γαλαξιών που ανήκει. Ότι κι αυτό είναι μια κουκκίδα σε σχέση με το σύμπαν.
Ότι ενδεχομένως το "σύμπαν" δεν είναι ένα, αλλά υπάρχουν πολλά. Και ότι, όλα αυτά μπορούν να χωρέσουν μέσα στην κουκκίδα ανθρώπινο μυαλό!
Θέλει όμως κόπο, χρόνο, μόρφωση. Και δυστυχώς εθιζόμαστε στο να προτιμούμε το παιχνίδι και τη διασκέδαση!
Αυτό είναι μία από τις αιτίες του γεγονότος ότι υπάρχει σχεδόν γενική αδιαφορία για το όλον.

Είναι θέμα ζωής και θανάτου όμως να συνειδητοποιήσω ότι:
Το περιβάλλον, μου παρέχει ότι χρειάζομαι, άρα πρέπει κι εγώ να το φροντίζω!
Ή τι με νοιάζει εμένα για το περιβάλλον, αφού το σούπερ μάρκετ έχει πάντα αυτά που χρειάζομαι;
Η τσέπη να είναι γεμάτη και ..!
Αυτοί που δεν νοιάστηκαν για το περιβάλλον και δεν έβαλαν το μυαλό τους να σκεφτεί για το πέρα από την ακτίνα της όρασης τους μήπως έμειναν πίσω; Και άσχετα από τις αιτίες και το τι επακολούθησε, μήπως βρίσκονται τώρα στην πιο δεινή θέση ή έχουν διαγραφεί από το βιβλίο της μνήμης, της ιστορίας;

Το παράδειγμα αυτό μου λέει κάτι;
Η Γη κινδυνεύει από πολλές αιτίες: Φαινόμενο του θερμοκηπίου, ζώνη του όζοντος, διασπορά πυρηνικών, νοθεία της δημοκρατίας, και κάποιοι που το κατάλαβαν προσπαθούν να σώσουν το τομάρι τους, ενώ οι πολλοί κοιμούνται (δεν έχουν συνείδηση του γεγονότος).
Ο κάθε άνθρωπος έχει ανάγκη από ένα ελάχιστο ποσό χώρου ώστε να λειτουργεί χωρίς προβλήματα για τον ίδιο και συγκρούσεις με τον πλησίον. Όταν εξωτερικές, κοινωνικές ή άλλες συνθήκες περιορίσουν τον χώρο αυτό υπερβολικά, τότε η φυσική κατάληξη θα είναι τουλάχιστον βίαιες αντιδράσεις.
Λίγοι αποχτούν συνείδηση του: «βρίσκομαι πάνω σ' έναν πλανήτη στην άκρη του Γαλαξία ανάμεσα σε δισεκατομμύρια γαλαξίες που κολυμπούν στο σχεδόν κενό, κι όλα αυτά σε σχέση με τις διαστάσεις που εγώ συνειδητοποιώ στην καθημερινότητά μου είναι μια εικόνα όχι απλά δυσανάλογη, αλλά απείρως δυσανάλογη». Κι όμως το όργανο συνείδηση την χωρά και περισσεύει χώρος. Μήπως είναι λάθος να περιορίζω την πνευματική μου ανάπτυξη σ' ότι μου υποδεικνύεται, ή σε ότι είναι προσιτό και εύκολο, αλλά είναι προς το συμφέρον μου να προσπαθήσω να δω περισσότερα και να τα συνειδητοποιήσω καλύτερα;

Θέλω η επιστήμη να συνεχίσει το έργο της;
Υπάρχει αναπτυγμένη χώρα χωρίς αναπτυγμένη επιστήμη; Αν η πατρίδα μου καταντήσει αποκλειστικά κέντρο τουριστικής απόλαυσης, τι θα καταντήσουν οι πολίτες της;

Για τα συσσωρευμένα προβλήματα στο περιβάλλον, φταίει η επιστήμη και η τεχνολογία, ή οι όροι κάτω από τους οποίους, η σκόπιμα και έντεχνα καλλιεργημένη αδιαφορία των πολλών, τις αναγκάζουν να αναπτύσσονται, αφού η εφαρμογή τους, λόγω της άγνοιας και αδιαφορίας των πολλών, περνάει μέσα από το φίλτρο της εξουσίας;
Η επιστημονική έρευνα, μου έδωσε μια καλύτερη εικόνα του κόσμου!
Εκτός από το να ωθώ τα παιδιά μου να εντρυφήσουν στην επιστημονική αλήθεια, εγώ, κάνω κάποια προσπάθεια προς την κατεύθυνση αυτή, ώστε η απόσταση ανάμεσα μας αφ' ενός να μην μεγαλώνει, αφ' ετέρου να μπορώ να παρεμβαίνω όπου αντιλαμβάνομαι ότι η εξουσία στήνει το παιχνίδι της στη συνείδηση των παιδιών μου, αλλά και των παιδιών γενικότερα;

Συνειδητοποιώ ότι χάριν της επιστήμης μπορεί να αποσοβηθεί ο φόβος του λιμού και του λοιμού σε μεγάλο μέρος της Γης και ότι θα μπορούσε να γίνει το ίδιο και με το υπόλοιπο, αλλά η αδιαφορία μου για τα «κοινά» και η παράλληλη προσκόλληση μου σε εφήμερες απολαύσεις, ωθεί τον επιστήμονα στην αγκαλιά εξουσιών, οπότε η δύναμη της επιστήμης όχι μόνον δεν θα στραφεί σε ωφέλεια του συνόλου της Γης, αλλά πιθανόν να στραφεί κάποια στιγμή εναντίον μου; Μήπως πρέπει να πείσω τους επιστήμονες αλλά και να βρω τρόπους να αναγκάσω τις πάσης φύσεως εξουσίες, να φροντίσουν, ώστε αυτό που μπορούν να κάνουν με τον λιμό και τον λοιμό να το κάνουν και με τον πόλεμο; (κάθε είδους πόλεμο που αντιστρατεύεται στον Άνθρωπο;).
Ας σημειώσουμε ότι η συνείδηση του περιβάλλοντος είναι μεταβλητή.
Άλλη συνείδηση είχαν για το περιβάλλον το χίλια προ Χριστού και άλλη συνείδηση έχουμε σήμερα. Άλλη συνείδηση του περιβάλλοντος έχουν οι φυλές του Αμαζονίου και άλλη οι επιστήμονες της Αστροφυσικής ή αυτοί του CERN. Εδώ η παρέμβαση της παιδείας μπορεί να φέρει κοντά τους ανθρώπους, τις ανθρώπινες ομάδες, ώστε να είναι δυνατή η αλληλοκατανόηση, χωρίς την παρέμβαση της εξουσίας.

Συνείδηση του εγώ και οι πολλοί.

«Ο λόγος για τον οποίο ένας μέσος πολίτης δε χρησιμοποιεί καταστροφικά μέσα για να γίνει πλουσιότερος είναι γιατί συνειδητοποιεί ότι, αν όλοι το έκαναν αυτό, θα είμαστε όλοι φτωχότεροι εξαιτίας της αλληλοκαταστροφής μας.»
Αυτήν την απλή αρχή την συνειδητοποιεί το σύνολο σχεδόν των ανθρώπων, χωρίς να τους έχει επιβληθεί από καμιά αρχή, από καμιά εξουσία.

Συνειδητοποιούμε άραγε ότι φτιάξαμε μια τερατώδικη εξουσία που αποτελείται από άτομα που αδιαφορούν για την παραπάνω αρχή, επειδή αλλοιώθηκε η συνείδηση τους, (μικρή εξαίρεση στα δισεκατομμύρια του παγκόσμιου πληθυσμού) και αντί με παιδαγωγικά μέσα και το παράδειγμα μας να τους ξυπνήσουμε και να τους κάνουμε συνειδητούς, απλά φοβηθήκαμε και στρέψαμε αλλού το βλέμμα; Ότι τότε αυτή, ενσωμάτωσε στους κόλπους της όλα αυτά τα άτομα μειωμένης ικανότητας συνείδησης, και τους έστρεψε εναντίον του συνόλου;

Αντιλαμβάνομαι ότι χρειάζομαι τους άλλους γιατί καλλιεργούν και παράγουν πολλά χρήσιμα και γιατί μπορούν να μου δώσουν χαρά και γνώση;
Αντιλαμβάνομαι ότι υπάρχουν πολλοί τρόποι να τους τα πάρω; Είναι όμως η καλλιέργεια στα πιστεύω μου, ή βιάζομαι ν' αποχτήσω τα πάντα, γρήγορα και με κάθε μέσον;
Αντιλαμβάνομαι ότι η εξουσία θέλει την ομαδοποίηση των ανθρώπων με σκοπό την εκμετάλλευση;
Είμαι έτοιμος να της πουλήσω, χάριν «εύκολης και τρυφηλής ζωής», την ομάδα των ανθρώπων που επειδή μ' αγαπούν, μου έχουν εμπιστοσύνη;

Οι «πολιτισμένοι» άνθρωποι, όταν βλέπουμε σε ταινίες ή σε ιστορικά ντοκουμέντα, τις σειρές των αλυσοδεμένων σκλάβων, συνήθως μελαμψού χρώματος, να σέρνονται σε απάνθρωπη εργασία σε φυτείες ή στα ορυχεία, νιώθουμε αποτροπιασμό. Συνειδητοποιούμε ποτέ το μερίδιο της ευθύνης

που μας αναλογεί; Τι οδηγεί ανθρώπους να φέρονται σε άλλους ανθρώπους με αυτόν τον τρόπο; Μήπως η θεοποίηση του “κέρδους”; Πόσο υπεύθυνη μπορεί να είναι μια κοινωνία που ανέχεται τέτοια φαινόμενα;
Ο πολιτικός λέει: «Δεν φταίω εγώ, το κάνουν οι έμποροι σκλάβων και σε επικράτεια που δεν μου επιτρέπεται να επέμβω».
Ο κεφαλαιούχος λέει: «Δεν φταίω εγώ, η επένδυση κεφαλαίων δεν είναι παράνομη. Το χρήμα δεν έχει πατρίδα, ούτε διακρίνει ηθική και ανήθικη πράξη».
Ο μεγαλοϊδιοκτήτης ή ο διαχειριστής ορυχείου λένε: «Δεν φταίμε εμείς, αφού είναι δύσκολο να βρεις φτηνό εργατικό δυναμικό που να δέχεται εργασία αυτού του είδους. Κι εξάλλου τόσες μίζες δώσαμε στους πολιτικούς, πώς θα κάνουμε απόσβεση;».
Ο δικαστής λέει: «Δεν φταίω εγώ, αυτούς τους νόμους μου δώσατε, σύμφωνα με αυτούς δικάζω».
Ένα πλήθος τέτοιοι «θεσμοθετημένοι κύριοι», βολεύονται πίσω από τέτοια «δεν φταίω εγώ», κι απολαμβάνουν τις θέσεις τους και τις περιουσίες τους, μετακυλώντας την ευθύνη του ενός στον άλλο, τελικά στον "απλό πολίτη". Η εργασία των μεταναστών είναι παρόμοιο φαινόμενο. Η εργασία των παιδιών το ίδιο. Οι απάνθρωπες φυλακές το ίδιο.
Ο απλός πολίτης εξέλεξε όλους αυτούς τους θεσμούς για να τον εξυπηρετήσουν, αλλά αυτοί αυτοαναγορεύθηκαν σε τύραννους και νεκροθάφτες συνείδησης.
Τελικά η συνείδηση δεν είναι κάτι που μπορείς να το απεμπολήσεις ούτε σαν δικαίωμα ούτε σαν υποχρέωση.

Το βόλεμα πίσω από ένα μισθό ή μια θέση εξουσίας, χωρίς την παράλληλη ατομική λειτουργία σε πρώτο βαθμό με την συνείδηση, μπορεί να σε φέρει στην δεινή θέση του στρατιώτη που σκοτώνει τον αδερφό του, χάριν του πολλαπλασιασμού της περιουσίας αυτών που κήρυξαν τον πόλεμο. Όπως και το βόλεμα πίσω από θέσεις όπως: «Εμείς σου δίνουμε την δύναμη και την ηθική βάση να κλέβεις και να εξαπατάς τους πολλούς. Εσύ απλώς θα το κάνεις και θα μας παραχωρείς ένα λογικό αντάλλαγμα. Εσύ θα είσαι πλούσιος και οι άλλοι φτωχοί. Εμείς θα εγγυόμαστε την αποτελεσματικότητα αυτής της συνταγής. Μόνο μην τολμήσεις ποτέ να κοιτάξεις πίσω…»

«Το πολιτικό μου ιδανικό είναι η Δημοκρατία [...]. Εκείνο που εκτιμώ στο πολιτικό μας σύστημα είναι η μεγαλύτερη πρόνοια που λαμβάνει για τον πολίτη σε περίπτωση ασθένειας ή ανάγκης. Το πραγματικά άξιο πράγμα που έχει να επιδείξει η ανθρώπινη ζωή είναι όχι το κράτος, αλλά το δημιουργικό, πολιτισμένο άτομο, η προσωπικότητα. Το χειρότερο κακό είναι η φύση της αγέλης, το μιλιταριστικό σύστημα, που απεχθάνομαι. Το γεγονός ότι ένας άνθρωπος βρίσκει ευχαρίστηση στο να περπατεί μέσα στις γραμμές ενός στρατιωτικού σώματος είναι αρκετό να με κάνει να τον περιφρονήσω. Σ' αυτόν, ο εγκέφαλος του δόθηκε κατά λάθος. Η σπονδυλική στήλη ήταν το μόνο που του χρειαζότανε. Αυτό το μίασμα του πολιτισμού θα 'πρεπε να καταργηθεί το συντομότερο.»
A. Einstein

Ο έλεγχος στα Δημοκρατικά καθεστώτα είναι θέμα συνείδησης ατομικής.

Τελικά ισχύει αυτό που αναφέρει ο Λέων Τολστόι στην «Ανάσταση»:
«Δεν αισθάνεσαι αγάπη για τους ανθρώπους; -Κάτσε εκεί που κάθεσαι. Ασχολήσου με τα πράγματα, με ότι άλλο θέλεις, αλλά όχι με τους ανθρώπους.»

Κατά την ανάπτυξη του ανθρώπου, το συναίσθημα αναπτύσσεται πριν την λογική και η συνείδηση τελευταία.
Αυτό δίνει σ’ αυτούς που έχουν συνείδηση, την ευθύνη, να γίνουν το ζωντανό παράδειγμα για τους νεότερους ώστε να τολμούν να βαδίσουν τα μονοπάτια της γνώσης επιλέγοντας την κατεύθυνση της αρετής.
Δίνει όμως και την δυνατότητα σε άλλους που δεν έχουν συνείδηση, να πείθουν τους νέους ότι με το συναίσθημα είναι αυτάρκεις. Ότι δεν τους χρειάζεται η λογική και ότι η συνείδηση είναι κάτι το

άχρηστο, «αφού, μόνο ο φόβος της τιμωρίας, φέρνει αποτέλεσμα».
Σ' άλλους πάλι που έχουν ιδιαίτερη ικανότητα στην λογική, εμφανίζουν τους λογικά ανώριμους, σαν τεμπέληδες και βραδύνοους ανάξιους ν' ασχοληθεί κανείς μαζί τους.
Μια πλατιά και βαθιά τέτοια διαίρεση των ανθρώπων είναι ένα χάσμα ανάμεσα τους, χειρότερο από κάθε είδους ρατσισμό. Είναι ευθύνη όλων ώστε με κατάλληλη παιδεία να αποσοβηθεί έγκαιρα αυτός ο κίνδυνος.

Συνείδηση της παγκοσμιότητας και διαχρονικότητας της έννοιας ανθρωπότητα (Ιστορικότητα του ανθρώπου).

Είναι το είδος της συνείδησης που έχει να κάνει με θρησκευτικές και επιστημονικές αναζητήσεις, αυταπάρνηση, διάθεση εαυτού χάριν του συνόλου, αναζήτηση του Θεού, φιλοσοφικές αναζητήσεις, δημιουργία γνωστικής βάσης, δημιουργία οικογένειας και πολλά άλλα.
Ο μεγάλος παιδαγωγός Πάουλο Φρέιρε, αναφέρει στο βιβλίο του "Η Αγωγή του Καταπιεσμένου" ότι, η συνείδηση της ιστορικότητας, είναι το χαρακτηριστικό που διαχωρίζει και ξεχωρίζει τον άνθρωπο από τα ζώα.
Αν έχει δίκιο (και έχει!), η ιστορικότητα, δηλαδή η κληρονομούμενη συλλογική μνήμη, είναι από τα βασικά θεμέλια της ανθρώπινης συνειδητότητας. Όμως ποια ιστορικότητα μπορεί να θεμελιωθεί χωρίς αλήθεια; Και ποια ιστορική αλήθεια μπορεί να υπάρξει χωρίς αταλάντευτη απόφαση του ανθρώπου να στέργει τον Λόγο; Τι μας δείχνει η ολιγαρχία του χρήματος με την νοθεία της πληροφορίας των ΜΜΕ, αλλά και της ιστορίας; Οι άνθρωποι που συμπεριφέρονται με βία, υποκρισία, αδιαφορία, δεν έχουν κανένα κίνητρο να αφήσουν πίσω τους δημόσια ιστορία, πολύ περισσότερο αλήθεια, αφού γνωρίζουν ότι οι πράξεις τους ότι είναι απορριπτέες. Βεβαίως η ιστορία των πολέμων είναι μεγάλο μέρος της διδασκόμενης ιστορίας, αλλά ο σκοπός της διδασκαλίας της είναι η αέναη επανάληψη της;

Ο λόγος για τον οποίο ένας μέσος πολίτης δεν επαναστατεί ενάντια στα ποικίλα μέσα που του στερούν την ελευθερία του, είναι ότι συνειδητοποιεί ότι, άνθρωπος δεν είναι ατομικά ότι ο ίδιος αντιπροσωπεύει, αλλά θεωρεί ότι η ένταξή του στην διαχρονική έννοια ανθρωπότητα, απαιτεί κάποια στέρηση ατομικής ελευθερίας ως αντάλλαγμα της δημιουργίας του οικοδομήματος της έννοιας αυτής.

Ποιος έχει το δικαίωμα να του στερεί την δυνατότητα αυτής της προσφοράς, μετατρέποντας την από προσφορά αγάπης σε αναγκαστική αφαίμαξη; Ποιος δικαιούται να εμφανίζει τον συνειδητό πολίτη, βλάκα, και τον πανούργο, έξυπνο; Τι είδους συνείδηση θ' αποχτήσει με τον τρόπο αυτό η ανθρωπότητα του 2100 μ.Χ.;

Πάρα πολλά εργαλεία έχουν χρησιμοποιηθεί με στόχο την αλλοίωση της συνείδησης των μαζών. Τα βασικότερα, που αν ο κάθε άνθρωπος πρόσεχε ιδιαίτερα, θα αφαιρούσε μεγάλο μέρος της δυνατότητας αλλοίωσης συνειδήσεων είναι:
1. Υπερτονισμός της διαφορετικότητας του άλλου. Η διαφορετικότητα είναι κανόνας της φύσης. Η ανατροπή αυτού του νόμου οδηγεί σε ρατσισμούς κάθε είδους, καθιστά την συνταγή «διαίρει και βασίλευε», την πιο ισχυρή και πιο διαχρονική συνταγή, την ανθρώπινη συνείδηση αλυσοδεμένη σε συμφέροντα.
2. Αποδοχή εύκολων και άμεσων λύσεων, που προσφέρονται υστερόβουλα, σε προβλήματα καθημερινής φύσεως, με αποτέλεσμα την αποδοχή στη συνείδηση, «αυτού που σκέπτεται για μένα». Άρα γιατί να σκεφτώ κι εγώ; Μακροπρόθεσμα στερεί από το άτομο την δυνατότητα λογικής και συνείδησης σε ατομικό επίπεδο, οπότε δανείζεται λογική και συνείδηση ακόμη και από την τηλεόραση. Και καθώς το συναίσθημα γεννάται τυποποιημένο από κλισέ ερεθίσματα, ζει αποκλειστικά για παραγωγή και κατανάλωση.
3. Συνειδητοποίηση ότι το ιδιωτικό νόμισμα (υπάρχουν περισσότερα από ένα, αλλά τείνουν να

γίνουν ένα), θα οικειοποιηθεί κάποια στιγμή και την πολιτική εξουσία και τους θεσμούς που έχουν τεθεί για την προστασία του πολίτη. Αυτό θα έχει σαν αποτέλεσμα την κυριαρχία του νομίσματος αλλά και την σκλαβοποίηση των πολλών στην ολιγαρχία που το ελέγχει.
4. Πολλοί ξέρουν και περισσότεροι αντιλαμβάνονται το αισχρό παιχνίδι της εξουσίας, αλλά σιωπούν. Λόγω κοντόφθαλμων συμφερόντων ή λόγω φόβου ή λόγω αδιαφορίας. Αυτό το γενικό μυστικό σε βάρος της νεολαίας θα μαραζώσει μακροπρόθεσμα την κοινωνία. Το μυστικό είναι ενάντια στην αληθεια και στην δημοκρατία.
5. Οικειοποίηση του ονείρου: «Άμα έχεις λεφτά τα έχεις όλα! Και, ωχ αδερφέ, εγώ θα σώσω τον κόσμο;»
6. Όλοι αντιλαμβάνονται ότι το "σύστημα" είναι κάτι ψεύτικο, κάτι που θα μπορούσε να έχει οικοδομηθεί αλλιώς. Αλλά στο κέλευσμα της εξουσίας "Δεν υπάρχει άλλος δρόμος!" σκύβουν το κεφάλι. Έτσι το ψέμα συντηρείται και διαβρώνει τα πάντα. Οι γονείς και οι δάσκαλοι που κρύβουν το μοχθηρό πρόσωπο της εξουσιαστικής ελίτ από τους νέους, μακροπρόθεσμα ναρκοθετούν την ψυχική και κοινωνική τους υγεία, παραδίνοντας τους αμαχητί σαν σκλάβους του συστήματος.
7. Συνειδητοποίηση ότι η συνεχής τεχνολογική ανανέωση "πρόοδος;", γίνεται αιτία, ώστε το χάσμα μεταξύ των ανθρώπων να μεγαλώνει αφού πάντα στο τρέξιμο, του να είμαι τεχνολογικά μπροστά, αφ' ενός χάνω την ουσία, αφ' ετέρου όσοι βραδυπορούν λόγω αδυναμίας θα με κοιτάξουν με φθόνο, αλλά κι εγώ αντίστοιχα με υπεροψία.
8. Ότι η πλειοψηφία των ανθρώπων, ζούμε σε ένα παρόν το οποίο δεν έχει παρελθόν αλλά ούτε και μέλον, είναι βασικός λόγος νοθείας αλλά και θανάτου της συνείδησης.
9. Στο πέρασμα των αιώνων πολλές φορές η εξουσία χρησιμοποίησε το θέαμα για να αποκοιμίσει τις συνειδήσεις των ανθρώπων. Αυτό στη σύγχρονη εποχή με τα σύγχρονα μέσα πληροφόρησης αλλά και προπαγάνδας, έχει γίνει επιστήμη, είναι ο κανόνας και όχι η εξαίρεση!..
10. Κινήματα, όπως παλαιότερα των χίπις, το φεμινιστικό, το woke κίνημα, το lgbtq+ και άλλα, έχουν χειραγωγηθεί από την εξουσία του χρήματος, με σκοπό την διαίρεση των ανθρώπων σε αντίπαλες ομάδες, την διάδοση των ψυχοδραστικών ουσιών, την διαφθορά των λαϊκών μαζών.
11. Νόθευση της Παιδείας με κανόνες που διαφθείρουν τους νέους!
12. Απεμπόληση της ευθύνης.

Αρνούμαι ν' αναλάβω ευθύνες, σημαίνει ότι κάποιος άλλος αναγκάζεται να αναλάβει τις ευθύνες αυτές, ή ότι η βλάβη εξ αιτίας της μη ανάληψης των ευθυνών αυτών, θα έχει τελικά επιπτώσεις σ' όλους.
Προσπαθώ ν' αναλαμβάνω περισσότερες ευθύνες απ' αυτές που μου αναλογούν, σημαίνει ή ότι δεν σκέπτομαι λογικά, ή ότι υποκρίνομαι, ώστε να ξεγελάσω τους άλλους που θα πεισθούν και θα νομίσουν ότι εγώ ανέλαβα ευθύνες τους, ώστε αυτοί ν' απαλλαχτούν απ' αυτές.
Τελικά η υποκρισία τους ή η αδιαφορία τους ή και τα δύο μαζί, θα τους αναγκάσει να γίνουν σκλάβοι μου.
Ευθύνες που μοιράζονται σε πολλούς γενικά και αόριστα, είναι σαν τα χρέη, που πονηρά η εξουσία τα συνάπτει με τις «Διεθνείς Τράπεζες» στο όνομα των πολιτών και που σε βάθος χρόνου πληρώνονται απ' αυτούς και τα παιδιά τους, ενώ η ίδια απολαμβάνει τα άμεσα αποτελέσματα της πρόσκαιρης ρευστότητας.

Ευθύνη αναλαμβάνει η μαμά για το νεογέννητο παιδί της (συναίσθημα).
Ή δεν αναλαμβάνει (έλλειψη μητρικού φίλτρου και συνείδησης, ανωριμότης).

Ευθύνη αναλαμβάνει ο ενήλικας για τις πράξεις των ανηλίκων (λογική).
Ή δεν αναλαμβάνει (έλλειψη συνείδησης).

Ευθύνη αναλαμβάνει ο επιστήμονας που χρησιμοποιεί τη γνώση που απέκτησε και την μεταδίδει με σύνεση και συνείδηση.
Ή δεν αναλαμβάνει και την παρέχει σε εμπόρους ναρκωτικών για να φτιάχνουν ηρωίνη, ή στην

εξουσία για να φτιάχνει πυρηνικές βόμβες, χωρίς καμία δέσμευση για το πώς και πού θα τις χρησιμοποιήσει.

Ευθύνη αναλαμβάνει ο καλλιτέχνης που βάζει την τέχνη του στην υπηρεσία του λόγου.
Ή δεν αναλαμβάνει και οδηγεί τα πλήθη με ανόητα θεάματα στην αποπνευματικοποίηση, μετατρέποντας τους σε ασυνείδητη μάζα, τελικά στον πνευματικό θάνατο.

Ευθύνη αναλαμβάνει η εκκλησία να δώσει στον άνθρωπο, τουλάχιστον κώδικες ζωής.
Ή δεν αναλαμβάνει και τους καθιστά πειθήνια όργανα αναπαραγωγής συγκεκριμένου τύπου εξουσίας.

Ευθύνη αναλαμβάνει η πολιτεία να παρέχει αληθινή παιδεία στους νεαρούς πολίτες της.
Ή δεν αναλαμβάνει και τους ξεπουλά με τερτίπια ανούσιας εκπαίδευσης, κορώνες περί επαγγελματικής αποκατάστασης ενώ η ανεργία χτυπάει κόκκινο, ύμνους ότι με τις ενέργειες της ανέβηκε το επιστημονικό επίπεδο των πολιτών, ενώ χιλιάδες επιστήμονες πρώτης γραμμής αδυνατούν να απασχοληθούν στην χώρα και μεταναστεύουν σ' άλλες.

Ευθύνη αναλαμβάνει ο γονιός απέναντι στο παιδί του, να το αγαπά, να του συμπαραστέκεται δείχνοντας του μέσα από το παράδειγμα και την ταυτότητα λόγων και έργων, τον δρόμο, να του ξυπνήσει μέσα του και να καθοδηγήσει τα συναίσθημα, λογική και συνείδηση.
Ή δεν αναλαμβάνει και το κάνει τουλάχιστον δυστυχισμένο όργανο εξουσιών.

Τελικά ευθύνη και συνείδηση συνυπάρχουν μαζί ή δεν υπάρχουν σε υγιή μορφή.

Ένα άλλο σημαντικό και αξιοπρόσεκτο στοιχείο είναι το εξής:
Η Λογική χρειάζεται ένα πλαίσιο για να γίνει αποτελεσματική. Δεν λειτουργεί σωστά κάτω από την άσκηση πίεσης (βία), αφού το στρες είναι παράγοντας που οδηγεί σε μη λογικές αποφάσεις.
Χρειάζεται να γνωρίζει τα πραγματικά δεδομένα (αλήθεια) για να λειτουργήσει προς όφελος. Αλλιώς θα λειτουργήσει προς βλάβην.
Επίσης χρειάζεται να συναντήσει, λογικό και όσο το δυνατόν ευρύτερο πεδίο. Με παράλογο και στενό πεδίο όρασης (περιβάλλον υποκρισίας ή αδιαφορίας) είναι ανίσχυρη.
Ακόμη χρειάζεται χρόνο και κόπο.
Είναι όμως αποτελεσματική, όταν βρει πρόσφορο έδαφος και ριζώσει, και σε πλάτος χώρου και σε βάθος χρόνου, (παρατηρήστε την εξέλιξη του τροχού ανά τους αιώνες, πόσες παρεμβάσεις, βελτιώσεις προσαρμογές, τι εκπληκτικά αποτελέσματα: από το κάρο, στο τρένο και το αυτοκίνητο).

Εκεί όμως που χάνεται το παιχνίδι, είναι όταν βρεθούν λίγοι λογικοί ανάμεσα σε πλήθος ανθρώπων εθισμένων να λειτουργούν κυρίως με ένστικτο και συναίσθημα. Τότε το βάρος της ευθύνης γίνεται δυσβάστακτο, και όσο οι άλλοι αρνούνται να δουν και να καταλάβουν (αδιαφορία), τόσο σπρώχνουν τους λογικούς σε αποφάσεις που δεν τιμούν την ανθρώπινη υπόσταση.
Νέοι, Νέες, χωρίς συνείδηση σε αξιόλογο βαθμό ανάπτυξης και προσπάθεια συνεχούς βελτίωσης σε χρονικό ορίζοντα της ζωής σας ολόκληρης, αποστερείτε από τον εαυτό σας ένα σημαντικό ανθρώπινο εργαλείο. Αυτό έχει τις ανάλογες επιπτώσεις στην ομάδα της οποίας είστε μέλος.

Το Συναίσθημα γεννιέται γρήγορα και εύκολα. Παρακινείται από αληθινούς, αλλά και από ψεύτικους στόχους. Παράδειγμα η προσπάθεια του γονιού να στηρίξει το παιδί του με οποιοδήποτε μέσο ακόμη και όταν βλέπει ότι ο δρόμος που πήρε είναι χωρίς επιστροφή. Άλλο παράδειγμα, η συσσώρευση καταναλωτικών δανείων και η συνεπακόλουθη αδυναμία εξυπηρέτησής τους.

Αντίθετα από την λογική, το συναίσθημα όταν λειτουργήσει σε πεδίο χρήσης πολύ ευρύ (χωρικά), αποδυναμώνεται βαθμιαία και χάνει την ισχύ του. Το ίδιο συμβαίνει και χρονικά. Όσο περνάει ο

καιρός τα συναισθήματα αμβλύνονται και στο τέλος, γίνεται αναποτελεσματική η προσπάθεια αντίδρασης που δεν είναι δυνατόν να εκφραστεί άμεσα, και βασίζεται μόνο στο συναίσθημα.

Εξαίρεση αποτελούν συναισθήματα πάθους που γεννιούνται συνήθως στην παιδική, εφηβική ή την πρώτη μετεφηβική ηλικία, π.χ. μίσος και διάφορες φοβίες, που διατηρούνται για πολλά χρόνια. Είναι όμως γενικώς τρομώδη και καταστροφικά, πάντως μη δημιουργικά συναισθήματα.

Η Συνείδηση γεννιέται αρκετά μετά το συναίσθημα και τη λογική.
Προϋπόθεση για να αναπτυχθεί σε όλους τους τομείς, είναι να υπάρχει περιβάλλον μη βίας, φιλαλήθειας, αλληλοκατανόησης. Περιβάλλον που να δείχνει την πνευματική ανάπτυξη του ατόμου σαν ορόσημο, αφού μερική αλήθεια μπορεί να θεωρηθεί το κοινό πλαίσιο δύο ή περισσότερων συνειδήσεων. Έχει σαν βάση το συναίσθημα, την λογική, την εμπειρία, την γνώση του εαυτού, του άλλου, της ομάδας, και του περιβάλλοντος. Είναι το κύριο γνώρισμα του υγιούς πνευματικά ανθρώπου, ο οποίος γνωρίζει τις δυνατότητες του συναισθήματος και της λογικής, και γνωρίζει πώς να τις μοιράζει σε τομείς δράσης, χωρίς μεταξύ τους συγκρούσεις, και σε τρόπο ώστε το συναίσθημα να γίνεται αρωγός της λογικής και αντίστροφα.
Αποδέχεται την ευθύνη, χωρίς να υπερβάλλει.
Η συνείδηση μπορεί (και πρέπει) ν' αποτελέσει τον εναλλακτικό τρόπο ζωής. Παρ' όλο που οι πολλοί άνθρωποι γενικά δυσκολεύονται να βρουν τον δρόμο για την κατάκτηση της συνείδησης, (χωρίς αυτό να σημαίνει ότι είναι αποκλειστικά δική τους υπαιτιότητα), αν και όταν καταφέρουν ν' αποκτήσουν εχέγγυα συνείδησης, αρνούνται να τ' αποχωριστούν ή να τα προδώσουν έστω κι αν το κόστος είναι μεγάλο, πολλές φορές η ίδια τους η ύπαρξη.

Γνώση και συνείδηση.

Χωρίς την Γνώση δεν μπορεί να αναπτυχθεί η Συνείδηση. Είναι σχεδόν καθολικός κανόνας. Προηγείται η επαφή, επενεργεί η μάθηση έτσι ώστε η επαφή να γίνει γνώση και τέλος η γνώση γίνεται συνείδηση.

Η εφαρμογή μιας συγκεκριμένης γνώσης γίνεται με συνείδηση, όταν ο χώρος εφαρμογής της είναι "όλος" ο χώρος, η επενέργεια της λαμβάνει υπ' όψιν "όλο" τον χρόνο και η ευθύνη που προκύπτει από την εφαρμογή της καλύπτει "όλες" τις γνωστές πτυχές.

Προφανώς η διεύρυνση χώρου και χρόνου είναι παράγοντες μεταβολής της συνείδησης. Άρα η συνείδηση δεν είναι κάτι το στατικό αλλά μεταβάλλεται ανάλογα με την εποχή. Σίγουρα οι σύγχρονοι άνθρωποι μπορούν να έχουν μεγαλύτερη ευρύτητα συνείδησης χώρου, απ' ότι οι άνθρωποι πριν χιλιάδες χρόνια. Αυτό βέβαια τους καθιστά πιο υπεύθυνους; Πόσο η ανευθυνότητα τους οφείλεται στους ίδιους και πόσο στα παιχνίδια της εξουσίας; Είναι η εξουσία, η ελίτ που μας κυβερνά αν θέλετε, συνειδητοποιημένη; Γιατί τότε απεμπολεί την ευθύνη της για την βλάβη της βιόσφαιρας στους πολλούς; Κατά παρόμοιο τρόπο, τα νομισματικά κεφάλαια που αυτή διασπάθισε, γιατί τα χρεώνει μέσω φόρων και δασμών σε ολόκληρο τον πληθυσμό; Μήπως η απόκρυψη της γνώσης από τους πολλούς και η υπαγωγή τους σε συστήματα εκπαίδευσης που δεν προάγουν τη γνώση είναι ένα μέσο ώστε να μην αναπτύσσεται η συνείδηση των πολλών, έτσι ώστε να είναι χειραγωγήσιμοι;

Ποια ήταν η γνώση των πολλών όταν προτάθηκε η εισδοχή της Ελλάδας στην Ε.Ε.; Ποια η γνώση τους τι σημαίνει οικονομική ένωση και πόσο εξαπατήθηκαν από τους λίγους, ώστε να αποδεχθούν μέτρα που στη συνέχεια τους αφάνισαν περιουσία, όνειρα, ακόμη και τη ζωή;
Εδώ όμως τίθεται και το σημαντικό ερώτημα: Πώς θα επιλέξεις συνειδητά το φως από το σκοτάδι όταν έχεις άγνοια του ενός ή του άλλου;
Είναι ερωτήσεις, που η απάντηση τους είναι ουσιώδης για την εξαγωγή περαιτέρω

συνειδητοποίησης της “μεγάλης εικόνας” και λήψης αποφάσεων.

Η ευσυνειδησία.
Είναι μία έννοια που έχει εκλείψει εν πολλοίς από την ζωή μας. Παλαιότερα καυχόμασταν ότι η λέξη φιλότιμο, που σχεδόν ταυτίζεται με την ευσυνειδησία, υπάρχει μόνον στην Ελληνική γλώσσα. Το θέμα είναι, δυστυχώς, να υπάρχει σαν νόημα στον τρόπο ζωής των Ελλήνων. Και δεν υπάρχει! Υπήρχε όμως! Τι μεσολάβησε και ξεχάστηκε; Μα η διαφθορά! Και τι συνετέλεσε ώστε η διαφθορά να καταργήσει την έννοια αυτή, την τόσο ελληνική, από τον τρόπο ζωής μας;
Οι λόγοι είναι πολλοί. Αλλά κυρίως οφείλεται στην θεοποίηση του υλικού και στην παραγκώνιση του πνευματικού.
Όλοι εργάζονται για το χρήμα. Όχι γιατί η εργασία τους θα προωθήσει ακόμη πιο πολύ την Ελληνική κοινότητα, το Ελληνικό πνεύμα, τον Ελληνικό πολιτισμό.
Αλλά το χρήμα σε κάνει να θέλεις όλο και περισσότερο απ' αυτό. Ποτέ δεν είναι αρκετό, γιατί έτσι έχει κατασκευαστεί. Γίνεσαι φιλοχρήματος, μικρόψυχος, αδιάφορος για τον συνάνθρωπο αφού ο πλούτος ο δικός σου είναι ποσό ευθέως ανάλογο της φτώχειας του, και πολλά άλλα που είναι ευρέως γνωστά.

Συμπεράσματα:
Ένας άνθρωπος που ξεπέρασε αρκετά την ηλικία της κατά νόμο ενηλικίωσης και δεν διαθέτει σε ικανό βαθμό αναπτυγμένα τα συναίσθημα, λογική, συνείδηση, δεν μπορεί να θεωρηθεί πνευματικά υγιής.

Δεν υπάρχουν άνθρωποι που χρησιμοποιούν ΜΟΝΟ συναίσθημα ή ΜΟΝΟ λογική. Η διαβαθμισμένη συλλειτουργία τους και η καλλιέργεια και των δύο είναι το ζητούμενο, και η αναπόφευκτη κατάληξη τους σε κανονικές συνθήκες, είναι η συνείδηση.
Το 90% των αποφάσεων του ο άνθρωπος το παίρνει με βάση το ένστικτο και το συναίσθημα, Όλοι οι ψυχοερευνητές συμφωνούν σ’ αυτό. Γιατί άραγε; Μήπως γιατί το 90% των ανθρώπων είναι πνευματικά ανώριμοι ή πνευματικά ασθενείς και δεν το ξέρουν ή αρνούνται να το παραδεχθούν; Μήπως κάποιοι φροντίζουν, μέσω της κολακείας του ανοήτου και όχι μόνον, να τους έχουν καθηλωμένους σε πνευματική ανεπάρκεια;
Μήπως η παραβολή του σπηλαίου του Πλάτωνα αυτό το καμπανάκι κινδύνου κτυπά;
Κι αν ναι, ποια πρόοδος επιτελέστηκε 2500 χρόνια τώρα; Πόσοι από τους ανθρώπους που έζησαν στο χρονικό αυτό διάστημα είχαν την τύχη να διαβάσουν και να εντρυφήσουν σε αυτό και σε παρόμοια αναγνώσματα; Γιατί;

Οι τρεις βασικές πνευματικές λειτουργίες του ανθρώπου σαν δυνατότητες γεννιούνται με την γέννηση του παιδιού και υπάρχουν σαν δυνατότητες μέσα σε κάθε υγιή νεογέννητο άνθρωπο, αλλά εξαρτάται από το υπάρχον πνευματικό περιβάλλον, ως προς το αν και κατά πόσον θα αναπτυχθούν. (Το βρέφος που θα εγκαταλειφθεί μόνο στο δάσος ΔΕΝ εξελίσσεται σε άνθρωπο).

Βασικό πεδίο σύγκρουσης λογικής και συναισθήματος, είναι το πεδίο του «το θέλω εδώ και τώρα» σε αντιδιαστολή με το «είναι ο κατάλληλος χώρος, χρόνος, τρόπος;». Όταν επικρατεί το συναίσθημα βαδίζεις στα τυφλά. Όταν επικρατεί η λογική χάνεται το πλεονέκτημα του ενθουσιασμού. Όταν συνεργάζονται με συνείδηση τότε δεν χάνεται τίποτε. Αντίθετα κερδίζονται όλα.

Ο πνευματικά υγιής άνθρωπος είναι αυτός που συνδυάζει λειτουργικότητα και συναισθήματος και λογικής και έχει συνείδηση!

Οι πνευματικές ικανότητες όμως των ανθρώπων δεν είναι πάντα ίδιες όπως άλλωστε και οι σωματικές. Η διαφορετικότητα αυτή είναι ένας σημαντικός λόγος, ώστε η ομάδα να διαπαιδαγωγεί

τα άτομα, ώστε συνεργάζονται αρμονικά, οπότε η πνευματική υστέρηση σε ένα τομέα ενός ατόμου να καλύπτεται με τον πιο φυσικό τρόπο από τα υπόλοιπα! Βέβαια σε μια κοινωνία εξουσίας και συναλλαγής, αυτό δεν είναι εφικτό. Εδώ πρέπει να ψάξει κανείς τις μεγάλες ανισότητες του αιώνα μας! Παιδιά που πεθαίνουν από ασιτία από τη μια, πλούσιοι νέοι που αυτοκτονούν από ανία από τη άλλη!
Μεταφέρετε το παράδειγμα σε λιμοκτονίες και αυτοκτονίες που συμβαίνουν στον πνευματικό χώρο!...
Η δημιουργία προϋποθέσεων ώστε κάθε άτομο αλλά και η ομάδα να λειτουργούν με συνείδηση, δεν είναι κάτι το άπιαστο σαν ιδέα, αντιθέτως είναι βάση δημιουργίας αυτού που ευρέως ονομάζουμε ηθική. Αν θέλουμε ένα πιο ηθικό κόσμο δεν έχουμε άλλη επιλογή από το να καλλιεργήσουμε την συνείδηση σε άτομα και ομάδες και στη συνέχεια να εμπιστευθούμε τα συνειδητοποιημένα άτομα και τις ομάδες να οδηγήσουν την ανθρωπότητα σ' ένα καλύτερο μέλλον.

Το κεφάλαιο ηθική, θεωρία και πράξη, έχει κλείσει με την Χριστιανική ρήση:
«Μην βάζεις κανέναν και τίποτε ανάμεσα σε σένα και την συνείδηση σου»
και,
«Μην κάνεις στους άλλους, αυτό που δεν θα ήθελες να κάνουν σε σένα».

Η εφαρμογή της όμως είναι αδύνατη από ανθρώπους και ανθρώπινες ομάδες χωρίς συνείδηση.

Ψυχική υγεία.

Η Ψυχική Υγεία σύμφωνα με τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας ορίζεται ως "η κατάσταση ευεξίας όπου κάθε άτομο αντιμετωπίζει με επιτυχία τα προβλήματα της ζωής, μπορεί να εργαστεί παραγωγικά και να συμμετέχει ενεργά στο κοινωνικό του περιβάλλον και όχι απλά η απουσία ενός προβλήματος ή μιας «διαταραχής»".
Από αυτόν τον ορισμό είναι σαφή δυο βασικά και ουσιαστικά συμπεράσματα:
Η ψυχική υγεία δεν είναι ένας στόχος ξεκάθαρα μετρήσιμος, αυτό σημαίνει ότι δύσκολα μπορεί να επιτευχθεί και παραμένει ένα ιδανικό που ο καθένας μας προσπαθεί να επιτύχει.
Η ψυχική ασθένεια είναι ένα μοτίβο σκέψης ή συμπεριφοράς, ή μια ανωμαλία η οποία προκαλεί πόνο ή και ανικανότητα, και η οποία δεν είναι αναπτυξιακά ή κοινωνικά καθορισμένη. Η ψυχική ασθένεια καθορίζεται γενικά από ένα συνδυασμό του πώς ένα άτομο αισθάνεται, ενεργεί, σκέπτεται ή αντιλαμβάνεται.

Ψυχικές ασθένειες είναι επί παραδείγματι, άνοια, μεγαλομανία, ναρκισισμός, μανία για σεξ, ψυχοκινητική διέγερση, άγχος, κατάθλιψη, παράνοια, διατροφικές διαταραχές όπως βουλιμία ή νευρική ανορεξία, αγοραφοβία, διαταραχή πανικού, μανιοκατάθλιψη, επιδειξιομανία, σχιζοφρένεια, κλεπτομανία, πυρομανία και άλλες που είναι θέματα ψυχιατρικής.

Στις ψυχικές ασθένειες πρέπει να ενταχθούν έξεις που προκαλούνται από εθισμούς ποικίλων αιτίων, όπως, τζόγος, σεξισμός, αλκοολισμός, εθισμός σε ουσίες (ναρκωτικά, διεγερτικά, ηρωίνη και άλλες). Σοβαρή περίπτωση ψυχικής ασθένειας είναι η φιλοχρηματία.

Ο εθισμός σε συμπεριφορές εξουσίας δηλαδή καθ' έξιν βία, καθ' έξιν υποκρισία και ροπή προς το ψέμα, παντελής αδιαφορία, είναι θέματα ψυχιατρικής μελέτης που δυστυχώς δεν αναγνωρίζονται σαν τέτοια.

Οι ψυχικές ασθένειες προκαλούνται είτε γονιδιακά, είτε από ατομικούς, είτε από κοινωνικούς λόγους. Η παθιασμένη επιδίωξη της ικανοποίησης του επιδιωκόμενου πάθους ή έξης, επιφέρει σοβαρά προβλήματα τόσο στον πάσχοντα, όσο και στους πλησίον του, πολλές φόρές και στην κοινωνία γενικότερα.

Η καλλιέργεια της ηθικής (δηλαδή το ποιες πράξεις μας είναι ορθές ή λάθος, αποδεκτές ή απορριπτέες), είναι θέμα που άπτεται της ψυχικής υγείας.
Ομοίως η καλλιέργεια των αρετών όσο και της μεσότητας στον βίο είναι δυνατόν να δώσουν μια ψυχική ενδυνάμωση στα άτομα, αναγνωρισιμότητα, θετική αύρα, υπερηφάνεια, αποδοχή.

Το θέμα είναι ότι η προσπάθεια κυριαρχίας του χρήματος σαν μέσον, είναι δρόμος που οδηγεί στην ανηθικότητα. Η διάδοση ουσιών, όπως και η καθιέρωση του τζόγου σε ποικίλες δραστηριότητες, (καζίνο, προπο, λοτο, ιπποδρομίες και άλλα), είναι πηγή πλουτισμού για κάποιους.
Ο εθισμός στο σεξ και η βιομηχανία του πορνό, αποπροσανατολίζουν την νεολαία, με αποτέλεσμα ο νέος και η νέα να μην πολιτικοποιούνται, αφήνοντας την εξουσία να κάνει βρώμικα παιχνίδια.

Κοινωνική υγεία.

Η μοναξιά είναι μια κατάσταση του ατόμου που βρίσκεται σε κοινωνική απομόνωση. Το γιατί, μπορεί να έχει πολλούς λόγους, πολλές αιτίες. Σίγουρα όμως η μοναξιά είναι μια λάθος κοινωνική κατάσταση. Επιδίωξη πρόσκαιρης μοναξιάς για περισυλλογή, στοχασμό και λήψη σοβαρών αποφάσεων, είναι θεμιτή, πολλές φορές επιβεβλημένη και δείχνει άνθρωπο με συνείδηση.
Η παρατεταμένη όμως μοναξιά, που κάνει το άτομο να υποφέρει, είναι κοινωνική ασθένεια.

Τί κάνει τα άτομα να απομονώνονται;
Ανυπαρξία αλληλεγγυης , αδυναμία επικοινωνίας , λειτουργικός αναλφαβητισμός, μη αποδοχή από την ομάδα αλλά και άρνηση της ομάδας από το άτομο που απομονώνεται, έλλειψη πνευματικής ή ψυχικής υγείας.

Το "Μαζί" είναι η βάση κοινωνικής δημιουργίας. Ξεκινά από το φιλικό ή το σεξουαλικό ζεύγος και επεκτείνεται σε οικογένεια, πόλη, λαό, έθνος, κόσμο. Το μαζί ξεκινά με απλές αναζητήσεις – προϋποθέσεις και ανάλογα με τον χρόνο και την θέληση που θα διατεθεί μπορεί να φθάσει σε υψηλά επίπεδα πνευματικής και ψυχικής ανύψωσης των ατόμων που συμμετέχουν, τονώνοντας παράλληλα την κοινωνική τους υγεία, αλλά και την υγεία της κοινωνικής ομάδας που ανήκουν.

Η κοινωνική υγεία περιγράφεται από το γνωστό σύνθημα: "ελευθερία – ισότητα – αδελφοσύνη" στο οποίο αν προστεθεί και η δικαιοσύνη, γίνεται μια πλήρης συνταγή κοινωνικής υγείας.

Η ηθική που αναφέραμε σαν ουσιώδες συστατικό ψυχικής υγείας, επεκτείνεται πολύ δυναμικότερα στην αναζήτηση της κοινωνικής υγείας.

Η Νόηση (συναίσθημα, λογική, συνείδηση), είναι μια γερή βάση για κοινωνική υγεία και θα επιδιωχθεί με τον Λόγο (απουσία ή περιορισμός των: βία, υποκρισία, αδιαφορία).
Σε περιβάλλον Λόγου τα άτομα θα είναι ευτυχισμένα και η ομάδα θα αναπτύσσεται φυσιολογικά, περιβάλλοντας με αγάπη τα άτομα που την απαρτίζουν, σαν παιδιά της, χωρίς διακρίσεις και διαχωρισμούς, χωρίς αντιπαραθέσεις και ανόητους ανταγωνισμούς.

Ιστορικά, κοινωνική υγεία έχει επιτευχθεί σε ομάδες όπως η οικογένεια, θρησκευτικές ομάδες, έθνη. Σήμερα οι ομάδες αυτές τίθενται σε αμφισβήτηση από διάφορες άλλες που έχουν σαν βάση την διαιώνιση της κυριαρχίας της εξουσίας των ελίτ που ελέγχουν τα νομίσματα.
Έτσι ένας χώρος επικοινωνίας όπως το διαδίκτυο, αντί να είναι μέσο ενδυνάμωσης και διεύρυνσης της κοινωνικής υγείας των ατόμων και των ομάδων, τείνει να γίνει αιτία κοινωνικών ασθενειών, όπως και το μέσον τηλεόραση, με κυριώτερη κοινωνική ασθένεια την αποβλάκωση.

Για να υπάρξουν υγιείς κοινωνικές σχέσεις, θα πρέπει να τις διδαχθούν οι νέοι από μικρή ηλικία.

Δυστυχώς οι μεγαλύτεροι απεμπολούν αυτήν την ευθύνη τους, με την δικαιολογία “και τι κάνει το σχολείο;”. Το σχολείο κάνει αυτό που διατάσσει η εξουσία. Η εξουσία που δεν θέλει μορφωμένα άτομα, η εξουσία που δεν θέλει να υπάρχει κοινωνική υγεία, για να μπορεί να χειραγωγεί με τον μικρότερο δυνατό κόπο τους υπηκόους της, τους σκλάβους της.

Η συζήτηση, είναι ένα σημαντικό, ίσως μοναδικό εγαλείο ενδυνάμωσης της κοινωνικής υγείας ατόμων και ομάδων. Στην μεστή συζήτηση, μεταξύ ώριμων, θα μάθουν ακούοντας και τα παιδιά να συζητούν. Στην συζήτηση χωρίς υπερβολές, χωρίς υπεκφυγές, θα προσεγγίζεται κάθε φορά η αλήθεια και θα γίνεται πληροφορία, γνώση, συνείδηση. Η συζήτηση είναι η επαφή που κάνει τον άνθρωπο πιο άνθρωπο. Η συζήτηση είναι εργαλείο που καταχτιέται με την συχνή χρήση, όσο και με την καλλιέργεια. Ας μάθουμε να συζητάμε! Είναι υγεία!

Οι ανθρώπινες ανάγκες.

Η ανθρώπινη ζωή διέπεται από περιορισμούς. Περιορισμούς που εισάγονται από τους φυσικούς νόμους, αλλά και από τους ανθρώπινους. Κοινωνικούς περιορισμούς που θέτει η ίδια η φύση της επαφής, αλλά και άλλους που θέτει η εκάστοτε θεσμοθετημένη διοίκηση. Αυτοί όλοι οι περιορισμοί αποτελούν τις αληθινές ή τις πλασματικές “ανάγκες” του ανθρώπου.
Οι αληθινές ανθρώπινες ανάγκες καλύπτονται από τους ακόλουθους τομείς:

1. Τομέας επιβίωσης – συντήρησης

Είναι ο τομέας που περιλαμβάνει την ανάγκη του ανθρώπου για τροφή (αέρας, νερό, φαγητό), ένδυση, κατοικία, παιδεία, υγεία, δυνατότητα μετακίνησης, επικοινωνίας και πολλά άλλα.

2. Τομέας ανάπαυσης – ασφάλειας.

Είναι ο τομέας που περιλαμβάνει τον ύπνο, τον εφησυχασμό συνείδησης, την ανάγκη μιας σίγουρης σταθερής κατάστασης χωρικά, χρονικά, κοινωνικά, που θα γίνει τροφοδότης ενέργειας για επόμενες δραστηριοποιήσεις.

3. Τομέας απόλαυσης.

Είναι ο τομέας που περιλαμβάνει το παιχνίδι, τον πόλεμο, εν μέρει τον έρωτα, την επαφή με την φύση, την επαφή με την τέχνη, την επαφή με την επιστήμη, την επαφή με τον συνάνθρωπο.

4. Τομέας στοργής – επαφής.

Είναι ο τομέας που περιλαμβάνει την επαφή με τον συνάνθρωπο. Την οικογένεια, τον ερωτικό σύντροφο που δεν καλύπτει μόνο τους τομείς εκτόνωσης – απόλαυσης, τον φίλο που ξέρει να γίνεται αρωγός, την κοινωνική ομάδα που στέργει τα άτομα.

5. Τομέας πνευματικής αναζήτησης.

Είναι ο τομέας που περιλαμβάνει την τέχνη, την επιστήμη, την παραγωγή, διατήρηση και μεταβίβαση της γνώσης, την αναζήτηση των κοινωνικών δομών και τρόπους για την βελτιστοποίηση τους, την αναζήτηση της θεϊκής φύσης του ανθρώπου. Είναι ο τομέας που εισάγει στην συνείδηση.
Είναι η αναζήτηση του ατόμου στην προσπάθεια του να μετατρέψει την πληροφορία σε γνώση, τη γνώση σε συνείδηση και να εξαγάγει απ’ αυτήν ό,τι συνειδητά έχει ανάγκη να χρησιμοποιήσει για τον εαυτό του, τον πλησίον του, το περιβάλλον του, το κοινωνικό σύνολο. Είναι ο τομέας που δυστυχώς στην εποχή μας δεν καλύπτεται για την συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων, ούτε στο ελάχιστο δυνατό.
Ο τομέας αυτός ξεκινά σχεδόν πάντα με την ερώτηση «Γιατί;»! Είναι τεράστιος σε έκταση, σε χώρο και σε χρόνο, και ίσως σε ότι σαν «πεπρωμένο» μας έχει φυλαγμένο το σύμπαν. Οι απαντήσεις υπάρχουν, όπως αποδεικνύει η πράξη και η ιστορία παντού γύρω μας. Το θέμα είναι να

αξιωθούμε, και της ερώτησης και της απάντησης.

6. Ο τομέας του προσωπικού χώρου και του προσωπικού χρόνου.

Είναι η βάση ανάπτυξης όλων των παραπάνω τομέων, αφού το κάθε τι απαιτεί ορισμένο χώρο και συγκεκριμένο χρόνο. Ακόμη και η ζωή η ίδια.

Χωρίς την κάλυψη των ανθρώπινων αναγκών, δεν μπορεί να υπάρξει υγεία.
Η συνειδητοποίηση του γεγονότος αυτού, μετά από μακρόχρονες υποθέτω διαδικασίες εξέλιξης του ανθρώπου, τον οδήγησαν στην ανάπτυξη και εκμετάλλευση δύο κυρίαρχων ανθρώπινων "δυνάμεων": της Κοινωνικής Οργάνωσης και της Γνώσης.

Όλοι οι παραπάνω τομείς των ανθρώπινων αναγκών, μπορούν να καλυφθούν με την σωστή διαχείριση των μεγάλων δυνάμεων, δηλαδή της κοινωνικής οργάνωσης και της γνώσης, για το σύνολο των κατοίκων του πλανήτη μας, και με συμμετρική κάλυψη όλων των αναγκών ώστε να καλύπτεται ολόπλευρα η ανθρώπινη προσωπικότητα και να εξυπηρετείται πολύπλευρα η ομάδα.

Όπως το δέντρο πρώτα κάνει ριζικό σύστημα και τελευταίο τον καρπό, έτσι και οι ανθρώπινες ανάγκες έχουν μια φυσιολογική σειρά κάλυψης.
Πρώτα χρειάζεται να καλυφθούν οι ανάγκες επιβίωσης και ύστερα οι ανάγκες του «γιατί;».
Βέβαια σ' ένα κόσμο με κοινωνική δομή αλληλοτροφοδοτούνται, αφού ο τομέας 5 της μεγάλης ομάδας έχει φροντίσει να υπάρχει επάρκεια τροφίμων στα καταστήματα και ο τομέας 4 μέσω των γονέων προσφέρει κάλυψη του τομέα 1 των παιδιών.

Για ένα υγιές άτομο υπάρχει ανάγκη κάλυψης όλων των τομέων. Και βέβαια τα υγιή άτομα απαρτίζουν υγιείς ομάδες. Υστέρηση κάποιου τομέα επιφέρει αντιδράσεις ανάλογες, σε τελική ανάλυση, υποβάθμιση της ποιότητας της υγείας του ατόμου και κατ' επέκτασιν της ομάδος.

Αλλά:
Ο άνθρωπος, ιδιαίτερα ο σύγχρονος άνθρωπος, έλκεται από την απόλαυση με ακατανίκητο πάθος. Έλκεται από την ευκολία απόκτησης αγαθών, ικανοποίησης αναγκών και καταλήγει στην άνιση ικανοποίηση των αναγκών του, μη αντιλαμβανόμενος πολλές φορές ότι έτσι και ο ίδιος μένει «μισός», ως προς την ολοκλήρωση του ανθρώπου, και ότι γίνεται πρόξενος δυστυχίας των συνανθρώπων του, αφού η ακόρεστη δίψα του για ευκολία και απόλαυση, στερούν από πολλούς άλλους ακόμη και τα στοιχειώδη.

Όλοι οι παραπάνω τομείς μπορούν να λειτουργήσουν υπό τον έλεγχο μιας Ολιγαρχίας είτε μιας Δημοκρατίας. Η υπάρχουσα ολιγαρχία, κάνει ότι μπορεί για να ελέγξει όλους τους παραπάνω τομείς, αφού μέσω αυτών ελέγχει τον άνθρωπο.

Το θέμα είναι, ότι αφού η ανθρωποομάδα συνειδητοποίησε το πόσο σημαντικό και πόσο λειτουργικό είναι να χρησιμοποιήσει τη Γνώση και την Κοινωνική Οργάνωση για να παρέχει στο μεγαλύτερο δυνατό ανθρωποσύνολο, κάλυψη όλων των τομέων ανάγκης, οργάνωσε δίκτυα παροχής υλικών, μέσων, πληροφοριών, ώστε να καλύπτονται σε διαρκή ζήτηση οι ανάγκες της ανθρώπινης κοινωνίας.
Δίκτυα τέτοια είναι:

Ύδρευση
Ηλεκτρισμός
Φυσικό αέριο
Παιδεία
Υγεία

Συγκοινωνίες
Επικοινωνίες
Μεταφορές
Διαδίκτυο
Εμπόριο ... και πολλά άλλα.

Το θέμα είναι, ότι οι Αφέντες του Χρήματος αντιλήφθηκαν επίσης, ότι για να κυβερνούν τον άνθρωπο, θα έπρεπε να βάλουν στο χέρι κάθε δυνατότητα κάλυψης των αναγκών του.
Να αντιστοιχίσουν κάθε υλικό, κάθε ενεργειακό και κάθε πνευματικό αναγκαίο για την ανθρώπινη υπόσταση, σε αξία χρηματική, ύστερα τιμή χρηματικής αξίας καθορισμένη από αυτούς σε συγκεκριμένο νόμισμα, ύστερα έλεγχο του νομίσματος, τελικά δοσμένο επιλεκτικά όπου αυτοί θέλουν. Το αν αυτό ισοδυναμεί με Καιάδα των ανεπιθύμητων, η εμπειρία λέει ότι ενώ οι Αφέντες το χρησιμοποιούν κατά κόρον, οι σύγχρονοι άνθρωποι δεν το αντιλαμβάνονται.

Έτσι αφού στήθηκαν τα δίκτυα με κοινή προσπάθεια εθνών και λαών, όσο και με δημόσιο χρήμα και προσπάθεια της εκάστοτε ανθρωποδιαίρεσης, έριξαν στο τραπέζι την "Ιδιωτικοποίηση".
Εξαγοράστηκαν πολιτικοί και δικαστές και νομοθετήθηκαν νόμοι περί υποχρεωτικής "ιδιωτικοποίησης", με την ψευτοδικαιολογία, να πάψει το κρατικό μονοπώλιο, αφού το κράτος είναι "κακός επιχειρηματίας".
(Κανένας δεν τους απάντησε, ότι το κράτος δεν είναι και δεν πρέπει να είναι επιχειρηματίας!)
Η ιδιωτικοποίηση των δικτύων ανάγκασε τα δημόσια δίκτυα να γίνουν εταιρείες.
Η ανάγκη χρηματοδότησης των εταιρειών αυτών τις εισήγαγε στο χρηματιστήριο και τις ανάγκασε να γίνουν έρμαια των τραπεζών.
Από κει εύκολα πέρασαν στα χέρια των ανθρώπων της ολιγαρχίας.
Αν τους αφήσουμε να συνεχίσουν, όλη η Γη θα γίνει ιδιοκτησία της εξουσίας (Παγκοσμιοποίηση) και οι πολλοί, μισθωτές της ιδιωτικής Γης, με μίσθωμα την προσφερόμενη εργασία των πολλών με νόμους και συνθήκες που θα καθορίζονται από τους λίγους. Η δουλοκτησία επιστρέφει!! Ή μήπως δεν καταργήθηκε ποτέ, απλά καραδοκούσε!..;

Ένα άλλο αξιοπρόσεκτο στοιχείο είναι ότι το σύστημα δημιούργησε στους πολλούς έντεχνα, σωρό από "πλασματικές ανάγκες".

Τι είναι πλασματική ανάγκη;
Είναι ότιδήποτε, κάποιος θεωρεί "αναγκαίο", δεν περιλαμβάνεται στις παραπάνω κατηγορίες, αλλά θα ήταν διατεθειμένος να θυσιάσει κάποιες από αυτές (μπορεί και όλες) ώστε να το αποκτήσει.
Τέτοιες ανάγκες είναι επί παραδείγματι:
Ανάγκες που υπακούουν στη μόδα (γούνες, κοσμήματα, συγκεκριμένες μάρκες, αυτοκίνητα, κινητά τηλέφωνα, αναγνωρισιμότητα στα κοινωνικά δίκτυα και άλλα).
Ανάγκες που υπακούουν στην αισθητική (αισθητικές χειρουργικές επεμβάσεις, καλλυντικά και άλλα).
Ανάγκες που υπακούουν σε μια συμπεριφορά κοινώς αποδεκτή από το κοινωνικό γίγνεσθαι (στους νέους το σχισμένο τζην και ο συγκεκριμένος τρόπος ομιλίας που μερικές φορές γίνεται ιδίωμα, στους μεγαλύτερους ένα σαβουάρ βιβρ που ποικίλει ανάλογα την εποχή).
Ανάγκες που υπακούουν στη διαφήμιση (αν ψάξετε υπάρχει πακτωλός προϊόντων που τα επέβαλε η επαναλαμβανόμενη διαφήμιση π.χ. Κόκα κόλα, παιδικές τροφές και άλλα).
Ανάγκες αποθησαυρισμού (χρυσός, άργυρος, μετοχές, και άλλα).
Ανάγκες χημικής υποστήριξης (αλκοόλ, ναρκωτικά, ψυχοδιεγερτικά, ψυχοκατασταλτικά, αναβολικά, φάρμακα για σεξουαλικές επιδόσεις και άλλα).
Ανάγκες εξουσίας (ο πεπεισμένος ότι ο δρόμος της ζωής είναι να κατέχεις και να διαχειρίζεσαι εξουσία ή εξουσίες, κάνει ότι μπορεί για να μην χάσει τα προνόμια του. Πολλοί λένε ότι η εξουσία είναι το πιο ισχυρό παραισθησιογόνο αλλά και εξαρτησιογόνο!).

Ανάγκες της νέας εποχής (η μεταμόσχευση ανθρώπινων οργάνων έχει ανοίξει ένα εμπόριο οργάνων ανήθικο και απάνθρωπο. Επίσης τα εμφυτεύματα που βρέθηκαν αρχικά για να βοηθήσουν αρρώστους και ανάπηρους τώρα χρησιμεύουν και για πολλούς άλλους λόγους όπως ο έλεγχος των πληθυσμών).
Ο κατάλογος μπορεί να μεγαλώσει πολύ.
Αυτοί που αυθυποβάλλονται σε πλασματικές ανάγκες, είναι δύσκολο να ξεχωρίσουν την πραγματική ανάγκη από την πλασματική.
Παράδειγμα, το πολυδιαφημιζόμενο από την νεοφιλελεύθερη "σκέψη" συμφέρον.

Τι είναι συμφέρον;
Ουσιαστικά είναι ο εγωιστικός καθορισμός του "αναγκαίου".
Επειδή όμως η εξουσία το γνωρίζει, τυλίγει τη λέξη "συμφέρον" με φανταχτερά περιτυλίγματα.
- Το συμφέρον του Λαού.
- Το συμφέρον του Έθνους.
- Το συμφέρον της Οικονομίας.
- Το συμφέρον της Επιχείρησης.
Και βάζει τους Λαούς να σφάζονται μεταξύ τους, για μην διακυβευτεί η πίστη στο δολάριο.
Και βάζει τα Έθνη σε εμφύλιους και κατ' εναντίον σπαραγμούς για να φτιάξει την Παγκόσμια διακυβέρνηση.
Και οδηγεί μια κοινωνία σε μαρασμό παράδειγμα η Ελλάδα, (για να σωθούν οι "Ευρωπαϊκές" τράπεζες), αλλά όχι μόνο .
Και κλείνουμε χιλιάδες επιχειρήσεις, λαϊκές αγορές, βιοτεχνίες, εμπορικά, για να "δουλέψει" το σούπερ μάρκετ και η ελεγχόμενη αγορά. Το "ο θάνατος σου, η ζωή μου" σε όλη του τη μεγαλοπρέπεια.
Το άσχημο είναι ότι σε πολλούς έχει περάσει σαν "ο φυσιολογικός τρόπος επιβίωσης", ο "μοναδικός" σαν δυνατότητα!

Μία πλασματική ανάγκη που υπήρχε παλαιότερα, αλλά έχει διογκωθεί τρομακτικά στον προηγούμενο αιώνα, είναι η ανάγκη των μαζών για θέαμα. Όχι ότι το θέαμα δεν θα μπορούσε να είναι και διδακτικό στα άτομα, όπως το αρχαίο θέατρο.
Ταινίες, τηλεόραση, ποδόσφαιρο, ολυμπιακοί αγώνες, παγκόσμιο πρωτάθλημα ποδοσφαίρου, επιδείξεις μόδας, χορού, "κοινωνική δικτύωση" και πολλά άλλα και βέβαια όλα αυτά σε μια συσκευή που την έχουμε για την ώρα στό χέρι, ποιος ξέρει αργότερα, που μας κλέβει την προσοχή μας, την ενέργεια μας, τον χώρο μας, τον χρόνο μας!..
Με την αποβλάκωση που φυσιολογικά θα συμβεί αν δεν ζεις τη ζωή σου, αλλά την βλέπεις σαν θεατής, απεμπολείς τις ευθύνες σου. Αυτές, με τέχνη τις φορτώνει η εξουσία στα παιδιά σου, στις επόμενες γενιές, με χρέη δυσθεώρητα.
Το βλέπεις αλλά δεν κάνεις απολύτως τίποτε!.. Το θέαμα, σου έχει κάνει το μυαλό "πουρέ", αδυνατείς πλέον να συναισθανθείς, να σκεφτείς, να συνειδητοποιήσεις και έτσι ξαναγυρνάς στον εθισμό σου στο... θέαμα...

Τα ανθρώπινα κίνητρα.

Τον όρο "κίνητρο", τον βρίσκουμε σχεδόν σε όλους τους τομείς που καθορίζουν την ανθρώπινη συμπεριφορά. Κίνητρο είναι οτιδήποτε υποκινεί, κινεί, ωθεί, ή παρασύρει σε δράση το άτομο.
Ως κίνητρα ορίζονται παράγοντες εσωτερικοί ή εξωτερικοί που ανεβάζουν το επίπεδο δραστηριοποίησης του ανθρώπινου οργανισμού και το παρωθούν να πραγματώσει κάποιο σκοπό πού έθεσε.

Από τον ορισμό φαίνεται ότι το κίνητρο μπορεί να δημιουργήσει ή να τροποποιήσει μια συγκεκριμένη συμπεριφορά, ωθώντας ή απωθώντας το άτομο σε ορισμένες πράξεις προκειμένου να

φθάσει στους επιθυμητούς στόχους. Τα κίνητρα μπορεί να ωθούν το άτομο από μέσα ή να το έλκουν από έξω. Κίνητρα κατά συνέπεια, είναι τόσο οι εσωτερικές αιτίες συμπεριφοράς, όπως ένστικτα, ανάγκες, ορμές, προθέσεις, επιθυμίες όσο και οι εξωτερικές αιτίες όπως αμοιβές, επιβραβεύσεις, επιδοκιμασίες ή απωθητικοί ερεθισμοί. Κίνητρα μπορούμε να ονομάσουμε και μια πλειάδα ερεθισμών υπό την ονομασία "αντικίνητρα", όπως υπάρχουν στο σήμερα, πρόστιμα, φορολογικές επιβαρύνσεις, ποινές διοικητικές, χρηματικές, εγκλεισμού και άλλες.

Τα κίνητρα δεν δημιουργούν κινητικότητα αλλά προσδιορίζουν το επίπεδο δραστηριότητας, αφού τόσο η κινητικότητα όσο και η δραστηριότητα είναι συμφυείς με την ζωή.
Ένας δάσκαλος ή καθηγητής π.χ. χρησιμοποιεί ορισμένα κίνητρα κατά την διδασκαλία του όχι για να μεταδώσει δραστηριότητα στα παιδιά αλλά για να ανεβάσει το βαθμό της υπάρχουσας δραστηριότητας που δεν βρίσκεται σε ικανοποιητικό βαθμό.
Γίνεται επομένως φανερό ότι μεταξύ αναγκών, κινήτρων και στόχων, υπάρχει μια αλληλεξάρτηση ώστε να δημιουργείται μια αλυσιδωτή αντίδραση, αντίδραση που αρχίζει από μια κατάσταση στέρησης που δημιουργεί επιθυμία, ωθεί το άτομο σε ενέργεια για την εκπλήρωση της επιθυμίας – ανάγκης και καταλήγει στην ικανοποίηση της.
Σημειώνεται ότι οι σχέσεις μεταξύ των παραπάνω αλληλεξαρτημένων στοιχείων είναι δύσκολο να προσδιοριστούν ποιοτικά και ποσοτικά γιατί διαφοροποιούνται σημαντικά ανάλογα με τους ανθρώπους και τις συνθήκες μέσα στις οποίες ζουν και αναπτύσσονται.

Εσωτερικά – εξωτερικά κίνητρα.
Τα κίνητρα ως παράγοντες ενεργοποίησης επιδρούν με ποικίλους τρόπους στην επίδοση του ατόμου και αυτό γιατί τα κίνητρα διαφοροποιούνται ανάλογα με την προέλευση τους αν δηλαδή είναι εσωτερικά ή εξωτερικά.
Τα εσωτερικά κίνητρα:
Η έμφυτη τάση για μάθηση, κοινωνικοποίηση, επαφή. Η επιθυμία για γνώση. Η προδιάθεση για διερεύνηση. Η εσωτερική ικανοποίηση. Το ενδιαφέρον. Η περιέργεια.
Τα εξωτερικά κίνητρα:
Η αμοιβή. Η ποινή. Ο φόβος. Η ελπίδα. Η ενθάρρυνση. Η επιδοκιμασία. Η επιβράβευση. Η ενίσχυση.

Τα εσωτερικά κίνητρα, που αναφέρονται στις μοντέρνες ψυχολογικές θεωρίες, είναι αποτέλεσμα πολλών συνθηκών και παραγόντων, έχουν σχέση με την υγεία του ατόμου, το περιβάλλον, το μορφωτικό επίπεδο, τις κοινωνικές συνθήκες και πολλά άλλα.
Τα εξωτερικά κίνητρα, επαναλαμβανόμενα, σε βάθος χρόνου γίνονται "ψευδοεσωτερικά", αλλά εξ' ίσου ισχυρά.

Ο Αριστοτέλης διδάσκει:
"Όλες οι ανθρώπινες πράξεις έχουν ως αίτιο ένα από τα εξής επτά:
τύχη, φύση, παρόρμηση, συνήθεια, λογική, πάθος, πόθο."

Ο άνθρωπος είναι σαν τα αέρια, καταλαμβάνει όλον τον χώρο. Και προκειμένου για το ανθρώπινο πνεύμα, έχει την ανάγκη, την τάση και την ικανότητα, να καταλαμβάνει μέσα από την ανθρώπινη σκέψη και γνώση, κόσμους ορατούς και αόρατους.
Τα κίνητρα που οδηγούν την ανθρώπινη σκέψη και την μετουσίωση της σε λόγο ή πράξη, είναι, πρέπει να είναι, αλλιώς δεν μιλάμε για άνθρωπο, το ένστικτο, το συναίσθημα, η λογική, η συνείδηση.
Όχι κάποια από αυτά! Όλα μαζί στη σωστή ποσότητα και αναλογία.

Στα δυόμισι χιλιάδες χρόνια που μας χωρίζουν από τον Σταγειρίτη, πολλά ψευδοκίνητρα αντικατέστησαν τα αληθινά ανθρώπινα κίνητρα, με κύριο, τον αποθησαυρισμό χρηματικών αξιών.

Η κάλυψη όλων των αναγκών του ανθρώπου γίνεται προσπάθεια, να υπαχθεί στην εξεύρεση χρήματος. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα την εξύψωση της ελίτ που "παράγει" το χρήμα και κυβερνά με αυτό, συγχρόνως όμως την υποβάθμιση και υποδούλωση όλων των άλλων.

Στις αρχές του 21ου αιώνα που είμαστε, σημαντικό είναι να εξετάσουμε κατά πόσον μια "διαβασμένη" εξουσία έχει αλλοιώσει τα εσωτερικά κίνητρα ενός "αδιάβαστου πόπολου", αντικαθιστώντας τα με ψευδοκίνητρα δικής της εμπνεύσεως.
Ποια τα κίνητρα των ελίτ ολιγαρχών;
Η διατήρηση τους στην εξουσία, που προϋποθέτει την με κάθε τρόπο σκλαβοποίηση των πολλών.
Η ελίτ, γνωρίζει άριστα και διαχειρίζεται κατ' αποκλειστικότητα σχεδόν, τις συμπεριφορές βία-υποκρισία-αδιαφορία. Άρα το προνομιακό περιβάλλον που προσπαθεί να επιβάλλει, ώστε να αναδεικνύεται πάντα η ίδια "νικητής", είναι το περιβάλλον των συμπεριφορών αυτών.
Πρώτα με βία και πολέμους "κατέκτησε" όλη τη Γη, εξοντώνοντας εκατομμύρια πληθυσμών που αρνούνταν να υποταχθούν στην θέληση της.
Ύστερα με υποκρισία επέβαλε την αδιαμφισβήτητη ανάγκη "εργασία" ως ανάγκη ζωής.
Ύστερα επέβαλε τους όρους εργασίας.
Δούλοι, σκλάβοι, μισθωτοί σκλάβοι.
Φυσικά και οι ίδιοι οι "ελίτ" διακηρύσσουν ότι είναι σκληρά εργαζόμενοι! (Η γυναίκα του Καίσαρα πρέπει να φαίνεται τίμια...).
Στη συνέχεια ανακάλυψε τη διαφθορά. Ενώ με το ένα χέρι διακήρυσσε την νομιμότητα, με το άλλο μοίραζε, όπλα στον "υπόκοσμο", όπιο σε πληθυσμούς που ήθελε να ελέγξει, τζόγο και λαθρεμπόριο παντού, εφεύρε και θεσμοθέτησε το εμπόριο ανθρώπων μέσω της δουλείας, της πορνείας από αρχαιοτάτων χρόνων, της μισθωτής εργασίας τους τελευταίους αιώνες.

Ως γνωστόν ο εθισμένος άνθρωπος δεν βλέπει τίποτε άλλο μπροστά του εκτός από τον εθισμό του. Όλα λειτουργούν και περιστρέφονται γύρω από αυτόν και προς χάριν αυτού.
Στο σήμερα, η εξοντωτική φορολογία και οι παράλογες τιμές των αγαθών και των υπηρεσιών, αποστερούν από τους πληθυσμούς υγεία, παιδεία, όραμα, χώρο και χρόνο.
Μέχρι τον 19ο αιώνα, δούλευες όσο ήθελε το αφεντικό!
Στα μέσα του 19ου αιώνα επεκράτησε η λογική της οχτάωρης εργασίας και η ανάγκη δημόσιας δωρεάν παιδείας για όλους. Η ελίτ υποχώρησε "με τακτική" για ένα περίπου αιώνα (τον αιώνα των επαναστάσεων) κυρίως σε Ευρώπη και Αμερική, και από τα μέσα του εικοστού, όταν πια έδεσε όλες τις οικονομίες των κρατών σε ελεγχόμενες κεντρικές τράπεζες, εξαπέλυσε στοχευμένες μεταναστεύσεις, άρση του οκταώρου, μερική απασχόληση και άλλα.

Ελέγχοντας την κατανάλωση, έλεγξε και την παραγωγή.
Τώρα που ελέγχει παραγωγή και κατανάλωση, πλασάρει κακής ποιότητας τροφή στους πολλούς, ελέγχοντας έτσι και την υγεία.

Μεγάλη προσπάθεια κατέβαλε η εξουσία να ελέγξει το νερό. Η δημόσια παροχή νερού, έγινε ιδιωτική. Χάλασε την ποιότητα. Διαχώρισε το νερό σε νερό πόσιμο και άλλων χρήσεων. Το πόσιμο το πουλά πιο ακριβά. Κατάργησε τελείως τις δημόσιες βρύσες όπου μπορούσε κάποιος να ξεδιψάσει!

Έλεγχος ενέργειας! Ο πολύς Κίσινγκερ είπε: «Ελέγξτε την ενέργεια και θα ελέγξετε τις κυβερνήσεις. Ελέγξτε τα τρόφιμα και θα ελέγξετε και τους πληθυσμούς»! Κατάργηση καύσης άνθρακα και υδρογονανθράκων. Έμφαση στην παραγωγή ενέργειας από το φυσικό αέριο και την πυρηνική ενέργεια. Υπαγωγή της ενέργειας στο χρηματιστήριο. Υπέρμετρη αύξηση ανάλογα με το κόστος παραγωγής, της ηλεκτρικής ενέργειας. Πράσινες πολιτικές. Φόρος διοξειδίου του άνθρακα. Αυτά και άλλα, είναι μέσα για να ελεγχθεί η ενέργεια!

Αξιοπρόσεκτο είναι, ο έλεγχος του σεξουαλικού ενστίκτου, όσο και της αναπαραγωγικής δυνατότητας των ανθρώπων. Το σεξ έγινε ταμπού. Το σεξ διδασκόταν από τον αγοραίο έρωτα. Ύστερα από ταινίες που πρόβαλαν σκηνές σεξουαλικών επαφών με έμφαση στις ανώμαλες. Η πορνεία έγινε κάτι το φυσιολογικό. Εφευρέθηκαν ουσίες που τονώνουν την σεξουαλική ικανότητα ή την αναστέλλουν. Εφευρέθηκαν σεξουαλικά βοηθήματα. Αντισυλληπτικά. Χάπι επόμενης μέρας. Χάπι βιασμού. Εκτρώσεις. Οι πλακούντες των εκτρώσεων πουλιούνταν ακριβά στις βιομηχανίες καλλυντικών. Το σεξ αποσυνδέθηκε από τον έρωτα. Ο έρωτας αποσυνδέθηκε από την αγάπη. Ο διχασμός των φύλων και η εξουσιαστική δομή της σχέση τους έγινε ο κανόνας. Η οικογένεια σαν θεσμός αποδυναμώθηκε με το βάρος να πέφτει κυρίως στα παιδιά. Ανακαλύφτηκαν τα πολλά φύλα. Η αλλαγή φύλου. Το σεξ είναι ένα ισχυρό ένστικτο. Δεν θα μπορούσε η εξουσία να το αφήσει να της "χαλά την πιάτσα"!..
Σήμερα, ο υπερπληθυσμός της Γης, ο έλεγχος της αναπαραγωγής και η τροποποίηση του DNA των ανθρώπων, είναι το αδιανόητο που έγινε πραγματικότητα!..

Πολύ νωρίτερα έλεγξε την πληροφορία, μέσα από μέσα μαζικής πληροφόρησης όσο και από το διαδίκτυο, έτσι αλλοίωσε την ποιότητα συνείδησης των πολλών.
Για τους πολλούς ένα όραμα υπήρχε: "Μισθωτή εργασία!".
Οι γονείς έχοντας αυτό το όραμα, το μετέδιδαν στα παιδιά τους σαν το μόνο δυνατό.
Και τα παιδιά το επαναλάμβαναν στα δικά τους παιδιά.
Τότε υπήρχε αμεσότητα, εργοδότη – εργαζομένου, οπότε η απεργία μπορούσε να είναι μέσον πίεσης.
Σήμερα οι εργολάβοι της ελίτ έλυσαν το πρόβλημα. Η εργασία είναι δικαίωμα που παραχωρείται σε εταιρείες απασχόλησης εργατικού αλλά και επιστημονικού δυναμικού. Αυτοί διαχειρίζονται την προσφορά και την ζήτηση εργασίας, όπως και τις αμοιβές.
Ο εργαζόμενος είναι ενοικιαστής δυνατότητας. Νοικιάζει την δυνατότητα του, με τους όρους που του επιβάλει η εταιρεία που τον δεσμεύει με συμβόλαιο. Ένα νομικό σύστημα εξυπηρέτησης των ελίτ, πολύ μακριά από την δικαιοσύνη, επιβάλλει τις νέες αυτές εργασιακές συνθήκες σαν "νόμιμες" και "ισχυρές".

Η δημόσια δωρεάν παιδεία φαλκιδεύτηκε από το όραμα της "επαγγελματικής αποκατάστασης". Σήμερα διώκεται ακόμη και σαν ιδέα!
Η μόρφωση κρατιέται υπό περιορισμό σε "ερευνητικά κέντρα" και "πανεπιστήμια" του απολύτου ελέγχου των ελίτ.

Το διαίρει και βασίλευε, σε θρησκείες, έθνη, φυλές, φύλα, επαγγελματικές ενώσεις, ακόμη και αθλητικά σωματεία, ήταν από τις πιο επιτυχημένες συνταγές της εξουσίας.

Σήμερα κηρύσσεται ένας γενικός πόλεμος των πάντων εναντίον όλων.
Έχει το όνομα "ανταγωνισμός" και αφορά την οικονομική εξόντωση του άλλου με σκοπό την επιβίωση.

Η επιστήμη και η τέχνη, υποδουλώθηκαν στην εξουσία του χρήματος και έδωσαν στην ελίτ, ότι της ήταν απαραίτητο ώστε να υποδουλώσει ακόμη περισσότερο τους πολλούς.
Μόνιμο πρόβλημα των ολιγαρχών, ο έλεγχος της μάζας.
Σήμερα φαίνεται να έχει τη λύση:
Με το νόμισμα πού αυτή εκδίδει, αφού συγκέντρωσε όλο το χρυσό και το ασήμι, έλεγξε τις οικονομίες, την εργασία, την παραγωγή και την κατανάλωση. Τον χώρο και τον χρόνο των ανθρώπων.
Εκδίδοντας νόμισμα ανεξέλεγκτα, ιδιοποιήθηκε μεγάλο κομμάτι της Γήινης επιφάνειας, όσο και κάθε πλουτοπαραγωγική πηγή φυσικού είτε κοινωνικού χώρου.
Στερώντας επιλεκτικά το νόμισμα σε ομάδες και σε κράτη, τα καθιστά υπόδουλα χρέους, ανίκανα

αντίστασης.
Επόμενο βήμα θα είναι ο έλεγχος κάθε ατόμου χωριστά, είτε με ηλεκτρονικές κάρτες είτε με εμφυτεύματα.
Αλλά παράλληλα θα αρχίσουν να εμφανίζονται τα εμφυτεύματα μνήμης, τα τεχνητά όργανα και ότι άλλο, μια επιστήμη Φρανκενστάιν, της έχει προμηθεύσει.

Όπως έγινε με τα αναβολικά στον αθλητισμό, έτσι θα γίνει και με όλα αυτά τα εμφυτεύματα στον εργασιακό χώρο. Δεν θα είσαι υποχρεωμένος να τα "φορέσεις" αλλά χωρίς αυτά δεν θα έχεις ελπίδα σε ένα κόσμο άκρως ανταγωνιστικό. Φυσικά η ελίτ θα είναι εκτός ανταγωνισμού!
Έτσι, όπως εκατομμύρια ζώων (άλογα, μουλάρια, γαϊδούρια, βόδια...) σφάχτηκαν στο όνομα του εκσυγχρονισμού, μετά την ανακάλυψη του τρένου, του αυτοκινήτου, του αεροπλάνου, έτσι δισεκατομμύρια ανθρώπων θα πεταχτούν στον Καιάδα της ανθρωποροµποτικής εποχής και ίσως αργότερα της καθαρά ροµποτικής. Τα ροµπότ, δεν απεργούν, δεν απαιτούν μισθό, δεν έχουν εγώ και όραμα.

Μια εξυπνακίστικη ατάκα που έχει εφαλτήριο χώρους "νεοταξίτικους" είναι: "Τα πάντα τα κινεί το συμφέρον!"
Αλλά τι είναι συμφέρον;
Στην κοντόθωρη θέαση, μέσα από την κατεστημένη κοινωνία εξουσίας, συμφέρον είναι τα πολλά λεφτά και η εύκολη ζωή.
Στην αντικειμενική θέαση, συμφέρον του κάθε ανθρώπου αλλά και των ανθρώπινων ομάδων, είναι η ανάπτυξη του Λόγου και της Σκέψης ατομικά, όσο και της Γνώσης και Κοινωνικής Οργάνωσης σε ομαδικό και Παγκόσμιο επίπεδο.
Βέβαια υπάρχουν και οι έννοιες "εθνικό συμφέρον", "εταιρικό συμφέρον", "έννομο συμφέρον" και άλλες, φτιαγμένες και διαμορφωμένες έτσι, ώστε κατά περίπτωση να γίνονται εργαλείο χειραγώγησης συνειδήσεων από την μεριά εξουσιών.

Πώς κατάφερε η εξουσία και υποδούλωσε τον άνθρωπο;
Στερώντας του την ανθρωπιά, τον λόγο, την αλήθεια, την παιδεία, την δημοκρατία!
Πώς ο άνθρωπος "την πάτησε";
Αρνήθηκε τον Λόγο, την Αλήθεια, την καλλιέργεια του Πνεύματος και του Λόγου, την συνευθύνη για την δημιουργία Δημοκρατικών θεσμών, καθώς και την ανάγκη ελέγχου της Δημοκρατίας.
Ενστερνίστηκε το ψευδοόραμα της μισθωτής εργασίας και υποδούλωσε το πνεύμα του στο άμεσο και το εύκολο. Άφησε την διαφθορά να καταστρέψει οτιδήποτε η παιδεία πάσχιζε να του "δώσει".

Είναι το σχέδιο της εξουσίας προς μια εφικτή κατεύθυνση;
Ναι! Αν ο άνθρωπος δεν συνειδητοποιήσει το σχέδιο της και δεν το ανατρέψει εγκαίρως, θα υποστεί όλες τις συνέπειες.

Είναι το σχέδιο της εξουσίας προς μια διαδικασία έστω ωφέλιμη για την ίδια;
Όχι! Οι ελίτ είναι άνθρωποι χωρίς συνείδηση. Η πρόθεση εκκαθάρισης της Γης, ακόμη μία φορά, από πλεονάζοντες πληθυσμούς, διαγραφή κεφαλαίων, διαγραφή ή αλλοίωση ιστορικής μνήμης, θα τους καταστήσει ακόμη πιο ασυνείδητους. Η μη συνειδητοποίηση αντίκειται στους φυσικούς νόμους. Ή δέχεσαι την συνείδηση και προχωράς σαν άνθρωπος ή την αρνιέσαι και μεταπίπτεις στο ζώο.

Το βασικό ερώτημα είναι: - Έχουν μείνει άνθρωποι με συνείδηση στον πλανήτη Γη; Ποιοι είναι; Πού είναι; Γιατί δεν φτιάχνουν μια ομάδα κατάδειξης των ανόσιων σχεδίων της εξουσίας;
Η απάντηση είναι προφανής!
Η εξουσία δεν θα διστάσει να εξοντώσει κάθε προσπάθεια μεμονωμένης αντίστασης ενάντια στα σχέδια της.

Είναι ανάγκη λοιπόν, όσο βαθαίνει η συνειδητοποίηση σε ποιότητα στο πιο συνειδητοποιημένο κομμάτι του ανθρώπινου πληθυσμού, να πλαταίνει σε ποσότητα στο σύνολο του πληθυσμού, ώστε την κατάλληλη στιγμή να εκδηλωθεί η αντίδραση σε τόσο μεγάλο πλάτος, που η εξουσία θα είναι αδύνατο να την ελέγξει.

Σε τι θα συνίσταται η αντίδραση;
Σε ένα κόσμο που αιώνες τώρα η εξουσία έχει σαν καρκίνωμα αρρωστήσει κάθε μηχανισμό ομαδοποίησης, κάθε χώρο παροχής αλήθειας και γνώσης, αντίδραση, μόνη αντίδραση, μπορεί να είναι το σταμάτημα κάθε λόγου και έργου που την τροφοδοτεί. Κύρια της ψευδοσυνείδησης, ότι το χρήμα των ελίτ είναι η βασικότερη δύναμη "κίνησης" του πλανήτη!
Προσοχή! Επειδή και η ίδια προωθεί κατάργηση των "μετρητών" μην εξαπατηθούμε. Κατάργηση των μετρητών και αντικατάσταση τους από "μικροτσιπ" δεν είναι άλλο πράγμα. Είναι η εξουσία από πιο ισχυρή θέση! Αυτό που θα χρειαστεί είναι να εκμηδενιστεί η δύναμη που έχει από την πίστη μας σ' αυτήν. Η πίστη μας είναι ανάγκη να επιστρέψει στον Λόγο και στην δυνατότητα του Ανθρώπου να κατέχει και να διαχειριστεί τον Λόγο. Και αυτό απαιτεί προσωπική θυσία χρόνου και κόπου από το κάθε άτομο ξεχωριστά.

Ένα ξεχωριστό και άκρως σημαντικό θέμα είναι τα κίνητρα των ανθρώπων να συμμετέχουν στην παραγωγή, όσο και την διάδοση και το άπλωμα στο χρόνο και στον χώρο των πανίσχυρων δυνάμεων "Κοινωνική οργάνωση" και "Γνώση", καθώς και στην ευθύνη απόκτησης αλλά και χρήσης τους. Όσο και στην ευθύνη διάδοσης τους στο χρόνο, με μέσο τον Λόγο και όχι το χρήμα. Και είναι πολύ σημαντικό, γιατί απ' αυτό εξαρτάται το είδος της ανθρώπινης "πολιτείας", αλλά σε τελική ανάλυση και η ποιότητα των ίδιων των ατόμων, σε υλικό και πνευματικό υπόβαθρο.

Ο σκλάβος, ο υπήκοος και ο φυλακισμένος, στο θέμα που αναφερόμαστε είναι στην ίδια θέση. Ας αναρωτηθούμε. Ποια τα κίνητρα του σκλάβου να μετέχει σε οργανωμένες ομάδες; Αν έχει αποδεχθεί την σκλαβιά του σαν κάτι αναπότρεπτο, τότε ομαδοποιείται σε ελάχιστο βαθμό κυρίως κατ' εντολήν. Αν όχι, ομαδοποιείται προσεκτικά με στόχο την ελευθερία.
Αυτός που χωρίς κατάλληλες ομαδοποιήσεις και γνώση εξεγείρεται κατά της εξουσίας που του στερεί την ελευθερία, καταλήγει σε παραδειγματικές τιμωρίες ή και στην αφαίρεση της ζωής του. Σε γενικές γραμμές το ίδιο ισχύει και για τον φυλακισμένο.
Για τον υπήκοο είναι λίγο διαφορετικά, αφού σε πολλές περιπτώσεις, έχει την ψευδαίσθηση της ελευθερίας.
Αναφορικά με την Γνώση, κανείς από τους τρεις παραπάνω δεν βρίσκει τον λόγο να προσπαθήσει να αφιερώσει χρόνο και προσπάθεια, ώστε να πλεύσει στην θάλασσα της Γνώσης.
Μια ματιά γύρω σας θα επαληθεύσει του λόγου το αληθές. Οι ελάχιστες εξαιρέσεις απλά επαληθεύουν τον κανόνα.
Η εξουσία, πολύ καιρό τώρα, έχει συνείδηση του γεγονότος και κάνει κάθε δυνατή προσπάθεια ώστε να αυξάνει την μάζα των σκλάβων, των φυλακισμένων και των υπηκόων.

Παλιότερα το προσπαθούσε για εκατοντάδες χρόνια με την βία. Αλλά ήρθαν οι επαναστάσεις και της υπέδειξαν έναν άλλο δρόμο. Τον δρόμο της υποκρισίας.
Οικειοποιήθηκε το μέσον "νόμισμα" και με αυτό αγόρασε πολιτικές και θρησκευτικές αρχές, δικαστικούς και νομικούς, δημοσιογράφους και δημοσιολόγους, ακόμη και ακαδημαϊκούς μοιράζοντας πλήθος αναντίστοιχων της ικανότητας, τίτλους και διακρίσεις. Έτσι η διοίκηση και ο νόμος πέρασε στα χέρια της, ενώ ο πληρωμένος δημόσιος λόγος αφαίρεσε από τις λέξεις τα νοήματα, φυλάκισε και σκλαβοποίησε τις ανθρώπινες συνειδήσεις, μετέτρεψε μεγάλες μάζες ανθρώπων σε υπηκόους και φυλάκισε το σύνολο της ανθρωπότητας σε μια "χρηματοοικονομική" φυλακή. Πατρίδα και θρησκεία έγιναν ο μισθός και το "επάγγελμα" που αποφέρει τον μισθό.
Τώρα οι δυνάμεις "Κοινωνική οργάνωση" και "Γνώση", είναι καθ' ολοκληρίαν στη διάθεση της, αφού κανείς δεν κάνει τίποτε χωρίς εντολή, κανείς δεν κάνει τίποτε χωρίς "αμοιβή", πολύ

περισσότερο, μη εξασκώντας τις δυνατότητες, για οργάνωση και απόκτηση γνώσεων, δεν ξέρουν πώς να το κάνουν.

Λύσεις υπάρχουν, αλλά δεν είναι απλές και εύκολες και πρέπει να ξέρει κανείς τι θέλει.
Όλες όμως οι λύσεις ξεκινούν από την αφύπνιση της συνείδησης. Της συνειδητοποίησης ενός εκάστου ότι ζει σε μια φυλακή και ότι μέρος της φυλακής του είναι ο λάθος τρόπος σκέψης που του έχει επιβληθεί από την εξουσία, μέσω ενός κοινωνικού περιβάλλοντος από το οποίο εκλείπουν το πνευματικό , η διαλεκτική, ο στοχασμός. Η αποικιοποίηση του νοητικού περιεχομένου των ανθρώπων είναι μία πραγματικότητα. Στόχος της η νόθευση της γλώσσας, η νόθευση της κληρονομιάς και της ιστορικής μνήμης, η εγκαθίδρυση ενός περιβάλλοντος ψευδονόησης, ελεγχόμενου από τους αποικιστές με σκοπό την εκμετάλλευση.
Η δημιουργία νησίδων ανθρώπινων ομάδων που θα καλλιεργούν την νόηση και συγχρόνως θα την διαδίδουν “ερασιτεχνικά” χωρίς άμεσο “συμφέρον” και φυσικά χωρίς “μισθό”, αποκαλύπτοντας το απαίσιο προσωπείο της εξουσίας, είναι προσπάθεια προς την θετική κατεύθυνση.

Θα γίνει με λάθος τρόπο, αν γίνει όπως στο σύγχρονο σχολείο. “Εγώ τα είπα, τι φταίω αν ο άλλος δεν κατάλαβε;”!

Διδάσκω είναι σύνθετη λέξη από το δίδω και το ασκώ. Δεν φθάνει να δείξεις σε κάποιον το φως της αλήθειας. Πρέπει να τον ασκήσεις να αντέχει στην λάμψη της. Πολύ περισσότερο, πρέπει, με το παράδειγμα σου να του δείξεις ότι η μη επιστροφή στο σκοτάδι αξίζει κάθε θυσία.

Το ανθρώπινο κίνητρο που μπορεί να υπομένει κάθε θυσία, είναι η αγάπη!
Τι είναι η αγάπη;
Το ερώτημα απευθύνεται στον άνθρωπο και μπορεί να απαντηθεί μόνον από άνθρωπο.
Την αγάπη την ορίζει ο άνθρωπος και την υπόκειται ο ίδιος ανάλογα με το πώς την ορίζει.
Είναι αυτό που θέλουμε από τους άλλους για μας!
Και είναι αυτό που μπορούμε να χαρίσουμε στους άλλους!
Θέλουμε την αγάπη των άλλων;
Μπορεί η εναλλακτική λύση να είναι το χρήμα; στη σημερινή τουλάχιστον εποχή;
Αν θέλουμε την αγάπη τους, πώς θα μας ικανοποιούσε η αγάπη αυτή;
Η αληθινή αγάπη είναι στην σκέψη.
Είναι στον λόγο.
Είναι και πράξη.
Όταν αγαπάς (πρόσωπο, τέχνη, επιστήμη…), το μυαλό σου κατακλύζεται από την πληρότητα που σου δίνει η σκέψη του αντικειμένου της αγάπης σου. Δεν σου αφήνονται περιθώρια για διαφορετικές σκέψεις! Αν δεν το έχετε νιώσει, είναι κρίμα να πεθάνετε χωρίς να το νιώσετε ούτε μια φορά. Όταν αγαπάς θέλεις να μιλάς συνεχώς γι’ αυτό. Θέλεις να το φωνάζεις, θέλεις και σένα να σου το λένε ότι σ’ αγαπούν. Τέλος θέλεις η κάθε πράξη σου να έχει πόλο περιστροφής αυτήν την αγάπη.

Η αγάπη περιέχει συναίσθημα.
Η αγάπη στηρίζεται στην λογική.
Η αγάπη έχει σαν οδηγό την συνείδηση.
Χωρίς συναίσθημα δεν γίνεται ν’ αγαπήσεις.
Χωρίς λογική η αγάπη θα ξεφτίσει γρήγορα, αφού μόνο η λογική μπορεί να την φέρνει σε επαφή με την πραγματικότητα.
Μόνο με το συναίσθημα, θα βρίσκεται συνεχώς σε μια ανύπαρκτη διάσταση εωσότου γκρεμοτσακιστεί.
Τέλος η συνείδηση είναι αυτή που οδηγεί την αγάπη πότε στην απογείωση, πότε στην αναγκαία προσγείωση. Η αγάπη και μόνον αυτή, ξέρει πότε η βία – η υποκρισία – η αδιαφορία, γίνονται

δύσβατο και σκληρό, πλην μοναδικό μονοπάτι. Κι όταν το χρησιμοποιεί, αυτή πονά πιο πολύ, τόσο, που γρήγορα επαναφέρει τον λόγο.

Υπάρχουν δύο εν δυνάμει αγάπες:
Αυτή που στηρίζεται στην μνήμη και αυτή που στηρίζεται στην πίστη.
Λόγω των ιδιοτήτων της μνήμης και της πληροφορίας η πρώτη αγάπη μπορεί να πλανηθεί. Τότε πονάς! Αλλά μαθαίνεις! Κι αυτή η διαδικασία μάθησης είναι η ίδια η ζωή!
Και η δεύτερη αγάπη, λόγω των ιδιοτήτων της πίστης μπορεί επίσης να πλανηθεί. Εδώ ο πόνος είναι μεγαλύτερος! Πολλές φορές γίνεται αιτία άρνησης της αγάπης!

Λοιπόν ας σκεφτούμε ως εξής: «Όταν πληγώνεται η αγάπη, πληγώνεται το σύμπαν. Αυτός ή αυτοί που το προκάλεσαν μπορεί να έσφαλαν. Δικαιούνται συγνώμης αν καταφύγουν στην μετάνοια. Αν όχι, ή αν η απάτη στην αγάπη είναι πρακτική τους, τότε έχετε απέναντι σας γνήσια παιδιά της εξουσίας! Θα σκύψετε το κεφάλι μπρος στην άδικη λοιδορία; Θα τους αφήσετε να χαρούν την "νίκη" τους; Αλλά νικιέται η αγάπη; Δείξτε τους στον καθρέφτη του Λόγου το αληθινό τους πρόσωπο. Αν έχουν συνείδηση θα πετρώσουν. Αν όχι δεν άξιζαν την αγάπη. Αγνοήστε τους! Δείξτε τους το φοβερό πρόσωπο της αδιαφορίας! Ίσως αυτό τους συνεφέρει!».

Όταν συνειδητοποιείς την αγάπη σου στήριξε την στην πίστη. Και σε αρχές συμπαντικές. Όπως, ότι σε κάθε ανθρώπινο ον υπάρχει βαθιά μέσα του η φλόγα που χαρακτηρίζει το είδος. Και ότι αν καλλιεργηθεί κατάλληλα θα γεννηθεί το θαύμα! Τότε μην φοβάσαι! Δώστα όλα!
Η αγάπη απεχθάνεται την βία.
Η αγάπη μισεί τη υποκρισία.
Η αγάπη πεθαίνει όταν έρθει αντιμέτωπη με την αδιαφορία.
Η αγάπη είναι Παιδί του Λόγου. Αλλά συγχρόνως είναι και Μητέρα του Λόγου.
Η ελεημοσύνη δεν είναι αγάπη. Αφού ο ελεών δεν αφήνει σε καμία περίπτωση τον ελεούμενο ν' ανεβεί στο ύψος του! Μην ζητιανέψεις αγάπη! Αυτό που θα σου δοθεί, ίσως, είναι απλά ελεημοσύνη.
Η αγάπη θέλει πίστη. Η πίστη σε σκοπούς που απομακρύνονται από την αγάπη, οδηγεί τον άνθρωπο στο σκλάβωμα του σώματος, του πνεύματος, της ψυχής.
Η αγάπη θέλει ελεύθερη βούληση. Την ελεύθερη βούληση που έχει την υπομονή να σου την διδάξει μόνον η αγάπη, με μέσον τον Λόγο.
Είναι το βασικό συστατικό σε όλα τα πράγματα αξίας. Όσα δεν έχουν αυτό το συστατικό, είναι χωρίς αξία. Είναι η ακατάλυτη αξία που αναγεννά την ανθρώπινη κοινωνία χιλιάδες χρόνια τώρα!
Η αγάπη είναι πορεία. Το πεπρωμένο του ανθρώπου.
Η αγάπη απαιτεί κόπο, αφοσίωση, υπομονή, επιμονή, ΘΥΣΙΑ!
Δεν υπάρχει αγάπη χωρίς θυσία.
Οι αρχαίοι έχοντας συνειδητοποιήσει πιο καλά την αξία της, θυσίαζαν τακτικά στους θεούς τους, αιτώντας την αγάπη τους και την εύνοια τους. Ο αλλοτριωμένος άνθρωπος του σήμερα θυσιάζει ασυνείδητα τον εαυτό του στο χρήμα και στην τηλεόραση.
Επειδή είναι δύσκολος ο δρόμος της αγάπης και επειδή το λάθος είναι συνυφασμένο με την ανθρώπινη φύση, υπάρχει η μετάνοια και η συγνώμη!
Μετανιώνει αυτός που από λάθος ξέφυγε από τον δρόμο της αγάπης!
Συγχωρεί αυτός που έπαθε από το λάθος, αν είναι δυνατόν και εφόσον το επιτρέπουν οι φυσικές και οι κοινωνικές συνθήκες, η συνείδησή του, η αληθινή μετάνοια του αιτούντος την συγνώμη και μόνον για το συγκεκριμένο λάθος. Λάθη που ξεπερνούν την ανθρώπινη δυνατότητα, δικαιούνται ίσως μετανοίας από την ίδια την συνείδηση αυτού που υπέπεσε στο λάθος. Η βοήθεια των άλλων μπορεί να είναι σημαντική, η απόφαση όμως ανήκει στον ίδιο.
Η τιμωρία δεν έχει σχέση με την αγάπη. Είναι πράξη εκδίκησης! Είναι πράξη εξουσίας!
Η δικαιοσύνη ταυτίζεται με την αγάπη. Η αγάπη του άλλου δικαιώνει την δική σου. Όλα τ' άλλα είναι περιττά.

Η συγνώμη και η μετάνοια είναι το ίδιο απαιτητικές με την αγάπη.
Έχουν τις ίδιες απαιτήσεις με την αγάπη. Χαρίζουν την ίδια ευδαιμονία και πληρότητα μ' αυτήν, αν όχι μεγαλύτερη, αφού είναι το μέσον που ξαναφέρνει τον χαμένο, στον δρόμο της!
Ο δρόμος της αγάπης σε κοινωνικό επίπεδο, δεν περνά από διαχωρισμούς και διαιρέσεις.
Θα προχωρήσουμε όλοι μαζί!
Ή θα αφήσουμε τον δρόμο της αγάπης, για κάποιον άλλο δρόμο.
Πιο εύκολο ίσως.
Πιο ελκυστικό ίσως προς στιγμήν.
Μέχρι η μετάνοια να μας επαναφέρει στον δρόμο της.

Η εξουσία, διαπιστώνοντας την δύναμη της αγάπης, προσπάθησε από πάντα, το προσπαθεί ακόμη, να ξεγελάσει με διάφορα τεχνάσματα τους νέους και τους αθώους. Ονοματίζει αγάπη την σεξουαλική έλξη, της δίνει τεράστια δημοσιότητα και έκταση μέσα από το οπτικοακουστικό θέαμα, απαιτεί από τον έφηβο να ξέρει να "αγαπά". Δείτε, το συντριπτικά μεγαλύτερο ποσοστό των τραγουδιών, υμνούν τον "έρωτα" και την "αγάπη". Οι νέοι και οι νέες πέφτουν αργά ή γρήγορα στην παγίδα της μίμησης.

Κάθε φορά που ανοίγεις δρόμο στη ζωή
μην περιμένεις να σε βρει το μεσονύχτι
έχε τα μάτια σου ανοιχτά βράδυ πρωί
γιατί μπροστά σου πάντα απλώνεται ένα δίχτυ.

Αν κάποτε στα βρόχια του πιαστείς
κανείς δε θα μπορέσει να σε βγάλει
μονάχος βρες την άκρη της κλωστής
κι αν είσαι τυχερός ξεκινά πάλι.

Αυτό το δίχτυ έχει ονόματα βαριά
που είναι γραμμένα σ' επτασφράγιστο κιτάπι
άλλοι το λεν του κάτω κόσμου πονηριά
κι άλλοι το λεν της πρώτης άνοιξης αγάπη

Αν κάποτε στα βρόχια του πιαστείς
κανείς δε θα μπορέσει να σε βγάλει
μονάχος βρες την άκρη της κλωστής
κι αν είσαι τυχερός ξεκινά πάλι.

Νίκος Γκάτσος

Το μόνο που θα θέσω σε αμφισβήτηση είναι το "μονάχος βρες την άκρη της κλωστής", δηλαδή όλοι οι υπόλοιποι που βλέπουν την "άκρη", γιατί να μην δώσουν μια μικρή βοήθεια; Αυτό το "μονάχος" είναι κοινωνική υγεία; Φτιάχνεις έτσι κοινωνία; Ή την διχάζεις;
Αλλά ο ποιητής Γκάτσος είναι τεράστιος, να προβληματίσει ήθελε... ας προβληματιστούμε... Η "αγάπη" δεν είναι μόνο λουλούδια και κόκκινες καρδούλες. Υπάρχουν και δίχτυα!..

Με παρόμοιο τρόπο άλλος μεγάλος μας ποιητής λέει:

Κάποτε θα 'ρθουν να σου πουν
πως σε πιστεύουν, σ' αγαπούν
και πώς σε θένε

Έχε το νου σου στο παιδί,
κλείσε την πόρτα με κλειδί
ψέματα λένε

Κάποτε θα 'ρθουν γνωστικοί,
λογάδες και γραμματικοί
για να σε πείσουν

Έχε το νου σου στο παιδί
κλείσε την πόρτα με κλειδί,
θα σε πουλήσουν

Και όταν θα 'ρθουν οι καιροί
που θα `χει σβήσει το κερί
στην καταιγίδα

Υπερασπίσου το παιδί
γιατί αν γλιτώσει το παιδί
υπάρχει ελπίδα

Λευτέρης Παπαδόπουλος

Συμπερασματικά: τα κίνητρα του ανθρώπου όταν ενεργεί, είναι η θέληση κάλυψης των αναγκών που προαναφέραμε. Κάθε άνθρωπος έχει την τάση να καλύψει άμεσα τις ανάγκες του και όπως είδαμε πολλές φορές φτάνει στην υπερβολή. Υπερβολή που φτάνει μέχρι την στέρηση άλλων αναγκών. Η πλειονότητα των ανθρώπων δεν αντιλαμβάνεται τον χώρο της πνευματικής καλλιέργειας και ανάπτυξης, αλλά και ένα μεγάλο μέρος έχει εθιστεί μόνο στην υλική κάλυψη! Παράδειγμα, τα πάρα πολλά ζευγάρια που αρνούνται να μεγαλώσουν παιδιά!
Σ' ένα κόσμο που επικρατούν βία-υποκρισία-αδιαφορία, όπως ο κόσμος που ζούμε και μεγαλώνουμε τα παιδιά μας, το συντριπτικά δυνατότερο και επικρατέστερο κίνητρο είναι το «θέλω χρήματα».
Αυτό γίνεται αιτία να χαλούν οικογένειες, να νοθεύονται συνειδήσεις, να εξοντώνονται λαοί!
Για να υπάρξει μια μεταστροφή και να επιστρέψει ο άνθρωπος στα πραγματικά κίνητρα που δεν υποτιμούν την πνευματική ανάπτυξη του κάθε ατόμου, αλλά την τοποθετούν στην κορωνίδα την κοινωνικής προσπάθειας, χρειάζεται μια ή δυο γενιές να θυσιάσουν την ευκολία τους, για να γεννήσουν στις συνειδήσεις των νέων τον Λόγο. Θα το κάνουν;

Λόγος

Με ποιους τρόπους (συμπεριφορές) ο Άνθρωπος δρα – αντιδρά, στα ερεθίσματα του περιβάλλοντος και των συνανθρώπων του;

Συμπεριφορά:
Θεμελιώδης φυσικός αλλά και κοινωνικός νόμος, είναι ο νόμος που αφορά ουσιαστικά την αλληλεπίδραση. Δηλαδή την δράση και την αντίδραση. Η Φυσική, αρχής γενομένης από τον Νεύτωνα, έχει δώσει επαρκείς εξηγήσεις για το φαινόμενο στον υλικό και τον ενεργειακό χώρο. Στον κοινωνικό χώρο: Η δράση έχει κάποια είδη (μορφές). Η αντίδραση που εκδηλώνεται στην ενδεχόμενη δράση επίσης.
Το σύνολο των μορφών κοινωνικής δράσης – αντίδρασης, συνηθίζουμε να το λέμε συμπεριφορά.

Οι βασικές, απλές ανθρώπινες συμπεριφορές είναι: Βία – Υποκρισία – Αδιαφορία – Λόγος.

ΒΙΑ:
Είναι η χρησιμοποίηση δύναμης για την επιβολή θελήσεως, καταναγκασμός. Επίσης η αποστέρηση θεμελιωδών μέσων επιβίωσης, ελευθερίας, υγιούς βιολογικής όσο και πνευματικής ανάπτυξης.
Η βία είναι βασική φυσική συμπεριφορά.
Απαντάται σε όλα τα είδη.
Όταν είναι συμπεριφορά απλά ενστίκτου, είναι περιορισμένης έκτασης, γιατί όταν ικανοποιηθεί η ανάγκη ενστίκτου που την επιβάλει, τότε ακυρώνεται ή επικρατεί μία από τις άλλες συμπεριφορές. Όταν όμως χρησιμοποιείται από τον άνθρωπο με λογική (εκπαίδευση, επιστήμη) και συναίσθημα (μίσος, ανάγκη εκδίκησης), αλλά χωρίς συνείδηση, τότε μπορεί να γίνει πολύ καταστροφική (2ος παγκόσμιος πόλεμος, γενοκτονίες, σκλαβοποίηση πληθυσμών και άλλα).

Σε περιβάλλον βίας ο άνθρωπος δεν βρίσκει έδαφος υγιούς πνευματικής ανάπτυξης. Από τα συναισθήματα κυριαρχούν ο φόβος, το μίσος, η δυσπιστία, η ανάγκη εκδίκησης. Η λογική περιστρέφεται γύρω από την ανάγκη επιβίωσης ή χειρότερα, επικράτησης έναντι του αντιπάλου. Η συνείδηση ενταφιάζεται, αφού οι πράξεις βίας προϋποθέτουν τουλάχιστον ελαστική συνείδηση από αυτούς που την ασκούν, ενώ ο φοβισμένος, από την ανάγκη μιας «έξωθεν παρέμβασης», θάβει την συνείδηση του. Οι ανώτερες εκφάνσεις τις ανθρώπινης προσωπικότητας όπως αγάπη, πνευματική καλλιέργεια είτε προς την κατεύθυνση της επιστήμης είτε προς την κατεύθυνση της τέχνης, δεν βρίσκουν χώρο και χρόνο, αφού η αβεβαιότητα είναι ο κανόνας.
Σε καταστάσεις γενικευμένης βίας, όπως πόλεμος, οικονομικός ανταγωνισμός έως στραγγαλισμός, αναγκαστική μετανάστευση, το άτομο περιχαρακώνεται ενστικτωδώς στις ανάγκες επιβίωσης.
Η βία μπορεί να χρησιμοποιηθεί, και χρησιμοποιείται, σαν μέσο αποστέρησης αγαθών από κάποιες ομάδες, προς όφελος άλλων ομάδων.
Ο Μαρξ αναφέρεται πολύ πειστικά στο "Κεφάλαιο", στο ότι απαρχή δημιουργίας πλούτου είναι ο πόλεμος. Η «λογική» της κατάκτησης όταν περιορίζεται στον υλικό κόσμο, είναι λογική βίας, όταν ο κατακτημένος κόσμος είχε φυσικούς ή ηθικούς κτήτορες. Αμερικανοί, είναι οι Ινδιάνοι, οι Ίνκας, οι Ατζέκοι. Όχι οι κατακτητές τους.

Το ότι το κόστος της επέμβασης για την διάνοιξη φραγμένων αρτηριών που συνδέονται απ' ευθείας με την καρδιά είναι τουλάχιστον 5000€, είναι επίσης μορφή βίας.

Στα πιο πάνω παραδείγματα, η συμπεριφορά μη βίας υπαγορεύει:
Οι Ευρωπαίοι που μετανάστευσαν στην Αμερική να προσπαθήσουν να συμβιώσουν με τους γηγενείς. Άλλωστε οι Ινδιάνοι δεν είχαν παραγωγή πυροβόλων όπλων. Οι λευκοί έμποροι τους τα προμήθευσαν, ελαττωματικά τα περισσότερα, με στόχο να έχουν δικαιολογία να τους εξοντώσουν.
Στη διάνοιξη των αρτηριών, αφού πρόκειται για απόφαση ζωής – θανάτου, δεν πρέπει να τίθεται

θέμα κόστους. Αν το κράτος απεμπολήσει την ικανότητά του για παροχή δωρεάν παιδείας και υγείας σε όλους αδιακρίτως, τότε δεν έχει λόγο ύπαρξης. Η λεγόμενη «παγκοσμιοποίηση» έσκαψε τον λάκκο των πολιτικών και της πολιτικής! Είναι σε θέση να τον δουν; Ή θα πέσουν μέσα;

Δυστυχώς η βία είναι η συμπεριφορά που σε μεγάλο βαθμό καθυστέρησε αιώνες τώρα την πρόοδο της Γης.
Το γιατί, μπορεί να αναζητηθεί ίσως, στο ότι τα έργα της ειρήνης είναι πολύ πιο δύσκολα από τα έργα του πολέμου. Ο πόλεμος όμως σε καμιά περίπτωση δεν είναι λογική απόφαση, αφού το κόστος του, αν συνυπολογιστεί μαζί το κόστος νικητή και νικημένου, είναι δυσανάλογο με το κέρδος του νικητή.
Η σε διάρκεια χρόνου επανάληψη της συμπεριφοράς αυτής προς την ίδια κατεύθυνση, εμπεδώνει στις ομάδες που την ασκούν, συνείδηση αφέντη, ενώ στις ομάδες που την υπόκεινται, συνείδηση δούλου.

ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ:
Είναι η απόκρυψη των αληθινών αισθημάτων και σκέψεων, προσποίηση, πλαστή εμφάνιση αρετής.
Η υποκρισία είναι βασική φυσική συμπεριφορά.
Απαντάται σε όλα τα έμβια είδη.
Στον άνθρωπο εκφράζεται με το μυστικό, το ψέμα, απάτες, συνωμοσίες, διασπορά ψεύτικων ειδήσεων, απόκρυψη ολόκληρης ή μέρους της αλήθειας.
Σε αρχική μορφή την γεννά η ανάγκη αντίδρασης και πάλης ενάντια στην βία. Όταν είναι συμπεριφορά απλά ενστίκτου, είναι περιορισμένης έκτασης, γιατί όταν ικανοποιηθεί η ανάγκη ενστίκτου που την επιβάλει, τότε ακυρώνεται ή επικρατεί μία από τις άλλες συμπεριφορές. Όταν όμως χρησιμοποιείται από τον άνθρωπο με λογική (εκπαίδευση, επιστήμη, τέχνη) και συναίσθημα (μίσος, ανάγκη εκδίκησης, πρόθεση υποδούλωσης), αλλά χωρίς συνείδηση, τότε μπορεί να γίνει πολύ καταστροφική (χιτλερική προπαγάνδα, σύγχρονα ΜΜΕ, σύγχρονη διαφήμιση και άλλα).

Σε περιβάλλον υποκρισίας το συναίσθημα αποφεύγει να εκφραστεί ή εκφράζεται με στόχο να ξεγελάσει. Κυριαρχούν φόβος, ντροπή, κρυψίνοια, αίσθημα ανασφάλειας και δυσπιστίας.
Οι υποκριτές συνήθως ψάχνουν τα θύματά τους στους νέους και αγνούς, λόγω του ότι είναι πιο εύκολο να τους ξεγελάσουν. Όμως η ίδια η φύση επιμένει να τους θυμίζει πόσο λάθος είναι ο δρόμος που διάλεξαν, αφού κάθε νέος άνθρωπος, φέρει τα χαρακτηριστικά της αγαθότητας,της αγνότητας και ποτέ της υποκρισίας.

Σε περιβάλλον υποκρισίας η λογική δεν έχει πραγματικά θεμέλια, αφού το πρόσκαιρο είναι η βάση κάθε προσπάθειας. Οι υποκριτές έχουν πραγματικά άρρωστη συνείδηση, ενώ τα θύματα τους δέχονται πλήγματα ψυχολογικής και ηθικής φύσης, δηλαδή πιο δυσκολοθεράπευτα απ' ότι των θυμάτων της βίας.

Στο περιβάλλον αυτό ο πνευματικός άνθρωπος δεν είναι σε φανερό διωγμό, όπως στο περιβάλλον της βίας, αλλά γίνεται προσπάθεια να ξεγελαστεί και να καταλήξει υποχείριο. Πάλι δηλαδή δημιουργείται μια κοινωνική δομή με σχέσεις αφέντη – δούλου. Μόνο που τώρα αφέντης είναι ο υποκριτής, ο θρασύς, ο πονηρός, ο αδίστακτος, ο απατεώνας, ο καπάτσος.
Βεβαίως αν η υποκρισία αντιπαρατεθεί στη βία μπορεί και να την ανατρέψει. Θα προτιμήσει όμως να την βάλει στο χέρι και να την χρησιμοποιήσει. Αν δεν τα καταφέρει θα συμμαχήσει μαζί της, ώστε να εγκαθιδρύσουν από κοινού το κοινωνικό καθεστώς αφεντών – δούλων, αποστερώντας από τους πολλούς κάθε δυνατότητα ανάπτυξης. Κυρίως πνευματικής.

Η θέση:
«Δεν φταίω εγώ που εξαπατώ! Εσείς φταίτε που είστε αρκετά ανόητοι! Ας προσέχατε!», έχει έστω κάποιο ίχνος λογικής;

Προφανώς όχι! Είναι η λεγόμενη κοροϊδία. Είναι το θράσος του απατεώνα να παρουσιάζει την απάτη σαν εξυπνάδα.
«Δουλειά μας», είχε πει επικεφαλής του PIMCO, αναφερόμενος στην ελληνική "κρίση", «είναι να βγάζουμε λεφτά. Εξάλλου δεν υπάρχει νόμος που να σου απαγορεύει να εκμεταλλευτείς τον μαλάκα».

Πόσο θυμίζει τη θεωρία του «φυτού», του «σπασίκλα», που κάνει θραύση στις σχολικές αίθουσες!
Το μεγαλύτερο μέρος των θυμάτων του απατεώνα, είναι νέοι και αθώοι.
Δεν έχουν πονηριά, ούτε πείρα για να αντιληφθούν την απάτη. Και οι νέοι πιστεύουν ότι όλοι είναι σαν αυτούς, ότι δεν έχουν κακή πρόθεση, ότι είναι αγαθοί και στον λόγο και στην πράξη. Και καλώς είναι έτσι!

Η μεγαλύτερη απάτη είναι το στημένο παιχνίδι της ελεύθερης οικονομίας. Όλοι το αντιλαμβάνονται αργά η γρήγορα! Ποιος όμως καταφέρνει να αποδράσει; Πώς να αποδράσεις αφού μόλις αντιληφθούν ότι κάποιοι αντιδρούν, έχουν έτοιμες τις συνταγές βίας;
Από πότε η απάτη είναι εξυπνάδα; Η βλάβη που προκαλείται στο κοινωνικό σύνολο, είναι πολλαπλάσια από τα πρόσκαιρα κέρδη των απατεώνων. Αυτό είναι αμελητέο;
Αν αντιπαραβάλουμε τα κέρδη των απατεώνων των χρηματιστηρίων ανά τον κόσμο με την οικονομική δυσπραγία του σήμερα, τις αυτοκτονίες λόγω χρεών, τις χρεοκοπίες και το κλείσιμο των επιχειρήσεων, την ανεργία, το διογκούμενο κύμα της μετανάστευσης, την αύξηση των κάτω από το όριο της φτώχειας διαβιούντων σε παγκόσμιο επίπεδο που ξεπέρασαν για πρώτη φορά το 50%, προς τα πού γέρνει η πλάστιγγα;

Τέλος ο απατεώνας συνειδητά ή υποσυνείδητα, με την θέση του αυτή, ουσιαστικά λέει:
«Γίνετε σαν εμένα! Δείτε με κανείς δεν με ξεγελά! Γίνετε λοιπόν απατεώνες, πονηροί, μοχθηροί και θα κερδίσετε το ότι «κανείς» δεν θα σας ξεγελά! Θα τους εξαπατάτε εσείς! Και βέβαια κι εγώ, δεν θα είμαι ο μόνος που κάθε φορά που κοιτά στον καθρέπτη θα βλέπει, τόση ασχήμια, τόση αηδία!»

Θαυμασμό προκαλεί η δήλωση ενός αρχιμάστορα της συμπεριφοράς αυτής, του πολύπειρου Χένρυ Κίσινγκερ: «Η βασική πρόκληση πού αντιμετωπίζει ή Αμερική είναι να μεταμορφώσει την ισχύ της σε ηθική συναίνεση και να προωθήσει τις αξίες της, όχι με επιβολή, αλλά με εκούσια αποδοχή». (ΒΗΜΑ, 30/04/2006)

ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ:
Είναι η έλλειψη ενδιαφέροντος, αμεριμνησία, αφροντισιά. Στην περιοχή του ενστίκτου δεν συναντάται, αφού τα παιδιά είναι όλα γενικώς ζωηρά, περίεργα, πρόθυμα. Την γεννά ο εγκλωβισμός σε περιβάλλον βίας και υποκρισίας και η αδυναμία του ατόμου να ξεφύγει.
Η αδιαφορία μεταβάλει το άτομο σε εργαλείο άλλων ατόμων ή ομάδων, ώστε να υπάρχει αφθονία από το ισχυρότερο και εκλεκτότερο εργαλείο της φύσης. Την Ανθρώπινη Δυνατότητα.
Είναι το απαραίτητο συμπλήρωμα στις συμπεριφορές βία και υποκρισία, αφού ο βίαιος και ο υποκριτής αδιαφορούν για το πώς αισθάνονται τα θύματα τους.
Η αδιαφορία των εκπροσώπων της βίας και της υποκρισίας για τα θύματα τους, είναι θάψιμο συνείδησης τουλάχιστον των ίδιων.

Απαντάται σε διάφορες μορφές.
Αδιαφορία του συναισθήματος προς την λογική και την συνείδηση:
Οδηγεί στην υποκρισία ή την βία.
Αδιαφορία της λογικής για το συναίσθημα και την συνείδηση:
Οδηγεί στην δικτατορία.
Αδιαφορία της λογικής και του συναισθήματος για την δημιουργία συνείδησης:
Οδηγεί σε διαιρέσεις και ρατσισμούς και άρα συγκρούσεις τόσο μέσα στο ίδιο το άτομο, όσο και με

τα άλλα άτομα, αλλά και στις ομάδες μεταξύ τους.
Αδιαφορία του ατόμου και για συναίσθημα και για λογική:
Το καθιστά τύραννο γι' αυτούς που το αγαπούν, και υποζύγιο για τους άλλους.
Αδιαφορία ατόμων ή ομάδων που ασκούν συστηματικά βία και υποκρισία απέναντι στα θύματα τους:
Είναι συνήθης πρακτική, γιατί αλλιώς μπορεί να ξυπνήσει η συνείδηση τους.
Αδιαφορία που έχει σαν βάση την υποκρισία και έχει στόχο την απεμπόληση ευθυνών σε άλλους:
Όταν οι άλλοι είναι πρόσωπα που έχουν συναισθηματικό δέσιμο με το υποκείμενο αδιαφορίας, έχει κατ' αρχήν επιτυχία. Διαφορετικά ο αδιαφορών θα βρεθεί σε δυσχερέστατη θέση.
Αδιαφορία του εθισμένου σε μια συγκεκριμένη κατάσταση, παρά τις υποδείξεις και παραινέσεις των άλλων ότι «δεν πάει άλλο»:
Αυτού του είδους η αδιαφορία επισύρει πολλές φορές την οργή των άλλων και τη άσκηση από μέρους των βίας και υποκρισίας. Πολλές φορές σε δυσανάλογο βαθμό. Αυτού του είδους η αδιαφορία αποτελεί πολλές φορές το πλαστό συγχωροχάρτι της εξουσίας για ότι αθέμιτο κατεργάζεται.
Προσποιητή αδιαφορία, με στόχο την υποκίνηση ενδιαφέροντος και στη συνέχεια παγίδευση.
Επίσης η αδιαφορία ατόμων ή ομάδων, χρησιμοποιείται σαν δικαιολογία από τις βία και υποκρισία για να αποδειχθεί η αναγκαιότητα τους.
Η αδιαφορία τρέφεται με την μοιρολατρία. Απόδειξη η τάση των ανόητων να παράγουν ανόητους: «αυτή η ζωή είναι, ότι φας ότι πιεις κι ότι αρπάξει ο κώλος σου». Ή η νοοτροπία του: «Εγώ είμαι απλός άνθρωπος. Μη μου βάζεις δύσκολα!».
Δεν υπάρχει απλός άνθρωπος. Όλοι οι άνθρωποι γεννιούνται με δυνατότητες ανάλογες. Απλοί αυτονομάζονται, ανόητοι που συμβιβάζονται με την "πνευματική τους ένδεια" και λένε «εμένα μου φτάνει μέχρι εδώ», ή υποκριτές που προσπαθούν να μετακυλήσουν τις ευθύνες τους σε άλλους.
Πάντως: Για την δεινή κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει η κοινωνία μας, λόγω υπερβολών του στρατοπέδου βίας – υποκρισίας, μεγάλο μέρος ευθύνης έχει η αδιαφορία που επιδεικνύεται από τους πολλούς. Το αν είναι φυσικό φαινόμενο ή έχει σχέση με θρυλούμενες επεμβάσεις στο βιολογικό περιβάλλον από τις ελίτ (αεροψεκασμοί, φθόριο και άλλα στο πόσιμο νερό, τροφές με πρόσθετα ή μεταλλαγμένα, άλευρα εντόμων, βλαπτικά συντηρητικά και άλλα) είναι κάτι που πρέπει να διερευνηθεί με κάθε σοβαρότητα, αλλά για την ώρα η εξουσία δεν το επιτρέπει.

« Οι άνθρωποι φοβούνται το στοχασμό περισσότερο από οτιδήποτε άλλο στον κόσμο, περισσότερο από την καταστροφή, περισσότερο ακόμα και από τον ίδιο το θάνατο. Ο στοχασμός είναι ανατρεπτικός και επαναστατικός, καταστρεπτικός και φοβερός. Είναι ανελέητος μπροστά στα αξιώματα, στα καθιερωμένα και τις συνήθειες. Ο στοχασμός κοιτάζει στο βάραθρο της κόλασης και δε φοβάται. Ο στοχασμός είναι σπουδαίος, καταιγιστικός κι ελεύθερος, το φως του κόσμου και η ύψιστη μεγαλοπρέπεια του ανθρώπου.»
Bertrand Russell

Και βέβαια η με πείσμα προσκόλληση στην συμπεριφορά αυτή γίνεται πολλές φορές αιτία άσκησης βίας και υποκρισίας.
Είναι όμως απάνθρωπο να λες «Πονάω!» και να σου λένε «Προχώρα!»
Είναι απάνθρωπο να λες «Πεινάω!» και να σου λένε «Δούλευε και ξέχνα την πείνα σου!»
Είναι απάνθρωπο να λες «Πεθαίνω!» και να σου λένε «Πέθανε να μας αδειάζεις τη γωνιά!»
Και είναι εξ' ίσου απάνθρωπο να λες «Ωχ μωρέ! Πόσα χρόνια μου μένουν να ζήσω; Μου αρκούν όσα έχω! Αφήστε με στη ησυχία μου και κάντε για σας ότι νομίζετε!»
Το "κορόιδο" είναι ένα κοινωνικό κατασκεύασμα της απάτης που αναβίβασε τον εαυτό της σε καπατσοσύνη, όσο και της αδιαφορίας των πολλών που ενώ βλέπουν την απάτη, γυρνούν αδιάφορα το βλέμμα αλλού.
Στο επίπεδο της γειτόνισσας, που μόλις ξεπροβοδίσει τον άντρα της, μπάζει μέσα τον ερωμένο.
Στο επίπεδο της Ελλάδας, που την έβαλαν υπό οικονομική επιτήρηση και ξεκοκάλισαν την

περιουσία των Ελλήνων.
Σε γήινο επίπεδο, αφού το υπερβάλλον χρέος όλων των χωρών σε ιδιωτικές τράπεζες, τείνει να εξαφανίσει την έννοια “έθνος” και να υπαγάγει τον πλανήτη σε ιδιοκτησία μιας συγνής δικτατορίας.

ΛΟΓΟΣ:
Είναι ο τρόπος συμπεριφοράς, που θέλει ν’ αναδείξει και να καλλιεργήσει τις πνευματικές λειτουργίες του ανθρώπου (λογική, συναίσθημα, συνείδηση). Θέλει την δημιουργία σκέψης, βάση της συμπεριφοράς και την έκφραση της επόμενο βήμα, αλλά και ανατροφοδότη δημιουργίας σκέψης. Θέλει δηλαδή υγιείς ανθρώπους, με αναπτυγμένο πνευματικό επίπεδο.

Πράγμα που δεν θέλουν οι (βία-υποκρισία-αδιαφορία = (Β-Υ-Α)), αφού αυτός που ασκεί τις συμπεριφορές αυτές κάθε άλλο παρά υγιής μπορεί να χαρακτηριστεί, αλλά και επειδή ο υγιής δεν είναι ότι πιο ευκολομεταχείριστο από τις (Β-Υ-Α), αφού αντιδρά στην βίαιη επιβολή, στην εξαπάτηση, ενώ απεχθάνεται τους αδιάφορους. (Να γιατί η εξουσία θέλει να είναι πνευματικά υποβαθμισμένοι οι υπήκοοι της).

Βασίζεται στην επικοινωνία (συνάφεια, δημιουργία σχέσεων μεταξύ ατόμων ή ομάδων, μεταβίβαση ή ανταλλαγή πληροφοριών, γνώσεων, ικανοτήτων) διαχωρική και διαχρονική.
Βασικό εργαλείο του λόγου είναι ο διάλογος. Η ειλικρινής χωρίς όρους αλλά και χωρίς πιέσεις συζήτηση. Συζήτηση που εκφράζεται σε όλα τα πεδία της ανθρώπινης πνευματικότητας.
Και στο συναίσθημα και στη λογική και στη συνείδηση.
Στον διάλογο με τον εαυτό μας, στον διάλογο με τον πλησίον μας, στον διάλογο με ό,τι καθένας ονομάζει "Πνεύμα”, “Θεό”, “Φύση”.

Η έκφραση του ενδιαφέροντος για όλα και για όλους. Για να είναι ισχυρά τα εργαλεία αυτά είναι απαραίτητο να βασίζονται σε μια αληθινή παιδεία που θα διδάξει με παρρησία τον Λόγο και τα δεινά που φέρνουν οι (Β-Υ-Α).
Ο Λόγος έχει ένα μόνον μειονέκτημα: Είναι λιγότερο άμεσος από όλους τους άλλους τρόπους συμπεριφοράς, αφού είναι αρκετά μακρύτερα από το ένστικτο και πολύ μακρύτερα από τα άλλα τρία είδη συμπεριφοράς.
(Σε τελική ανάλυση δεν είναι μειονέκτημα αλλά πλεονέκτημα, αφού η αμεσότητα του αποτελέσματος των (Β-Υ-Α), οδηγεί σε απώλεια συνείδησης της έκτασης του πρακτέου).
Εκτός των πολλών πλεονεκτημάτων του, έχει και ένα μοναδικό!
Την συμμετοχή!
Το «μαζί» είναι σε διωγμό στα άλλα τρία είδη συμπεριφοράς (Β-Υ-Α). Ο Λόγος έχει σαν βάση την συμμετοχή. Την τρέφει και τρέφεται απ’ αυτήν. Εδώ είναι η επιτυχία της βασικής συνταγής των (Β-Υ-Α), του «διαίρει και βασίλευε» αφού η παρεμπόδιση της συμμετοχής και οι αποκλεισμοί των πολλών, η "αντιπροσώπευση" σε κάθε κλίμακα, είναι το «μυστικό» της επιτυχίας τους.
Ο Λόγος είναι το μόνο είδος συμπεριφοράς που έχει σαν στόχο και μπορεί, να αναπτύξει τον πνευματικό άνθρωπο.

Στο πέρασμα των αιώνων ο Λόγος (συμπεριφορά) ταυτίστηκε με τον λόγο (προφορική ή γραπτή έκφραση, σκέψης, ιδέας, επιθυμίας, άποψης).
Η διάκριση μεταξύ τους είναι άκρως σημαντική, αφού η βάση συμπεριφοράς μέσω του Λόγου είναι μεν η επικοινωνία, αλλά που δεν έχει το ίδιο νόημα, αφού ο προφορικός ή γραπτός λόγος μπορούν να γίνουν όργανα των τριών άλλων συμπεριφορών, η άσκηση όμως του Λόγου, έχει σαν φυσικό αποτέλεσμα τον περιορισμό τους στο ελάχιστο δυνατό.
Στο πέρασμα των αιώνων ο άνθρωπος διαπίστωσε ότι οι συμπεριφορές βία–υποκρισία–αδιαφορία, του κόστισαν πολύ πόνο, πολλά δάκρυα, πολλά πισωγυρίσματα, πολλές ανθρώπινες ζωές. Και η θεϊκή φύση του, η συνείδηση, είπε:

Γεννηθήτω ο Λόγος!
Και γεννήθηκε η επιστήμη, γεννήθηκε η τέχνη, γεννήθηκε η τεχνολογία, γεννήθηκαν και οι Γήινες γλώσσες που πρωταρχικός τους ρόλος ήταν και είναι, να "γεννήσουν / ξυπνήσουν" τον Λόγο, δηλαδή το συναίσθημα, τη λογική, τη συνείδηση σε κάθε ανθρώπινο ον. Και να μεταφέρουν τα κατορθώματα του Πνεύματος σε όλον τον ανθρώπινο κοινωνικό χώρο, αλλά και στον χρόνο.
Ο Λόγος δεν μπορεί να τραφεί σε περιβάλλον που επικρατούν οι άλλες συμπεριφορές.

Όλα τα είδη συμπεριφοράς οδηγούν στην επαφή.
Τα πάντα εξαρτώνται από την επαφή ή την μη επαφή!
Η επαφή της ενέργειας με την ύλη γεννά την κίνηση. Η επαφή του φωτός με το σκοτάδι γεννά τις ευνοϊκές για την ζωή συνθήκες. Προσέξτε ο άνθρωπος ζει και δραστηριοποιείται σε περιβάλλοντα όπου εφάπτονται το υγρό, το στερεό και το αέριο στοιχείο. Ανατροπή των επαφών αυτών, προκαλεί δυσχέρειες στην συνέχιση, έως εξαφάνιση της ζωής του.
Η επαφή του αρσενικού με το θηλυκό γεννά.
Οι χημικές διεργασίες έχουν σαν πρώτιστο την επαφή.
Στον κόσμο των ιδεών: Η επαφή των διαφορετικών ιδεών φέρνει το χώνεμα, την επανάσταση, το πνεύμα στο τιμόνι του βίου, ατομικού είτε κοινωνικού.

Εδώ υπάρχουν δύο ευαίσθητες έννοιες που πρέπει να έρθουν σε επαφή:
συνύπαρξη - ελευθερία
Κάθε προσπάθεια για επαφή περιορίζει την ελευθερία των αναζητούντων την επαφή.
Αφού η επαφή γίνεται στα ανθρώπινα όρια και επομένως απαιτεί χρόνο, κόπο, συναίσθημα, λογική, συνείδηση, ξόδεμα υλικό και πνευματικό, τότε κάθε αναζήτηση ελευθερίας, συνεπάγεται αυτόματα λύσιμο ή αδυναμία επαφής;
Έχει νόημα η ελευθερία σε ένα κόσμο χωρίς τον άνθρωπο;
Υπό την έννοια ότι την αιχμαλωσία, την φυλάκιση, την σκλαβοποίηση, μόνο το νοήμον ον τις χρησιμοποιεί. Άρα η πάλη για απαλλαγή από την σκλαβιά, πάλη για ελευθερία, μόνο στην ανθρώπινη κοινωνία έχει νόημα. Οι έννοιες: Αυτοτέλεια, Ανεξαρτησία, Αυτονομία, Αυτάρκεια, Αυτοδιάθεση, είναι προϋποθέσεις γέννησης ελευθερίας, αλλά και η ελευθερία σαν κοινωνικό κατακτημένο, τις αναγεννά για κάθε άτομο και συνολικά για το κοινωνικό σύνολο.

«Θέλει αρετή και τόλμη η ελευθερία.»
(Ανδρέας Κάλβος).
Αρετή γιατί χωρίς αυτήν λείπει η εσωτερική ελευθερία, αφού η έλλειψη αρετής φιμώνει την συνείδηση και παραποιεί την λογική και το συναίσθημα.
Τόλμη γιατί η εξωτερική ελευθερία, η ανάγκη σύναψης επαφής με ανθρώπους και πράγματα, απαιτεί διάθεση για το πρώτο βήμα. Τόλμη απαιτείται και στην αποτίναξη των δεσμών που έχουν επιβληθεί παρά την θέληση.

Και η αρχή είναι το μισό του όλου. Προπαντός όταν γίνεται από υγιείς πνευματικά ανθρώπους δηλαδή με ανεπτυγμένα τα συναίσθημα, λογική και συνείδηση.
Και βέβαια τόλμη και αρετή, είναι η βάση αποτίναξης κάθε είδους κατάστασης εσωτερικής ή εξωτερικής που προσπαθεί να στερήσει την ελευθερία.
Η ελευθερία είναι μια έννοια που πολλές φορές στην ιστορία του ανθρώπου, τον έφερε μπροστά σε μεγάλες ευθύνες, επαναστάσεις, κέρδη και απώλειες.
Η επαφή είναι βασική επιδίωξη του ανθρώπου γιατί μέσα από αυτήν ολοκληρώνεται.
Είναι όμως έννοιες αντίθετες;

Το μέσον είναι το μήνυμα!

Αν το μέσον επιδίωξης επαφής ή αντίστοιχα ελευθερίας, είναι συμπεριφορές όπως βία–υποκρισία–

αδιαφορία, τότε ναι. Είναι αντίθετες!

Αν το μέσον επιδίωξης επαφής – ελευθερίας είναι ο Λόγος, συμπεριφορά καταξιωμένη και αποδεκτή από τα αντισυμβαλλόμενα μέρη, τότε η επαφή είναι ελευθερία και αντιστρόφως.

Το περιβάλλον αναζήτησης της ελευθερίας δεν μπορεί να είναι άλλο από το περιβάλλον Λόγου. Όπως ο πίθηκος δεν μπορεί να θεωρηθεί ελεύθερος στη μέση του Ειρηνικού Ωκεανού, όπως το δελφίνι δεν μπορεί να θεωρηθεί ελεύθερο στη μέση της ερήμου Σαχάρας, έτσι ο άνθρωπος δεν μπορεί να θεωρηθεί ελεύθερος σε περιβάλλον ανυπαρξίας Λόγου. Και επειδή όπως δεν υπάρχει "ολίγον έγκυος", έτσι δεν υπάρχει "ολίγον ελεύθερος". Τα περιβάλλοντα φαλκίδευσης και νόθευσης του Λόγου, είναι περιβάλλοντα που δεν θέλουν ελεύθερους ανθρώπους. Απλά δεν το επιδιώκουν με τη βία, αλλά με την υποκρισία και την απάτη. Το περιβάλλον του διαδικτύου είναι ένα περιβάλλον που στερεί την επαφή των νέων με την φύση, με τους φίλους, αφού είναι συνεχώς με το κινητό στο χέρι, με τους μεγαλύτερους αφού την πληροφορία που χρειάζονται την αντλούν αποκλειστικά από το διαδίκτυο. Άρα είναι ένα περιβάλλον ανελευθερίας. Το διαδίκτυο οφείλει να ξαναστηθεί σε δημοκρατικές βάσεις και οι νέοι θα πρέπει να αποφεύγουν την εξάρτηση από τα κοινωνικά δίκτυα και άλλες παραπλανητικές εφαρμογές.

Η ελευθερία τέλος, άπτεται της συνείδησης. Το μικρό παιδί δεν αντιλαμβάνεται τι είναι η ελευθερία. Ο γεννημένος σκλάβος επίσης. Το να δώσεις την ελευθερία σε ένα βαρυποινίτη που πέρασε σχεδόν όλη τη ζωή του στη φυλακή, είναι σαν να τον καταδικάζεις ακόμη μια φορά!
Το να φωνάζουν οι ΗΠΑ, ότι η κυβέρνηση της Κούβας ή της Βενεζουέλας είναι παράνομες και αντιδημοκρατικές, είναι αισχρή παρέμβαση στη θέληση των λαών τους. Σιγά να μην κόπτονται για ελευθερία οι πλουτοκράτες των ΗΠΑ. Τα πετρέλαια θέλουν και την πλήρη υποταγή.
Η ελευθερία είναι σαν την αλήθεια! Θέλει και ατομική προσπάθεια και γνώση και συνείδηση!
Η ελευθερία και η αλήθεια δεν αγοράζονται ούτε χαρίζονται! Κατακτώνται!

Ένας βασικός τομέας πνευματικής επαφής είναι η συζήτηση.
Όταν τα δύο μέρη συζητούν με ειλικρίνεια την μεταξύ τους επαφή ή την επαφή τους με την ομάδα, και ψάχνουν τρόπους ολοκλήρωσης χωρίς να στερούν την δυνατότητα για ελεύθερη βούληση, τότε καταξιώνεται ο άνθρωπος και η πορεία είναι πρόοδος και ευτυχία. Η συζήτηση όμως πρέπει να είναι απαλλαγμένη από (Β-Υ-Α). Η αλήθεια, η προσπάθεια κατανόησης του άλλου αλλά και η προσπάθεια να γίνεις εσύ κατανοητός, είναι βασικές αρχές συζήτησης. Συζήτηση που δεν καλύπτει και τους τρεις τομείς: συναίσθημα, λογική, συνείδηση, δεν έχει σωστά θεμέλια. Η απουσία άποψης και η «χάβρα» είναι τα δύο άκρα που θα σκοτώσουν την συζήτηση.

Αλήθεια, μπορείτε να πείτε ότι οι άνθρωποι συζητούν σήμερα; Έχετε συζητήσει ποτέ με άλλον ή με άλλους, όχι όπως "διδάσκουν" τα παράθυρα της τηλεόρασης, αλλά έτσι που η συζήτηση να ήταν γέννημα θέλω και σκέψης όλων των μερών (όχι δηλαδή μίμηση ή συνήθεια), να περιλαμβάνει όσο το δυνατόν περισσότερα ενδεχόμενα και το τέλος της να σημαίνει ξεκίνημα πράξης και εφαρμογής αυτών που η συζήτηση αποφάσισε;

Η επαφή απαιτεί το <u>θέλω</u>, την <u>γνώση</u> και το <u>μπορώ</u> και των δύο μερών και επιπλέον την συνειδητή συνεισφορά τους στην επαφή.

Ας θυμηθούμε πώς η ιστορία παρουσιάζει το θέμα «σκλαβιά».
Αιχμάλωτοι πολέμου ή «όντα δεύτερης κατηγορίας» όπως ασιάτες, αφρικανοί, αιχμάλωτοι πολέμου, αλυσοδένονταν με την απειλή αφαίρεσης της ζωής και χρησιμοποιούνταν σε ποικίλες εργασίες. Αυτό όμως αφαιρεί την δυνατότητα συνείδησης στους σκλάβους.

Η γυναίκα σε πολλούς πολιτισμούς, σε πολλές θρησκείες, υπήρξε (υπάρχει ακόμη), αντικείμενο

εκμετάλλευσης! Σκεφτείτε! Ο μισός τουλαχιστον πληθυσμός της Γης, σκλάβοι!

Ο καπιταλισμός κατέδειξε ότι ο μισθωτός είναι συμφερότερος σκλάβος, αφού διατηρεί σε κάποιο βαθμό συνείδηση και έχει ευθύνη του εαυτού του!

Η παγκοσμιοποίηση δείχνει νέους δρόμους!
Αιχμαλωτίζεις την συνείδηση των πολλών μέσα από την τηλεόραση, τους πείθεις ότι ζουν για να δουλεύουν και να καταναλώνουν, τους αφαιρείς κάθε διανοητική ελευθερία, πλασάροντας τους το όνειρο, τις ιδέες, την γνώση που χρειάζεται και τους βάζεις σε ένα κοινωνικό χώρο όπου σαν τις ελιές ανάμεσα στις μυλόπετρες συμπιέζονται ώστε να σου δώσουν και την τελευταία σταγόνα λαδιού, αίματος αν προτιμάτε, αφού μιλάμε για ανθρώπους!
Επιτυχία! Πάνω από το 90% των ανθρώπων της Γης, σκλάβοι!

Οι τρεις πρώτες συμπεριφορές (Βία–Υποκρισία–Αδιαφορία) = (Β-Υ-Α) απαντώνται σε όλη την κλίμακα της βιόσφαιρας. Η χρήση τους όμως, στις μη ανθρώπινες ομάδες, γίνεται με βάση τις ανάγκες επιβίωσης και αναπαραγωγής.
Στον άνθρωπο απαντώνται και τα τέσσερα είδη συμπεριφοράς.
Οι τρεις πρώτες, οι (Β-Υ-Α), αποτελούν την βάση ανάπτυξης και ανατροφοδότησης αυτού που ευρέως αποκαλούμε ΕΞΟΥΣΙΑ.
Η δυνατότητα όμως ανάπτυξης και εφαρμογής του τέταρτου είδους, του ΛΟΓΟΥ, είναι αδιαμφισβήτητα ευρύτερη, δείχνει απεριόριστη.
Σε περιβάλλον εξουσίας οι πνευματικές δυνατότητες του ανθρώπου είναι καταδικασμένες σε υπολειτουργία και μαρασμό. Για να έχουμε υγιή ανάπτυξη των πνευματικών δυνατοτήτων του ατόμου και κατ' επέκταση της ομάδας, μοναδικός τρόπος είναι να επικρατήσει περιβάλλον Λόγου. Και βέβαια ένα τέτοιο περιβάλλον δεν μπορεί να επιβληθεί από λίγους. Θα καθιερωθεί όταν οι πολλοί θελήσουν να αποχτήσουν ενεργή συνείδηση. Όσο πιο σύντομα, τόσο ο κόπος και ο πόνος θα είναι λιγότερος.
Συνήθως οι άνθρωποι χρησιμοποιούν ανάμικτες συμπεριφορές.
Μεταξύ δύο ατόμων, που θα έρθουν σε επαφή χρησιμοποιώντας κάποιες συμπεριφορές, οι δυνατότητες ως προς το αποτέλεσμα εμφανίζονται ως εξής:

Άτομο Α	**Άτομο Β**	**αποτέλεσμα επαφής**
βία	βία	πόλεμος
βία	υποκρισία	πόλεμος
βία	αδιαφορία	κατάκτηση
βία	λόγος	?
υποκρισία	υποκρισία	πόλεμος
υποκρισία	αδιαφορία	κατάκτηση
υποκρισία	λόγος	?
αδιαφορία	αδιαφορία	αδυναμία επαφής
αδιαφορία	λόγος	?
λόγος	λόγος	δυνατότητα κάθε ειρηνικής ανθρώπινης επαφής έως αγάπη

Το «?» σημαίνει ότι στις περιπτώσεις αυτές, αν ο λόγος είναι επίμονος και αληθινός, τότε η άλλη συμπεριφορά θα αναδιπλωθεί, θα αναζητήσει αρωγή άλλων συμπεριφορών ή θα δεχθεί την ήττα. Αν όμως ο λόγος δεν είναι πειστικός τότε θα επικρατήσει η άλλη συμπεριφορά.
Αντιλαμβανόμαστε ότι η μοναδική επαφή που μπορεί να οδηγήσει στην αγάπη είναι ο λόγος.
Ότι συμβαίνει μεταξύ ατόμων το ίδιο συμβαίνει και μεταξύ των ομάδων.

Αξίζει να βάλετε νοερά στην συσχέτιση των δύο, ένα τρίτο άτομο ή ομάδα. Θα είναι αρκετά πολυπλοκότερη η θεώρηση, αλλά θα έχετε νέες ενδιαφέρουσες δομές όπως: «όταν ερίζουν δύο, κερδίζει ο τρίτος…».
Φανταστείτε τις δυνατότητες και την ποικιλία σε ένα κόσμο δισεκατομμυρίων ατόμων και ανάλογων ομάδων...

Την τυφλή βία δεν μπορεί να την αντιμετωπίσει ο λόγος. Μπορούν όμως η υποκρισία με την αδιαφορία.
Η βία όταν αντιμετωπίζεται με βία τότε έχουμε μάχη. Γενικευμένη κατάσταση μάχης είναι πόλεμος.
Η βία όταν αντιμετωπίζεται με υποκρισία και αντιστρόφως, τότε έχουμε μάχη με νίκη όχι πάντοτε της ίδιας συμπεριφοράς.
Σήμερα, η υποκρισία φαίνεται να έχει πάρει το «κεφάλι» και πληρώνοντας παχυλούς μισθούς στους εραστές της βίας, τους έχει συνεργούς για "κάθε ενδεχόμενο", ενώ ξεκοκαλίζει την δυνατότητα των πολλών. Με κύρια δύναμη πυρός της το χρήμα και κάθε υποκατάστατο του, προσπαθεί να μετατρέψει σε «δούναι και λαβείν», την προσπάθεια απόκτησης και απόλαυσης κάθε φυσικού πόρου. Έτσι μας πουλάει το νερό, τη θάλασσα, τη γη, τον αέρα, χώρισε σε οικόπεδα τη Σελήνη και άλλους πλανήτες, έγινε θεός!
Η ηλιθιότητα μας, δεν μας αφήνει να αναλογιστούμε ποιο δικαίωμα ιδιοκτησίας ασκεί!
Και βέβαια σου ανήκει, ότι κατέχεις και έχεις θέληση και δυνατότητα να το υπερασπιστείς!
Ακόμα και έννοιες όπως, ελευθερία, δημοκρατία, ανεξαρτησία, ιστορική μνήμη, δικαιοσύνη, παιδεία και πολλές άλλες.
Συνειδητά!

Ο πολυδιαφημιζόμενος «υγιής» ανταγωνισμός μιας «ελεύθερης» αγοράς, είναι πόλεμος στημένος από την εξουσία του χρήματος, με προφανή νικητή την ίδια.

Το ίδιο και η «ελεύθερη» ερωτική συμπεριφορά που αρχίζει και τελειώνει με την λαγνεία, χωρίς διάθεση να δει κάτι πέρα από την επιδερμίδα. Είναι στημένη μάχη που δεν έχει στόχο τον έρωτα, πολύ περισσότερο την ανθρώπινη επαφή και την αγάπη, αλλά υλικά οφέλη.
Όταν το ένα μέλος μιας τέτοιας ερωτικής σχέσης είναι αγνό και δεν έχει συνείδηση του γεγονότος, τότε βγαίνει από αυτήν ψυχικό ράκος.
Η σύγχρονη, σεξουαλική απελευθέρωση ή μάλλον η σεξουαλική ασυδοσία και ανωμαλία, είναι σε σημαντικό βαθμό υπεύθυνη για την αποπνευματικοποίηση των ανθρώπων, όσο και για την μετατροπή τους από πολίτη σε υπήκοο. Ο εθισμός στην αναζήτηση της σεξουαλικής απόλαυσης, αποκοιμίζει και συναισθήματα και λογική και συνείδηση. Η αναζήτηση τρόπων και μέσου ώστε να ξανακερδηθεί ο μαχητικός πολίτης, είναι πρωτεύον ζητούμενο, άκρως σημαντικό!

Η αδιαφορία σε ακραίες καταστάσεις, είναι αδύνατον ν' αντιμετωπιστεί απ' οποιαδήποτε άλλη συμπεριφορά. Έχει όμως ποικίλες εκφάνσεις:
● Αδιαφορία των δυνατών προς τους αδύνατους με σκοπό την καταδυνάστευση, και την εκμετάλλευσή τους.
● Αδιαφορία των αδύνατων προς τους δυνατούς με δύο δυνατότητες:
Α) Απομόνωση των λίγων δυνατών από τους πολλούς αδύναμους, με στόχο να αντιληφθούν την κατάχρηση της δύναμής τους, έως τον αφανισμό τους. Απαιτεί συνεργασία «υψηλού επιπέδου» και

στην δεύτερη περίπτωση αναγορεύονται σε δυνατούς οι πρώην αδύναμοι.
Β) Καθ' έξιν αδιαφορία που έχει σαν στόχο την αποφυγή ανάληψης ευθυνών από τους «αδύναμους», άρα την μετακύλιση της ευθύνης στους «δυνατούς». Εδώ μάλλον είναι υποκρισία, που θα έχει όμως μακροπρόθεσμα άσχημη κατάληξη για τους αδιάφορους.
● Αδιαφορία της καταπιεσμένης ομάδας για τον εαυτό της αλλά και για οτιδήποτε άλλο (όταν η βία και η υποκρισία ξεπερνούν κάθε όριο). Εδώ σταματά η κοινωνική δομή, ο άνθρωπος «ξαναγυρνά» στο ζώο και άρα η συμπεριφορά αυτή δεν είναι προς συζήτηση. Σταματά όμως και η πνευματική ανάπτυξη. (Ο τεμπέλης – αν πραγματικά υπάρχει και δεν είναι αποτέλεσμα τεχνασμάτων της εξουσίας – είναι ένα πνευματικά άρρωστο άτομο και χρειάζεται την μέριμνα της ομάδας όπως κάθε άρρωστος και όχι τον αποκλεισμό απ' αυτήν). Τέτοιου είδους αδιαφορία, αναπτύσσεται στις "φυλακές υψίστης ασφαλείας", αλλά και στις κοινωνικές ομάδες που όντας σε ένα πολιτισμικό επίπεδο χαμηλό, δέχτηκαν την βία ομάδας με "ανώτερο πολιτισμικό" επίπεδο τουλάχιστον τεχνολογικά, και δεν είχαν καμία δυνατότητα αποφυγής ή έστω συνύπαρξης. Το "Δόγμα του Σοκ" (μέθοδος ελέγχου πληθυσμών, αλλά και ομώνυμο βιβλίο της Ναόμι Κλάιν), μια τέτοιου είδους συμπεριφορά επιδιώκει και εν πολλοίς κατορθώνει. Είναι βέβαια σκόπιμος "ψυχολογικός πόλεμος" και όπως έχει πει ο Χάξλεϊ, γίνεται με κάθε ανήθικο μέσον.

Κάθε έναρξη χρήσης βίας ή υποκρισίας, έχει σαν προϋπόθεση την αδιαφορία του υποκειμένου προς το αντικείμενο που θα υποστεί την συμπεριφορά αυτή. Εκτός αν πρόκειται για άρρωστες καταστάσεις ή για προσπάθεια του Λόγου να καταδείξει το λάθος αποτέλεσμα των συμπεριφορών αυτών.

Σε ενστικτώδικη ή μεταενστικτώδικη συμπεριφορά ο Λόγος είναι αδύναμος. Άρα άτομα ή ομάδες όπως π.χ. μωρά ή μικρά παιδιά, άρρωστοι, φυλακισμένοι, άτομα υπό την επήρεια οινοπνεύματος ή ναρκωτικών, άτομα με στερητικό σύνδρομο, και πολλές άλλες κατηγορίες, πολύ συχνά βιώνουν στην επαφή με τους άλλους συμπεριφορές (Β-Υ-Α). Υπάρχουν όμως άτομα των παραπάνω κατηγοριών, που αναπτύσσουν σε ποικίλο βαθμό συνεργασία λογικής, συναισθήματος και συνείδησης.
Το αντίθετο επίσης δεν αποκλείεται. Δηλαδή άτομα απόλυτα υγιή στο σώμα, να παρουσιάζουν συμπεριφορά που δεν έχει σαν βάση τα: λογική, συναίσθημα και συνείδηση. Μάλιστα η πλειοψηφία των ανθρώπων ανήκουν σ' αυτήν την κατηγορία.

Στον Λόγο δεν χωρούν οι (Β-Υ-Α). Η συνείδηση και μόνον αυτή, είναι που θα επιτρέψει την εγκατάλειψη, για πολύ σύντομο διάστημα σε χώρο και σε χρόνο, του Λόγου, τόσο μόνον, όσο είναι απαραίτητο.
Για παράδειγμα δεν μπορείς ν' αντιμετωπίσεις ένα ψυχασθενή με τον λόγο. Η βία στην περίπτωση αυτή είναι επιβεβλημένη. Πόση βία όμως; Με ποιο τελικό στόχο; Μόνον ο Λόγος μπορεί να δώσει απάντηση.
Άνθρωποι οι οποίοι έθεσαν εαυτόν στην εξυπηρέτηση παρόμοιων περιστατικών, θα επιληφθούν με γνώση και περίσκεψη. Γιατροί θα επιλέξουν την καταλληλότερη θεραπεία, η οποία έστω και μέσω της βίας, για κάποιο χρόνο, θα αποσκοπεί στην θεραπεία. Μόνον η συνείδηση μπορεί να καθορίσει τα όρια. Η γενίκευση (αφού εδώ μπορεί να χρησιμοποιηθεί βία, άρα η βία είναι θεμιτή), είναι υποκρισία και εκπορεύεται από πονηρές προθέσεις.

Η κατάχρηση άσκησης (Β-Υ-Α) θα οδηγήσει σε απομάκρυνση από τον Λόγο. Η ευθύνη είναι συγχρόνως ατομική και κοινωνική. Δεν μπορεί το άτομο να κρύβεται πίσω από την ομάδα, ούτε η ομάδα να χρησιμοποιεί το άτομο σαν αποδιοπομπαίο τράγο.
Τον συνασπισμό (Β-Υ-Α) μπορεί να τον αντιμετωπίσει μόνον η μετά Λόγου συνειδητή Αδιαφορία, που ισοδυναμεί με την Ολοκληρωτική Άρνηση Συνεργασίας με την Εξουσία. Βέβαια είναι μάχη μέχρις εσχάτων, αλλά είναι, ίσως, ο μόνος δρόμος για να βγούμε από το δύσκολο σήμερα. [Ας θυμηθούμε πώς ο Γκάντι έδιωξε τους Εγγλέζους από την Ινδία, ή πώς επιβλήθηκε ο Χριστιανισμός,

πριν η εξουσία τον μετατρέψει σε εργαλείο της. Πληρώνοντας βέβαια και οι Ινδοί και οι Χριστιανοί αντίστοιχα, τεράστιο φόρο αίματος!..]

Σε ένα κόσμο που επικρατούν οι (Β-Υ-Α), ο Λόγος είναι αναγκαίο να περιοριστεί και να ελέγχεται, γιατί οι άνθρωποι που αναπτύσσουν σε ικανό βαθμό συναίσθημα, λογική, συνείδηση, ούτε ανέχονται να ζήσουν με (Β-Υ-Α) ούτε και τις χρησιμοποιούν αναίτια. Δείχνουν όμως, προς μεγάλη δυσαρέσκεια των κρατούντων, ένα τρόπο ζωής μακριά από συμπεριφορές (Β-Υ-Α). Και απομακρύνουν τη πελατεία της εξουσίας! Γιατί, είναι προφανές, ο στόχος των (Β-Υ-Α), είναι να σε μπάσουν στο παιχνίδι τους. Να μην έχεις πρότυπα αντίστασης και αντίδρασης. Να μην υπάρχει γύρω κάτι που να θυμίζει ότι υπάρχει και συναίσθημα και λογική και συνείδηση.
Εδώ βρίσκεται και η εξήγηση της διαπίστωσης των πολλών επιστημόνων ότι οι άνθρωποι στην συντριπτική τους πλειοψηφία παίρνουν αποφάσεις μόνο με το συναίσθημα. Δηλαδή σ' ένα κόσμο που εξελίχθηκε κάτω από το πέλμα της εξουσίας, είναι φυσικό να μην αναπτύσσεται ισόρροπα η πνευματικότητα των ανθρώπων αφού κάτι τέτοιο θα έφερνε την πτώση της εξουσίας και την κατάργηση των προνομίων της.

Όταν το πιο πολύτιμο πράγμα ήταν η κατοχή γης, οι πολλοί, ήταν σκλάβοι και είλωτες καλλιεργητές της γης των γεωκτημόνων.
Όταν ο πόλεμος επέβαλε τις αξίες του, μια μεγάλη μερίδα ανθρώπων έμεναν σ' όλη τους την ζωή στρατιώτες. Τότε η ανάγκη των δια βίου στρατιωτών για ικανοποίηση των γενετήσιων ορμών τους, καθιέρωσε την πορνεία σαν κάτι το εντελώς απαραίτητο. Και απομάκρυνε σταδιακά τα δύο φύλα από την ολοκληρωμένη επαφή, σώματος και πνεύματος, αφού αυτό απαιτεί χρόνο και κόπο.
Όταν οι έμποροι καθιέρωσαν τον καπιταλισμό, οι πολλοί έγιναν σκλάβοι του χρήματος και της κατανάλωσης.
Οι πολλοί είναι αυτοί που δεν θέλησαν, δεν μπόρεσαν, δεν τους δόθηκε η ευκαιρία ή εμποδίστηκαν ν' αναπτύξουν ισόποσα συναίσθημα, λογική, συνείδηση.
Ύστερα εμφανίστηκαν τα ΜΜΕ και καθήλωσαν τους πολλούς, πίσω από τον δέκτη της τηλεόρασης και τους αποτελείωσαν.

Οι λίγοι εραστές του Λόγου έχουν ένα μόνο μέσον ν' αναπτύσσουν τις τρεις πνευματικές ικανότητες σε όσο το δυνατόν μεγαλύτερη μάζα και να μεταδίδουν τον Λόγο πλατύτερα.
Την πνευματική καλλιέργεια. Την ουσιαστική Παιδεία, δηλαδή.
Η ανάπτυξη και διατήρηση του Λόγου είναι και ατομική ευθύνη. Είναι ο μόνος ηθικός πόλεμος. Ο πόλεμος του Λόγου ενάντια στην αμάθεια, ενάντια σ' οτιδήποτε θέλει να καταστήσει την ανθρώπινη φύση υποχείριο των συμπεριφορών (Β-Υ-Α), ενάντια σ' αυτούς που θέλουν να αποσπούν την ικμάδα και την υγεία του ανθρώπου για να πραγματώνουν Βαβέλ βλακείας.

Είθε ο καθένας από μας να αναλάβει την ευθύνη αυτή, που είναι ο φυσικός, ο κοινωνικός, ο θεϊκός αν θέλετε προορισμός του.
Εδώ είναι η ευθύνη και ο προορισμός της υγιούς παιδείας.
Μία παιδεία με υγιείς βάσεις, δεν στοχοθετεί την «επαγγελματική αποκατάσταση» των νέων σαν το σημαντικότερο επίτευγμα της.
Έχει ευθύνη να οδηγεί τους νέους σε σωματική και πνευματική υγεία.
Έχει ευθύνη να οδηγήσει τα άτομα σε θετικά συναισθήματα, λειτουργική λογική, ευρεία συνείδηση.
Έχει ευθύνη να καταδείξει και να αποδείξει ότι οι συμπεριφορές (Β-Υ- Α), είναι η τροχοπέδη, της ατομικής και ομαδικής βελτίωσης των ανθρώπων.
Έχει ευθύνη να αναδείξει τον Λόγο σαν την μοναδική συμπεριφορά του ώριμου και υγιούς ανθρώπου. Την συνείδηση, βάση σκέψης, λόγου, δράσης.
Βέβαια αυτό θα την φέρει σε αντίθεση με ισχυρές ομάδες που έχουν κάνει το θάψιμο της ανθρώπινης συνείδησης επάγγελμα και μέσον υπέρμετρου πλουτισμού. Όπως οι πολιτικοί, οι

νομικοί, οι ιερωμένοι μεγάλων βαθμίδων της σύγχρονης εκκλησίας, οι επιχειρηματίες του χώρου των όπλων, οι επιχειρηματίες του χώρου των ναρκωτικών, οι επιχειρηματίες του βάναυσου, προσβλητικού και ανήθικου θεάματος και άλλοι.
Δεν είναι δυνατόν όμως να θέλεις παιδεία στην υπηρεσία του ανθρώπου και συγχρόνως να πιστεύεις ότι υπό την καθοδήγηση των συμπεριφορών (Β-Υ-Α) θα πραγματώσεις παιδεία για τον άνθρωπο.
Απλά θα βγάζεις εργάτες, τεχνίτες, καλλιτέχνες, επιστήμονες, σκλάβους της εξουσίας, όργανα καταπίεσης και πνευματικής οπισθοδρόμησης των πολλών.

Η "παιδεία" που παρέχεται από την εξουσία, όχι μόνον στις σχολικές αίθουσες αλλά και από τα ΜΜΕ, τις διάφορες κοινωνικές οργανώσεις, τους χώρους τάχα «αθλητισμού», «πολιτισμού», «μη κρατικών ιδρυμάτων για προάσπιση ανομολόγητων στόχων που τα μέλη τους είναι αποκλειστικά οι μελλοντικές κεφαλές της εξουσίας» και κυρίως μέσα από τους επαγγελματικούς χώρους, αποσκοπεί στο να καρφώσει μέσα στο κεφάλι κάθε ανθρώπου ένα ρόλο που πρέπει να επιτελέσει «προς το συμφέρον του κοινωνικού συνόλου», αλλά συγχρόνως να του απαγορεύσει οποιονδήποτε άλλον ρόλο.

Ο ρόλος αυτός, θα είναι η ζωή του και η καταξίωσή του. Ο ρόλος αυτός θα είναι η ταυτότητα του. Προφανώς και ο τάφος μέσα στον οποίο θα θάψει τον άνθρωπο. Είναι πάρα πολύ δύσκολο να αποποιηθείς τον ρόλο που σου προτείνουν, αφού στην συνείδηση όλων, και βέβαια και αυτών που αγαπάς και σ' αγαπούν, έχει περάσει σαν κάτι το φυσιολογικό, σαν νόμος απαράβατος, ο ενστερνισμός του ρόλου.
Είναι σημείο αναγνώρισης, όριο απόρριψης.

Έτσι η Μαρία, μετά από λίγα χρόνια, απευθυνόταν στον Περικλή τον άντρα της, με το «Γιατρέ!». Ήταν ο ρόλος του καημένου του άντρα της που όφειλε να τον παίζει «παντού».
Δυστυχώς, οι νέοι όταν δεν τυχαίνει να ενστερνιστούν χωρίς κωλυσιεργίες κάποιον ρόλο αποδεκτό από το περιβάλλον τους, θα αναγκαστούν να νιώσουν άσχημα! Προς την κατεύθυνση αυτή επενεργούν οικογένεια, σχολείο, κοινωνία, που τέλος "τους βρίσκουν" τον «κατάλληλο» ρόλο. Μάλιστα όσο πιο γρήγορα μπουν στο πετσί του ρόλου αυτού τόσο καλύτερα. Αν προσπαθήσουν να βγουν, θα απομονωθούν κοινωνικά.

Έτσι, η δημόσια άποψη έγινε ρόλος αποκλειστικά των πολιτικών και των δημοσιογράφων. Απαγορεύεται να πεις δημόσια την άποψή σου!
«Ποιος σου έδωσε το δικαίωμα;!» «Γίνε πολιτικός ή δημοσιογράφος να σε ακούσουμε!». Κι άντε καλά τον πολιτικό τον «εξέλεξες!!..», τον δημοσιογράφο; Η με αποκλειστικά «ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια» πρόσληψη δημοσιογράφων, από τις ιδιωτικές επιχειρήσεις «πληροφόρησης;», πόση αλήθεια θα φέρει σε κοινή θέα;
Δυστυχώς η συνήθεια έχει ενσταλάξει σε όλους μας αυτήν την τακτική. Παίζουμε συνεχώς τον ρόλο μας και απορρίπτουμε αυτούς που δεν παίζουν τον ρόλο που εμείς περιμένουμε απ' αυτούς. Το κάνουμε με την μεγαλύτερη κακεντρέχεια (ασυνείδητα πολλές φορές) και σ' αυτούς που αγαπούμε.

Παράδειγμα η συμπεριφορά του άντρα που πιστεύει ότι «η γυναίκα του, είναι αρχόντισσα και δούλα του σπιτιού». Η έμφαση στο δεύτερο!
Ή οι γονείς που πιστεύουν ότι του γιου τους θα του πήγαινε πολύ μια καριέρα στρατιωτικού ή αστυνομικού. Δεν ομολογούν όμως φανερά, ότι θέλουν να ξεμπερδεύουν γρήγορα από την γονική μέριμνα!

Γιατί η διαφήμιση έχει καλύτερα αποτελέσματα στα παιδιά και τους νέους;

Ο λόγος ήταν από πάντα και παραμένει το πιο ανθρώπινο μέσο επικοινωνίας. Μπορεί να ικανοποιήσει τις περισσότερες ανθρώπινες ανάγκες. Μπορεί να μεταφέρει ακόμα λογική σκέψη και συναίσθημα, τα οποία δεν μπορεί να μεταφέρει το χρήμα.
Οι πολλές διαιρέσεις του λόγου (πολυγλωσσία) και η αλόγιστη χρήση του αιώνες τώρα (ψέμα, μυστικό), αλλά κυρίως η κακόβουλη επίθεση που δέχεται από το μέσο χρήμα, τον έχουν ρυπάνει σε βαθμό ασφυκτικό.
Ο εγωιστικός κομπασμός, η περιττή πολυπλοκότητα, η αδιάφορη ή υποκριτική υπεραπλούστευση μέρους αυτών που παραδοσιακά είχαν ταχθεί στην υπηρεσία του και η εγκληματική αδιαφορία τους να πλησιάσουν τις ευαίσθητες κοινωνικές ομάδες, άφησε χώρο στο χρήμα να στήσει έναν ασφυκτικό κλοιό, και να καταφέρει στις μέρες μας να καταστήσει σχεδόν ανενεργό τον λόγο.
Οι γονείς και οι παιδαγωγοί είναι σε θέση να γνωρίζουν καλύτερα από τον καθένα πόσο ο λόγος είναι αξιόπιστος στους νέους και πόσο μπορεί σαν μέσο επικοινωνίας να είναι αποτελεσματικός. Αυτοί όμως οι ίδιοι είναι και οι κύρια υπεύθυνοι για την κατάπτωση του μέσου αυτού.

Ο Λόγος είναι γνήσιο παιδί του Ανθρώπου και της Αγάπης, αφού χωρίς την συνεχή επαφή μαζί τους και χωρίς την συνεχή στήριξη τους γίνεται ανίσχυρος και καταρρέει.
Το Χρήμα είναι γνήσιο παιδί του Ανταγωνισμού και της Διχόνοιας αφού στηρίζεται όχι τόσο στην δύναμη αυτών που το κατέχουν, αλλά στην αδυναμία αυτών που δεν το κατέχουν.
Όχι μόνο δεν έχει ανάγκη της αγάπης, αλλά η παρουσία της αγάπης το κάνει να χάνει την αξία του. Δεν το ενοχλεί να πηγαίνει σ' όλους, έστω κι αν οι στόχοι των κτητόρων του είναι ο όλεθρος και ο θάνατος.
Ο Λόγος και η Αγάπη δεν συμβιβάζονται με την «κακή πρόθεση».

Αν το μέσον είναι το μήνυμα:
Σκέψου: ο κατάλληλος λόγος την κατάλληλη στιγμή πόση ψυχική δύναμη μπορεί να σου δώσει!
Σκέψου: μπορείς ν' αποκτήσεις χρήμα και να το διατηρείς, χωρίς να χάσεις την ψυχή σου;
Σκέψου: πόσο υπεύθυνη είναι η ομάδα που στηριζόμενη στη χρηματική εξουσία διασκορπίζει την ανθρώπινη ικμάδα σε χρηματοοικονομικά παιχνίδια, αποστερώντας τον ετοιμοθάνατο οικολογικά πλανήτη από τον φυσικό σωτήρα του;
Σαφώς και κάνουν λάθος αυτοί που είδαν το φως και την αλήθεια του Λόγου και μεταπίπτουν για διάφορους λόγους σε άλλες συμπεριφορές.
Μακροπρόθεσμα εγκληματούν, αφού γίνονται αιτία να χάσουν την πίστη τους στον Λόγο και αυτοί που τους είχαν σαν πρότυπο. Αν και ο Λόγος που πηγάζει από την ανθρώπινη πνευματικότητα δεν έχει ανάγκη πρότυπα όταν δυναμώσει με τον χρόνο και γίνει ένα με τη συνείδηση, εντούτοις στους νέους που έχουν ανάγκη συμπαράστασης και συμπαράταξης είναι απαραίτητο το πρότυπο. Επομένως πρόκειται για σοβαρό ολίσθημα, η ανυπαρξία προτύπων λόγου στην κοινωνία.

Τα παραπάνω μαρτυρούν ότι είναι φυσικός νόμος: «η ανθρώπινη πνευματική ανάπτυξη είναι αντιστρόφως ανάλογη του ποσού ανθρώπινης συμπεριφοράς τύπου (Β-Υ-Α) που επικρατεί, και ευθέως ανάλογη του αντίστοιχου ποσού συμπεριφοράς τύπου Λόγου».

Άρα η υγεία των ανθρώπων καταστρέφεται σε μέγιστο βαθμό από συμπεριφορές (Β-Υ-Α), που αναπτύσσονται:
- από λάθος,
- από άγνοια,
- από ανυπομονησία ως προς το αποτέλεσμα,
- σκόπιμα.

Οι τρεις πρώτοι λόγοι μπορούν ν' αντιμετωπιστούν από την υγιή ομάδα, που στέργει τα άτομα που την αποτελούν. Ο τέταρτος, δηλαδή η σκόπιμη χρήση (Β-Υ-Α) με στόχο να προσδώσει πλεονεκτήματα σε κάποιους και μειονεκτήματα σε κάποιους άλλους, οδηγεί σε εξουσίες που σαν

καρκίνος απλώνονται στο κοινωνικό σώμα και έχει την ικανότητα, αν δεν συνειδητοποιηθεί, να καταστήσει αναποτελεσματική την παρέμβαση της υγιούς ομάδας έως και την αλλοτρίωση της.

Διδάσκεται η συμπεριφορά;
Ίσως είναι το βασικότερο μάθημα που θα έπρεπε να διδάσκεται στα σχολεία. Κάθε χώρας. Κάθε βαθμίδας.
Αλλά ακόμη και αυτό, δεν θα είναι ποτέ αρκετό!
Οι συμπεριφορές διδάσκονται από όλους σε όλους.
Αντίθετα! Αν αναθέσεις την διδασκαλία της συμπεριφοράς σε μια ομάδα, π.χ. τους δασκάλους, αλλά η κοινωνική ομάδα δεν στέργει με το παράδειγμα της την προσπάθεια αυτή, τότε ακυρώνεται η διδασκαλία!
Και όχι μόνον!
Η αναξιοπιστία του δασκάλου που γεννιέται σαν φυσικό επακόλουθο, ακυρώνει και την διδασκαλία και των επιμέρους γνωστικών αντικειμένων. Βέβαια στην κοινωνία εξουσίας είναι επιθυμητή η εξέλιξη αυτή. Οι δάσκαλοι χρειάζονται για baby sitting και όχι για εμπέδωση συμπεριφορών και άναμμα λογικής και συνείδησης!
Μην κοροϊδεύετε τους νέους!
Ο νέος, ο κάθε νέος, γεννιέται αγνός κι αθώος. Κι αυτός είναι ένας κανόνας χωρίς εξαίρεση.
Από το περιβάλλον του μαθαίνει την συμπεριφορά!
Ο νέος που βλέπει άλλα να του διδάσκουν και άλλα να κάνουν οι διδάσκοντες, στην αρχή νιώθει σύγχυση. Ύστερα προσπαθεί να δει που είναι το λάθος. Στο τέλος θα αμφισβητήσει είτε την ορθότητα της διδασκαλίας, είτε τη φωνή της συνείδησης του. Τέλος χάριν της δυνατότητας κοινωνικής ένταξης μιμείται την απάτη, την βία, την αδιαφορία για τον συνάνθρωπο.
Ο νέος που βλέπει την κοινωνία γύρω του να του λέει με τα έργα της:
«άσε κατά μέρος αυτά που έμαθες στο σχολείο, και κοίτα να πατήσεις τον συνάνθρωπο σου, γιατί μόνο έτσι θα επιβιώσεις» απορρίπτει το σχολείο, θεωρεί φαιδρούς τους αληθινούς δασκάλους και ψάχνει την «αλήθεια» που του προσφέρουν άλλες «πηγές».

Την εξουσία την συμφέρει να σκορπίζει όσο το δυνατόν περισσότερο (Β-Υ-Α) και να κάνει οπαδούς της – τελικά θύματα της – όσο το δυνατόν περισσότερους.
Έτσι πουλώντας βία–υποκρισία–αδιαφορία, γίνεται πιο πλούσια και πιο δυνατή! Περιορίζει τους εραστές του Λόγου σε στενά όρια και εκμεταλλεύεται την γνώση που τους αποσπά για να ελέγχει αποτελεσματικότερα το «κοπάδι». Το σκόρπισμα αυτό των (Β-Υ-Α) στο ανθρωποσύνολο, αλλά και ο συστηματικός εθισμός των ατόμων σε συμπεριφορές εξουσίας (μάθηση – εθισμός – εξάρτηση), μπορεί να αποδοθεί επιτυχώς με τη λέξη διαφθορά.

Διαφθορά.
Μπορούμε να ορίσουμε τη διαφθορά και με άλλο τρόπο: Είναι το σύνολο των πρακτικών στο επίπεδο μεταφοράς της σκέψης και στο επίπεδο δράσης – αντίδρασης, που εγκλωβίζουν το άτομο να χρησιμοποιεί αποκλειστικά συμπεριφορές εξουσίας, (Β-Υ-Α).
Έτσι στη διάρκεια αρκετού χρόνου, το άτομο, που καλοθελητές αλλά και η εμπειρία του αποδεικνύουν το ανεπαρκές του λόγου, εκλαμβάνει ως αναγκαία συμπεριφορά μία τουλάχιστον από τις (Β-Υ-Α), εθίζεται σ' αυτές και εξαρτά την ομιλία και την δράση του στην αναζήτηση λύσεων μέσω των συμπεριφορών αυτών. Η εξουσία αυτό έχει σαν στόχο, αφού σε τέτοιου είδους λύσεις έχει τόμους συνταγών. Τρίβει λοιπόν τα χέρια της όταν άτομα ή ομάδες αναζητούν την αρωγή της σε λύσεις των προβλημάτων τους. Και τους παραδίδει στην διαφθορά να επιτελέσει το έργο της.
Με τον τρόπο αυτό όμως, το άτομο απομακρύνεται από την γνήσια πνευματική αναζήτηση. Αγκυλώνεται στις έτοιμες λύσεις της εξουσίας, απομακρύνεται από την γνήσια έκφραση του συναισθήματος, την λογική αναζήτηση, την εμπέδωση συνείδησης. Πνευματικά μισός άνθρωπος! Και βέβαια απολύτως χειραγωγίσιμος!

Με κατηγορηματικό τρόπο, αρνούμαστε το λεγόμενο “έγκλημα σκέψης”. Η σκέψη μας σαν δυνατότητα μετέρχεται όλους τις δυνατούς δρόμους. Αυτό είναι φυσικό. Η απόφαση να ακολουθήσουμε δρόμους (Β-Υ-Α), μας οδηγεί στην διαφθορά. Και μάλιστα με ελαφρυντικά στα άτομα που δεν πέρασε καν από το μυαλό τους ό δρόμος του λόγου και της λογικής.

Τι άλλη δυνατότητα είχε ο πεινασμένος, που άνεργος χρόνια, άρπαξε ένα ψωμί και το έβαλε στα πόδια;... Μήπως η ενοχή της κοινωνίας που τον οδήγησε στην πράξη αυτή είναι απείρως μεγαλύτερη;...

Η εξουσία στην εποχή μας έχει συστηματοποιήσει την διάδοση της διαφθοράς με πολλά εργαλεία: Χειραγώγηση των Μ.Μ.Ε., του σχολείου, της οικογένειας, διαφθορά των θεσμών, πολιτική, δικαιοσύνη, εκκλησία, ανάδειξη σαν μοναδικού μέσου αντιμετώπισης αναγκών και προβλημάτων, του χρήματος, που αυτή εκδίδει εκ του μηδενός, αυτή το τυπώνει σε συγκεκριμένο νόμισμα, αυτή το ελέγχει, αυτή το παρέχει ή το στερεί κατά βούλησιν.

Και φυσικά ο κύριος στόχος της διαφθοράς είναι η νεολαία!
Την ίδια ακριβώς μέθοδο πρέπει να ενστερνιστούν και να κάνουν πράξη καθημερινή οι εραστές του Λόγου. Δηλαδή να προσελκύουν στον λόγο όσο το δυνατόν περισσότερους νέους και παράλληλα να καταδεικνύουν την αλήθεια, αναφορικά με τα αίσχη της εξουσίας. (Εδώ είναι και η διαφορά του αληθινού Δημοσιογράφου, από τον κάθε είδους "–γράφο", όπως λιβελογράφο, μπουρδογράφο, πορνογράφο, και πολλούς άλλους).

Σαν παράδειγμα:
Ακούμε ότι κάποιος έπεσε θύμα βίας. Το 99% των ανθρώπων αντιδρά ως εξής: «Ε! καλά. Όπου υπάρχει καπνός υπάρχει και φωτιά! Καυγάς με έναν δεν γίνεται!». Και γυρνούν αυτάρεσκα την πλάτη, χαμογελώντας που δεν είναι οι ίδιοι στην θέση του. Δεν έχουν καμία διάθεση όμως, να κουνήσουν ούτε το δαχτυλάκι τους. «Ας επιληφθούν οι αρμόδιοι!»

Το ίδιο αν η γειτονοπούλα μας, έχοντας εμπιστοσύνη σε μας και μην έχοντας πού αλλού να στραφεί, μας εξομολογηθεί ότι ο ερωτικός της σύντροφος την εξαπάτησε!
Λέμε διάφορα ακατάληπτα, λόγια της παρηγοριάς, αλλά μέσα μας κακαρίζουμε με κακεντρέχεια! «Ας πρόσεχες!».

Το ίδιο όταν ακούμε ότι ο Βορειοδυτικός κόσμος είναι αιτία, της ασιτίας, των επιδημιών, της φτώχειας, των πολέμων, που έχουν καταδικάσει σε μαρασμό τον Νοτιοανατολικό κόσμο! Πάλι κλείνουμε κάθε φωνή συνείδησης, με το: «Εγώ θα σώσω τον κόσμο;».

Το ίδιο βέβαια κάνουν και οι «φίλοι» μας Ευρωπαίοι, από τη στιγμή που έμαθαν ότι στην Ελλάδα "υπάρχει οικονομική κρίση"! Βοήθησαν βέβαια σ’ αυτό και οι ντόπιοι και ξένοι λιβελολόγοι και λιβελογράφοι.
Έτσι ο Έλληνας για τους Ευρωπαίους, έγινε ένας κλέφτης, ένας καταχραστής, ένας διεφθαρμένος ψεύτης και καλά να πάθει!

Χρειάζεται πολύ παρατηρητικότητα ώστε να αντιληφθεί κανείς ότι ενώ γίνεται μέγιστη προσπάθεια για τον περιορισμό των ασθενειών, δεν γίνεται σχεδόν καμία για τον περιορισμό της πείνας και της φτώχειας;
Γιατί; Μήπως επειδή από τις αρρώστιες κινδυνεύουν όλοι, ενώ η φτώχεια είναι σε ένα βαθμό επιθυμητή;
Πού να στραφούν οι αδικημένοι; Στην εξουσία; Μα αυτή είναι η αιτία της αδικίας που υφίστανται! Έτσι το βουλώνουν κι αυτοί κι ίσως επιφυλάσσονται να μας ανταποδώσουν τα ίσα "όταν ο τροχός γυρίσει"!

Ας εξετάσουμε μετά απ' όλα αυτά, τι θα μπορούσε να εννοηθεί σαν υγιής συμπεριφορά.
Προφανώς η απάντηση βρίσκεται στη συμπεριφορά που γεννά και στηρίζει ανθρώπους γεμάτους υγεία, στο σώμα και στο πνεύμα.
Αλλά είναι δυνατόν να αναπτυχθούν με (Β-Υ-Α) η λογική, το συναίσθημα, η συνείδηση;
Προφανώς όχι!
Οι (Β-Υ-Α) αποστρέφονται και τη λογική και τη συνείδηση.
Πολύ περισσότερο, τις φοβούνται! Γι' αυτό εμποδίζουν με χιλιάδες τεχνάσματα τους ανθρώπους να αναπτυχθούν πνευματικά! Δεν τις συμφέρει!
Πολύ περισσότερο, γιατί είναι ο καθρέπτης στον οποίο βλέπουν το άσχημο πρόσωπό τους!
Άρα ο μοναδικός δρόμος είναι ο Λόγος! Αυτός γεννά υγιείς ανθρώπους.
Και αυτόν γεννούν και στηρίζουν οι υγιείς άνθρωποι! Όχι μόνο με λόγια! Με κάθε μέσον και κυρίως με έργα!

Το αντίθετο της διαφθοράς είναι η παιδεία της Αρετής. Η Παιδεία στον Λόγο.
Αρετή είναι η συνειδητή άρνηση της διαφθοράς. Έχει γνώση ο ποιητής όταν λέει: "Θέλει αρετή και τόλμη η ελευθερία!"

Συμπεράσματα:
Τα άτομα και οι ομάδες που κυριαρχούνται από συμπεριφορές (Β-Υ-Α), εφ' όσον δεν συντρέχουν άλλοι λόγοι, είναι ανώριμα/ες.
Η ανθρώπινη κοινωνία είναι ανώριμη.
Η ωρίμανση της ανθρώπινης κοινωνίας προς την κατεύθυνση του Λόγου, δεν μπορεί παρά να είναι ο φυσιολογικός δρόμος της εξέλιξης της.
Η συμβολή όλων προς την κατεύθυνση αυτή είναι άκρως απαραίτητη. Και πρέπει να γίνεται συνειδητά από τον καθένα.
Το παιδί που αρνιέται να μεγαλώσει και να ωριμάσει, το βάζεις προ των ευθυνών του. Δεν το σκοτώνεις! Το ίδιο και την κοινωνία.
Αναλαμβάνεις όμως κι εσύ το μερίδιο που σου αναλογεί.
«-Διεφθαρμένοι, Ντόριαν Γρέι της εξουσίας, δεν υπάρχει άλλος δρόμος από την μετάνοια!»

Αν ο στόχος της ανθρώπινης ομάδας, όχι σαν υποσύνολο, αλλά σαν σύνολο, είναι να παράξει νέες γενιές πιο υγιείς σωματικά και πνευματικά, τότε πρέπει κάθε άτομο να συνειδητοποιήσει, μέσω του λόγου, ότι κάθε συνεισφορά του στην εξουσία είναι προς την αντίθετη κατεύθυνση.

"Εν αρχή ην ο Λόγος, και ο Λόγος ην προς τον Θεόν, και Θεός ην ο Λόγος. Ούτος ην εν αρχή προς τον Θεόν. Πάντα δι' αυτού εγένετο, και χωρίς αυτού εγένετο ουδέ εν ό γέγονεν."
Μπορεί η εκκλησία να μεταφράζει το "Ο Λόγος" σαν "Ο Χριστός" αλλά ο Χριστός θα ήθελε να το μεταφράσουμε σαν μια πνευματική ικανότητα που την έχουμε όλοι, ανεξαιρέτως. Τον Λόγο.
Την ικανότητα να σκεπτόμαστε λογικά, να συναισθανόμαστε τον συνάνθρωπο, να συνειδητοποιούμε για το τι είμαστε ικανοί, να συναινέσουμε ώστε ο Λόγος και κατ' επέκταση η Παιδεία, να γίνουν ο δρόμος που θα μας οδηγεί στον Άνθρωπο.
Την ικανότητα – δυνατότητα, που όταν την αποποιούμαστε, γινόμαστε σκλάβοι ποικίλων εξουσιών.
Την ικανότητα – δυνατότητα, που όταν αφελώς και ανοήτως αφήσουμε τον συνάνθρωπο μας να παραμελήσει έως ξεχάσει, τότε ταΐζουμε τις πάσης φύσεως εξουσίες. Απλά κοιτάξτε γύρω σας!

Η μάθηση, ή πώς καλλιεργείται η γνώση.

► Η αντίληψη.

Τι ακριβώς είναι αντίληψη; Είναι κάτι με το οποίο γεννιέται κάθε άνθρωπος. Είναι ο

μετασχηματισμός αισθητηριακών ερεθισμάτων σε πνευματικό οικοδόμημα.
Είτε μνήμη, είτε γνώση, είτε συνήθεια.
Όχι όμως μόνο αισθητηριακών ερεθισμάτων. Η αντίληψη χρησιμεύει και για την επέκταση - πρόοδο πνευματικών κατακτήσεων, (παράδειγμα: η Ευκλείδεια γεωμετρία επεκτάθηκε σε παραβολική, υπερβολική, διαφορική γεωμετρία, γεωμετρία πολλών διαστάσεων).
Είτε, για να κεντρίσει την φαντασία και την ιδέα, ώστε να παραχθεί η πρωτοτυπία.
Δεν είναι ίδια σε όλους τους ανθρώπους και καλλιεργείται, όταν καλλιεργείται, σε βαθμό που μπορεί να εκτοξεύσει το άτομο πνευματικά και κατ' επέκταση την ανθρωποομάδα.
Η αντίληψη εξειδικεύεται σε τομείς, ανάλογα με την τριβή ενός εκάστου κατά τομέα.
Η καλλιέργεια της αντίληψης είναι ο κορμός της μάθησης.

► Η μάθηση

Είναι η απόκτηση και η εμπέδωση γνώσεων και συμπεριφορών. Στην καθημερινή ζωή ο όρος δηλώνει την πείρα, την εμπειρία ή τη μόρφωση.
Με τη γενικότερη έννοια, σημαίνει τη βασική λειτουργία που χαρακτηρίζει όλους τους ζωικούς οργανισμούς, από τα απλά σκουλήκια και θηλαστικά μέχρι τον άνθρωπο, με την οποία μαθαίνουν να προσαρμόζονται στις απαιτήσεις του περιβάλλοντός τους. Του φυσικού, αλλά - κυρίως για τον άνθρωπο - και του κοινωνικού. Η μάθηση στα ζώα εξαρτάται από την ανάπτυξη των αισθητήριων οργάνων τους και του νευρικού συστήματος τους. Όσο πιο αναπτυγμένα είναι αυτά, τόσο πιο πολύπλοκα έργα μπορούν να μάθουν να εκτελούν.
Στα πρώτα χρόνια της ζωής του ανθρώπου η μάθηση είναι αυτόματη, χωρίς τη συμμετοχή της βούλησης (βάδισμα, ομιλία), αργότερα η βούληση παίζει σημαντικό ρόλο (γραφή, διάβασμα κ.λπ.).
Η ικανότητα του ανθρώπου να μαθαίνει εύκολα ή δύσκολα εξαρτάται από πολλούς παράγοντες: ευφυΐα, ηλικία, περιβάλλον, μνήμη κ.λπ.

Η μάθηση είναι σημαντικότατη ψυχολογική λειτουργία. Η πειραματική έρευνά της άρχισε με τον Εμπινγκχάους και ακολούθησαν άλλοι ερευνητές που μελέτησαν διάφορους τύπους μάθησης. Ο Θορντάικ και ο Σκίνερ ερεύνησαν τη συντελεστική μάθηση κατά την οποία το υποκείμενο μαθαίνει κάποια διαδικασία μετά από πολλές δοκιμές και σφάλματα.
Ο Ρώσος Παβλόφ μελέτησε την κλασική εξαρτημένη ανακλαστική μάθηση, στην οποία το υποκείμενο μαθαίνει να αντιδρά σ' έναν ερεθισμό που εξαρτάται από το αρχικό ερέθισμα.
Ως ένα βαθμό, η πρόσκτηση γνώσης, εξισορροπεί το μέρος των μελών της ομάδας που υστερούν σε ατομικά φυσικά χαρίσματα, ώστε σε κοινωνικό επίπεδο να μην νιώθουν μειονεκτικά, απέναντι σε άλλα φυσικά χαρίσματα άλλων ατόμων, όπως σωματική ρώμη, ομορφιά, καλλιφωνία, ευλυγισία και άλλα, ωσότου να αναδειχτεί σε βάση πνευματικής ανάπτυξης.
Σε ακατάλληλα μυαλά, μπορεί να γίνει εργαλείο βασανισμού της ομάδας που την κατέχει, σε βάρος άλλων ομάδων.
Τέλος, βασικό πλεονέκτημα της μάθησης θεωρείται η δυνατότητα να χρησιμοποιηθεί η γνώση και η ικανότητα που αποκτήθηκε εκτελώντας κάποια εργασία, στην εκτέλεση κάποιου άλλου έργου.
Σε απόλυτη συνάφεια και αλληλεξάρτηση με την μάθηση βρίσκονται οι δυνατότητες του ατόμου όπως: παρατήρηση και δοκιμή, μίμηση, συνήθεια, πίστη, φαντασία, μνήμη, γνώση, ανάληψη ή προσπάθεια αποφυγής ανάληψης της ευθύνης.
Το περιβάλλον μέσα στο οποίο ασκείται η λειτουργία της μάθησης είναι εξ' ίσου σημαντικό.
Σ' ένα περιβάλλον (Β-Υ-Α) η μάθηση περιορίζεται, σ' ότι είναι χρήσιμο για να επιπλεύσει κανείς στο φυσικό του ή το κοινωνικό περιβάλλον.

Παράδειγμα χιλιάδες μαθητές απαξιώνουν την λειτουργία της μάθησης με μοναδικό επιχείρημα ότι, «τι αξία έχει η γνώση, αφού το μόνο που χρειαζόμαστε είναι το χρήμα». Από κοντά, η στροφή ιδιαίτερα ευφυών μαθητών (που υπό κανονικές συνθήκες αποτελούν την ελπίδα της πολιτείας) σε σχολές όπως στρατιωτικές, αστυνομικές, λιμενικού σώματος, πυροσβεστικής, με μοναδικό στόχο

την εξασφάλιση ενός σταθερού μισθού. Ή η αναζήτηση στη μετανάστευση ενός αξιόλογου μέλλοντος, αφού στην πατρίδα η προοπτική του είναι ανύπαρκτη.
Όταν οι άνθρωποι λειτουργούν κάτω από την πίεση των συμπεριφορών (B-Y-A), δεν απολαμβάνουν την ζωή τους, φοβούνται τον πλησίον, με αποτέλεσμα να βλάπτεται σε σημαντικό βαθμό η ανθρώπινη επαφή. Τότε η μάθηση προάγει τον πολιτισμό κατευθυνόμενα, προς το συμφέρον της εξουσίας που επιβάλλει την συμπεριφορά αυτή.

Παράδειγμα ο απομονωτισμός των ανθρώπων των μεγαλουπόλεων.
Η στέρηση πραγματικής επαφής και η απευθείας υπαγωγή της διαδικασίας της μάθησης τους, στην τηλεόραση, έχει μεταξύ άλλων σαν αποτέλεσμα την εξασφάλιση εκλογικής πελατείας, αποκλειστικά απ' αυτούς που έχουν πρόσβαση στην μικρή οθόνη.
Ο προγραμματισμός σε ατομικό επίπεδο, γίνεται με ορίζοντα το πολύ πενταετίας. Το μέλλον της μικρής ομάδας αφήνεται από τους πολλούς στην τύχη ή στην ελπίδα, ότι οι νέοι θα βρουν κάτι επαναστατικό.

Παράδειγμα η αδιαφορία για το περιβάλλον, αφού από εκατοντάδες επιστήμονες κρούεται ο κώδων του κινδύνου, όσον αφορά την αλόγιστη υπερβιομηχάνιση αλλά κανείς δεν φαίνεται να έχει διάθεση να αντιμετωπίσει το γεγονός ότι η Γη που παραδίδουμε στις επερχόμενες γενιές είναι σε χειρότερη κατάσταση απ' αυτήν που παραλάβαμε.
Μαθαίνουμε στα παιδιά μας να μην σπάνε το βάζο, αλλά δεν τα μαθαίνουμε να μην πληγώνουν τον συνάνθρωπο.
Τα μαθαίνουμε να μην σπαταλούν το χαρτζιλίκι τους, αλλά δεν τα μαθαίνουμε πώς να μην σπαταλούν τον χρόνο τους, την ζωή τους.
Στη μεγάλη μάζα παρέχεται πλημμελής μάθηση ώστε η γνώση των πολλών να μην μπορέσει ποτέ ν' αποτελέσει φραγμό για τα επινοήματα των φορέων (B-Y-A).

Παράδειγμα, τα μικρά παιδιά σε χώρες όπως η Παλαιστίνη, το Αφγανιστάν, μαθαίνουν από νωρίς χειρισμό όπλων και πολλά από αυτά προορίζονται για καμικάζι.

Από κοντά ο προσανατολισμός και το περιεχόμενο σπουδών των κάθε είδους τεχνικών σχολείων, καθιστούν τους μαθητές τους από τη τρυφερή ηλικία των 14-15 χρόνων δέσμιους της ειδικότητας που επέλεξαν, χωρίς να έχουν λάβει μέσω του σχολείου μια γενική εικόνα της κοινωνίας που μέλλει να ζήσουν, με μοναδική δυνατότητα, την όποια προοπτική μπορεί να τους χαρίσει μέσω της επαγγελματικής αποκατάστασης, το κυνήγι του χρήματος.

Ή το ότι η γνώση της χρήσης της πυρηνικής ενέργειας και η διαστημική τεχνολογία «πρέπει να μείνουν αποκλειστικό μυστικό της εξουσίας».

Σ' ένα περιβάλλον Λόγου όλα τα παραπάνω είναι αναμνήσεις ενός κακού παρελθόντος με λάθος προσανατολισμούς. Η μάθηση, στον Λόγο, είναι δικαίωμα αλλά και υποχρέωση όλων χωρίς καμία εξαίρεση.

Μόνο που σε μια τέτοια κοινωνία οι μεγάλοι οφείλουν να είναι ειλικρινείς. Το παράδειγμα τους είναι που θα παγιώσει στην συνείδηση των νέων την συμπεριφορά αυτή.

Η ανάγκη για μάθηση γεννιέται εξ' αιτίας της ύπαρξης πάμπολλων περιοδικών φαινομένων (σε αντίθετη περίπτωση δεν θα είχε νόημα) και ασκείται και καταχτιέται με την επανάληψη. Το απόσταγμα της μάθησης που κληρονομείται σ' ΟΛΗ την ανθρωπότητα είναι η γνώση.

Οι ανθρώπινες συμπεριφορές εμπεδώνουν στα άτομα μέσω της μάθησης διαφορετικά στοιχεία. Η μάθηση από τα άτομα, των στοιχείων αυτών, ανακυκλώνει μέσω της συνήθειας τις αντίστοιχες

συμπεριφορές.
Όταν δημιουργείται πρόβλημα, η συνήθεια επιμένει. Αν η αντίδραση είναι σθεναρή, τότε αναλαμβάνουν η δοκιμή ή η μίμηση ή και οι δύο μαζί, την αλλαγή συμπεριφοράς.

Ένα περιβάλλον εύκολης κάλυψης αναγκών, είναι κατά κανόνα λάθος πεδίο ανάπτυξης μάθησης.
Το ίδιο κι ένα περιβάλλον αδυναμίας κάλυψης έστω και των στοιχειωδών αναγκών.
Το ευνοϊκό περιβάλλον ποικίλει διαβάθμισης κάπου ανάμεσα στα δύο προηγούμενα.
Σε επίπεδο ανάπτυξης της διαδικασίας μεταφοράς πληροφοριών μεταξύ ελλόγων όντων, η μάθηση είναι διαδικασία επαφής. Υπό την έννοια ότι ο παράγων βούληση είναι καθοριστικός και για το υποκείμενο (π.χ. τέκνο, μαθητής, πολίτης) αλλά και για τον μεταφέροντα τις πληροφορίες (π.χ. γονέα, δάσκαλο, πολιτικό).

Επιπλέον σημαντικός είναι και ο τρόπος μεταφοράς τους. Εδώ γίνεται πολύτιμη η γνώση του τι μπορεί να προσφέρει και τι μπορεί να καταστρέψει η εκάστοτε εφαρμοζόμενη συμπεριφορά, (Β-Υ-Α) ή Λόγος. Αφού ο τρόπος με τον οποίο μεταφέρεται η γνώση είναι κι αυτό ένα πεδίο μάθησης. Μαθαίνουμε στους διδασκόμενους (εκόντες - άκοντες) εκτός από γνώσεις και συμπεριφορές. Η δική μας συμπεριφορά γίνεται φάρος προς τον οποίο τείνουν οι συμπεριφορές των νέων, αφού η φυσική επιλογή της μίμησης τους οδηγεί προς αυτό. Χώρια που τις περισσότερες φορές η προσπάθεια ανάπτυξης διαφορετικής συμπεριφοράς, γίνεται αντικείμενο λοιδορίας έως προκαλεί σφοδρές και αδικαιολόγητες αντιδράσεις με την αιτιολογία ότι «διασαλεύεται η τάξη».

Ο άνθρωπος εργαλείο, που εντέλλεται να εκτελεί επαναλαμβανόμενη δραστηριότητα προς χάριν επιβίωσης και προσφοράς στην ομάδα, ανάλογα με τον χρόνο απασχόλησης στην συγκεκριμένη δραστηριότητα, αποστασιοποιείται υποχρεωτικά από την περαιτέρω μάθηση.

Ο άνθρωπος που μερικοί εικάζουν ότι αναλώνει την ζωή του αποκτώντας γνώσεις σαν αυτοσκοπό, είναι υποκριτική άποψη. Τέτοιος άνθρωπος δεν υφίσταται. Απλά πρέπει να δυσφημιστεί η ποικίλη και βαθειά γνώση, γιατί δεν συμφέρει στην εξουσία η γνώση να είναι κτήμα των πολλών. Ή προσπαθείται να περιοριστεί η ελευθερία έρευνας.

Η μάθηση σαν δραστηριότητα θα πρέπει να αναδεικνύει τον πνευματικό άνθρωπο. Δηλαδή να δείχνει τον δρόμο για την ανάπτυξη και αγαστή συνεργασία τόσο σε ατομικό όσο και σε ομαδικό επίπεδο των βασικών πνευματικών λειτουργιών: συναισθήματος, λογικής, συνείδησης. Και να του αποδεικνύει τόσο σε θεωρητικό, αλλά προπάντων σε πρακτικό επίπεδο την αξία τους. Αυτό σημαίνει ότι η διδάσκουσα ομάδα θα πρέπει να αποδεικνύει στην διδασκόμενη, τουλάχιστον σύμπτωση λόγων και έργων.

Τι νομίζετε;
Οι γονείς, οι δάσκαλοι, οι πολιτικοί μας, έχουν γνώση αυτής της βασικής αρχής;
Κι αν ναι, προσπαθούν να την εφαρμόσουν;

Η μάθηση δεν πρέπει να έχει στεγανά. Σε κανένα δεν πρέπει να απαγορεύεται να μάθει οτιδήποτε. Το ότι κάποια συγκεκριμένη γνώση μπορεί να αποτελέσει εργαλείο καταστροφής, δεν είναι λόγος αποκλεισμού. Έχει αποκλεισμούς η φύση; Οι αποκλεισμοί στη γνώση είναι σύνορα της εξουσίας. Αντίθετα το «τόλμα να μάθεις» πρέπει να είναι σημαία κάθε παιδαγωγικής προσπάθειας.

Η αληθινή μάθηση δεν είναι λειτουργική όταν προσπαθείται να μεταδοθεί με (Β-Υ-Α). Αποκλείει εντελώς, τουλάχιστον την συνείδηση.
Είναι πάρα πολλοί οι παράγοντες που πρέπει να συνυπάρχουν σαν προϋποθέσεις για να αποδώσει.
Το πώς θα συμπεριφέρεται το άτομο ή η ομάδα είναι θέμα μάθησης.
Η οργάνωση των ανθρώπινων ομάδων σε κοινά έργα είναι θέμα μάθησης.

Η παραγωγή νέας γνώσης, που φυσικά θα στηρίζεται πάνω στην παλιά, είναι θέμα μάθησης. Ακόμη και η αγάπη είναι θέμα προς μάθηση. Σε τελική ανάλυση θ' αγαπήσουμε, κάτι από αυτά που δεν θα μας απαγορευτεί να μάθουμε. Η φυσική οδός είναι επαφή – μάθηση – γνώση - αγάπη. Η συμπεριφορά ατόμων ή ομάδων, γίνεται παράγων μάθησης συμπεριφοράς, άλλων ατόμων και ομάδων. Έτσι ανακυκλώνονται η βία, η υποκρισία, η αδιαφορία και ο Λόγος.
Επιλογή μας συνειδητή πρέπει να είναι, το τι θα ανακυκλωθεί, με σαφή προτίμηση στον Λόγο.

► Η περιέργεια

Είναι μια ενστικτώδης παρόρμηση, που ενυπάρχει σε κάθε άτομο από την γέννηση του ακόμη, και το ωθεί να γνωρίσει, να μάθει (τουλάχιστον να εντυπώσει στην μνήμη), να δοκιμάσει, να εξετάσει αν μπορεί να χρησιμοποιήσει, πράγματα και καταστάσεις.
Είναι θεμέλιος λίθος της δοκιμής, της μάθησης και πιο πέρα της γνώσης.
Όταν δεν είναι εύκολο να ικανοποιηθεί, ανάλογα με το περιβάλλον, ή καταπιέζεται – πράγμα που επαναλαμβανόμενο σαν πρακτική, οδηγεί το άτομο σε αδιαφορία και αδράνεια – ή κινητοποιεί την φαντασία και την ιδέα με στόχο την ελλογικοποίηση, ή την πίστη εφόσον αδυνατεί να ικανοποιηθεί μέσω της λογικής και της συνείδησης.
Στους νέους η περιέργεια είναι δείγμα πνευματικής ανησυχίας και είναι απόδειξη υγιούς εγκεφάλου. Η έλλειψη περιέργειας πρέπει να εντάσσεται σε μη υγιείς πνευματικές μεταπτώσεις του ατόμου, και να διερευνάται η δυνατότητα θεραπείας.

«Ακούτε μαμάδες και μπαμπάδες;»

«Ακούτε δάσκαλοι;»

Η έλλειψη περιέργειας σε μεγάλο τμήμα της κοινωνικής ομάδας, δείχνει μαρασμό και θα πρέπει να κινητοποιεί μηχανισμούς ανάλογους με αυτούς της αντιμετώπισης πανδημίας.

Σε περιβάλλον (Β-Υ-Α) επικρατεί το συναίσθημα του φόβου. Η περιέργεια των ατόμων περνά από το φίλτρο ανάλογων συναισθημάτων και δυσκολεύεται έως εμποδίζεται να βρει διέξοδο.
Η περιέργεια είναι θεμιτή όταν δεν θίγει όρια εξουσιών. Το απαγορεύεται είναι συνηθισμένη πρακτική χωρίς να εξηγείται στις περισσότερες των περιπτώσεων το γιατί.
Σε περιβάλλον Λόγου το άτομο δεν προετοιμάζεται για σκλάβος. Η διαφορετικότητα δεν είναι εργαλείο, αλλά ό,τι η φύση την έχει προορίσει. Επομένως η περιέργεια είναι κίνητρο δημιουργίας θέλησης.
Δεν είναι η περιέργεια που πρέπει να εμποδιστεί, όταν φαίνεται ότι οδηγεί τα άτομα σε καταστροφικές ενέργειες, αλλά η δυνατότητα ή μη ικανοποίησης της που θα καθοδηγηθεί από την υπεύθυνη ομάδα.

► Παρατήρηση και δοκιμή

Είναι ο πρωταρχικός τρόπος μάθησης. Η φωνούλα του μωρού που κλαίει είναι μια δοκιμή για το αν θ' ανταποκριθούν στο κάλεσμά του.
Το αβέβαιο βήμα του, αργότερα, που προσπαθεί να του δώσει αυτονομία, αποτελεί ένα πρώτο βήμα επίσης, για τον κόσμο της μάθησης δεξιοτήτων που θα του είναι χρήσιμες σ' όλη τη ζωή του.
Κάθε φορά που ο άνθρωπος αντιμετωπίζει το άγνωστο, επιστρατεύει τη δοκιμή.
Η παρατήρηση, έχει άμεση συνάφεια με το μέγεθος των ήδη αποθηκευμένων γνώσεων του ατόμου. Όσο πιο μεγάλο και πιο ποιοτικό, τόσο πιο κοντά στο να παρατηρηθεί κάτι και να μην διαφύγει της προσοχής. Αλλά βέβαια εξαρτάται και από παράγοντες όπως ηλικία, κούραση, διαθεσιμότητα και άλλους.

Η δοκιμή, σαν μέθοδος μάθησης έχει δύο αποτελέσματα: επιτυχία – αποτυχία. Σε αρκετές περιπτώσεις, υπάρχουν διαβαθμίσεις μεταξύ των δύο αυτών αποτελεσμάτων. Σε άλλες όχι.
Το μεγαλύτερο μέρος της γνώσης που ενυπάρχει στο ανθρωποσύνολο και μεταφέρεται από γενιά σε γενιά, είναι αποτέλεσμα δοκιμών.
Δοκιμών που πολλές φορές το κόστος τους ήταν βαρύτατο. Η επιστημονική έκφραση της δοκιμής: παρατήρηση + πείραμα, ήταν μέχρι τα μέσα του εικοστού αιώνα η μόνη παραδεκτή επιστημονική μέθοδος.

Όταν η δοκιμή βασίζεται όχι μόνο στο συναίσθημα, αλλά και στην λογική, τότε έχει μεγαλύτερη πιθανότητα, να έχει σαν αποτέλεσμα επιτυχία απ' ότι αποτυχία. Αν είναι δυνατό στη δοκιμή να συνταιριάξει και η συνείδηση, τότε το αποτέλεσμα, είτε είναι επιτυχία είτε αποτυχία, έχει να προσφέρει πολλά σαν μάθηση, στην ανθρώπινη γνώση.
Η μέχρι τώρα εμπειρία δείχνει ότι η φύση, μας προτρέπει να μην διστάζουμε να δοκιμάζουμε το καινούργιο αφού τόσες και τόσες δοκιμές στέφθηκαν και συνεχίζουν να στέφονται με επιτυχία και να πλουτίζουν την ανθρώπινη γνώση. Αυτό που τονίζει, είναι να μην δοκιμάζουμε χωρίς σκέψη.
Η δοκιμή σαν μέθοδος μάθησης, έχει συνυφασμένο ένα ουσιώδες χαρακτηριστικό: Το λάθος.

Το λάθος.
Είναι πολύ ανθρώπινο και πολύ γενικό υπό την έννοια ότι δεν εξαιρείται κανείς απ' αυτό. Είναι τελείως απίθανο αυτός που δοκιμάζει, να μην κάνει ποτέ λάθος. Είναι όμως σχεδόν βέβαιο, ότι όσο λιγότερο συναίσθημα – λογική – συνείδηση, χρησιμοποιεί αυτός που δοκιμάζει, τόσο πιο κοντά βρίσκεται στην αποτυχία, ενώ αντίθετα, όσο περισσότερο συναίσθημα – λογική – συνείδηση χρησιμοποιεί και με σωστή αναλογία, τόσο βρίσκεται πιο κοντά στην επιτυχία.

Παρομοιάστε τις πράξεις κάθε ανθρώπου με τα παιδιά του. Τα λάθη του είναι πράξεις ανεπιθύμητες. Αλλά δεν παύουν να είναι παιδιά του.
Αν τ' αγκαλιάσει, (με την βοήθεια του Λόγου) όπως και τ' άλλα τα γνήσια κι επιθυμητά, τότε οδηγείται σ' αυτό που λέμε μάθηση και γνώση.
Αν όχι, τότε τα περιθωριοποιεί (με την βοήθεια των (Β-Υ-Α)) στην χώρα του μυστικού.
Αλλά παιδιά είναι αυτά. Θέλουν να παίξουν να γελάσουν, να κάνουν φασαρία (συνείδηση). Κι όσο περισσότερα γίνονται, τόσο πιο δύσκολο να τα περιορίσεις. Κάθε στιγμή είναι δυνατό ν' αλλάξεις συμπεριφορά και να τα οδηγήσεις στον Λόγο (συνείδηση) όπου θα βρουν αποδοχή και κατανόηση.
Αν δεν το κάνεις, τα σπρώχνεις ακόμη πιο μακριά στην χώρα του ψεύδους και της απάτης.
Εκεί τα λάθη μας ανακατεύονται με άλλα παιδιά μας, πιο «γνήσιους» κατοίκους της χώρας αυτής. Στην αρχή τρομάζουν και μας λένε "δεν θέλω". Εμείς τότε παρακάμπτουμε την συνείδηση μας και τα πείθουμε ότι το κάνουμε για το "καλό" τους. Αν επιμένουν μπορεί και να τα εξαφανίσουμε με την βία. Αυτό βέβαια σκοτώνει και την συνείδηση.
Κι επειδή ο άνθρωπος ενεργεί ομαδικά, συνεργάζεται με συνανθρώπους του που έχουν παρόμοια προβλήματα και φτιάχνει συστήματα.
Συστήματα εξουσιών που στόχο έχουν να περιορίσουν το λάθος, όπως το "ψέμα" και τη "βία" (θαυμάστε υποκρισία!).
Αλλά, συστήματα που τα γεννά η υποκρισία και η βία, και τα τροφοδοτεί η αδιαφορία ανάληψης ευθυνών (των λαθών μας), γίνονται τελικά η εξουσία που θα ανταποδώσει στους γονείς (των λαθών) αυτό που τους έμαθε:
Βία - υποκρισία - αδιαφορία.
Αν είμαστε πολύ συναισθηματικοί, τότε φτιάχνουμε ένα παραμύθι.
Λέμε ότι ο Διάβολος είναι πίσω απ' όλα αυτά. Αυτός είναι υπεύθυνος για την δυστυχία μας, αυτός κατατρέχει κι εμάς και τα παιδιά μας.

Το δικαίωμα στο λάθος λοιπόν είναι ανθρώπινο δικαίωμα.
Πολύ περισσότερο, ο αλάνθαστος ή δεν είναι άνθρωπος ή δεν υπάρχει.

Δεν είναι δυνατόν, όμως, το λάθος να μετατρέπεται σε φιλοσοφία ζωής:
«Άσε με να κάνω λάθη, για να μάθω από τα λάθη μου».
Τότε η ανθρωπότητα θα έπρεπε να κάνει πολύ μικρούς ιστορικούς κύκλους, αφού τα λάθη των μεγάλων δεν θα μπορούν να γίνουν γνώση των νεότερων ώστε να αποφευχθούν. Και θα επαναλαμβάνονται ίδια κι απαράλλαχτα από γενιά σε γενιά χωρίς νόημα. Μήπως εδώ, βρίσκεται η αδυναμία του "προλεταριάτου";

Ο χώρος του Λόγου είναι ο μόνος χώρος που είναι σε θέση να υποδεχθεί το σύνολο των ανθρώπινων λαθών, όχι για να τα εξαφανίσει, αλλά για να τα αξιοποιήσει σε μάθηση και γνώση. Εδώ όμως είναι που χρειάζεται τόλμη και αρετή. Θάρρος να κοιτάξεις την αλήθεια κατάματα, σίγουρος ότι δεν θα τυφλωθείς. Είναι αυτό, που οι υπάρχουσες εξουσίες θα χρησιμοποιήσουν κάθε μέσον (Β-Υ-Α), ώστε να μην συμβεί. Το ψέμα τυφλώνει. Γι' αυτό και η σπουδή τους για «συνεχή πρόοδο και ανάπτυξη» και «έξοδο από την φτώχεια με αύξηση του κύκλου εργασιών και μεγάλωμα των κερδών». Η συνεχής πίεση σε μαθητές, φοιτητές, τις οικογένειές τους, τους εργάτες για μεγαλύτερη παραγωγή με χαμηλότερες αποδοχές, τους επιστήμονες για επιτυχία σε καθορισμένο χρόνο, τους προϊσταμένους επιχειρήσεων για συνεχή αύξηση των κερδών, μόνο στόχο έχει, των πολλαπλασιασμό των λαθών και τον προσεταιρισμό όλο και περισσότερων στις τάξεις της εξουσίας.
Η αδυναμία, η παράληψη ή αποστροφή ανάληψης της ευθύνης των λαθών από τους γεννήτορες τους, καθιστά συνεχώς και πιο δυνατή την εξουσία.
Την βολεύει η υπάρχουσα κατάσταση! Εμάς;

Τα πεδία ανθρώπινης δοκιμής είναι τρία.

Ο χώρος της σκέψης.
«Βρίσκομαι στην τελευταία τάξη του λυκείου και ετοιμάζομαι να δώσω πανελλαδικές εξετάσεις.
Θα μου άρεσε να γίνω γιατρός ή εκπαιδευτικός.
Φαντάζομαι τον εαυτό μου με την άσπρη ποδιά, με το ανάλογο ύφος να δίνει εντολές σε νοσηλευτές και ασθενείς.
Ύστερα τον φαντάζομαι στο ακριβό μου αυτοκίνητο να περνά κι όλοι με σεβασμό να λένε: Να ο γιατρός!
Ύστερα φαντάζομαι τον εαυτό μου στην αίθουσα διδασκαλίας, να μιλά στους μαθητές για κάποιο αντικείμενο.
Μετά το κουδούνι, περνώ από την αυλή του σχολείου και γίνομαι ένα με τους μαθητές που με ρωτούν διάφορα.
Τέλος μπαίνω στο μικρό μου αυτοκίνητο για να φύγω.
Ξέρω, σαν εκπαιδευτικός δεν θα έχω ποτέ ακριβό αυτοκίνητο!»

Ο χώρος του λόγου.
«Μεσημέρι Κυριακής. Μόλις αποφάγαμε και βρίσκω την ευκαιρία να μεταφέρω στον πατέρα μου το δίλημμά μου, του να γίνω γιατρός ή εκπαιδευτικός.
Εκείνος αφού ακούει προσεκτικά όσα μόνος μου σκέφτηκα, μου λέει το εξής:
Παιδί μου υπάρχουν χιλιάδες δυστυχισμένοι άνθρωποι που νιώθουν δυσφορία γιατί επέλεξαν επαγγελματικό χώρο με λάθος κριτήρια.
Το επάγγελμα είναι ένα μέσον να βγάλει κανείς χρήματα. Πολλά ή λίγα.
Είναι όμως κι ένας χώρος προσφοράς στον συνάνθρωπο.
Σαν γιατρός δίνεις υγεία σε ασθενείς. Πρέπει να το κάνεις με αυταπάρνηση. Να μην έχεις στο μυαλό σου μόνο το χρηματικό κέρδος, γιατί υπάρχουν και φτωχοί ασθενείς. Το κυριότερο που πρέπει να σε απασχολεί, είναι, αν είσαι διατεθειμένος να δαπανήσεις ένα μεγάλο μέρος της ζωής σου για να μάθεις να θεραπεύεις την αρρώστια, κι ένα ακόμη μεγαλύτερο για να εφαρμόσεις αυτά που έμαθες.

Μην σκέφτεσαι την καταξίωση και την οικονομική αποκατάσταση.
Τα ίδια έχω να σου πω και την δεύτερη επιθυμία σου, να γίνεις εκπαιδευτικός.
Το αντικείμενο αυτό όπως και το άλλο είναι πολύ ευρύ. Θα χρειαστεί να σπουδάσεις αρκετά χρόνια, και να μάθεις πολλά πράγματα σε πλάτος και βάθος.
Το ότι θα βρίσκεσαι ανάμεσα σε παιδιά είναι το ευχάριστο μέρος της δουλειάς αυτής.
Η καταξίωσή της όμως είναι, όταν μετά από αρκετά χρόνια από την αποφοίτησή τους ένας ή περισσότεροι μαθητές σου, αναγνωρίσουν την χρησιμότητα και την ομορφιά αυτών που τους δίδαξες.
Τις περισσότερες φορές δεν θα είσαι κοντά για ν' ακούσεις το "ευχαριστώ!".
Όταν όμως εσύ κάνεις πάντα αυτό που πρέπει σύμφωνα με την συνείδηση σου, τότε θα είναι σαν να το άκουσες.
Σκέψου όταν ξυπνάς το πρωί, έχοντας συνείδηση του τι θα πει γιατρός και τι εκπαιδευτικός, και πρέπει να πας στην εργασία σου, τι θα σε γεμίζει ψυχικά περισσότερο;
Να πας στο σχολείο ή στο νοσοκομείο;»

Ο χώρος της απόφασης - πράξης.
«Με βοήθησε πολύ η συζήτηση με τον μπαμπά! Τώρα πια δεν έχω αμφιβολίες.
Ξέρω τι ακριβώς θέλω και θα βάλω όλες μου τις δυνάμεις προς την κατεύθυνση αυτή!»

Το παραπάνω παράδειγμα είναι απλό και καθημερινό.
Μπορεί να ισχύσει σε κάθε έκφανση επιθυμίας λήψης απόφασης.
Δεν είναι διαφορετικό από το τι πρέπει να γίνεται σε αποφάσεις που λαμβάνονται σε επιστημονικό πεδίο ή σε πεδίο πολιτικής, που αφορά εκατομμύρια ανθρώπους. Το διαφορετικό προκύπτει όταν λίγοι, αποφασίζουν για πολλούς εν αγνοία τους, και η απόφαση αφορά το σύνολο, ενώ οι αποφασίζοντες εξαιρούνται!..

Η τελική απόφαση για την επιτυχία μιας δοκιμής, και η μετέπειτα ένταξη της στο πεδίο της γνώσης, προέρχεται πάντα από την επαναλαμβανόμενη επιτυχία της δοκιμής αυτής, στο τελευταίο πεδίο.
Η γέννηση όμως της βούλησης για κάθε δοκιμή, γίνεται στο πρώτο πεδίο.
Το ενδιάμεσο πεδίο, δηλαδή το πεδίο του λόγου, ενίοτε δεν είναι εφικτό, (πολύ προσωπικά θέματα, κοινωνικά ταμπού κ.α.), άλλοτε η ανάγκη να συζητήσει κανείς με άλλο άτομο, ή ομάδα ατόμων, σκοντάφτει σε ένα σωρό προσκόμματα. Χρονικούς περιορισμούς, ακαταλληλότητα συζητητών, αδυναμία προσέγγισης, κοινωνικά ταμπού και πολλά άλλα.
Τις φορές όμως που είναι εφικτό, οδηγεί την δοκιμή στην πράξη με μεγαλύτερη ασφάλεια, ή αποτρέπει την εφαρμογή της προλαμβάνοντας αποτυχίες που θα μπορούσαν να αποφευχθούν.
Ακόμη δημιουργεί προϋποθέσεις συνειδητοποίησης της κοινής πορείας, έστω κι αν η συμμετοχή είναι μικρή, με αποτέλεσμα να γίνονται τα μέλη της ομάδας συνειδητοί και συμμετέχοντες πολίτες και όχι ασυνείδητοι δικτατορίσκοι ή άβουλα υποζύγια.
Αυτός ο ενδιάμεσος χώρος οφείλει να διευρυνθεί το δυνατόν περισσότερο με ευθύνη των ώριμων μελών της ομάδας.
Αυτός ο ενδιάμεσος χώρος γίνεται πολλές φορές αντικείμενο εκμετάλλευσης από τις (Β-Υ-Α).

Παράδειγμα:
♦ Λέει η μαμά στον Νίκο:
-Δεν θα ξαναπαίξεις με τον Λάκη τελεία και παύλα.
(Αν δεν εξηγήσει το γιατί, ή αν ο Νίκος δεν πειστεί από τις εξηγήσεις, τότε υπάρχει πρόβλημα συνείδησης στον Νίκο, αν υπακούσει στην μαμά, αλλά και στον Λάκη που βλέπει τον φίλο του να τον αποφεύγει. Αν ο Νίκος παρακούσει τη μαμά τότε έχει πρόβλημα και η μαμά και ο Νίκος.)
♦ Η Μαρία βιάστηκε από τον φίλο της τον Κώστα. Όταν η Μαρία το είπε, και ζήτησε να τιμωρηθεί ο Κώστας, όλοι προσπάθησαν να την αποτρέψουν. Και όταν έφθασαν στο δικαστήριο, βιάστηκε ακόμη μια φορά από τον δικηγόρο του Κώστα που προσπάθησε να στηρίξει την υπεράσπιση, στο

ότι η Μαρία (χωρίς να λέγεται καθαρά) ήταν κοινή πόρνη. Στη συνέχεια τον βιασμό τον συνέχισε ο κοινωνικός περίγυρος με κρυφοχαμόγελα και περιπαιχτικά χάχανα.
♦ Η πολιτεία προτρέπει την μη δοκιμή των ναρκωτικών, γιατί επιφέρουν έως και τον θάνατο. Πλην όμως το "παράνομο" εμπόριο ναρκωτικών ανθεί, και οδηγεί, λόγω των πολλών κερδών που αποφέρει, ένα μεγάλο μέρος των νέων σε χρήση και φυσιολογικά σε πρόωρο θάνατο, ένα άλλο σε διακίνηση και εμπορία, χιλιάδες ή και εκατομμύρια, στην δυστυχία, να έχουν ένα μέλος της οικογένειάς τους χρήστη ναρκωτικών ουσιών, και λίγους, σε υπέρμετρο πλουτισμό. Αν γινόταν εμπόριο (παράνομο), μηχανισμών που μπορούν από απόσταση να αφαιρέσουν ζωή (π.χ. του Πρωθυπουργού) θα είχε την δυνατότητα η πολιτεία να το ελέγξει; Τα ναρκωτικά γιατί δεν μπορεί; Μήπως γιατί δεν θέλει; Μήπως γιατί οι πολιτικοί απολαμβάνουν χρηματοδότηση και από εμπόρους αυτού του χώρου;
Μήπως γιατί η πολιτική ασκείται και μέσω ψυχοδραστικών ουσιών, φαρμάκων, τεχνικών, μεθόδων;
Θυμηθείτε τον "πόλεμο του οπίου" μεταξύ Αγγλίας και Κίνας!
Θυμηθείτε τις ψυχοδραστικές ουσίες που λέγεται ότι ήταν εξαρτημένοι ο Χίτλερ, αλλά και επιτελείς του, εφευρέσεις της IG Farben, προγόνου των πολύ γνωστών εταιρειών: BASF, Agfa, Bayer και Hoechst και όλων των παρακλαδιών τους που κυριάρχησαν μεταπολεμικά στον χώρο αυτό.
Θυμηθείτε ότι και στους στρατιώτες του Γ΄ Ράιχ παρεχόταν οι ουσίες αυτές για να φτιάξουν τον υπερ-στρατιώτη της Αρείας φυλής.
Θυμηθείτε τον Aldous Huxley στο "The ultimate revolution" να μας προειδοποιεί για φάρμακα και τεχνικές που πειραματίζεται η εξουσία, με σκοπό να δημιουργήσει τον "ευτυχισμένο σκλάβο".
Θυμηθείτε τους "στρατιώτες ζόμπι" του ISIS που συνελάμβαναν οι Σύριοι στρατιώτες στην αρχή του πολέμου στη Συρία, ντοπαρισμένους με ισχυρά παραισθησιογόνα.
Θυμηθείτε ότι το 95% του παγκόσμια παραγόμενου οπίου, παραγόταν στο Αφγανιστάν την εποχή της επικυριαρχίας των ΗΠΑ σ' αυτό και διακινούνταν τουλάχιστον με τις ευλογίες τους.

Ο εγκλωβισμός ατόμων σε ομάδες που ελέγχονται με φανατικά δόγματα, τα οδηγεί σε έλεγχο ακόμη και του πρώτου πεδίου δοκιμής, μέσω της ψευδοσυνείδησης, και στρεβλή ανάπτυξη αυτών που πείθονται και σε βιολογικό και σε πνευματικό επίπεδο.

Ακόμη, η άγνοια των νέων στηλιτεύεται από το κοινωνικό περιβάλλον σαν δική τους υπαιτιότητα, με αποτέλεσμα ο νέος να νιώθει ότι «είναι στημένος απέναντι». Η πρακτική αυτή χρησιμοποιείται ακόμη και από γονείς και από δασκάλους, που είναι άτομα εθισμένα στις (B- Y-A), και αφού και στους ίδιους εφαρμόστηκε η ίδια συμπεριφορά, την επαναλαμβάνουν στα παιδιά τους ή τους μαθητές τους.

Το γελοίο της υπόθεσης είναι το επαναλαμβανόμενο σαν παπαγαλολαλιά από πολλούς «άγνοια νόμου δεν επιτρέπεται». Λες και μπορεί κανείς να γνωρίζει τους νόμους. Από πού; Απλά σου λένε ότι και οι δικηγόροι πρέπει να ζήσουν! Όχι με ψωμί, αλλά με παντεσπάνι! Ή βρες και συ, όπως τόσοι άλλοι, τις υπόγειες διαδρομές που παρακάμπτουν το νόμιμο αλλά προπάντων το δίκαιο. Με τον τρόπο αυτό θα έχεις βάλει κι εσύ το προσωπικό σου λιθαράκι στο οικοδόμημα της κοινωνίας της εξουσίας. Θα έχεις γίνει "δικός μας"!

Σε περιβάλλον (B-Y-A), η δυνατότητα παρατήρησης - δοκιμής των ατόμων και των ομάδων φαλκιδεύεται ποικιλοτρόπως. Τρανταχτό παράδειγμα η διαφήμιση.
Περνά στα υποκείμενα, ότι θέλει, προκειμένου να επιτύχει τους στόχους της. Η τηλεόραση με τον εγκλωβισμό τεράστιων πληθυσμών σε δεδομένο life style, είναι ένα άλλο παράδειγμα περιορισμού της δυνατότητας "όρασης" ατόμων και ομάδων.
Ακόμη ο τρόπος ανάδειξης υποψηφίων σε σχηματισμούς εκλογιμότητας για την διακυβέρνηση, αν και από κράτος σε κράτος διαφέρει, έχει σε κάθε κράτος σε παγκόσμια κλίμακα, δύο κοινά στοιχεία: πρώτον είναι απαγορευτικός για τους πολλούς και δεύτερον αν δεν είσαι ημέτερος

και έχεις το θράσος να δοκιμάσεις, θα μετανιώσεις.

Σε περιβάλλον Λόγου αφού δεν υπάρχουν στεγανά, μπορείς να παρατηρήσεις τα πάντα. Πριν την δοκιμή υπάρχει ο χώρος της συζήτησης. Εκεί θ' αποφασιστεί αν είναι θεμιτό και επίκαιρο το να δοκιμαστεί κάτι ή όχι. Σε όλα τα επίπεδα. Από το επίπεδο του παιδιού που "έπιασε" τους γονείς του να κάνουν έρωτα και θέλει να δοκιμάσει και το ίδιο, έως το επίπεδο, της ανακάλυψης κατοικήσιμου πλανήτη σε "κοντινό" ηλιακό σύστημα και μερίδα της ομάδας, θέλει να γίνει προσπάθεια εποικισμού του, ενόσω εκατομμύρια άνθρωποι στη Γη πεθαίνουν από έλλειψη στοιχειωδών μέσων.

► Η μίμηση

Αποτελεί τον δεύτερο μεγάλο οδηγό του νέου ανθρώπου στον κόσμο της μάθησης. Μίμηση των γονέων, των γειτόνων, των δασκάλων, των καλλιτεχνών, των ηρώων των κόμικς.
Μίμηση λέγεται:
Το να μιμείται κάποιος κάτι.
Το αντικείμενο που κατασκευάστηκε με απομίμηση.
Μιμητική είναι η τέχνη της μίμησης (θέατρο, κινηματογράφος κ.τ.λ.)
Μίμηση έχει παρατηρηθεί στα φυτά (ορχιδέες), και στα ζώα (πίθηκος, χαμαιλέων).
Στον άνθρωπο παρατηρείται στα βρέφη από την γέννηση τους ακόμη και αποτελεί βασικό τρόπο μάθησης με σημαντικότερο απόκτημα, την γλώσσα (τα παιδιά που γεννιούνται κωφά δεν μπορούν να μάθουν να μιλούν).

Οφείλεται, σύμφωνα με επιστημονικές μελέτες της δεκαετίας του 1990, στους μιμητικούς νευρώνες που είναι διάσπαρτοι σε όλον τον εγκέφαλο, και άλλοι απ' αυτούς μας κάνουν να «προβάρουμε» στο μυαλό μας κάθε φορά που βλέπουμε κάποιον να χορεύει, ή να τραγουδούμε μέσα μας όταν ακούμε ένα τραγούδι και πολλά άλλα. Εδώ είναι και η εξήγηση του πώς μαθαίνουμε να γελάμε, να μιλάμε, να χορεύουμε, να αντιλαμβανόμαστε την έκφραση των άλλων, ότι χασμουριόμαστε όταν χασμουριέται κάποιος άλλος, ότι συγκινούμαστε με ανάλογη ταινία της τηλεόρασης.

Την τάση του ανθρώπου να μιμείται, εμπειρικά την είχαν συνειδητοποιήσει εδώ και αιώνες και την χρησιμοποιούν αναλόγως:
Ο θαυμασμός των ανθρώπων όταν μέσω της μίμησης πράξεων και καταστάσεων συμμετέχει νοητικά στα δρώμενα, έχει δημιουργήσει το θέατρο, τον κινηματογράφο, τις κάθε είδους αθλητικές επιδείξεις, την τεράστια βιομηχανία της τηλεόρασης και άλλα.
Η μόδα είναι μια άλλη τεράστια βιομηχανία που στηρίζει την ύπαρξη της στην τάση του ανθρώπου (κυρίως των νέων) να μιμείται.
Η διαφήμιση το ίδιο.
Η βία και το σεξ που προβάλλονται σε πολυάριθμες ταινίες της τηλεόρασης, στοχεύει στο να περάσει το μοντέλο του σούπερ άντρα τύπου «σκοτώνω» ή της σούπερ γυναικάρας τύπου «πηδιέμαι» στους νέους, ώστε η μίμηση των «προτύπων» αυτών από τους πολλούς να δημιουργήσει την βάση της ανάλογης αγοράς. Και φυσικά να διασπείρει την διαφθορά των ηθών στους νέους.

Η μίμηση όπως φαίνεται από τα παραπάνω μπορεί να γεννηθεί:
Στο ένστικτο (γονείς που τρομάζουν εύκολα – παιδιά που κάνουν το ίδιο).
Στο συναίσθημα (γονείς ευσυγκίνητοι – παιδιά ευσυγκίνητα).
Στην λογική (οικογένεια χωρίς συζήτηση – παιδιά που αντιδρούν σαν αυτόματα).
Στην συνείδηση (γονείς που καταναλώνουν τον χρόνο τους στο ποδόσφαιρο – παιδιά που προσπαθούν να γίνουν ποδοσφαιριστές).
Άρα μπορεί και επηρεάζει όλους τους τομείς της ανθρώπινης πνευματικότητας.
Υπάρχει λοιπόν η λεγόμενη μίμηση των «προτύπων» δηλαδή ανθρώπων, ομάδων, καταστάσεων,

που χωρίς καταναγκασμό και επιβουλή, δείχνουν το δέον, το χρήσιμο και το ωραίο. Αυτό είναι ευκταίο και αναγκαίο στην πορεία της ανθρωπότητας.
Υπάρχει όμως η μίμηση που επίβουλα, απευθύνεται σε άτομα που δεν έχουν αρκετά ανεπτυγμένες λογική και συνείδηση και τα οδηγεί σε απώλεια της ταυτότητας και σε μαζικοποίηση, με σκοπό την εκμετάλλευση.

Η εφαρμογή του «αν δεν μπορείς να είσαι παράδειγμα προς μίμηση τουλάχιστον προσπάθησε να είσαι ένα καλό παράδειγμα προς αποφυγή» είναι μια σοφή αρχή.

Η μίμηση λειτουργεί μάλλον υπέρ των (Β-Υ-Α), αφού – κοιτάξτε γύρω σας – αποτελεί βασικό εργαλείο υφαρπαγής της σκέψης ευαίσθητων ομάδων όπως οι νέοι.
Ακόμη ο περιορισμός έως εγκλωβισμός, των ταλέντων της επιστήμης και της τέχνης, με κίνητρο το χρήμα και εξουσίες, σε «ελιτίστικα κέντρα επιστήμης ή τέχνης», έχει σοβαρές επιπτώσεις στο κοινωνικό σύνολο, αφού του στερεί την δυνατότητα μίμησης από τους πολλούς, των αντίστοιχων ταλέντων.

Ο Λόγος για να χρησιμοποιήσει την μίμηση, χρειάζεται ευρύ πεδίο σε χώρο και χρόνο.
Και δεν το διαθέτει στις παρούσες συνθήκες, του "τρέχα να προλάβεις", των διάφορων εξουσιών, (στον μαθητή τις εξετάσεις, στον φοιτητή το πτυχίο, στον εργαζόμενο το μεροκάματο, στον επιστήμονα την επιδότηση, στον απόμαχο την ουρά στο ΙΚΑ, τελειωμό δεν έχει ο κατάλογος).
Ακόμη, ο αποκλειστικά μιμητής συμπεριφοράς, είναι σε τελική ανάλυση εχθρός του λόγου. Αφού για να λειτουργήσει ο λόγος χρειάζεται άτομα με υγιή σκέψη και συνείδηση. Μπορείς να μιμηθείς χιλιάδες συμπεριφορές. Ποτέ όμως δεν θα είσαι εσύ. Η μίμηση είναι ο εύκολος δρόμος. Δρόμος προσωρινός! Απαραίτητος, αλλά προσωρινός!
Για το διάστημα που θα είσαι νέος κι ανώριμος. Ο λόγος δεν είναι εύκολος δρόμος. Είναι όμως δρόμος για άνθρωπο. Όχι για μαϊμού!

► Άνθρωπος και Πληροφορία

Πληροφορία είναι το κοινό νόημα που αποδίδεται σε ένα απλό ή σύνθετο σύμβολο από δύο ή περισσότερα υποκείμενα.
Παράδειγμα: η λέξη «γάτα» για σας και για μένα υποδηλώνει το γνωστό συμπαθές τετράποδο. Για κάποιον που δεν γνωρίζει τα σύμβολα που το ένα κοντά στο άλλο υποδηλώνουν το νόημα της λέξης «γάτα» είναι κάτι το ακατανόητο. Άλλο παράδειγμα: Το σήμα που εκπέμπεται από το βλέμμα του νέου που συναντά το βλέμμα της συνομήλικης του νέας, εκπέμπει σε όλους τους τόνους την πληροφορία: «Μ’ αρέσεις!...»
Σαφώς η πληροφορία δεν είναι κάτι χειροπιαστό. Απόδειξη, ότι ο άνθρωπος έχει φυσική αποστολή να συνδέει το υλικό με το άυλο, το πνευματικό.
Είναι χρήσιμη η πληροφορία;
Υπάρχει ένα πλήθος πληροφοριών χρήσιμες για κάποιους και άχρηστες για κάποιους άλλους.

Το όνομα του μεγάλου επιστήμονα που έχει συνδεθεί με την πληροφορία είναι Shannon.
Απέδειξε ότι (I=-p log2p) : Η ποσότητα πληροφορίας είναι ανάλογη του ποσού έκπληξης. Δηλαδή όσο πιο απίθανο είναι το γεγονός που μεταφέρεται τόσο μεγαλύτερη η ποσότητα πληροφορίας που μεταφέρει.
Κι ακόμη : Η ποσότητα πληροφορίας που μεταδίδεται σε ορισμένο χρόνο είναι τόσο περισσότερη όσο μεγαλύτερο το εύρος ζώνης W και εξαρτάται από το πηλίκο S/N, που αντιπροσωπεύει το σήμα προς τον θόρυβο (εντροπία).

Οι νόμοι αυτοί είναι γενικοί και ισχύουν σε κάθε μετάδοση πληροφορίας. Είτε πρόκειται για μετάδοση πληροφορίας μεταξύ δύο είτε μεταξύ πολλών, είτε από τον παιδαγωγό στο

παιδαγωγούμενο ακροατήριο, είτε από την εξουσία στο πόπολο. Επιπλέον όταν μια πληροφορία βρει τον τόπο και χρόνο εφαρμογής της τότε καταγράφεται και ενσωματώνεται στο μεγάλο οικοδόμημα της ανθρώπινης γνώσης. Η διαχείριση όμως της ανθρώπινης γνώσης είναι, όπως είδαμε, τιμάριο της εξουσίας. Μπορείς να νοικιάσεις ένα μέρος της, να το καλλιεργήσεις, αλλά στο τέλος θα πρέπει να αποδώσεις τα πάντα σ' αυτήν.

Αυτό για το οποίο δεν μίλησε ο Shannon, είναι η δυνατότητα πρόσληψης της πληροφορίας από το έτερο υποκείμενο. Και είναι φυσικό αφού ασχολήθηκε με την μετάδοση σημάτων μηχανικών μέσων.

Στην μετάδοση της πληροφορίας όμως από άνθρωπο σε άνθρωπο υπεισέρχεται ο παράγων, δυνατότητας / θέλησης, λήψης της πληροφορίας. Παράδειγμα: για ν' ακούσεις τον σταθμό που θέλεις στο ραδιόφωνο ή την τηλεόραση πρέπει να συντονίσεις τον δέκτη σου με τον πομπό του σταθμού. Όταν όμως θέλεις να συντονιστείς με έναν άλλο άνθρωπο για να του μεταδώσεις μια πληροφορία, υπεισέρχονται πάρα πολλοί παράγοντες που αφορούν όχι μόνο την δυνατότητα μετάδοσης, αλλά και την δυνατότητα πρόσληψης. Το σύρμα δεν μπορεί να πει, "όχι", στην πληροφορία που του λέει το τηλέφωνο να μεταφέρει σ' ένα άλλο τηλέφωνο. Ο άνθρωπος όμως μπορεί να πει "δεν θέλω να σ' ακούσω"! Έστω και για πλάκα!

Ή δηλώνει αντίθετος στον καταναλωτισμό, αλλά αν δεις το καλάθι του όταν βγαίνει από το πολυκατάστημα γεμάτο από χρήσιμα αλλά και "άχρηστα", θα μείνεις έκπληκτος! Κι ενδεχομένως να εκπλαγεί και ο ίδιος αν του το πεις και το συνειδητοποιήσει!

Σε κάθε μετάδοση πληροφορίας, χρειάζεται ένα προϋπάρχον εγκατεστημένο υπόβαθρο δυνατότητας σύλληψης του σήματος και επεξεργασίας του, καθώς και επεξεργασίας της ίδιας της πληροφορίας.
Στην περίπτωση ηλεκτρομηχανικών μέσων, το υπόβαθρο αυτό – συσκευές, ενέργεια, λογισμικό – τίθεται από τον κατασκευαστή. Στον άνθρωπο το υπόβαθρο προϋπάρχει με την μορφή των βασικών πνευματικών λειτουργιών που υπάρχουν σε κάθε άτομο, το συναίσθημα, τη λογική, την συνείδηση. Όπως είδαμε όμως δεν είναι ανεπτυγμένα στο ίδιο επίπεδο σε κάθε άνθρωπο, και η προσπάθεια είναι μάλλον προς την αντίθετη κατεύθυνση, από αυτήν, του να αναπτύσσονται. Αμφιβάλλει κανείς ότι η πραγματική προσπάθεια της εξουσίας, σε αντίθεση με ότι φανερά διακηρύσσει, είναι προς την κατεύθυνση του η πληροφορία ν' αποτελέσει χώρο αποκλειστικής χρήσης της;

Ο τρόπος με τον οποίο προσπαθείται η μετάδοση καθώς και ο τρόπος με τον οποίο γίνεται η πρόσληψη των πληροφοριών, είναι καθοριστικός στην παραπέρα αποθήκευση, μετάδοση, επεξεργασία και χρήση τους.
Αν μια πληροφορία εισάγεται ή εξάγεται με την βία προκαλεί ανάλογες αντιδράσεις. (Συνήθης τρόπος απόσπασης πληροφοριών τα βασανιστήρια). Αν μια πληροφορία οδηγεί στην παραπλάνηση του ανθρώπου, μπορεί να προκαλέσει αντιδράσεις βίας, αλλά μπορεί και να προκαλέσει πτώση της αυτοεκτίμησης (Θυμηθείτε το φιάσκο του Χρηματιστήριου). Αν αρνούμαστε ή αδιαφορούμε να δώσουμε (ή να λάβουμε) τις πληροφορίες που αναμένουν από μας, ενώ έχουμε τις πληροφορίες αυτές (ή τις λάβαμε), ανάλογες αντιδράσεις θα εμφανιστούν και στα άτομα τα οποία απευθύνονται, ή θα έπρεπε να απευθύνονται, ή προσδοκούν τις πληροφορίες αυτές. (Ενώ ένα μεγάλο μέρος των εργαζομένων απεργεί για λογική επίλυση του ασφαλιστικού, κυβέρνηση και επιχειρηματίες κωφεύουν. Ή στήνουν ένα ψευδεπίγραφο διάλογο που στοχεύει στην κατάδειξη της αδυναμίας του λόγου να επιλύσει την διαφωνία. Άρα η εξουσία έχει τον λόγο.).

Δηλαδή, βία, υποκρισία, αδιαφορία, λόγος, σαν συμπεριφορές επιδρούν καθοριστικά στην μετάδοση των πληροφοριών που έχουν αποστολέα ή παραλήπτη άνθρωπο.
Όσον αφορά το υπόβαθρο, το ξεκίνημα της δημιουργίας του, βρίσκεται στα πρώτα χρόνια της ζωής

μας, από τους γονείς, ή όποιους έχουν επιφορτιστεί με την γονική μέριμνα. Η παροχή της μητρικής γλώσσας και των πρώτων συμβόλων συμπεριφοράς είναι οι βάσεις.
Ακολουθεί το σχολείο με την όποια μορφή του, προσπαθώντας να εγκαταστήσει τις βάσεις εισόδου και αναγνώρισης πληροφοριών.
Παράδειγμα: αν σας μιλήσουν κινέζικα και δεν γνωρίζετε αυτήν την γλώσσα, το μήνυμα δεν ελήφθη. Αν κάποια χειρονομία ή έκφραση είναι το προσυμφωνημένο αναγνωριστικό μεταξύ κάποιων ομάδων και δεν ανταποκριθήκατε, το μήνυμα ελήφθη από τους άλλους αλλά όχι από σας. Αν προσπαθήσετε να εξηγήσετε σε άτομο με γνώσεις δημοτικού, τα οφέλη που προκύπτουν από την έρευνα σε επίπεδο ατομικής φυσικής μάλλον το μήνυμα δεν ελήφθη. Ομοίως δεν θα μπορούσατε να διδάξετε μικροχειρουργική σε ακροατήριο που συναθροίστηκε για να παρακολουθήσει ποδοσφαιρικό αγώνα.

Η κάθε πληροφορία έχει ένα ελάχιστο απαιτήσεων, και ο κάθε άνθρωπος έχει μια επιλεκτική ποιοτικά, και περιορισμένη ποσοτικά δυνατότητα λήψης πληροφοριών.
Το ίδιο βέβαια αφορά και την μετάδοση πληροφοριών.
Έστω ότι ένα παιδί μεγαλώνει σε περιβάλλον φτωχό σε ροή πληροφοριών. Αν όταν γίνει ώριμο πια, απαιτήσει κανείς απ' αυτό ποσότητα και ποιότητα πληροφοριών, προφανώς ατύχησε.

Όταν οι πληροφορίες ρέουν δίπλα του σαν ορμητικός χείμαρρος, καθένας ενστικτώδικα προσπαθεί να προφυλαχτεί ή παρασέρνεται από το ρεύμα.
Το αποτέλεσμα είναι παρόμοιο με αυτό της έλλειψης πληροφορίας. Και επειδή βασικότατος παράγων μάθησης είναι η μίμηση, μία τεχνητά διαμορφωμένη ροή πληροφοριών, προς μια κατεύθυνση, που αγνοεί κάθε άλλη, δημιουργεί λανθάνουσες αντιδράσεις, στρεβλές εισόδους επεξεργασίας πληροφοριών, απώλεια συνείδησης.

Παρατηρείστε με τι τέχνη και ενορχήστρωση τα ΜΜΕ επέβαλαν σαν μοναδική μονάδα μέτρησης αξίας, το χρήμα και ειδικώτερα το ευρώ.
Παρατηρείστε πώς απέκλεισαν κάθε σκέψη, από μεγάλο μέρος των Ελλήνων πολιτών για τη δυνατότητα απόκτησης εθνικού νομίσματος.
Παρατηρείστε πώς, ο κάθε μπακάλης της γειτονιάς, ο κάθε περιπτεράς, ο κάθε ταξιτζής, πίστεψαν ότι είναι συνεταίροι του κεφαλαίου. Πώς τα μαγαζάκια τους έκλεισαν λόγω φορολογίας, λόγω υπερβολικών απαιτήσεων του κράτους, λόγω εξοντωτικών ωραρίων, λόγω αδυναμίας ν' ανταποκριθούν στις τιμές των μεγάλων αντίστοιχων επιχειρήσεων και πολλών άλλων παραγόντων. Η πελατεία τους απορροφήθηκε στο σύνολο από μεγάλα τραστ του κάθε είδους! Η ψήφος τους υπέρ του χρήματος, έγινε μπούμερανγκ που τους χτύπησε κατακούτελα! Η εσφαλμένη πληροφόρηση ή η αδυναμία κατανόησης του «οικονομικού παιχνιδιού», τους έκανε να γίνουν άθελα, ίσως, η αιτία της δικής τους πτώχευσης…

Η φύση έχει αποθηκεύσει τις πληροφορίες σε διάφορα υλικά ή άυλα και περιμένει υπομονετικά την ωρίμανση του ανθρώπου, ώστε να γίνει ικανός να ανακαλύψει τις πληροφορίες αυτές, και να τις χρησιμοποιήσει, αφήνοντάς τον να συνειδητοποιήσει από την χρήση, ότι η πληροφορία μπορεί να αποδώσει κέρδη, μπορεί όμως και ζημίες.
Παράδειγμα: η χρήση του ηλεκτρισμού άρχισε μετά τον 16ο αιώνα.
Πάμπολλες οι χρήσεις και οι εφαρμογές. Υπάρχουν όμως και κίνδυνοι.
Παλιότερα μας ενημέρωναν τακτικά για τους κινδύνους ηλεκτροπληξίας. Αργότερα με την εφεύρεση των αντιηλεκτροπληξιακών ατόνησε η προειδοποίηση αυτή, εμφανίστηκε όμως μια παρεμφερής, για τους κινδύνους από τα επαγωγικά πεδία του ηλεκτρικού που κατακλύζουν τους χώρους εργασίας και ανάπαυσης.

Με παρόμοιο τρόπο η πληροφορία – γνώση, χρήσης της πυρηνικής ενέργειας, πέρασε από το στάδιο του όπλου αφανίζοντας χιλιάδες ανθρώπους στη Χιροσίμα, έγινε πεδίο δοκιμής αυξάνοντας

την ραδιενέργεια του πλανήτη σε επικίνδυνα επίπεδα μέχρι να συνειδητοποιηθεί ότι «κάτι δεν πάει καλά» και να γίνονται πλέον οι δοκιμές υπόγεια. Ένα μεγάλο μέρος της καταστροφής της οζοντόσφαιρας οφείλεται στην ασυλλόγιστη αυτή περίοδο των επιφανειακών δοκιμών πυρηνικών όπλων. Ο έλεγχος ροής των πληροφοριών όμως που έχει εγκαταστήσει η εξουσία, έριξε όλο το βάρος στο φρέον και στους CFC's, λες και για την παραγωγή των τελευταίων δεν ήταν υπεύθυνη η ίδια. Στη συνέχεια οι αναπτυγμένες χώρες «μάζεψαν» όλο το ουράνιο του πλανήτη, έχτισαν χιλιάδες εργοστάσια παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος για λογαριασμό τους, και μετά θυμήθηκαν τις σοβαρές επιπτώσεις της ραδιενεργού διασποράς, και υπέγραψαν συνθήκη μη διάδοσης των πυρηνικών. Ή μήπως αυτό που θέλουν είναι τον φτωχό πιο φτωχό, τον σκλάβο πιο σκλάβο;

Άλλα παραδείγματα αποθήκευσης από την φύση πληροφοριών που καλείται ο άνθρωπος να αναγνωρίσει και να χρησιμοποιήσει προς όφελος του ίδιου, αλλά και της φύσης με την οποία είναι άρρηκτα δεμένος, είναι:
Νόμος της βαρύτητας – διαστημική έρευνα.
Καθετοποίηση της εργασίας – αποπνευματικοποίηση του εργατικού δυναμικού.
Εισαγωγή της τεχνολογίας στην παραγωγή – ανεργία.
Αποκωδικοποίηση του DNA – κλωνοποίηση.
Ανάπτυξη της φαρμακολογίας – ναρκωτικά. Και χιλιάδες άλλα.
Είναι σημαντικό να αντιληφθούμε ότι δεν υπάρχει από την φύση παρέμβαση στο θέλω του ανθρώπου, έστω κι αν αυτό γίνεται αιτία να χαθούν εκατομμύρια ζωές. Το αν αυτός είναι ο σωστός τρόπος χρήσης της πληροφορίας θα το δείξει η ιστορία. Η ένταση του σήματος στην αναζήτηση των πληροφοριών που παρέχει η φύση δεν είναι μεγάλη. Το σήμα γίνεται αντιληπτό από τους προετοιμασμένους γι' αυτό. Οι πολλοί ούτε που το αντιλαμβάνονται.

Μέχρι την διατύπωση της θέσης, ότι η Γη είναι σφαιρική, κανείς δεν ενδιαφερόταν για το σχήμα της εκτός ελαχίστων. Όταν όμως αυτό έγινε γνώση, πόσες σημαντικές αλλαγές έγιναν στη ζωή των ανθρώπων.
Η φυσικές καταστροφές και οι κλιματικές και άλλες αλλαγές λόγω της μόλυνσης του περιβάλλοντος, είναι ο παράγοντας "εύρος ζώνης" που ειδοποιεί σε κάθε κατεύθυνση:
Προσέχετε! Το παρακάνατε!
Την πληροφορία αυτή δεν είναι σε θέση να την συλλάβουν οι περί την εξουσία, γιατί το μήνυμα καλύπτεται από τον θόρυβο των υπερκερδών που εισρέουν στις τσέπες τους. Η έκπληξη θα είναι όταν βρεθούν με εκατομμύρια στις τσέπες τους, αλλά σ' ένα νεκρό πλανήτη, χωρίς άλλους ανθρώπους γύρω.
Το πρόβλημα είναι ότι την πληροφορία αυτή, δεν αφήνουν να την λάβουν και οι πολλοί, στο βάθος και στην έκταση που της αρμόζει, με αποτέλεσμα οι λίγοι που αντιλαμβάνονται το πρόβλημα να μοιάζουν φαιδροί, έως κινδυνολόγοι και μπουρδολόγοι, στους πολλούς, οπότε αναγκάζονται να συμβιβαστούν με την εξουσία αφού δεν έχουν άλλους τρόπους έκφρασης. Παράδειγμα οι συμβάσεις του Ρίο, του Κιότο, της Κοπεγχάγης.

Ένα υποδειγματικό πεδίο μετάδοσης πληροφοριών είναι η σχολική αίθουσα. Οποιασδήποτε βαθμίδας.
Ο Δάσκαλος εντέλλεται να μεταδώσει πληροφορίες στους μικρούς ή μεγάλους μαθητές του. Και όχι μόνον. Πρέπει να επιδράσει στο ακροατήριό του με όλους τους δυνατούς τρόπους.
Θα απευθυνθεί στο συναίσθημα τους, ώστε να αποσπάσει το ενδιαφέρον τους.
Στη λογική τους, ώστε να αναπτυχθεί το εργαλείο αυτό σε αξιόλογο βαθμό κατανόησης, ανάλυσης εννοιών, επεξεργασίας αναπαραγωγής προτύπων ή ακόμη παραγωγή νέων προτύπων σε κάθε τομέα μετάδοσης της υπάρχουσας γνώσης.
Φυσικά εκεί που πρέπει να παρέμβει κατά κύριο λόγο είναι ο τομέας της συνείδησης. Εδώ όμως τα πράγματα δυσκολεύουν!
Αν παρέμβει με βάση την συνείδησή του, θα πρέπει να διδάξει ότι απέναντι στο Θεό και τη Φύση οι

άνθρωποι γεννιούνται ίσοι.
Ότι και απέναντι στο Νόμο και την Κοινωνία θα έπρεπε να είναι ίσοι.
Ότι αν αποδεχθεί κάποιος το πιστεύω στην εξουσία, η προώθηση του σε θέσεις που ενδεχομένως υπήρχαν καταλληλότεροι, είναι δεδομένη. Ότι θα απολαμβάνει παροχή πλουσιοπάροχων αμοιβών στην ίδια περιπτωση, επίσης. Όπως και ότι θα τον ακολουθήσει φτώχεια και ανεργία αν το αμφισβητήσει.
Αν αποδεχθεί τα κελεύσματα της «σύγχρονης παιδαγωγικής» θα πρέπει να κατασκευάζει ανθρωποεργαλεία παραγωγής, ελάχιστου κόστους, αφοσιωμένα στην εκάστοτε εξουσία, χωρίς ελεύθερο χρόνο, χωρίς δυνατότητα σκέψης και απόφασης, που δεν αρρωσταίνουν, ενώ πεθαίνουν έγκαιρα ώστε να μην χρειάζονται συνταξιοδότηση. Και φυσικά οι επιστήμονες της ρομποτικής εργάζονται ακατάπαυστα προς την κατεύθυνση αυτή, αδυνατώντας να συνειδητοποιήσουν ότι το αποτέλεσμα των εργασιών τους θα επιφέρει αναγκαστικά το «ξεφόρτωμα» της Γης από δισεκατομμύρια ανθρώπους!...

Ένα άλλο πεδίο μετάδοσης πληροφοριών είναι τα ΜΜΕ. Φυσικά όλα τα παραπάνω που ισχύουν για την σχολική μάθηση ισχύουν κι εδώ.
Το θέμα είναι ότι η γνώση είναι ισχυρό εργαλείο. Αν μεταδοθεί ισόποσα προς όλες τις κατευθύνσεις τότε το βάθρο της εξουσίας κινδυνεύει.
Είναι πολύ ενδιαφέρον να παρατηρήσει κανείς, πώς η εξουσία συνειδητοποιώντας τους νόμους του Shannon, τους χρησιμοποιεί προς όφελός της και πώς αποστερεί από τον συνειδητό παιδαγωγό την δυνατότητα να κάνει το ίδιο.
Ας παρατηρήσουμε πώς διαφημίζονται τα διάφορα προϊόντα. Μια καλλίγραμμη καλλονή με ή χωρίς το μπικίνι της διαφημίζει εργαλεία ή αυτοκίνητα. Ένας γεροδεμένος ελκυστικότατος νεαρός με παρόμοια αμφίεση, καλλυντικά, αποσμητικά, ηλεκτρικές σκούπες. Το περιβάλλον των προϊόντων που διαφημίζονται, είναι το περιβάλλον που με συνεχή προβολή έχει περάσει στο υποσυνείδητο του έφηβου, που συγκρίνοντάς το με αυτό του σχολείου, απορρίπτει ασυζητητί το δεύτερο.

(Αναζητήστε στο διαδίκτυο, ή σε βιβλία, πώς ο Έντουαρντ Μπερνέζ ανεψιός του Ζίγκμουντ Φρόιντ χρησιμοποιώντας τη θεωρία του θείου του για την ψυχολογία των μαζών, έβαλε τις βάσεις της σύγχρονης διαφήμισης, των σύγχρονων "Δημοσίων Σχέσεων". Ως και σύμβουλος έγινε, της CIA και της κυβέρνησης των ΗΠΑ. «Η καλή διακυβέρνηση μπορεί να πουληθεί προς μια κοινωνία, ακριβώς όπως και κάθε άλλο αγαθό!», φράση του ίδιου. (Δηλαδή αν δεν θέλει να την αγοράσει; Δημιουργούμε συνθήκες ώστε να θελήσει;).
Σήμερα πολύς λόγος γίνεται για τον λειτουργικό αναλφαβητισμό. Την αδυναμία συνεννόησης δηλαδή μεταξύ ατόμων που μιλούν την ίδια γλώσσα και δεν έχουν μεγάλη διαφορά σε γνωστικό επίπεδο. Εξαιρετική η ανάλυση του κ. Γιώργου Μωραΐτη σε άρθρο με αυτό το θέμα. Αναζητείστε το στο διαδίκτυο.
Από κοντά η νόθευση των λέξεων από την εξουσία με προφανή στόχο την σύγχιση των πολλών, την ασυνεννοησία και τελικά την καθυπόταξη στην άποψη της ίδιας. Δείτε το θέμα πώς το πραγματεύεται ο Όργουελ στο βιβλίο του "1984".

Οι άνθρωποι μεταφέρουν πληροφορίες μέσω της γλώσσας. Είναι απολύτως βέβαιο ότι σε κάποια χρόνια, πολλά ή λίγα, όλοι οι άνθρωποι επί Γης θα συνεννοούνται στην ίδια γλώσσα.
Αν η επιστήμη δεν προχωρήσει τόσο ώστε να συνδέονται εγκεφαλικά οι άνθρωποι και να μεταφέρονται οι πληροφορίες χωρίς την παρεμβολή λέξεων, τότε μια παγκόσμια γλώσσα οφείλει να είναι το πρώτιστο μέσο μεταφοράς πληροφοριών.
Το μεγάλο λεξιλόγιο δίνει μεγαλύτερες δυνατότητες αντιστοίχισης νοημάτων.
Η λογική δομή χωρίς εξαιρέσεις και ιδιωματισμούς βοηθά και τον παιδαγωγό και τον λογοτέχνη αφού του προσφέρει μεγαλύτερο κοινό επικοινωνίας.
Για την επιστήμη δεν τίθεται θέμα αφού ήδη έχει στραφεί προς την κατεύθυνση αυτή. Τα

μαθηματικά δεν έχουν διαλέκτους.
Οκτώ γράμματα το πολύ για κάθε λέξη διευκολύνει τον γραπτό λόγο.
Η ορθογραφία δεν θα αποτελεί πρόβλημα στην εποχή των υπολογιστών.

Απ' εκεί και πέρα τίθεται το βασικό πρόβλημα συμπεριφοράς που τίθεται και σε κάθε άλλη ανθρώπινη δραστηριότητα.
Μου λέει αλήθεια; Μήπως με κοροϊδεύει; Να του δώσω σημασία ή να τον αγνοήσω;
Τα προβλήματα αυτά όμως δεν μπορεί να τ' αντιμετωπίσει το μέσον γλώσσα.
Είναι θέμα τρόπου ζωής και συνείδησης, το να συμπεριφερόμαστε χωρίς υποκρισία, να μεταφέρουμε αλήθεια με την γλώσσα, να μην αδιαφορούμε όταν ο άλλος προσπαθεί απεγνωσμένα να τραβήξει την προσοχή μας, να μην κραυγάζουμε και συνθηματολογούμε αντί να προσπαθούμε να κατανοήσουμε και να συνειδητοποιήσουμε.
Δεν είναι κάτι που θα το μάθουμε μόνο στο σχολείο. Περισσότερο είναι κάτι που θα το μάθουμε από τους γονείς, τους φίλους, τους γείτονες, τους δασκάλους, τους δημοσιογράφους, τους πολιτικούς, τον καθένα, αλλά και από την κοινωνία συνολικά. Αφού όλοι θα σέβονται τον Λόγο και την Αλήθεια.
Αφού όλοι θα συνειδητοποιήσουν ότι το μυστικό και το ψέμα είναι μόνο για παιχνίδι και το παιχνίδι πρέπει να έχει όρια.

Η αποθήκευση των πληροφοριών που έγιναν γνώση είναι ένα άλλο πρόβλημα.
Η φύση έχει αποθηκεύσει τις πληροφορίες που χρειάζονται για να γεννηθεί και να μεγαλώσει άνθρωπος, στο λεγόμενο DNA του. Πολύ σπάνια γίνεται λάθος στην μεταβίβαση των πληροφοριών που μεταφέρει το DNA. Το αποδεικνύει η ιστορία μας μέχρι τώρα. Κι όταν γίνεται λάθος σε πάρα πολλές απ' αυτές τις περιπτώσεις φταίει η ανθρώπινη παρέμβαση (ραδιενέργεια, φάρμακα, ανθυγιεινές συνθήκες, φτώχεια…).
Τις ανθρώπινες πληροφορίες τις αποθηκεύει ο ίδιος ο άνθρωπος στο μυαλό του, και μετά στα μυαλά των συνανθρώπων του, των παιδιών του, σε βιβλία, σε οπτικούς δίσκους και σε πολλά άλλα.
Όσο μεγαλώνει η γνώση, τόσο οι ανάγκες αποθήκευσης πληροφοριών μεγαλώνουν.
Το άτομο δεν μπορεί να ανταπεξέλθει μόνο του στον στόχο αυτό. Εδώ είναι και το μεγάλο πρόβλημα. Υποτίθεται ότι το πρόβλημα αποθήκευσης των πληροφοριών το ανέλαβε να το λύσει η εξουσία.
Δηλαδή βάλαμε τον λύκο να φυλάει τα πρόβατα. Κι αυτή βρήκε ευκαιρία, δημιούργησε τράπεζες πληροφοριών (πρακτορεία ειδήσεων, ηλεκτρονικές βιβλιοθήκες επιστημονικών εργαστηρίων με πολλά «άκρως απόρρητον» και ότι άλλο της προσέφερε η «ελαφρότητα» της επιστήμης) και τώρα είναι έτοιμη να μας πουλήσει «με το αζημίωτο» τις πληροφορίες που έκαναν γνώση, με κόπο και με αίμα, οι πατεράδες μας, οι μανάδες μας, οι πρόγονοι μας. Άσε που όσες πληροφορίες έκρινε ως "απαράδεκτες" τις τροποποίησε ή τις εξαφάνισε! (παράδειγμα η Ιστορία!).
Και αυτό το πρόβλημα είναι του συνόλου των ανθρώπων. Απαιτείται αλλαγή κοινωνική σε πολλαπλά επίπεδα και σε βάθος.

► Η συνήθεια

Είναι η μάθηση που περνά στο υποσυνείδητο και εκτελείται μηχανικά και ομοιότυπα χωρίς κάθε φορά να επιστρατεύεται λογική επεξεργασία.
Σε κάποιον βαθμό είναι χρησιμότατη σαν μέθοδος μάθησης, γιατί εγκαθιστά χρήσιμες λειτουργίες στην προσωπικότητα του ατόμου.
Όπως οι κανόνες υγιεινής, ο τρόπος οδήγησης και πολλά άλλα.
Σε κάποιον άλλο βαθμό γίνεται τροχοπέδη εξέλιξης γιατί το άτομο δεν μπορεί ν' απαγκιστρωθεί εύκολα από κεκτημένες συνήθειες.
Όπως οι καπνιστές, οι κλεπτομανείς και άλλοι.
Τότε η συνήθεια γίνεται μια μορφή ανοσίας. Μόνο που ενώ η ανοσία φοριέται σαν ασπίδα απέναντι

στα μικρόβια, τούτη εδώ φοριέται σαν ασπίδα απέναντι στα ίδια σου τα θέλω.

Την παγιωμένη συνήθεια την λέμε εθισμό. Ο εθισμένος δεν μπορεί να απεξαρτηθεί μόνος του, τις περισσότερες φορές, πολύ περισσότερο όταν απολαμβάνει το αντικείμενο του εθισμού του. Η συνηθισμένη κοινωνική αντίδραση στους εθισμένους είναι η αδιαφορία. Πώς όμως ο εθισμένος θα αντιληφθεί το πρόβλημα που προκαλεί στον εαυτό του και στην ομάδα; Και πώς θα προσπαθήσει να απεξαρτηθεί, αν υποτεθεί ότι η κοινωνική αδιαφορία είναι σωστή; Πώς πρέπει να αντιμετωπισθεί ο μεγαλύτερος εθισμός από όλους, δηλαδή αυτός της εξουσίας;

Όταν η συνήθεια γίνεται πάθος (αλκοολισμός, χαρτοπαιξία, ναρκωτικά, σεξομανία, εξουσία,…), το άτομο τυφλώνεται, νιώθει ευτυχισμένο μόνο υπό τις συνθήκες του πάθους του. Το μετά είναι δυστυχία και περισυλλογή, κυνήγι της επόμενης «δόσης». Τις περισσότερες φορές αναγνωρίζει το αδιέξοδο, αλλά αδυνατεί να ξεπεράσει το πάθος του. Εδώ χρειάζεται η στήριξη του πλησίον. Εδώ είναι και η θέση για αληθινό και όχι υποκριτικό ενδιαφέρον από την μεγάλη ομάδα, εδώ και η αναντικατάστατη συνεισφορά του Λόγου, γιατί το άτομο αυτό μπορεί να γίνει καταστροφικό όχι μόνο για τον εαυτό του αλλά και για το κοινωνικό σύνολο.
Οι άνθρωποι με πάθη, γίνονται έρμαια του πάθους τους. Η εξουσία αυτό το έχει σπουδάσει και με ένα σωρό τεχνάσματα, δίνοντας μερική ικανοποίηση στο πάθος τους, του καθιστά στρατούς εξυπηρέτησης των άνομων επιθυμιών της. Πόσοι και πόσοι νέοι και νέες δεν γίνονται εργάτες του σεξ για να ικανοποιήσουν το πάθος τους, για μια δόση κοκαΐνης;... Πόσων ανθρώπων ο εθισμός στον τζόγο, δεν έχει διασκορπίσει περιουσίες, δεν έχει διαλύσει οικογένειες;... Το πάθος για εξουσία είναι το χειρότερο από όλα τα πάθη. Οι άνθρωποι με πάθη, αντιλαμβάνονται ότι όσο πιο πολλοί είναι στο ίδιο πάθος τόσο πιο εύκολα θα το ικανοποιούν. Έτσι διαδίδουν το πάθος τους στους νέους και αθώους, ασυνείδητα, προς τέρψιν της εξουσίας.

Ενίοτε το πάθος γίνεται φανατισμός. Επί παραδείγματι, φανατικοί διαφόρων θρησκειών που αυτοβασανίζονται δημόσια για ν' αποδείξουν την πίστη τους, χούλιγκανς, οπαδοί διαφόρων –ισμών όπως φασισμός, οι φανατικοί της εξουσίας και άλλοι. Οι φανατικοί έχουν στόχο όχι απλά να ικανοποιήσουν το πάθος τους, αλλά να συμπαρασύρουν και να ομαδοποιήσουν και άλλους στην ίδια συμπεριφορά, όσο και να αντιπαρατεθούν με κάθε μέσο (Β-Υ-Α), σε άτομα και ομάδες που είναι αντίθετες. Η ιστορία μαρτυρεί ότι πολλές φορές το καταφέρνουν.

Βέβαια φανατίζονται άτομα που δεν έχουν αναπτυγμένο πνευματικό υπόβαθρο.
Η εξουσία χρησιμοποιεί τον φανατισμό προς όφελος της αιώνες τώρα.
Το ίδιο και οι έμποροι του πολέμου.
Από τον προηγούμενο αιώνα, χρησιμοποιούν την συνήθεια που περνά μέσα από το υποσυνείδητο για την προώθηση προϊόντων κατανάλωσης μέσω της διαφήμισης. Περνούν μοντέλα τρόπου ζωής μέσα από την συνεχή επανάληψη εικόνων, αποτυπώνοντας στο υποσυνείδητο των ατόμων ένα τρόπο ζωής. Κάποιοι με διαφορετικά κίνητρα τον ακολουθούν και συμπαρασέρνουν μάζες σε μίμηση. Το φαινόμενο αυτό το ονομάζουν μοντελοποίηση, γίνεται με επιστημονικό τρόπο, και χειραγωγεί τις μεγάλες ανθρώπινες μάζες.
Η συνήθεια πολλά άτομα να βλέπουν τα πράγματα μέσω ενός υπέρτερου φόβου, μη αντιμετωπίσιμου, καθιστά τα άτομα αυτά, νωθρά, με συμπεριφορά ανάλογη με αυτή των φυλακισμένων βαρυποινιτών που έχουν χάσει κάθε ελπίδα. Αφού ένα μεγάλο μέρος της ζωής τους πέρασε μέσα στην φυλακή, (ζουν σε χώρο που δεν θα ήθελαν και με συνθήκες που κάθε άλλο τους είναι ευχάριστες και χωρίς κίνητρο για βελτιώσεις) αλλά επίσης συνειδητοποιούν ότι η έξοδος από την φυλακή ισοδυναμεί με έξοδο στο άγνωστο χωρίς γνώση και χωρίς ελπίδα, σε ένα χώρο που κάθε άλλο θα τους υποδεχθεί τουλάχιστον με κατανόηση, ώστε να επουλωθούν τα τραύματα της φυλακής, σε ένα χώρο όπου πιθανότατα θα είναι αποδιοπομπαίοι. (Ιδρυματισμός).

Σε παρόμοια συμπεριφορά έχει οδηγηθεί τεράστιο μέρος του Γήινου πληθυσμού.

Η συνήθεια που κατευθύνεται από τις (Β-Υ-Α), την εξουσία δηλαδή, έχει στόχο άτομα με μη ολοκληρωμένη πνευματική ανάπτυξη και στοχεύει στο να εγκαταστήσει πρώτα στο υποσυνείδητο και στη συνέχεια στο ενσυνείδητο ποικίλες συμπεριφορές: Καταναλωτισμό, εργασιομανία, τηλεαποβλάκωση, fast food, fast sex, σύντομης πληροφόρησης, απουσία σκέψης, στοχασμού και άλλες.
Η συνήθεια να ενεργούμε χωρίς σκέψη είναι επιβλαβής.
Η συνήθεια να σκεπτόμαστε σε βάθος τις πληροφορίες που δεχόμαστε είναι ωφέλιμη.
Η συνήθεια να ξοδεύουμε τον χρόνο μας μπρος στην τηλεόραση είναι επιβλαβής.
Η συνήθεια να επιλέγουμε και να διαβάζουμε βιβλία όχι μόνο προς τέρψιν αλλά και προς ξεστράβωμα είναι ωφέλιμη.
Η συνήθεια να θεωρούμε ότι το άπαν των υποχρεώσεων μας καλύφθηκε επειδή εργαστήκαμε τον προβλεπόμενο από τον εργοδότη μας χρόνο, είναι ανόητη.
Η συνήθεια ν' αξιοποιούμε μέρος του ελεύθερου χρόνου δημιουργικά, δηλαδή να αυξάνουμε την ποσότητα και την ποιότητα της γνώσης που κατέχουμε όσο και την διεπαφή μας με τους συνανθρώπους και τις άλλες ανθρώπινες ομάδες ή και το περιβάλλον, είναι προς την σωστή κατεύθυνση. Όπως και η διεκδίκηση ελεύθερου χρόνου.
Η συνήθεια να μένουμε απαθείς εμπρός σ' ότι έχει στόχο να στερήσει από τους συνανθρώπους μας ελευθερία και πνευματική ανάπτυξη είναι τουλάχιστον εγκληματική. Τη στάση του «θεατή» και τις συνέπειες της, έχει περιγράψει δραματικά ο πάστορας Martin Niemoller:
«Στη Γερμανία οι ναζιστές πρώτα ήρθαν για τους κομμουνιστές, και εγώ δεν μίλησα γιατί δεν ήμουν κομμουνιστής. Μετά ήρθαν για τους Εβραίους, και εγώ δεν μίλησα γιατί δεν ήμουν Εβραίος.
Μετά ήρθαν για τους συνδικαλιστές, και εγώ δεν μίλησα γιατί δεν ήμουν συνδικαλιστής.
Μετά ήρθαν για τους καθολικούς, εγώ ήμουν προτεστάντης και γι' αυτό δεν μίλησα.
Μετά ήρθαν για μένα, αλλά τότε δεν είχε μείνει πια κανείς να μιλήσει...».

Όμοια, με το, "Ο σιωπών δοκεί συναινείν" ο Αριστόβουλος Μάνεσης, επέκρινε την στάση των συναδέλφων του πανεπιστημιακών απέναντι στην δικτατορία του Παπαδόπουλου.

Η συνήθεια να συζητούμε με τον πλησίον ειλικρινά και δημιουργικά είναι ωφέλιμη.
Η συνήθεια να «περνούμε την ώρα μας με "μαλακίες"» είναι επιζήμια.
Υπάρχουν μελέτες που βεβαιώνουν ότι θύματα απαγωγής, βίαιης κακοποίησης, βιασμών, εγκλεισμών και άλλα, καταλήγουν τελικά να συνηθίζουν την κατάσταση στην οποία βρέθηκαν και όχι μόνο να την αποζητούν όταν τους επαναφέρουν στο φυσιολογικό, αλλά και να δένονται συναισθηματικά με τους θύτες, και να τους αποζητούν όσο κι αν αυτό φαίνεται παράλογο.

Εδώ είναι σημαντική η παρέμβαση της παιδείας στη διδασκαλία των συμπεριφορών. Άτομα εθισμένα να επιτυγχάνουν την επιβίωση τους με την χρήση βίας, αδυνατούν να αντιληφθούν ότι η συνήθεια τους αυτή τους οδηγεί σε αδιέξοδο. Το ίδιο οι ψεύτες που ο δάσκαλος τους άφησε ανεμπόδιστα να συνεχίζουν αδιαφορώντας για το αποτέλεσμα. Τελικά τα άτομα αυτά ομαδοποιούνται και παρασέρνουν και πολλά άλλα στην συνήθεια άσκησης (Β-Υ-Α), γίνονται οπαδοί της εξουσίας και καταλήγουν υπηρέτες της, αδυνατώντας να προσεγγίσουν τον λόγο και την γνώση.

Η βλάβη που επιφέρει η συνήθεια άσκησης συμπεριφορών (Β-Υ-Α), σε παγκόσμιο επίπεδο είναι πολλαπλάσια όλων των πολέμων που έχουν γίνει μέχρι σήμερα.
Αντίστροφα, αν η παιδεία μας, έβρισκε τρόπους και αφηνόταν να διδάξει συμπεριφορές, στοχοθετώντας σαν συμπεριφορά ορόσημο, τον Λόγο, χωρίς να αμφισβητείται στην πράξη από την πολιτική και άλλους κοινωνικούς χώρους, τότε ο πόλεμος επί Γης θα εξέλιπε δια παντός.
Στην περίφημη «Σπηλιά του Πλάτωνα» παρουσιάζονται οι άνθρωποι αλυσοδεμένοι στο βάθος μιας σκοτεινής σπηλιάς. Της σπηλιάς της συνήθειας της σπατάλης τους χρόνου τους σε ανόητα παιχνίδια, συνήθεια που τους γίνεται τελικά πάθος από το οποίο αδυνατούν να αποκοπούν εύκολα!

Αμφιβάλετε ότι περιγράφει την σύγχρονη κοινωνία;

Η **Αμφισβήτηση** είναι το φυσικό ποσό με το οποίο ανατρέπονται παγιωμένες συνήθειες και γνώσεις.
Η αμφισβήτηση είναι μια πολύ συνηθισμένη κατάσταση της εφηβείας και της πρώιμης νεότητας που πολλές φορές φέρνει μεγάλο πονοκέφαλο στους μεγαλύτερους, κυρίως τους γονείς.

Όταν ρωτήθηκε ο Αϊνστάιν πώς ανακάλυψε τη θεωρία της σχετικότητας, απάντησε: «Αμφισβητώντας ένα αξίωμα!».
Στα μαθηματικά, ο Lobachevsky και ο Boley αμφισβήτησαν το αξίωμα του Ευκλείδη για τις παράλληλες, με αποτέλεσμα τις μη ευκλείδειες γεωμετρίες. Ο Hamilton και ο Caley αμφισβήτησαν το αξίωμα της αντιμεταθετικότητας του πολλαπλασιασμού, με κατάληξη τον εμπλουτισμό των αλγεβρικών δομών. Ο Lukasiewicz και ο Post αμφισβήτησαν το αριστοτελικό αξίωμα της απόκλισης του τρίτου.

Σε άλλες επιστήμες, ο Κοπέρνικος αμφισβήτησε το αξίωμα ότι η γη είναι το κέντρο του ηλιακού συστήματος και ο Γαλιλαίος το αξίωμα ότι το βαρύτερο σώμα πέφτει γρηγορότερα. Ο Αϊνστάιν αμφισβήτησε το αξίωμα ότι σε δύο χρονικές στιγμές η μία πρέπει να προηγείται της άλλης. Αυτή η δημιουργική αμφισβήτηση αξιωμάτων έγινε ένας από τους πιο βολικούς δρόμους για την εξέλιξη των μαθηματικών. (Eves, 1990)
Βλέπουμε ότι η αμφισβήτηση στάθηκε αφορμή για μεγάλες ανατροπές στον χώρο των επιστημών, όχι προς τυχαία κατεύθυνση αλλά προς την σωστή.

Η αμφισβήτηση του αλάθητου του Πάπα της ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας ήταν αφορμή για την γέννηση καινούργιας σκέψης καινούργιας πορείας στην θεολογία, στην φιλοσοφία, στην πολιτική σκέψη.
Η αμφισβήτηση του θεσμού της Μοναρχίας στην Γαλλία του 1789 έφερε την επανάσταση και αργότερα την "δημοκρατία".
Η αμφισβήτηση του αλάθητου του Αριστοτέλη έγινε αφορμή για την αλματώδη ανάπτυξη των επιστημών από το 1600 και μετά.

Η αμφισβήτηση της δυνατότητας ιδιοκτησίας ανθρώπων από ανθρώπους, ανέπτυξε καινούριες φιλοσοφικές και οικονομικές σκέψεις, συντάγματα, νομοθεσίες, ανθρώπινα δικαιώματα.
Η αμφισβήτηση του ότι ο ουρανός είναι για το Θεό και η Γη για τους ανθρώπους, έχει ανοίξει την πόρτα για την έρευνα και τον εποικισμό του Διαστήματος.
Η αμφισβήτηση είναι εχθρός της συνήθειας, των θεσμών, της εξουσίας.
Είναι εργαλείο που αν δεν χρησιμοποιηθεί τότε δεν ανοίγουν καινούργιοι δρόμοι.
Η κατάχρηση του, φέρνει ανεπιθύμητα αποτελέσματα.
Παράδειγμα η ψευδαίσθηση που δημιουργείται στους νέους ότι από την εφηβεία μπορούν να αμφισβητήσουν τους «γέρους» τους και ν’ ανοίξουν τα φτερά τους. Όμοια η αμφισβήτηση της ενιαίας για όλους τους νέους γενικής παιδείας, προς χάριν της επαγγελματικής, για γρήγορη έξοδο στην αγορά εργασίας.
Όταν η αμφισβήτηση: Δεν κόβεται με το μαχαίρι (βία). Δεν γίνεται αντικείμενο λοιδορίας ώστε να μειωθεί και να χάσει την αυτοεκτίμησή του ο αμφισβητών, είτε την αξιοπιστία του στην ομάδα (υποκρισία). Δεν γράφεται στα παλιά παπούτσια, με το «μη λες βλακείες» (πολύ συχνά στους νέους) (αδιαφορία). Τότε παραμένει ένα δυναμικό εργαλείο που μπορεί να χαράξει νέους δρόμους, να βελτιώσει τους παλιούς, να φέρει πιο κοντά τους ανθρώπους. Τότε ο Λόγος γίνεται ο δρόμος πάνω στον οποίο βαδίζει η ζωή.

► Η πίστη

Πίστη είναι η συναισθηματική έκφραση βούλησης ανθρώπου (ή ομάδας ανθρώπων), πριν την προσπάθεια πραγματοποίησης. Γίνεται σημαντική στην απώλεια της, αφού η απώλεια στόχων και προσανατολισμού, η έλλειψη εμπιστοσύνης στον πλησίον καθώς και στην κυρίαρχη ομάδα, καθιστά τον άνθρωπο έρμαιο της αδιαφορίας.
Με άλλα λόγια, η ανθρώπινη φύση δεν μπορεί να λειτουργήσει σε ανθρώπινο επίπεδο χωρίς πίστη. Χρειάζεται την πίστη στον συνάνθρωπο, την εμπιστοσύνη του πλησίον, την εμπιστοσύνη στον εαυτό, την πίστη, ότι αυτό που στον χώρο και τον χρόνο πραγματώνει σαν μέλος της ανθρώπινης ομάδας δεν είναι άχρηστο.
Σαν συναισθηματική έκφραση έχει όλες τις δυνατότητες που απορρέουν από την φύση της.
♦ Είναι κινητήρια δύναμη.
♦ Αν δεν εκλογικεύεται, πάει και στα τυφλά.
♦ Αν δεν έχει συνείδηση, χειραγωγείται.
♦ Η πίστη που δεν καταφέρνει να ομαδοποιηθεί δεν επηρεάζει το κοινωνικό σύνολο. (Π.χ. η πίστη του γείτονα, ότι είναι ο Ναπολέων, τον οδήγησε στο τρελοκομείο, ενώ η πίστη του Χίτλερ στην ανωτερότητα της Αρείας φυλής, οδήγησε στον Β΄ παγκόσμιο πόλεμο.)
♦ Συμπαρασύρει και άλλους ώστε να γίνει η πίστη του ενός, πίστη πολλών, άρα δύναμη που βασίζεται στην μαζικότητα και όχι απαραίτητα στην γνώση.
♦ Πίστη που ομαδοποιήθηκε και απέκτησε μεγάλο ανθρώπινο υπόβαθρο, συντηρείται σαν πυρηνική αντίδραση από μόνη της και πολλές φορές οδηγεί στον φανατισμό.
♦ Ομάδες φανατικών έχουν οδηγήσει πολλές φορές την ανθρωπότητα σε μύρια όσα δεινά.
♦ Όταν η πίστη συνεργαστεί με την λογική τότε γίνεται επιστήμη, τεχνολογία, φιλοσοφία, τέχνη.
Η πίστη στο ότι ο κάθε άνθρωπος είναι κάτι ξεχωριστό, είναι αποτέλεσμα συνειδητοποίησης μιας πραγματικότητας, που έως κάποια χρόνια πριν, ήταν υπό αμφισβήτηση.
Η πίστη ότι αφού είμαστε όλοι ίσοι απέναντι στους φυσικούς νόμους, έτσι οφείλει να είμαστε ίσοι και απέναντι στους ανθρώπινους νόμους, είναι μια πίστη που η εξουσία αντιμάχεται αιώνες τώρα.
Εν όψει της ιδέας ότι δεν είμαστε μόνοι στο σύμπαν και με την πιθανότητα να βρεθούμε μπρος σε πιο ξεχωριστά όντα από μας, είναι προς συζήτηση, του ποια θα είναι και ποια θα πρέπει να είναι η αντίδραση της ανθρωποκοινωνίας σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο.

Ο Αϊνστάιν πίστευε ότι ο Θεός δεν παίζει ζάρια. Η σημερινή επιστήμη πιστεύει ότι ο Θεός παίζει με ζάρια που φέρνουν κάθε δυνατό αποτέλεσμα. Θεωρία παράλληλων ιστοριών.
Το να γνωρίσουμε στον άνθρωπο, τον άνθρωπο και να τον κάνουμε να πιστέψει στον εαυτό του είναι πιο ομιχλώδες; Πιο ανεδαφικό; Πιο ανεφάρμοστο; Ποιον δεν συμφέρει μια τέτοια προοπτική; Ποιον άλλο από την εξουσία!
Η πίστη των ανθρώπων είναι μια καταλυτική δύναμη. Αυτό έχει αποδειχθεί από την ιστορία αιώνων. Γιατί με βάση την πίστη, είναι δυνατόν να κατορθωθεί ομαδοποίηση και κοινωνική οργάνωση.

Γεννήστε τα παιδιά σας σε μια βαμβακοφυτεία. Η μίμηση των σκλάβων γονέων θα τα κάνει σκλάβους.
Η μη αμφισβήτηση του αφέντη, από τους γονείς και τους μεγαλύτερους, θα τα συνηθίσει να μην αμφισβητούν την εξουσία του. Η πίστη ότι ο αφέντης υπάρχει για να τα φροντίζει (ούτε λόγος για το αντίστροφο), θα τα κάνει να θεωρούν τον αφέντη θεό.
Η πίστη αυτή με τα χρόνια θα εξελιχθεί σε φανατισμό. Όταν τα παιδιά γεράσουν κι αυτά με την σειρά τους και μεταδώσουν την ίδια πίστη στα δικά τους παιδιά, τότε ο αφέντης κρίνει ότι δεν τους χρειάζεται άλλο, πολύ περισσότερο, που οι γέροι δεν προσφέρουν εργασία, αλλά ο λόγος τους μπορεί και να ξυπνήσει ανεπιθύμητες σκέψεις στους νέους.
Συνεννοείται λοιπόν με τον γείτονα αφέντη, και κηρύσσουν πόλεμο ο ένας στον άλλο. Με υποδαύλιση κατάλληλων φανατισμών, αρχινά ο πόλεμος που κύριο στόχο έχει την εξαφάνιση των γεροντότερων και μαζί των πιο ατίθασων σκλάβων. Ύστερα οι αφέντες συνθηκολογούν μέχρι νεωτέρας. Ιδού ένα μοντέλο κοινωνικής οργάνωσης.

Μπορούμε άραγε να φανταστούμε, να σκεφθούμε και να στηρίξουμε με την πίστη μας την εφαρμογή διαφορετικού μοντέλου, αποσύροντας την από το παλιό μοντέλο;;;
Χωρίς πίστη είτε σ' αυτό που λέμε είτε σ' αυτό που κάνουμε, το αποτέλεσμα είναι άψυχο. Είναι βασικός παράγοντας στην μετάδοση πληροφοριών και κατά συνέπεια στην διδασκαλία.

Ένα άλλο αξιοπρόσεκτο είναι η πίστη του ανθρώπου στο χρήμα. Δείτε πόσο δυνατό έκανε το χρήμα η πίστη του ανθρώπου σ' αυτό. Δείτε πώς οι πάντες γύρω το λατρεύουν. Είναι σπάνιο να βρεθεί άνθρωπος που στην διάρκεια μιας ημέρας δεν θα το αναζητήσει περισσότερες από μία φορές. Έτσι με την πίστη του αυτή (την τόσο λάθος πίστη!) έβαλε τον κλέφτη της ικανότητας και της δυνατότητας του, στην τσέπη του, στο σπίτι του, ανάμεσα στα μέλη της οικογένειας του.
Κι όλοι τώρα του ζητούν χρήμα.
Κι αγωνίζεται ολημερίς κι ολονυχτίς να ικανοποιήσει τα θέλω αυτών που αγαπά. Κι απ' τον αγώνα του, το χρήμα παίρνει τη μερίδα του λέοντος, αφήνοντας του ψίχουλα. Κι έκανε την αγάπη του υπηρέτρια! Σίσυφο στην Ανηφόρα της λάθος Πίστης του!
Αλλά δεν είναι το χρήμα δυνατό από μόνο του. Ο άνθρωπος είναι δυνατός. Το χρήμα απλά αφαιμάζει την δύναμη αυτή. Η πίστη στον εαυτό του και στον συνάνθρωπο θα του δώσει πολύ περισσότερη δύναμη.

Προσοχή! Πίστη είναι και αυτό που δεν πιστεύουμε!
Αν κανείς άνθρωπος ποτέ δεν πίστευε στην ικανότητα πτήσης, δεν θα είχαμε σήμερα αεροπλάνα, ελικόπτερα, πυραύλους.
Αν το σύνολο των ανθρώπων εξακολουθήσει να πιστεύει ότι χωρίς το χρήμα, που χωρίς κανένα κόπο παράγει και διανέμει η εξουσία, δεν γίνεται τίποτε, τότε η συνεχής υποβάθμιση του ανθρώπινου είδους θα είναι το βέβαιο αποτέλεσμα!..
Η χρηματική πίστη είναι που έφερε την δυσπιστία στην δημοκρατία και τον εξοβελισμό της σχεδόν παγκόσμια.
Ένα σημαντικό ερώτημα που μπορεί να απαντηθεί μόνο με την πίστη, είναι το αν ο θάνατος είναι μέρος της ζωής ή το τέλος της. Η υποκειμενική απάντηση στο ερώτημα αυτό, είναι καθοριστική για το μέλλον του πλανήτη αλλά και του ανθρώπου ως υλική και πνευματική υπόσταση. Η μετά θάνατον ζωή, μέσα από την επόμενη γενιά, μέσα από το συναίσθημα, την λογική, την συνείδηση των παιδιών μας, είναι κάτι ακατανόητο; Χρειάζεται πολλή «ανερμάτιστη» πίστη για να το δει κανείς;

Την ανάγκη του ανθρώπου να φαντάζεται καλύτερες μέρες κοντά στον συνάνθρωπο και ένα καλύτερο αύριο για την επερχόμενη γενιά, μήπως τη μετουσιώνουν επιτήδειοι που εκμεταλλεύονται την τάση του να αποζητά το εύκολο, σε πίστη στο μοναδικό ζητούμενο, το χρήμα, που τον απομακρύνει τελικά από τον στόχο του;
Επιτέλους ποια πίστη είναι λογικότερη;
Του,
"Κάνω εγώ αυτό που πρέπει με βάση το συναίσθημα, τη λογική και τη συνείδηση και πιστεύω ότι και ο πλησίον μου θα κάνει το ίδιο!"
Ή του,
"Δεν μπορεί να γίνει τίποτε! Όλοι κάνουν ότι η εξουσία επιτάσσει! Θα κάνω κι εγώ το ίδιο, θα της αποδείξω ότι είμαι καλύτερος και αποτελεσματικότερος από τον πλησίον μου, ελπίζοντας ότι αυτή θα με ανταμείψει!"
Ή του,
"Είμαι ένα τίποτε, όλα είναι ένα τίποτε! Θα αδιαφορήσω για τα πάντα, και ότι είναι να γίνει ας γίνει!"

Η πίστη σε μια υπέρτατη δύναμη (απαρχή θρησκείας) μπορεί να επαναφέρει τον καταπιεζόμενο

(σκλάβο) σε μια κατάσταση αντίδρασης προς τον καταπιεστή του, γιατί έρχεται σε σύγκρουση με την πίστη ότι με φυσικό νόμο γεννήθηκε σκλάβος του αφέντη, ότι είναι αδύνατη η ανατροπή της σχέσης καταπιεστή – καταπιεζόμενου. (Αυτό είναι ο Χριστιανισμός!)
Η πίστη (επανάπαυση) όμως ότι θα αναλάβει η υπέρτατη δύναμη να επιτελέσει ότι εναποτίθεται σ' αυτόν είναι λανθασμένη (αδιαφορία). (Αυτό μας διδάσκουν σαν Χριστιανισμό!)
Οι αρχικές θρησκείες εμπέδωσαν μέσα από το «Δούλος του Θεού» την λέξη δούλος, θέλοντας να υπονοήσουν ότι ο δούλος του θεού δεν επιτρέπεται να γίνει δούλος κανενός άλλου.
Αλλά αν ο Θεός είναι Πατέρας, ποιος πατέρας θα ήθελε παιδιά δούλους;
Άρα οι σημερινές θρησκείες (όπως παρουσιάζονται στην καθημερινότητα και όχι όπως θα έπρεπε) είναι ψευδεπίγραφες και υποχείρια της εξουσίας και ελάχιστα καλύπτουν την πνευματική ανάγκη του σημερινού ανθρώπου.
Γιατί, οι θρησκείες ανταλλάσσουν την δύναμη που τους παρέχει η πίστη των οπαδών τους με υλικά αγαθά; Ναούς, χρήματα, τυπικό λατρείας κ.τ.λ. Το κόστος γάμων, βαπτίσεων, κηδειών τουλάχιστον στην χώρα μας έχει φθάσει σε δυσθεώρητα ύψη.
Γιατί δεν λένε ανοιχτά στους ανθρώπους ότι έχασαν την πίστη τους στον Θεό και λατρεύουν πια τον θεό χρήμα; Αν δεν συμβαίνει αυτό, τότε γιατί δεν λένε ανοιχτά στους ανθρώπους ότι η καθημερινή λατρεία στο θεό χρήμα, τους έχει αποστασιοποιήσει από κάθε έννοια πνευματικής ανάπτυξης;
Και το κυριότερο, γιατί με το παράδειγμά τους δεν δείχνουν τον άλλο δρόμο; Μπορούν και πρέπει να ξαναβρούν τον δρόμο τους προς χάριν του Πνευματικού Ανθρώπου και γιατί είναι το τελευταίο αποκούμπι της αμαθούς μεγάλης μάζας. Σε κάθε άλλη περίπτωση είναι οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι του 20ου και του 21ου αιώνα.

Η πίστη στο υπερβατικό, δηλαδή σ' ένα παραμύθι που δημιουργήθηκε για να παρακινήσει τον άνθρωπο σε σκοπούς που είναι και ανθρώπινοι και τον ανεβάζουν πνευματικά σ' αυτό που η φύση τον προορίζει, είναι κατ' αρχήν και σωστό και θεμιτό.
Μπορεί όμως αντίστοιχα ένα άλλο παραμύθι να τον απομακρύνει από τον στόχο και να τον αποτρέψει από την συνεχή προσέγγιση του ανθρώπου (π.χ. «φάε, πίε, ευφραίνου»).
Σήμερα ο σκεπτόμενος άνθρωπος μπορεί να βρει, εκατοντάδες λόγους εκλογίκευσης της υπερβατικής πίστης του. Το πρόβλημα είναι να καταστεί σκεπτόμενος…
Τέλος η πίστη που παροχετεύεται από τους μεγάλους στους μικρότερους οφείλει να αποδεικνύεται από τον λόγο και την πράξη. Να έχει όσο το δυνατόν μεγαλύτερη επαφή με τη λογική και να εγκαθιστά στο μυαλό των νέων συνείδηση. Αν οι νέοι μας, πιστέψουν στον εαυτό τους, στον πλησίον τους, στην κοινωνία που τους στέργει και η πίστη τους αυτή επαληθεύεται καθημερινά στην πράξη, σαν μη ανερμάτιστη, τότε η μεταλλαγή της κοινωνίας της εξουσίας σε κοινωνία λόγου θα είναι το αβίαστο και φυσικό αποτέλεσμα!

► Η ελπίδα.

Σύμφωνα με το μύθο της Πανδώρας, πριγκίπισσας της αρχαίας Ελλάδας, οι θεοί της έκαναν δώρο στο γάμο της, ένα μυστηριώδες κουτί από ζήλια για την ομορφιά της.
Την είχαν όμως προειδοποιήσει να μην ανοίξει ποτέ το κουτί.
Μια μέρα η Πανδώρα δεν άντεξε τον πειρασμό και νικημένη από την περιέργεια της να δει τι είχε μέσα το κουτί, έχασε τον αυτοέλεγχο της και άνοιξε το καπάκι του. Τότε ελευθερώθηκαν στον κόσμο, ανεξέλεγκτα πια, τα μεγάλα δεινά: λιμοί, αρρώστιες και τρέλα. (Πόσο μοιάζει με Αδάμ, Εύα και μήλο!!!)
Η Πανδώρα τα έχασε, προσπάθησε να κλείσει το κουτί αλλά δεν τα κατάφερνε. Τέλος όμως, από το κουτί βγήκε ένα πανέμορφο πουλάκι. Τι είσαι εσύ; το ρώτησε. Η ελπίδα, της απάντησε το πουλάκι, εγώ θα σε βοηθήσω να ξανακάνεις τη ζωή σου όπως ήταν και ακόμη καλύτερη.

Η ελπίδα είναι μέρος ανεπτυγμένης συναισθηματικής νοημοσύνης.

Το να έχει κανείς ελπίδα, έχει την έννοια ότι δεν κάμπτεται από τα άγχη που τον συνθλίβουν, δεν υιοθετεί ηττοπαθή στάση και δε νικιέται από την κατάθλιψη μπροστά σε δύσκολες προκλήσεις ή εμπόδια. Τεχνικά, η ελπίδα είναι κάτι πιο πολύ από μια αφελή πεποίθηση πως όλα θα πάνε καλά. Είναι αυτή που οδήγησε παλιότερα τους Μαραθωνομάχους, τους αγωνιστές του 1821, τους ήρωες της Πίνδου, αλλά και τους αγώνες του ΕΑΜ κι αργότερα το τιμημένο Πολυτεχνείο.

Κοινά χαρακτηριστικά ανθρώπων με υψηλά επίπεδα ελπίδας είναι:
η ικανότητα για εύρεση κινήτρων
η αίσθηση της επινοητικότητας που βοηθά κάποιον στην επίτευξη των στόχων του
η ικανότητα να δίνει κανείς κουράγιο στον εαυτό του
η ευελιξία προσέγγισης ενός στόχου με διαφορετικούς τρόπους
η αποσύμπλεξη από την αίσθηση της μη ικανότητας
η αντικατάσταση των απραγματοποίητων στόχων με άλλους
ο επιμερισμός των βαριών καθηκόντων σε μικρότερα και ευκολότερα
η διεπαφή με την νόηση μας και γενικά την ανθρώπινη νόηση προς ανεύρεση πρωτοτυπίας
η διεπαφή με τον συνάνθρωπο προς ανεύρεση αρωγής και συνευθύνης.

Με βάση τα παραπάνω και αποδεχόμενοι ότι η Ελλάδα και οι Έλληνες έχουν περιέλθει σε μια κατάσταση που αν συνεχίσει έτσι, μας πάει σε αφανισμό, πώς πρέπει να οδηγήσουμε την ελπίδα μας; Αυτούς που λένε "δεν ελπίζω σε τίποτε", απαξιώ να τους περιλάβω στη συζήτηση. Εκτός αν είναι ασθενείς. Οι υποκριτές και οι παντελώς αδιάφοροι είναι ημιάνθρωποι ή απάνθρωποι.

Α) Θα μπορούσαμε να ελπίζουμε, ότι θα έρθουν ο Σούπερμαν και η Σούπεργκερλ, (για να μην με πούνε ρατσιστή), ώστε να μας απαλλάξουν σαν σούπερ ήρωες από τα δεσμά που μας έχουν επιβάλλει, σε τελική ανάλυση συνάνθρωποι μας! Εγχώριοι και εξωχώριοι.
Είναι ελπίδα αυτό;
Προφανώς όχι!

Β) Θα μπορούσαμε να ελπίζουμε, ότι έχοντας φθάσει στο έσχατο όριο της ένδειας, οι δεσμώτες μας θα μας λυπηθούν και θα μας απαλλάξουν από τα δεσμά μας!
Είναι ελπίδα αυτό;
Προφανώς όχι!
Δείχνει να έχουν λυπηθεί ποτέ κανένα, το παράδειγμα της Αφρικής; Αυτό ήταν το όραμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης; Να λυπούνται οι Βόρειοι Ευρωπαίοι τους Νότιους Ευρωπαίους και να τους πετάνε κάπου κάπου κανένα ψίχουλο;

Γ) Θα μπορούσαμε να ελπίζουμε, ότι το ΝΑΤΟ και η Ευρωπαϊκή Ένωση θα αναλάβουν να μας προστατέψουν από την Τουρκική επιβουλή, να ανορθώσουν την κατεστραμμένη οικονομία μας, να ξαναφέρουν την εφημερία στην Ελλάδα!
Είναι ελπίδα αυτό;
Προφανώς όχι!
Είναι δυνατόν αυτοί που μας έφεραν στην κατάσταση αυτή, αυτοί που αρμέγουν τον πλούτο της χώρας και την ικανότητα των Ελλήνων, να παραιτηθούν από την λεία τους;

Δ) Θα μπορούσαμε να ελπίζουμε, στην ικανότητα και την δυνατότητα την δική μας και των παιδιών μας; Ότι, δηλαδή, τα παιδιά των Ελλήνων και των Ελληνίδων θα είναι πιο άξια από τους πατεράδες και τις μανάδες τους, και μαζί, θα καταφέρουν να οδηγήσουν την Ελλάδα στον δρόμο του Ανθρώπου, της Αξιοπρέπειας, του Λόγου;
Είναι ελπίδα αυτό;
Ναι αυτό είναι ελπίδα!
Η μόνη ελπίδα! Και σ' αυτό πρέπει να επενδύσουμε όλο το χρόνο μας και όλη την ενεργητικότητα

μας. Γιατί τα παιδιά μας χρειάζονται πολλά εφόδια. Και προπαντός να ξαναεφεύρουμε αυτό που με τόση ανοησία αφήσαμε να μας κλέψουν: Το όλοι εμείς μαζί!

Πώς θα μπορούσαμε να οδηγήσουμε την ελπίδα μας, ώστε να μην είναι η ελπίδα του ανέφικτου ή της ελεημοσύνης;
Πρώτα – πρώτα, πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι η ελπίδα του ανέφικτου, είναι η ελπίδα του τρελού, ουσιαστικά, του σε έσχατο βαθμό απελπισμένου.
Έπειτα η ελπίδα της ελεημοσύνης, είναι η ελπίδα του σκλάβου, εν ολίγοις, πάλι αυτού που έχει αποδεχθεί τη μοίρα του ή την μοίρα που άλλοι του επέβαλλαν σαν μοναδική λύση.
Θέλουμε εμείς τέτοια ελπίδα;
Έχουμε αποδεχθεί ότι είμαστε τρελοί ή σκλάβοι;
Γιατί αν αποφασίσεις ότι η ελπίδα σου είναι τα παιδιά σου, όλα τα Ελληνόπουλα, δεν μπορείς να τα πλησιάσεις σαν τρελός ή σαν σκλάβος. Η απώθηση που θα νιώσουν θα τα κάνει να σε απορρίψουν αμέσως.
Προϋπόθεση λοιπόν για να βάλεις σε εφαρμογή την εναπόθεση της ελπίδας σου στα παιδιά σου, είναι να συνειδητοποιήσεις ότι η ελπίδα του τρελού και η ελπίδα του ζητιάνου δεν ταιριάζουν σε Έλληνες και σε Ελληνόπουλα. (Νομίζω και σε καμία άλλη εθνότητα!)
Και πρώτο βασικό που έχεις να κάνεις προς την κατεύθυνση αυτή, είναι να γίνεις εσύ, ο καθένας από μας, κουτί της Πανδώρας.
Κυριολεκτικά!

Πρέπει να βγάλουμε στο φως όλα αυτά τα ανεπιθύμητα που κρύβουμε στην ντουλάπα της μνήμης μας και σαπίζουν, σαπίζοντας και ότι υγιές υπάρχει δίπλα. Και να τα πετάξουμε μακριά.
Θα σου αναφέρω λίγα μόνο παραδείγματα, αλλά είμαι βέβαιος ότι αν αρχίσεις το σκάψιμο της μνήμης και το πέταμα των σκουπιδιών που ζέχνουν μέσα, θα βρεις πολλά περισσότερα.

1. Διαμαρτύρεσαι ότι οι πολιτικοί μας, μας κορόιδεψαν και μετέτρεψαν την Δημοκρατία μας σε Ολιγαρχία. Τι είναι η Δημοκρατία; Φαγητό που το μαγειρεύει κάποιος άλλος κι εσύ το απολαμβάνεις επειδή "πλερώνεις"; Από ποια υλικά φτιάχνεται η δημοκρατία; Μπορεί να νοθευτούν; Με πολίτες απόντες μπορείς να φτιάξεις δημοκρατία; Εσύ ήσουν, είσαι παρών;

2. Διαμαρτύρεσαι ότι σου λένε ψέματα και σε χειραγωγούν.
Ξεκόλλησες από την τηλεόραση και τα συστημικά μέσα που αυτό ακριβώς θέλουν; Έψαξες, για την αλήθεια, για άλλους χώρους που προσπαθούν να σε ενημερώσουν σωστά; Ή αρκέστηκες στο όλοι ίδιοι είναι!; Κι αν είναι όλοι ίδιοι, πού είναι η ελπίδα σου; Τρελός είσαι ή σκλάβος; Εσύ που νιώθεις ότι διαφέρεις από αυτούς, ότι δεν θέλεις να υποκύψεις στο ψέμα τους τι είσαι διατεθειμένος να κάνεις γι αυτό;
Ζήτησες βοήθεια από άλλους; Ή έβαλες το κεφάλι μέσα στην άμμο σαν τη στρουθοκάμηλο προσποιούμενος ότι δεν τρέχει τίποτε;

3. Οι πρόγονοι σου είπαν: "Το δις εξαμαρτείν ουκ ανδρός σοφού"! Και "γυναικός" συμπληρώνω εγώ! Πόσες φορές θα ψηφίσεις ακόμη αυτούς που σε έχουν φέρει σ' αυτήν την κατάσταση; Πόσα μνημόνια ακόμη είσαι διατεθειμένος να ανεχτείς; Ήδη η δημόσια περιουσία δεσμεύτηκε για 99 χρόνια. Τι Ελλάδα θα κληρονομήσεις στα παιδιά σου; Κι αν τόσο πολύ πείστηκες ότι είσαι Ευρωπαίος και δεν χρειάζεσαι πια την Ελλάδα, γιατί δεν βλέπεις γύρω αν κι ο Γερμανός ή ο Γάλλος αισθάνονται το ίδιο με σένα;
Αισθάνονται κι αυτοί ότι είμαστε ένα και το αυτό, αδέρφια πάνω - κάτω, και προσπαθούν να μας σταθούν αδερφικά;
Ή προσπαθούν να ξεκοκαλίσουν την όμορφη πατρίδα μας;
Προσοχή! δεν πρέπει να φοβηθείς από τα φίδια και τους σκορπιούς που θα δεις να βγαίνουν στην επιφάνεια όταν αρχίσεις την αυτοκάθαρση. Σκουπίδια είναι! Δεν πρέπει να σιχαθείς και μαζί να

σιχαθείς και τον εαυτό σου, που άντεξες τόσα χρόνια να είσαι οστεοφυλάκιο βρωμερών και δυσωδών πράξεων, λόγων και σκέψεων, ή αδιαφορούσες για την ουσία και την αλήθεια. Φυσική διεργασία είναι. Το στομάχι σου και το έντερο σου την κάνουν καθημερινά.

Τέλος δεν πρέπει να σταματήσεις την προσπάθεια στη μέση. Πρέπει να φθάσεις βαθιά μέσα σου. Μέσα στο κουτί της Πανδώρας.
Αφ' ενός γιατί το κάνεις για τα παιδιά σου.
Αφ' ετέρου γιατί η ελπίδα είναι στον πάτο του κουτιού της Πανδώρας.
Αφού τελειώσεις μ' αυτή τη διαδικασία, αφού δεις να βγαίνουν από το κουτί του μυαλού σου και της ψυχής σου η αλήθεια και η ελπίδα, ξεκίνα το πραγματικά δύσκολο έργο! Της προσέγγισης, της πραγματικής προσέγγισης των παιδιών σου, των παιδιών μας!

Θα προσπαθήσω να σε ενθαρρύνω!
Θυμάσαι τη φράση του Χριστού, "Απόδοτε τα του Καίσαρος τω Καίσαρι και τα του Θεού τω Θεώ"; Δηλαδή, "δώστε στον Καίσαρα αυτά που ανήκουν στον Καίσαρα και στον Θεό αυτά που ανήκουν στο Θεό".
Στη σημερινή εποχή, Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, ποιος φιλοδοξεί να γίνει;
Δεν είναι η Ευρωπαϊκή Ένωση;
Η Νέα Τάξη Πραγμάτων μέσα από το προσωπείο της Παγκοσμιοποίησης των Αγορών τι αποκρύπτει και πώς προσπαθεί να μας παραπλανήσει; Δεν αποκρύπτει ότι όταν μιλούν για "αγορά" εννοούν αποκλειστικά την αγορά του χρήματος και των χρηματικών αξιών; Τα χρηματιστήρια;
Ο Καίσαρας ποιος είναι σήμερα;
Τι αντιπροσωπεύει τον θεό Καίσαρα που απαιτεί την σκλαβοποίηση τη δική σου, της πατρίδας σου και των παιδιών σου για τουλάχιστον 99 χρόνια;
Είναι άλλος από το Ευρώ, το Δολάριο και το οικονομικοπολιτικό σύστημα που τα στηρίζει, εκπορευόμενο από αυτά;
Νομίζεις ότι θέλουν να σου κλέψουν μόνο τους κόπους σου και την πατρίδα, που σου κληρονόμησαν οι πρόγονοι σου;
Όχι! Αυτό που θέλουν περισσότερο είναι το μυαλό και την ψυχή των παιδιών σου.
Λοιπόν, τα παιδιά σου, του Καίσαρα είναι ή του Θεού; Σκέψου και πράξε!
Θεός και Πατέρας την κρίσιμη τούτη ώρα, θα είναι ο Νους σου!
Χριστός και Υιός θα είναι ο Λόγος σου!
Κι Άγιο Πνεύμα θα είναι η ελπίδα που θα εναποθέσεις στους γιους και τις κόρες σου!
Αν έχεις Νου κι αν καθάρισες καλά το μυαλό σου και την ψυχή σου, βούτα μέσα τους το εργαλείο Λόγος και κάντο γέφυρα ανάμεσα σε σένα και τα παιδιά σου. Ανάμεσα σε σένα και στα παιδιά όλου του κόσμου, γιατί η ιστορία μας, η Ελληνική ιστορία αποδεικνύει ότι η εθνολογική υποδιαίρεση της Γης που σεβάστηκε και ανέπτυξε όσο καμιά άλλη τον Λόγο, είναι η Ελλάδα. Από την εποχή του Ομήρου και μέχρι σήμερα, δεν υπάρχει χρονική περίοδος που ο Ελληνικός Λόγος να μην έχει δώσει το στίγμα του. Και το αναγνωρίζουν όλοι όσοι μιλούν την γλώσσα της αλήθειας. Κάτι για το οποίο θα έπρεπε να είμαστε περήφανοι!

Να σου το πω κι αλλιώς!
Δύο δυνάμεις κυβερνούν τον κόσμο:
Η επαφή του ανθρώπου με τον συνάνθρωπο και η επαφή του ανθρώπου με το πνεύμα. Με την νόηση.
Η επαφή αυτή μπορεί να γίνει με τέσσερις διαφορετικούς τρόπους, τις λεγόμενες συμπεριφορές, ή με μείγμα αυτών. Και είναι:
η Βία – η Υποκρισία – η Αδιαφορία και ο Λόγος.
Η Βία, η Υποκρισία και η Αδιαφορία είναι συμπεριφορές του ανώριμου ανθρώπου.
Αυτές οι τρεις, εδώ και χιλιάδες χρόνια, έχουν συμπτύξει μια κοινωνική ομάδα την επονομαζόμενη ομάδα Ελίτ ή όπως έλεγε ο Αριστοτέλης τον χώρο των Ολιγαρχών, ή όπως είπε ο Μαρξ την τάξη

των αφεντικών, που χρησιμοποιώντας τους πολλούς σαν σκλάβους προσπαθεί να οδηγήσει το άρμα του κόσμου, με χαλινό την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Είναι ο χώρος της Εξουσίας. Ο χώρος αυτός θέλει τον λόγο υπό περιορισμό, θέλει τον Λόγο και τα παιδιά του, την επιστήμη και την τέχνη, πειθήνιους δούλους. Μαγικό ραβδάκι της εξουσίας πάνω στις μεγάλες μάζες!

Ο Λόγος είναι η συμπεριφορά που θέλει τη βία την υποκρισία και την αδιαφορία υπό περιορισμό. Είναι η συμπεριφορά που αξιοποιεί τις πνευματικές δυνατότητες των ανθρώπων, όλων των ανθρώπων, δηλαδή το συναίσθημα, τη λογική και τη συνείδηση. Είναι η συμπεριφορά που γεννά την Παιδεία, συμπορεύεται και αναπτύσσεται στο ίδιο επίπεδο μ' αυτήν και μαζί φτιάχνουν τον κοινωνικό χώρο που αντιστρατεύεται στην Ολιγαρχία και που ονομάστηκε από τους αρχαίους ακόμη, Δημοκρατία.
Ο Πάνος Τζαβέλας στα τραγούδια της Κατοχής έγραψε και το πολύ γνωστό:
“Βρε γυναίκα τίνος είναι τα παιδιά; Το ένα λέει γιες το άλλο λέει για, βρε γυναίκα τίνος είναι τα παιδιά;”
Λοιπόν Ελληνίδες και Έλληνες, αδήριτο τίθεται εμπρός σας το ερώτημα:
Τίνος είναι τα παιδιά σας;
Της Εξουσίας ή Του Λόγου;
Εσείς τίνος παιδιά είστε; Του Θεού ή του Καίσαρα;
Γονείς, ξέρετε και ξέρω, ότι η παρέμβαση σας στα παιδιά είναι άκρως σημαντική. Το παιδί πάντα μιμείται τον γονιό του. Μόνο όταν δεν βρίσκει γονιό ουσίας κοντά, ψάχνει για άλλα πρότυπα. Δάσκαλοι κάθε βαθμίδας είστε το επόμενο σκαλοπάτι που θα πατήσουν τα παιδιά, βρουν δε βρουν το πρώτο. Έχετε αναρωτηθεί τίνος είναι τα παιδιά που διδάσκετε; Εσείς τίνος παιδιά είστε;
Γονείς και δάσκαλοι που οι μεν στρέφετε τα παιδιά στην εξουσία και οι δε στον λόγο ή αντίστροφα, αντιλαμβάνεστε σε τι σύγχυση τα οδηγείτε;
Γονείς και δάσκαλοι που δεν στρέφετε τα παιδιά στον λόγο, αναλογιστήκατε ποτέ ότι τα παραδίνετε στην αγκαλιά της εξουσίας;
Κι επειδή έχω ακούσει και την σοφιστεία:
Εγώ τους τα δείχνω και τα δύο κι ας διαλέξουν αυτά!
Εσείς στην ηλικία τους έτσι κάνατε; Διαλέξατε; Τι διαλέξατε; Με ποια εμπειρία; Με ποια γνώση;
Γονείς και δάσκαλοι, τα παιδιά είναι παιδιά.
Σε σας πέφτει το βαρύ καθήκον της επιλογής. Μιας επιλογής που οφείλει να γίνει με γνώμονα το συμφέρον των παιδιών.
Γονείς και δάσκαλοι, που δεν αγαπάτε τα παιδιά, δεν πάτε να βρείτε να παίξετε με τίποτε άλλο;
Γιατί αγαπώ άνθρωπο δεν σημαίνει ικανοποιώ κάθε καπρίτσιο του, κάθε βίτσιο των μικρών υποψήφιων ταγών της εξουσίας ή αντίστοιχα των υποψήφιων σκλάβων, μέχρι να τους αποδοθεί αντίστοιχα το σκήπτρο ή οι αλυσίδες.

Αγαπώ άνθρωπο, πρώτα σημαίνει, αγαπώ εμένα.
Κι αν αγαπάτε τον εαυτό σας πραγματικά, δεν τον στερήσατε από την αρμονική ανάπτυξη της νοητικής του δύναμης.
Τότε ξέρετε και, πώς να την μεταδώσετε και σε άλλους.
Τότε αναγνωρίζετε ότι η πραγματική αγάπη του ανθρώπου δεν περιορίζεται στα λίγα πρόσωπα που τον περιβάλλουν.

Αν αγαπάτε λοιπόν σωστά τα παιδιά σας δεν μπορεί παρά να αγαπάτε και όλα τα παιδιά του κόσμου.
Κι εδώ θα θέσω το αμείλικτο ερώτημα:
Στον σημερινό κόσμο που ζούμε, έχουν όλα τα παιδιά την αγάπη που χρειάζονται;
Δεν είναι δύσκολο να απαντήσει κανείς! Όχι και πάλι όχι! Χιλιάδες φορές όχι!
Σκλάβοι κι αφέντες κυριαρχούν στη γήινη επιφάνεια. Χιλιάδες χρόνια τώρα.
Σκλάβος γίνεσαι όταν συνηθίσεις τον χώρο της σκλαβιάς.

Σκλάβοι γίνονται και τα παιδιά σου, γιατί τα γεννάς σε περιβάλλον σκλάβων και συνηθίζουν κι αυτά με τη σειρά τους στη σκλαβιά.
Σκλάβοι γίνονται τα παιδιά μας, γιατί αυτό διδάσκονται.
Οι σκλάβοι όμως, χρόνο με το χρόνο, χάνουν την ικανότητα παραγωγικής σκέψης.
Είναι το σύνδρομο της φυλακής, που τόσο καλά έχει μελετήσει η εξουσία.
Οι σκλάβοι δεν γίνεται να απελευθερωθούν μόνο με την απλή παρέμβαση τρίτων. Γιατί η νοοτροπία του σκλάβου είναι βαθιά μέσα τους. Κάθε κύτταρο του οργανισμού του σκλάβου φωνάζει “είμαι σκλάβος!”.
Οι τρίτοι μπορούν να δείξουν στον σκλάβο ότι είναι σκλάβος.
Μπορούν και να τον βοηθήσουν να κάνει τα πρώτα του βήματα προς την ελευθερία.
Αλλά η προσπάθεια απέκδυσης της σκλαβιάς, χωρίς να οδηγηθείς απέναντι, στους εξουσιαστές δηλαδή, οπότε και πάλι σκλάβος θα είσαι, είναι θέμα ατομικής συνειδητοποίησης και πνευματικής απόδρασης.
Απόδρασης από τη μη σκέψη, τη μη συναίσθηση, τη μη λογική, τη μη συνειδητοποίηση.
Ας ξαναθυμηθούμε αυτό που είπαμε πιο πριν.
Οι δύο δυνάμεις που κυβερνούν τον κόσμο είναι:
Η επαφή του ανθρώπου με τον συνάνθρωπο και η επαφή του ανθρώπου με το πνεύμα. Με την νόηση.
Σε ποιον έχουμε αναθέσει να τις διαχειρίζεται;
Ποια είναι η μεταξύ σας επαφή συμπολίτες μου;
Χρόνια τώρα, όσοι προσπαθούν να δείξουν το προφανές να οργανώσουν τον λαό σε ομάδα σοβαρής και ειλικρινούς συζήτησης αποτυγχάνουν.
Γιατί; Γιατί η δυνατότητα επαφής με τους άλλους ανθρώπους, επιτυγχάνεται εικονικά μέσω της τηλεόρασης. Δηλαδή έχει εναποτεθεί στην εξουσία. Ή την έχει υφαρπάξει με την πονηριά που την διακρίνει.
Η επαφή με το πνεύμα;
Κι αυτή αλυσοδεμένη είναι σε πρόσωπα της τηλεόρασης. Τσίπρας – Μητσοτάκης – Ομπάμα – Μέρκελ και πολλοί άλλοι. Γιατί; Μη μου πείτε ότι τους έχετε γνωρίσει! Ότι έχετε διαπιστώσει πόσο καλοί άνθρωποι είναι! Γιατί τους εμπιστεύεστε τη ζωή και το μέλλον των παιδιών σας; Γιατί;
Σας ξαναρωτώ λοιπόν:
Τα παιδιά σας τίνος είναι; Του Θεού ή του Καίσαρα;
Της Εξουσίας ή του Λόγου;
Αν είναι του Θεού και του Λόγου, τότε αφυπνιστείτε, γιατί η δουλειά που σας περιμένει είναι σοβαρή και δύσκολη. Δηλαδή, το να δείξουμε στα παιδιά μας, πώς να μην είναι σκλάβοι, είναι κάτι για το οποίο οφείλουμε να αγωνιστούμε να μην συμβεί ποτέ πια και σε κανένα. Και να εναποθέσουμε σ' αυτά την ελπίδα μας ότι θα μας μιμηθούν.
Αν όχι, ψηφίζετε για πολλοστή φορά, τα παιδιά σας να είναι σκλάβοι του Καίσαρα και της Εξουσίας!
Τα παιδιά μας, μετά από χρόνια θα αποφασίσουν, αν ήμασταν άξιοι γονείς! Ή θα μας απορρίψουν!

► Η μνήμη

Η μνήμη είναι μια νοητική ικανότητα με την οποία αποθηκεύουμε, αναγνωρίζουμε και ανακαλούμε, αλλά και αναπλάθουμε πληροφορίες ή εμπειρίες. Με άλλα λόγια, με τη μνήμη αποθηκεύουμε και διατηρούμε δεδομένα της μάθησης. Γι’ αυτό η σχέση μάθησης και μνήμης είναι πολύ στενή. Διακρίνεται :
1) στην βραχύχρονη μνήμη, που διαρκεί λίγα δευτερόλεπτα έως και λίγες μέρες σε περίπτωση που θα μεσολαβήσει επανάληψη.
2) στην μακρόχρονη μνήμη, που προέρχεται από επαναλήψεις και επεξεργασία – ταξινόμηση και κωδικοποίηση των πληροφοριών και διαρκεί πολύ χρόνο. Η ταξινόμηση των πληροφοριών και η ανάκληση τους δεν είναι απλές διαδικασίες. Οι πληροφορίες οργανώνονται στη μακρόχρονη μνήμη

με βάση κυρίως τη σημασία τους. Οι άνθρωποι τείνουν να θεωρούν καινούριες λέξεις ως παλιές, αν οι καινούριες σχετίζονται σημασιολογικά με τις παλιές. Επίσης, ο χρόνος, δηλαδή η σειρά με την οποία παρουσιάστηκε κάτι, παίζει σημαντικό ρόλο στην ταξινόμηση της πληροφορίας.
Έτσι, οι αρχικές πληροφορίες και οι τελικές, διατηρούνται και ανακαλούνται από το άτομο ευκολότερα και εντονότερα στη μνήμη.

Τα συναισθήματα, δηλαδή η θετική ή αρνητική σύνδεση των γεγονότων και των πληροφοριών συμβάλλει στην καλή διατήρησή τους και στην εύκολη και γρήγορη ανάκλησή τους. Από την άλλη, είναι σημαντικό ο μαθητής κατά τη διάρκεια της μελέτης του και, ιδιαίτερα, σε περίοδο εξετάσεων να μένει ανεπηρέαστος από αρνητικές συγκινησιακές φορτίσεις, καθώς αυτές επιβραδύνουν τη μάθηση.
Τέλος οι ήχοι, οι μυρωδιές και οι γεύσεις βοηθούν και αυτά στην ταξινόμηση και κωδικοποίηση των πληροφοριών.

Οι επιστήμονες βρήκαν ότι εντοπίζεται στους κροταφικούς βολβούς, ότι υπάρχουν διάφορες μνήμες για κάθε είδος (σκέψη – λόγο – πράξη – δραστηριότητα – θέση του σώματος κ.τ.λ.), αλλά υπάρχουν πολλά να ανακαλύψουν όσον αφορά τις αναμνήσεις την επιλεκτικότητα μνήμης ή λήθης, την συνάφεια μνήμης και των άλλων πνευματικών λειτουργιών.

Ακόμη, δυσάρεστες μνήμες ανακαλούνται ευκολότερα από τις ευχάριστες. Αυτό γίνεται φυσικά, ίσως για να προστατευτεί το άτομο από την επανάληψη των ίδιων λαθών, ωθώντας το παράλληλα να δοκιμάζει και καινούργια πράγματα. Η εξουσία που το γνωρίζει αυτό, το χρησιμοποιεί προς όφελός της, καθιστώντας το σύνολο του γήινου πληθυσμού, συνειδησιακά εγκλωβισμένο.

Λήθη είναι η μνήμη που χάθηκε ή που τελεί σε λανθάνουσα κατάσταση στο υποσυνείδητο. Η ψυχολογία βεβαιώνει ότι υπάρχουν μηχανισμοί που διαγράφουν από το συνειδητό, μνήμες που είναι δυσάρεστες στα άτομα και δεν έχουν την δύναμη να τις φέρουν και να τις αναπαράγουν.
Η δυνατότητα αυτή του ανθρώπου, έχει αναχθεί σαν η κυριότερη φιλοσοφική θέση των μαζών κατά τον 20ού αιώνα. Δηλαδή ξέχνα και προχώρα. Προς τα πού όμως; Η δοκιμή η βασικότερη μέθοδος μάθησης, βασίζεται στην καλή γνώση του πριν και στην ακριβή οριοθέτηση του τώρα. Όταν τα δεδομένα είναι λάθος πώς να επιλεγεί σωστή απόφαση;
Πολύ περισσότερο όταν δεδομένα αποκρύπτονται ή παραλλάσσονται από όσους δεν τους συμφέρει η πραγματική, με βάση την αλήθεια οριοθέτηση του πριν. Τότε τα πράγματα χαράσσονται προς λάθος κατεύθυνση.

Αλήθεια είναι η ικανότητα να προσλαμβάνεται και να διατηρείται αναλλοίωτη η μνήμη που άπτεται των πραγματικών γεγονότων και καταστάσεων.

Είναι πληροφορία. Άρα οι νόμοι της πληροφορίας έχουν άμεση εφαρμογή και στην αλήθεια. Δηλαδή:
◘ Όταν ο θόρυβος (τα ψέματα) υπερισχύουν τότε η αλήθεια σαν πληροφορία δεν μεταδίδεται ή κι αν μεταδίδεται είναι δύσκολη έως αδύνατη η παραλαβή της.
◘ Όταν η ένταση εκπομπής της είναι μικρή, έχουμε το ίδιο αποτέλεσμα (την αλήθεια δεν την ψιθυρίζεις την βροντοφωνάζεις).
◘ Η έκπληξη που θα προκαλέσει, όταν στον εθισμένο στο ψέμα κόσμο, η εξουσία, παρουσιάσει τμήμα της αλήθειας σαν δική της έμπνευση και κατόρθωμα, θα λειτουργήσει σαν επιχείρημα υπέρ της «ηθικής βάσης» της.

Είναι μνήμη. Άρα χρειάζεται μέσο. Και για μετάδοση και για αποθήκευση. Το τελικό μέσο που είναι συγχρόνως και αποδέκτης επεξεργασίας της είναι ο άνθρωπος. Απ’ αυτόν λοιπόν εξαρτάται και η μετάδοση της και η αποθήκευση της. Διαφέρει από τις άλλες μνήμες.

Δεν θα χαθεί ούτε θα αλλοιωθεί από το πέρασμα του χρόνου. Θα παραμείνει σκεπασμένη από τους σωρούς του μυστικού του ψεύδους και της απάτης, όσο ο άνθρωπος τα ανέχεται. Θα προβάλλει μόλις ο άνθρωπος αποφασίσει ότι δεν τα χρειάζεται και θα λάμψει ολόλαμπρη όταν ο ενήλικας πια άνθρωπος, αποφασίσει να την παντρευτεί και να ζήσει μαζί της για πάντα. Δεν θα τον εξαπατήσει και δεν θα τον προδώσει ποτέ. Αυτός είναι και ο προορισμός τους. Αν δεν το κάνει, θα πάψει να είναι άνθρωπος. Θα ζήσει στο ψέμα και στην απάτη. Δεν θα αξιωθεί το φως της. Αυτό, το συνειδητοποιούν οι εθισμένοι στην εξουσία ταγοί της Ελίτ και στρέφονται με λύσσα εναντίον όλων.

Σαν κοινωνική θέση, είναι η περισσότερο περιφρονημένη τα τελευταία διακόσια τουλάχιστον χρόνια. Η εξουσία την κρύβει, την διαστρέφει, την ποδοπατά, γιατί δεν την συμφέρει.
Γιατί η αλήθεια μοιάζει με το φως του ήλιου και η εξουσία με τον Δράκουλα του παραμυθιού. Ένας συρφετός παρακαθήμενων βρικολάκων στις παρυφές της εξουσίας υψώνουν τεράστια τείχη από ψέματα και μυστικά ώστε να μην φθάσει το φως της αλήθειας στον αφέντη. Με πάμπολλα τεχνάσματα πείθουν τους αθώους και τους ανόητους ότι μπορούν να τους χαρίσουν ζωή μόνο απόλαυση, χωρίς σκοτούρες. Στο τέλος τους μπάζουν στο κάστρο του Δράκουλα κι ο κόπος, η προσπάθεια, το πνεύμα, το αίμα, η ζωή τους, γίνονται βορά του Αφέντη.

Η αλήθεια είναι ο φυσικός σκοπός της επιστήμης. Το πώς τελικά γίνεται εργαλείο της εξουσίας που μισεί την αλήθεια, ίσως είναι άξιο να σταματήσουν όλοι οι επιστήμονες του κόσμου αυτήν την στιγμή να κάνουν, οτιδήποτε κάνουν, και να μην ξανακάνουν τίποτε, πριν δώσουν μια απάντηση αναφορικά με το ερώτημα αυτό, σε εαυτούς και αλλήλους.

Η αλήθεια τέλος είναι ελευθερία. Το ψέμα σκλαβιά.
■ Τα ψέματα των αρχόντων και των αυλικών τους, κρατούσαν τον Γαλλικό λαό στην σκλαβιά και την ανέχεια ως το 1789.
● Οι αλήθειες που σκόρπισαν οι ιδέες του διαφωτισμού, έφεραν την επανάσταση του 1789 και την δημοκρατία στην Γαλλία, αλλά έγιναν και η ζωοφόρος που έφερε την φλόγα της επανάστασης και σε πολλούς άλλους λαούς.
■ Το ψέμα για το ακατανίκητο της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, κρατούσε σκλάβους τους λαούς του τότε κόσμου και δεμένους στην δεισιδαιμονία και την ανηθικότητα.
● Οι αλήθειες του Χριστιανισμού άλλαξαν άρδην την κατάσταση και μεταξύ άλλων σημαντικών, έφεραν και την κατάρρευση της Ρώμης.
■ Τα ψέματα των χριστιανικών εκκλησιών που συμμετείχαν στην έξοδο των Ευρωπαίων στις “νέες γαίες” Αμερική, Αφρική, Αυστραλία, εγκλώβισαν εκατομμύρια γηγενών πληθυσμών και τους κατέστησαν εύκολα θύματα γενοκτονίας.
● Η αλήθεια πάνω στο παραπάνω θέμα δεν έχει ακόμη ειπωθεί ολοκληρωτικά και επίσημα.
■ Τα ψέματα και οι δεισιδαιμονίες που σκόρπιζαν οι εξουσίες και η εκκλησία από το 300 μ.Χ. ως το 1500 μ.Χ. έφεραν την στασιμότητα στην επιστήμη και τις τέχνες.
● Η αλήθειες που ανέτρεψαν την στασιμότητα του Μεσαίωνα έφεραν την Αναγέννηση και την αλματώδη ανάπτυξη επιστήμης και τέχνης έως σήμερα.
■ Δεν είναι μόνο του το χρήμα που σκλαβώνει τους ανθρώπους του σήμερα. Είναι η λανθασμένη πίστη τους ότι με το χρήμα μπορούν να ευτυχήσουν.
● Αν ποτέ θελήσουν να δουν την αλήθεια και να αποσύρουν την πίστη τους από το χρήμα και να την εναποθέσουν στην αξία “άνθρωπος - λόγος - παιδεία” τότε θα ελευθερωθούν.

Ψέμα είναι μια πρόταση που λέγεται από κάποιον με σκοπό να πείσει τους άλλους ότι είναι αληθής, ενώ ο ίδιος συνειδητά γνωρίζει (ή πιστεύει) ότι η πρόταση είναι αναληθής.
Εάν ο ίδιος ο υποστηρικτής της πρότασης την πιστεύει για αληθή ενώ δεν είναι, έχουμε να κάνουμε με πλάνη και όχι με ψέμα.
Η πλάνη μπορεί να είναι ακούσια (τρεις αυτόπτες μάρτυρες του ίδιου επεισοδίου το περιγράφουν

με χτυπητές διαφορές) ή εκούσια (δημιουργία κλίματος φόβου από τις κυβερνήσεις και τα ΜΜΕ με στόχο το πέρασμα στην μεγάλη μάζα της ιδέας της τρομοκρατίας με ανομολόγητους στόχους).

Στην καθημερινή ζωή η έννοια του ψεύδους συνδέεται με την πρόθεση της εξαπάτησης.
Ωστόσο αυτή είναι μόνο μια κατηγορία ψεμάτων. Δηλαδή, ένας άνθρωπος λέει ένα ψέμα όταν προσπαθεί να πείσει κάποιον ότι αυτό που λέει είναι αλήθεια ενώ ο ίδιος έχει αμφιβολίες προς την αλήθεια της πρότασης ή γνωρίζει όντως ότι είναι αναληθής.

Μια πρόταση μπορεί να εξεταστεί ως προς την αλήθεια της και να αποδειχτεί ψευδής ή αληθής.
Δεν είναι όμως απαραίτητο να αποδειχτεί κάτι ψευδές ώστε να χαρακτηριστεί ως ψέμα. Μια αληθινή πρόταση μπορεί τελικά να χαρακτηριστεί ψέμα όταν αυτός που την λέει έχει αμφιβολίες.
Παράδειγμα: Απαλλαγή από τις κατηγορίες σε δίκη, λόγω αμφιβολιών.
Ακόμα και αν δεν έχει καμία αμφιβολία για κάποια πρόταση, η εξέταση της πρότασης και η αδυναμία να αποδειχτεί αληθής τότε καθιστούν την πρόταση ως ψέμα.
Παράδειγμα: Στα μαθηματικά ότι δεν μπορεί ν' αποδειχθεί ως αληθές χαρακτηρίζεται ψευδές έως ότου καταδειχθεί με ασφάλεια το αληθές ή το ψευδές.

Μια ακόμα υποκατηγορία ψέματος εμφανίζεται όταν κάποιος εσκεμμένα δεν δίνει απαντήσεις σε ερωτήματα, με σκοπό ή την ελπίδα το κοινό του να πιστέψει αυτό που ο ίδιος θέλει.
Τα «λευκά» ψέματα είναι μια υποκατηγορία που φαινομενικά δεν έχουν κανέναν αρνητικό αντίκτυπο. Είναι μικρά ψέματα που κάποιος μπορεί να πει, στη πλειοψηφία για να αποφύγει μια άβολη ή άχαρη κατάσταση.
Παράδειγμα: Όταν ένα παιδί δεν έχει φάει για μεσημέρι και η μητέρα του το ρωτάει αν έχει φάει και απαντάει "Ναι, έχω φάει", με σκοπό να βγει να παίξει. Τα λευκά ψέματα στην πραγματικότητα απέχουν πολύ λίγο από τα ψέματα. Η συνειδητοποίηση ότι κάποιος λέει τέτοιου είδους ψέματα τελικά, δημιουργεί την ίδια έλλειψη εμπιστοσύνης από το κοινωνικό σύνολο.

Η έννοια του ψέματος διαφοροποιείται από αυτή του bullshitting, ελληνιστί «μαλακίες».
Όποιος λέει ψέματα, έχει στο μυαλό του πάντα την έννοια της αλήθειας.
Αντιθέτως ο bullshitter δεν ενδιαφέρεται καθόλου για την αλήθεια και μπορεί να πει κάποια πρόταση μόνο και μόνο για να δώσει μια εντύπωση της πραγματικότητας που μπορεί να είναι αληθής ή ψευδής βέβαια.
Παράδειγμα: Όταν κάποιος, έπειτα από πίεση σε ένα θέμα που δεν τον ενδιαφέρει καθόλου και δεν πρόκειται να ασχοληθεί, λέει μια άποψη για ένα θέμα μόνο και μόνο για να ευχαριστήσει τον συνομιλητή του ώστε να σταματήσει να τον πιέζει.
Το σημαντικό στο ψέμα, στο οποιουδήποτε είδους ψέμα, είναι ότι αυτός που το λέει, προσβάλλει λογική και συνείδηση. Άρα σπρώχνει σε λάθος κατεύθυνση. Δεν υπάρχουν ψέματα για «καλό» σκοπό. Η αλήθεια είναι η μόνη στέρεη βάση σε κάθε περίπτωση. Ο εθισμένος στο ψέμα κόσμος του σήμερα, δυσκολεύεται έως αδυνατεί να το καταλάβει αυτό.
Εχθρός του ψεύδους είναι η συζήτηση.

Προσοχή:
Είναι άλλης βαρύτητας να λες ψέματα με σκοπό να εξαπατήσεις (υποκρισία), άλλης βαρύτητας να λες ψέματα από εθισμό, άλλης επειδή θεωρείς τον εαυτό υποχρεωμένο να πει κάτι, κι ας είναι οτιδήποτε (αδιαφορία), και άλλης βαρύτητας να λες ψέματα πιστεύοντας ότι λες την αλήθεια (λάθος).
Τα ψέματα της πολιτικής, της οικονομίας, και της νομικής, είναι σαφέστατα ψέματα της πρώτης κατηγορίας (υποκρισία).

Κοινωνικό ψέμα: Ο άνδρας είναι κάτι παραπάνω από τη γυναίκα. Ένα ψέμα που πάνω του στηρίχτηκαν σχεδόν όλες οι γήινες κοινωνίες για χιλιάδες χρόνια. Ο αποκλεισμός στη μόρφωση

των γυναικών και διάφοροι κοινωνικοί αποκλεισμοί, σχεδόν το κατέστησαν αλήθεια. Ευτυχώς σε μεγάλο μέρος της ανθρωποκοινωνίας καταρρίπτεται. Δυστυχώς σε ένα άλλο μεγάλο μέρος της εξακολουθεί να ισχύει. Δυστυχώς εκεί που αποκαλύφθηκε το ψέμα, περάσαμε σε ένα άλλο είδος ψεύδους, του κακώς εννοούμενου φεμινισμού, με αποτέλεσμα την μείωση των ανδρών και την εμετάλλευση των γυναικών σεξιστικά.
Θρησκευτικό ψέμα: "Οι Εβραίοι είναι ο περιούσιος λαός του Θεού!"
Εθνικιστικό ψέμα: "Οι Γερμανοί είναι η Αρεία Φυλή, δικαιούνται να άρχουν επί όλων των άλλων! Οι Εβραίοι είναι μιάσματα!"
Υπερεθνικό ψέμα: Η ιδιωτικοποίηση είναι ο καλύτερος τρόπος οικονομικής ανάπτυξης! Με το ψέμα αυτό το υπερεθνικό κεφάλαιο έβαλε τους κατά έθνη πράκτορες - συνεταίρους του, να αποδομήσουν τα έθνη και τις εθνικές οικονομίες, ενώ μέσα από τα χρηματιστήρια περνούσε και περνάει όλος ο εθνικός πλούτος στο υπερεθνικό κεφάλαιο. Αυτό είναι το όραμα της ΝΤΠ! Να ιδιοποιηθεί την Γη και την Γνώση. Να εφαρμόσει την παγκόσμια δικτατορία!

Μυστικό είναι ένα άλλο τέχνασμα αποφυγής της αλήθειας. Είναι ο προθάλαμος του ψέματος. Δυστυχώς όταν θεωρείται θεμιτό από θεσμούς όπως το κράτος ή την εκκλησία, (μυστικότητα ψήφου, μυστικά κονδύλια, μυστική αστυνομία, μυστική διπλωματία, απόκρυφα ευαγγέλια κ.τ.λ.) ο νέος άνθρωπος που με την μίμηση προσπαθεί να βρει ένα δρόμο ένταξης στην κοινωνία των μεγάλων, θεωρεί το μυστικό σαν κάτι φυσικό και θεμιτό.
Ας αναρωτηθούμε: Πώς είναι δυνατόν ν' αγαπάς κάποιον και να του κρατάς μυστικά; Πώς είναι δυνατόν να χωρίζεις τον εαυτό σου σε δύο ή περισσότερα κομμάτια και κάποια απ' αυτά να είναι στεγανά γι' αυτόν που αγαπάς; Δεν είναι τουλάχιστον υποκρισία; Όταν μετά από χρόνια τέτοιας πρακτικής, διαπιστώσεις ότι αυτός που αγαπάς δεν αγαπά πραγματικά εσένα, αλλά "αυτό" που έπλασε, λόγω μυστικών και ψεύδους, στη θέση σου, πώς θα νιώσεις; Θα έχεις τότε το θάρρος να πεις αλήθεια;

Το συνηθέστερο (ίσως το μόνο) επιχείρημα αυτών που υπερασπίζονται το μυστικό είναι: «Αν είναι κάποιος βαριά άρρωστος, πρέπει να του το κρατήσεις μυστικό! Γιατί να του το πεις αφού η κατάληξη θα είναι το μοιραίο; Άφησε τον να "χαρεί" τις τελευταίες του ώρες!»
Αναρωτηθείτε: Ποιος σας έδωσε το δικαίωμα να παριστάνετε τον Θεό;
Ποιος σας έδωσε το δικαίωμα να στερείτε από κάποιον (πολύ περισσότερο από κάποιον που ισχυρίζεστε ότι αγαπάτε) το δικαίωμα να δει τον άνθρωπο μέσα του έστω και στα τελευταία του;
Εσάς θα θέλατε να σας φερθούν παρόμοια; Γιατί δεν παραδέχεστε ότι η συμπεριφορά μέσω του μυστικού, είναι το λιγότερο, αποφυγή ανάληψης ευθύνης; Ότι η δικαιολόγηση της χρήσης του μυστικού σαν πρακτική, δίνει ευκαιρίες και δυνατότητες μόνον στις (Β-Υ-Α), αφαιρεί δυνατότητα παρέμβασης από τον Λόγο και προσφέρει, αιτίες, αφορμές και μέσα, στην εξουσία;

Γονείς και δάσκαλοι που έχετε δει την διαφθορά που υπάρχει στη κοινωνία μας, με ποιον τρόπο θα προστατεύσετε τους νέους; Κρατώντας μυστική την γνώση σας αυτή; Μα έτσι δεν είναι σαν να λέτε στην εξουσία, ξανακάντο; Να, οι νέοι και οι νέες, ανήξεροι, ανυποψίαστοι, εξαπάτησε τους, κορόιδεψε τους, κάνε τους υποχείρια και σκλάβους σου, γιατί εγώ δεν είχα το θάρρος την κατάλληλη στιγμή να τους αφυπνίσω!.. Γιατί είπα: "ωχ μωρέ θα τα μάθουν από τους φίλους τους...".
Αναμφίβολα, το μυστικό είναι μια διαίρεση εξουσίας, αφού φέρνει στη θέση του εξουσιαστή αυτόν που το κατέχει, ενώ στη θέση του υποταχτικού αυτόν που δεν το κατέχει. Όσο επιμένει να μην αποκαλύπτεται, τόσο βαθαίνει το σχίσμα ανάμεσα τους.

Κοντά στο μυστικό είναι η συμπεριφορά του, δεν θέλω να ξέρω! Η καθετοποίηση της απασχόλησης, έχει δημιουργήσει κοινωνικά στεγανά που είναι αδύνατο να τα διαβείς.
Παράδειγμα ο τομέας της οικονομίας:
Ποιος μπορεί να ελέγξει αν η εξουσία λέει αλήθεια για την κατάσταση της οικονομίας; Ποιος

μπορεί να εγγυηθεί ότι η ζοφερή εικόνα της οικονομίας δεν είναι μια συμφωνία «κυρίων» μεταξύ αυτών που διαχειρίζονται τα θέματα αυτά, ώστε ποτέ να μην είναι αρκετή η προσπάθεια και ο κόπος των πολλών; Άλλωστε γιατί να πει η εξουσία «φθάνει»; Γιατί να πει «ξεκουράσου»; Γιατί ν' αφήσει περιθώρια χαράς και απόλαυσης και για τους άλλους; Για ν' ανακαλύψουν ότι έχουν κι αυτοί δικαιώματα;

Έτσι με μια συμπεριφορά αδιαφορίας όπου όλοι ξέρουν ότι η εξουσία τους κοροϊδεύει, αλλά «τι μπορεί να γίνει;», με τον φόβο της απόλυσης από την εργασία ή τον φόβο ότι θα έρθουν ο κομμουνιστές και θα μας πάρουν το σπίτι ή του «εγώ νοιάζομαι μόνο για το τι θα γίνουν τα παιδιά μου!» ή του «ώχ μωρέ!», κανείς δεν μιλά για την ουσία...
Κανείς δεν κάνει τίποτε για ν' αλλάξει κάτι.
Και η ζωή γίνεται μια φυλακή από την οποία περιμένεις να ελευθερωθείς με τον θάνατο! Ή σκοτώνεις το πνεύμα σου πριν συναντήσεις τον φυσικό σου θάνατο!
Η σιωπηλή συναίνεση των πολλών, είναι ένα εργαλείο που η εξουσία έμαθε να το χειρίζεται πολύ καλά εναντίον τους!

Ο Πρόεδρος John F. Kennedy πριν δολοφονηθεί μίλησε για την επιρροή που έχει στον κόσμο η ΝΤΠ, και για τον ρόλο της μυστικής Ελίτ.
Στην τελευταία ομιλία των Δημοκρατικών πριν από το θάνατο του, προειδοποίησε για τις μυστικές κοινωνίες που κυβερνούν τον κόσμο δηλαδή το σύμπλεγμα της Νέας Τάξης Πραγμάτων.

"Επειδή είμαστε αντίθετοι σε όλο τον κόσμο, από μια μονολιθική και ανελέητη συνωμοσία που στηρίζεται κατά κύριο λόγο στα μυστικά μέσα για την επέκταση της σφαίρας επιρροής ...",
"Πρόκειται για ένα σύστημα το οποίο έχει επιστρατεύσει μεγάλο αριθμό ανθρώπινων και υλικών πόρων μέσα στο οικοδόμημα μιας σφιχτοδεμένης, εξαιρετικά αποδοτικής μηχανής που συνδυάζει στρατιωτικές, διπλωματικές, οικονομικές, επιστημονικές και πολιτικές λειτουργίες αλλά και ευφυΐα."
"Οι προετοιμασίες της κρύβονται και δεν δημοσιεύονται. Τα λάθη της θάβονται, δεν δημοσιεύονται. Οι διαφωνούντες με αυτά σιωπούν εντέχνως και δεν επιβραβεύονται. Καμία δαπάνη δεν αμφισβητείται, καμιά φήμη δεν τυπώνεται, κανένα μυστικό δεν αποκαλύπτεται..." δήλωσε ο Κένεντι.

Η διατήρηση της κτηθείσας γνώσης μέσω της μνήμης, η διάδοσή της σε όσο το δυνατόν ευρύτερο κοινό, καθώς και το πέρασμα της στις επόμενες γενιές, οδήγησε τους ανθρώπους να εφεύρουν εκατοντάδες καινοτομίες.
Γραφή, ανάγνωση, γλώσσες, πέτρινες και πλίθινες επιγραφές, πάπυρο, χαρτί, μελάνι, τυπογραφία, βιβλίο, εφημερίδα, ραδιόφωνο, μαγνητόφωνο, βίντεο, οπτικούς δίσκους ηλεκτρονικού υπολογιστή και πολλά άλλα.
Αυτό και μόνο αποδεικνύει πόσο σημαντική είναι για τον άνθρωπο και την πορεία του.
Η διατήρηση της μνήμης είναι ένας κατ' εξοχήν ανθρώπινος χώρος δράσης σε ατομικό αλλά και ομαδικό επίπεδο.
Το γιατί είναι προφανές.
Χωρίς μνήμη δεν φτιάχνεις ούτε ιστορία, ούτε επιστήμη, ούτε τέχνη, ούτε πολιτισμό. Χωρίς μνήμη, σχεδόν παύεις να είσαι άνθρωπος.
Η αλήθεια της ιστορικής μνήμης και η ρεαλιστική αποτίμηση της κτηθείσας γνώσης, είναι ένα κεφάλαιο παρόμοιο με αυτό της απορρύπανσης του πλανήτη μας. Δύσκολο, αλλά και δεν σηκώνει αναβολή. Τα ιστορικά ψεύδη, η απόκρυψη της νεοαποκτηθείσης επιστημονικής γνώσης, η αναγωγή των πάντων σε κόστος, κέρδος, κίνηση κεφαλαίων, χωρίς να λαμβάνεται υπ' όψιν ότι το πραγματικό κεφάλαιο είναι ο άνθρωπος, το περιβάλλον του, και η μνήμη που μπορεί να μετουσιωθεί σε γνώση, λόγο και πράξη, θα καταστήσουν σε βραχύ χρόνο αδύνατη την επιστροφή.

Είναι προφανές ότι η εξουσία θέλει τη μνήμη αποκλειστικό προνόμιο της. Την αποστερεί από τις μάζες με κάθε μέσον. Τους γεμίζει ψέματα.
Τους έχει εθίσει και αυτούς στο ψέμα. Ήδη το θεωρούν "αθώο". Το ίδιο και τα μυστικά. Τους αποβλακώνει με θεάματα χαμηλότατης ποιότητας που ο εγκέφαλος τα σβήνει αμέσως. Επηρεάζει την μνήμη με εκατοντάδες ψυχοτρόπες ουσίες, αλλά και με κύματα και υπερήχους.
Σημαντική βλάβη στην διατήρηση της μνήμης επιφέρει και η συνεχής επαναλαμβανόμενη πρακτική πολύωρης εργασίας.

Ατομική μνήμη
Το άτομο κατά την δική του κρίση αποθηκεύει ένα σύνολο πληροφοριών που πιστεύει ότι του είναι ή ότι θα του είναι χρήσιμες στο μέλλον. Η επιλογή αυτή πολλές φορές επηρεάζεται από το περιβάλλον ή την ομάδα. Επίσης επηρεάζεται από υποκειμενικούς παράγοντες (π.χ. γενικεύσεις από την ανάμνηση ενός άσχημου περιστατικού, σε όλα τα άτομα που ενέχουν χαρακτηριστικά που ανακαλούν την δυσάρεστη ανάμνηση...).
Είναι κοινώς διαπιστωμένο ότι οι αναμνήσεις που ενέχουν πόνο και δυσάρεστες καταστάσεις, διαρκούν περισσότερο από άλλες.
Στο θέμα διατήρησης της μνήμης, επειδή η επανάληψη είναι βασικός μοχλός επιτυχούς διατήρησης μνήμης, πολλοί μηχανισμοί συντελούν ώστε να μην διατηρούνται επιλεκτικά κάποιες μνήμες. Επί παραδείγματι στις κοινωνικές συνάξεις, έχει επικρατήσει (πώς;) να συζητιούνται ευχάριστα θέματα. Να ανακαλούνται μνήμες που φέρνουν χαρά και ευθυμία. Αυτό αναγκάζει τα άτομα να προσαρμόζονται στις απαιτήσεις της παρέας, αφού αντίθετη συμπεριφορά δεν γίνεται αποδεκτή. Έτσι το άτομο που θέλει να διατηρήσει τη μνήμη δυσάρεστων γεγονότων, αναγκάζεται να τα συζητά με τον εαυτό του. Σε βάθος χρόνου αυτό έχει σοβαρές επιπτώσεις στην συνείδηση των ατόμων.

Πολλές χημικές ουσίες επηρεάζουν σε κάποιο βαθμό την μνήμη.
Μεγαλύτερο ή μικρότερο. Η επιστήμη το γνωρίζει αυτό και γνωρίζει επιλεκτικά ποια ουσία μειώνει ή αυξάνει την μνήμη, ποια την διαγράφει. Ασφαλώς, μέσω της επιστήμης γνωρίζει πολύ καλά το ίδιο και η εξουσία. Δυνητικά λοιπόν θα μπορούσε η όποια εξουσία που δεν συμπαθεί την μεγάλη ανθρώπινη μάζα να την μετατρέψει μέσω του επηρεασμού της μνήμης σε άβουλα ασυνείδητα άτομα.
Πολλές μελέτες των τελευταίων χρόνων, που γίνονται σε εγκαταστάσεις αδρανοποίησης βιολογικών αποβλήτων έχουν καταλήξει σε συμπεράσματα, ότι οι άνθρωποι κάνουν χρήση υπερβολικά μεγάλων ποσοτήτων τέτοιων ουσιών. Οι μελέτες δεν απαντούν στο ερώτημα αν οι μεγάλες αυτές ποσότητες επιβλαβών για την μνήμη χημικών ουσιών προέρχονται αποκλειστικά από ηθελημένη και αναγκαία χρήση των ανθρώπων.

Ομαδική μνήμη
Είδαμε και πιο πάνω ότι η ομάδα έχει τη δυνατότητα να επηρεάζει την ατομική μνήμη.
Ένα παράδειγμα ακόμη:
Με το πρώτο μνημόνιο, οι Έλληνες: " Αμετάκλητα και άνευ όρων παραιτηθήκαμε από την ασυλία της εθνικής κυριαρχίας. Δεσμεύονται όλες οι περιοχές της ελληνικής επικράτειας που χρησιμεύουν για την άμυνα της χώρας και όλες οι πηγές πλούτου."
Ποτέ στα τηλεοπτικά κανάλια πανελλήνιας εμβέλειας δεν εξηγήθηκε σοβαρά και με αρμόζοντα τρόπο τι σημαίνει αυτό και τι επιπτώσεις έχει για την πατρίδα μας. Το αποτέλεσμα είναι να προκληθεί σύγχυση στα μυαλά των Ελλήνων και των Ελληνίδων και να μην αντιλαμβάνονται τη σημαντικότητα αυτού που υπέγραψε η τότε κυβέρνηση. Ρωτήστε γύρω και θα το διαπιστώσετε.

Τα τελευταία χρόνια, η τεχνολογική πρόοδος, προσέφερε στον άνθρωπο μια καινοτομία. Το Ιντερνέτ. Η πληροφορία τρέχει με ταχύτητες φωτός, οι αποστάσεις μεταξύ των ανθρώπων που κατέχουν την τεχνολογία αυτή μειώθηκαν στο ελάχιστο, η ομαδική μνήμη παίρνει μια μορφή που

ποτέ στα προηγούμενα χρόνια δεν υπήρχε.
Η όσμωση φυλών, πολιτισμών, οικονομιών, συστημάτων διοίκησης, παιδείας, υγείας, είναι περισσότερο δυνατή από ποτέ.
Εδώ όμως είναι και το παράδοξο. Μόλις πριν λίγες δεκαετίες έγινε αντιληπτό ότι τα δισεκατομμύρια των ανθρώπων ζουν μια εικονική πραγματικότητα. Τι άλλο καταμαρτυρεί το δυσθεώρητο ύψος του παγκόσμιου χρέους; Σκεφτείτε όμως ότι αυτά τα υπερβολικά τρισεκατομμύρια ευρώ ή δολάρια, κάποιοι τα μετέτρεψαν σε προσωπικό πλούτο, κλέβοντας από τους πολλούς. Κι αμέσως μετά χρησιμοποιούν τον πλούτο αυτό για να φιμώσουν, για να παραπλανήσουν και να αποπροσανατολίσουν, για να προβάλλουν μια τελείως θολή εικόνα της πραγματικότητας. Η φυσική τάση του ανθρώπου προς το εύκολο, θα τον οδηγήσει σε αποκλειστική λήψη των πληροφοριών από το ιντερνέτ. Η ομαδική μνήμη τότε θα έχει ομοιομορφία σε πρωτοφανή έκταση. Αλλά και πρωτοφανές ψεύτικο περιεχόμενο. Στην σύγχρονη εποχή, η αναζήτηση της αλήθειας δεν είναι εύκολη διαδικασία.
Οι εκπαιδευτικοί ας το έχουν αυτό υπ' όψιν και ας έχουν υπ' όψιν, ότι αν σ' αυτό που κάνουν δεν βρίσκουν αντίσταση από το "κατεστημένο" τότε μάλλον έχουν γίνει "νεροκουβαλητές" του.
Γονείς, το θέμα σας αφορά άμεσα!..

Κοινωνική και ιστορική μνήμη
Η μνήμη που περνά από γενιά σε γενιά είναι καθοριστικό εργαλείο συσσώρευσης γνώσης.
Παλιότερα η μνήμη αυτή δεν απευθυνόταν σε μικρές ηλικίες, και για τον λόγο ότι η συσσωρευμένη γνώση δεν ήταν του εύρους της σημερινής, οπότε σε εύλογο χρονικό διάστημα ήταν δυνατόν να επιτευχθεί η απόκτηση και η εμπέδωση της.
Η αύξηση του ποσού της γνώσης που χρειαζόταν με την πάροδο των αιώνων να γίνει κτήμα των νεότερων αλλά και η παρατήρηση ότι οι μικρές ηλικίες είναι περισσότερο δεκτικές από τις μεγάλες, επέβαλε την ανάγκη παροχής κοινωνικής και ιστορικής μνήμης σε μικρή ηλικία (εκπαίδευση). Το ότι οι μικροί μαθητές έχουν μικρή δυνατότητα αντίληψης του αισχρού παιχνιδιού της εξουσίας λόγω αθωότητας, ήταν ακόμη ένας λόγος προς την κατεύθυνση αυτή.

Έτσι καθιερώθηκε το σχολείο. Και ένας από τους βασικούς στόχους του ήταν να περνά στους νέους την κατάλληλα νοθευμένη κοινωνική μνήμη, πάντα προς το συμφέρον της εξουσίας. Άλλοι χώροι που παραδοσιακά ανέλαβαν να νοθεύουν τη κοινωνική μνήμη ήταν η εκκλησία, ο τύπος (έντυπος και ηλεκτρονικός), παπαγαλάκια καλοπληρωμένα που διατρέχουν όλους τους χώρους και είναι εντεταλμένα με την «υπηρεσία» αυτή. Ώσπου κάποια στιγμή, στον έχοντα νουν και γνώση, έγινε φανερή η ανακολουθία λόγων και έργων.
Η ιστορία, ένα μάθημα που διδάσκεται σε όλα τα σχολεία όλου του κόσμου και που κύριο στόχο έχει την διατήρηση της κοινωνικής μνήμης, έχει τόσες νοθείες, ανακρίβειες, παραβλέψεις των σημαντικών και ενασχολήσεις με τα ασήμαντα, πέρασμα συγκεκριμένης άποψης και οπτικής των γεγονότων, που και για τον διδάσκοντα δεν αποτελεί κίνητρο διδασκαλίας, και για τον διδασκόμενο προφανή σαπουνόφουσκα.

Ο Τζόρτζ Όργουελ στο βιβλίο του "1984" δείχνει με γλαφυρό τρόπο πώς η εξουσία, η κάθε εξουσία έχει ανάγκη αυτής της νοθείας.
Σήμερα ο έλεγχος των πληροφοριών, γίνεται τρομερά ασφυκτικός και προς κάθε κατεύθυνση. Αυτό που οι πολλοί αποκαλούν ενημέρωση στην πραγματικότητα είναι η νοθευμένη κοινωνική μνήμη που η εκάστοτε εξουσία έχει συμφέρον να εντυπώνει στα κεφάλια των υπηκόων της (προπαγάνδα).
Ένα άλλο πρόσφορο μέσο που χρησιμοποιείται είναι ο περιορισμός της εμβέλειας της μνήμης γεγονότων που δεν θα ήθελε να γίνουν ευρέως γνωστά. Οι λίγοι αυτόπτες μάρτυρες τέτοιων γεγονότων αποκλείονται από πρόσβαση στα ΜΜΕ, έως κλείνονται σε φυλακές ή σε ψυχιατρικά ιδρύματα, έως από κατάλληλους μηχανισμούς εξαπολύονται τόνοι λάσπης εναντίον τους ώστε να τρωθεί το κύρος τους και κατ' επέκταση η αξιοπιστία τους.

Ο Ελληνικός πληθυσμός, διαθέτει μια από τις μεγαλύτερες σε βάθος χρόνου και πλουσιότερες σε ποικιλία ιστορικές και κοινωνικές μνήμες.
Τα τελευταία χρόνια αυτή η κοινωνική παρακαταθήκη – περιουσία, δέχεται σφοδρή επίθεση από τους ταγούς της Νέας Τάξης. Ήδη η νεολαία παρουσιάζει τα πρώτα συμπτώματα κοινωνικής αμνησίας. Γεγονότα διαστρέφονται με Οργουελιανή μανία, και μέσα μαζικής ψευδολογίας προσπαθούν (και πολλές φορές το πετυχαίνουν), να παρουσιάσουν διαφορετική ιστορική αλήθεια.

Σκεφτείτε:
Το τελευταίο καταφύγιο της Πατρίδας μας, στα τετρακόσια χρόνια της Ρωμαϊκής κατάκτησης και στα άλλα τόσα της Οθωμανικής, ήταν η κοινωνική και ιστορική μνήμη. Μια ιστορική μνήμη που σε πολλές περιπτώσεις επέστρεψε στον τόπο που γεννήθηκε μέσα από περίεργα ιστορικά μονοπάτια.
Είναι δυνατόν να την αφήσουμε έρμαιο ξένων συμφερόντων;
Είναι δυνατόν να την αφήσουμε στα χέρια εμπόρων;
Είναι δυνατόν η κοινωνική μνήμη να γίνει εμπόρευμα;
Εδώ είναι που οι δάσκαλοι όλων των βαθμίδων, έχουν ηθική υποχρέωση απέναντι στον άνθρωπο, να βάλουν ενάντια και να καταδείξουν την ένδεια του όποιου τυχάρπαστου Ιούδα δημοσιογραφίσκου.

Εδώ είναι και η μεγαλειώδης Αποκάλυψη του Λόγου.
Η αγάπη είναι μνήμη!

Αναρωτηθείτε: Χωρίς την δυνατότητα να συγκρατεί ο άνθρωπος μνήμες, θα είχε νόημα η αγάπη; Τι θα ήταν η αγάπη χωρίς το αναπολώ, το νοσταλγώ, το φαντάζομαι και θέλω να το πραγματοποιήσω; Αν δεν διαλέξουμε σαφώς την αλήθεια από το ψέμα θα είναι δυνατόν να φανταστούμε μια έννοια σαν την αγάπη; Μήπως ο ψεύτης έχει σαν στόχο του μια ψεύτικη αγάπη ή μια αληθινή; Μήπως αυτό που οι πάντες αποζητούν και μένει θαμπό όνειρο, την αγάπη, έγινε ακατόρθωτη γιατί ακριβώς κάποιοι νοθεύοντας μνήμες, όπως την αλήθεια με το ψέμα και το μυστικό, την ζωή με την πολιτική, την δικαιοσύνη με τον νόμο, την οικονομία με το χρήμα, απομακρύνουν τον άνθρωπο από την αγάπη;
Ποιος το προσπαθεί και το κατορθώνει αυτό αν όχι η προσκόλληση μας σε εξουσίες και προπάντων στην συναλλαγή;

Συλλογικό τραύμα: Είναι μια κατάσταση που ξεφεύγει από το σύνηθες, δημιουργεί βαθύ ψυχικό πόνο σε μια κοινωνική ομάδα, μένει για μακρό χρονικό διάστημα ανεξίτηλη στη συλλογική μνήμη, επηρεάζοντας περισσότερες από μία γενιές. Παραδείγματα συλλογικού τραύματος στον Ελληνικό λαό, υπήρξαν ο εμφύλιος πόλεμος (1946-1949), η Χούντα (1967-1974), η υπαγωγή της χώρας σε μνημόνια από το 2010 έως σήμερα, τα κατά περιόδους μεταναστευτικά κύματα που έδιωξαν Έλληνες από την Ελλάδα τις δεκαετίες του 1950, του 1960, του 2010, σε ΗΠΑ, Γερμανία, Αυστραλία και αλλού, όπως και η αθρόα εισαγωγή μεταναστών κυρίως μουσουλμανικού θρησκεύματος την τελευταία εικοσαετία.
Το συλλογικό τραύμα επηρεάζει την κοινωνική μνήμη. Δημιουργεί τάσεις θυματοποίησης στην ομάδα που το έχει υποστεί. Φόβο, Ντροπή, Χάσιμο του εαυτού, αδυναμία λογικής επαναφοράς, κατάθλιψη, αδυναμία κοινωνικής συνάφειας και αντίδρασης. Επί παραδείγματι ο εμφύλιος και η χούντα, έφεραν τον διχασμό, αριστεροί – δεξιοί, που για πολλά χρόνια, ο εξωτερικός παράγοντας με τη βήθεια του ντόπιου δωσιλογικού πολιτικού συστήματος, σκόρπισαν πόνο, δυστυχία, οικονομική οπισθοδρόμηση και άλλα δεινά στα ελληνικά πράγματα.

► Η γνώση

Η γνώση είναι παιδί του Λόγου.

Χωρίς την γνώση δεν λειτουργεί ούτε η λογική ούτε η συνείδηση. Ή λειτουργούν προς λάθος κατεύθυνση!
Το ότι ο πόλεμος παράγει γνώση είναι ψέμα. Το ότι σε συνθήκες πολέμου παράχθηκε νέα γνώση, αυτό οφείλεται στο ότι ήδη κάποια συνταρακτική γνώση άρχισε να αχνοφαίνεται ότι θα παραχθεί και η εξουσία για διάφορους λόγους προτίμησε να περιορίσει την γέννηση της σε μια εμπόλεμη ζώνη, είτε για να δοκιμάσει άμεσα τα αποτελέσματα της νεοαποκτηθείσας γνώσης χωρίς να δώσει λογαριασμό, είτε γιατί ήθελε να περιβάλλει την συγκεκριμένη γνώση με στρατιωτικά απόρρητα μακριά από τα μάτια της κοινής γνώμης που θα μπορούσε ίσως να βάλει περιορισμούς στην χρήση της, είτε για να την στερήσει από άλλες ανταγωνιστικές εξουσίες. Επιπρόθετα, οι χρηματοδοτήσεις και η στράτευση επιστημόνων σε καιρό πολέμου, είναι άμεσα, ενώ σε καιρό ειρήνης γραφειοκρατίες και κοινοβουλευτικοί έλεγχοι μπλοκάρουν το επιθυμητό.

Το ότι η παραγωγή της γνώσης είναι αφ' εαυτής πόλεμος με την άγνοια είναι αλήθεια.
Η γνώση είναι γνήσιο παιδί του Λόγου και της ανθρώπινης πνευματικότητας. Είναι κεφάλαιο των πολλών, αφού η γνώση που φέρει η ανθρωπότητα σήμερα, αποχτήθηκε με τον κόπο, τον πόνο, το θέλω, εκατομμυρίων ανθρώπων, χιλιάδες γενιές πίσω στο παρελθόν. Σήμερα η γνώση παρουσιάζεται σαν ιδιοκτησία της εξουσίας. Οι κανόνες διαχείρισης της ιδιοκτησίας, όπως ακριβώς έγινε με την γη και την υλική περιουσία, προσπαθείται να ισχύσουν με διάφορα νομικά τερτίπια και στον χώρο της γνώσης.

Όπως ακριβώς οι τράπεζες διαχείρισης χρήματος έγιναν ο βασικός διακινητής εμπράγματης ιδιοκτησίας, με τον ίδιο τρόπο και την ίδια λογική ιδρύονται «τράπεζες πληροφορίας και γνώσης». Οι τράπεζες πληροφορίας είναι τα πρακτορεία ειδήσεων (τα παλαιά συμβατικά, αλλά και μοντέρνα όπως η Google). Η ευκολία εύρεσης πληροφοριών σ' αυτά, τα καθιστά σαν αποκλειστικούς διακινητές πληροφορίας. Μόνο που ο έλεγχος που επιβάλλεται σ' αυτά αφήνει να διακινηθεί μόνον η πληροφορία που επιθυμεί η εξουσία. Οι άλλες θάβονται.

Ακόμη οι μεγάλοι πληθυσμοί που με την περιέργεια, την παρατήρηση, την δοκιμή, την τόλμη, την αναγνώριση λαθών και τόσα άλλα παρήγαγαν παραδοσιακά την γνώση και την έθεταν στην διάθεση όλων, τώρα εθίζονται στη αναζήτηση της στα συγκεκριμένα κανάλια. Όταν με τα χρόνια χάσουν την ικανότητα αναζήτησης της γνώσης σε άλλες πηγές, τότε θα καταστούν ακόμη περισσότερο δέσμιοι της εξουσίας που θα τους πουλά ακόμη και την παραμικρή πληροφορία.
Το νερό κάποτε ήταν κοινό αγαθό. Ήταν αδιανόητο να μην σου δώσουν νερό αν διψούσες! Σήμερα;...
Η μετακίνηση στο οδικό δίκτυο που φτιάχτηκε με τον κόπο του Ελληνικού Λαού κάποτε ήταν δωρεάν. Σήμερα;...
Το ίδιο κάποτε θα συμβεί και στον χώρο διαχείρισης της γνώσης, αν αφεθεί η εξουσία να τη διαχειρίζεται. Και τότε κανείς εργάτης δεν θα μπορεί να ονειρευτεί την κόρη του γιατρίνα, κανείς αγρότης τον γιό του επιστήμονα!

Οι τράπεζες γνώσης ήταν παραδοσιακά τα Πανεπιστήμια. Εκεί παραγόταν η γνώση, εκεί υπήρχε και το αναγκαίο ανθρώπινο δυναμικό διαχείρισης της. Αφέθηκαν στην κατά τόπους κρατική ευθύνη για να επιβαρύνει το κόστος τους την μεγάλη πληθυσμιακή ομάδα και να εμπλουτιστεί το ανθρώπινο δυναμικό με ότι πιο υγιές και πρωτοπόρο.
Το σχέδιο Μανχάταν (το σχέδιο κατασκευής της πρώτης ατομικής βόμβας), έδειξε ότι η κατοχή της γνώσης είναι καθοριστική για τους κατέχοντες την εξουσία. Απ' εκεί και πέρα ήταν θέμα χρόνου να οργανωθεί η εξουσία προς την κατεύθυνση της δημιουργίας μέσων αποκλεισμού της γνώσης από τους πολλούς και υπαγωγής της σε αυστηρά ελεγχόμενη παραγωγή και διαχείριση.
Ο κατακερματισμός της σε «επιστημονικούς κλάδους», η ίδρυση ψευδεπίγραφων επιστημονικών κλάδων που αποσκοπούν στην δυνατότητα ελέγχου των υπολοίπων για λογαριασμό της, η ίδρυση οργανισμών παραγωγής και διαχείρισης της γνώσης με όρους «στρατιωτικού απορρήτου», η

υπαγωγή των Πανεπιστημίων στον «ιδιωτικό τομέα» με σύντονο αποκλεισμό των πολλών από την μόρφωση σε ανώτατο επίπεδο, είναι μικρό μόνο μέρος από τα τεχνάσματα της εξουσίας.

Η δυνατότητα του ανθρώπου να πραγματοποιεί ανάγκες και επιθυμίες του -κατευθυνόμενες ή όχι- με μέσο το χρήμα, τον απομακρύνει από την εξάσκηση στην ικανοποίηση αναγκών και επιθυμιών με μέσο την γνώση. Το αποτέλεσμα είναι να γίνεται τελικά σκλάβος αυτών που παράγουν και διαχειρίζονται το μέσον χρήμα.
Τότε και ο ίδιος γίνεται φορέας της ιδεολογίας του χρήματος (πιστός της θρησκείας του χρήματος αν προτιμάτε) και μη μπορώντας ν' αξιοποιήσει ατομικά την γνώση, έχει ανάγκη να μεταδίδει και στους άλλους την ιδεολογία του, δηλαδή, το χρήμα υπεράνω όλων.
Η γνώση είναι μια πάγια διαχρονική αξία. Είναι συλλογικό αποτέλεσμα όλων των ανθρώπων όλων των εποχών. Εναπόκειται στην ομάδα να την μεταφέρει, και στο κάθε άτομο χωριστά να την δεχθεί.

Η μεταφορά της γνώσης από άτομο σε άτομο, από άτομο σε ομάδα, από ομάδα σε άτομα, από ομάδα σε ομάδα, υπόκειται στους κανόνες της ανθρώπινης συμπεριφοράς. Η βία, η υποκρισία, η αδιαφορία, δεν είναι τα καλύτερα μέσα μεταφοράς της γνώσης. Εκτός αν ο δεχόμενος την γνώση δεν θεωρείται εξίσου άνθρωπος από τον παρέχοντα την γνώση.
Ο Λόγος είναι η συμπεριφορά που θα μεταφέρει την γνώση μεταξύ ισότιμων θεωρητικά ανθρώπων με επιτυχία.
Είναι το εργαλείο που μπορεί να λύνει χωρίς να κόβει.
Η γνώση είναι δύναμη ικανή ν' αντιπαρατεθεί με επιτυχία στον μαζικό φανατισμό.
Γεννιέται χρησιμοποιώντας το σύνολο των πνευματικών ικανοτήτων του ανθρώπου και της ανθρώπινης ομάδας. Σε περιβάλλον Λόγου πλουτίζει και τον άνθρωπο και την ομάδα. Είναι από τα λίγα πράγματα (η χαρά είναι ένα άλλο) που η μεταφορά τους από τον ένα στον άλλο δεν σημαίνει πρόσθεση στον ένα – αφαίρεση από τον άλλο, αλλά πρόσθεση και στους δύο.

Χρησιμοποιεί το συναίσθημα και ανατροφοδοτεί την πίστη μέσα από την επιτυχία και μέσα από την γνώση της επιτυχίας αλλά και της αποτυχίας.
Χρησιμοποιεί την λογική για να επεκτείνει συμπεράσματα και να εδραιώσει την κεκτημένη αξία της στον χώρο και στον χρόνο.
Χρησιμοποιεί όλα τα εργαλεία της μάθησης και καταξιώνει την μάθηση σε ένα από τα θεμέλια της ανθρώπινης ανάπτυξης.
Χρησιμοποιεί την ιδέα και την φαντασία για να επεκτείνει τους ορίζοντές της.
Χρησιμοποιεί την μνήμη για να συσχετίσει και να βγάλει χρήσιμα συμπεράσματα που σε τελική ανάλυση επιβεβαιώνουν τη πίστη ότι ο άνθρωπος είναι ένα επιλεγμένο είδος με δυνατότητα να επιτελέσει έργο θεϊκό.
Χρησιμοποιεί τη συνείδηση, ώστε η γνώση να γίνεται εργαλείο εξυπηρέτησης του Ανθρώπου, ανάπτυξης των δυνατοτήτων του, αλλά σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να γίνεται εργαλείο καταπίεσης και αφανισμού.
Η γνώση αποχτιέται με επίπονη προσπάθεια. Σε ατομικό επίπεδο η απόχτηση της ανεβάζει το άτομο στην κλίμακα της πνευματικότητας αλλά και της ικανότητας.
Η προσπάθεια όμως που απαιτεί υπό κατάλληλες συνθήκες γίνεται αντικίνητρο σε πολλούς να την κατακτήσουν.
Η προσπάθεια απόκτησης γνώσης είναι θέμα της μικρής ομάδας – της οικογένειας – που θ' αναδείξει την αξία της και θα μυήσει τα παιδιά να περπατήσουν στον δρόμο της.
Είναι θέμα της μεγάλης ομάδας – πόλη, κράτος, έθνος, Γη – που θα εγκαταστήσει μηχανισμούς παροχής γνώσης στα άτομα και τις ομάδες, για χρήση ή για περαιτέρω ανάπτυξη, με την ανάλογη προσοχή για το ποιοι θα κάνουν χρήση ποιας γνώσης (όχι με κριτήρια ρατσιστικά, οικονομικά ή ιδεολογικά). Αυτή θα παράσχει και τα μέσα και τις ευκαιρίες και τα κίνητρα. Η διεύρυνση της γνώσης θα μεταφέρει το φως της σε όλη την ανθρώπινη κοινότητα. Και σε περιβάλλον Λόγου, χωρίς επιλεκτικότητες και διαχωρισμούς.

Η γνώση (σε αντίθεση με την χαρά και την απόλαυση), είναι αυτή που παρέχει σαν αντάλλαγμα, σ' αυτούς που αφιέρωσαν μέρος του χρόνου τους για την απόκτηση της, την διάδοση της, τον εμπλουτισμό της, έως την σοφία, την πιο μεγάλη και τη πιο διαχρονική ικανοποίηση, εφόσον μιλάμε για άτομα με πνευματική υγεία. Άτομα που είναι μέλη μιας κοινωνίας που αναγνωρίζει και καταξιώνει χωρίς υστεροβουλίες την πνευματική ανάπτυξη των ατόμων που την αποτελούν. Αντίθετα σε περιβάλλον (B-Y-A) η γνώση μπορεί να μετατραπεί σε εργαλείο καταδυνάστευσης, υποδούλωσης, αλλοτρίωσης, αφανισμού.
Αφού: Η εξουσία προσπαθεί να την καταστήσει ιδιοκτησία της.

Ο Προυντόν έλεγε ότι η ιδιοκτησία είναι κλοπή. Στον τομέα της γνώσης είναι ληστεία μετά ειδεχθούς εγκληματικής πρόθεσης, αφού, με τους όρους που θέτει η εξουσία για τη μετάδοση της γνώσης, στόχο έχει να καταστήσει μεγάλο μέρος του ανθρώπινου πληθυσμού το πολύ υποζύγια.

Η εξουσία βλέπει την γνώση σαν εμπόρευμα!
Η γνώση σαν προϊόν παράγεται πολύ δύσκολα. Σαν εμπόρευμα όμως είναι ίσως το καλύτερο από την άποψη ευκαιριών διάθεσης. Η επανάληψη γνωστικών αντικειμένων έχει σχεδόν μηδενικό κόστος. Η οικογένεια όμως που έχει στερηθεί άλλους τρόπους πορείας, βλέπει την παροχή γνώσης στα παιδιά της σαν τον μοναδικό δρόμο για την επιβίωση τους. Έτσι πληρώνει με κάθε θυσία το τίμημα που μια αισχρή εξουσία της επιβάλλει, ώστε να «μορφώσει» τα παιδιά της. Βέβαια η εξουσία αφού απομυζήσει κάθε οικονομικό πόρο πουλώντας ελπίδα, θα περιμένει στην γωνία τα «μορφωμένα» παιδιά για να επαναλάβει σ' αυτά ότι έκανε με τους γονείς τους. Ή αν είναι εξαιρετικά ταλέντα, να τα εγκλωβίσει στα ερευνητικά της κέντρα και να τα απομυζήσει έως τελευταίας ρανίδας, χωρίς να αφήσει να πέσει ούτε σταγόνα έξω από τον χώρο που αυτή θέλει.

Η γνώση της μεταμόσχευσης ανθρώπινων οργάνων είναι ένα άλλο πεδίο εμπορίας γνώσης, όπου η εξουσία του χρήματος διαπράττει ανόσια εγκλήματα σε βάρος ανυποψίαστων θυμάτων.
Η εξουσία βλέπει την γνώση σαν όπλο απόκτησης, άσκησης και διατήρησης εξουσίας.
Η γνώση, ότι ο φόβος σαν συναίσθημα, αφήνει τον άνθρωπο με λειψή πνευματική εξέλιξη, έρμαιο της χειραγώγησης των ομάδων που έχουν ενστερνιστεί σαν ιδανικό την απόκτηση της δύναμης που παρέχουν οι συμπεριφορές (B-Y-A), κατέστησε την κοινωνία μας κοινωνία φόβου.
Μερικοί πόλεμοι εδώ κι εκεί, μετανάστευση οικονομική ή με την βία, διαίρει και βασίλευε. Απειλή ολοκληρωτικής αποστέρησης αναγκαίων αγαθών.
Με τα μέσα αυτά έφτιαξε την μεγάλη μάζα πειθήνιο όργανο της. Με την στέρηση δυνατοτήτων παραγωγής, της άρπαξε την γη, και την οδήγησε δέσμια του φάσματος της πείνας σε μεγαλουπόλεις, όπου την αλυσόδεσε σε διαμερίσματα κουτιά με μόνο παράθυρο αυτό της τηλεόρασης.
Με την μάζα υπό την κατοχή της έθεσε στην υπηρεσία της την τέχνη, ώστε να στρέφει την προσοχή των πολλών εκεί που αυτή θέλει. Την επιστήμη ώστε να παράγει αποκλειστικά όπλα ενίσχυσης του φόβου της μεγάλης μάζας, ώστε να διατηρεί τον έλεγχο. Την θρησκεία ώστε να λέει κάποιες αλήθειες, αλλά να καταδεικνύει έργω τον ένα και μοναδικό θεό, το χρήμα. Διέξοδος σχεδόν μοναδική, η κατανάλωση. Τα φωτεινά μυαλά ή θα περιέλθουν στην υπηρεσία της ή θα πνιγούν στη θάλασσα ηλιθιότητας της μεγάλης μάζας.

Η γνώση είναι πόνος:
Απαιτείται μεγάλος κόπος για την παραγωγή γνώσης. Ερωτήματα που τέθηκαν από επιστήμονες, χρειάστηκε να περάσουν μερικές φορές εκατοντάδες χρόνια και συντονισμένη προσπάθεια πολλών ώστε να απαντηθούν. Εδώ είναι και το αντικίνητρο στην προσπάθεια των νέων να ανεβούν την ανηφόρα της γνώσης.
Η πρώιμη γνώση και η πίεση για αποτελέσματα οδήγησε πολλές φορές τους πρωτοπόρους της έρευνας ακόμη και στο θάνατο. Παράδειγμα οι Κιουρί.
Φανταστείτε τον πόνο του Αϊνστάιν, όταν είδε ότι η γνώση που προσέφερε στην ανθρωπότητα,

πρόκειται να γίνει όπλο καταστροφής και θανάτου. Φανταστείτε τον θυμό του όταν είδε ότι οι επιστολές του, για την μη χρήση πυρηνικών, σε επιστήμονες της εποχής αλλά και στον πρόεδρο των Η.Π.Α. Τρούμαν αγνοήθηκαν. Και φανταστείτε την λύπη του όταν η εξίσωση που αυτός πρωτοδιατύπωσε: (Ενέργεια ίσον μάζα επί το τετράγωνο της ταχύτητας του φωτός), έγινε αιτία να βρουν φριχτό θάνατο εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπινων υπάρξεων στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι.

Η γνώση είναι χρόνος:
Το συστατικό "χρόνος" στο φαγητό γνώση, είναι πολύ σημαντικό και έχει πολλές εκφάνσεις. Πρώτα χρειάζεται χρόνος και πολλές δοκιμές ώστε η ιδέα να μετατραπεί σε γνώση. Ύστερα είναι η βελτίωση των εφαρμογών αλλά και των τεχνικών εφαρμογής. Ύστερα είναι η διαχρονικότητα κάποιων σκέψεων και ιδεών. Παράδειγμα η Φιλοσοφία.
Τέλος είναι η γνώση του ίδιου του Ανθρώπου, που παραμένει ατελής, όσο ανακαλύπτονται και νέες δυνατότητες του.

Η γνώση είναι ευθύνη:
Δεν υπάρχει γνώση για τη γνώση. Ούτε γνώση για την επιστήμη.
Η γνώση παράγεται από τον άνθρωπο, για τον άνθρωπο.
Είναι ευθύνη αυτών που παράγουν τη γνώση, να την διαχέουν προς κάθε κατεύθυνση ώστε να μην αποτελεί τιμάριο της όποιας εξουσίας.
Είναι ευθύνη αυτών που λαμβάνουν έτοιμη γνώση, να την χρησιμοποιούν με σεβασμό και περίσκεψη σκεπτόμενοι εαυτόν και αλλήλους.
Είναι ευθύνη όλων, η γνώση να μην έχει στεγανά, αλλά να υπάρχουν μάτια που θα εντοπίσουν την λάθος χρήση και στόματα που δεν φιμώνονται για να φωνάξουν "Μη ..!".
Το σημερινό σύστημα τιμωρίας του λάθους, αλλά όχι του ανεύθυνου και του αδιάφορου, έχει οδηγήσει την μεγάλη μάζα σε πλήρη απαξίωση της γνώσης ώστε να αποφύγει και την ευθύνη φοβούμενη το λάθος και κατ' επέκταση την τιμωρία. Μόνο που έτσι οδηγείται στην κοπαδοποίηση και την σκλαβοποίηση.

Η γνώση είναι αποτέλεσμα συλλογικής προσπάθειας:
Ο Θαλής βρήκε τη θεωρία για τις παράλληλες ευθείες. Ο Αρχιμήδης ασχολήθηκε με τον κύκλο. Ο Πυθαγόρας με το ορθογώνιο τρίγωνο. Ο Ευκλείδης έβαλε τις αρχές της Γεωμετρίας. Χιλιάδες μαθηματικοί, σε διάρκεια πολλών εκατοντάδων χρόνων, έστηναν και ξέστηναν τον Χώρο.

Ύστερα ήρθε ο Λομπατσέφσκι και έδειξε το κάτι διαφορετικό. Μετά ο Ρίεμαν και υπέδειξε ότι άλλο ο Γήινος Χώρος κι άλλο ο Γαλλαξιακός.
Μετά ήρθαν άλλοι και μίλησαν για αναδίπλωση του Χωροχρόνου και για έντεκα διαστάσεις. Κι αυτά, σ' ένα μόνο τομέα της γνώσης. Και χωρίς να έχουμε φθάσει στο "Εύρηκα!". Φανταστείτε τι γίνεται σε κάθε τομέα και σ' όλους μαζί!

Όταν το μυαλό σου είναι απασχολημένο με το πώς θα λειτουργήσεις ένα πυρηνικό αντιδραστήρα, είναι αδύνατο να πρέπει να θυμηθείς ότι έχεις βάλει μπριζόλες στο φούρνο, ότι πρέπει να πάρεις τα παιδιά από το σχολείο στις δύο, ότι ο παππούς έχει να πάρει χάπι στις δύο και μισή, ότι το αυτοκίνητο θα είναι έτοιμο στο συνεργείο μετά τις δυόμιση και πολλά άλλα. Κάποιοι φροντίζουν κάποιες εκφάνσεις της ζωής μας, άκρως απαραίτητες, και κάποιοι άλλοι την γνώση. Όταν οι μεν υποτιμήσουν την προσπάθεια των δε κι αντίστροφα, τότε η εξουσία τρίβει τα χέρια της...

Η γνώση είναι πανανθρώπινη:
Από το πρώτο άναμμα της φωτιάς, έως σήμερα, κάθε άνθρωπος προσθέτει ένα λιθαράκι στο οικοδόμημα γνώση. Κάποιοι ίσως για να στήσουν Πύργους της Βαβέλ. Οι πολλοί όμως για να κάνουν τον πλανήτη Γη πιο ανθρώπινο, για να αφήσουν στις επερχόμενες γενιές μια κληρονομιά,

δηλωτική του τι σημαίνει Άνθρωπος. Μια κληρονομιά πνευματική και άφθαρτη.
Ποιος δικαιούται να υφαρπάξει την κληρονομιά αυτή;
Ποιος μπορεί να την αποποιηθεί και χάριν τίνος τιμήματος;
Η τάση προς εμπορευματοποίηση των πάντων, ας μην αυταπατόμαστε, τελικό σκοπό έχει την εμπορευματοποίηση της γνώσης. Την περιχαράκωση της, ώστε να μην πάψει ποτέ να αποτελεί "το μαγικό ραβδί της εξουσίας".
Στην τάση αυτή έχουν υποχρέωση να αντιδράσουν όλοι. Αλλά προπάντων οι κάτοχοι και οι χειριστές της γνώσης.
Η γνώση είναι το κάτι τι, που το μοιράζεις σε πολλούς χωρίς να χρειαστεί να μειώσεις τα μερίδια. Ίσα ίσα, όσο πιο πολύ την μοιράζεις τόσο η ποιότητα αλλά και η ποσότητα της κληρονομιάς της γνώσης στις μελλοντικές γενιές θα μεγαλώνει. Προβλήματα όπως αυτό του υπερπληθυσμού, της μόλυνσης του περιβάλλοντος και άλλα, θα είχαν αντιμετωπισθεί χωρίς “παρεμβάσεις” αν η γνώση είχε απλωθεί ισόποσα σε όλους τους λαούς σε όλα τα έθνη.
Πόσες μορφωμένες γυναίκες γεννούν δέκα και παραπάνω παιδιά;
Η βιολογική ρύπανση δεν αποτελεί πρόβλημα για την φύση. Σε σύντομο χρονικό διάστημα την απορροφά. Η μη βιολογική είναι πρόβλημα. Ποιος την προκαλεί; Ποιος είναι αυτός που κρύβει την ευθύνη του και ταυτόχρονα προσπαθεί να την απεμπολήσει με χίλια δυο τεχνάσματα στους πολλούς; Ποιος άλλος από την εξουσία;

Λόγος, Γνώση, Παιδεία, Δημοκρατία:
Σε άλλο σημείο, έχει περιγραφεί επαρκώς, τι είναι Λόγος.
Η Γνώση χωρίς τον Λόγο θα είναι πάντοτε ατελής, υποχείριο της εξουσίας. Το παιδί που δώσαμε ή μας άρπαξαν, για να το κάνουν Γενίτσαρο.
Η Παιδεία χωρίς τον Λόγο και την Γνώση, εργαλείο εκπαίδευσης σκλάβων, ικανών να εξυπηρετούν τις ποικίλες ανάγκες των ταγών της εξουσίας. Το σχολείο σ' αυτήν την κατάσταση θα ποικίλει από γκαράζ στάθμευσης παιδιών έως στρατόπεδο συγκέντρωσης, όπως το Άουσβιτς και το Νταχάου. Τουλάχιστον για το πνεύμα των μικρών μαθητών.
Η Δημοκρατία φυσικά χωρίς τον Λόγο, την Γνώση και την δημοκρατική Παιδεία θα πεθάνει. Μήπως ήδη έχει πεθάνει;
Αλλά κι ο Λόγος χωρίς την Δημοκρατία θα είναι “σκλάβος Λόγος”!

Η καθημερινή γνώση του κάθε ανθρώπου:
Αν γινόταν μια δημοσκόπηση, με πληθυσμιακή ομάδα, τους από 65 ως 75 ετών και μοναδική ερώτηση: “Τι κατάλαβες που έζησες τόσα χρόνια;” τι απαντήσεις νομίζετε ότι θα παίρνατε;
Οι τυποποιημένοι εγκέφαλοι στο μεγαλύτερο μέρος τους, πιθανότατα, θα σας απαντούσαν με τυποποιημένες απαντήσεις όπως: “Ε! Καλά ήτανε!” ή “Δε βαριέσαι...” ή όπως ένα μεγάλο μέρος των μεγάλων σε ηλικία ανθρώπων αναπολεί τα παιδικά του χρόνια, τα χρόνια της ανεμελιάς. Γιατί μετά το υποσυνείδητο έσβησε την μνήμη χάριν αυτοσυντήρησης...
Αλλά πού πάει η γνώση σου άνθρωπε; Γιατί δεν την αφήνεις παρακαταθήκη στα παιδιά σου;
-Δεν ακούνε οι νέοι!.. θα πάρεις για απάντηση.
Και είναι σωστό σε μεγάλο βαθμό, αφού “οι φράχτες” που έχει σηκώσει η εξουσία ανάμεσα μας είναι ανυπέρβλητοι.
Από τη στιγμή που δεν καλλιεργήθηκε εγκαίρως και με επιμέλεια ο Λόγος στις μεταξύ των οικείων σχέσεις, επήλθε η τυποποιημένη ανακύκλωση υλικών και ενέργειας με την απαραίτητη απόδοση υπεραξίας στα “αφεντικά”.
Αν οι παραπάνω εβδομηντάρηδες είχαν το σθένος και την ειλικρίνεια, θα απαντούσαν: “Τάισα με τα χρόνια μου και τους κόπους μου την εξουσία και αφήνω τα παιδιά μου να με αντικαταστήσουν!”.

Άγνοια και άρνηση γνώσης:
Κανείς δεν γεννιέται με το απαιτούμενο ποσό γνώσης, ούτε ως προς το τι είναι άνθρωπος, ούτε ως

προς το τι είναι η ανθρώπινη κοινωνία.
Αν επιλέξετε να μεταδώσετε, ένα μικρό ποσό γνώσης σε μια ομάδα νέων ανθρώπων και ένα αρκετά μεγαλύτερο σε μια άλλη, αυτόματα έχετε ορίσει την ομάδα των αφεντών και την ομάδα των σκλάβων.
Έχετε εδραιώσει δηλαδή την κοινωνία της εξουσίας.
Να γιατί η παροχή βοήθειας προς την οικογένεια που μεγαλώνει παιδιά είναι άκρως σημαντική.
Να γιατί το σχολείο μέχρι την μετεφηβική ηλικία, πρέπει να είναι ενός τύπου, με την μεγαλύτερη δυνατή ποικιλία στην παρουσίαση θεμάτων, αποστασιοποιημένο από κάθε έννοια επαγγελματικής ένταξης, ίδιο για όλους με ευθύνη της πολιτείας, η οποία και δεν μπορεί παρά να είναι η πρώτη υπόλογη των όποιων παρεκκλίσεων.
Κανείς δεν μπορεί να είναι παντογνώστης. Άρα, κάθε άνθρωπος θα είναι και πομπός της γνώσης που κατέχει και δέκτης γνώσεων που δεν κατέχει. Εδώ είναι που η κοινωνική οργάνωση γίνεται πολυτιμότερη από τη γνώση. Εδώ είναι που η Δημοκρατική οργάνωση της κοινωνίας γίνεται ακρογωνιαίος λίθος του οικοδομήματος που λέγεται Ανθρώπινη Κοινωνία. Και εδώ είναι που η εξουσία θα κάνει ότι μπορεί για να μην γίνει πραγματικότητα!
Το να μην γνωρίζει κανείς κάτι, είναι φυσικό. Η αρωγή της κοινωνικής ομάδας θα καλύψει την αδυναμία ή το κενό.
Το να μην γνωρίζει κανείς κάτι, επειδή δεν του επιτρέπουν κάποιοι άλλοι να το μάθει, είναι άσκηση εξουσίας.
Το να αδυνατεί κάποιος να γνωρίσει κάποια εξειδικευμένη γνώση, επίσης είναι φυσικό. Δεν έχουν όλοι οι άνθρωποι τις ίδιες δυνατότητες!
Στην παιδεία εναπόκειται να ενεργοποιήσει τα άτομα προς μια κατεύθυνση ή προς μια άλλη. Το υπάρχον χρηματοοικονομικό σύστημα, είναι φράχτης απροσπέλαστος της σωστής λειτουργίας της παιδείας. Η πολυδιαφημιζόμενη ιδιωτικοποίηση, έχει στόχο να ισχυροποιήσει τον φράχτη αυτό.
Το δεν θέλω να γνωρίζω, είναι κατάσταση ψυχολογικής ασθένειας. Η εθελούσια μη γνώση, είναι αποποίηση της ιδιότητας του ανθρώπου.
Γίνεται σε περιπτώσεις κατάθλιψης και σε άλλες ψυχικές νόσους που χρήζουν ιατρικής φροντίδας. Βέβαια γίνεται και σε κάποιες περιπτώσεις υποκριτικά, αφού αποσκοπεί στην ανάληψη από άλλους βαρών και ευθυνών.

Στην Ελλάδα, από την είσοδο της στην Ευρωπαϊκή Ένωση, παρατηρήθηκαν όλα τα παραπάνω.
Η εξουσία έπαιξε με την πληροφορία και με την γνώση, ώστε να διχάσει τον λαό, να αδρανοποιήσει ένα πολύ μεγάλο μέρος του, ώστε να του φορέσει τον ζουρλομανδύα του ευρώ, του χρέους, των μνημονίων, της καταστροφής του κοινωνικού κράτους και των εργασιακών σχέσεων, με τελικό στόχο απ' ότι φαίνεται τον διαμελισμό της χώρας.
Είθε να μην της βγει!...

Συμπεράσματα:
Η γνώση, είναι το απόσταγμα της σκέψης, του λόγου, της συμπεριφοράς, ακόμη και της πιο ασήμαντης πράξης των ανθρώπων που έζησαν και ζουν πάνω σ’ αυτόν το πλανήτη.
Όπως η Γη δεν μπορεί να είναι ιδιοκτησία, έτσι και η γνώση δεν μπορεί και δεν πρέπει να είναι ιδιοκτησία.
Όπως κανένα δέντρο δεν απλώνει τα γεμάτα καρπούς κλωνάρια του ώστε να μπουκώσει με αυτούς, όλους όσους θα είχαν κάθε λόγο να τους γευτούν και να ωφεληθούν από αυτούς, έτσι και ο κοινωνικός κορμός οφείλει να καλλιεργεί και να διαφυλάσσει την γνώση, έως ότου βρεθεί ο κατάλληλος άνθρωπος που θα τη χρησιμοποιήσει, θα την επεκτείνει, θα την ανατρέψει, αλλά δεν θα περάσει ποτέ από το μυαλό του να την καταστήσει ιδιοκτησία, εμπόρευμα, μέσο καταπίεσης και καταστροφής.

Εδώ βρίσκεται και η ουσία του Χριστιανισμού.
Όχι του Χριστιανισμού του σήμερα.

Του Χριστιανισμού του Λόγου του Χριστού.
Η γνώση χωρισμένη από την αγάπη και την αλήθεια, μόνο δυστυχία και καταστροφή μπορεί να γεννήσει.
Η κοινωνία του σήμερα, οφείλει να παντρέψει την γνώση με την αγάπη.
Μ' ένα γάμο που θα βασίζεται στην συνείδηση ενός εκάστου ανθρώπου.
Που κάθε μια από τις συνειδήσεις αυτές θα ορκίζεται ανά πάσα στιγμή, παντοτινή πίστη της γνώσης που μεταφέρει, στην ανάγκη να γεννιέται η γνώση από την αγάπη, να διαπαιδαγωγείται απ' αυτήν και να φθάνει ως τα βαθειά γεράματα, μέσα στην αγκαλιά της.
Που κάθε μια από τις συνειδήσεις αυτές, θα έχει συνείδηση, ότι αν η γνώση απιστήσει ποτέ στην αγάπη, τότε η συμφορά και ο όλεθρος είναι το φυσικό επακόλουθο.
Που κάθε μια από τις συνειδήσεις αυτές, θα έχει συνείδηση του ότι η αγάπη δεν μπορεί να μείνει μακριά απ' τη γνώση, γιατί τότε, όπως το φυτό που μένει χωρίς νερό και θρεπτικά συστατικά, θα μαραθεί και θα πεθάνει.
Στην Παλαιά Διαθήκη αναφέρεται ότι ο Θεός έδιωξε τους πρωτόπλαστους από τον Παράδεισο, γιατί έφαγαν τον καρπό από το δέντρο της γνώσης του καλού και του κακού.
Το καλό και το κακό!
Πώς ο ανώριμος άνθρωπος διακρίνει το καλό από το κακό;
Στην πραγματικότητα δεν υφίστανται σαν έννοιες!
Το σχετικά καλό και σχετικά κακό είναι καρπός της ανθρώπινης προσπάθειας και έχει σχέση με την επιτυχία της ή την αποτυχία της.
Την επιδοκιμασία από τους τρίτους ή την αποδοκιμασία. Την επιδοκιμασία ή την αποδοκιμασία από την ίδια μας την συνείδηση.
Το καλό και το κακό όταν μένει στο επίπεδο αυτό εκφράζει παιδική σκέψη που μένει στο επίπεδο της αθωότητας χωρίς να αναλαμβάνει ευθύνη. Δεν είναι ανησυχητικό σαν φαινόμενο, αφού η ευθύνη βαρύνει τους ενήλικες.
Όταν όμως το καλό και το κακό χωρίζουν την ανθρώπινη σκέψη, τις ανθρώπινες σχέσεις, τις ανθρώπινες ομάδες σε καλούς και κακούς, τότε υπάρχει πρόβλημα!

Όταν ο άνθρωπος εφευρίσκει και ονομάζει βασιλιά του κακού τον Διάβολο, τον τοποθετεί ανάμεσα στον Θεό και τον ίδιο και του φορτώνει όσα θα έπρεπε να έχει φορτωμένα στην συνείδησή του, τότε αποδεικνύει ότι η υποκρισία του ξεπερνά κάθε όριο!

Όταν ονομάζει τους μισούς ανθρώπους τρομοκράτες και τους στρέφει ενάντια στους άλλους μισούς τότε υπάρχει πρόβλημα! Το κάνει για να πουλάει όπλα και στους μεν και στους δε!
Υπάρχει ένα γνωστό ρητό που κυκλοφορεί στην Wall Street που λέει ότι η καλύτερη στιγμή ν' αγοράσεις [από τις «αγορές»], είναι όταν «τρέχει το αίμα στους δρόμους». Το ρητό λέγεται ότι το πρωτοεξέφρασε ένας γνωστός στον χρηματοπιστωτικό χώρο, ονόματι Bernard Baruch αλλά και στον πιο γνωστό John D. Rockefeller, Sr. Παρ όλα αυτά, οι περισσότεροι το αποδίδουν στον πασίγνωστο βαρώνο Rothschild.
Όταν βρίσκει χίλια δυο μεμπτά στην ερωτική συνεύρεση, τότε το κάνει για στήσει πορνοβιομηχανίες!
Όταν κηρύττει πόλεμο κατά του οινοπνεύματος, του καπνού, των ναρκωτικών, το κάνει για να βγάλει μέσω παράνομου εμπορίου πολλαπλάσια κέρδη, απεμπολώντας την κοινωνική ευθύνη!
Όταν απομακρύνει τον άνθρωπο απ' ότι τον προόρισε η φύση, αλυσοδένοντας τον στην μέγγενη της εργασίας ή της ανεργίας εναλλάξ, να κυνηγά συνεχώς το ίδιο πράγμα, το χρήμα, τότε έχει μετατρέψει μέγα μέρος του ανθρώπινου πληθυσμού σε σκλάβους που τους ελέγχει με μία και την ίδια αλυσίδα, το χρήμα.

► Η φαντασία

Ο άνθρωπος για να μάθει, μιμείται αρχικά την φύση.

Έχει όμως μέσα του την σπίθα που ανάβει το πρωτότυπο.
Όπως όμως η φωτιά για ν' ανάψει, χρειάζεται εκτός από την σπίθα και την κατάλληλη θερμοκρασία και εύφλεκτο υπόβαθρο, έτσι και η σπίθα της πρωτοτυπίας θ' ανάψει εκεί όπου υπάρχει η κατάλληλη σε ποσότητα και ποιότητα συσσωρευμένη γνώση, πίστη στην ανθρώπινη δυνατότητα και το κατάλληλο μυαλό που θα την περιέχει.

Έτσι γεννιέται η ιδέα.
Είναι κάτι που το έχουν διατυπώσει όλες οι μεγάλες μορφές της ιστορίας, της τέχνης της επιστήμης.
Είναι κάτι που έχει εμπεδώσει πολύ καλά η εξουσία μελετώντας αιώνες τώρα το εργαλείο που της παρέχει τα πάντα.
Τον άνθρωπο.
Έτσι απλώνει τα δίχτυα της και περιμένει. Όταν εμφανιστεί η φρέσκια ιδέα, οικειοποιείται τον δημιουργό της, την δυνατότητα του να την κάνει πράξη, και την δυνατότητα να την εφαρμόζει όπου αυτή θέλει και όχι όπου ενδεχομένως να υποδεικνύει ο δημιουργός, αδιαφορώντας για τυχόν αντιρρήσεις του. Μάλιστα με σύγχρονους «νόμους» και «συμβόλαια» καθιστά κάθε αντίθετη με την δική της άποψη ανενεργή.

Συνήθως χρησιμοποιεί το επιχείρημα «άλλο η πραγματικότητα, άλλο το επιθυμητό». Πρόκειται όμως για νόθα λογική των (Β-Υ-Α) που θέλουν να προσαρμόσουν στα μέτρα τους τις μεγάλες ιδέες, και να καταδείξουν σαν ανεφάρμοστο, ότι δεν συμφέρει τον συνασπισμό τους.(Φροντίζουν γι' αυτό οι σαλτιμπάγκοι της, οι πολιτικοί: "πολιτική είναι η τέχνη του εφικτού;;; και εφικτό τι είναι;;;").
Προσέξτε πώς με μύδρους υπέρ της ανόρθωσης των οικονομικών των κρατών, καταχρέωσαν πολλαπλάσια όλες τις οικονομίες στην Διεθνή Τράπεζα, ώστε να μην είναι δυνατόν να ξεφύγει τίποτε από την μέγγενη του χρέους! Πολύ περισσότερο, που αφού πάρει ότι θέλει, μετατρέπει τα ταλέντα που κατάφερε να θέσει στην υπηρεσία της, σε σαλτιμπάγκους διαφήμισης του τρόπου ζωής που χρειάζεται πακτωλούς χρημάτων, ώστε η επιθυμία μίμησης των ταλέντων του αθλητισμού, της τέχνης, της επιστήμης, που θα γεννηθεί σε πολλούς, να έχει σαν πρότυπο, ένα τρόπο ζωής που για τους πολλούς είναι απλησίαστος. Έτσι η δίψα, των νέων κυρίως, αλλά όχι μόνον, για μαθητεία τους σε κάποιον από όλους τους τομείς της τέχνης ή της τεχνολογίας ή της επιστήμης, να γίνεται εμπόριο και εκμετάλλευση.
Έτσι η δίψα των περισσότερων νέων στρέφεται στην απόκτηση του «ενός και μοναδικού αγαθού» δηλαδή του χρήματος, με φυσικό αποτέλεσμα να γίνονται σκλάβοι της εξουσίας.

Η ιδέα της θρησκείας, σαν μια πρώιμη προσπάθεια πίστης στο πνεύμα, παροχής γνώσεων και τρόπου ζωής, είναι μια επιτυχημένη ιδέα. Κοιτάξτε πόση διείσδυση στην ανθρώπινη κοινωνία έχει. Ο εγκλωβισμός της από την εξουσία, την μετάλλαξε σε εργαλείο διαιρέσεων, εκφοβισμού, εργαλείο απονέκρωσης της λογικής και της συνείδησης, ταφόπλακα στην αναζήτηση της γνώσης.
Η ιδέα της δημοκρατίας, σαν μέσο ομαδοποίησης των ανθρώπων, με στόχο την από κοινού πορεία χωρίς καταναγκασμούς και απάτη, είναι μια ιδέα που διατηρεί τη φρεσκάδα της χιλιάδες χρόνια τώρα. Κοιτάξτε με πόση λύσσα την πολεμά, επίσης για χιλιάδες χρόνια η εξουσία.

Η ιδέα του θεάτρου, σαν μέσο παιδείας ενηλίκων, ώστε να παρακινηθούν συναισθηματικά, να στοχαστούν πάνω σε συγκεκριμένες καταστάσεις και προβλήματα, να συνειδητοποιήσουν πράγματα και καταστάσεις που ενδεχομένως πέρασαν απαρατήρητα, παρά την σημασία τους, είναι μια εξαιρετική ιδέα. Κοιτάξτε πώς η εξουσία με μέσα, την αποστέρηση ελεύθερου χρόνου, την αποστέρηση οικονομικής δυνατότητας, τον εκχυδαϊσμό του προσφερόμενου θεάματος, την παράλλαξη της μέσα από τον κινηματογράφο και την τηλεόραση, την μετέβαλλε σε ισχυρότατο όπλο του οπλοστασίου της ενάντια στην ανθρώπινη συνείδηση.

Η ιδέα της πανανθρώπινης επικοινωνίας, είναι μια ιδέα που έχει πολύ βαθιές ρίζες πίσω στο χρόνο. Κατασκευή δρόμων, ζωγραφιές σε σπήλαια, έως βιβλίο, ιντερνέτ, αεροπλάνα και πολλά πάρα

πολλά άλλα μέσα που μπορούν να φέρουν τους ανθρώπους “κοντά”. Και από κοντά η εξουσία με, διόδια, ακριβούς λογαριασμούς τηλεφώνων, τελών ιντερνέτ, απαγορευτικό κόστος αγοράς μέσου μετακίνησης, φόρους και εξαιρετικά πολλά ακόμη φράγματα στην ανθρώπινη επικοινωνία.
Η αλήθεια είναι, ότι πλέον έχει ωριμάσει η ιδέα μιας παγκόσμιας γλώσσας επικοινωνίας. Το πώς μπορεί να πραγματοποιηθεί, είναι το ζητούμενο!...
Θεωρώντας βέβαιη, την σφοδρή αντίδραση της εξουσίας σε κάθε τέτοια προσπάθεια.

Εδώ αξίζει τον κόπο να στοχαστεί κανείς! Αν η προσπάθεια παγκοσμιοποίησης ήταν ειλικρινής, δεν θα ξεκινούσε από την καθιέρωση μιας παγκόσμιας γλώσσας; Κάθε άνθρωπος θα ήξερε δύο γλώσσες. Την “μητρική” του και την παγκόσμια! Στην μητρική του γλώσσα θα καθρεφτιζόταν όλα τα στοιχεία που αποτελούν την πολιτισμική του μήτρα. Αλλά με την παγκόσμια θα μπορούσε να συνεννοηθεί με κάθε άλλον άνθρωπο επί Γης και να μεταφέρει τον πολιτισμό του παντού, πράγμα που τώρα καθίσταται αδύνατο, από ένα χείμαρρο αγγλοαμερικάνικου πολιτισμικού μορφώματος που έχει κατακλύσει κάθε δημόσιο χώρο έκφρασης.
Το θέμα είναι ότι η εξουσία αντιδρά στην ιδέα αυτή γιατί δεν την συμφέρει! Αλλά αντιδρούν κι ένας συρφετός ανοήτων, που θεωρούν ότι θίγονται τα επαγγελματικά τους συμφέροντα! Έτσι γίνονται νεροκουβαλητές της εξουσίας που προωθεί το μέσον της! Κοινό παγκόσμιο νόμισμα! Κοινό νομισματικό σύστημα! Παγκόσμια Τράπεζα! Παγκόσμιος οργανισμός Εμπορίου! Παγκόσμιο Χρέος! Και όλα τα συναφή!

Η ιδέα της εξόδου του ανθρώπου από τον Γήινο χώρο είναι πεπρωμένο και διέξοδος. Αντί να γίνει με όρους καταναγκασμού, παρόμοιους με αυτούς που έγιναν η ανακάλυψη, εξερεύνηση και εποικισμός της Αμερικής, της Αυστραλίας ή της Αφρικής, ας γίνει με συνείδηση μιας εξαιρετικής έμπνευσης από το σύνολο των γήινων που αδελφωμένοι και αλληλέγγυοι, θα πάνε να συναντήσουν το πεπρωμένο τους και να μεταφέρουν το μήνυμα της αγάπης στον Γαλαξία. Εν πάσει περιπτώσει οι πατεράδες και οι μανάδες των ιδεών, ας αγαπήσουν λίγο περισσότερο τα παιδιά τους και ας μην τα αφήνουν τόσο άσπλαχνα στα χέρια άσχετων, μ' αντάλλαγμα χρήμα ή κάποια "καρέκλα".

Όπως γενιέται η ιδέα έτσι γεννιέται και το όνειρο.
Οι άνθρωποι συνυπάρχουμε σε πολλά όνειρα ταυτόχρονα: το όνειρο των γονιών για τα παιδιά τους, το όνειρο της τοπικής κοινωνίας, το όνειρο της μεγάλης κοινωνίας και φυσικά το όνειρο που διαμορφώνει το εγώ. Όσο τα όνειρα αυτά βρίσκουν κοινό τόπο έκφρασης όλα είναι ομαλά και ειρηνικά . Όταν ένα όνειρο πάψει να έχει κοινό τόπο μ’ ένα άλλο, τότε υπάρχουν συγκρούσεις και πόλεμοι. Π.χ. η οικογένεια που ονειρεύτηκε την κόρη της οδοντίατρο και πάσχισε να πραγματώσει αυτό το όνειρο, αλλά η κόρη φτιάχνοντας το δικό της όνειρο να γίνει ηθοποιός, έρχεται σε σύγκρουση με την οικογένεια.

Το όνειρο που προσφέρει η παγκοσμιοποιημένη κοινωνία μας στους νέους με την πλούσια πολυπράγμονα και ανερμάτιστη ζωή, τους καθιστά ποντίκια έτοιμα να πιαστούν στη φάκα.

Ονειρέψου πως είσαι η μάνα Γη.
Πάνω σου, κάποια παιδιά που εσύ τα γέννησες, αρπάζουν ότι έχουν τα υπόλοιπα που κι αυτά εσύ τα γέννησες, αλλά κι αυτό ακόμη δεν τους φτάνει. Πρέπει ν’ αποδειχθεί «τοις πάσι» ότι καλώς τα άρπαξαν. Πρέπει τα αδικημένα, να φωνάξουν όλα μαζί «ευχαριστώ!».
Εσύ όμως ξέρεις, σαν μάνα που είσαι, ότι ακόμη και τότε, ότι ποτέ, δεν πρόκειται να νιώσουν ευχαριστημένα. Είναι η δική σου ματιά που τους βαραίνει. Ίσως αν έπαυες να υπάρχεις….
Η ευρύτερη περιοχή που μπορούν να συνυπάρχουν όλα τα όνειρα (ακόμη και αυτό της εξουσίας, σαν κακός εφιάλτης) είναι ο χώρος του Λόγου.

Καταμερισμός της γνώσης είναι το μοίρασμα της γνώσης σε πολλούς τομείς ώστε ο καθένας να εξειδικεύει και να τελειοποιεί το αντικείμενό του το δυνατόν περισσότερο.

Σε μια κοινωνία Λόγου, είναι ότι φυσικότερο αφού δεν υπάρχουν στεγανά, μυστικά, υποκρισία. Άλλωστε η ανθρώπινη γνώση μπορεί θεωρητικά και πρακτικά να αποχτήσει τέτοιο μέγεθος, που δεν είναι δυνατόν να είναι φορέας της, μικρό μέρος μόνον της ανθρωπότητας.
Δυστυχώς ζούμε σε κοινωνία εξουσίας!
Τι σημαίνει αυτό;
Έρχεται κάποιος και λέει στον σιδερά: «Φτιάξε μου κάγκελα και θα πληρωθείς καλά». Λέει στον χτίστη: «Φτιάξε μου τοίχο και θα πληρωθείς καλά». Λέει στον στρατιώτη: «Φύλαξε τον χτίστη και τον σιδερά να κάνουν τη δουλειά τους ανενόχλητοι, και θα πληρωθείς καλά». Λέει στον γεωργό και το κτηνοτρόφο: «Ταΐστε τους χτίστες τους σιδεράδες και τους στρατιώτες όσο δουλεύουν και θα πληρωθείτε καλά». Αγνοί άνθρωποι οι σιδεράδες, οι χτίστες, οι αγρότες, οι κτηνοτρόφοι, πίστεψαν στα λόγια του κάποιου, κι έκαναν καλά την δουλειά τους.
Χρόνια πολλά.
Όταν ρωτούσαν: «Μα τι φτιάχνουμε;» η απάντηση ήταν μία: «Σσσ' το αφεντικό ξέρει!». Ρώτησαν τότε τον παπά: «Σσς! κάντε ότι λέει το αφεντικό κι ο Θεός είναι μεγάλος!».
Όταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου, είδαν και θαύμασαν. Όλα αυτά τα χρόνια έφτιαχναν μια φυλακή! Μόνο που οι ίδιοι ήταν μέσα στην φυλακή! Οι στρατιώτες, τους φρουρούσαν ώστε να μην φύγουν! Ώστε να μην μπορούν να αποφύγουν να κάνουν ό,τι ο κάποιος διέταζε!
Ποιος ήταν ο κάποιος;
Βάλτε το μυαλό σας να δουλέψει! Σας λέει τίποτε η λέξη δάνειο; η λέξη χρέος; η λέξη τράπεζα; η λέξη δικαστήριο; η λέξη πλειστηριασμός; η λέξη εξουσία;

Κοινωνικές δυνάμεις.

Οι δυνάμεις που χρησιμοποιεί ο άνθρωπος και μ' αυτές καταφέρνει να δαμάσει το περιβάλλον, και να επεκταθεί στον χώρο και τον χρόνο, αλλά συγχρόνως τις χρησιμοποιεί τόσο υπέρ, όσο και εναντίον των συνανθρώπων του, είναι δύο:

Η κοινωνική οργάνωση και η γνώση.

Κοινωνική οργάνωση έχουμε όταν με κάποιο μέσο δύο ή περισσότερα ανθρώπινα όντα προσπαθούν να πραγματώσουν κοινό έργο.
Η γνώση παράγεται διαχρονικά από το σύνολο των ανθρώπων και είναι σημαντική στην πραγμάτωση κάθε έργου.
Κανονικά οι δύο αυτές δυνάμεις, συνεργάζονται και ανατροφοδοτούν η μία την άλλη. Σηματοδοτούν την υπόδειξη της φύσης, την προτροπή του Θεού αν θέλετε, για το ζήστε μαζί, προσπαθήστε μαζί, πονέστε, χαρείτε, αγαπηθείτε, απολαύσετε, κοιμηθείτε, ξυπνήστε, πάντα μαζί. Γίνονται αρωγός της ανθρώπινης προσπάθειας, οδηγός της, σηματοδοτούν αυτό που γενικώς ονομάζουμε «πρόοδο» και πραγματώνουν αυτό που σε πολλά λογοτεχνήματα αναφέρεται σαν αδελφοσύνη, «όλοι για ένα και ένας για όλους». Σε κάθε περίπτωση, επειδή οι δύο δυνάμεις αυτές είναι πανίσχυρες, η φύση προνόησε να μοιράζονται σε όλο τον πληθυσμό της Γης. Αυτός που θα καταφέρει να τις συγκεντρώσει, αφαιρώντας τες από τους πολλούς, αποχτά τεράστια δύναμη. Γίνεται παντοδύναμος. (Μήπως όμως επιλέγει τον πιο σίγουρο δρόμο για την μοναξιά;)

Παράδειγμα οργάνωσης:
Στην κουζίνα χρησιμοποιούμε δεκάδες εργαλεία. Από πιρούνια και κουτάλια μέχρι ανοιχτήρια, ηλεκτρικές μικροσυσκευές και τα εξαρτήματά τους, πιάτα και δοχεία κάθε είδους, υλικά, βάση κάθε μαγειρέματος. Το να βρίσκονται όλα ριγμένα τυχαία, αναγκάζει κάθε φορά να ψάχνει κανείς στον σωρό να βρει το κατάλληλο. Η γνώση της καταλληλότητας κάθε ενός αντικειμένου είναι επίσης σημαντική.
Αν ταξινομηθούν κατά ομάδες και πραγματωθεί η γνωστική βάση της ύπαρξης καθ' ενός αλλά και της χρήσης του, τότε το παραγόμενο έργο θα γίνεται σωστότερα, σε μικρότερο χρόνο, με την

ελάχιστη δαπάνη ενέργειας.

Παράδειγμα οργάνωσης ανθρώπινης εργασίας:
Δέκα άνθρωποι αποφασίζουν να κατασκευάσουν μια αποθήκη.
Συνεννοούνται και σε μια μέρα, (προηγήθηκε η συλλογή των απαιτούμενων υλικών) την κατασκευάζουν.
Αν την ίδια αποθήκη αποφάσιζε να την κατασκευάσει ένας άνθρωπος μόνος του, είναι αμφίβολο ότι θα την κατάφερνε σε δέκα μέρες. Είναι αμφίβολο, ότι ακόμη και αν το κατάφερνε, το αποτέλεσμα θα είχε την ίδια ποιότητα. Επειδή ένας άνθρωπος μόνος του, για δέκα μέρες είναι αδύνατο ν' ασχολείται μόνο με την αποθήκη, αφού έχει να καλύψει και ανάγκες όπως τροφή, ανάπαυση και άλλες, χωρίς την κάλυψη των οποίων είναι αδύνατη η συνέχιση του έργου. (Προϋποτίθεται ότι υπάρχει στοιχειώδης ανθρώπινη βάση που τον στηρίζει).
Στην προηγούμενη περίπτωση, των δέκα, είναι δυνατόν ένας από τους δέκα να έχει αναπτυγμένη σε μέγιστο βαθμό γνώση και ικανότητα χτισίματος, άλλος κουφωμάτων, άλλος σκεπής, δηλαδή εν' ολίγοις στοιχειώδης καταμερισμός εργασίας. Στην περίπτωση του ενός, ακόμη και στην απίθανη περίπτωση που αυτός ο ένας καταφέρνει να κατέχει έστω σε πολύ καλό επίπεδο όλες τις απαιτούμενες γνώσεις και δεξιότητες, το να πρέπει συνεχώς να αφήνει την μια εργασία για να δημιουργήσει την υποδομή για μια άλλη τον κουράζει και πνευματικά και ψυχικά.
Ακόμη και το να πρέπει να κατεβεί από την σκάλα για να πάρει το σφυρί, είναι ένας κόπος που θα αποφευχθεί στην περίπτωση των δέκα, αφού με το «Γιώργο, πέτα μου το σφυρί!» θ' αποφευχθεί το ανεβοκατέβασμα.
Αν λάβουμε υπ' όψιν ότι ένας απ' όλους, ο γεροντότερος ή ο σοφότερος ή ο πιο έμπειρος θ' αναλάμβανε το γενικό πρόσταγμα, συντονίζοντας τις διάφορες εργασίες, αντιμετωπίζοντας τυχόν καθυστερήσεις, και έχοντας κατά νου το συνολικό έργο, αφήνοντας έτσι την δημιουργικότητα των υπολοίπων στο επί μέρους, θα επιτυγχάναμε ίσως το βέλτιστο ποιοτικά αποτέλεσμα, στον ελάχιστο δυνατό χρόνο, με σπατάλη της μικρότερης δυνατής ενέργειας.
Στον τομέα του κέρδους, η δυνατότητα συνεργασίας των δέκα (χωρίς ιεραρχικές επιβολές ή δεσμεύσεις) είναι από μόνη της ένα κέρδος ανεκτίμητο. Η εργασία τους πραγματώθηκε με παράλληλη συναισθηματική κάλυψη και των δέκα, αφού η παρακίνηση του ενός προς τον άλλο ήταν σημαντικός παράγοντας προώθησης του έργου, η αλληλοκάλυψη στοιχείο εξάλειψης του στρες που συνεπάγεται η μοναχική εργασία και η υπερηφάνεια και η ικανοποίηση του καθ' ενός από τους δέκα ως προς το αποτέλεσμα, συγκρινόμενη με αυτήν του ενός, είναι μεγαλύτερη.
Είναι προφανές ότι η εργασία των πολλών έχει μόνον πλεονεκτήματα. Έχει μόνον ένα μειονέκτημα! Χωρίς να είναι απαραίτητο, πολλές φορές εμφανίζεται σαν ανυπέρβλητο. Είναι η διχογνωμία και λίγο παραπέρα η διαφωνία και ο διχασμός.
Αν κάποιος βάλει ανάμεσα τους, τον παράγοντα αξιολόγηση, με στόχο την ανάλογη αμοιβή και πει ότι: ο συντονιστής αξίζει περισσότερο από τον μπετατζή, κι κουφωματάς λιγότερο από τον σοβατζή και οι δέκα το αποδεχθούν, τότε έβαλαν ηθελημένα ή άθελα μεταξύ τους τον διχασμό, την εξουσία, σκότωσαν κάθε πλεονέκτημα που περιγράφηκε πιο πάνω, υπέρ αυτού που εισήγαγε ανάμεσα τους την ιεραρχία.

Βέβαια την οργάνωση την αντιλαμβάνονται και ομάδες που συνεργούν με παράλογους και ανήθικους στόχους. Όπως για παράδειγμα συμμορίες, στρατοί ετοιμοπόλεμοι, δίκτυα εμπορίας ναρκωτικών, δίκτυα πορνείας, ακόμη οργανώσεις φανατικών οπαδών ομάδων ποδοσφαίρου, αλλά και ποικίλες άλλες.

Η ιδέα έχει πάντα γεννήτορα το άτομο. Αλλά για να γίνει γνώση, να εφαρμοστεί με επιτυχία, να διατηρηθεί, να διαδοθεί, να εμπλουτιστεί και στη συνέχεια να εφαρμοστεί για τους πολλούς, έχει ανάγκη της ομάδας.

Η γνώση είναι εργαλείο. Και σαν εργαλείο μπορεί να χρησιμοποιηθεί σωστά ή λάθος. Κατά την

χρήση της πολύ σημαντική είναι η πρόθεση.
Πρόθεση να επιφέρει αλλαγές και ωφέλεια σε όσο το δυνατόν περισσότερους ή πρόθεση να εκμεταλλευτεί τους πολλούς προς όφελος των λίγων. Με σεβασμό στο περιβάλλον ή με αδιαφορία για τις επιπτώσεις που μπορεί να επιφέρει σ' αυτό. Άρα η χωρίς συναίσθημα, λογική και συνείδηση, χρήσης της, μπορεί να καταλήξει υπονομευτική και επιβλαβής.

Η υπέρτερη γνώση των αποικιοκρατών, σε όλη τη διάρκεια της αποικιοκρατίας αλλά και πολύ μετά, επέφερε πλείστα όσα δεινά σε όλους τους γηγενείς πληθυσμούς. Εκατομμύρια τα θύματα της αποικιοκρατίας ανάμεσα στους αυτόχθονες. Η ιστορική μελέτη του σήμερα «ανακαλύπτει» γενοκτονίες. Αλλά βέβαια η τεχνολογική υπεροχή των αποικιοκρατών είναι που οδήγησε στις σφαγές αυτές. Η λάθος χρήση γνώσης.

Λένε ότι τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο τον τερμάτισε η βόμβα στη Χιροσίμα. Ιδού μια ακόμη απόδειξη του πώς, η γνώση μπορεί να γύρει την ζυγαριά προς τη μεριά αυτού που την κατέχει.

Η κοινωνική οργάνωση και η γνώση δημιουργούν κοινωνική μνήμη.
Η κοινωνική μνήμη είναι ένα είδος περιβάλλοντος για την ανθρώπινη πνευματικότητα.
Επί παραδείγματι, τα ψάρια χρειάζονται ένα περιβάλλον υγρού στοιχείου. Τα πουλιά δεν μπορούν να ζήσουν στο περιβάλλον των ψαριών. Ούτε οι πίθηκοι στην Ανταρκτική. Ομοίως ο άνθρωπος με την τεράστια δυνατότητα προσαρμοστικότητας και την χρησιμοποίηση της γνώσης έχει καλύψει σε ανθρώπινη παρουσία όλον τον πλανήτη. Αλλά έχει κι αυτός όρια. Χρειάζεται οξυγόνο, καθαρό νερό, ποιοτική τροφή, μεταβολές θερμοκρασίας και υγρασίας σε ανεκτά επίπεδα και πολλά άλλα.
Ουσιαστικά η κοινωνική οργάνωση αγκαλιά με τη γνώση αποτελούν την βάση ανάπτυξης αυτού που ευρέως αποκαλούμε "Πολιτισμός". Πολιτισμός είναι η διαχρονική προσπάθεια του Ανθρώπου να εκφραστεί μέσω του Λόγου!

Το πνευματικό περιβάλλον του ανθρώπου είναι αυθύπαρκτο;
Αυτοσυντήρητο;
Προφανώς όχι!
Υπάρχουν δύο βασικές τάσεις προς την κατεύθυνση της δημιουργίας ανθρώπινου πνευματικού περιβάλλοντος.
Η μία είναι αυτή της ιεραρχίας. Ότι κάποιοι από τους ανθρώπους έχουν «θεϊκά προσόντα», ενώ οι άλλοι είναι «αναλώσιμοι». Είναι το πνευματικό περιβάλλον που βασίζεται στην πυραμιδική διαστρωμάτωση του κοινωνικού ιστού. Πάνω το κεφάλαιο, μετά οι υπηρέτες του, μετά οι υπηρέτες των υπηρετών του κεφαλαίου, και κάτω η ανθρωπομάζα.
Η άλλη είναι ότι οι άνθρωποι είναι κατ' αρχήν ίσοι. Όλοι, χωρίς καμία εξαίρεση, έχουν δικαίωμα στη ζωή, στην ανθρώπινη μνήμη και γνώση, στην απόλαυση αγαθών και υπηρεσιών. Η πλήρης ανάπτυξη αυτού του πνευματικού περιβάλλοντος οδηγεί σε μια κοινωνία, ισότητας – αγάπης – αδελφοσύνης – αλληλεγγύης.

Κάθε μια από τις δύο αυτές τάσεις προσπαθεί να επεκτείνει το πεδίο δράσης της στην ανθρωποσυνείδηση, σε βάρος της άλλης. Είναι δηλαδή σε αντιπαράθεση, σε ένα αρχέγονο πόλεμο, που αμείωτος σε ένταση φθάνει ως τις μέρες μας.
Ας δούμε πώς γεννιούνται και αναπτύσσονται τα δύο περιβάλλοντα:
Μια ομάδα με υπερβάλλοντα εγωισμό, αποφασίζει, ότι αυτή είναι η ομάδα εξουσίας.
Τα παιδιά της μεγαλώνουν δίνοντας διαταγές. Εξυπηρετούμενα από άλλους που έχουν εμπεδώσει την συνείδηση του υπηρέτη. Η διατήρηση των προνομίων γίνεται σκοπός ζωής για τα παιδιά αυτά και τα παιδιά των παιδιών τους.
Η ομάδα που ανάλωσε τη ζωή της υπηρετώντας την ομάδα εξουσίας, εμπεδώνει στα παιδιά της τον τρόπο ζωής της. Εκεί πάνω οι αφέντες, εδώ κάτω εμείς. Έως ότου τα παιδιά αυτά συνειδητοποιήσουν το λάθος, έχουν ήδη συνηθίσει να υπηρετούν, να σκέπτονται άλλοι για

λογαριασμό τους, να υποτιμούν τη γνώση, χάριν της αποκλειστικότητας που διεκδικούν τα αφεντικά στη γνώση και μιας υποσυνείδητης επιταγής ότι η γνώση θα τους φέρει σε αντιπαράθεση με τα αφεντικά. Η οργάνωση των ομάδων γίνεται αποκλειστικά κατ' επιταγή των αφεντικών. Οποιαδήποτε σκέψη για διαφορετική οργάνωση θα τους φέρει σε αντιπαράθεση με την ομάδα εξουσίας.
Η ανατροπή της παραπάνω ανθρωποσυνείδησης θα γίνει σχεδόν αποκλειστικά λόγω της απληστίας και της μοχθηρίας της ομάδας εξουσίας. Αφού η βία είναι αποκλειστικό προνόμιο της ομάδας αυτής.
Αφού η αδιαφορία είναι το βασικό γνώρισμα της ομάδας εξουσίας για την ομάδα των πολλών, αλλά δυστυχώς και των μελών της ομάδας των πολλών μεταξύ τους.
Μια τρίτη ομάδα κατορθώνει «να βάλει στο χέρι» την γνώση και την ροή πληροφορίας. Παραπληροφορώντας και την ομάδα εξουσίας και την μεγάλη ομάδα, γίνεται ρυθμιστής των μεταξύ τους σχέσεων. Τώρα η εξουσία μετατοπίζεται προς την πλευρά της ομάδας που υποκρίνεται. Που εξαπατά και τους δύο άλλους, και καμώνεται ότι σέβεται την φανερή εξουσία, και καμώνεται ότι στέργει την βάση. Τέτοιες ομάδες υπάρχουν σήμερα, στην εκκλησία, στο τραπεζικό σύστημα, στο κομματικό συνδικαλισμό και αλλού. Οι ομάδες αυτές ποτέ δεν θα οδηγήσουν σε ανατροπή, αφού η διαρκής αντιπαράθεση της κορυφής με τη βάση κάνει τις ίδιες ισχυρότερες.
Μια τέταρτη ομάδα συνειδητοποιεί το ψέμα, ότι η άρχουσα τάξη έχει φύσει προνόμια. Συνειδητοποιεί και το παιχνίδι υποκρισίας της τρίτης ομάδας. Αντιλαμβάνεται ότι για να ανατρέψει το πνευματικό περιβάλλον που έχει επιβληθεί πρέπει να αφυπνίσει τη βάση. Έργο δύσκολο από πολλές απόψεις. Αφού αντιλαμβάνεται ότι:
Δεν είναι δυνατόν να το κάνει με τη βία. Και, για το ότι υστερεί στον τομέα της βίας σε σχέση με την αρχηγική ομάδα, και, για το ότι η επικράτηση με την χρησιμοποίηση της βίας θα την έβαζε στη συνείδηση της βάσης στο ίδιο βάθρο που στέκεται η άρχουσα ομάδα.
Δεν είναι δυνατόν να το κάνει με απάτη και υποκρισία. Αφού πάλι η συνείδηση της κοιμισμένης βάσης θα την ταύτιζε με την τρίτη ομάδα.
Το να αδιαφορήσει, απλά θα διαιωνίσει το πνευματικό υπόβαθρο που διασώζει την πυραμιδική διαστρωμάτωση της κοινωνικής δομής, όποια θέση κι αν διαλέξει η ίδια.
Ο μόνος τρόπος που απομένει είναι να ξυπνήσει τις κοιμισμένες συνειδήσεις των πολλών, σε βάθος στοχασμού όσο και πλάτος πληθυσμού, με την επικοινωνία, με το λόγο.
Οι αντιτιθέμενες ομάδες εξουσίας, θα χρησιμοποιήσουν κάθε μέσον για να αποτρέψουν την αφύπνιση.
Θα κολακέψουν τη βάση, ώστε κάθε ηλιθιότητα να φαντάζει με εξυπνάδα. Ηλιθιοποίηση!
Θα την κάνουν να σιωπά και απλά να κουνά καταφατικά το κεφάλι.
Θα την κάνουν να εκφράζεται ακατάσχετα, χωρίς επίγνωση και θα βάλει πάμπολλους χειροκροτητές κάθε βλακείας, ώστε η ανοησία να γίνει τρόπος ζωής.
Θα βάλουν την τηλεόραση να παίζει συνεχώς ταινίες σεξ και βίας με γρήγορη πλοκή ώστε το επιθυμητό να μην αφήνει περιθώρια περίσκεψης.
Θα σκορπίσουν ψυχοτρόπες ουσίες σε όλους τους πληθυσμούς ώστε να μολυνθεί το ανθρώπινο, το φυσιολογικό.
Όπως το περιγράφει ο Χάξλεϊ στο «Θαυμαστός Καινούργιος Κόσμος».
Θα κάνει το χρήμα, μονάδα μέτρησης δυνατότητας ζωής. Κάτω από ένα όριο, απλά πεθαίνεις.
Θα εξοντώσει με μανία κάθε προσπάθεια που στρέφεται σε κατάργηση της δουλείας των ανθρώπων της βάσης.
Όπως το περιγράφει ο Όργουελ στο «1984. Ο Μεγάλος Αδερφός».
Θα νοθεύσει τη γνώση και την πληροφορία ώστε ποτέ να μην κατορθώσουν να γίνουν σπίθες αφύπνισης.
Όπως το περιγράφει ο Μπράντμπερι στο «Φαρενάιτ 451».
Και το δυσκολότερο δεν είναι ότι πρέπει να αφυπνιστούν οι σκλάβοι της βάσης. Το δυσκολότερο είναι να αφυπνιστούν και να συνειδητοποιήσουν και οι ομάδες εξουσίας ότι με τον τρόπο που

ενεργούν, γίνονται και οι ίδιοι σκλάβοι των πρακτικών τους, ότι χάνουν ή αλλοιώνουν την συνείδηση τους χάριν μιας ανόητης βουλιμίας για επικράτηση.
Εν ολίγοις αν η γνώση χρησιμοποιείται σε περιβάλλον Λόγου, με συναίσθημα, λογική, συνείδηση, μπορεί να κάνει τη Γη παράδεισο. Αν χρησιμοποιείται σε περιβάλλον (Β-Υ-Α), μπορεί να κάνει τη Γη κόλαση.

Τόσο η κοινωνική οργάνωση όσο και η παραγωγή γνώσης είναι αποτελέσματα έκφρασης της ανθρώπινης πνευματικότητας.
Σε μια υγιή ανθρώπινη κοινωνία, που επικρατεί ο Λόγος, η κοινωνική οργάνωση είναι το αυτονόητο. Η ανάγκη συναισθηματικής κάλυψης των ατόμων τα φέρνει σε επαφή. Η λογική της κάλυψης των αναγκών με την ελάχιστη καταβολή προσπάθειας (φυσικός νόμος) τους δίνει την δυνατότητα της συνεργασίας σε κάθε τομέα ενώ η γνώση είναι άπλετα στην διάθεση όλων και όλοι έχουν συνείδηση ότι μπορεί να γίνει επιβλαβής η αλόγιστη χρήση της, άρα είναι ιδιαίτερα προσεκτικοί στο θέμα αυτό.
Σε μια κοινωνία Λόγου, η κοινωνική οργάνωση έχει σαν βάση της την οικογένεια (όχι αναγκαστικά την πυρηνική, μπαμπάς – μαμά – παιδιά, αλλά κάθε μορφή ομαδικής έκφρασης που τα μέλη της συνδέονται με δεσμούς συντροφικότητας, επικοινωνίας, αγάπης, περιορίζουν τις συμπεριφορές (Β-Υ-Α) στο ελάχιστο δυνατό, χρησιμοποιώντας σαν βασικό εργαλείο τον Λόγο και δίνοντας με το παράδειγμα τους δρόμο και στόχο στα παιδιά που μεγαλώνουν).
Στην κοινωνία Λόγου ο ανταγωνισμός είναι κάτι το αδιανόητο.
Επομένως όταν τα παιδιά φθάσουν σε σχολική ηλικία, κοινωνικοποιούνται με τα άλλα παιδιά, φυσικά και αβίαστα, ενώ το σχολείο της κοινωνίας του Λόγου, δεν είναι πια η μηχανή που λειαίνει την διαφορετικότητα, ούτε το κλύσμα που παροχετεύει γνώση.

Ο δάσκαλος της κοινωνίας Λόγου δεν υποτιμά την κοινωνική οργάνωση προς χάριν της γνώσης κι αντίστροφα.
Αργότερα, στην ένταξη των παιδιών στην παραγωγική διαδικασία προς όφελος ατομικό αλλά και κοινωνικό, κανείς δεν αναγκάζεται με οποιοδήποτε μέσον. Η κοινωνική δομή από μόνη της παρακινεί στην συμμετοχή, καταδεικνύει την αξία της γνώσης, αφού ψεύτικες αξίες όπως το χρήμα έχουν περιοριστεί στο απολύτως απαραίτητο, και το άτομο απολαμβάνει σε ίσο βαθμό με κάθε άλλο, γνώση και κοινωνική οργάνωση. Η αρωγή όλων προς όλους είναι φυσικό αυτονόητο και δεν νοείται πρόοδος κάποιων που πατούν πάνω σε δυστυχία κάποιων άλλων.

Σε μια κοινωνία εξουσίας, γίνεται βέβαια αντιληπτή η αξία τους. Το θέμα όμως εδώ τίθεται διαφορετικά. Οι δύο πανίσχυρες δυνάμεις, κοινωνική οργάνωση και γνώση, πρέπει πάσει θυσία να τεθούν υπό τον έλεγχο της εξουσίας και όχι μόνον. Πρέπει να φαίνεται τοις πάσι, ότι εξ' αυτής εκπορεύονται αμφότερες. Ότι δεν είναι δυνατόν να υπάρξει κοινωνική οργάνωση διαφορετική από αυτήν που καταδεικνύει η εξουσία.
Η εξουσία όμως επειδή δεν μπορεί να αντιληφθεί πώς είναι δυνατόν να υπάρξει κοινωνία ισότητας και αδελφοσύνης, (ισότητας ως προς τις παρεχόμενες δυνατότητες από το κοινωνικό σύνολο στο κάθε άτομο χωριστά και αδελφοσύνη που προέρχεται από το ότι κάθε ιεράρχηση είναι πρόσκαιρη και αφορά την παραγωγή συγκεκριμένου έργου και όχι την κοινωνική θέση), ούτε μπορούν να αντιληφθούν κάτι λάθος, στο πώς είναι δυνατόν οι ίδιοι να «έχουν», όταν βλέπουν τον απέναντι που δεν «έχει»! Ότι είναι δυνατόν όλοι οι άνθρωποι να καλύπτουν τις ανάγκες τους, χωρίς να χρειάζεται κάποιοι να υποφέρουν!

Όποτε λοιπόν ξεκινά μια προσπάθεια για να φανεί κάποιος διαφορετικός τρόπος κοινωνικής οργάνωσης, η εξουσία στρέφεται ενάντια, και με τα γνωστά μέσα της τον διαγράφει από προσώπου γης.
Έτσι εξαφάνισε, είτε με πρόσχημα διάφορους προσηλυτισμούς (βλέπε εκχριστιανισμούς), είτε χωρίς προσχήματα, κοινωνίες που είχαν αναπτυχθεί με διαφορετικό τρόπο από αυτόν που

υπαγορεύει η δυτική κουλτούρα.
Την γνώση την φοβάται. Γι' αυτό την περιχαρακώνει. Η μεγάλη μάζα εξοικειώνεται με ότι πιο φτηνό, ενώ της πλασάρεται επιτήδεια το «γιατί να σκεφτώ; είναι κουραστικό!...».
Αυτοί που έχουν την ικανότητα να παράγουν και να εφαρμόζουν τη γνώση, ντύνονται με ιδιότητες που φαντάζουν στους πολλούς ακατανόητες έως απεχθείς, είτε απομονώνονται, έως εξοντώνονται πνευματικά είτε και φυσικά. Στον τομέα απομόνωση, είναι αλήθεια, ότι στους χρόνους μας έχει να επιδείξει αξιοσημείωτη εφευρετικότητα η εξουσία. Προσέξτε με πόση τέχνη σκορπίζει την διαφθορά και την αμάθεια έως την κακοπροαίρετη ημιμάθεια.
Επί παραδείγματι ο Αϊνστάιν παρουσιάστηκε στους συγχρόνους του αλλά και διαχρονικά σαν τρελός επιστήμονας, ενώ αποσιωπήθηκε η σαφής πολιτική του άποψη και τοποθέτηση υπέρ της δημοκρατίας. Ως και σχέδιο ειρηνικής συνύπαρξης Εβραίων – Παλαιστινίων εκπόνησε!..
Ο Σωκράτης εξαναγκάστηκε να πιει κώνειο επειδή κατηγορήθηκε ότι διαφθείρει τους νέους.
Ο Χριστός παρουσιάζεται σαν κάτι άπιαστο (Θεός) και παραβλέπεται ότι ο λόγος του, λόγος ανθρώπινος, στρέφεται ενάντια στην τάξη των Εβραίων κοτζαμπάσηδων (Γραμματείς - Φαρισαίοι), ενάντια στη «φυσική» υπεροχή των Ρωμαίων κατακτητών, αλλά και ενάντια στον «ραγιαδισμό» των συγχρόνων του, Εβραίων, που η διαμάχη Ιουδαίων – Σαμαρειτών, (αριστεροί – δεξιοί της εποχής;) αφήνει χώρο στο να γίνεται ο σκλάβος πιο σκλάβος, έως το ζώο.

→ Στο πεδίο της βίας:
Οι ομάδες που παραδοσιακά έκαναν επάγγελμα τον πόλεμο, επισείουν την απειλή σε άλλες. Ο πολυπληθέστερος στρατός νικά τον ολιγαριθμότερο εφόσον δεν παρεμβαίνουν άλλες κοινωνικές δυνάμεις, αλλά και ο στρατός ο ίδιος για να συντηρηθεί σε καιρό ειρήνης, χρειάζεται ένα πακτωλό χρημάτων, καταντώντας πολλές φορές καταβόθρα απορρόφησης του κόπου των πολιτών. Το ίδιο και η εμπορία των όπλων, πυρομαχικών, πολεμικής τεχνολογίας, είναι, με βάση στοιχεία έγκυρων περιοδικών του χώρου διεθνούς κυκλοφορίας, η επικερδέστερη επιχείρηση. Μια επιχείρηση που στα υψηλά κλιμάκια ελέγχει κυβερνήσεις χωρών. Άλλωστε είναι ακαταμάχητα, τόσο το επιχείρημα «ή αγοράζεις τα όπλα που παράγω, ή τα δοκιμάζω πάνω σου», όσο και οι μεγάλες μίζες που κυκλοφορούν στους χώρους αυτούς.
Η γνώση παρείχε στην εξουσία οπλοστάσια που είναι ακαταμάχητα.
Πυρηνικά, πυραύλους, στοχεύσεις ακριβείας, μέχρι και τεχνητούς σεισμούς ή τεχνητούς τυφώνες εικάζεται ότι μπορούν να προκαλέσουν οι έμποροι του πολέμου. Η τεράστια όμως δυνατότητα καταστροφής που συνεπάγονται τα μοντέρνα αυτά οπλικά συστήματα, μικραίνει το κλαμπ της εξουσιαστικής ομάδας που μπορεί να τα χειριστεί. Απλά απαγορεύεται στους άλλους να τα αναπτύξουν και να τα κατέχουν.
Μακροπρόθεσμα το κλαμπ αυτό θα είναι οι αφέντες και οι υπόλοιποι σκλάβοι.

→ Στο πεδίο της υποκρισίας:
Ο βομβαρδισμός από τα ΜΜΕ της μάζας με ορισμένο life style και ανακριβείς έως ψεύτικες ή και κατασκευασμένες ειδήσεις, φέρνει το παιχνίδι της εξουσίας μέσα στο ίδιο το άτομο.
Υπό την έννοια: « Μην σκέπτεσαι, αφού εμείς σκεπτόμαστε και φροντίζουμε για σένα. Εσύ κοίτα νάχεις λεφτά κι εμείς θα ικανοποιήσουμε κάθε "επιθυμία σου".»
Κι ο απονήρευτος νέος βάζει την ορμή και την ενεργητικότητά του στην υπηρεσία το χρήματος. Μα όσο κι αν δουλεύει, ένα πολύ μικρό μέρος της αξίας της εργασίας του επιστρέφει στον ίδιο. Κι ακόμη μικρότερο επενδύεται σε κοινωνική αξία. Το μεγάλο μέρος, το προσπορίζεται η εξουσία με τους παρατρεχάμενους.
Μια χυδαία οικονομική επιστήμη δίνει ένδυμα σοβαρότητας στην κλεψιά.
Ένα φαρισαϊκό νομικό σύστημα της παρέχει νομική βάση και σοβαροφάνεια.
Μια εκκλησία μόνο κατ' όνομα, δείχνει με κάθε τρόπο, ότι ο «δρόμος του θεού» κοστίζει «κάποια» χρήματα!
Μια εκπαίδευση που θα "αξιολογείται", από την ικανότητα της να παράγει δούλους των αφεντάδων, ικανούς να τους υπηρετούν στις "πολύπλοκες" απαιτήσεις τους.

Μια υγεία, που για τον φτωχό είναι ένας πρόχειρος επίδεσμος, μια ασπιρίνη για κάθε πάθηση, ένα υπνωτικό για να μην πολυσκέφτεται, ένα δηλητήριο, με πανεπιστημιακή πιστοποίηση ότι δεν βλάπτει, για να μας αδειάζει τη γωνιά!...
Ο πλούτος που παράγεται από τα έθνη οδηγείται στις τσέπες υπερεθνικών καταφερτζήδων, που στοχεύουν μακροπρόθεσμα στην κατάλυση των κρατών και των εθνών, μοναδικό εμπόδιο, στην δημιουργία της δικής τους οργανωμένης σε παγκόσμια κλίμακα ομάδας εξουσίας.
Με πρόσχημα την εθνική ασφάλεια, οι πολίτες μετατρέπονται σε ανδρείκελα. Το ανθρώπινο σώμα και το ανθρώπινο πνεύμα γίνονται παρανάλωμα, χάριν της κίνησης και της κερδοφορίας του χρήματος. Το αντίστροφο, που θα ήταν και το φυσικό, είναι προνόμιο μόνον των μελών της ομάδας εξουσίας.

→ Στο πεδίο της αδιαφορίας:
Ένα πλήθος αδιάφορων για τα κοινά, κατασκευασμένων από την εξουσία, που ο ένας παρασέρνει τον διπλανό του σε παρόμοια συμπεριφορά και όλοι μαζί φτιάχνουν ένα ποταμό ηλιθιότητας από τον οποίο για να βγει κανείς είναι σχεδόν αδύνατο, αρκείται στις πολυδιαφημιζόμενες σπέσιαλ ιδιότητες του «απλού και υπάκουου πολίτη», χρησιμεύοντας σαν εκλογική βάση των πολιτικών «μαριονέτες» που υποδεικνύει η εκάστοτε εξουσία, μετατρέπεται σε φθηνό εργατικό δυναμικό, και μονάδες αλόγιστης κατανάλωσης.
Η εξουσία διακηρύσσει μέσα από τα τυφλά όργανά της, τα ΜΜΕ, το ενδιαφέρον της για τον πολίτη, μα στην πραγματικότητα αδιαφορεί γι' αυτόν. Όταν δεν της παρέχει την εργασία του και κάθε δυνατότητα που του έχει χαρίσει η φύση, προτιμά να τον στείλει στον Καιάδα.

→ Στο πεδίο του Λόγου: Δεν υπάρχουν άλλες ομάδες εκτός από την προφανή ανθρώπινη ομάδα. Εφόσον ο άνθρωπος λειτουργεί με συναίσθημα, λογική, και συνείδηση, αποδέχεται τον κοινωνικό ρόλο του, όσο και αυτόν του ρυθμιστή της καλής λειτουργίας της βιόσφαιρας. Στο πεδίο του Λόγου οι αποδοχές του Πρωθυπουργού δεν υπάρχει λόγος να είναι πολλαπλάσιες απ' αυτές του εργάτη, ούτε ο Πρωθυπουργός καταδέχεται να παρακάμψει την σειρά στο σούπερ μάρκετ για να μην περιμένει. Άλλωστε οι μεγάλες διαφορές, είναι αυτό που επιδιώκει η εξουσία, ώστε να έχει πάντοτε λόγο.

Είναι άξιο προσοχής όμως, ότι ακόμη και στην σημερινή κοινωνία που κυριαρχείται από (Β-Υ-Α), η πρώτη επαφή, με στόχο τον σχηματισμό ομάδας, γίνεται μέσω του λόγου.
Ενός ψεύτη και υποκριτή λόγου που ζητά να εξαπατήσει! Από τη θρησκεία, το σχολείο, τα ΜΜΕ, τους πολιτικούς, την παρέα, έως την ίδια την οικογένεια όπου παραπλανημένοι γονείς παραπλανούν τα ίδια τους τα παιδιά και τους παρέχουν ψεύτικη πίστη και ψεύτικους στόχους.

Η γνώση είναι δύναμη που παράγει ο Λόγος.
Είναι ο μόνος λόγος, που κάνει την εξουσία να ανέχεται και ως ένα βαθμό να καλλιεργεί τον Λόγο. Γιατί την γνώση μόνο σαν δύναμη επικράτησης την αντιλαμβάνεται. Τα άλλα χαρίσματα της αδυνατεί να τα κατανοήσει. Την καλλιέργεια του Λόγου την πραγματοποιεί προσεταιριζόμενη αυτούς που έχουν την δυνατότητα να παράγουν γνώση με διάφορους τρόπους:
Τους ξεγελά με υποκρισία παρέχοντας τους προνόμια και αμοιβές τονώνοντας παράλληλα την φιλαυτία τους, ότι αυτοί είναι οι ικανοί, οι εργατικοί, ενώ οι άλλοι τεμπέληδες ή ακατάλληλοι.
Τους αναγκάζει με βία, με την στέρηση στοιχειωδών μέσων επιβίωσης, με απειλές κατά προσφιλών προσώπων.
Αδιαφορεί για την σωστή χρήση της γνώσης, αφού την χρησιμοποιεί με γνώμονα αποκλειστικά το συμφέρον της.
Η γνώση σαν δύναμη μπορεί να κάνει λίγους, ακατανίκητους απέναντι στους πολλούς κι αυτό γοητεύει την εξουσία αφάνταστα. Είναι το ραβδάκι του μάγου, με το οποίο μπορεί να κάνει θαύματα. Αυτός είναι ο λόγος που από τη μια πρέπει να την καλλιεργεί, από την άλλη όμως πρέπει να την στερήσει από τον φυσικό της κτήτορα, τους πολλούς. (Όπως ακριβώς το χρήμα!)

Μακροπρόθεσμα, θα οδηγήσει τον χωρισμό του πλανήτη μας σε ζώνες. Όποια κι αν είναι η δικαιολογία, ο στόχος θα είναι ο αυστηρός έλεγχος διακίνησης της γνώσης και ο περιορισμός της ανθρώπινης επαφής.

Όταν λέμε άνθρωπος, τις περισσότερες φορές ο νους μας αναφέρεται στην ομάδα και λιγότερο στο άτομο, μια και η έννοια άνθρωπος είναι διαχρονική και ανεξάρτητη από τον χώρο. Οι ομάδες και τα άτομα που απομονώνονται από το σύνολο χάνονται ή βραδυπορούν τόσο που στο τέλος αποκόπτονται. Ο άνθρωπος από νωρίς συνειδητοποίησε ότι η δύναμη της ομάδας είναι καταλυτική. Το ίδιο και της γνώσης.
Η ομαδοποίηση των ανθρώπων είναι φυσική ανάγκη.
Η κοινωνική δύναμη που προκύπτει από την δυνατότητα αυτή είναι σημαντική.
Κάλυψη αναγκών, ανθρώπινη επαφή, δημιουργία γνώσης, απόλαυση.
Με ποιον τρόπο όμως προσπαθείται η ομαδοποίηση των ανθρώπων;
Είναι αποτέλεσμα συνειδητής επιλογής, η ένταξη σε συγκεκριμένη ομάδα;
Κανείς δεν μπορεί να διαλέξει την οικογένεια από την οποία προέρχεται...

Ο άνθρωπος από την γέννησή του είναι ενταγμένος σε ομάδες. Πρώτη και σημαντική ομάδα για την εξέλιξή του στα αρχικά στάδια της ζωής του είναι τα άτομα που τον γέννησαν. Αυτό που ευρέως ονομάζουμε οικογένεια. Στην φάση αυτή γεννιούνται οι πρώτοι συναισθηματικοί δεσμοί με τα άλλα άτομα. Βεβαίως η οικογένεια όποια κι αν είναι η μορφή της περιέχεται σε μεγαλύτερες κοινωνικές ομαδοποιήσεις τις οποίες κληρονομεί με φυσικό τρόπο ο νέος άνθρωπος. Αν η οικογένεια και το άμεσο περιβάλλον δεν αναπτύξουν σε επαρκή βαθμό την λογική στο νέο άνθρωπο, επικρατεί το συναίσθημα, με αποτέλεσμα να μένει εγκλωβισμένος στα αρχικά συναισθήματα της βασικής ομάδας. Επειδή όλες οι οικογένειες δεν έχουν τις ίδιες δυνατότητες, έρχεται η μεγαλύτερη ομάδα με την όποια μορφή εκπαίδευσης, να εμπεδώσει στο άτομο περισσότερα κοινωνικά χαρακτηριστικά.

Το σχολείο είναι η φυσική επόμενη ομάδα ένταξης στην σύγχρονη κοινωνία. Εδώ όμως αρχίζουν οι διαφοροποιήσεις. Ποιο σχολείο; Τι στόχους έχει το σχολείο αυτό; Πόσο σημαντική ήταν η θέληση της οικογένειας για την ένταξη αυτή και πόσο αναγκαστική; Βρίσκει το άτομο στο σχολείο κάτι που πραγματικά να το ανεβάζει συναισθηματικά και λογικά; Η συνειδητοποίηση, είναι μια φυσική κατάληξη της ωρίμανσης του ατόμου μέσα στους χώρους οικογένεια, σχολείο, παρέα, ή η κάθε μια προσπαθεί να παροχετεύσει απωθημένα θέλω στο άτομο;
Είναι το σχολείο αυτό που θα δώσει στον νέο άνθρωπο κίνητρα για συνέχεια; Ή κόσκινο επιλογής ατόμων για εμπλουτισμό ομάδων, με κλιμάκωση βαθμού κατάταξης, στην πυραμίδα της εξουσίας;
Έχει το ίδιο την ευχέρεια να είναι αυτό που θα ήθελε εφ' όσον μπορεί ή όχι;
Ακόμη η οικογένεια έχει την ίδια ευχέρεια; Το σχολείο τελικά, είναι όλη η ανθρωποκοινωνία ή όχι;

Ύστερα έρχονται οι μεγαλύτερες ομάδες. Κράτος, έθνος, επιχείρηση, κόσμος.
Συνηθίζεται να λέμε:
«Τον κόσμο αυτό δεν τον κληρονομήσαμε από τους πατεράδες μας, αλλά τον δανειζόμαστε από τα παιδιά μας.»
Είναι όμως αυτό πραγματικότητα ή απλά μια ευχή; Μήπως αυτό που γίνεται σε ευρεία κλίμακα είναι να μπαίνει η ζωή των νέων ανθρώπων ενέχυρο στην εκάστοτε εξουσία και ως αντάλλαγμα αυτή να παρέχει στους γεννήτορες απλά την δυνατότητα επιβίωσης;
Υπάρχει η δυνατότητα εκλογής μιας πραγματικά ριζικά ανανεωμένης ομάδας που θα ρυθμίζει τις τύχες του πλανήτη μας ή πρόκειται για ψευδαίσθηση; Οι κάστες υπάρχουν μόνο στο Ινδικό σύστημα κοινωνικής οργάνωσης ή ισχύουν γενικότερα σε παγκόσμιο επίπεδο; Το άτομο όταν δηλώσει επιθυμία ένταξης σε μια ομάδα με ποιες προϋποθέσεις αυτή το κάνει δεκτό; Τελικά είναι αρκετή η ζωή του ατόμου για να του πούμε: «Ωραία σε δεχόμαστε!» Ή μήπως θέλουμε περισσότερα;

Όπως παραδείγματος χάριν την ψυχή του; Δηλαδή παρόλο που η ένταξή του αποσκοπεί στην εκμετάλλευσή του από την ομάδα, το ίδιο «πρέπει να» έχει την ψευδοσυνείδηση ότι χάριν της ομάδος υπάρχει! Ότι της οφείλει τα πάντα κι ακόμη περισσότερα!

Συντελούν οι υπάρχουσες ομάδες στην πνευματική άνοδο του ανθρώπου ή όχι;
Τα σύνορα που μπαίνουν ανάμεσα στους ανθρώπους είναι πάμπολλα.
Φυλή, φύλο, κουλτούρα, απόσταση, έθνος, αμάθεια και κυρίως χρήμα.
Ποια προσπάθεια γίνεται σε παγκόσμιο επίπεδο να πλησιάσουν οι λαοί;
Οι γλωσσικοί φραγμοί απροσπέλαστοι. Τις διαχρονικές «ομάδες» που φτιάχνονταν στις αρχές του 19ου αιώνα, με το πλησίασμα των ανθρώπων στους Έλληνες κλασικούς (Πλάτωνα, Αριστοτέλη, κ.α.) αλλά και τις ομάδες με σύγχρονους της επιστήμης και της τέχνης σε μεγάλα διεθνή συνέδρια, τις απέκλεισε η «λογική» του ότι «η επιχείρηση αποφασίζει τι θέλει από την εκπαίδευση και την επιστήμη, αφού αυτή τις χρηματοδοτεί».
Ψέμα πέρα για πέρα!
Αυτό που πραγματικά προσπαθείται είναι η κοινωνική οργάνωση και η γνώση να είναι κάτω από τον έλεγχο της εξουσίας. Αφού καμία αντίθετη προς την εξουσία ιδέα δεν πρόκειται να βρει χώρο να ευδοκιμήσει, αν δεν βρει ομάδα που θα την δεχτεί και θα την καλλιεργήσει και θα την διαδώσει.

Η βιβλιοθήκη, ένας παραδοσιακός χώρος που θα μπορούσε κανείς να βρεθεί πνευματικά κοντά σε αξιόλογους ανθρώπους, μιας άλλης κουλτούρας, μιας ίσως άλλης σκέψης, να μάθει απ' αυτούς, ν' ανεβεί σε επίπεδο γνώσης, είναι κάτι το σχεδόν απλησίαστο, λόγω τηλεόρασης, ίντερνετ, και γενικά λόγω μιας καταιγίδας αποπροσανατολιστικών πληροφοριών που μόνο στόχο έχουν να απομονώνουν το άτομο, και να το απομακρύνουν από την αληθινή γνώση.
Αλλά και λόγω της υποκριτικής στήριξης του βιβλίου, στην πραγματικότητα όμως, διωγμού του καλού βιβλίου. Βγείτε μια βόλτα στις δημόσιες, δημοτικές ή άλλες βιβλιοθήκες να δείτε υποβάθμιση έως επιθανάτιο ρόγχο! Τρανό παράδειγμα το εξής:
«Εκδοτικός οίκος που έκλεισε λόγω πτώχευσης στη Θεσσαλονίκη και είχε την πρόθεση να δωρίσει τα απούλητα βιβλία της αποθήκης του σε βιβλιοθήκες, του απαγορεύτηκε από την εφορία, με την δικαιολογία ότι η δωρεά δεν θα απέφερε κέρδος ενώ η μετατροπή των βιβλίων σε χαρτομάζα θα απέφερε κάποιο μικρό τίμημα!» (Είδηση από τον τοπικό τύπο.)
Θαυμάστε τη βλακεία και τη φασιστική νοοτροπία της μεταμνημονιακής Ελλάδας σε όλο της το μεγαλείο!

Ας παρακολουθήσουμε διάφορα παραδείγματα σχηματισμού ομάδων στον χώρο, τον χρόνο, τα κίνητρα και ποιες ανάγκες τις έχτισαν.
Να ξεκαθαρίσουμε ότι το υγιές άτομο, είναι φορέας πολλών ομαδοποιήσεων.
Η διαίρεση, δηλαδή ο αποκλεισμός του άλλου, είναι ένα σύνηθες φαινόμενο. Γιατί συμβαίνει;
Πάντως δεν είναι κάτι που μπορεί να απαντηθεί στατιστικά, ούτε χωρίς να ερευνηθεί διαφορετική μορφή εξέλιξης. Πολύ περισσότερο που στην εποχή μας η ανθρώπινη παρέμβαση σ' αυτό που λέγεται εξέλιξη είναι καθοριστικής σημασίας.
Η πιο σοφή απάντηση στο ερώτημα αυτό, είναι γιατί αυτό συμφέρει και αυτό επιδιώκει η εξουσία.
Ποια δύναμη ομαδοποιεί τους ανθρώπους;
Ίσως ενστικτωδώς αντιλαμβάνονται ότι ατομικά είναι ατελείς.
Ίσως η εμπειρία της πληρότητας μέσα σε μια μικρή ή μεγαλύτερη ομάδα.
Ίσως η διαπίστωση ότι το έργο που παράγει η ομάδα είναι ασύγκριτα ποσοτικά και ποιοτικά ανώτερο απ' αυτό του ατόμου.
Ίσως όλα μαζί.

Άνθρωπος δεν είναι μόνο του το άτομο! Είμαστε όλοι εμείς μαζί.
Όπως ύλη δεν είναι ένα μοναδικό άτομο.
Ούτε ωκεανός μια μοναδική σταγόνα.

Τι κινεί τις ομάδες προς τη μια ή την άλλη κατεύθυνση;
Η κίνηση είναι ζωή! Η μη κίνηση θάνατος!
Άρα η κίνηση των ανθρώπων δεν είναι κάτι προς εξήγηση. Είναι φυσικό φαινόμενο.
Η κατεύθυνση, είναι κάτι που μπορεί και πρέπει να διερευνηθεί.
Οι άνθρωποι κινούνται από μόνοι τους, προς όλες τις κατευθύνσεις.
Μικρές ή μεγάλες ομαδοποιήσεις προς την ίδια κατεύθυνση επιτυγχάνονται με διάφορα μέσα:
Αφήστε πολλούς ανθρώπους σ' ένα σκοτεινό δάσος, κι ύστερα ανάψτε μια φωτιά σ' ένα ελαφρώς υπερυψωμένο χώρο. Είναι βέβαιο ότι σε εύλογο χρονικό διάστημα θα μαζευτούν όλοι γύρω από τη φωτιά.
Ο ευχάριστος ή ο δυσάρεστος ήχος είναι κάτι που επίσης έλκει ή απωθεί τον άνθρωπο. Σήμερα έχουν εφευρεθεί συσκευές υπερήχων που επιτυγχάνουν ανάλογα επιθυμητά αποτελέσματα.
Στερείστε την ανθρώπινη ομάδα από νερό και φαγητό και μετά, διαλαλήστε ότι προς την κατεύθυνση που θέλετε να τους κινήσετε, υπάρχει άφθονο κι απ' τα δύο. Νομίζετε ότι θα σας αγνοήσουν;
Βάλτε σε αμιγείς πληθυσμούς ανδρών ή γυναικών, αντίστοιχα, μια γυναίκα ή έναν άνδρα νέους και καλλίγραμμους να ξεντυθούν.
Νομίζετε ότι θα υπάρξουν πολλά βλέμματα που θα κοιτάξουν αδιάφορα;
Άρα και το προς ποια κατεύθυνση, είναι κάτι που απαντιέται εύκολα.
Ο άνθρωπος έλκεται ή απωθείται, αφού ζει και αισθάνεται, από αναρίθμητα κίνητρα που έχουν σχέση με τις ανάγκες του, τις συνήθειες του, την μόρφωση του και πολλά άλλα.
Τότε τι να διερευνήσει κανείς σε ότι αφορά την ομαδοποίηση;
Δύο πράγματα:

Πρώτον τι είναι αποπροσανατολισμός!
Αν στο παραπάνω παράδειγμα του δάσους ανάψουν περισσότερες από μία φωτιές, το αποτέλεσμα σίγουρα θα είναι διαφορετικό. Το ίδιο μπορεί να συμβεί και με τον ήχο, με την όσφρηση, με όλες τις αισθήσεις αλλά και τα συναισθήματα.

Δεύτερον ποιος είναι αυτός που προσπαθεί με τα διάφορα ερεθίσματα να ομαδοποιήσει τους ανθρώπους, με τι μέσα και με τι στόχους!
Όλα τα κόμματα σε περίοδο εκλογών προβάλλονται με ρυθμούς ανά δευτερόλεπτο για να ελκύσουν ψηφοφόρους! Τους είδατε ποτέ μετά τις εκλογές και μέχρι τις επόμενες;
Οι διαφημιστές χρησιμοποιούν όλα τα παραπάνω και πολύ περισσότερα που δεν τα γνωρίζει ο συνηθισμένος άνθρωπος, για να του αδειάσουν την τσέπη. Οι εταιρείες δημοσκοπήσεων από κοντά, γίνονται από ερευνητές της πολιτικής άποψης του κοινού, αυτοί που καθοδηγούν τον πολίτη ως προς το τι πρέπει να ψηφίσει!
Η Αμερικανική ήπειρος «κατακτήθηκε» σε έναν αιώνα περίπου με την δημιουργία ασφυκτικής οικονομικής κατάστασης στην Ευρώπη και την διασπορά φημών για την ύπαρξη χρυσού στα δυτικά της Αμερικανικής ηπείρου. Ο πραγματικός χρυσός όμως εισέρεε στις τσέπες αυτών που οργάνωναν τον στρατό, το εμπόριο, τις συγκοινωνίες, τις τράπεζες και φυσικά έδωσαν και το πρόσταγμα «εξοντώστε τους Ινδιάνους».

Ποιες ομάδες είναι πιο επιρρεπείς στον αποπροσανατολισμό;
Μα φυσικά οι νέοι, οι αμαθείς και αυτοί που έχουν μεγάλη ανάγκη.
Αλλά η ομάδα αυτών που χρησιμοποιείται από τις εξουσίες, με στόχο τον αποπροσανατολισμό, ουσιαστικά δεν είναι οι νέοι ούτε οι αμαθείς ούτε οι έχοντες μεγάλη ανάγκη. Είναι αυτοί που αγαπούν τους νέους, αυτοί που αγαπούν τους αμαθείς, αυτοί που αγαπούν τους έχοντες ανάγκη και θέλουν να στέρξουν στις ανάγκες αυτές.
Πώς όμως χιλιάδες καλοπροαίρετοι άνθρωποι ξεγελιούνται; Πώς καταλήγουν έχοντας πρόθεση να προσφέρουν στον άνθρωπο, τελικά απλά να τον ετοιμάζουν σαν σφάγιο για το τραπέζι της εξουσίας;

Η απάντηση είναι απλή!
Με την εξουσία δεν μπορείς να συνδιαλλαγείς! Αν δεν κάνεις πολύ θόρυβο, θα αδιαφορήσει για σένα. Αν την ενοχλήσεις θα σε ξεγελάσει. Αν δεν ξεγελαστείς θα σε αναγκάσει. Αν επιμένεις θα σε εξοντώσει.
Έτσι η εκκλησία, από ποιμήν των αμνών του Θεού, έγινε ο ποιμένας των αμνών που τρέφουν την εξουσία.
Η δικαιοσύνη, ιστός αράχνης, πολύ επιλεκτικός στο ποιους θα πιάσει και ποιους όχι.
Η υγεία, κάτι που αφορά μόνο αυτούς που έχουν να πληρώσουν.
Η εκπαίδευση, σκλαβοπάζαρο.
Η τέχνη, γελωτοποιός που κάνει τους πεινασμένους να ξεχνούν την πείνα τους. Που συγκεντρώνει την προσοχή των πολλών στο θέαμα, όσο η εξουσία πραγματοποιεί στα παρασκήνια κλεψιές και φόνους.
Η επιστήμη, μικρός θεός που ανάλογα με το πώς συμφέρει την εξουσία, φορτώνεται τα πάντα, εκτός από την ευθύνη για σωστό μοίρασμα του πλούτου και της φτώχειας.

Από την αρχαία εποχή, το ολιγαρχικό πολίτευμα έχει για στήριγμα, τέσσερις κανόνες, ορόσημα:
1. Διαίρει και βασίλευε.
2. Κράτα τους πολλούς, περιορισμένους ώστε να τους ελέγχεις, συνεχώς απασχολημένους ώστε να μην έχουν χρόνο να σκέπτονται και φορολόγησε τους τόσο, ώστε να καλύπτουν ίσα – ίσα τις άμεσες ανάγκες τους.
3. Η αγωγή των νέων (γόνων του λαού) πρέπει να είναι προς την κατεύθυνση της παραγωγής και κατανάλωσης υλικών αγαθών. Της άνευ αμφισβήτησης αποδοχής της εξουσίας και της ιεραρχίας. Η αληθινή παιδεία πρέπει να κρατιέται μακριά από τους πολλούς, γιατί μπορεί να τους ξυπνήσει.
4. Εξαγορά ή εξόντωση με κάθε μέσο όταν δεν υποτάσσονται στην εξουσία, αυτών, που ξεχωρίζουν σε κάποιον τομέα και λόγω του χαρίσματος που έχουν, ελκύουν την προσοχή των πολλών.

Όπως βλέπουμε, η συνταγή της εξουσίας είναι γνωστή εδώ και χιλιάδες χρόνια.
Το ότι την εφαρμόζει με επιτυχία όλα αυτά τα χρόνια, σημαίνει ένα:
Ότι η γνώση, δεν φθάνει στους πολλούς, αλλά κρατιέται σφιχτά στον στενό κύκλο της κορυφής της εξουσίας. Και ότι η κοινωνική οργάνωση της μεγάλης ομάδας γίνεται αποκλειστικά από την εξουσία, προς το συμφέρον της ίδιας.
Το μεγάλο ερώτημα είναι γιατί;
Γιατί, ενώ όλα αυτά είναι γνωστά, φθάσαμε στο κατώφλι του 21ου αιώνα και κοιτάμε έκπληκτοι το ψέμα και την απάτη που μας περιβάλλει!
Γιατί, ενώ ξέραμε ότι η εξουσία προχωρά με δολοφονίες, δολοπλοκίες, απάτες, αδιαφορώντας για τους πολλούς, εμείς της εμπιστευτήκαμε τη ζωή μας, τον πλανήτη που μας φιλοξενεί, τα παιδιά μας!
Γιατί, διαθέτουμε τόσο πολύ χρόνο στη διασκέδαση και στο «χαβαλέ» αλλά ελάχιστο έως καθόλου στο να στοχαστούμε; Στο να έρθουμε σε επαφή με τον πλησίον; Στο να γνωρίσουμε και να βάλουμε την σφραγίδα μας στα “κοινά”; Όχι ψηφίζοντας κάθε τέσσερα χρόνια! Με τον σωστό τρόπο!
Γιατί, δεν προσέχουμε πια τι τρώμε και τι πίνουμε;
Γιατί, δεν προσέχουμε τις πηγές πληροφόρησης μας; Το αν μας λένε αλήθεια ή όχι, είναι ασήμαντο;
Γιατί, απομονωθήκαμε από τους συνανθρώπους μας και κάναμε «κολλητό» την τηλεόραση;
Γιατί, ξεχάσαμε τι σημαίνει κοινωνική οργάνωση, στη γειτονιά, στο χωριό στην πόλη, αλληλοβοήθεια, συμπαράσταση, σοβαρή συζήτηση;
Γιατί, γινόμαστε με την πράξη μας τόσο λάθος παράδειγμα για τα παιδιά μας;
Η απάντηση δεν μπορεί παρά να είναι: «Αποπροσανατολισμός!»

Συμπέρασμα:
Η οργάνωση των ανθρώπων σε ομάδες είναι ισχυρό εργαλείο. Το εργαλείο αυτό ιστορικά έχει καταλάβει και διαμορφώσει την επιφάνεια του πλανήτη και έχει επεκταθεί σε χώρους που κάποτε

φάνταζε αδιανόητο ότι μπορεί να γίνει! Η χρήση του εργαλείου αυτού φαίνεται ότι και στο μέλλον θα είναι καθοριστική για την παραπέρα πορεία της ανθρωπότητας.
Στον πνευματικό τομέα το εργαλείο ανθρώπινη ομάδα προσπαθεί και επιτυγχάνει την συνεχή παραγωγή γνώσης. Η γνώση με την σειρά της προσφέρει στην ομάδα νέες δυνατότητες και προοπτικές!
Το πώς οργανώνεται η ανθρωποομάδα δηλαδή με (Β-Υ-Α) ή με Λόγο είναι καθοριστικό, αφού στη μια περίπτωση το συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος της ομάδας, λόγω της χρησιμοποίησης του σαν υποζύγιο, στερείται πνευματικής υγείας και ανάπτυξης, ενώ η γνώση χρησιμοποιείται και σαν εργαλείο καθυπόταξης των πολλών στους λίγους. Το χάσμα της γνώσης που έχει εγκατασταθεί μεταξύ των ατόμων και των ομάδων, αποτελεί μια από τις πιο ουσιαστικές διαιρέσεις των ανθρώπων που που επιδιώκει και επιχαίρει η εξουσία.
Το αν θα συνεχίσουμε έτσι ή θα προκαλέσουμε ανατροπή της υπάρχουσας κοινωνικής δομής, αλλά και με ποιον τρόπο, είναι το ζητούμενο!

Ο Λόγος είναι το φυσικό μέσο κοινωνικής οργάνωσης.
Ο Λόγος είναι το φυσικό μέσο παραγωγής της γνώσης.
Αιώνες τώρα!

Το χρήμα οργανώνει και διαχέει τη γνώση, με στόχο τη σκλαβοποίηση των πολλών.
Αποπροσανατολίζοντας τους επίσης αιώνες τώρα.
Η γνώση που αποχτήσαμε μέχρι τώρα, η γνώση της ιστορίας των κινημάτων και των επαναστάσεων, μας πληροφορεί ότι αυτό που τελικά πάντα βγαίνει κερδισμένο είναι το στρατόπεδο των (Β-Υ-Α).

Η πρόσφατη ιστορία της αποδιοργάνωσης των κρατών και της ισχυροποίησης των διεθνών επιχειρήσεων, καθώς και του διεθνούς κεφαλαίου, βεβαιώνει ότι η μοναδική βάση ομαδοποίησης είναι αποκλειστικά και μόνον το συμφέρον της εξουσίας.
Έτσι το χρήμα γίνεται ισχυρότερο – ακριβότερο, ενώ ο άνθρωπος ασθενέστερος – φθηνότερος.
Εδώ είναι που ο Marx έκανε λάθος, ή δεν φαινόταν τόσο καθαρά στην εποχή του, ή άνοιξε τα μάτια των καπιταλιστών, άθελα του.
Η πάλη των τάξεων δεν είναι ο καθοριστικός παράγοντας.
Ούτε το κράτος – έθνος το βασικό πλαίσιο διεξαγωγής της.
Η πάλη (κάθε ανταγωνισμός έως τον πόλεμο με στοιχεία Β-Υ-Α) επιβάλλεται από την εξουσία ανάλογα με τον χρόνο και τις συνθήκες που την ευνοούν, με προεπιλεγμένο νικητή την ίδια! Ποιος είναι πιο καλά προετοιμασμένος από αυτήν, για πάλη στο οικονομικό ή στο καθαυτό στρατιωτικό πεδίο; Ποιος γνωρίζει καλύτερα από την εξουσία την διαφθορά των ανθρώπινων ομάδων, το σκλάβωμα των ανθρώπινων συνειδήσεων;

Γονείς, το σχολείο έχει σαφώς την ευθύνη του, αλλά η δική σας δεν εξαντλείται με το μεροκάματο. Αν θέλετε να είστε πραγματικά γονείς, δεν φθάνει που κάνατε κάποτε έρωτα κι από τότε το πληρώνετε με την εξοντωτική εργασία σας. Ακόμη δεν φθάνει που μεγαλώσατε και σπουδάσατε τα παιδιά σας. Ούτε το ότι φροντίσατε τα δικά σας παιδιά να έχουν πάντα το καλύτερο. Το σε τι υλικό και πνευματικό κόσμο τα ωθείτε, όπως και το πια κοσμοθεώρηση επικρατεί στην τακτική οικογενειακή σας κουβέντα, είναι πολύ σημαντικό. Να θυμάστε το ότι τελικά: Δεν κάνει ο γονιός παιδιά! Τα παιδιά επιλέγουν τον γονιό τους! Φροντίστε να σας επιλέξουν!
Αφού επιλέξετε και σεις τον Λόγο σαν αρχικό πρόγονο του Ανθρώπου και με το παράδειγμα σας, εναποθέσετε απαλά τους γόνους σας στην αγκαλιά του!
Η λύση βρίσκεται στην αλλαγή των αξιών ζωής κάθε ατόμου. Η γνώση να απλωθεί σε όλο τον γήινο πληθυσμό και να γνωρίσει ο καθένας χωριστά το δόλιο παιχνίδι της εξουσίας ανά τους αιώνες.
Στη συνέχεια η γήινη πλέον ανθρωποομάδα να επιβάλει μέσω του Λόγου, την αληθινή δημοκρατία.

Την δημοκρατία που θα αρνείται τους διαχωρισμούς των ανθρώπων σε ομάδες εκμετάλλευσης. Που θα απορρίψει τις συμπεριφορές που οδηγούν σε εξουσίες, σαν ασύμφορες για την ανθρωπότητα. Σε μια δομημένη κοινωνία, που κάθε ανθρώπινος νους θα είναι θεματοφύλακας των νέων θεσμών.
Καμιά ομάδα δεν μπορεί να φέρει μόνη της το βάρος μιας τέτοιας αλλαγής εκτός από την μία. Την πιο μεγάλη: Την γήινη. Ή αλλιώς, το κάθε άτομο να γίνει φορέας της αλλαγής ανυποχώρητος. Παιδαγωγός και συγχρόνως μαθητής του Λόγου.

Παιδεία

Η διαπαιδαγώγηση.

Ερωτήματα:
Τι είναι η διαπαιδαγώγηση;
Είναι χρήσιμη η διαπαιδαγώγηση;
Σε ποιον χρειάζεται η διαπαιδαγώγηση; Στα παιδιά; Στους γονείς; Στην ομάδα; Σε όλους;
Με ποιους τρόπους, ποιες μεθόδους, οφείλει να γίνεται η διαπαιδαγώγηση;
Τα παιδιά εξελίσσονται καθ' εικόνα και ομοίωση των γονέων;

Απαντήσεις:
Διαπαιδαγώγηση είναι η μεταφορά από την προηγούμενη γενιά στην επόμενη, της κτηθείσας γνώσης και ένα πλήθος από γνωρίσματα και συνήθειες της ομάδας που προϋπάρχει προς την επερχόμενη.
Αρεσκόμαστε να ονομάζουμε τα γνωρίσματα αυτά και τις συνήθειες "πολιτισμό". Το σίγουρο είναι ότι μεγάλο μέρος από αυτά είναι άχρηστα και τροχοπέδη για την επερχόμενη γενιά.
Αλλά τα χρήσιμα, όπως η γλώσσα σαν μέσο επικοινωνίας, η παρακίνηση της περιέργειας, η λογική διερεύνηση, η κτηθείσα συνείδηση έστω με λάθη, η όποια γνώση του χώρου και του χρόνου και ένα σωρό άλλα, είναι αναντικατάστατη βάση για την παραπέρα διαχρονική πορεία της ανθρωποομάδας.
Ό,τι διαχρονικά επιτελείται, βασίζεται στη διαπαιδαγώγηση.
Σε μεγάλο βάθος χρόνου, σίγουρα μπορεί να ονομαστεί "πρόοδος". Το αν σε μικρό βάθος χρόνου δεν φαίνεται, οφείλεται σε λάθος επιλογές που στιγμιαία δείχνουν σαν λύση το πισωγύρισμα.
Απ' ότι φαίνεται η φύση δεν ευνοεί τα πισωγυρίσματα. Αν "η ίδια τα αποφασίσει", τότε είναι "κατακλυσμιαία".
Η χρησιμότητα της διαπαιδαγώγησης, είναι κάτι το προφανές και για την απερχόμενη γενιά, αλλά και για την επερχόμενη.
Ικανοποιεί την ανάγκη "διαιώνισης", καθώς καθιστά ένα "τελεολογικό" προορισμό στην ανθρωπότητα.
Ικανοποιεί την δυνατότητα λύσης σε πλείστα όσα προβλήματα, αφού η επερχόμενη γενιά έχει έτοιμες λύσεις που εφευρέθηκαν από τις προηγούμενες.
Έτσι η μάθηση δεν κάνει επαναλαμβανόμενους κύκλους.
Μεταφέρει ιδέες.
Μεταφέρει δεξιότητες.
Μεταφέρει συγκεκριμένο τρόπο ζωής.
Καταδείχνει τον σωστό και τον λάθος δρόμο, σε προβλήματα που απασχόλησαν τις απερχόμενες γενιές.
Καταδείχνει την αναγκαιότητα της συνύπαρξης, της επικοινωνίας, της αλληλεγγύης.
Αποτελεί την κληρονομιά κάθε γενιάς από την προηγούμενη-ες, στην επόμενη. Η κληρονομιά αυτή έχει δύο φύσεις: Την υλική και την πνευματική. Επειδή ο άνθρωπος είναι και ύλη και πνεύμα, όποια από τις κληρονομιές υστερήσει, ανάλογα θα υστερήσει και η επερχόμενη γενιά σε δυνατότητες, ευκαιρίες και απόλαυση ζωής.
Η χρησιμότητα της διαπαιδαγώγησης, είναι κάτι το εμφανές για όλους ανεξαιρέτως. Αλλά εκεί που είναι καθοριστικά εμφανής είναι στη Ανθρωπότητα εν συνόλω. Χωρίς κατάλληλη διαπαιδαγώγηση οι επερχόμενες γενιές θα στερηθούν επιστήμης, τέχνης, τεχνολογίας και πλήθος άλλων βασικών και σημαντικών για τη ζωή και τον άνθρωπο.

Οι τρόποι διαπαιδαγώγησης άπτονται άμεσα των συμπεριφορών.
Δηλαδή διαπαιδαγωγούμε συμπεριφερόμενοι κάπως. Αφού και η διαπαιδαγώγηση είναι δράση – αντίδραση. Όπως προείπαμε οι συμπεριφορές είναι δύο ειδών. Οι συμπεριφορές εξουσίας, δηλαδή βία, υποκρισία, αδιαφορία, και η συμπεριφορά μετάδοσης και ανάδειξης της ουσίας του ανθρώπου

δηλαδή συναίσθημα, λογική, συνείδηση, με μια λέξη της Νόησης και επομένως ο Λόγος.

Βεβαίως ο κάθε γονιός τείνει να επαναλαμβάνει στα παιδιά του τις συμπεριφορές που ο ίδιος βίωσε σαν παιδί. Όσο πιο νέος, όσο πιο αμόρφωτος, τόσο πιο κοντά στη μίμηση.
Τα συστήματα διαπαιδαγώγησης και αυτά εξαρτώνται από την θέληση και την βούληση της "άρχουσας" ομάδας αλλά δεν μπορούν να ξεφύγουν από το δίλημμα: Εξουσία ή Λόγος;

Οι γονείς, τουλάχιστον μέχρι την εποχή μας, είναι ο καθοριστικός παράγοντας διαπαιδαγώγησης των παιδιών. Η κοινωνικοποίηση των νέων έρχεται αργότερα, με απύθμενες έως σήμερα διαφορές από έθνος σε έθνος, από λαό σε λαό, από κοινωνικοοικονομική τάξη σε κοινωνικοοικονομική τάξη. Το αν γίνεται προσπάθεια μείωσης προς την θετική κατεύθυνση των διαφορών αυτών είναι ουσιαστικό θέμα διερεύνησης. Όπως και οι λόγοι που συντελούν.
Γενικά η οικογένεια, όπου και όπως μπόρεσε να διαπαιδαγωγήσει παιδιά χωρίς λάθος επιρροές και παρεμβάσεις, είχε πολύ ανώτερα και πιο διαχρονικά αποτελέσματα, από "συστημικές" παρεμβάσεις διαπαιδαγώγησης (ορφανοτροφεία, εκκλησιαστικές οργανώσεις, και άλλα).
Βεβαίως κάποια στιγμή η οικογένεια κρίνεται ανεπαρκής, οπότε η μεγαλύτερη κοινωνική δομή πρέπει να έχει ετοιμάσει χώρους υποδοχής των νέων (σχολεία, ανώτερα σχολεία, πανεπιστήμια και άλλα).

Όλα αυτά θα λειτουργήσουν μέσα σε ένα πλαίσιο χώρου, χρόνου, πνευματικής δυνατότητας και θέλησης της συγκεκριμένης συγκυρίας, υλικής και πνευματικής δυνατότητας. Ο καθορισμός του πλαισίου αυτού είναι σημαντικότατος. Επί παραδείγματι η βιομηχανική επανάσταση, άλλαξε την δομή της μέχρι τότε επικρατούσας οικογένειας, σε "πυρηνική", για να λειτουργήσει το "εργοστάσιο του αστικού περιβάλλοντος".

Η πολιτική και η διαπαιδαγώγηση όπως θα δούμε παρακάτω, είναι άμεσα εξαρτημένες η μια από την άλλη.
Η αλήθεια είναι, ότι δεν μπορείς το πρωί να κόβεις ξύλα στο δάσος, το μεσημέρι να ετοιμάζεις φαγητό για έξι και το απόγευμα έως το βράδυ να ασχολείσαι με τις υποθέσεις ενός Έθνους δέκα εκατομμυρίων ανθρώπων.
Και είναι επίσης αλήθεια, ότι αυτός που σε όλη του τη ζωή έκοβε ξύλα στο δάσος ή αυτός που σε όλη του τη ζωή μαγείρευε, δεν είναι σε θέση να ασχοληθεί με τις υποθέσεις του Έθνους. Λείπει και στους δύο η πλατιά όσο και βαθιά ματιά του συνόλου.
Αλλά αυτός που εντέλλεται να ασχοληθεί με τις υποθέσεις του Έθνους, οφείλει να έχει γνώση του μόχθου του ξυλοκόπου και του μάγειρα, όσο και να σέβεται την συνεισφορά τους στο Έθνος. Οφείλει να έχει μια "πλανητική" ματιά, μια "συμπαντική" σκέψη, έναν "εθνικό λόγο" και να είναι συνειδησιακά έτοιμος με την αυτοθυσία του να δώσει το παράδειγμα σ' όλο το λαό, να εμπνεύσει το Έθνος.

Πριν απ' αυτό όμως, πολλοί με παρόμοια χαρακτηριστικά στη ματιά, όσο και στη σκέψη και στο λόγο, έχουν "καθήκον" να ετοιμάσουν τον λαό κατάλληλα, ώστε να είναι σε θέση να αντιληφθεί, σε θέση να συναισθανθεί, να καταλάβει, να συνειδητοποιήσει, ώστε να είναι παντού παρών, ικανός και συμμέτοχος.

Αυτά τα θέματα όμως, είναι θέματα Διαπαιδαγώγησης.
Το Έθνος, κάθε Έθνος, πριν τους στρατηγούς, χρειάζεται Δασκάλους!

Όμως:
Οι πιο μεγάλοι Δάσκαλοι του ανθρώπου είναι: ο Πόνος, ο Χρόνος, ο Λόγος.

Ο Πόνος (με το διπλό αρχαιοελληνικό νόημα: πόνος και κόπος) είναι φύσει διορισθείς δάσκαλος

του ανθρώπου.
Πόνος υπάρχει στο σώμα του ανθρώπου για να του υποδείξει τα φυσικά του όρια και στην συνείδηση του για να του μάθει να ξεχωρίζει το λάθος από το σωστό.
Πόνος υπάρχει και στο πνεύμα του.
Στον λογικό τομέα π.χ. ο πόνος από την απογοήτευση του άριστου πτυχιούχου που βρέθηκε μπρος στο φάσμα τους ανεργίας.
Στον συναισθηματικό τομέα π.χ. η απόρριψη που ένιωσε ο νέος από την εκλεκτή της καρδιάς του όταν της εξομολογήθηκε τον έρωτα του.
Στον τομέα της συνείδησης π.χ. κάθε πράξη προδοσίας, που τόσο η ιστορία, όσο και η ιστορία του καθενός που η ζωή του ξεπέρασε τις δυο δεκαετίες έχει να επιδείξει.

Με τον πόνο που προκαλεί το μαστίγιο, δούλευαν οι σκλάβοι στις φυτείες του βαμβακιού και του ζαχαροκάλαμου. Το ίδιο μαστίγιο αλλά και πιο εκλεπτυσμένες και σύγχρονες μέθοδοι είναι οι τρόποι απόσπασης πληροφοριών (βασανιστήρια), αλλά και μέθοδοι εξαναγκασμού.
Ο πόνος του γονιού που βλέπει το παιδί του να πεινάει, γίνεται αιτία να σκλαβώνει την ζωή του και την συνείδηση του στα σαγόνια των εξουσιών.
Όταν ο πόνος παρατείνεται σε μεγάλο διάστημα τους ζωής του ατόμου και αναγκαστεί να αποκλείσει κάθε περίπτωση απαλλαγής από την δυσάρεστη κατάσταση, τότε το άτομο αντιδρά ως επί το πλείστον αδιαφορώντας για τα πάντα. Η λειτουργικότητα του περιορίζεται σ' αυτό που η συνήθεια έχει εντυπώσει στο υποσυνείδητο, και μεγάλο μέρος της ενέργειας του, καταναλώνεται στο πώς θα ξεφύγει από τον πόνο. Στην φάση αυτή είναι δεκτικό σε οποιεσδήποτε συμπεριφορές τυχαία ή επίβουλα γίνει προσπάθεια να του εμφυτευτούν.
Όταν όμως απογοητευθεί και πιστέψει ότι αυτό είναι αδύνατον, καταφεύγει στην λήθη (ιδίως όταν πρόκειται για πόνο που προέρχεται από πνευματική λειτουργία) ή στην αυτοκτονία όταν πρόκειται για πόνο που δεν μπορεί ν' αντιμετωπιστεί με την λήθη. Εδώ βρίσκεται η εξήγηση του γιατί τόσοι πολλοί άνθρωποι είναι πνευματικά νεκροί. Εδώ βρίσκεται και το μυστικό της επιτυχίας του στρατοπέδου τους εξουσίας στον έλεγχο των Μαζών.

Ο Χρόνος είναι επίσης φύσει διορισθείς δάσκαλος του ανθρώπου.
Η διαδικασία της μάθησης επιτυγχάνεται μέσα από την επανάληψη και εδραιώνεται μέσα από την συνήθεια. Χωρίς επανάληψη συμβάντων ή γεγονότων δεν είναι δυνατόν να επέλθει μάθηση, αλλά ούτε και έχει νόημα να γίνει κάτι τέτοιο, αφού κάθε γεγονός πρωτότυπο δεν μπορεί ν' αντιμετωπιστεί από την μάθηση, λόγω μη προϋπάρχουσας γνώσης. Η αντιμετώπιση του τότε γίνεται με το ένστικτο, το οποίο σαν εργαλείο πρώτης και έσχατης ανάγκης, καλόν είναι να διατηρείται σε καλή κατάσταση.

Όλοι μας κάποτε αρχίσαμε σε μικρή ηλικία να λέμε τα πρώτα μας λογάκια. Η ενθάρρυνση του περίγυρου, μας τόνωσε, η ανακάλυψη της επαφής και ανταπόδοσης μέσω του λόγου, μας οδήγησε να μάθουμε να μιλάμε καλύτερα, να γράφουμε, προσπάθειες που δεν ήταν πάντα συνειδητές και τέλος με την δυνατότητα αυτή να μπορέσουμε κάποια στιγμή να δούμε την ανθρώπινη προσπάθεια. Μέσα από την ιστορία, προσωπική, οικογενειακή, παγκόσμια. Μέσα από την επιστήμη. Μέσα από την τέχνη. Αν σε οποιοδήποτε σημείο σταματούσε η διαδικασία αυτή, τότε δεν θα υπήρχε και το αποτέλεσμα.
Αν το παράδειγμα αυτό μεταφερθεί σε ευρύτερο χωροχρόνο τότε προκύπτουν ενδιαφέροντα συμπεράσματα.
Αν η ανθρωπότητα θεωρηθεί το άτομο που αρχίζει να μιλά (και να αντιλαμβάνεται τον λόγο), και κάθε γενιά που περνά αντιστοιχιστεί με ένα μικρό στάδιο καλύτερης, βαθύτερης και ευρύτερης κατανόησης του μέσου, όπως και εντρύφησης στο μέσον του μέσου δηλαδή την γνώση, τότε γίνεται φανερό πόσο σημαντικό συστατικό στην διαδικασία της μάθησης είναι ο Χρόνος.
Στην χώρα μας έχουμε πολλές ρήσεις γι' αυτό: «ο Χρόνος είναι ο πιο μεγάλος Δάσκαλος», «ο Χρόνος είναι γιατρός», «ο Χρόνος θα δείξει την αλήθεια», «με τον Χρόνο όλα θα γίνουν».

Κι ακόμη:

☼ Συν μυρίοισι τα καλά γίγνεται πόνοις.
(Τα καλά τα αποκτά ο άνθρωπος με χίλιους δυο κόπους).
Ευριπίδης

☼ Αρετής προπάροιθε ιδρώτα θεοί αθάνατοι θήκαν.
(Μπροστά από την αρετή οι αθάνατοι θεοί έβαλαν τον ιδρώτα).
Ησίοδος

☼ Τ 'αγαθά κόποις κτώνται.
(Τα αγαθά αποκτούν οι άνθρωποι με κόπους).
Αρχαίο γνωμικό

☼ Μετά πόνου η μάθησις.
(Με κόπο αποκτά κανείς τις γνώσεις).
Αριστοτέλης

☼ Πόνοι γεννώσι δόξαν, κάματοι προξενούσι στεφάνους.
(Οι κόποι γεννούν δόξα, οι επίμονες εργασίες φέρουν στεφάνους).
Αρχαίο γνωμικό

☼ Χρόνος ό πάντων πρόγονος.
(Ο χρόνος είναι αυτός που όλα τα δημιουργεί).
Πίνδαρος

☼ Χρόνου φείδου.
(Να χρησιμοποιείς με οικονομία το χρόνο σου).
Χίλων

☼ Λύπης πάσης ιατρός γίνεται χρόνος.
(Την κάθε λύπη ο χρόνος τη γιατρεύει).
Δίφιλος

☼ Σοφόν λέγουσι τόν χρόνον πεφυκέναι.
(Λένε ότι ο χρόνος είναι σοφός).
Μένανδρος

☼ Πάντων ιατρός τών αναγκαίων κακών χρόνος εστί.
(Ο χρόνος είναι γιατρός όλων των κακών που επιβάλλονται από τις ανάγκες).
Μένανδρος

☼ Θαρσείν χρή τάχ' αύριον έσσετ' άμεινον.
(Πρέπει να έχεις θάρρος, ίσως είναι καλύτερο το αύριο).
Θεόκριτος

☼ Οι γέροι χωριστά, οι νέοι άλλο πράμα, όποιος τους θέλει αντάμα πληρώνει ακριβά.
Πρόστιμο μια ζωή, στην κλεψύδρα και στα εφετεία είναι μια κοροϊδία σειρά του δικαστή.
ΑΧΑΡΝΗΣ Αριστοφάνη (Δ. Σαββόπουλος)

Ο Λόγος είναι φύσει διορισμένος δάσκαλος (αφού σε κάθε νέο άνθρωπο ενυπάρχουν σαν

δυνατότητες το συναίσθημα, η λογική και η συνείδηση) αλλά η τελική βούληση καλλιέργειας και ανάπτυξης του Λόγου επαφίεται στο ίδιο το άτομο και στην ομάδα που το περιβάλλει.
Δεν έχει στόχο να υποκαταστήσει τον πόνο γιατί αυτό είναι αδύνατον, π.χ. σε τομείς που δεν υπάρχει προγενέστερη γνώση. Ούτε τον χρόνο.

Πολύ περισσότερο που τον χρειάζεται αρωγό στην προσπάθεια να φωτιστεί ο νους του ανθρώπου. Είναι ο δάσκαλος που έχει σαν στόχο να εντάξει τον άνθρωπο στο δεδομένο κοινωνικό χώρο και χρόνο, μειώνοντας όσο το δυνατόν τις επιπτώσεις της παρατεταμένης χρησιμοποίησης του πόνου και την άδικη σπατάλη του χρόνου.

Το θέμα είναι πώς θα χρησιμοποιηθεί, από ποιον, με τι στόχο, πότε, γιατί.
Ο Λόγος θα μεταδοθεί από άτομο σε άτομο μέσω της γλώσσας. Άρα πρέπει να εφευρεθεί μια γλώσσα και να διαδοθεί κατάλληλα σαν μέσον σε όλα τα μέλη της ομάδας.
Είναι η γλώσσα ικανή και αρκετή ώστε να επιτύχει την μέγιστη αφύπνιση συναισθημάτων, λογικής και συνείδησης;
Ποιοι οι χειριστές της γλώσσας και ποιοι οι αποδέκτες;
Πότε ιστορικά αφέθηκαν οι άνθρωποι να λειτουργήσουν μέσα από το μέσον αυτό και πότε εμποδίστηκαν; Γιατί; Είναι αυτό η αιτία που ήρθαμε στο σκοτεινό σήμερα;
Όλα αυτά τα ερωτήματα απαντώνται με την βοήθεια του πόνου και του χρόνου.
Ο λόγος των ταγών της εξουσίας είναι άλλοτε απειλητικός, άλλοτε υποκριτικός, και άλλοτε αδιάφορος ιδίως σε ότι αφορά την αλήθεια.
Από κοντά ορθώνεται άλλος λόγος, ανθρώπων που έχουν την τάση της δοκησισοφίας, ή άλλων που τονώνονται περίτεχνα ώστε να πιστεύουν ότι το κακοήθες κουτσομπολιό είναι τέχνη. Δημιουργείται άλλοτε μια σιωπή γύρω από σοβαρά θέματα, και άλλοτε μια ατμόσφαιρα χάβρας.
Και οι δύο φέρνουν το ίδιο ποθητό αποτέλεσμα για την εξουσία.
Ολοκληρωτική σύγχυση.

Έτσι η εξουσία έμαθε να χειραγωγεί τους μεγάλους δασκάλους προς όφελος της. Τους έβαλε να δουλεύουν για λογαριασμό της. Όταν ο λόγος ξεφύγει από τα όρια που του έθεσε, επισείει την απειλή του Πόνου. Σε μεγάλο βαθμό όμως υποκρίνεται. Γιατί ξέρει ότι η ίδια αντέχει πολύ λιγότερο στον Πόνο. Γνωρίζει όμως να κρύβει τον φόβο της. Ενώ οι πολλοί, όχι μόνο δεν ξέρουν την συνταγή αυτή, αλλά έχουν την συνήθεια να μετατρέπουν τον φόβο σε πανικό, μεταδίδοντας τον μεταξύ τους και διογκώνοντας τον. Η άγνοια και η απαιδευσία σε συνδυασμό με την αδυναμία προσέγγισης του πλησίον, οδηγεί πάντα σε υπερβάλλουσες συναισθηματικές αντιδράσεις.
Το στρατόπεδο της βίας και της υποκρισίας προσπαθεί να επεκτείνει συνεχώς την εξουσία του.

Μέσα που χρησιμοποιεί:
Όπου υπάρχει σχηματισμός, όχι αντίδρασης, αλλά έστω διαφορετικής άποψης, εξοντώνεται. «Ή θα ενταχθείς στην ομάδα ή να φύγεις». Αλλά δεν θ' αφήσει χώρο να σταθείς, χρόνο να σκεφτείς.
Θα χρησιμοποιήσει τον πόνο για να σε αναγκάσει να παράγεις για λογαριασμό της.
Θα χρησιμοποιήσει την υποκρισία για να σε ξεγελάσει με τεχνάσματα, όπως ανάγκη διαρκούς προόδου, ιδιοκτησία, κερδοφορία κεφαλαίου, ανταγωνιστικότητα, πληθωρισμός, αξιολόγηση, πιστοποίηση.

Θα χρησιμοποιήσει τον χρόνο σου προς όφελος της και θα τον σκοτώσει βάναυσα, όταν δεν το μπορεί, από φόβο μήπως τον χρησιμοποιήσεις προς ίδιον όφελος.
Με εξαντλητικά ωράρια εργασίας, με ανόητα παιχνίδια πλην "συναρπαστικά", με ανούσιες χρονοτριβές "έξεις", με συνήθειες που δεν απεξαρτώνται εύκολα, που γίνονται άλλος εαυτός, που εξαφανίζουν το σύνολο του χρόνου της ζωή μας, στην προσπάθεια εξεύρεσης των "αναγκαίων προς το ζην", και την "ευτερψία", πάντα με αντίτιμο που αυτή θα καθορίζει, στη μονάδα που αυτή θα καθορίζει, με οφειλόμενο "φόρο" που αυτή θα καθορίζει.

Το ελάχιστο που χρειάζεται, είναι η αδιαφορία των διαφωνούντων και ως εκ τούτου, όπου δεν μπορεί να προσελκύσει οπαδούς σχηματίζει ομάδες αδιάφορων και στην συνέχεια με διάφορα τεχνάσματα οικειοποιείται την ψήφο, την δυνατότητα, το λόγο τους, μετατρέποντας τα, σε «πιστεύω» τους, που αναδεικνύουν την ίδια.

Έτσι η αδιαφορία τελικά λειτουργεί υπέρ των βία – υποκρισία.
Σε κόσμο (Β-Υ-Α), η παιδεία που διδάσκει στους νέους ηθική και τιμιότητα είναι σαν να προετοιμάζει τους νέους αυτούς, για σφαγή στον βωμό της εξουσίας.
Σε κόσμο που επικρατεί ο Λόγος, η παιδεία που διδάσκει στους νέους τον Λόγο, θυμίζοντας πάντοτε και τις άλλες δυνατότητες συμπεριφοράς είναι πραγματική παιδεία.
Κανένα σχολείο, κανένας γονιός, καμιά οικογένεια, καμιά προσπάθεια παροχής παιδείας σε μικρές ή μεγαλύτερες ομάδες δεν μπορεί ν' αγνοήσει τους μεγάλους δασκάλους της ανθρώπινης φύσης.
Δεν γίνεται να μάθεις χωρίς κόπο! (δεν υπάρχει βασιλική οδός για την γεωμετρία όπως έλεγε ο Αρχιμήδης…)
Δεν γίνεται να μάθεις χωρίς ν' αφιερώσεις τμήμα του χρόνου σου με υπομονή και επιμονή!
Δεν γίνεται να βρεις χωρίς την παρέμβαση του Λόγου, μέσα από τους χιλιάδες δρόμους που ανοίγονται εμπρός σου, τις σωστές επιλογές που θα σε φέρουν σε επίπεδα μάθησης, ποιοτικά και ποσοτικά, ανάλογα με αυτά που σε προίκισε η φύση. Μόνο όταν αγαπήσεις αυτό που προσπαθείς, θα είσαι ευτυχισμένος! Αλλιώς θα νιώθεις σκλάβος και κοινωνικά απόβλητος! Κι αγάπη αληθινή, ούτε με τη βία ούτε με την υποκρισία, ούτε, πολύ περισσότερο, με την αδιαφορία γίνεται να κατακτηθεί τελικά.
Κι ότι δεν περνάει μέσα από το φίλτρο της μάθησης αποβαίνει σε απώλεια λογικής και συνείδησης. Κι ο άνθρωπος χωρίς λογική και συνείδηση δεν είναι υγιής άνθρωπος. Και η αγάπη, που ενδεχομένως να διατείνεται ότι νιώθει, είναι άρρωστη σαν κι αυτόν!

Σε μια κοινωνία (Β-Υ-Α), ο Λόγος θα στραγγαλίζεται ή θα υπηρετεί την εξουσία.
Ο πόνος και ο χρόνος θα γίνονται εργαλεία σκλαβοποίησης του ανθρώπου.
Αφού η απειλή του πόνου θα γίνεται φόβος, μοναδική κινητήρια δύναμη κάθε ανθρώπινης ενέργειας. Οι άνθρωποι θα ζουν μέσα σε αντιμαχόμενες ομάδες, θα βιώνουν τους ανταγωνισμούς και τους πολέμους, που θα είναι η κύρια αιτία της φτώχειας τους και του πλούτου της εξουσίας.
Ο χρόνος τους θα αναλώνεται σε ανούσιες και κοπιαστικές ασχολίες, κερδοφόρες μόνον για την εξουσία που τους τις επιβάλλει. Ο ελεύθερος χρόνος τους θα συρρικνώνεται όλο και περισσότερο, από τον φόβο της εξουσίας μήπως και τους δοθεί η ευκαιρία «να ξυπνήσουν».
Αν όμως κάνει το λάθος να φτάσει στα άκρα, τότε ο πόνος, σαν καθρέπτης, θα της δείξει το φριχτό της πρόσωπο και ο χρόνος θα της κλείσει την πόρτα του μια για πάντα.

Σε μια κοινωνία Λόγου, οι μεγάλοι δάσκαλοι θα αποχτήσουν την θέση τους. Ο Λόγος θα δώσει στους νεότερους την γνώση των μεγαλύτερων, χωρίς περιτυλίγματα και κορδέλες. Κι αυτοί με σεβασμό στην προσπάθεια των γονιών τους, στον κόπο και τον χρόνο που ανάλωσαν για να την κατακτήσουν, θα την παραλάβουν σαν κάτι ιερό, θα την πλουτίσουν όσο τους επιτρέπει η σύντομη ζωή τους, και θα την παραδώσουν πλουσιότερη και καθαρότερη στην επόμενη γενιά.
Ο πόνος και ο χρόνος θα είναι πάντα εκεί. Για να δείξουν την κατεύθυνση, να την διορθώσουν, να δώσουν μορφή και ύφος στον ανθρώπινο λόγο ύπαρξης.
Μόνο που τότε ο πόνος θα πονά λιγότερο αφού θα τον μοιράζονται πραγματικά όλοι.
Κι ο χρόνος θα δίνει στον καθένα περισσότερη απόλαυση και πολύ περισσότερη γνώση.
Δεν θα είναι πλέον ο πόνος αποκλειστικό προνόμιο των φτωχών και η απόλαυση αποκλειστικό προνόμιο των πλουσίων. Η πορεία του κάθε ανθρώπου θα είναι πορεία χαράς, πορεία γνώσης, πορεία συνείδησης. Όχι πορεία σκλάβου που προχωρά γιατί φοβάται τον βούρδουλα ή πορεία αφέντη που φοβάται να κοιμηθεί κοντά στους άλλους, γιατί δεν ξέρει αν θα δει το ξημέρωμα.

Διδάσκονται οι συμπεριφορές;
Αν ο άνθρωπος αφεθεί στο ένστικτο, οι φυσικοί του δάσκαλοι δηλαδή ο πόνος και ο χρόνος θα του διδάξουν μέσω του ενστίκτου, ό,τι είναι απαραίτητο για την επιβίωση του και θα του υποδείξουν την παραγωγή συναισθημάτων και σκέψης και αφού τον αφήσουν να συνειδητοποιήσει ότι έχει επιλεχθεί από την φύση να επιτελέσει κάποιο έργο πέρα από το προφανές της επιβίωσης και της διαιώνισης του είδους, θα του υποδείξουν τρόπους επικοινωνίας με τον συνάνθρωπο, ώστε η σωματική αλλά και η πνευματική δύναμη των πολλών να γίνει δύναμη που θα προσπερνά τις δυσκολίες και τα εμπόδια. Παράλληλα η συνείδηση του "ότι οι άλλοι με νοιάζονται αλλά κι εγώ νοιάζομαι γι αυτούς", θα γίνει απαρχή κοινωνίας αγάπης.
Αυτό πρέπει να έγινε στις χιλιάδες χρόνια παρουσίας του ανθρώπου πάνω στη Γη.
Και τώρα στην αυγή της τρίτης μετά Χριστό χιλιετίας, αφού ο άνθρωπος συνειδητοποίησε τα οφέλη του λόγου, έφτιαξε οργανωμένες κοινωνίες, ανέπτυξε επιστήμη, τέχνες και τεχνικές, καθιέρωσε συστήματα υγείας και παιδείας, είναι φανερό πλέον ότι αποδέχεται την πρόκληση ν' αναλάβει την ευθύνη της πορείας του, και την προστασία του περιβάλλοντος που υπήρξε το λίκνο του, να εποικίσει τον χώρο και τον χρόνο που του προορίζει η Δημιουργία.

Η εξουσία, δηλαδή οι οπαδοί των συμπεριφορών βίας – υποκρισίας – αδιαφορίας, βλέπουν ότι μια τέτοια εξέλιξη θα τους αφαιρέσει όλα τα προνόμια, και θα τους πετάξει στο «χρονοντούλαπο της ιστορίας», σαν μια κακή ανάμνηση ανώριμης συμπεριφοράς της πρώτης ηλικίας της ανθρωπότητας.

Αρνούμενοι να αποδεχθούν το αναπόφευκτο, μη δυνάμενοι να προσαρμοστούν σε συνθήκες ισότιμης αντιμετώπισης από τους συνανθρώπους τους, που θα αρνείται κάθε διάκριση προς αυτούς, επειδή είναι απόγονοι κάποιων ή επειδή κάτι και με κάποιον τρόπο το κατέχουν (βλέπε χρήμα), ορθώνουν το απειλητικό προσωπείο της πείνας, της δίψας, των ασθενειών, του πολέμου, προσπαθώντας να επιβληθούν μέσω του φόβου στις μεγάλες μάζες, σκορπίζοντας διχόνοια, αμάθεια, υλική και πνευματική ένδεια, με κυρίαρχα μέσα το χρήμα, την παραπληροφόρηση και ένα παράλογα ιδιότυπο σύστημα ιδιοκτησίας, υλικής όσο και πνευματικής.

Μόνο που έτσι ο Λόγος θα μαραζώσει! Και μαζί του η επιστήμη, η τέχνη και τόσα άλλα. Το επίτευγμα των τελευταίων αιώνων, θα γίνει πισωγύρισμα. Και ο πλανήτης μας δεν αντέχει άλλα πισωγυρίσματα.

Όσο πιο γρήγορα, όσο περισσότεροι, συνειδητοποιήσουν, ότι η εξουσία πρέπει να δώσει την θέση της στην ανθρώπινη συνείδηση, τόσο πιο ανώδυνα και τόσο πιο γρήγορα θα παρέλθει το μεταβατικό στάδιο και θα επέλθει η νέα εποχή. Η εποχή του Λόγου!

Ποιοι είναι αυτοί που εντέλλονται να διδάξουν συμπεριφορές;
Μα φυσικά ΟΛΟΙ εμείς. Αφού δεν θέλουμε εξουσίες, θα πρέπει όλοι μαζί και ο καθένας χωριστά με συνείδηση ν' αναλάβουμε το μερίδιο της ευθύνης που μας αναλογεί! Η αλλαγή τρόπου ζωής, η απομάκρυνση από συμπεριφορές (Β-Υ-Α) και η κατασταλαγμένη εναπόθεση των ελπίδων της ανθρωπότητας στον Λόγο, δεν είναι κάτι που μπορεί να γίνει από τη μια μέρα στην άλλη. Απαιτεί συνειδητοποιημένη αποφυγή επαφής με την εξουσία, κάτι, που στην αρχή της εκδήλωσης της θα είναι πολύ επώδυνο γι αυτούς που θα το τολμήσουν. Απαιτεί διαπαιδαγώγηση των νέων γενεών με άλλα πρότυπα και ιδέες, κάτι που θα γίνει σε βάθος χρόνου ώστε να παγιωθεί ο Λόγος σαν ο μοναδικός κι αναντικατάστατος τρόπος συμπεριφοράς μεταξύ ανθρώπων. Απαιτεί να διδαχθεί με το πραγματικό και αληθινό παράδειγμα όλων προς όλους. Ο ανθρώπινος λόγος δεν είναι κάτι, που δεν μολύνεται από την βία την υποκρισία την αδιαφορία. Απαιτείται λοιπόν προσεκτική χρήση του σε ένα πλαίσιο φιλαλήθειας και πραγματικού ενδιαφέροντος του ανθρώπου για τον πλησίον όσο μακριά κι αν είναι αυτός.

Απαιτεί καθημερινή εγρήγορση.
Όταν ένας νέος λέει: «Εσείς οι μεγαλύτεροι είστε μαλθακοί! Εγώ μ' ένα χέρι ξύλο θα καθάριζα!», να υπάρχει πάντα κάποιος δίπλα του να του εξηγήσει, όχι, ότι αν το κάνει θα τιμωρηθεί, αλλά ότι με τον τρόπο αυτό μπολιάζει στο κοινωνικό σώμα το μικρόβιο της βίας.
Όταν μια νέα λέει: «Δεν τον κορόιδεψα! Αυτός φταίει, αφού είναι εντελώς βλάκας!», να υπάρχει πάντα κάποιος δίπλα της να της εξηγήσει, ότι με τον τρόπο αυτό μπολιάζει στο κοινωνικό σώμα το μικρόβιο της υποκρισίας.
Όταν ένας τρίτος λέει: «Ωχ αδερφέ! Τι με νοιάζει εμένα αν ο γείτονας έχει αυτό το πρόβλημα; Ή το ότι πεινάνε στην Αφρική;», να υπάρχει πάντα κάποιος δίπλα του να του εξηγήσει, ότι με τον τρόπο αυτό μπολιάζει στο κοινωνικό σώμα το μικρόβιο της αδιαφορίας. Και ότι κανείς δεν μπορεί να θεωρηθεί Άνθρωπος όταν είναι ξεκομμένος από τους υπόλοιπους.

Τότε και ο λόγος που θα διαχέεται στις σχολικές αίθουσες θα είναι πιο μεστός νοήματος, αφού δεν θα απέχει από την κοινωνική πρακτική, από την ζωή του συνόλου. Και οι δευτερεύοντες δάσκαλοι, οι διορισμένοι από την κοινωνία, δεν θα νιώθουν σαν κλόουν ή σαν μαριονέτες.
Λόγος δεν είναι μόνον αυτό που εκφράζεις. Μιλώντας ή γράφοντας.
Είναι πολύ περισσότερο αυτό που κάνεις ή που δεν κάνεις, δίνοντας παράδειγμα ζωής στους υπόλοιπους. Είναι συμπεριφορά. Τρόπος ζωής.
Ζωντανή σοφία!

Συμπερασματικά:
Ο άνθρωπος έφθασε μέχρι εδώ που βρίσκεται σήμερα, γιατί είναι κοινωνός της γνώσης που παράχθηκε στο παρελθόν από τις προηγούμενες γενιές, και γιατί έχει την δυνατότητα επικοινωνίας με τους συνανθρώπους του, ώστε όλοι να δίνουν, όταν και όπου χρειάζεται μέρος του εαυτού τους στην κοινή προσπάθεια. Κανείς, είτε γονιός, είτε δάσκαλος οποιουδήποτε επιπέδου, δεν μπορεί να έχει επιτυχία στο έργο του, αν δεν λάβει υπ' όψιν του τους μεγάλους δασκάλους: Πόνο – Χρόνο – Λόγο.

Ούτε κανείς μπορεί (σαν μαθητής οποιουδήποτε επιπέδου) να κοινωνήσει της γνώσης των προγόνων μας, αλλά ούτε και να έλθει σε επαφή με τους συγχρόνους, χωρίς να μάθει τα βασικά τουλάχιστον που απαιτούνται προς τον σκοπό αυτό. Πολύ περισσότερο να αφήσει παρακαταθήκες για τις επερχόμενες γενιές.
Ποιο είναι το σχολείο που μπορεί να πετύχει όλα αυτά;

Η Αγάπη διδάσκεται!
Το μοναδικό σχολείο που μπορεί να παράσχει πραγματική παιδεία είναι το σχολείο της Κοινωνίας Αγάπης.
Για ένα σχολείο παιδείας σε μια κοινωνία αγάπης:
Πρώτα πρέπει να βρούμε τρόπους ώστε η πρόθεση γέννησης ανθρώπου να είναι πάντα ή τουλάχιστον στην συντριπτική πλειοψηφία, πρόθεση παροχής αγάπης. Να φροντίσουμε το κάθε νεογέννητο, να το υποδέχεται πάντα μια (ή περισσότερες), ζεστή αγκαλιά, μια κοινωνία που ενθουσιάστηκε από τον ερχομό του. Όχι από συνήθεια! Όχι με υποκρισία! Και μια και η ασφαλέστερη μέθοδος για να επιτευχθούν αυτά, αυτό τουλάχιστον έχει δείξει η πορεία τόσων αιώνων, είναι η οικογένεια, ας δώσουμε ένα χέρι βοήθειας σ' αυτόν τον θεσμό που αιώνες τώρα αδιαμαρτύρητα σηκώνει το μεγαλύτερο βάρος. Ας του δώσουμε την δυνατότητα να συνεχίσει, γιατί η πείρα απέδειξε ότι κανένα σχήμα ή μέσο δεν μπορεί να υποκαταστήσει το έργο της οικογένειας.

Ύστερα ας φροντίσουμε τα παιδιά να χαίρουν υγείας.
Σωματικής υγείας που θα τους προσφέρεται από ένα σύστημα υγείας για όλους.
Πνευματικής υγείας που θα τους παρέχεται, γιατί οι γονείς και οι παππούδες μαζί με τις γιαγιάδες, θα έχουν την διάθεση και την δυνατότητα να χαράξουν τις πρώτες παρακαταθήκες του Λόγου στην

ψυχή και το μυαλό τους. Η επιτελική αρχή των μελλοντικών κοινωνικών δομών (κυβέρνηση σήμερα), θα φροντίζει να υπάρχει χώρος άφθονος για παιδικά παιχνίδια, σε επαφή με γήινα χρώματα και οσμές. Θα φροντίζει να υπάρχει σε επαρκή ποσότητα υγιεινή τροφή, εύκολα προσβάσιμη για όλους.
Κατόπιν έρχεται το σχολείο. Και σ' αυτό η πρόσβαση πρέπει να είναι αυτονόητη και για όλους. Χωρίς προαπαιτούμενα και περιορισμούς. Το σχολείο έρχεται να καλύψει δυο ανάγκες του νέου ανθρώπου, που πηγάζουν από αντίστοιχες ανάγκες την κοινωνικής δομής, και που δεν μπορεί να καλύψει η οικογένεια.
Την παροχή γνώσης και την κοινωνικοποίηση.
Τα διαφορετικά ήδη σχολείων βασικής παιδείας, είναι διαίρεση εξουσίας.
Το ιδιωτικό σχολείο είναι διαίρεση της εξουσίας. Σχολείο για πλούσιους!
Ο διαχωρισμός των νέων με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, είναι διαίρεση της εξουσίας.

Η εξυπνάδα σε μερικούς μπορεί να είναι έμφυτο ταλέντο, όπως σε άλλους είναι η καλλιφωνία. Ο διαχωρισμός όμως των ταλαντούχων από τους μη «φαινομενικά» ταλαντούχους, μπορεί να επαναφέρει την κοινωνία λόγου στο χάος της εξουσίας.
Η ομάδα θα μεταδώσει την αποκτημένη γνώση στους νεότερους, κι αυτοί θα την πάρουν, για να συνεχίσουν και να καταξιώσουν το έργο της ομάδας στους αιώνες.
Η ομάδα θα δείξει στους νέους τα πλεονεκτήματα της συλλογικής προσπάθειας, αλλά και τις χαρές που φέρνει η ανθρώπινη επαφή, κι αυτοί θα μάθουν να είναι ελεύθεροι χωρίς να πατούν την ελευθερία του άλλου, να συμβάλλουν αδελφωμένοι στην κοινή προσπάθεια, να αγαπούν, να συγχωρούν, να κρίνουν δίκαια.

Υπερήφανοι για την κοινωνία που τους θάλπει, θα ερωτεύονται τόσο μεταξύ τους, όσο και με την επιστήμη, την τέχνη, την τεχνολογία, την παιδεία, την παροχή στον εαυτό και στον συνάνθρωπο.
Η συμμετοχή στην χαρά είναι για το άτομο πηγή ανεξάντλητης ενέργειας και διάθεσης.
Η συμμετοχή στη γνώση είναι ο ασφαλέστερος οδηγός για τη δημιουργία παρακαταθηκών συναισθήματος, λογικής, συνείδησης όσο και ηδονής. Το "Εύρηκα!" του Αρχιμήδη και τόσων άλλων, αδιάψευστος μάρτυς.
Η συμμετοχή στην αλήθεια, πηγή ελευθερίας και αισθήματος ασφάλειας, εφαλτήρας παραγωγής πρωτότυπης ιδέας.

Στρέψτε τα παιδιά στον Λόγο. Όχι με παραινέσεις. Γίνετε οι ίδιοι παραδείγματα ζωής και συμπεριφοράς. Αγνοείστε την εξουσία. Πείτε την αλήθεια «μετά παρρησίας». Δείξτε στην εξουσία το αληθινό της πρόσωπο, να ντραπεί, να ζητήσει συγνώμη. Αφού το κάνει συγχωρέστε την. Το λάθος είναι συνυφασμένο με τον άνθρωπο.
Μην πολεμάτε την εξουσία. Ξέρει τον πόλεμο καλύτερα και θα χαρεί να χρησιμοποιήσει τα μέσα που διαθέτει. Ανακαλύψτε και διαδώστε την μεστή διαλόγου ανθρώπινη επαφή, ώστε να καταστεί ανίσχυρη η προπαγανδιστική και παρελκυστική επιρροή των καθοδηγούμενων από τα συμφέροντα της εξουσίας, Μ.Μ.Ε.

Ο εκπαιδευτικός που θα σκεφτεί κάποια στιγμή να μετατραπεί σε παιδαγωγό δεν πρέπει να τρέφει αυταπάτες. Το έργο που θα ήθελε, είναι αντίθετο απ' αυτό που υποχρεώνεται να επιτελέσει.
Το άγρυπνο μάτι της εξουσίας (Big Brother), μέσα από τα μάτια των αλυσοδεμένων και συμβιβασμένων συναδέλφων, γονέων, μαθητών, καραδοκεί.
Παρ' όλα αυτά η παροχή Παιδείας δεν μπορεί και δεν πρέπει να γίνει εμπόρευμα. Πάση θυσία!
Ο δρόμος που έχει να βαδίσει ο δάσκαλος (όχι απαραίτητα αυτός που αξιώθηκε τίτλου, αλλά κάθε άνθρωπος που με συνείδηση, λογική και συναίσθημα, θ' αναλάβει να οδηγήσει άλλους στον δρόμο του Λόγου, μακριά από τον δρόμο της εξουσίας), είναι δύσκολος.
Γιατί αφ' ενός έχει να δείξει στους τυφλωμένους το φως, και αφ' ετέρου να πείσει την εξουσία ότι ο δρόμος του Λόγου και συνακόλουθα της Παιδείας, είναι ο μόνος δρόμος που μπορεί να βγάλει την

Ανθρωπότητα από τα μονοπάτια της σύγκρουσης και του σκοταδισμού. Και να την οδηγήσει στην Λεωφόρο της ανάδειξης του Ανθρώπου.
Είθε!

Σε μια κοινωνία αγάπης ο κάθε διπλανός είναι συγχρόνως δάσκαλος και μαθητής.
Κανείς σκλάβος ή αφέντης!
Είναι η κοινωνία μας τέτοια; Φυσικά όχι!
Είναι ουτοπική μια κοινωνία αγάπης; Φυσικά όχι!
Στριμώξτε όλους τους ταγούς της εξουσίας, όπως σας στριμώχνουν εκείνοι αιώνες τώρα, με μέσο την άρνηση των (Β-Υ-Α), και θα δείτε έκπληκτοι ότι θα σας ακολουθήσουν πειθήνια. Γιατί οι περισσότεροι απ' αυτούς είναι στην ψυχολογία τους φοβισμένα παιδιά που θέλουν κάποιον να τους δείξει τον δρόμο της επιστροφής!
Η Αγάπη είναι δρόμος,
η Αγάπη μπορεί να είναι όχημα,
η Αγάπη είναι προορισμός,
η Αγάπη είναι καταξίωση και ευτυχία.
Και η αγάπη διδάσκεται!
Άλλη η ανώριμη αγάπη του νέου ανθρώπου και άλλη αυτή του ώριμου που περιέχει συναίσθημα, λογική, συνείδηση.
Η κοινωνία αγάπης είναι ευθύνη των ώριμων που αμισθί θα εργαστούν και θα θυσιαστούν αν χρειαστεί για να γίνει το όραμα απτή πραγματικότητα.

Έλληνας δεν γεννιέσαι, γίνεσαι!
Η αλήθεια είναι ότι το DNA είναι ανθρώπινο! Δεν υπάρχει Ελληνικό DNA, όπως δεν υπάρχει Κινέζικο, Ρώσικο, Αιγυπτιακό, Φιλιππινέζικο!
Έλληνας είσαι όταν έχεις διαπαιδαγωγηθεί, με Ελληνική γλώσσα και παιδεία και αποδέχεσαι την διδαχή αυτή, έχεις γίνει κοινωνός της Ελληνικής ιστορίας και του Ελληνικού πολιτισμού.
Το ότι οι γονείς σου και οι πρόγονοι σου ήταν κι αυτοί Έλληνες είναι μια καλή αρχή, μια καλή βάση, αλλά δεν είναι αρκετή.
Έλληνας δεν είσαι επειδή κάποιοι άλλοι σου το είπαν. Έλληνας είσαι, οφείλεις να είσαι, με δική σου απόφαση.
Επειδή συναισθηματικά νιώθεις ότι αξίζει να ανήκεις στην ομάδα Έλληνες.
Επειδή γνώρισες τις προσπάθειες των Ελλήνων από τη εποχή του Ομήρου, την χιλιόχρονη εποχή της λάμψης του έθνους – κράτους με πρωτεύουσα την Κωνσταντινούπολη, τα τετρακόσια χρόνια της σκλαβιάς του έθνους, την παλινόρθωση, τους αγώνες για ξαναστήσιμο της Ελλάδας ως χώρου, αλλά και ως πνευματικό και πολιτισμικό δημιούργημα, των Ελλαδιτών όσο και των Ελλήνων της διασποράς!
Τέλος, Έλληνας είσαι επειδή συνειδητοποιείς ότι η Ελλάδα είναι τρόπος σκέψης και ζωής, που έχει να προσφέρει κάτι στο παγκόσμιο οικοδόμημα! Ποιό; Μα να ξαναθυμίσει στους ανθρώπους ότι ο προρισμός του Ανθρώπου είναι ο Λόγος και της ανθρώπινης κοινωνίας η Δημοκρατία! Διδάσκοντας το στην θεωρία και την πράξη! Αποφασιστικά με διάθεση κάθε θυσίας!
Καποδίστριας: «Πρώτα πρέπει να μορφώσουμε Έλληνες και ύστερα να ιδρυθεί Ελλάς!»

Η διαπαιδαγώγηση στον Λόγο, η διαπαιδαγώγηση στην Εξουσία.

Οι μέθοδοι διαπαιδαγώγησης είναι δύο:
Η Διαφθορά και η Παιδεία.

Η Διαφθορά είναι η μέθοδος διαπαιδαγώγησης που απομακρύνει τους ανθρώπους από την καλλιέργεια της νόησης, αντιτίθεται στο να αναπτυχθούν αρμονικά σε κάθε άνθρωπο τα, συναίσθημα – λογική – συνείδηση, και έχει σαν σκοπό να εγκαταστήσει σαν ανθρωποδομή μια

πυραμιδοειδή κοινωνική κατασκευή, με την ελίτ στην κορυφή της, διάφορες ομάδες ιεραρχημένης εξουσίας πιο κάτω, και ένα πλήθος αναλώσιμων α-νόητων στη βάση της, ουσιαστικά σκλάβων που υπηρετούν τους αποπάνω και αφελώς ανταγωνίζονται έως θανάτου να κερδίσουν χρήματα, κάποιο προνόμιο, κάποια εύνοια, κάποια άνοδο στην ιεραρχία.

Η Διαφθορά έχει σαν προφανή στόχο την διαιώνιση του συστήματος της εξουσίας της ολιγαρχίας των ελίτ, πάνω στις μάζες.
Η Διαφθορά έχει σαν βασικές συμπεριφορές τις βία – υποκρισία – αδιαφορία.
Η Διαφθορά καλλιεργεί τον Λόγο σε κλειστά "γκέτο" που τα ονομάζει κολέγια, ερευνητικά ιδρύματα, ινστιτούτα διαφόρων προσανατολισμών, με στόχο πάντα, τον ερμητικό αποκλεισμό της διάδοσης της γνώσης στους πολλούς, την αποκλειστική κοινωνική οργάνωση ομάδων που αυτή ελέγχει και κατευθύνει.
Η Διαφθορά σκορπίζει στους πολλούς ένα λόγο διεφθαρμένο, γεμάτο ψέματα, υπονοούμενα, ανακρίβειες, με ύφος βίαιο, ψυχαναγκαστικό, ποντάροντας στην μίμηση του λόγου αυτού από τους πολλούς, ώστε η χάβρα μιας μερίδας και η ανυπαρξία έκφρασης της μεγαλύτερης, να καθιστούν την επικοινωνία αδύνατη. Με τον τρόπο αυτό προσπαθεί και εν πολλοίς το έχει καταφέρει, να εγκαταστήσει στο ανθρωποσύνολο την ψευδοσυνείδηση ότι τα πάντα είναι θέμα "συμφέροντος" και "συναλλαγής".
Η Διαφθορά είναι το μέσο διαπαιδαγώγησης που επικρατεί στην Γη, χιλιάδες χρόνια τώρα.
Η Διαφθορά οδηγεί στην Κακία. Κακία είναι το μίσος εναντίον της ανθρώπινης φύσης (ύλη – πνεύμα), ο φόβος της γνωριμίας με αυτήν, η εξαπάτηση και η παραπλάνηση των παιδιών ώστε να μην γνωρίσουν την θεϊκή τους φύση, να παραμείνουν έως θανάτου πειθήνιοι σκλάβοι, αδιάφορα για την πρόοδο και την εξέλιξη του συνόλου της ανθρωποομάδας.
Η Διαφθορά έχει εγκατεστημένους μηχανισμούς ελέγχου της ανθρώπινης κοινωνίας, όπως στρατοί, εκκλησίες, υπόκοσμος, νομικά συστήματα, σχολεία δικής της έμπνευσης, ελεγχόμενο ίντερνετ και κοινωνικά δίκτυα, με προεξάρχουσα ναυαρχίδα της, το νόμισμα που αυτή εκδίδει και ελέγχει.
Η Διαφθορά αποστρέφεται ιδέες όπως, μόρφωση, ανοιχτή συζήτηση, εθνική αλλά και παγκόσμια συνείδηση, χωρίς όρους και εμπόδια επικοινωνία, πίστη στον άνθρωπο και στη θεϊκή του μοίρα.

Η Παιδεία είναι η μέθοδος διαπαιδαγώγησης που καλλιεργεί αρμονικά σε κάθε άνθρωπο τα συναίσθημα – λογική – συνείδηση, και έχει σαν σκοπό να εγκαταστήσει σαν ανθρωποδομή μια κοινωνική κατασκευή, όπου κάθε άνθρωπος θα έχει την δυνατότητα και την ευκαιρία να γνωρίσει, τον άνθρωπο μέσα του, τον συνάνθρωπο δίπλα του, όσο και την ανθρωπότητα σαν ολότητα αλλά και το σύμπαν.

Η Παιδεία έχει σαν προφανή στόχο τον άνθρωπο με πλήρη πνευματική υγεία και κατ' επέκταση την γέννηση και εγκατάσταση της δημοκρατίας στην όσο το δυνατόν πιο εξελιγμένη της μορφή, σε Γήινο και γιατί όχι, σε Συμπαντικό επίπεδο.
Η Παιδεία έχει σαν βασική συμπεριφορά τον Λόγο.
Η Παιδεία καλλιεργεί τον Λόγο όχι μόνον στο σχολείο, αλλά σε κάθε κοινωνική συνεύρεση δύο ή περισσοτέρων ατόμων. Σχολείο, πραγματικό, που καλλιεργείται ο Λόγος δεν μπορεί παρά να είναι όλη η ανθρωποδομή. Όλη η κοινωνία.
Η Παιδεία είναι το μέσο διαπαιδαγώγησης που βρίσκεται υπό διωγμό στην Γη, χιλιάδες χρόνια τώρα.
Η Παιδεία οδηγεί στην Αρετή. Αρετή είναι η αναγνώριση της διττής ανθρώπινης φύσης (ύλη – πνεύμα) με κατάδειξη της πνευματικής ως πεπρωμένου, χωρίς την επιβολή της στην ύλη με τη βία, χωρίς εξαπάτηση συνειδήσεων, χωρίς την αδιαφορία για το υλικό της μέρος που είναι θεμέλιο για να χτιστεί το πνευματικό. Η Παιδεία παρακινεί τους νέους να τολμήσουν να γνωρίσουν το πνεύμα μέσα τους, να γίνουν φορείς ποικίλων συναισθημάτων, λογικής και συνείδησης.
Η Παιδεία δεν χρειάζεται να έχει εγκατεστημένους μηχανισμούς ελέγχου της ανθρώπινης κοινωνίας. Η κάθε ανθρώπινη μονάδα είναι εν δυνάμει ελέγχων και ελεγχόμενος, χωρίς να

υποτιμάται η δύναμη του ελέγχου, χωρίς να φθάνει στην υπερβολή της ύβρεως.
Η Παιδεία διδάσκει ιδέες όπως, μόρφωση, ανοιχτή συζήτηση, εθνική και κοσμική συνείδηση, χωρίς όρους και εμπόδια επικοινωνίας, πίστη στον άνθρωπο και στη θεϊκή του μοίρα.

Υπάρχει και μία τρίτη "μέθοδος" διαπαιδαγώγησης. Την ονομάζουν **εκπαίδευση**.
Η εκπαίδευση είναι αναντικατάστατο εργαλείο στην εξοικείωση και την αφομοίωση. Αλλά εκπαιδεύονται και τα σκυλάκια: π.χ. Να μην κάνουν τα τσίσα τους μέσα στο σπίτι. Ή να επιτίθενται σε κάθε ξένο. Δεν θα μπορούσες όμως να μεταφέρεις σε σκύλους μέρος της ανθρώπινης γνώσης.
Η εκπαίδευση μπορεί να είναι επιμέρους παιδεία.
Η εκπαίδευση μπορεί να είναι επιμέρους διαφθορά.
Στον σημερινό κόσμο, η εκπαίδευση των νέων είναι μεταμφιεσμένη διαφθορά και έχει στόχο την καθυπόταξη του ανθρώπου με κάθε μέσον στα σχέδια της ολιγαρχίας του χρήματος.

Θα γίνω πιο σαφής:
Η διαφθορά επενεργεί σε όλο το ανθρωποσύνολο, με προφανή στόχο την εδραίωση και διαιώνιση του συστήματος αφεντών – δούλων.
Διαφθείρει σώματα, διαφθείρει πνεύματα, μα κύρια διαφθείρει συνειδήσεις.
Στον σύγχρονο κόσμο, του πολιτισμού των "αγορών", η διαφθορά επενεργεί τις περισσότερες φορές σε επικαλυπτόμενους κύκλους:
■ Εμπόριο ελπίδας.
(Μισθωτή εργασία, τζόγος, ποικίλες ασφάλειες, επαγγελματική αποκατάσταση αλλά και εξέλιξη...)
■ Εμπόριο έρωτα.
(Πορνεία, αποπνευματικοποίηση των ανθρώπινων σχέσεων, σεξοπεριοδικά, σεξοταινίες, πορνοσελίδες στο διαδίκτυο που εθίζουν και αποπροσανατολίζουν τους νέους και όχι μόνον, ροκανίζοντας τον χρόνο τους και διαστρέφοντας το ερωτικό τους αισθητήριο...)
■ Εμπόριο εφησυχασμού της συνείδησης.
(Ναρκωτικά, ποικίλα ψυχοδιαβρωτικά φάρμακα, βομβαρδισμός με έτοιμες λύσεις για κάθε "πρόβλημα", ...)
■ Εμπόριο υγείας.
■ Εμπόριο διαπαιδαγώγησης.
■ Εμπόριο πολέμου.
■ Εμπόριο ανθρώπινων οργάνων και ανθρώπινης δυνατότητας.
■ Εμπορευματοποίηση της επιστήμης.
■ Εμπορευματοποίηση της τέχνης.
■ Εμπορευματοποίηση της ανθρώπινης επαφής.
(συγκοινωνίες, επικοινωνίες, εγκλεισμός των ανθρώπων μπροστά την οθόνη της τηλεόρασης ενώ παράλληλα μειώνονται στο ελάχιστο οι χώροι δημόσιας συζήτησης...)
■ Απεμπόληση στους πολλούς, κάθε ευθύνης της εξουσίας απέναντι σε παγκόσμια προβλήματα.
(Η ρύπανση του πλανήτη έχει φθάσει σε οριακό σημείο: συστήνουμε οικολογικές οργανώσεις ελεγχόμενες από μας και δείχνουμε σκουπίδια στις παραλίες, πλαστικές σακούλες στη θάλασσα και άλλα. Για το ποιος παρήγαγε τις σακούλες τσιμουδιά! Ύστερα βάζουμε και τιμή για κάθε σακούλα "προς όφελος όλων!".
Η ατμόσφαιρα έχει πολύ διοξείδιο του άνθρακα: Απαγορεύεται η καύση λιγνίτη, φόρος διοξειδίου του άνθρακα σε κάθε λογαριασμό ηλεκτροδότησης. Ναι αλλά οι υπανάπτυκτες χώρες έχουν ανάγκη κατανάλωσης ενέργειας για να φθάσουν τις ανεπτυγμένες!
Απαγορεύεται! Θα σας δώσουμε δάνεια να αγοράζετε ηλεκτρικό ρεύμα από μας! Κάποια στιγμή η χώρα σας θα είναι ιδιοκτησία μας!
Η υπερέκδοση χρήματος είναι κλοπή: Δεν πειράζει θα σας δώσουμε δάνεια.
Μα γιατί να μην εκδώσουμε εμείς το νόμισμα μας;
Απαγορεύεται! Θα σας κάνουμε πόλεμο! Θα αγοράζετε το νόμισμα από μας, γιατί μόνο εμείς γνωρίζουμε τον "τρόπο" έκδοσης νομίσματος από το τίποτε. Άλλωστε τα τρισεκατομμύρια που

έχουμε τι θα τα κάνουμε;
Θα σας τα δανείσουμε με πανωτόκια, έως ότου θα μας ανήκουν τα πάντα πάνω στη Γη.
Και πόσα άλλα...
Στην Ελλάδα, έχει μείνει στην ιστορία το "Μαζί τα φάγαμε!", ανάξιου πολιτικού που δυστυχώς ψηφιζόταν τετραετίες σαν βουλευτής.
Είναι προφανές ότι ηθελημένα – άθελα, έχουμε εναποθέσει τη ζωή μας και τη ζωή των παιδιών μας, σ' αυτούς που παράγουν από το τίποτε νομισματικές μονάδες και μας τις πωλούν με τόκους και πανωτόκια.
Τι θλιβερή κατάληξη, μετά από τόσους αιώνες υποτίθεται "χριστιανικής διαπαιδαγώγησης", ο άνθρωπος γονυπετής να προσκυνά για πολλοστή φορά είδωλα και ξόανα με την ονομασία δολάριο και ευρώ και bitcoin και ότι άλλο.

Χρειάζεται άραγε η παιδεία;
Είναι εύκολη η απάντηση στο ερώτημα αυτό.
Χρειάζεται άραγε η μητέρα να μάθει στο μικρό παιδί της να στέκει στα δυο του πόδια; ή ακόμη να μιλά;
Η παιδεία, αν χρειάζεται, ξεκινά αμέσως μετά τη γέννηση. Πολλοί ισχυρίζονται ότι και η περίοδος του τοκετού είναι πολύ σημαντική.
Ίσως και η πριν από τον τοκετό περίοδος να είναι ακόμη πιο σημαντική αφού:
1) Η παιδεία των παιδιών εξαρτάται από την παιδεία των γονιών.
2) Η εγκυμοσύνη μπορεί να είναι τυχαίο γεγονός, ανεπιθύμητο γεγονός, απόφαση αγάπης, και τώρα με την κλωνοποίηση απλά επιστημονική περιέργεια ή ακόμη προσπάθεια της εξουσίας να καταστήσει υποζύγια, όσο το δυνατόν περισσότερους πληθυσμούς, με στόχο την όσο το δυνατόν μεγαλύτερη παραγωγή με όσο το δυνατόν μικρότερο κόστος.
Αναπαράγουμε τα ζώα και τα φυτά για κατανάλωση και για άλλες λειτουργίες. Ακόμη και για πειράματα. Επεμβαίνουμε επιστημονικά στην διαδικασία ανάπτυξης τους και αλλού (μεταλλάξεις, κλωνοποίηση, επεμβάσεις στο DNA και άλλα γνωστά και άγνωστα). Ανάλογη "αναπαραγωγή" για ανθρώπους πώς φαντάζει; Μήπως γίνεται;
3) Ότι συμβαίνει με την εγκυμοσύνη ανθρώπινων όντων, συμβαίνει ακριβώς με την εγκυμοσύνη ιδεών που οδηγούν σε μεγάλωμα της ανθρώπινης γνώσης και κατά συνέπεια της ισχύος των ιδεών των κοινωνικών θεσμών που διαχειρίζονται την ανθρώπινη ομάδα και την υλική αλλά και την πνευματική παραγωγή της.
Δεχόμαστε ότι η παρέμβαση σε οποιοδήποτε στάδιο προς την θετική κατεύθυνση, είναι καθοριστική. Το αντίθετο αίρει την συζήτηση. Ό,τι αξιόλογο δημιουργείται σ' αυτόν τον κόσμο έχει μέσα του ένα βασικό συστατικό.
Αγάπη.
Τα άλλα είναι μια συνεχής επανάληψη και βελτίωση των δημιουργιών.
Π.χ. η αγάπη κάποιων στην ιδέα να πετάει ο άνθρωπος, οδήγησε κάποιους σε ριψοκίνδυνες δοκιμές και τελικά στην εφεύρεση του αεροπλοιου. Βελτιώσεις και προσθήκες μας έφεραν στο διάστημα.
Η αγάπη άλλων για την επιστήμη, έφερε την αλματώδη ανάπτυξη των τελευταίων χρόνων.
Η αγάπη για την μουσική, τις εικαστικές τέχνες, την μίμηση, την αρχιτεκτονική, έκαναν με ανάλογο τρόπο, την τέχνη, να απογειώσει την δυνατότητα της να έλκει την προσοχή των ανθρώπων.
Η αγάπη γονέων και μέρους του κοινωνικού συνόλου, μεγαλώνει κλάσμα του συνόλου των παιδιών της Γης με φυσιολογική ανάπτυξη.
Με συμμετρία στον πνευματικό τους κόσμο, αφού για κανένα "ώριμο" γονιό δεν είναι υποτιμημένο το συναίσθημα ή η λογική ή η συνείδηση.
Η αγάπη τους έχει την υπομονή να τα βλέπει να μεγαλώνουν, θαυμάζει την ζωντάνια και το πείσμα τους, στέργει τα λάθη τους, λυπάται, αλλά δεν εκδικείται την αχαριστία τους.
Ότι εμπεριέχει ρίσκο δεν μπορεί να κατακτηθεί χωρίς αγάπη.
Δυστυχώς για να συμπεριφερθείς έτσι πρέπει να το έχεις γνωρίσει, οπότε η έλλειψη του να σε

προβληματίσει, ή να βρεις τον δρόμο της αγάπης μόνος σου, πληρώνοντας βέβαια, στον κόσμο της εξουσίας που μας περιβάλλει, το ανάλογο τίμημα.
Πώς λοιπόν η παραγωγή της αγάπης μας, τα παιδιά μας, καταλήγει στα βρώμικα χέρια της εξουσίας;
Πώς οι γονείς αβασάνιστα εναποθέτουν τα παιδιά τους στην βουλιμία των εξουσιαστών; Γιατί τουλάχιστον δεν τους λένε την αλήθεια, παρά κάνουν ότι δεν βλέπουν ότι σκλάβοι αυτοί των αφεντών, γέννησαν τους σκλάβους του αφέντη που θα τους διαδεχθούν;
Πώς οι επιστήμονες γεννούν την καινοτομία και μετά την εναποθέτουν για χρήση και κατάχρηση στα χέρια της εξουσίας;
Πώς οι καλλιτέχνες και οι ποιητές γεννούν ότι πιο όμορφο, ότι πιο ωραίο και κατόπιν το βάζουν να υπηρετήσει βασιλιάδες, άρχοντες, στρατηγούς, τραπεζίτες, εκκλησιαστικούς ηγέτες, διεφθαρμένους δικαστικούς, μοχθηρούς πολιτικούς;
Η απάντηση είναι απλή!
Γιατί η διαφθορά έχει εισχωρήσει τόσο σαν μέσο διαπαιδαγώγησης στις ανθρώπινες κοινωνίες, που η συνειδητοποίηση του αισχρού παιχνιδιού της εξουσίας γίνεται, αν γίνει, σε αρκετά προχωρημένη ηλικία.
Αλλά και όταν δεν συμβαίνει αυτό, η εξουσία έχει φροντίσει ώστε να μην υπάρχουν υποδοχείς συνειδητοποίησης κατάλληλοι, έξω από αυτούς που η ίδια, ελέγχοντας τους απόλυτα, προτείνει.
Σε ποια κοινωνία να εναποθέσει ο γονιός τα παιδιά του;
Πού να δώσει ο επιστήμονας την ανακάλυψη του;
Υπάρχει κάτι άλλο από την εξουσία, να τα υποδεχθεί;
Πόσοι είναι σε θέση να αντιληφθούν έννοιες όπως: μετάλλαξη DNA, τεχνητή νοημοσύνη, κβαντικός υπολογιστής, νομισματική κυκλοφορία, δίκτυα πληροφοριών, δημοκρατία; Τι να κάνει ο τεχνολόγος τους κόπους, ετών, δεκαετιών ίσως; Να πεθάνει μαζί τους; Όταν δεν σε καταλαβαίνουν αυτοί που θα ήθελες να σε καταλάβουν και παρά την προσπάθεια σου αρνούνται πεισματικά να το κάνουν, τι διεξόδους έχεις;
Το ίδιο δεν ισχύει και για τους καλλιτέχνες; Οι ίδιες προϋποθέσεις δεν οδήγησαν πολλούς απ' αυτούς στο να έχουν διπλή παραγωγή, μια χειρίστου είδους που απευθύνεται σε ανόητους, αναγκαία όμως για να επιβιώσουν οι ίδιοι, και μια αληθινή τέχνη, αλλά που οι πολλοί αδυνατούν να συλλάβουν;

Άρα η παιδεία όχι μόνον χρειάζεται, αλλά είναι υπόθεση ζωής ή θανάτου για το ανθρώπινο είδος και την παραπέρα πορεία του!
Αρωγός στην παιδαγωγική προσπάθεια των γονέων έρχεται νωρίς ή αργότερα, η μεγάλη ομάδα με το σχολείο, το βιβλίο, την τηλεόραση και ένα πλήθος ανομολόγητους, υπαρκτούς όμως επηρεασμούς, προσπαθώντας και αυτή να διαμορφώσει την ανθρώπινη προσωπικότητα.
Το ερώτημα είναι προς ποια κατεύθυνση; Τι χρειάζεται μια ηθική παιδεία σε μια ανήθικη κοινωνία; Τι χρειάζεται ένας λογικός άνθρωπος σ' ένα κόσμο που δεν θέλει λογική, αντιμέτωπος μιας εξουσίας που αποκεφαλίζει την αμφισβήτηση; Τι χρειάζεται η υψηλή αισθητική σ' ένα νέο όταν ο υλισμός των συνανθρώπων του συναγωνίζεται τον υλισμό των υπολοίπων ειδών του ζωικού βασιλείου;
Η εκπαίδευση αυτού του είδους παράγει μόνον δυστυχισμένους. Είναι σαν να μοχθείς να μορφώσεις πολύπλευρα τα παιδιά σου με πιάνο, ξένες γλώσσες, και τουλάχιστον από ένα διδακτορικό, ώστε να καταφέρουν να ζήσουν το υπόλοιπο της ζωής τους σαν τον Ταρζάν και την Τζέιν στη ζούγκλα. Το λιγότερο η ανακολουθία αυτή "παιδείας" - κοινωνίας, φέρνει τα παιδιά σε αμηχανία και βέβαια στη ζυγαριά βαραίνει πάντα το κοινωνικό σύνολο.
Το αν πρέπει ν' αλλάξει η κοινωνία μας ή η "παιδεία" μας και προς τα πού, είναι θεμελιώδες ερώτημα.

Αλλά:
Βασικοί προβληματισμοί όπως οι παραπάνω ξεπερνιούνται συνήθως με την απεμπόληση, από το

σχολείο και άλλους παιδευτικούς χώρους, της δυνατότητάς τους να παράγουν παιδεία, προς χάριν της παραγωγής εκπαίδευσης.
Η χιονοστιβάδα των ΠΡΕΠΕΙ της μεγάλης ομάδας, των ΠΡΕΠΕΙ των δασκάλων, των ΠΡΕΠΕΙ της οικογένειας, συνθλίβουν τα ΘΕΛΩ των μικρών μαθητών, καταστρέφουν την φλογίτσα με την οποία η φύση τους έχει προικίσει, με αντάλλαγμα μια "σίγουρη θέση" ένα "μισθό" μια επαγγελματική αποκατάσταση.
Έτσι μια τεράστια έκρηξη που θα μπορούσε να προσφερθεί από κάθε ανθρώπινη μονάδα που λειτουργεί με θέλω, λογική και συνείδηση, συμπιέζεται στην παραγωγή του ενός και του αυτού μοντέλου. Του υπηρέτη (σκλάβου αν προτιμάτε) του συστήματος.
Οι δάσκαλοι που προσπαθούν να επαναφέρουν το σχολείο στην αυλή της παιδείας, είναι γραφικές φαιδρότητες του χώρου. Αντίθετα το σκληρό εξεταστικό, με όλο δυσκολότερη και μεγαλύτερη σε έκταση ύλη, δίνει πτυχία με "σίγουρη επαγγελματική αποκατάσταση".
Τόσο που τα λαμπρότερα μυαλά, έχουν σαν το καλύτερο τους όνειρο να γίνουν στρατιωτικοί ή αστυνομικοί. Αν στην πορεία διαπιστωθεί, ότι δεν υπάρχουν αρκετοί εχθροί ή κλέφτες, θα τους εφεύρουμε!
Τόσο που ο χώρος της ιατρικής, της δικαιοσύνης και της πολιτικής, έχουν γεμίσει με «άριστους» πρώην μαθητές, που όμως σε μεγάλο ποσοστό βρέθηκαν εκεί για να τα "οικονομήσουν".
Αν κανείς θελήσει ποτέ να ψάξει σοβαρά τα προβλήματα αυτών των χώρων, και όχι μόνο, ας λάβει σοβαρά υπ' όψιν επίσης, το γιατί, οι πολύ καλοί μαθητές αποφεύγουν σαν επαγγελματική αποκατάσταση τον χώρο της “παιδείας” (εκπαίδευσης αν προτιμάτε), έναν χώρο που τους χρειάζεται, και θα είχαν πολλά να προσφέρουν. Αφού ο χώρος αυτός είναι ίσως ο μόνος που μπορεί να ξεκινήσει την πνευματική απορρύπανση της ανθρώπινης κοινωνίας.

Συμπέρασμα:
Αφού το πρόβλημα της ρύπανσης , πνευματικής και υλικής, είναι πρόβλημα που το δημιουργεί η μεγάλη ομάδα, και αφού αυτή δεν διαθέτει παραγωγή σκέψης, αλλά η συμμετοχή της στην διαμόρφωση της είναι καθοριστική, και αφού επιπλέον αποκλείεται η χρήση βίας, υποκρισίας, αδιαφορίας, σαν αναποτελεσματικές, αφού έτσι το μόνο που καταφέρνουμε είναι να μπούμε στο παιχνίδι της εξουσίας, τότε δεν απομένει παρά η ομάδα να διδάξει στα άτομα την καθαρή σκέψη (ή τον καθαρισμό της σκέψης).
Ένα είναι το φάρμακο:
Να ασχοληθούμε με κάθε άτομο χωριστά, αφού αλλαγή στον τρόπο του σκέπτεσθαι, του εκφράζεσθαι, και του συμπεριφέρεσθαι των ατόμων, αυτόματα θα επιφέρει αλλαγή και στην ομάδα. Έκφραση της σκέψης με οποιοδήποτε μέσο - κύρια με το λόγο - ώστε να γίνεται αντικείμενο χωνέματος από το χωνευτήρι της ομάδας. Σύμπτωση έως ταύτιση λόγων και έργων των μεγάλων ώστε να παραδειγματίζονται οι μικρότεροι.
Όταν υπάρχει απόκλιση πρέπει να γίνεται ανάλυση των αιτίων και επαρκής εξήγηση ώστε να μη θάβεται η συνείδηση μικρών και μεγάλων.

“Καθάριο νερό αν μολύνεις με βούρκο, ποτέ σου δεν θα βρεις να πιεις.” ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Η πνευματική ανάπτυξη του ανθρώπου έχει παραδοσιακά ανατεθεί σ’ αυτό που το λέμε “παιδεία”. Δεν έχεις πνευματική ανάπτυξη και συνακόλουθα πνευματική υγεία αν δεν έχεις υγιή παιδεία. Παιδεία όμως δεν είναι αποκλειστικά αυτό που παράγεται στον χώρο του σχολείου.
« Παιδεία είναι το σύνολο των παροχών και των ερεθισμάτων που μεταφέρονται, από την προηγούμενη γενιά στην επόμενη, ώστε να αναπτύξει η νέα γενιά αρμονικά τα συναίσθημα, λογική και συνείδηση, ατομικά και ομαδικά, και στη συνέχεια να αναλάβει την κληρονομιά της γνώσης και της αλήθειας, που έχει να της παραδώσει».
Η Παιδεία είναι, οφείλει να είναι, το μοναδικό εργαλείο ανάπτυξης μιας κοινωνίας που βασίζεται στο Λόγο.
Μιας κοινωνίας που νοιάζεται για κάθε ανθρώπινη ύπαρξη, που δεν αδιαφορεί για το περιβάλλον,

που έχει σαν μοχλό κίνησης όλα τα ανθρώπινα συναισθήματα και όχι μόνο τον φόβο.
Οδηγό, την ανθρώπινη λογική και όχι αποκλειστικά το συμφέρον της άρχουσας τάξης.
Στόχο, μια ζωντανή και υγιή ανθρώπινη συνείδηση και όχι την δολοφονία της.
Δεν υπόσχομαι να κάνω τη γη παράδεισο. Υπόσχομαι να μην την κάνω κόλαση!
Πώς;
Αφού δεν μπορώ να επηρεάσω τους πολλούς που τους έχει αλλοτριώσει η εξουσία, θα αλλάξω εμένα.
Θα ξυπνήσω το μέσα μου και θα μάθω να συνεργάζονται αρμονικά, τόσο το συναισθήματα μου όσο και η λογική μου με τη συνείδηση.
Θα περιορίσω στο δυνατόν ελάχιστο και κατά συνείδηση τις (Β-Υ-Α).
Θα απορρίπτω κάθε μέσο που μου προσφέρεται για να με διευκολύνει, αλλά στόχο έχει να με εθίσει στην χρήση «διευκολύνσεων», με συνεπή κατάληξη την ανάδειξη και αναγνώριση της εξουσίας.
Θα αγνοήσω τις εφημερίδες, τα περιοδικά, την τηλεόραση, το ραδιόφωνο, το Internet, που προπαγανδίζουν την άποψη της εξουσίας.
Αφού αυτοί που τα διευθύνουν πρόδωσαν την αποστολή, που από τον Λόγο τους ανατέθηκε, τότε κι εγώ θα εμποδίσω την πρόσβαση τους στο μυαλό μου.
Την ανάγκη μου για επαφή θα την επαναφέρω στην επαφή με τον συνάνθρωπο, τον πλησίον.
Η επαφή με τον πλησίον τόσο οπτικά, όσο και με όλες τις άλλες αισθήσεις, θα μου ξυπνήσει μέσα μου τον άνθρωπο αποξενώνοντας το ηλεκτρονικό μέσο που με πρόδωσε. Η επαφή με την γνώση και συμμετοχή στην προσπάθεια του, τις αγωνίες του, τις ελπίδες του, θα μου δώσουν κίνητρα να καταξιώσω τον Λόγο. Η πνευματική επαφή μαζί του θα είναι το επόμενο βήμα.
Θα διδάξω στον πλησίον μου το κόστος κάθε συμπεριφοράς. Θα του δείξω ότι ανεξάρτητα από το άμεσο, οι συμπεριφορές βία, υποκρισία, αδιαφορία, λόγος, σαν μέσον, εγγράφονται ανεξίτηλα στον χώρο και τον χρόνο, και ότι όσο καλά κι αν κρύψω συμπεριφορές εξουσίας, αυτές θα είναι εκεί και θα περιμένουν την ευκαιρία να πάρουν το πάνω χέρι.
Θα διασώσω και θα διαδώσω, το βιβλίο που τίμια, υπηρέτησε τον Λόγο.
Κάθε δεύτερος άνθρωπος θα είναι για μένα ένας καθρέπτης που μέσα του θα προσπαθώ να βλέπω (κι αν χρειάζεται να διορθώνω) όχι την εικόνα μου, αλλά το πρωτότυπο της εικόνας μου. Το ίδιο καθρέπτης θα γίνω κι εγώ γι' αυτόν.
Την Αλήθεια την νέα μου Αγάπη, αφού την υποκρισία την αποποιούμαι, δεν θα την επιβάλω με τη βία, αλλά αφού αποποιήθηκα και την αδιαφορία, θα την διακηρύσσω με παρρησία.
Κάθε σπίτι να γίνει κρυφό σχολειό που θα ξυπνά το συναίσθημα, τη λογική, τη συνείδηση των παιδιών, θα τα μαθαίνει να αγαπούν να σέβονται να απολαμβάνουν και να δημιουργούν τον Λόγο, να επιτιμούν και να αποστρέφονται τις βία, υποκρισία, αδιαφορία . Κι αν είναι δυνατό και επιθυμητό, ας πάρουμε μαζί και το ορφανό γειτονάκι. Όχι σαν ελεημοσύνη. Σαν νάταν δικό μας.

Κι όπου και όποτε μπορούν να βρεθούν δυο τρεις μαζί οικογένειες επιβάλλεται να δείχνουν ότι όλες οι ηλικίες είναι χρήσιμες ότι δεν είναι ανέφικτη η συντροφικότητα μικρών – μεγάλων, ανδρών – γυναικών, ομοφύλων – αλλοφύλων. Οι μεγάλοι εκεί θα είναι το παράδειγμα προς μίμηση.
Μα η πιο μεγάλη τιμή θάναι γι' αυτούς που μπορούν να γίνονται παραδείγματα προς αποφυγήν.
Όταν η εξουσία μείνει χωρίς υπηρέτες θα μαραζώσει και θα πεθάνει.
Τότε μόνον, ο άνθρωπος θα είναι πραγματικά ελεύθερος άνθρωπος.
Το δίλημμα, ιδιωτική ή δημόσια παιδεία είναι ψευτοδίλημμα όπως και σ' όλους τους άλλους χώρους που τίθεται η "δυνατότητα" επιλογής ιδιωτικού - δημόσιου. Η μάνα που μαθαίνει το μικρό της παιδί να μιλά και να γράφει τις πρώτες λέξεις του, ιδιωτική ή δημόσια παιδεία παρέχει; Ή μήπως παραδίνει (τρισκατάρατα) ιδιαίτερα; Χωρίς αυτό το πρώτο άναμμα του Λόγου στο συνειδητό και το ασυνείδητο του κάθε παιδιού, ποια εκπαίδευση, ποιος πολιτισμός θα μπορούσε να "κτίσει" οτιδήποτε;

Από τα μέσα του 17ου αιώνα, όταν τα λαϊκά κινήματα με την παρακίνηση της τότε αστικής τάξης, εμπόρων και τεχνιτών πραγματώνουν την επαναστατική τους επανάκαμψη στο προσκήνιο,

διαπιστώνουν ότι η ελίτ (κληρονομική μοναρχία, φεουδαρχία και σχεδόν παντού μαζί τους η εκκλησία, καθολικοί ή διαμαρτυρόμενοι), δεν είναι εκ θεού διορισμένοι, αλλά έχουν συμπτύξει μια τάξη, κλειστή, που διαχειριζόταν την εξουσία, αιώνες, ωθώντας τους πολλούς στη φτώχεια και την εξαθλίωση.
Όταν οι επαναστάσεις, των κατά γλωσσική ενότητα ανθρωποομάδων, επέτυχαν κατά τόπους κάποια αποτελέσματα, άρχισαν να ψάχνουν τον τρόπο με τον οποίο θα συνέχιζαν.
Τότε ξαναθυμήθηκαν τον Πλάτωνα, τον Αριστοτέλη, τον Πλούταρχο, και πιο σύγχρονους, Ζαν Ζακ Ρουσώ και άλλους.
Θυμίζω την σπηλιά του Πλάτωνα, τα πολιτικά του Αριστοτέλη, τον Επίκουρο και από τον Πλούταρχο την συνομιλία με τον Αριστοτέλη που ερωτώμενος για το τι πρέπει να κάνει η πολιτεία για να έχει στέρεη Δημοκρατία, απαντά με το τι κάνει η Ολιγαρχία για να είναι στέρεη διαχρονικά: Τέσσερις κανόνες, λέει, έχει η Ολιγαρχία και είναι οι εξής:

1. Κράτα τους υπηκόους σου απασχολημένους συνεχώς, ώστε να μην έχουν χρόνο να σκέφτονται. Φορολόγησε τους τόσο, ώστε να τους μένουν λίγα, ίσα - ίσα να επιβιώνουν. (Υλική φτωχοποίηση).
2. Χώρισε τους υπηκόους σου σε αντίπαλες ομάδες, ώστε να είναι συνεχώς σε διαμάχη μεταξύ τους. Υποδαύλιζε αυτές τις διαμάχες και την κατάλληλη στιγμή παρουσιάσου σαν κριτής "δίκαιος". (Διαίρει και Βασίλευε!)
3. Φρόντισε, τα παιδιά των υπηκόων σου να μην παίρνουν αληθινή παιδεία. Η απαραίτητη εκπαίδευση που θα παίρνουν, πρέπει να είναι χρησιμοθηρική. Η πραγματική παιδεία οφείλει να είναι προνόμιο της άρχουσας τάξης. (Πνευματική φτωχοποίηση).
4.Τα ταλέντα που γεννιούνται ανάμεσα στους υπηκόους σου, πρέπει με διάφορες μεθόδους και τεχνάσματα, να τα αποκόπτεις από τον λαό και να τα χρησιμοποιείς προς όφελος σου.
Αν αρνηθούν, τους παίρνεις το κεφάλι. (Εξαγορά των ιδιοφυών και ταλαντούχων).

Θυμήθηκαν ότι στην αρχαιότητα υπήρξε παλιά σε μια πόλη που λεγόταν Αθήνα, ένα πολίτευμα που το ονόμαζαν Δημοκρατία.
Αλλά πώς φτιάχνεται Δημοκρατία;
Θυμήθηκαν βέβαια ότι και οι Ρωμαίοι είχαν καθιερώσει κάτι σαν δημοκρατία (Res publica), αλλά άντε να ξεχωρίσει ο αναλφάβητος και μέχρι τότε σκλάβος ή δουλοπάροικος, τη μια από την άλλη.
Τα κοινωνικά κινήματα που οργανώνονται προς την ανάκτηση και εμπέδωση των δικαιωμάτων του πολίτη τίθενται υπό την γενική περιγραφή: "Σοσιαλιστικά".
Τότε, λίγο αργότερα, πρώτος ο Μάρξ, και μετά πολλοί άλλοι, βάζουν το θέμα της τάξης.
Μέχρι τότε η τάξη ήταν μία. Αυτή των ευγενών, της Ελίτ, των ταγών της εξουσίας. Οι πολλοί, για την Ελίτ, απλά δεν ήταν άνθρωποι! Ήταν υποζύγια! Πλέμπα!
Ο Μαρξ λοιπόν λέει, ότι αφού εσείς έχετε την τάξη σας, εμείς, όλοι οι υπόλοιποι, φτιάχνουμε την τάξη νούμερο δύο. Την τάξη των εργατών!
Έτσι δημιουργούνται τα σοσιαλιστικά κινήματα με βάση τις εργατικές διεκδικήσεις και μετά από λίγο εκδίδεται το "Το Μανιφέστο του Κομμουνιστικού Κόμματος". Όπου κομμουνισμός, ο ιδεατός στόχος του σοσιαλισμού.
Κεντρικό θέμα, όμως, παραμένει η αναζήτηση της Δημοκρατίας! Η αναζήτηση του τρόπου με τον οποίο φθάνεις σε σοσιαλισμό ή άλλο...
Στο Πανεργατικό συνέδριο της Βαλτιμόρης, 16 Αυγούστου 1866 μπαίνουν πολλά από αυτά τα ζητήματα.
Πώς φτιάχνεις Δημοκρατία;
Πώς την θωρακίζεις ώστε να μην ξαναγίνει ολιγαρχία;
Πώς ο εργαζόμενος των 12-14 ωρών ημερησίως θα βρει χρόνο, να εκδημοκρατικοποιήσει την σκέψη του και να μεταδώσει τη σπίθα, του "Ισότητα – Δικαιοσύνη – Αλληλεγγύη" όσο το δυνατόν πιο πλατιά;
Πώς τα παιδιά του, θα αντιπαρατεθούν με ίσους όρους στα παιδιά των πλουσίων, που ποτέ, αιώνες τώρα δεν τους έλειψε η μόρφωση, με ιδιωτικούς δασκάλους ή στα κλειστά σχολεία της εκκλησίας;

Το συνέδριο αυτό γίνεται βάση να ξαναδιατυπωθούν οι αρχές του Πλούταρχου.
Πολλά έχουν να γίνουν. Αλλά από πού ξεκινάς;
Γίνεται σαφές, ότι το να κυνηγάς τα πάντα εδώ και τώρα, είναι βούτυρο στο ψωμί της εξουσίας. Θα αποπροσανατολίσει το κίνημα, θα το διαιρέσει, θα στρέψει τις διαιρεμένες ομάδες εναντίων αλλήλων, θα δημιουργήσει "χάος", θα δώσει τη "λύση" που αυτή "ξέρει".
Άρα ιεραρχείς στα αιτήματα, προτάσεις τα ουσιώδη και πείθεις τις μάζες να παραμερίσουν προσωρινά τα άλλα, απαιτώντας με σθένος αυτά. Τότε, λοιπόν αποφάσισαν, ότι δύο βασικά ζητούμενα πρέπει να απαιτηθούν:
1. Ελεύθερος χρόνος για τον εργαζόμενο και
2. Αληθινή Δημοκρατική Παιδεία για τα παιδιά του.

Τα συμπεράσματα αυτού του συνεδρίου στέλνονται στις εργασίες της Πρώτης Διεθνούς 1872 και γίνονται ομόφωνα δεκτά.
Σώζεται το κείμενο, με την υπογραφή μεταξύ άλλων και του Μαρξ.
Έτσι το αίτημα (8-8-8) δηλαδή οκτώ ώρες δουλειά, οκτώ ώρες ανάπαυση, και οκτώ ώρες ελεύθερος χρόνος, μαζί με το αίτημα για Δημόσιο Δωρεάν Σχολείο για Όλους, γίνονται τα κυρίαρχα αιτήματα των διεκδικήσεων των κοινωνικών αγώνων από τότε και μετά.
Και τα δύο ικανοποιήθηκαν, στο βαθμό που ικανοποιήθηκαν σε διάφορα έθνη, ανάλογα με την δυναμική της διεκδίκησης και ανάλογα με την καλοπροαίρετη αντιμετώπιση των εκάστοτε κυβερνήσεων. Και τα δύο σήμερα κινδυνεύουν να εξαφανιστούν από την παγκοσμιοποιημένη μορφή που έχει πάρει το κεφάλαιο και επιτίθεται ενάντια σε κάθε δημοκρατική κατάκτηση.
Όπως ήταν φυσικό, η τάξη των Ελίτ, δεν έβλεπε με καλό μάτι όλες αυτές τις εξελίξεις.
Επειδή όμως η βιομηχανική επανάσταση ήταν στην εξέλιξη της, τα εργοστάσια πλήθαιναν και το εξειδικευμένο εργατικό δυναμικό ήταν απαραίτητο, είδε το αίτημα για δημόσια εκπαίδευση με καλό μάτι.
Αφ' ενός ο κεφαλαιούχος απαλλασσόταν από τα έξοδα επιμόρφωσης εργατών και υπαλλήλων, φορτώνοντας τα στο κράτος, αφ' ετέρου η διαμόρφωση ενός νέου τύπου οικογένειας (βλ. "Το Τρίτο Κύμα" του Άλβιν Τόφλερ) θα εγκλώβιζε ακόμη περισσότερο τους πολλούς στην διάθεση των λίγων, της τάξης των Ελίτ.
Πρότεινε λοιπόν και σχεδόν επέβαλλε παντού το ίδιο μοντέλο δημόσιου σχολείου, που η έμπνευση του προήλθε από το Πρωσικό Σχολείο. Κάτι σαν: "Νομίζεις ότι έχεις σχολείο, αλλά δεν έχεις!.."
Το δημόσιο σχολείο αρχίζει και επιβάλλεται παντού από το 1900 και μετά.

Πολλοί αξιόλογοι παιδαγωγοί όπως:
Τζον Ντιούι 1859-1952 ΗΠΑ
Μαρία Μοντεσσόρι 1870-1952 ΙΤΑΛΙΑ - ΙΝΔΙΑ
Οβίντ Ντεκρολί 1871 – 1932 ΒΕΛΓΙΟ
Αλεξάντερ Νιλ 1883 – 1973 ΒΡΕΤΑΝΙΑ
Σελεστάν Φρενέ 1896 -1966 ΓΑΛΛΙΑ - ΙΣΠΑΝΙΑ
Πάουλο Φρέιρε 1921 – 1997 ΒΡΑΖΙΛΙΑ
Ιβάν Ίλλιτς 1926-2002 ΑΥΣΤΡΙΑ – ΗΠΑ
Ζαν Πιαζέ 1896 – 1980 ΕΛΒΕΤΙΑ
Λεβ Βιγκότσκι 1896 – 1934 ΡΩΣΙΑ
Παπανούτσος Ευάγγελος 1900 – 1982 ΕΛΛΑΔΑ
αντελήφθησαν το αχρείο παιχνίδι της εξουσίας και διατύπωσαν αξιόλογες μελέτες για το πώς θα πρέπει να είναι το σχολείο και η παιδαγωγική μέθοδος, σε μια δημοκρατική κοινωνία. Οι ολιγαρχίες όμως έχουν τις πανάρχαιες συνταγές (κανόνες) τους, όπως "είπε" κι ο Αριστοτέλης! Πλείστοι από αυτούς υπέστησαν διώξεις, απειλήθηκαν, παραγκωνίστηκαν, εκτελέστηκαν.
Θυμήσου! Το Δημόσιο Δωρεάν Σχολείο για Όλους, πέφτει σαν ιδέα αρχές του 19ου αιώνα. Δεν υπήρχε πριν. Σχολεία υπήρχαν, αλλά αυτά που εξυπηρετούσαν την εξουσία.
Γενικεύεται η εφαρμογή του στις κοινωνίες των εθνών, αρχές του 20ου αιώνα.

Δέχεται την επίθεση του νεοφιλελευθερισμού και της Ν.Τ.Π. από το 1970.
Ήδη πριν από τον 2ο Π.Π. γίνεται γνωστή, με την εφαρμογή της θεωρίας του Φρόιντ στην ενημέρωση και τη διαφήμιση, η χειραγώγηση αυτού που λέμε "κοινή γνώμη", αλλά αφορά την πλύση εγκεφάλου εκατομμυρίων ανθρώπων. Η τηλεόραση αφ' ενός λεηλατεί τον "ελεύθερο χρόνο" των πολιτών, αφ' ετέρου υποκαθιστά την "παιδεία Λόγου" με σκουπίδια και ανοησίες.
Το "Δόγμα του Σοκ" εφαρμόζεται σε πλείστες όσες χώρες και τα δύο βασικά κοινωνικά αιτήματα -εργατικά δικαιώματα και παιδεία- γίνονται μια γλυκιά ανάμνηση.

Το 1970 η Μ. Θάτσερ ως υπουργός παιδείας και αργότερα ως πρωθυπουργός της Αγγλίας, εφαρμόζει "Δόγμα του Σοκ" στη χώρα της, κατά το παράδειγμα του Πινοσέτ στη Χιλή.
Άποψη της είναι ότι το σχολείο πρέπει να υπηρετεί τους κανόνες της αγοράς.
Να είναι δηλαδή ανταγωνιστικό και να αποτελεί κερδοφόρα επένδυση (σε χρήμα!).
Διατάζει λοιπόν να καταργηθεί το γάλα που μέχρι τότε δινόταν σε όλα τα παιδιά στο σχολείο δωρεάν, και επιβάλλει την "αξιολόγηση".
Μαθητών – διδασκόντων – σχολείων.
Με εργαλείο την αξιολόγηση αποδομεί σε μέγιστο βαθμό το δημόσιο σχολείο της Αγγλίας.

Το 2005 έπληξε την Ν.Ορλεάνη των Η.Π.Α. ο τυφώνας Κατρίνα.
Τα δημόσια σχολεία καταστράφηκαν ολοσχερώς. Τα ιδιωτικά που βρίσκονταν σε λόφους, ψηλότερα από το ύψος της πλημμύρας, είχαν ελάχιστες έως καθόλου ζημιές.
Παρά την έγκαιρη επισήμανση των πολιτών, μετά το πέρας της καταστροφής, με παραίνεση του Φρίντμαν και των παιδιών της σχολής του Σικάγου, η κυβέρνηση δεν αποκατέστησε καμία ζημιά.
Όταν άνοιξαν τα σχολεία, έδωσε ένα κουπόνι στις πληγείσες οικογένειες να εγγράψουν τα παιδιά τους στα ιδιωτικά σχολεία. Την επόμενη χρονιά δεν το έδωσε!

Αυτή είναι η συνταγή. Η καταστροφή των πολλών μπορεί να δημιουργήσει κέρδος! Για τους λίγους!

Έτσι το Δωρεάν Δημόσιο Σχολείο δεν πραγματώθηκε ουσιαστικά ποτέ, όπως δεν πραγματώθηκε και ποτέ η Δημοκρατία. Αφέθηκε να ενσωματωθεί σ' αυτό ο κακώς εννοούμενος «επαγγελματικός προσανατολισμός» και η κακώς εννοούμενη «επαγγελματική αποκατάσταση».
Έτσι το αίτημα των εργατών του 19ου αιώνα, να αποκτήσουν τα παιδιά των εργατών, μόρφωση ανάλογη με τα παιδιά των πλουσίων, ώστε στους αγώνες διεκδίκησης δημοκρατικών δικαιωμάτων να μπορούν ισάξια να αντιπαρέρχονται και να καταρρίπτουν τα ψεύτικα επιχειρήματα των γόνων της «ελίτ», έμεινε ζωντανό στο βαθμό που με θυσίες κάποιοι δάσκαλοι το κράτησαν ζωντανό, ή όπου η εξουσία έκανε λίγο τα στραβά μάτια, έχοντας άλλες προτεραιότητες.
Διαβάστε το: "Η Εκπαίδευση της Αμάθειας", του Ζαν Κλωντ Μισεά.

Γιατί φθάσαμε εδώ;
Προσωπικά πιστεύω ότι σε όλο τον γήινο πληθυσμό έχει πέσει μια σοβαρή αρρώστια. Μεταδοτική!
Η Αδιαφορία. Και η λατρεία του Τυπικού σε βάρος του Ουσιαστικού!
Και υπάρχει ένα μόνο φάρμακο: Η Συνειδητοποίηση!

Η αρρώστια αυτή χτύπησε εξ' ίσου και τους εκπαιδευτικούς, με αποτέλεσμα από λειτουργοί της Εθνικής Παιδείας να καταντήσουν χείριστα αμειβόμενοι υπάλληλοι ενός συστήματος που παράγει επαγγελματίες του τύπου «το μεροκάματο να βγαίνει και τι με νοιάζει εμένα!».
Κατ' εικόνα και ομοίωση!
Μην έχετε αυταπάτες το σχολείο δεν είναι ούτε δημοκρατικό, ούτε δωρεάν και σε λίγο δεν θα είναι ούτε δημόσιο στην ολότητα του, αφού η τάση είναι να γίνουν τα πάντα ιδιωτικές επιχειρήσεις.
Όταν η φύλαξη των συνόρων της χώρας ανατίθεται σε ιδιωτικές εταιρείες (G4, Frontex, …) όποιος πιστεύει και ισχυρίζεται ότι ο χώρος της Παιδείας θα μείνει εκτός της ιδιωτικοποίησης, ή ανόητος

είναι ή μισθωτό φερέφωνο.

Δάσκαλοι κάθε βαθμίδας, είναι ανάγκη τώρα, σήμερα, να συνειδητοποιήσουμε όλοι, ότι περισσότερη αδιαφορία θα ρημάξει το σύμπαν. Ας κάνουμε χρήση του χρόνου μας και προς την μεριά της σωστής ενημέρωσης, του τι πραγματικά σημαίνουν οι πραγματοποιούμενες αλλαγές. Και μετά ας κάνουμε χρήση του βασικού δημοκρατικού μας δικαιώματος. Της ελευθερίας της συζήτησης και της αλληλοενημέρωσης. Τα άλλα θα έρθουν μόνα τους. Το σχολείο πρέπει από χώρος προσπορισμού και επιβίωσης κακόμοιρων δασκάλων και επιλεκτικής διήθησης της νεολαίας, να μετατραπεί σε αυτό που μπορεί και πρέπει να είναι:
Το λίκνο του Λόγου, της Αλήθειας και της Δημοκρατίας.

Το Δημόσιο Σχολείο για Όλους, οφείλει να είναι ο Προμηθέας που θα δείχνει:
Πώς, ανάβει η φλόγα του Λόγου και του πνεύματος σε κάθε ανθρώπινη οντότητα χωριστά.
Πώς, κάθε άτομο μπορεί και πρέπει να καλλιεργεί, συμμετρικά και αρμονικά τα, συναίσθημα – λογική – συνείδηση.
Πώς, Λόγος – Παιδεία – Δημοκρατία είναι τριάδα αδιαίρετη και ομοούσια.
Κι αν η λύσσα της εξουσίας επιφυλάσσει στους εκπαιδευτικούς την τύχη του Προμηθέα, οφείλουμε στους εαυτούς μας, στους μαθητές μας, στην Ελλάδα, να το τολμήσουμε.
Γιατί, "... θέλει Αρετήν και Τόλμην η Ελευθερία!".
Σε μια κοινωνία Λόγου, κάθε κοινωνική παρέμβαση οφείλει να γίνεται στον χώρο του Λόγου και της Παιδείας.
Κάθε νέο ζευγάρι πρέπει να αγκαλιάζεται από τον κοινωνικό ιστό και να του παρέχεται η δυνατότητα να γεννήσει να μεγαλώσει και να διαπαιδαγωγήσει παιδιά του Λόγου, μέσα σ' ένα πολυπρόσωπο και πολύγνωμο περιβάλλον, αγάπης και διαλόγου. Τα παιδιά έτσι κι αλλιώς είναι παιδιά της κοινωνίας. Αντικατοπτρίζουν αυτήν κι αυτή στηρίζεται σ' αυτά.
Δεν υπάρχουν "δικά" μας παιδιά...

Τι τελικά προτείνω:
Όλη η κακοριζικιά του ανθρώπου οφείλεται στη επικράτηση των συμπεριφορών βία – υποκρισία – αδιαφορία.
Έτσι βρίσκει χώρο η εξουσία, και του κάνει την ζωή δύσκολη.
Το να αλλάξεις από τη μια στιγμή στη άλλη συνήθειες αιώνων δεν είναι απλό ούτε εύκολο.
Αξίζει όμως!
Είναι ο πιο δημοκρατικός τρόπος, ν' αποφασίσει ο καθένας από μας χωριστά κι όλοι μαζί, για το αν θα προχωρήσουμε σαν άνθρωποι ή θα επιστρέψουμε στο ζώο.
Θα πάρει ίσως αιώνες να εξαλείψουμε τα ίχνη της εξουσίας και με την δύναμη του λόγου στα χέρια μας, να «κυβερνήσουμε» τη ζωή μας, την ψυχή μας, την ανθρώπινη κοινωνία, ώστε να κληρονομήσουμε στα παιδιά μας έναν κόσμο καλύτερο όχι χειρότερο.

(Β-Υ-Α) ή ΛΟΓΟΣ;
«Εν αρχή ην ο Λόγος….». Στον Λόγο συμποσούνται το χθες, το σήμερα, το αύριο και γίνονται αντίστοιχα, ο οδηγός, το μέσον και ο προορισμός.
Στην εξουσία δεν μπορείς να έχεις χθες και απαγορεύεται αυστηρά να συλλογίζεσαι το αύριο.
Μπορείς μόνον να «απολαμβάνεις» το σήμερα μέσα από τα θολά γυαλιά της, και να την δοξάζεις που σου παραχώρησε αυτήν την «δυνατότητα».
«Ο καλός ο καπετάνιος στη φουρτούνα φαίνεται!»
Αν επιλέξουμε ή επαναπαυθούμε, σ' αυτό που επιτάσσουν οι συμπεριφορές Βία, Υποκρισία, Αδιαφορία, τότε δεν υπάρχει κοινός τόπος συζήτησης, για τους τρόπους και τα μέσα παροχής παιδείας.
Ο σύγχρονος Ηρώδης θ' αποφασίσει ποια παιδιά θα ζήσουν και ποια όχι, ποια θα μορφωθούν και ποια θα γίνουν σκλάβοι.

Αν είμαστε έτοιμοι για μια νέα εποχή, Την Εποχή του Λόγου, τότε αυτή η προσπάθεια δεν μπορεί να αφορά μόνον τους νέους.
Αφορά όλους μας!

Δημοκρατία

Διαπαιδαγώγηση και Πολιτική.

►Ο Μύθος με τη σπηλιά στην Πολιτεία του Πλάτωνα:
Σύμφωνα με τον αλληγορικό μύθο οι άνθρωποι ζούμε σαν φυλακισμένοι μέσα στις παραισθήσεις και τις αυταπάτες μας και δεν μπορούμε να γνωρίσουμε την αλήθεια γιατί μας εμποδίζουν τα δεσμά των αισθήσεων αλλά και τα δεσμά των εξουσιαστών, που χειραγωγούν τις αισθήσεις μας ώστε να αντιλαμβανόμαστε την "πραγματικότητα" όπως την καθορίζουν εκείνοι.
Κάποια στιγμή μερικοί δεσμώτες απαλλάσσονται επιτέλους από την επιρροή των δογμάτων, χάρη στην παιδεία και τον ορθό λόγο και επιτέλους με καθαρή σκέψη μπορούν να γνωρίσουν την αλήθεια βασιζόμενοι σε αποδείξεις.

Ο μύθος αυτός διηγείται πως σε ένα σπήλαιο, κάτω από τη γη, βρίσκονται μερικοί άνθρωποι αλυσοδεμένοι με τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορούν να δουν μόνο τον απέναντι τους τοίχο. Δεν μπορούν να κοιτάξουν ούτε πίσω, ούτε δεξιά, ούτε αριστερά. Πίσω τους ωστόσο είναι αναμμένη μια φωτιά. Έτσι οτιδήποτε εκδηλώνεται πίσω από την πλάτη τους αναπαριστάνεται ως σκιά στον απέναντι τους τοίχο. Επειδή οι άνθρωποι αυτοί σε ολόκληρη τη ζωή τους τα μόνα πράγματα που έχουν δει είναι οι σκιές των πραγμάτων, έχουν την εντύπωση ότι οι σκιές που βλέπουν πάνω στον τοίχο είναι τα ίδια τα πράγματα. Εάν όμως κάποιος από τους αλυσοδεμένους ανθρώπους του σπηλαίου κατορθώσει να ελευθερωθεί, να βγει από τη σπηλιά και να ανέβει πάνω στη γη και κάτω από το φως του ήλιου πλέον δει τα πράγματα, θα καταλάβει την πλάνη στην οποία ζούσε όσο ήταν μέσα στη σπηλιά. Θα αντιληφθεί τότε ότι οι σύντροφοι του, που εξακολουθούν να βρίσκονται αλυσοδεμένοι στο σπήλαιο ακόμη, ζουν βυθισμένοι μέσα στις ψευδαισθήσεις.

Σωκράτης : « -Και αν κανείς ήθελεν να επιχειρήσει να τους λύσει από τα δεσμά τους και να τους ανεβάσει, δεν θα ήσαν ικανοί να τον σκοτώσουν αν ημπορούσαν να τον πιάσουν στα χέρια τους; Αφού θα θεωρούσαν ότι θέλει να τους κάνει κακό και να τους τυφλώσει ενώ αυτός θέλει να τους δείξει το μόνο αληθινό Φώς;»
Γλαύκων : «-Το δίχως άλλο!».

Έχουμε πολλά θλιβερά ιστορικά παραδείγματα εν προκειμένω. Ο ίδιος ο Σωκράτης είχε τραγικό τέλος, επειδή “εισήγαγε καινά δαιμόνια”…
Αλλά και ο Χριστός, δεν είναι ένα ακόμη ένα τρανταχτό παράδειγμα;
Τον Γαλιλαίο δεν τον έστησαν στην Ιερά Εξέταση για να μην διδάσκει ότι η Γη γυρίζει γύρω από τον Ήλιο;
Ωστόσο, όσοι ελευθερώθηκαν, (οι φιλόσοφοι;), έχουν χρέος (σε ποιον;) να επιστρέψουν πίσω και να διδάξουν και τους υπόλοιπους. Οι αληθινοί διδάσκαλοι, όπως λέει ο Πλάτων.

Η ανάβαση στον κόσμο του φωτός συνιστά μια πορεία, η οποία ξεκινώντας από μια αρνητική γνώση, από τη γνώση “του τι δεν είναι”, καταλήγει στην αυτογνωσία και την κοσμογνωσία. Ο κόσμος του σπηλαίου απεικονίζει την εμμονή της ψυχής στο αισθητόν, την υπερεκτίμησή του, την παντελή κυριαρχία των αισθήσεων και του επιθυμητικού τμήματος της επί του λογιστικού. Η προσκόλληση στο γίγνεσθαι επιφέρει ψυχική σύγχυση, νόσον, ενώ η θέασις των “όντως όντων” εσωτερική ισορροπία, την εναρμόνιση της ψυχής και την ενδυνάμωση του λογικού μέρους της. Για τον Πλάτωνα, το αίτημα της αυτογνωσίας είναι πρωταρχικό. Ακόμη κι αν δε βρεθεί ποτέ ο φιλόσοφος - ηγέτης που θα διοικήσει την ιδανική πολιτεία, κάθε άνθρωπος χωριστά θα πρέπει να επιδιώξει τουλάχιστον να ρυθμίσει το πολίτευμα της ψυχής του.

►Στην Αρχαία Αίγυπτο μια επίπονη, βασανιστική εργασία ήταν το μαγγανοπήγαδο. Η περιστροφή γύρω από ένα άξονα, με την μυική δύναμη ανθρώπων ή ζώων, ώστε το υπόγειο νερό να φθάνει στην επιφάνεια. Δοκιμάστηκαν μεγάλα ζώα, σκλάβοι, αιχμάλωτοι πολέμων, αλλά με φτωχά

αποτελέσματα αφού τελικά προτιμούσαν τον θάνατο, από την εξοντωτική και απάνθρωπη εργασία. Ώσπου κάποια στιγμή, κάποιος τύφλωσε ένα νεογέννητο καμηλάκι, το μεγάλωσε τυφλό και την κατάλληλη στιγμή το έζεψε στο μαγγανοπήγαδο. Το "πείραμα" ήταν απρόσμενα επιτυχές, αφού η τυφλή καμήλα, αδιαμαρτύρητα περιστρεφόταν ώρες, αρκεί να ποτιζόταν και να τρεφόταν ικανοποιητικά.

►«Συγκεφαλαιώνων, λοιπόν, λέγω ότι και το σύνολον της πόλεως είναι γενικόν της Ελλάδος σχολείον, και καθείς από τους συμπολίτας μας μου φαίνεται ως να συγκεντρώνη εις την προσωπικότητά του την ικανότητα να προσαρμόζεται εις τας ποικιλωτάτας εκφάνσεις της δραστηριότητος με την μεγαλυτέραν ευστροφίαν και χάριν».
Επιτάφιος Περικλή

Τα παραπάνω δείχνουν ότι χιλιάδες χρόνια πριν οι άνθρωποι είχαν συνείδηση της άμεσης σχέσης που υπάρχει ανάμεσα στην διαπαιδαγώγηση και την πολιτική.

∗ Πολιτική είναι η τέχνη του εφικτού.
Μπίσμαρκ.

∗ Αν δε θέλεις να κόψεις το κεφάλι του λαού, μόρφωσε το.
Ουγκώ.

∗ Ελευθερία μόνο για τους οπαδούς της κυβέρνησης και για τα μέλη ενός μόνο κόμματος -άσχετα με το πόσο μεγάλο είναι- δεν είναι ελευθερία. Ελευθερία είναι η ελευθερία να σκέπτεται κανείς διαφορετικά. (Και να μπορεί να εκφράζει τη σκέψη του χωρίς φόβο!..)
Ρόζα Λούξεμπουργκ.

∗ Η γενεαλογία της πολιτικής είναι συνεχής και γνησία κατά τους προγόνους. Η αργία εγέννησε την πενίαν. Η πενία έτεκε την πείναν. Η πείνα παρήγαγε την όρεξιν. Η όρεξις εγέννησε την αυθαιρεσίαν. Η αυθαιρεσία εγέννησε την ληστείαν. Η ληστεία εγέννησε την πολιτικήν.
Ιδού η αυθεντική καταγωγή του τέρατος τούτου. Τότε και τώρα, πάντοτε η αυτή. Τότε διά της βίας, τώρα διά του δόλου και διά της βίας.
Πάντοτε αμετάβλητοι οι σχοινοβάται ούτοι, οι Αθίγγανοι, οι γελωτοποιοί ούτοι πίθηκοι (καλώ δε ούτω τους λεγομένους πολιτικούς).
Μαύροι χαλκείς κατασκευάζοντες δεσμά διά τους λαούς εν τη βαθυζόφω σκοτία του αιωνίου εργαστηρίου των.
Αλ. Παπαδιαμάντης.

∗ Η πολιτική δεν είναι η τέχνη του εφικτού, αλλά της ισορροπίας ανάμεσα στο δυσάρεστο και το καταστροφικό.
Τζ. Κέννεντυ.

Τελικά, πολιτική είναι, ο τρόπος με τον οποίο, επιλέγεται να οργανωθεί ένα ανθρωποσύνολο, καθώς και ο τρόπος παραγωγής, διάδοσης, αφομοίωσης και αξιοποίησης της κτηθείσας γνώσης, όσο και ο τρόπος καταμερισμού αγαθών και ευθύνης.

Και οι τρόποι, ανάλογα με την θέαση του ανθρωποσυνόλου, το αν δηλαδή όλοι οι άνθρωποι είναι χρήσιμοι και επιθυμητοί ή όχι, το αν "φαίνονται" μέσα από βλέμμα συμπάθειας ή όχι, είναι δύο:

Ολιγαρχία αν θεωρηθεί ότι κάποιοι άνθρωποι, της οικείας ανθρωποομάδας, είναι "πιο άνθρωποι" από άλλους και οι υπόλοιποι εργαλεία ή απλά άχρηστοι.

Δημοκρατία αν θεωρηθεί ότι όλοι οι άνθρωποι, της οικείας ανθρωποομάδας, ακόμη και οι αγέννητοι, έχουν δικαιώματα και ευθύνη, όχι μακριά από τον μέσο όρο. Με, κατά το δυνατόν της κάθε χρονικής συγκυρίας, επέκτασης της θεώρησης αυτής σε κάθε ομάδα ικανή να μεθέξει αυτής της θεώρησης. Η αδυναμία των μακράν της Δημοκρατικής, ομάδων, να συνειδητοποιήσουν την δημοκρατική θεώρηση, δεν δίνει το δικαίωμα στην δημοκρατική ομάδα (αν θέλει να είναι και να λέγεται δημοκρατική) να εκμεταλλευτεί προς ίδιον όφελος ή να εξαφανίσει τις άλλες. Μπορεί βεβαίως να αμυνθεί της επιβουλής των και οφείλει, δείχνοντας με το παράδειγμα της, τον ανθρώπινο δρόμο της πολιτικής, ώστε να αγκαλιάσει κάθε ομάδα που θέλει να ξεπεράσει την ολιγαρχία προς χάριν της δημοκρατίας. Με ειλικρίνεια!

Κάθε μία από τις δύο "πολιτικές σχολές" έχει τον τρόπο σκέψης της, τον τρόπο με τον οποίο θα εμπεδωθεί στο ανθρωποσύνολο και την πράξη που την αναδεικνύει σε κυρίαρχη πολιτική στο ανθρωποσύνολο ή σε υποσύνολο του.

Ο τρόπος σκέψης της Ολιγαρχίας, εμπεδώνεται μέσα από το ΕΜΕΙΣ και οι ΑΛΛΟΙ, από τους αναφερθέντες και αλλού τέσσερις πυλώνες της.

Ο τρόπος σκέψης της Δημοκρατίας, εμπεδώνεται μέσα από την θεώρηση ΙΣΟΤΗΤΑ – ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ – ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ – ΑΔΕΛΦΟΣΥΝΗ της Γαλλικής επανάστασης και στηρίζεται στις βασικές αρχές της Δημοκρατίας όπως διατυπώθηκαν και διαμορφώθηκαν από την πρώτη Αθηναϊκή Δημοκρατία του Κλεισθένη.

Ο τρόπος με τον οποίο εμπεδώνεται (επιβάλλεται) η Ολιγαρχία στο ανθρωποσύνολο είναι η ΕΞΟΥΣΙΑ.

Ο τρόπος με τον οποίο εμπεδώνεται η Δημοκρατία στο ανθρωποσύνολο είναι ο ΛΟΓΟΣ.

Το πρακτέο της Ολιγαρχίας είναι ΔΙΑΦΘΟΡΑ και ΦΟΒΟΣ.

Το πρακτέο της Δημοκρατίας είναι ΚΟΙΝΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ – ΣΥΝΥΠΑΡΞΗ – ΣΥΝΕΥΘΥΝΗ.

Στην Ολιγαρχία το άτομο είναι ΥΠΗΚΟΟΣ χρήσιμος για συγκεκριμένο έργο και η ζωή του αναλώνεται προς πραγμάτωση του έργου αυτού. Η σκέψη, ο λόγος και η πράξη του περιορίζονται στα επιτρεπτά όρια και η παραβίαση τους συνεπάγεται τιμωρίες.

Στη Δημοκρατία ο ΠΟΛΙΤΗΣ είναι ζωντανό κύτταρο της κοινωνίας. Η σκέψη, ο λόγος και η πράξη του είναι επιθυμητά όσο και αναγκαία.
Στην Δημοκρατία δεν είναι αποδεκτή άλλη τιμωρία, πέρα από την αποδοκιμασία του συνόλου για πράξεις αντιδημοκρατικές. Σε πολύ εξεζητημένες περιπτώσεις χρειάζεται υγειονομική συνδρομή.

Στην Ολιγαρχία η διαπαιδαγώγηση μέσω της διαφθοράς αφήνει τον άνθρωπο λειψό, με σοβαρό τουλάχιστον έλλειμμα ΝΟΗΣΗΣ αφού τον θεωρεί το πολύ εργαλείο.

Στην Δημοκρατία η διαπαιδαγώγηση μέσω της παιδείας μορφώνει τον κάθε πολίτη, στο δυνατόν "τέλειο" της εκάστοτε ιστορικής συγκυρίας και της προσωπικής, του ενός εκάστου έφεσης προς μόρφωση, με κατά το μέγιστον δυνατόν αναπτυγμένα ποσοτικά και ποιοτικά τα: συναίσθημα – λογική – συνείδηση.

Η Μοναρχία και οι Κοινοβουλευτικές, είτε Προεδρικές, είτε Προεδρευόμενες Δημοκρατίες, είναι μανδύες Ολιγαρχιών. Φυσικά και η Δικτατορία.

Η Δημοκρατία είναι μία. Ο Μαρξ ήταν ο πρώτος που είπε ότι ο Σοσιαλισμός σαν στόχος, περνάει μέσα από τον δρόμο της Δημοκρατίας. Η πορεία του σοσιαλισμού από τότε έως σήμερα, επιβεβαιώνει το αληθές της πρόβλεψης. Δυστυχώς, η πτώση έως εξαφάνιση των σοσιαλιστικών κινημάτων, καταδεικνύει ή ότι δεν αντιλήφθηκαν την κρισιμότητα του "δρόμου" ή ότι η αντίδραση της "άλλης πλευράς" ήταν παραπάνω σφοδρή απ' ότι αρχικά υπολογίστηκε.
Με πιθανότερο και τα δύο.

Στην Δημοκρατία, ο πολίτης δεν είναι άβουλος υπήκοος εντολών. Ο πολίτης είναι, οφείλει να είναι, ενεργός και συμμέτοχος. Σε όλα τα επίπεδα. Και αυτό της σκέψης, και αυτό του λόγου, και αυτό της πράξης. Κύριο έργο της δημοκρατίας, είναι και θα είναι πάντα, η παραγωγή συνειδητοποιημένου πολίτη, όσο και η κατά το δυνατόν και κατά περίπτωση μέγιστη συμμετοχή του στην προσπάθεια ώστε η Γνώση και η Κοινωνική Οργάνωση να μην αποτελέσουν ποτέ ιδιοκτησία, εμπόρευμα, αντικείμενα αποκλειστικής κατοχής και εκμετάλλευσης ελιτίστικων ομάδων.

Η Δημοκρατία, βασίζεται στον Λόγο! Στον πολίτη που διαμορφώνει η πολιτεία, μέσω του Λόγου και της Παιδείας.
Ο Λόγος της Δημοκρατίας έχει τα χαρακτηριστικά που απέδωσαν σ' αυτόν οι αρχαίοι Έλληνες και έως σήμερα δεν κρίθηκε αναγκαίο να προστεθεί σ' αυτά ή να αφαιρεθεί κάτι:
Ισηγορία, δηλαδή όλες οι απόψεις να έχουν έκφραση, όλες οι απόψεις να τίθενται στην κρίση του λαού, με την ίδια ποιότητα και την ίδια εμβέλεια.
Ισονομία, δηλαδή οι νόμοι και οι αποφάσεις που τυγχάνουν της έγκρισης του λαού και τίθενται σε λειτουργία, ισχύουν το ίδιο για όλους τους πολίτες ανεξαρτήτως φύλου, φυλής, οικονομικής δυνατότητας, διοικητικής θέσης, φυσικών ή άλλων χαρακτηριστικών.
Ισοπολιτεία, δηλαδή όλοι οι πολίτες έχουν δικαίωμα αλλά και δυνατότητα, να εκλέγονται σε δημόσιες διοικητικές θέσεις, ώστε να επιλέγονται οι άριστοι, για κάθε θέση, αλλά και επειδή η ανθρώπινη φύση εμπεριέχει το λάθος σαν συστατικό της, προβλέπεται ο απολογισμός και η ανάκληση, από αρμόδιες ομάδες ελέγχου, που κι αυτές εκλέγονται με τα ίδια δημοκρατικά χαρακτηριστικά. Επίσης να εκλέγονται και με Κλήρωση και να ισχύει για όλους η Ανακλητότητα!
Παρρησία, δηλαδή αυτό που λέει το άρθρο 120 του σημερινού συντάγματος αντίστοιχο του 114 του προηγούμενου. Ότι δηλαδή ο λαός είναι ο τελικός κριτής και έχει την ευθύνη του πολιτεύματος. Η θέληση του είναι πάνω από όλους και όλα. Η διάδοση της γνώσης και της αλήθειας, μετά παρρησίας (με θάρρος και ειλικρίνεια – αρετή και τόλμη), είναι από τα βασικά χαρακτηριστικά της Δημοκρατίας. Ίδια με αυτά της Ελευθερίας!

Βεβαίως, αφού εμπεδωθούν τα παραπάνω χαρακτηριστικά σαν συνείδηση στο ανθρωποσύνολο, η Δημοκρατία σαν εξελισσόμενο πολίτευμα, μπορεί να προσθέσει και άλλα, που ενδεχομένως κριθούν απαραίτητα. Ποια μπορεί να είναι αυτά; Ας έχουμε εμπιστοσύνη στα παιδιά μας, στα παιδιά του Ανθρώπου!
Αυτό που ίσως για τους Αρχαίους ήταν προφανές, αλλά για μας τους σύγχρονους όχι και τόσο, είναι ότι η ενασχόληση με τα κοινά (πολιτική) δεν είναι, δεν μπορεί και δεν πρέπει να είναι, επάγγελμα. Και μάλιστα "κλειστό επάγγελμα"!

Η Ολιγαρχία βασίζεται στην Εξουσία! Θυμίζουμε ότι εξουσία είναι μίγμα των συμπεριφορών βία, υποκρισία, αδιαφορία. Και στον υπήκοο που διαμορφώνεται από την διαφθορά, που σκορπίζεται σαν μεταδοτική αρρώστια σε όλο το ανθρωποσύνολο και όπως προαναφέραμε, έχει τους εξής πυλώνες:
►Διαίρει και βασίλευε.
►Αρπαγή του χρόνου, του χώρου, των αγαθών, κάθε υλικής και πνευματικής δυνατότητας των πολλών, καθιέρωση ιεραρχιών και γραφειοκρατίας, όσο λογοκρισία και καταναγκασμοί.

►Περιορισμός της Παιδείας στον ελεγχόμενο από την Ολιγαρχία “κοινωνικό χώρο”, ώστε μόνον αυτή να μπορεί να ελέγχει την καινοτομία και την ροή της πληροφορίας. Για τους πολλούς εκχέεται παντοιοτρόπως διαφθορά ώστε ποτέ να μην συνειδητοποιούν “πόσο σκλάβοι είναι!”.
►Δολοφονίες, διασπορά ψευδών και λασπολογίας, αποκλεισμός από το κοινωνικό σύνολο με εξορίες, εγκλεισμούς σε φυλακές ή ψυχιατρεία, όλων όσων τολμήσουν να αφυπνίσουν το λαϊκό συναίσθημα, να καθοδηγήσουν την σκέψη τους, να αναμορφώσουν την συνείδηση των πολλών.

Με βάση τα παραπάνω, όπως γίνεται αντιληπτό, σήμερα δεν έχουμε Δημοκρατία. Πουθενά στη Γη δεν υπάρχει Δημοκρατία.
Οι πολλές προσπάθειες του παρελθόντος για καθιέρωση της Δημοκρατίας σαν μέσου άσκησης πολιτικής, σαν μέσου οργάνωσης ανθρώπινων κοινωνιών, σκόνταφταν πάντα πάνω σε μια Ολιγαρχία με παγκόσμια ματιά, που διέβλεπε ότι η καθιέρωση έστω και μιας Δημοκρατίας, έστω και μιας χούφτας ανθρώπων, θα μπορούσε να είναι ο καταλύτης που θα επέφερε την κατάρρευση της εξουσίας της.

Καθένας θα σου δώσει αυτό που γνωρίζει και θέλει και μπορεί.
Επί παραδείγματι, δεν μπορείς να πάρεις μια πληροφορία από κάποιον που δεν την γνωρίζει, ούτε μπορείς να αναγκάσεις να σου δώσει κάποιος, κάτι που δεν έχει. Στο θέμα θέλω, υπάρχει πάντα η δυνατότητα απόσπασης, υπό την προϋπόθεση ότι καλύπτονται το γνωρίζω και το μπορώ, με συμπεριφορές εξουσίας. Όχι πάντα όμως. Αγάπη με εξουσία δεν κατακτιέται!
Από καθένα θα πάρεις αυτό που θα θελήσεις και θα μπορείς να γνωρίσεις. Κανείς δεν κατέχει την πλήρη Γνώση. "Εν οίδα, ότι ουδέν οίδα!”
Συμπεριλαμβανομένων των γονέων και των δασκάλων.
Άρα αυτός που δεν γνώρισε την ανθρώπινη πνευματική ουσία, είναι σπάνιο να την αναζητήσει και σπανιότερο να μπορεί και να θελήσει να την παρέχει. Συμπεριλαμβανομένων των γονέων και των δασκάλων.
Όταν σου δοθεί κάτι ουσιώδες με αγαθή πρόθεση, κανείς δεν μπορεί να σου το αφαιρέσει. Ούτε αυτός που σου το έδωσε.
Όταν σου δοθεί κάτι με ψεύτικη πρόθεση, αργά ή γρήγορα θα καταρρεύσει. Το να επιμένεις να το στηρίζεις (το ψεύτικο, λόγω εθισμού) μόνο θάψιμο συνείδησης και συντρίμμια θα φέρει.
Όταν δίνεις κάτι αληθινό (με συναίσθημα, λογική και συνείδηση) και φανούν ανάξιοι κι αχάριστοι οι επίδοξοι λήπτες, μην προσπαθήσεις να “το πάρεις πίσω”. Δεν γίνεται! Δέξου το και προχώρα!
Όταν δίνεις κάτι ψεύτικο, σημαίνει ότι αδιαφορείς για τους λήπτες. Ή ότι έχεις κακή πρόθεση. Συνειδητοποίησε, ότι δεν είναι σωστό, ζήτα αληθινή συγνώμη.
Πολλές φορές η παραπάνω συμπεριφορά, γίνεται άθελα, από επανάληψη ψεμάτων των ΜΜΕ. Μπορεί να φαίνεται αθώο ή κάτι το πολύ συνηθισμένο, αλλά δεν είναι μικρότερη η ζημιά που προκαλείται.

Όταν ζητάς κάτι από το “Θεό” θα πρέπει να ζητήσεις κάτι που “δίνει ο Θεός”. Αν ζητήσεις κάτι από τον “Διάβολο” θα σου δοθεί κάτι που μπορεί να σου δώσει ο “Διάβολος”. Το θέμα είναι ότι ο “Διάβολος” δεν έχει πρόβλημα να σου υποσχεθεί κάτι σαν “Θεός” και να σου το παρέχει φυσικά σαν “Διάβολος”. Επί παραδείγματι δεν ζητάς από τον “Θεό” χρήματα, ούτε από τον “Διάβολο” αλήθεια! Όταν λοιπόν θέλεις “λύσεις”, αν θέλεις λύσεις που θα συνάδουν με το δίκαιο, το ηθικό, την συνύπαρξη, τότε η λύση ξεκινά από μια ματιά, βαθιά μέσα σου.
Αυτοί που πουλάνε λύσεις, καραδοκούν στην ανάγκη σου για “γρήγορες λύσεις”, “εύκολες λύσεις”, "πονηρές λύσεις”, λύσεις που θα σε αλυσοδέσουν και θα σε σέρνουν δεμένο για μια ζωή, ίσως και περισσότερο, μια και σύμφωνα με το “νόμο” το χρέος κληρονομείται.
Αν βάλετε όπου “Διάβολος” την εξουσιαστική ελίτ του ιδιωτικού νομίσματος, έχετε πέσει “διάνα”. Στο “Θεός” βάλτε ότι εσείς νομίζετε...

Υπάρχουν όμως μερικά ουσιώδη, τα οποία δεν μπορεί κανείς να τα λάβει με “απλό” τρόπο.

Όπως:
Η Γνώση
Η Αλήθεια
Η Ελευθερία
Η Εμπιστοσύνη
Η Αγάπη
Η Μόρφωση
Η Δημοκρατία
Η Ενσυναίσθηση
Η Εκλογίκευση
Η Συνειδητοποίηση
Οι δυνατότητες για συ-ζήτηση, συμ-φωνία, συν-απόφαση, συμμετοχή, συμ-πόρευση, συνεργασία.

Επί παραδείγματι: Όταν ένας βασιλιάς πήγε στον Αρχιμήδη και του έταξε το βάρος του σε χρυσό για να του δώσει τη γνώση της γεωμετρίας, η απάντηση ήταν: "Βασιλιά μου δεν υπάρχει βασιλική οδός για την γεωμετρία!".

Όλα τα παραπάνω απαιτούν, αφοσίωση, προσπάθεια, δαπάνη χρόνου, αμοιβαιότητα και πολλά ακόμη. Δεν μπορούν να χαριστούν, ούτε να αγοραστούν, ούτε να αποσπαστούν βίαια.
Δεν μπορεί κανείς να τα αποκτήσει με απλό τρόπο, αλλά δεν μπορεί και να τα μεταδώσει με απλό τρόπο. Το γιατί, το ξέρει ο Δημιουργός. Εμείς απλά μπορούμε να το διαπιστώσουμε. Και να αναζητήσουμε όσα από τα παραπάνω θεωρούμε πολύτιμα για την πεπερασμένη ζωή μας, με τον αρμόζοντα τρόπο. Στους δασκάλους και τους γονείς, εναπόκειται να καταδείξουν τον στόχο "νόηση" και να βεβαιωθούν, ότι οι νέοι δεν βλέπουν μόνο το δάχτυλο που δείχνει, αλλά αυτό που δείχνει. Βεβαίως απαραίτητη προϋπόθεση είναι να έχουν δει και οι ίδιοι τον στόχο.

Η αλήθεια είναι, ότι ο κάθε νέος άνθρωπος, στην πορεία του για εξανθρωπισμό (μόρφωση), χρειάζεται πολλά από αυτά σε επαρκή ποσότητα, όσο και σε ποιότητα.
Το νέο άτομο, δεν γνωρίζει εκ των προτέρων, πολλών από αυτά καν την ύπαρξη.
Η ανθρωποομάδα που το υποδέχεται θα του γνωρίσει υποσύνολα από αυτά και θα του επισημάνει την σπουδαιότητα τους. Όταν η εμπειρία του κάθε ατόμου, συμπληρώσει τα ενδιάμεσα κενά που πάντα αφήνει η από στήθους γνώση, τότε το κάθε άτομο ουσιαστικά "ξαναγεννιέται" μέσα σε ένα "ιστορικό" περιβάλλον, όπου το υλικό, το ενεργειακό και το πνευματικό του μέρος, θα ενεργοποιηθούν και θα λειτουργήσουν, κατά το δυνατόν αρμονικά, προς ίδιον όφελος αλλά και προς όφελος της ομάδας.

Επί παραδείγματι:
Στο παιδί, του σκλάβου που μεταφέρθηκε από την Αφρική στην Αμερική τον 16ο – 17ο αιώνα και υποχρεώθηκε με τη βία να εργάζεται στις βαμβακοφυτείες κάτω από άθλιες συνθήκες, δεν του παρέχεται η ευκαιρία να αναπτύξει ικανό πνευματικό υπόβαθρο. Απεναντίας ο υποσιτισμός και η υπαγωγή με την βία σε ικανοποίηση των "θέλω του αφεντικού", ενώ παράλληλα ένα περιβάλλον σκλάβων και αφεντικών του εμφυτεύει την συνείδηση της "θέσης" του μέσα στον κόσμο, δεν του δίνει περιθώρια νοητικής ανάπτυξης, το αντίθετο μάλιστα. Αυτό θα γνωρίσει, αυτό θα μεταδώσει και στα παιδιά του. Το ιστορικό παράδειγμα το επιβεβαιώνει, αφού χωρίς τον Αμερικανικό εμφύλιο, ανεξαρτήτως κινήτρων και έκβασης, η δουλοκτησία του τύπου "βαμβακοφυτείας" δεν θα είχε ακόμη καταργηθεί.

Το παιδί του βασιλιά της Γαλλίας την ίδια εποχή, μεγαλωμένο σε ένα περιβάλλον όπου σε κάθε "θέλω" του δεκάδες υπηρέτες θα τρέξουν να ικανοποιήσουν ή τουλάχιστον θα δείξουν ενδιαφέρον, πιστοποιεί στην συνείδηση του, ότι το ίδιο είναι κάτι ξεχωριστό, κάτι υπεράνω, κάτι διαφορετικό. Ένα περιβάλλον, δουλικής συμπεριφοράς απέναντι του, του επιβεβαιώνει και του εμφυτεύει την

συνείδηση, ότι οι άλλοι είναι αναλώσιμοι, ότι υπάρχουν για χάρη του. Παίζει με την "δύναμη" του, και αφού διαπιστώσει ότι οι άλλοι αποδέχονται το παιχνίδι, το συνεχίζει στην εφηβεία του, το κάνει τρόπο ζωής.
Όταν θα έρθει η ώρα να γίνει βασιλιάς, θα συνεχίσει το παιχνίδι που έμαθε, αυτό θα μεταδώσει και στα παιδιά του. Ακόμη κι αν συνειδητοποιήσει σε αρκετά μεγάλη ηλικία ότι το οικοδόμημα που στην κορυφή του "στέκεται" είναι σαθρό και αναληθές, ούτε μπορεί (τι θα γίνει ένας βασιλιάς που παραιτείται, αγρότης;), ούτε και του επιτρέπεται (πόσοι και πόσοι δεν θα χάσουν προνόμια και εύκολη ζωή με μια βασιλική παραίτηση!), να αλλάξει ζωή και ρότα. Το ιστορικό παράδειγμα του Λουδοβίκου το επιβεβαιώνει, όσο και το παντεσπάνι της Αντουανέτας, επιβεβαιώνει ότι η συνείδηση και η νοητική δυνατότητα και εδώ είναι κατά πολύ περιορισμένη.
Αλλά ποιος τότε λειτουργεί με συνείδηση και πλήρη νοητική δυνατότητα;
Αν εξαιρέσουμε την θεία δυνατότητα, κανείς!

Ωστόσο, η εξουσία που πολιτεύεται την Ολιγαρχία, γνωρίζοντας την ατέλεια της, έχει τελειοποιήσει όσο είναι δυνατόν ένα σύστημα καλλιέργειας Γνώσης και Κοινωνικής Οργάνωσης, αποκλειστικής της διαχείρισης και συγχρόνως αποκλεισμού από αυτό όσων δεν δηλώνουν τυφλή πίστη σ' αυτήν.

Με τον όρο "Ελίτ", αυτοονομάζονται μικρές ομάδες ανθρώπων, που το περιβάλλον μέσα στο οποίο γεννήθηκαν και διαπαιδαγωγήθηκαν, τους εμπέδωσε ότι είναι κάτι ξεχωριστό από τους άλλους, ότι έχουν "θεϊκή άδεια και αποστολή" να "άρχουν" των υπολοίπων. Μέσα για να το κάνουν αυτό που τους παρέχει αφειδώς η εκάστοτε απερχόμενη γενιά "ελίτ", είναι μέσα εξουσίας δηλαδή (B-Y-A) και έχουν σαν στόχο την διαιώνιση της τάξης ελίτ!

Τα άτομα που ανήκουν στην τάξη ελίτ, δεν εργάζονται όπως όλοι οι άλλοι. Είναι στυλοβάτες ποικίλων ιεραρχιών και απεργάζονται την εφαρμογή στο ανθρωποσύνολο των αρχών επιβολής της Ολιγαρχίας, όπως παραπάνω εκτέθησαν. Με δικαιώματα "θεϊκής", νομικής ή οικονομικής προέλευσης, ζουν μια ζωή χωρίς τον προβληματισμό κάλυψης αναγκών, αφού αυτά έχουν λυθεί γι αυτούς από το "σύστημα", αναλώνοντας τον χρόνο τους σε πολυτελείς απολαύσεις, στις οποίες εθίζονται, και στο πώς τα προνόμια τους θα μείνουν ως έχουν, χωρίς να απειληθούν ούτε κατ' ελάχιστον. Αδιαφορώντας για τα μέσα που θα χρειαστεί να μεταχειριστούν!..

Εφαρμόζοντας συστηματικά στην μεγάλη μάζα τις τέσσερις αρχές – στυλοβάτες της Ολιγαρχίας, χωρίς ηθικούς φραγμούς, κατορθώνουν σε σύντομο χρόνο να είναι οι κύριοι αποδέκτες αιτημάτων ανάδειξης και διαχείρισης της καινοτομίας, αφού η διαφθορά και η νοητική υποβάθμιση των πολλών τους έχει καταστήσει ανίκανους (τους πολλούς), ακόμη και να αντιληφθούν το δόλιο παιχνίδι που παίζεται σε βάρος τους.

Σημαντικό είναι να αντιληφθούμε, ότι το όλο εγχείρημα, έχει σαν βάση του, την διαπαιδαγώγηση των γόνων της μεγάλης μάζας με μεθόδους διαφθοράς.

Θυμηθείτε! Όταν ο Κολόμβος χρειάστηκε μέσα για να πραγματώσει το παρθενικό του ταξίδι στην Αμερική (Δυτικές Ινδίες), έφθασε μέχρι σε ακρόαση της βασίλισσας Ισαβέλλας.
Φανταστείτε σε ένα δημοκρατικά οργανωμένο ανθρωποσύνολο, πώς το αίτημα για υλική στήριξη του εγχειρήματος της εξερεύνησης θα είχε διατυπωθεί και υποστηριχθεί, χωρίς την ανάγκη των ευλογιών της εκκλησίας, κάποιου μονάρχη ή κατά το πλησιέστερο, χρηματοδότησης.
Αλλά αναλογιστείτε, ότι επειδή ακριβώς δεν υπήρχε δημοκρατική αποδοχή του καινοτόμου αιτήματος της εποχής για αναζήτηση νέων θαλασσίων δρόμων, οι νέες κτήσεις έγιναν ιδιοκτησίες των "ελίτ" της εποχής εκείνης, περάσαμε μέσα από την αποικιοκρατία, τις γενοκτονίες εκατομμυρίων ανθρώπων των "νέων κόσμων" και την δουλοκτησία, όσο και στην εναπόθεση μεγάλου μέρους των πρακτικών της εποχής εκείνης στο παρασκήνιο των σημερινών "πολιτικών"

της σύγχρονης “ελίτ”.

Μερικούς αιώνες πριν, αντίστοιχα θεοκρατικά καθεστώτα, έδωσαν λύσεις στα προβλήματα που αντιμετώπιζαν μέσω των σταυροφοριών!
Διαστρέφοντας κάθε έννοια της “θρησκείας” και βάζοντας την παπική εκκλησία, παρακαθήμενη αλλά και συνένοχη της τότε ελίτ, ανταποδίδοντας την “εκδούλευση” με αντίστοιχη συσσώρευση υλικού πλούτου. Στους πολλούς, δόθηκε ένας Μεσαίωνας για να μάθουν “ποιος είναι ο αφέντης!”.

Σήμερα στην εποχή της “παγκοσμιοποίησης” με ναυαρχίδες τα διεθνή νομίσματα, δολάριο και ευρώ, επιχειρείται (από τις αρχές του 20ου αιώνα) απομύζηση κάθε παραγωγικής ικανότητας των εθνών – κρατών, προς όφελος των ιδιωτικών επιχειρήσεων που κατά σύμπτωση είναι όλες στα χέρια της διεθνούς ελίτ που αποτελείται από γόνους των πρώην βασιλιάδων, των πρώην σταυροφόρων, των πρώην διεθνών τραπεζιτών, των πρώην πειρατών, που έστησαν την αγγλόφωνη αυτοκρατορία.

Διαφορετική θα ήταν η πορεία αν τα πιο εύρωστα και δυνατά παιδιά του Λόγου, η Επιστήμη και η Τέχνη, δεν είχαν γίνει λακέδες της εξουσίας και των Ολιγαρχιών.
Πώς όμως να τα επαναφέρει κανείς στην αγκαλιά του Λόγου και της Δημοκρατίας;
Ο μόνος τρόπος είναι η συνειδητοποίηση από τους ίδιους τους επιστήμονες και τους καλλιτέχνες, ότι είναι οι χαρισματικοί εκφραστές του Λόγου και ότι με τον εναγκαλισμό τους με την εξουσία, δημιουργούν ένα τεράστιο χάσμα αντίληψης – γνώσης, μεταξύ των ανθρώπινων πληθυσμών, πρακτικά αγεφύρωτο. Έτσι επισφραγίζουν την πολιτική του “διαίρει και βασίλευε”, έτσι αργότερα όταν βλέπουν τα εγκλήματα της εξουσίας που έγιναν με όπλα που της παρείχαν αυτοί, αποστρέφουν το βλέμμα, των ματιών και της συνείδησης, αποδεχόμενοι τις κοροϊδίες της εξουσίας ότι, “ο δρόμος αυτός ήταν ο μοναδικός πολιτικά εφικτός”. (Τρανταχτό παράδειγμα ο Οπενχάιμερ που όταν συναντήθηκε με τον Τρούμαν μετά την ρίψη των ατομικών βομβών στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι του είπε: “Νιώθω ότι έχω στα χέρια μου αίμα!”. Και τον έβαλαν στη λίστα των “κομμουνιστόφιλων”. Ή ο Έντουαρτ Σνόουντεν που όταν κατάλαβε τι έκανε στην NSA, και την CIA, δημοσιοποίησε την μαζική παρακολούθηση που κάνουν οι δύο αυτές “μόνο;” εταιρείες. Και από τότε παραμένει κρυμμένος και εξόριστος!)
Και ήδη το συνειδητοποιούν πολλοί προερχόμενοι από διάφορους επιστημονικούς, καλλιτεχνικούς και δημοσιογραφικούς χώρους και αφιερώνουν τμήμα της ζωής και της ενέργειας τους στο να μεταφέρουν στους πολλούς, τουλάχιστον την Αλήθεια. Ο Τζούλιαν Ασάνζ είναι ζωντανός φάρος αυτής της προσπάθειας!
Σε πρώτη φάση το έργο δείχνει τεράστιο, γιατί και οι επιθέσεις της εξουσίας είναι σφοδρές, αλλά και γιατί ο διεφθαρμένος πολίτης αδυνατεί να αναγνωρίσει και να κατανοήσει τον νέο φασισμό που απειλεί αυτόν και τα παιδιά του.
Ευτυχώς κάποιοι αφυπνίζονται πιο γρήγορα. Αυτοί οφείλουν να γίνουν πολλαπλασιαστές της προσπάθειας να καταδειχθεί το φριχτό πρόσωπο της εξουσίας.
Αν και όταν η Δημοκρατία γίνει καθεστώς, θα πρέπει να υπάρχουν δικλείδες ασφαλείας ώστε η διαφθορά να μην μπορεί να αποσπάσει από την αγκαλιά του Λόγου και της Δημοκρατίας, τα παιδιά τους Επιστήμη και Τέχνη.
Μέχρι τότε όμως είναι πολύς ο δρόμος που έχει να γίνει.

Ήδη η εξουσία με εργαλείο το χρέος περνά όλο και μεγαλύτερα κομμάτια της Γήινης επιφάνειας στην ιδιοκτησία της. Φτωχοποιεί με τον τρόπο αυτό τεράστιες πληθυσμιακές μάζες και συγχρόνως εκτός των μυριάδων άλλων διαιρέσεων εγκαθιστά ένα τεράστιο χάσμα νόησης μεταξύ της μεγάλης ομάδας και των περί την ελίτ ομάδων που την υπηρετούν. Το χάσμα αυτό είναι ήδη ανυπέρβλητο στην διάρκεια ζωής ενός ανθρώπου κι αν συνεχίσει να βαθαίνει θα χρειάζονται πολλές γενιές για να ξαναφθάσει εκ νέου περίπου στο ίσο. Τότε η εξουσία θα έχει εγκαταστήσει μηχανισμούς “ρατσισμού” στο ανθρωποσύνολο, σχεδόν αυτόματους και θα επιχαίρει με κακία για την αδυναμία

συνεννόησης των πολλών μεταξύ τους.
Υπάρχουν πολλές παγίδες που πρέπει κατάλληλα καταρτισμένοι άνθρωποι, να καταδείξουν στους πολλούς, ώστε όλοι μαζί να αναλάβουμε το πολύπλοκο και δύσκολο έργο της απεμπλοκής από τα πλοκάμια της εξουσίας. Δεν είναι έργο που μπορούν να το αναλάβουν κάποιοι λίγοι χάριν όλων.
Τέτοιες παγίδες είναι π.χ. "Το βασικό εισόδημα" ή "Η Τεχνητή Νοημοσύνη".
Ο κατάλογος είναι πολύ μεγάλος!..

Συμπερασματικά:

Δύο είναι τα δυνατά πολιτεύματα. Δημοκρατία και Ολιγαρχία.
Καθ' ένα από αυτά έχει το δικό του σύστημα διαπαιδαγώγησης. Η Δημοκρατία την Παιδεία, η Ολιγαρχία την Διαφθορά.

Η διαφθορά εθίζει τους πάντες στις συμπεριφορές (Β-Υ-Α), ώστε η ολιγαρχία εύκολα με τους τέσσερις πυλώνες της να επιβάλλει την εξουσία της. Παράλληλα αφήνει το μεγάλο πλήθος χωρίς καλλιέργεια, εύκολα χειραγωγήσιμο ενώ στους γόνους των ελιτίστικων ομάδων, παρέχει μέσω του εγκατεστημένου "συστήματος" την δύναμη να το ελέγχουν. Παιδεία εγκαθιστά για δική της χρήση σε κλειστούς και ελεγχόμενους "χώρους" και μόνο για την παραγωγή της καινοτομίας.
Έτσι κάθε τι νέο "φαίνεται" ότι εκπορεύεται από αυτήν.
Βεβαίως μιλά για συστήματα παιδείας και εκπαίδευσης, αλλά ουσιαστικά πρόκειται για κοσκίνισμα της παγκόσμιας νεολαίας, ώστε να υφαρπάξει με διάφορες μεθόδους, όσους νέους και νέες πιστεύει ότι της χρειάζονται.

Η παιδεία έχει σαν στόχο, την πολύπλευρη μόρφωση των ανθρώπων, την εμφύσηση δημοκρατικής συνείδησης, την πλατιά διασπορά της γνώσης σε όλο το ανθρωποσύνολο.
Το θέμα είναι ότι σε ένα κόσμο που ποτέ δεν επεκράτησαν τόσο η παιδεία όσο και η δημοκρατία, πώς είναι δυνατόν το όνειρο να γίνει πραγματικότητα, δεδομένης της αδυσώπητης αντίδρασης της επικρατούσας ολιγαρχίας.

Κανένα σύστημα δεν μπορεί να υποκαταστήσει τον συνειδητοποιημένο πολίτη.
Αυτόν όμως τον πολεμά η Ελίτ γιατί γνωρίζει ότι θα της αφαιρέσει τα προνόμια.
Ένα πρώτο ξεκίνημα θα ήταν, οι συνειδητοποιημένοι άνθρωποι να μην καταθέτουν όλο το χρόνο τους και όλη την προσπάθεια τους στον βωμό της κίνησης και απόκτησης του χρήματος, στον βωμό της διασκέδασης χωρίς ψυχαγωγία, αλλά να καταθέτουν μέρος τους στην αναγέννηση του Λόγου και της Δημοκρατίας, δηλαδή τόσο στη διάχυση της γνώσης όσο και στην αφύπνιση όσο το δυνατόν περισσοτέρων συνανθρώπων.
Έτσι θα πραγματωθεί, αργά ίσως, αλλά σταθερά και σίγουρα το: "όλη η πόλις σχολείο".
Όλοι εμείς δάσκαλοι αλλά και μαθητές.

Το μέσον είναι το μήνυμα: Χρήμα ή Λόγος;

Με τον όρο "μέσον" εννοούμε το σύνολο του διανοητικού όσο και υλικού "καμβά" πάνω στον οποίο "σχεδιάζεται" η ανθρώπινη κοινωνία.
Αυτό που οι επαΐοντες τα τελευταία χρόνια ονόμασαν "Matrix" ("Σύστημα"). Και αφού η κοινωνία δεν είναι κάτι το ακίνητο, όπως οι ζωγραφιές, κι ακόμη αφού εξ' ίσου σημαντικό αν όχι σημαντικότερο είναι το μη ορατό κομμάτι του Matrix που έχει να κάνει με την διαχεόμενη πληροφορία, την εγκατεστημένη κοινωνική συνείδηση, τα θέλω όσο και τα μπορώ ατόμων και ομάδων, την παραγωγή και διαχείριση της καινοτομίας και πολλά άλλα, σαν μέσον θα μπορούσε με ασφάλεια να ορισθεί, στην παρούσα ιστορική στιγμή, το εγκατεστημένο Matrix, που έχει την ευθύνη διάδοσης της κτηθείσας Γνώσης στα άτομα και τις ομάδες, όσο και την ευθύνη Κοινωνικής Οργάνωσης των ατόμων σε ομάδες, των ομάδων σε κοινωνία.

Ποια είναι τα μέσα;
Τα μέσα που έχουν χρησιμοποιηθεί διαχρονικά, ανάλογα με τον βαθμό ωριμότητας των ατόμων που αποτελούν την ανθρώπινη κοινωνία, είναι συνυφασμένα με τις ανθρώπινες συμπεριφορές, τον βαθμό νοητικής ανάπτυξης των ατόμων και των ομάδων, την διαπαιδαγώγηση, το μέγεθος της αγάπης που διαμοιράζεται ανάμεσα στο "εγώ", το "εμείς", το "οι άλλοι", καθώς και στο "οι παρελθούσες γενεές", στο "οι επερχόμενες γενεές" και στο "το σύμπαν, η γη, ο άνθρωπος".
Τέτοια, ήταν - είναι:
Η κληρονομική αυθεντία
Η αυθεντία μιλιταριστικού τύπου
Η αυθεντία του ιδανικού "εργασία"
Η φυλετικά ή εθνικά καθορισμένη αυθεντία
Η θεολογική αυθεντία
Η ιδεολογική αυθεντία
Η νομική - γραφειοκρατική αυθεντία
Η χρηματοοικονομική αυθεντία
Η επιστημονική αυθεντία
Η μιντιακή αυθεντία
Η αυθεντία των σύγχρονων ομάδων ελίτ που οδηγούν στην ΝΠΤ
και Ο Λόγος

Αυθεντία: Είναι η ιδιότητα πράγματος, γνώμης ή προσώπου να θεωρείται ότι έχει αναμφισβήτητο κύρος για λόγους άσχετους ή εν μέρει άσχετους προς τη λογική.
Κάθε ένα μέσον αυθεντίας από τα παραπάνω, στην ιστορική στιγμή που επεκράτησε (εξαιρουμένου του τελευταίου που δεν επεκράτησε ποτέ), στηρίχθηκε σε ένα μη αμφισβητήσιμο δόγμα και σε μια μη αμφισβητήσιμη ιεραρχία, η οποία αφ' εαυτής το επέβαλε.
π.χ. Δόγμα: ο Πάπας είναι αντιπρόσωπος του Θεού επί της Γης. Ιεραρχία: ένα πλήθος από ιερωμένους, μοναχούς, ιεραποστόλους που επέβαλλαν το δόγμα, οργάνωσαν ένα πλήθος πιστών στο δόγμα, απέδειξαν την δύναμη του θρησκευόμενου πλήθους στην κοσμική εξουσία. Εκκλησιαστική και κοσμική εξουσία έγιναν ένα, αφού κατάλαβαν ότι είναι απαραίτητη η μια στην άλλη, πατώντας πάνω στο "πλήθος".

Άλλο παράδειγμα.
Δόγμα: το ευρώ είναι το νόμισμα – έμβλημα, της Ενωμένης Ευρώπης. Είναι το νόμισμα των πλουσίων! Ισχυρό όσο και το δολάριο κι ακόμη περισσότερο. Η Ελλάδα πρέπει να είναι στην ευρωζώνη. Ιεραρχία: το πολιτικό σύστημα που επέβαλε το ευρώ στην Ελλάδα, το νομικό σύστημα που νομοθέτησε τους νόμους, που το καθιστούσαν διάδοχο της δραχμής και την ισοτιμία με αυτήν. Από κοντά ένα τραπεζικό σύστημα, που είχε την ευθύνη της νομισματικής κυκλοφορίας, η εκκλησία της Ελλάδος που έστω με την σιωπή της έδειξε την συναίνεση της, πλήθος από πολιτικά κόμματα που τηρούσαν επίσης "σιγήν ιχθύος". Το αποτέλεσμα είναι γνωστό: Κατάρρευση της ελληνικής οικονομίας! Ποιος φταίει; "Μαζί τα φάγαμε!"

Κάθε μέσον στην μορφή "αρχικής συσσώρευσης", περιλαμβανομένου του Λόγου, είναι αυθεντία. Αν το μέσον ωθεί την εξέλιξη προς τον Λόγο, με στόχο την νοητική εξέλιξη των ατόμων και των ομάδων, πράγμα φυσικό σε ένα κόσμο όπου διαπιστωμένα η άγνοια είναι απείρως ποσοτικά και ποιοτικά περισσότερη από τη γνώση, τότε παρέχει ωφέλεια σε εαυτόν και στο σύνολο.
Σε κάθε άλλη περίπτωση, γίνεται τουλάχιστον τροχοπέδη ωφέλιμης πορείας της ανθρωπότητας.

Κάθε μέσο αυθεντίας που έχασε τον προσανατολισμό του προς τον Λόγο, προσπαθεί να χειραγωγήσει τον Λόγο και να τον κάνει εργαλείο διαιώνισης της ίδιας.
Κάθε αυθεντία που χάνει τον προσανατολισμό της, κυριαρχείται από συμπεριφορές (Β-Υ-Α),

παρεμποδίζοντας ή και αποκλείοντας από την ανάπτυξη νόησης (συναίσθημα, λογική, συνείδηση) των ανθρώπων, σε μεγάλο ή στο συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος της ανθρωποομάδας. Με τον τρόπο αυτό δημιουργούνται, άλλες υπο-αυθεντίες, όπως αυτή του ημιμαθούς, του ξερόλα, του ηλίθιου, του βολεμένου και πλείστες όσες τονώνει και κολακεύει η υποκουλτούρα της εξουσίας, επιχαίροντας που το εργαλείο "διαφθορά" είναι "ακατανίκητο".

Διαμάχες μεταξύ των αυθεντιών υπήρξαν, όπως η πολυδιαφημιζόμενη κατάλυση της Μοναρχίας από τον "καλό καπιταλισμό", όμως σε τελική ανάλυση πάντα οι αυθεντίες (πλην του Λόγου) συνασπίζονται ενάντια στο ανθρωποσύνολο.

Κληρονομική αυθεντία.
Κάθε οικογένεια, που μεγαλώνει παιδιά, μετέρχεται της αυθεντίας αυτής. Τα παλιά χρόνια ήταν η πιο διαδεδομένη αυθεντία. Όπου έχασε τον προσανατολισμό της, επέβαλε αταίριαστους γάμους στα παιδιά της ή ακόμη στέρησε προσανατολισμούς και μόρφωση στις μελλοντικές γενιές. Εκεί που προσπάθησε να έχει γνώση και επίγνωση της αποστολής της, κατάφερε να δώσει αγάπη πραγματική και σωστά εφόδια στους απογόνους της. Ποιος άλλος από μια σωστή οικογένεια μπορεί να μεγαλώσει φυσιολογικά παιδιά που θα αγαπήσουν τη ζωή και την ανθρωποκοινωνία;

Κληρονομικές αυθεντίες ήταν οι βασιλικές οικογένειες του παρελθόντος, κατάλοιπα των οποίων διατηρούνται σε πολλές κοινωνίες σήμερα με προεξάρχουσα την βασίλισσα της Αγγλίας.
Ο Φ. Ένγκελς στο "Η Καταγωγή της Οικογένειας" αναφέρεται σε διάφορα μοντέλα, κληρονομικής αυθεντίας και στην "εξέλιξη" τους.
Ο Άλβιν Τόφλερ στο "Τρίτο Κύμα" αναφέρει, την μετεξέλιξη της αγροτικής οικογένειας στην πυρηνική οικογένεια με σαφή προσανατολισμό την εξυπηρέτηση της "βιομηχανικής επανάστασης".
Το βέβαιο είναι ότι η οικογένεια δέχτηκε και δέχεται πιέσεις από τις επικρατούσες κατά τόπους και κατά χρόνο αυθεντίες, ώστε να εξυπηρετεί συμφέροντα. Σήμερα ο προσανατολισμός, φανερά, είναι η διάλυση της οικογένειας.
Ίσως η συνειδητή σύμπτυξη δύο ή τριών οικογενειών σε μία, να δώσει μια καινούργια θετική πνοή στον θεσμό της οικογένειας. Η εσωτερική σεξουαλική συνεύρεση των ενήλικων μελών θα τους έδινε μια αίσθηση μεγαλύτερης ελευθερίας όσο και επαφής, η προστασία και ασφάλεια των παιδιών θα ήταν πιο προστατευμένη απέναντι στο αναπάντεχο. Η κοινωνικοποίηση πιο φυσική!
Η φυσική γέννηση όσο και η πνευματική αναγέννηση, ευθύνη, χαρά και απόλαυση όλων. Θα πάρει πολύ χρόνο να δοκιμαστεί, περισσότερο ίσως να επικρατήσει...

Αυθεντία μιλιταριστικού τύπου.
Από τις κυρίαρχες αυθεντίες στην ιστορία, όπως μας την διδάσκουν. Η βία είναι το πιο "εύκολο" μέσο για να κυριαρχήσει κανείς σε ομάδες ανθρώπων και να τις πειθαναγκάσει να εκτελέσουν έργα επιθυμητά από τους έχοντες την προσταγή, με, αλλά κυρίως παρά, την θέληση.
Αυτοκρατορίες, βασίλεια, φέουδα, επιδρομές, κατακτήσεις, συγκρούσεις, αιματοχυσίες, αρπαγές, όλα αυτά και πολλά άλλα, βασίστηκαν σε αυθεντίες αυτού του τύπου που καλλιεργήθηκαν και στήθηκαν πολύ πριν τον Τρωικό πόλεμο, έως και σήμερα.
Παράλληλα, ευδοκίμησε και συνεχίζει να ευδοκιμεί, το είδος της αυθεντίας μιλιταριστικού τύπου που λέγεται "υπόκοσμος". Πειρατές, σωματέμποροι, έμποροι ναρκωτικών, χρήστες παθητικοί αλλά και επιθετικοί ψυχοτρόπων ουσιών, έμποροι όπλων, λαθρεμπόριο, τυχερά παιχνίδια ελεγχόμενα από την υπερεθνική μαφία και άλλα πολλά.
Αυτού του είδους η αυθεντία, επειδή χρησιμοποιεί τον άνθρωπο σαν άβουλο εκτελεστικό όργανο, αφού απαιτεί να μην λογαριάζει ούτε τη ζωή του προς χάριν του αφέντη, καλλιέργησε ανά τους αιώνες την πορνεία, σαν υποκατάστατο της ερωτικής σχέσης, ώστε οι "στρατιώτες της" να μην έχουν τουλάχιστον σεξουαλικό πρόβλημα κατά τις εκστρατείες.
Την εξέλιξη του μέσου "πορνεία" την βιώνουμε σήμερα μέσα από την διάχυση του φαινομένου στο σύνολο του πληθυσμού, τις ομάδες LGBTQ, την σε παγκόσμια κλίμακα διαφθορά των ηθών και όχι

μόνον, με αντίστοιχο επακόλουθο την πνευματική υπονόμευση των πληθυσμών γενικότερα.
Από παλιά ήταν γνωστή η χρήση ουσιών στους στρατιώτες (όπως οπιούχα σε κωπηλάτες), για να ενισχύσουν την αφοβία αλλά και την σκληρότητα προς τον αντίπαλο κατά την μάχη. Η εξέλιξη του μέσου, είναι η χρήση χαπιών, που παρήγαγε η γερμανική βιομηχανία φαρμάκων, για το ντοπάρισμα των στρατιωτών του Γ΄ Ράιχ κατά τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο, όπως και η χρήση εξελιγμένων ουσιών από τους "μαχητές" του ISIS στον πόλεμο της Συρίας.
Ουσίες χρησιμοποιούνται και στον χώρο "έκλυσης ηθών" για να αναστέλουν συναισθήματα ντροπής, να εξαπατούν έως καταργούν τη συνείδηση.
Διαβάστε το βιβλίο του Άλντους Χάξλεϊ "Επιστροφή στον Θαυμαστό Καινούργιο Κόσμο".
Δείτε το άρθρο του Ηλία Μιχαλαρέα: "Η Ιστορία Των Ναρκωτικών Από Την Νεολιθική Εποχή Στον Καπιταλισμό"
Σήμερα διατείνονται ότι έχουν εκτός από τα τεράστια οπλοστάσια, και μαχητές τύπου σάιμποργκ ή και ρομπότ με τεχνητή νοημοσύνη.
Κύριο μέλημα του μέσου μιλιταριστική αυθεντία, είναι η διασπορά του φόβου στους πληθυσμούς, όσο και της φήμης του ακατανίκητου του αυθέντη.

<u>Αυθεντία του ιδανικού "εργασία".</u>
Ανάμεσα στη διαβεβαίωση πολλών ανθρωπολόγων που μελέτησαν φυλές της περιοχής του Αμαζονίου που ελάχιστα έως καθόλου είχαν έρθει σε επαφή με τον "πολιτισμό", ότι ο άγριος ιθαγενής, αφιέρωνε το πολύ μία με δύο ώρες την ημέρα για να καλύψει τις ανάγκες του, και στο "Arbeit macht frei" (Η εργασία ελευθερώνει) που ήταν αναρτημένο στην είσοδο των στρατοπέδων συγκέντρωσης (εργασίας έλεγαν, αλλά η ιστορική αλήθεια λέει εξόντωσης) της ναζιστικής Γερμανίας, υπάρχουν πολλών ειδών "εργασίες".
Η εργασία του σκλάβου, η εργασία του δουλοπάροικου, η εργασία του μισθωτού, η εργασία του "ελεύθερου επαγγελματία", η πνευματική εργασία, η εργασία του λακέ εξουσιών, οι νεοεμφανισθείσες part time jobs, τα Human trafficking, πλήθος παραλλαγών και αποχρώσεων εργασίας.

Εδώ το δόγμα είναι: "Αν δεν εργαστείς δεν θα φας!" ή "Ο πλούτος αποχτιέται με την εργασία!".
Η ιεραρχίες τις εργασίας πολυάριθμες! Διευθυντές, υποδιευθυντές, προσωπάρχες, σύμβουλοι, συνδικαλιστές, η εξουσία έχει φροντίσει η ιεραρχίες αυτές να είναι πολυπρόσωπες και ισχυρές.
Η εξουσία θέλει μέσα από την εργασία να υφαρπάζει τον χρόνο, τον χώρο και την ικανότητα των ανθρώπων και των ανθρώπινων ομάδων.
Το "μυστικό" της δεν είναι να κερδίζει από την εργασία των πολλών, απλά, αλλά να τους έχει συνεχώς απασχολημένους ώστε να μην σκέφτονται, ή να τους έχει άνεργους αλλά και αδύναμους.
Το θέμα είναι ότι η κυρίαρχη αυθεντία που μεταδίδεται από γονείς σε απογόνους όσο και από το εκπαιδευτικό σύστημα, είναι αυτή της εργασίας. Εκθειάζεται σε όλους τους νέους με το πομπώδες "Επαγγελματική αποκατάσταση!". Εισάγεται και ο περίφημος "Ανταγωνισμός" και κάπου εκεί χάνεται ο άνθρωπος και η ανθρώπινη επαφή.
Το αίτημα των εργατικών διεκδικήσεων του 19ου αιώνα, για οκτάωρη εργασία, μόλις καθιερώθηκε για μικρό μέρος του παγκόσμιου πληθυσμού και για ένα περίπου αιώνα, ήρθε ο νεοφιλελευθερισμός του κεφαλαίου να το καταργήσει!

"Η δουλειά είναι το καταφύγιο των ανθρώπων που δεν έχουν να κάνουν τίποτε άλλο."
Όσκαρ Ουάιλντ

"Μόνο αυτός που δεν τραβάει κουπί έχει χρόνο να ταρακουνήσει τη βάρκα."
Ζαν-Πωλ Σαρτρ

"Πολιτισμός είναι ο ελεύθερος χρόνος."
Μίκης Θεοδωράκης

Η σύνδεση της εργασίας με την νομισματική πολιτική, είναι ο Δούρειος Ίππος των ομάδων ελίτ που έχουν σαν στόχο την σκλαβοποίηση των μαζών, όσο και την εξόντωση των "ανεπιθύμητων – τεμπέληδων". Η καινοτομίες στην περιοχή της ρομποτικής και της τεχνητής νοημοσύνης, έχουν αλλάξει κατά πολύ την "εργασία". Δυστυχώς οι πολλοί δεν είναι σε θέση να αντιληφθούν τις αλλαγές αυτές και επιμένουν σε παρωχημένους τρόπους αντίληψης και σκέψης.
Έτσι έχει γεννηθεί η "υποαυθεντία" του τύπου: "Εγώ σε πληρώνω ρε!..".
Θα την συναντήσετε σε πολλές εκφάνσεις της σύγχρονης ζωής.
Στον αφέντη του σπιτιού που φέρνει το "μεροκάματο", προς την "άνεργη" σύζυγο και τα παιδιά του.
Στον "ελεύθερο επαγγελματία" που θεωρεί τον δημόσιο υπάλληλο, τεμπέλη, άχρηστο, ανίκανο, ρουφήχτρα του "εθνικού πλούτου". Τους πολιτικούς όμως, που πληρώνονται από το δημόσιο χρήμα, ο ψηφοφόρος συνεχίζει να τους ψηφίζει δεκαετίες τους ίδιους και τους ίδιους. Γιατί; Μήπως εδώ εμπλέκεται το προσωπικό συμφέρον; Ή η πλημμελής ενασχόληση με τα κοινά που φέρνει την άγνοια και την ημιμάθεια; Πέρασε άραγε ποτέ από το μυαλό του ότι η ανοησία του αυτή δυνάμωσε το ιδιωτικό χρήμα τόσο, ώστε να του στερήσει τα παιδιά του με τη μετανάστευση, την εθνική του ταυτότητα με την απεμπόληση των ιδανικών που έστησαν και γαλούχησαν γενεές Ελλήνων από την απελευθέρωση και δώθε, την δημόσια και ιδιωτική περιουσία των Ελλήνων με την υπαγωγή της χώρας σε τραπεζικό έλεγχο;

Στο στήσιμο των συστημάτων "παιδείας και εκπαίδευσης", έχει "περάσει" με την κατάλληλη προπαγάνδα των ΜΜΕ, ότι αυτοί που παράγουν και κινούν το χρήμα, έχουν και τον πρώτο λόγο στο τι πρέπει να διδάσκονται τα παιδιά, έως προς το πού πρέπει να στρέφεται η Πανεπιστημιακή έρευνα, μια και κόπηκε η κρατική χρηματοδότηση και όλοι οι πανεπιστημιακοί δάσκαλοι ψάχνουν για σπόνσορες που θα χρηματοδοτήσουν την προσπάθεια τους. Τι κρίμα! Τι κατάντια!
Δείτε την ταινία: It's a Free World (2007)
Δείτε την ταινία: I, Daniel Blake (2016)

<u>Φυλετικά ή εθνικά καθορισμένη αυθεντία.</u>
Είναι αυθεντίες του τύπου "Ο Λευκός άνθρωπος είναι πολιτισμένος, ο έγχρωμος είναι απολίτιστος" ή "Οι Εβραίοι είναι ο περιούσιος Λαός του Θεού" ή "Ο Γερμανικός Λαός αποτελεί την Άρεια φυλή".
Συνδυασμένες με αντίστοιχες θεολογικές αυθεντίες έχουν επιτελέσει τις μεγαλύτερες γενοκτονίες της ιστορίας. Όπως αυτή των Ινδιάνων της Αμερικής, όπως αυτή του 2ου Παγκόσμιου Πολέμου.

<u>Θεολογική αυθεντία.</u>
Στο πέρασμα των αιώνων, πολλοί θεοί εφευρέθηκαν από τον άνθρωπο, λατρεύτηκαν, απεικονίστηκαν σε πέτρες, σε σπηλιές, σε πολλά αρχαιολογικά ευρήματα που φέρνει στο φως η αρχαιολογική έρευνα.
Τι είναι αυτό που κάνει τον άνθρωπο, χιλιάδες χρόνια τώρα να αναζητά θεούς;
Πολλοί ισχυρίζονται ότι με τον τρόπο αυτό καλύπτει μεταφυσικές του ανάγκες που ενυπάρχουν στην ανθρώπινη φύση. Τον φόβο του θανάτου.
Φόβους που του εμπνέει η φύση, το άγνωστο.
Βέβαια, πίσω από κάθε ανησυχία φυσική ή μεταφυσική, βρίσκεται το ανθρώπινο πνεύμα. Η νόηση.
Κανένα ζώο της Γήινης βιόσφαιρας δεν έφτιαξε έως τώρα θεούς.
Άρα η αναζήτηση θεού είναι αναζήτηση του πνεύματος.
Του ανθρώπινου πνεύματος που τρομάζει όταν συνειδητοποιεί τι είναι άνθρωπος.
Όπως η αναζήτηση της αλήθειας και της διεύρυνσης γνώσης μέσω της επιστήμης.
Στην επιστήμη είναι λίγο πιο σαφή τα πράγματα. Είτε γιατί έτσι γεννήθηκε, είτε γιατί από ανάγκη αφέθηκε να έχει τουλάχιστον γνήσιους σκοπούς.
Η αναζήτηση θεού, ουσιαστικά είναι η αναζήτηση τρόπου ώστε η ανθρώπινη συνείδηση κάθε

ανθρώπινης ομάδας να βρίσκει έτοιμο έδαφος, ώστε να βρίσκει δρόμο στην αναζήτηση του συνανθρώπου και της αλήθειας. Ένα δρόμο που με τις όποιες δυνατότητες είχε, χάραξε για τις μελλοντικές η απερχόμενη ανθρωποομάδα. Ουσιαστικά είναι η συνειδητοποίηση της διαχρονικότητας του ανθρωπίνου πνεύματος και η προσπάθεια αναζήτησης και ερμηνείας του ίδιου του ανθρωπίνου πνεύματος.
Το γιατί έως τώρα βάδιζε χωριστά από την επιστήμη αναζητήστε το σ' αυτό που λέγεται εξουσία. Είναι όμως και από τις πρωταρχικές προσπάθειες ομαδοποίησης των ανθρώπων, ώστε να αλληλοϋποστηρίζονται, να αλληλοβοηθούνται, να συνυπάρχουν.

Τι είναι θρησκεία;
Θρησκεία είναι το συστηματικό πέρασμα από γενιά σε γενιά, των θεολογικών αναζητήσεων των προηγούμενων γενεών. Αλλά και κανόνες ζωής, συνύπαρξης, συμπόρευσης.
Οι παλιές θρησκείες που λάτρευαν την ύλη ή φυσικά φαινόμενα, εξαφανίστηκαν ή τείνουν να εξαφανιστούν. Τις εξαφάνισε η επιστημονική γνώση.
Οι περισσότερες σύγχρονες θρησκείες έχουν αντικείμενο λατρείας το πνεύμα. Ο θεός είναι πνεύμα. Αυτή είναι η εξέλιξη των θρησκειών και εδώ είναι που συναντιέται με την επιστήμη.
Η θρησκεία χρησιμοποίησε την γλώσσα του συναισθήματος και της πίστης, με αποτέλεσμα να μείνει στάσιμη και εξ ανάγκης δογματική.
Η επιστήμη χρησιμοποίησε τη λογική και την αμφισβήτηση, με αποτέλεσμα να επιτελέσει ένα θαύμα εξέλιξης τα τελευταία τουλάχιστον 500 χρόνια. Τελματώθηκε κι αυτή γιατί υποτίμησε την αξία της ανθρώπινης κοινωνικής οργάνωσης. Και έγινε υποχείριο της εξουσίας.
Σήμερα έχουν ανάγκη η μια της άλλης. Με αναγκαίο δρόμο την Δημοκρατία. Άρα θρησκεία και επιστήμη οφείλουν να πολεμήσουν και να νικήσουν την εξουσία. Πρώτα στους κόλπους τους και ύστερα στο πολιτικο-κοινωνικο-οικονομικό πεδίο.
Οι θρησκείες, από πολλές χιλιάδες χρόνια πριν, ήταν κύριος μοχλός μέσου αυθεντίας, σε πολλές, ίσως σε όλες τις ανθρώπινες ομάδες. Ο προφανής στόχος όλων φαίνεται να ήταν η Κοινωνική Οργάνωση των ανθρώπινων ομάδων. Όλες υποτίμησαν τον παράγοντα Γνώση και την διάδοση της γνώσης στο ανθρωποσύνολο. Όλες κάποια χρονική στιγμή εναγκαλίστηκαν με κάποια από τις άλλες αυθεντίες και έγιναν στυλοβάτες εξουσιών.
Μια αξιομνημόνευτη εξαίρεση, ο Χριστιανισμός των πρώτων 200-300 χρόνων, στο περιβάλλον της καταρρέουσας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, προσπαθεί να απελευθερώσει τον άνθρωπο από τις ποικίλες δουλείες που τον έχουν αλυσοδέσει, θρησκευτικές, οικονομικές, μιλιταριστικές και άλλες αυθεντίες.
Τότε γίνεται σαφές, ότι η απελευθέρωση του ανθρώπου από εξουσίες και δεισιδαιμονίες, είναι δυνατή μόνον όταν ξεκινά και εσωτερικά, ισχυροποιεί το νοητικό του υπόβαθρο και τον κάνει ικανό κοινωνό συνανθρώπων και πνεύματος.
Δυστυχώς, η τότε εξουσία με πολλή ευφυΐα, "φύτεψε" ανθρώπους της στο χριστιανικό κίνημα, το διαίρεσε σε αντιμαχόμενες παρατάξεις, το κατέστησε μακρινό έως αποκρουστικό για το χειμαζόμενο από την φτώχεια και την ανέχεια ανθρωποσύνολο, το ενσωμάτωσε σε εξουσίες, το κατέστησε συνένοχο σε πλείστες όσες αιματοχυσίες και διωγμούς, έως ότου οι χριστιανικές εκκλησίες αγκαλιά με την αυθεντία που επικρατούσε την εκάστοτε χρονική στιγμή, υποδούλωσαν από κοινού τους πολλούς. Από τότε και μετά, η εκκλησία είναι στυλοβάτης της ιεραρχίας της εξουσίας.

Κύριο θέμα διχογνωμίας των θρησκειών και των δογμάτων τους, η φύση του θεού. Πρόκειται για ανοησία που δυστυχώς "πιάνει" και φανατίζει τους "πιστούς".
Σήμερα που αποδεδειγμένα επιστημονικά, ο κόσμος μας φαίνεται να είναι πολλών διαστάσεων και αφού ένα ον τριών ή τεσσάρων διαστάσεων είναι αδύνατον να "δει" ένα ον πέντε ή έξι διαστάσεων, πώς είναι δυνατόν να αντιμαχόμαστε για την φύση του θεού; Πόσων διαστάσεων είναι ο θεός;
Πανανθρώπινο και θεολογικά όσο φιλοσοφικά και επιστημονικά ευσταθές, είναι:
Ο Πατέρας και Θεός είναι το άπειρο πνεύμα, μικρό μέρος του οποίου κατέχει κάθε ανθρώπινη

μονάδα.
Υιός και Λόγος είναι η νόηση (συναίσθημα – λογική – συνείδηση), κάτοχος της οποίας μπορεί να είναι κάθε ανθρώπινη μονάδα, μέσω της αγάπης και της προσφοράς της ομάδας προς αυτήν και μέσω της προσωπικής προσπάθειας της κάθε ανθρώπινης μονάδας όσο και της συμμετοχής της στη ομάδα.
Άγιο Πνεύμα είναι η δυνατότητα του πνεύματος κάθε ανθρώπινης μονάδας, να κοινωνεί με το πνεύμα κάθε άλλης ανθρώπινης μονάδας (όχι μόνον τοπικά αλλά ανεξάρτητα χώρου και χρόνου, π.χ. διαβάζεις τα πολιτικά του Αριστοτέλη άρα κοινωνείς με το πνεύμα του Αριστοτέλη), όσο και με το πνεύμα κοινωνικών ομάδων, όσο και με το άπειρο πνεύμα (π.χ. επιστήμη). Τις συντριπτικά περισσότερες φορές η κοινωνία αυτή επιτυγχάνεται μέσω του Λόγου και της Παιδείας.
Έτσι ο θεός γίνεται μέρος του ανθρώπου, ο σεβασμός και η αγάπη προς τον θεό γίνεται σεβασμός και αγάπη προς τον συνάνθρωπο, τον άνθρωπο γενικότερα, την φύση που περιέχει τον άνθρωπο και την ανθρωποομάδα, το σύμπαν που περιέχει όλα αυτά, το ανθρώπινο μυαλό που έχει τη δυνατότητα να περιέχει το "σύμπαν".
Πόσο μακριά θα φθάσει ο άνθρωπος; Ποιος μπορεί να ξέρει; Ελπίδα μας είναι ότι το ανθρώπινο πνεύμα κάποια στιγμή θα αξιωθεί του θεϊκού. Αλλά για να γίνει αυτό, προϋπόθεση είναι το μέσον Λόγος μέσω της Παιδείας, να στέργει κάθε ανθρώπινη μονάδα. Και οι ανθρώπινες κοινωνίες να στέργουν τον Λόγο.
Καμιά αυθεντία εκτός Λόγου, δεν μπορεί να οδηγήσει την ανθρωπότητα σε αυτήν την πορεία.
Η αθεΐα είναι μια εγωιστική αντίδραση πολλών "μορφωμένων", στην υποκρισία των θρησκειών. Όμως ο άνθρωπος δεν γεννιέται με λογική και συνείδηση, αλλά έχει ανάγκη καθοδήγησης και γνωριμίας με αυτά. Ακόμη από τους αθεϊστές παραγνωρίζεται ότι μεγάλες μάζες δεν απολαμβάνουν αναγκαίας παιδαγωγικής στοργής από την μεγάλη ομάδα. Τέλος γίνεται από μόνη της μια υποκρισία, αφού το ανθρώπινο πνεύμα είναι μια απτή αλήθεια. Η αθεΐα που δεν θα λειτουργήσει με όρους Λόγου, ίσως είναι ακόμη ένας τρόπος να εξωθηθεί η ανθρωπότητα στην αγκαλιά, της από την εξουσία επιβαλλόμενης θρησκείας του χρήματος.

<u>Θρησκεία είναι και το χρήμα.</u>
Είναι η ειδωλολατρική θρησκεία που έχει απλώσει τα πλοκάμια της μέσω των σύγχρονων αυθεντιών και επιβάλλει στους ανθρώπους μέσω εξουσιών, να το αποδέχονται χωρίς να εξηγείται επαρκώς τι είναι χρήμα. Βασίζεται στην πίστη.
Χρηματοοικονομική πίστη. Βασίζεται στο ότι με το πέρασμα των αιώνων έχει ελέγξει την παραγωγή, την διακίνηση της παραγωγής και την κατανάλωση. Άρα ελέγχει τη ζωή και τον θάνατο.
Παρατηρείστε την σφοδρότητα με την οποία αντιδρούν οι "πιστοί" του στην προσπάθεια εκλογίκευσης της έκδοσης όσο και κυκλοφορίας του χρήματος. Παρατηρείστε την σπουδή αυτών που το ελέγχουν, να καταργήσουν τα έθνη, τις θρησκείες, τις οικογένειες, ότι παραδοσιακά κινητοποιούσε τον άνθρωπο και να καταστήσουν μοναδικό κίνητρο του ανθρώπου την χρηματική συναλλαγή. Τον ανταγωνισμό για απόκτηση χρήματος και μέσω αυτού, βιοπορισμό, εξουσία, απόλαυση.
Μόνος αξιόλογος αντίπαλος αυτής της παράλογα επιβαλλόμενης θρησκείας, είναι η πίστη στο πνεύμα, τον λόγο, τον μορφωμένο άνθρωπο με δημοκρατικές αρχές που παιδαγωγεί τους απογόνους του με αυτές τις αξίες και δεν τους αλυσοδένει στην αυθεντία του χρήματος.

<u>Ιδεολογική αυθεντία.</u>
Πρόκειται για αυθεντίες που εμφανίστηκαν μετά την Γαλλική Επανάσταση, όταν η κοινωνιολογία και η πολιτική επιστήμη, σε συνδυασμό με την οικονομία άνοιγαν νέους δρόμους μελέτης των ανθρώπινων κοινωνιών. Καπιταλισμός, Σοσιαλισμός, Κομμουνισμός, Νεοφιλελευθερισμός, Αναρχισμός, είναι οι κυριότερες. Ο Φασισμός, δεν είναι ιδεολογία, είναι νοοτροπία και μπορεί κάλλιστα να συνυπάρχει με οποιαδήποτε από τις προηγούμενες, αλλά κλασικά είναι παιδί του καπιταλισμού. Είναι προφανές ότι η αυθεντία καταστρέφει την ιδεολογία, αλλά οι φανατικοί και οι κομματικοί εγκάθετοι δεν αλλάζουν εύκολα γνώμη...

Και οι αυθεντίες αυτές κόστισαν πολύ αίμα στην ανθρωποκοινωνία.
Και εδώ όπως και στις θεολογικές αυθεντίες, η πιο πονηρή απ' όλες, ο Καπιταλισμός, τοποθέτησε πράκτορες της μέσα στις αρχηγικές ομάδες των άλλων, διαστρέφοντας τους στόχους τους και διαλύοντας τους οργανωτικούς τους σχηματισμούς την κατάλληλη στιγμή.

Η μόνιμα επαναλαμβανόμενη ανά τους αιώνες "ιδέα" είναι η ιδέα ότι κάποιος, κάπου, κάποια στιγμή θα παράξει μια καινούργια ιδέα. Είναι ουσιαστικά η "ιδεολογία της Αειφορίας".
Βέβαια κάθε κοινωνική ομάδα θα παράγει ιδέες ανάλογα με το πνευματικό υπόβαθρο που καλλιέργησε ή αφέθηκε από τις αυθεντίες να καλλιεργήσει.
Κοινωνικές ομάδες, όμως, που δεν αγαπούν την ανθρώπινη πνευματικότητα ή που δεν στέργουν τις νέες ιδέες, είναι καταδικασμένες να μένουν σε στασιμότητα, αφού οι νέες ιδέες δεν θα βρίσκουν πρόσφορο έδαφος για ρίζωμα και βλάστηση.
Ή οι ιδέες αυτές θα χάνονται στο διάβα του χρόνου και στην ανικανότητα της ομάδας να τις στηρίξει ή θα μεταφυτεύονται τεχνηέντως στην αυλή άλλων κοινωνικών ομάδων άλλων αυθεντιών, ώστε να υπηρετήσουν εξουσίες μακριά από την ομάδα που γέννησε τους γεννήτορες των καινοτόμων ιδεών.

<u>Νομική - γραφειοκρατική αυθεντία.</u>
Υποτίθεται ότι είναι ταγμένη να υπηρετεί την Δικαιοσύνη.
Τα παλιά χρόνια υπέρτατος "δικαστής" ήταν ο φυσικός αυθέντης της εκάστοτε ανθρωποομάδας.
Επειδή το βάρος των λαθών, αθέλητων ή σκόπιμων, ήταν μεγάλο, επικουρικά χρησιμοποιήθηκε η θεολογική αυθεντία (ιερά εξέταση!). Κάποια στιγμή μετά την Γαλλική επανάσταση, θέλοντας να ξεφορτωθούν το βάρος αυτό οι πολιτικές και θεολογικές αυθεντίες, ίδρυσαν στα νεογέννητα τότε Πανεπιστήμια, τον κλάδο της Νομικής επιστήμης, με σαφές αντικείμενο την θέσμιση δίκαιων νόμων. Και μερίμνησαν τρόπους επιβολής των νόμων αυτών.
Τελικά ο νόμος εξυπηρετεί το δίκαιο;
Το Ελληνικό "πείραμα" από το 2010 και μετά (ίσως από το 2001 και μετά) λέει, σαφώς ΟΧΙ!
Αγγλικό δίκαιο, κοινοτικό δίκαιο, περιορισμός των κυριαρχικών δικαιωμάτων της Ελλάδας, νόμιμο ξεπούλημα της ελληνικής δημόσιας περιουσίας σε εξωχώριες επιχειρήσεις, νόμιμη φτωχοποίηση του ελληνικού λαού.
Τελικά είναι η Νομική, επιστήμη;
Η μέχρι τώρα πορεία της όχι μόνο στον ελληνικό αλλά και στον παγκόσμιο χώρο λέει ΟΧΙ!
Όταν θ' αποφασίσει να ακολουθεί την δικαιοσύνη με οποιοδήποτε κόστος, ναι, τότε θα γίνει ίσως επιστήμη. Μέχρι τότε θα είναι λακές της εκάστοτε αυθεντίας.

"Το δικηγορικό επάγγελμα δημιουργεί ανθρώπους ψυχρούς, σκληρούς, ισχυρογνώμονες και χωρίς αρχές, οι οποίοι σε κάθε περίπτωση, παραμένουν σε ένα απρόσωπο και καθαρά νομικό επίπεδο. Συνηθίζουν να εκμεταλλεύονται τα πάντα, σε όφελος της υπεράσπισης (θέσεων) και όχι για το κοινωνικό καλό." (Πρωτόκολλα Των Σοφών Της Σιών).

Η αυθεντία αυτή, συνεπικουρούμενη από την μιντιακή και άλλες, είναι η κύρια υπεύθυνη για την αποδυνάμωση έως ακύρωση του μέσου εκλογές ως δυνατότητα απαλλαγής από άχρηστες, ανίκανες, προδοτικές ομαδοποιήσεις, ατόμων χωρίς συνείδηση, αλλά και ταυτόχρονα παρεμπόδισης της ανάδειξης των ικανών και αδιάφθορων σε θέσεις διοικητικές, με γνώση αντικειμένων και θέληση προσφοράς.
Πώς είναι δυνατόν να εφαρμοστεί η δημοκρατική αρχή της "ισονομίας", όταν το κόστος συμμετοχής στην εκλογική διαδικασία και οι κάθε είδους "δεσμεύσεις", είναι απαγορευτικά; Ποια ισονομία υπάρχει όταν άρθρο του συντάγματος (ασυλία), καθιστά αρμόδια αρχή παραπομπής βουλευτών και πολιτικών για αδικήματα τους, την ίδια τη Βουλή; Ποια δικαιοσύνη υπαγορεύει το "μπόνους" των 50 εδρών; Ποια εμπιστοσύνη να έχει κανείς σε ιδιωτικές εταιρείες που αναλαμβάνουν την καταμέτρηση των ψήφων; Πώς να υπερβεί κανείς το φράγμα της ιδιωτικής

ενημέρωσης, ώστε να φθάσει η αλήθεια σε όλα τα δημοκρατικά αυτιά που θα είχαν διάθεση να την ακούσουν; Και πολλά άλλα!..

Χρηματοοικονομική αυθεντία.
Κάποια στιγμή, το 2010, ο Γ.Α.Παπανδρέου, αφού εκλέχτηκε πρωθυπουργός με το περίφημο "Λεφτά υπάρχουν!", μας έφερε το Δ.Ν.Τ. και στην Ελλάδα.
Γιατί "και";
Γιατί πριν το 2010, το Δ.Ν.Τ. είχε πάει σε πάρα πολλές χώρες και "χάρισε" την "σοφία" του! Αλλά εμάς δεν μας ένοιαξε! Ούτε καν το ξέραμε, οι περισσότεροι!
Βέβαια η προετοιμασία είχε γίνει πολλά χρόνια πριν.
Η πληροφόρηση είχε περάσει ήδη σε "δικά μας" χέρια, η βιομηχανία και η βιοτεχνία της χώρας είχαν αποδομηθεί, η Ελληνική κοινωνία είχε διαφθαρεί μέχρι το μεδούλι...
Αξιοπρόσεκτο είναι το ότι υπήρξε αντίδραση!
Ονομάστηκε "Κίνημα των Πλατειών" αλλά η εξουσία προετοιμασμένη, με διάφορες τεχνικές και ανίερες συμμαχίες, κατέστειλε την οργή και εγκατέστησε τον φόβο και την κατάθλιψη.

"Ησυχίαν είχεν ο Δήμος και αντέλεγε ουδείς, δεδιώς και ορών ότι πολύ το ξυνεστηκός", δηλαδή:
"Ο λαός σώπαινε, και κανείς δεν μιλούσε… γιατί ήταν φοβισμένος και έβλεπε πως οι συνωμότες ήταν πολλοί".
Θουκυδίδης.

Με ποιο μέσον οι αντιδρώντες προσπάθησαν να ανατρέψουν την από το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο επιβαλλόμενη "τραπεζική κατοχή";
Όσο κι αν ψάξετε, αυτό που θα βρείτε σαν μέσο αντίστασης είναι "Λόγος".
Λόγος που προσπαθεί να μιλήσει στο συναίσθημα των Ελλήνων, να τους θυμίσει τίνων απόγονοι είναι, να τους υποδείξει ποιο είναι το πραγματικό τους χρέος σε ιστορία και προγόνους, σε αντιδιαστολή με το "ευρωχρέος" που τους υποδεικνύουν συνδυασμένα όλα τα συστημικά ΜΜΕ.
Λόγος που προσπαθεί να μιλήσει με τη γλώσσα της λογικής, να αποδείξει ότι το χρέος που φορτώσανε στους Έλληνες δεν είναι αληθινό, είναι παράνομο και έχει στόχο να υφαρπάξει τον πλούτο της Ελλάδας υλικό και πνευματικό, όσο και να σβήσει την Ελληνική παράδοση και κουλτούρα, την ιστορία μας, ίσως και τον Ελληνικό Λαό!..
Λόγος που προσπαθεί να κάνει τους Έλληνες να συνειδητοποιήσουν ότι: «Εάν τους νικήσουμε (τους Πέρσες) αυτοί έχουν πατρίδα να επιστρέψουν. Εάν μας νικήσουν, εμείς δεν έχουμε πού αλλού να πάμε.» ... Είναι, λόγος του στρατηγού των Αθηναίων Μιλτιάδη στον στρατό του, πριν από την μάχη στον Μαραθώνα. Διαβάστε το ως εξής: "Εάν διώξουμε το Δ.Ν.Τ. και τον λακέ του την Ευρωζώνη, με όλους αυτούς τους δωσίλογους "Έλληνες" που μας τα κουβάλησαν, αυτοί έχουν καταθέσεις σε άλλες χώρες να πάνε. Αν τους αφήσουμε να συνεχίσουν το πατριδοκτόνο έργο τους, εμείς θα χάσουμε την Ελλάδα μας και κάθε αξιοπρέπεια!"...

Πολλοί είναι οι επιφανείς που χειρίστηκαν τον λόγο, σαν μέσον αντίστασης και ανατροπής της εγκατεστημένης μνημονιακής τάξης των τραπεζιτών και των πολιτικών μαριονετών τους:
Ο Γ. Κασιμάτης
Ο Μ. Θεοδωράκης
Ο Γ. Κοντογιώργης
Ο Δ. Καζάκης
Ο Δ. Κωνσταντακόπουλος
Ο Σ. Λαβδιώτης
Ο Σ. Στάλιας
Ο Δ. Πατέλης
Ο Π. Γεννηματάς
Η Ζ. Γεωργαντά

Ο Μ. Δανέζης
Η Μ. Νεγρεπόντη-Δελιβάνη
Ο Μαξ Κάιζερ
Ο Μάικλ Χάντσον
είναι οι πιο γνωστοί από τον μακρύ κατάλογο αυτών που με τον λόγο τους προσπάθησαν να αφυπνίσουν, να καταδείξουν την προδοσία, να ξεσκεπάσουν την απάτη, να υποδείξουν τον δρόμο της αναγέννησης.
Από κοντά, ταινίες, συνεντεύξεις και ντοκιμαντέρ των: Χατζηστεφάνου (Catastroika, FASCISM INC, INFOWAR και άλλα), Κούλογλου (η σειρά «Ρεπορτάζ χωρίς σύνορα», το ντοκυμαντερ «142 χρόνια» και άλλα), Αυγερόπουλου (η σειρά ντοκυμαντερ ΕΞΑΝΤΑΣ και άλλα), Βαξεβάνη ("Το Κουτί της Πανδώρας" και άλλα), Σαχίνη (Αντιθέσεις) και άλλων, δείχνουν τι έγινε, τι συμβαίνει, τι μας περιμένει, με πιο γλαφυρό τρόπο.
Δυστυχώς χωρίς αποτέλεσμα!

Γιατί;
Μήπως το μέσον “Λόγος” δεν ήταν το κατάλληλο;
Αλλά αν υπήρχε άλλο μέσον δεν θα είχε εμφανιστεί τόσα χρόνια;
Έχει άλλο μέσον, αυτός που εναντιώνεται στην Ολιγαρχία;
Έχει άλλο μέσον, αυτός που θέλει να κατακρημνίσει τα ψεύδη και τις απάτες ώστε να λάμψει η Αλήθεια;
Έκαναν τίποτε, οι διαδηλώσεις, οι απεργίες, οι στημένες οδομαχίες, οι φωνές απόγνωσης;
Η ιστορία δείχνει ότι ο Λόγος είναι η επανάσταση! Ο Λόγος είναι η ανάσταση!
Ο Λόγος είναι το μέσον που χρησιμοποίησε ο Χριστός!
Ο Λόγος είναι το μέσον που χρησιμοποίησαν στην Γαλλική Επανάσταση!
Ο Λόγος είναι το μέσον που χρησιμοποίησαν οι Φιλικοί ώσπου να φθάσουμε στο 1821!
Ο Λόγος είναι το μέσον που χρησιμοποίησαν ο Πλάτωνας, ο Αριστοτέλης, ο Γαλιλαίος και ο Νεύτωνας, οι Μαρξ, Έγκελς!
Ο Λόγος γέννησε την Επιστήμη και την Τέχνη! Και όλες τις επαναστάσεις που αυτές έκαναν!
Ο Λόγος είναι το μέσον που χρησιμοποίησαν οι πρωτεργάτες του Ε.Α.Μ. στην γερμανική κατοχή!
Τον Λόγο είναι που αποστρέφεται η Εξουσία!
Τον Λόγο είναι που φοβάται η Εξουσία και με μισθωμένους λακέδες πρακτορεύει ψεύδη, απειλές, σπέρνει τη σύγχυση και το φόβο!

Ποιο μέσον είναι ο αντίπαλος του Λόγου; Μα το Χρήμα!
Ακριβέστερα, τα ιδιωτικά νομίσματα, που τρεις - τέσσερις μεγάλες διεθνείς τράπεζες εκδίδουν από το τίποτε, τα μεταπωλούν στις πολλές ιδιωτικές τράπεζες και αυτές με τη σειρά τους τα πωλούν στα κράτη, στις επιχειρήσεις, στους ιδιώτες. Είναι κυρίως το δολάριο, το ευρώ, η λίρα, και κάποια άλλα μικρότερης σημασίας, με προεξάρχοντα τον χρυσό, χιλιάδες χρόνια τώρα.
Τα εγχειρίδια για τις λειτουργίες του χρήματος λένε ότι είναι:
Μέσο Συναλλαγών
Το χρήμα είναι το μέσο συναλλαγής για τα αγαθά και τις υπηρεσίες.
Είναι αποτελεσματικότερο από τον αντιπραγματισμό που κάνει σπατάλη πόρων.
Μονάδα Μέτρησης
Το χρήμα είναι μονάδα στην οποία εκφράζονται οι τιμές και καταγράφονται οι λογαριασμοί.
Μέσο Διαφύλαξης Αξιών
Το χρήμα μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την πραγματοποίηση μελλοντικών αγορών.
Μέσο Πραγματοποίησης Μελλοντικών Πληρωμών
Το χρήμα είναι διαχρονική μονάδα μέτρησης: Δίνει τη δυνατότητα δανείων και πιστώσεων.
Δεν λένε όμως όλη την αλήθεια:
Το χρήμα είναι Χρέος
Δείτε πώς διογκώθηκε το χρέος της Ελλάδος από το 2002 και μετά.

Δείτε πώς διογκώνεται το παγκόσμιο χρέος.
Το χρήμα είναι βία
Πόσες δολοφονίες, με κορυφαίες των Ι. Καποδίστρια, Α. Λίνκολν, Τ.Φ. Κένεντι, Μ. Καντάφι, έχουν γίνει για χάρη του; (Αυτοί και πολλοί άλλοι, δολοφονήθηκαν, σύμφωνα με νεότερες ιστορικές έρευνες, επειδή θέλησαν να "κόψουν" εθνικό νόμισμα και να απεμπλέξουν το έθνος τους από την κυριαρχία των ιδιωτικών νομισμάτων.)
Ποιος πόλεμος, από την αρχαιότητα ακόμη, δεν είχε σαν κίνητρο αλλά και μέσον διεξαγωγής, την αφεντιά του;
Γιατί οι πληθυσμοί της Αφρικής, μιας πλούσιας σε αγαθά ηπείρου, λιμοκτονούν; Εκεί δεν είναι που οι συνταγές του Δ.Ν.Τ. σαν φάρμακο ή σαν δηλητήριο, έχουν εφαρμοστεί δεκάδες χρόνια τώρα;
Ποιο το κίνητρο των αστυνομικών που ξυλοκοπούν και ψεκάζουν συμπολίτες τους;
Ποιο το κίνητρο των στρατιωτικών που εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά από την πατρίδα τους ενεργούν πολέμους με εκατόμβες θυμάτων;
Αν δεν πάνε για το χρήμα, γιατί πάνε; Αν σταματήσουν να τους πληρώνουν θα πάνε;
Το χρήμα είναι νόμιμη απάτη. Νόμιμη γιατί το νόμισμα καθιερώνεται και επιβάλλεται με νόμο. Ανθρώπινο νόμο.
Απάτη γιατί εκατομμύρια νέοι πείθονται ότι με την εργασία και την τιμιότητα, θα το αποκτήσουν, θα ευημερήσουν και θα ευτυχήσουν.

Η Ναόμι Κλάιν όμως, ερευνήτρια και δημοσιογράφος συγγραφέας του εξαιρετικού βιβλίου "Το Δόγμα του Σοκ", βεβαιώνει ότι το 57% του ακαθάριστου παγκόσμιου προϊόντος προέρχεται από μη νόμιμες ενέργειες και συμφωνίες. Πορνεία, εμπόριο όπλων και ναρκωτικών, τζόγος, λαθρεμπόριο ποτών και τσιγάρων, δολοφονίες, ανθρώπινα όργανα, εργασία υπό μορφή δουλείας, παιδική εκμετάλλευση και τόσες άλλες.
Χωρίς να μπορεί να υπολογίσει το μέρος που αντιστοιχεί σε ποσά που αφορούν δωροδοκίες, εξαγορά πολιτικών, δικαστών, επιχειρηματιών και άλλων. Όπως γίνεται φανερό, η χαρά των κομπιναδόρων του χρήματος είναι η απάτη. Απολαμβάνουν μια σχεδόν απόλυτη εξουσία, αφού έχουν βάλει στο τσεπάκι τους και το περίφημο σύστημα "δικαιοσύνης", εθνικό και υπερεθνικό. Ύστερα νομιμοποιούν τα "μαύρα" χρήματα με χιλιάδες παραθυράκια που τους βρίσκουν τα σαΐνια οι δικηγόροι τους και όλα "μέλι – γάλα".
Για όποιον θέλει να το ψάξει πιο πολύ ας κοιτάξει τι είναι οι εξωχώριες εταιρείες, πώς λειτουργούν, τι μεγέθους απάτη είναι το χρηματιστήριο και οι "Διεθνείς οίκοι αξιολόγησης". Τίνος "μαγαζάκι" είναι η Τράπεζα της Ελλάδος!

"Είναι καλό ότι ο λαός του έθνους μας, δεν κατανοεί το τραπεζικό και νομισματικό μας σύστημα, γιατί εάν το είχε κατανοήσει, εγώ πιστεύω ότι θα είχε γίνει επανάσταση πριν από αύριο το πρωί."
Henry Ford

Το χρήμα είναι αδιαφορία για τον συνάνθρωπο και για το περιβάλλον (φυσικό και κοινωνικό). Παρακάμπτοντας την προφανή αδιαφορία των επτακοσίων εκατομμυρίων ανθρώπων που ζουν σε κράτη μέλη του ΝΑΤΟ, για τα υπόλοιπα περίπου επτά δισεκατομμύρια των εκτός του ΝΑΤΟ ανθρώπων της Γης, θα σταθώ σε τούτο:
Παλιότερα μια δουλειά ήταν και αυτή του Δήμιου. Αυτού δηλαδή που έκοβε κεφάλια κατ' εντολήν της εξουσίας. Κάνω τη δουλειά μου έλεγε, και ζούσε μαζί με τους υπόλοιπους χωρίς προβλήματα και ενοχλήσεις.

Ο καταμερισμός της εργασίας, σήμερα, κάνει πιο εύκολη τη διεκπεραίωση της εργασίας αυτής.
Ο πολιτικός ψηφίζει, ότι είναι μεγάλο το ποσοστό των Ελλήνων που έχει δικό του σπίτι. Άρα πρέπει να τους τα πάρουμε.
Ο νομικός και ο δικαστής εφαρμόζουν τον νόμο και βάζουν αβάσταχτους φόρους.
Ο συμβολαιογράφος εκτελεί τον πλειστηριασμό.

Ο αστυνομικός βγάζει με τη βία την οικογένεια στο δρόμο.
Ο πατέρας της οικογένειας, χρόνια άνεργος, άστεγος τώρα, αυτοκτονεί.
Η μητέρα μη έχοντας άλλους πόρους, ζητά εργασία σαν πόρνη.
Τα παιδιά μη έχοντας πια οικογένεια να τα φροντίσει, μπλέκουν με ότι μπορεί να φανταστεί κανείς.
Ιδού το έγκλημα: "Κάνω τη δουλειά μου!". Δηλαδή: "Δεν μου καίγεται καρφάκι για σένα, αρκεί να μην ακουμπάει εμένα!".

Γραμματείς και Φαρισαίοι της σύγχρονης εποχής: Πολιτικοί, Νομικοί, Γιατροί, Μηχανικοί, Γεωπόνοι, Οικονομολόγοι και οικονομολογούντες, Δημοσιογράφοι και δημοσιολόγοι, Παιδαγωγοί, Έμποροι, Στρατιωτικοί και κάθε λογής ένστολοι, η πολιτεία, σας σπούδασε και σας έβαλε εκεί, να "Φυλάττετε το Σύνταγμα!". Κι εσείς με το: "Κάνω τη δουλειά μου!" το κουρελιάσατε και συνεχίζετε σαν να μην συμβαίνει τίποτε! Ουαί!
Ανταλλάξατε την πατρίδα σας την Ελλάδα, με το "ευρώ"; Αυτό σας έδωσαν για παράδειγμα οι πρόγονοι σας; Ποιο θα είναι το μέλλον των δικών σας απογόνων; Θυμάστε το "Ελευθερία ή Θάνατος!"; Θυμάστε πόσες φορές το βροντοφώναξαν Έλληνες από τους Περσικούς πολέμους ώς σήμερα;

Το χρήμα είναι ο μεγαλύτερος παράγοντας καταστροφής της φύσης.
Είναι αυτό που προκαλεί την οικολογική καταστροφή. Σαν κάτι αφύσικο, προκαλεί αφύσικα συναισθήματα στους ανθρώπους, όπως ακόρεστη επιθυμία για εύκολο πλουτισμό. Αλλαζονεία ότι με σκήπτρο το ιδιωτικό νόμισμα θα αγοραστεί όλη η Γη, όλη η Γνώση, αξαπατώντας τον φυσικό κάτοχο τους, τον Άνθρωπο. Έτσι, δάση καταστρέφονται για τοποθέτηση ανεμογεννητριών, η φώκια της Αρκτικής κινδυνεύει με εξαφάνιση από τους κυνηγούς γούνας, οι φάλαινες από τους φαλαινοθήρες, η βιοποικιλότητα από τις καλλιέργειες μεταλλαγμένων και τόσα άλλα!..

Το χρήμα είναι τζόγος
Το παιχνίδι είναι μια ευχάριστη ανθρώπινη δραστηριότητα και στα παιδιά άκρως ψυχαγωγική, αλλά ο εθισμός του παιχνιδιού στους μεγάλους είναι βλαβερός κοινωνικά. Γιατί το παιχνίδι γενικώς όταν περνάει στον εθισμό και τον φανατισμό, αφαιρεί το σημαντικό κομμάτι της ανθρώπινης νόησης που λέγεται συνείδηση.
Κοιτάχτε πώς γεμίζουν τα γήπεδα ποδοσφαίρου τις Κυριακές και πόσο άδειες είναι οι πλατείες και οι χώροι συζητήσεων.
Το ίδιο γίνεται με τα καζίνο, τις χαρτοπαιχτικές λέσχες, τις πορνοταινίες, τον αγοραίο έρωτα.
Η εξουσία με κατάλληλες νομοθεσίες, κατάφερε να περάσει τον τζόγο στο Χρηματιστήριο. Και οι εθισμένοι σ' αυτό, σκοτώνουν για πλάκα.
Αφαιρούν πλούτο και δυνατότητες από πληθυσμούς, γελώντας και κάνοντας παιχνίδι. Η τοκογλυφία στην πιο επιστημονική αλλά και δολοφονική μορφή της.
Φανταστείτε να σας δώσουν το δικαίωμα έκδοσης του νομίσματος, χωρίς ελέγχους. Δεν θα έχετε εκδώσει εκτός από αυτό που σας παραγγέλνουν, άλλα τόσα για σας και τους φίλους σας;
Οι ανατοκισμοί και η κεφαλαιοποίηση των τόκων έως ποιο σημείο είναι θεμιτά και από ποιο σημείο και μετά γίνονται γκιλοτίνα για τους οφειλέτες;
Η εξουσία νομίζετε ότι δεν χρησιμοποιεί όλα αυτά για να επιβάλει τα θέλω της παγκόσμια;
Παγκόσμια Νέα Τάξη!

Το χρήμα είναι μέσον άσκησης πολιτικής.
Η πολιτική μπορεί να είναι δύο ειδών:
Εμείς, είμαστε ξεχωριστοί και διαφορετικοί από τους άλλους. Είμαστε οι Ελίτ. Οι άλλοι οφείλουν να είναι σκλάβοι μας και να μας υπηρετούν. Θα χρησιμοποιήσουμε τη βία, την υποκρισία και την απάτη για να επιβάλλουμε την θέληση μας. Η μάζα, μας είναι αδιάφορη.
Ή
Άνθρωπος είναι κάθε ον με δυνατότητα ανάπτυξης νόησης. Όλοι οι άνθρωποι με σεβασμό στο

περιβάλλον και την κοινωνική κληρονομιά, έχουν τη δυνατότητα και την θέληση να ζήσουν Μαζί, να χαρούν Μαζί, να δημιουργήσουν Μαζί. Για να γίνει αυτό η βία, η υποκρισία και η αδιαφορία οφείλουν συνειδητά, από κάθε ανθρώπινη μονάδα, από κάθε ανθρώπινη ομάδα, να περιοριστούν στο ελάχιστο δυνατό, ώστε κάθε άνθρωπος να αναπτυχθεί σαν υλική αλλά και σαν πνευματική υπόσταση, αρμονικά ενταγμένος σ' αυτό που ονομάζουμε Ανθρωπότητα.

Κάθε πολιτική έχει τα μέσα της και τον τρόπο πολιτείας της.
Η πρώτη έχει μέσον το Χρήμα, τους Στρατούς, τα ΜΜΕ και συστηματικά διαφθείρει τους πληθυσμούς. Όσους θεωρεί άχρηστους ή επιζήμιους, τους αφανίζει.
Η δεύτερη έχει μέσον τον Λόγο και προτείνει σαν σύστημα την Παιδεία, με στόχευση το κάθε άτομο να αναπτύσσει αρμονικά το συναίσθημα, τη λογική και τη συνείδηση. Ο Λόγος ξέρει, ότι δεν υπάρχουν άχρηστοι.

Η πρώτη έχει όραμα μια παγκόσμια δικτατορία, την Νέα Παγκόσμια Τάξη.
Η δεύτερη έχει όραμα την Δημοκρατία.

Το χρήμα είναι μέσον διαφθοράς
Ορίζοντας σαν διαφθορά, το είδος εκείνο της διαπαιδαγώγησης που απομακρύνει από τον Λόγο και εθίζει τους νέους και όχι μόνον, σε μη σκέψη και στοχασμό, εγωιστικό βιοπορισμό, καταναλωτική συμπεριφορά. Αδιαφορία, για τον συνάνθρωπο, την πατρίδα, την ανθρώπινη κοινωνία, έως την κραιπάλη, τα ψυχοδιεργερτικά, την αποβλάκωση μέσω ποδοσφαίρου, τζόγου και άλλων, είναι προφανές ότι κύρια αποστολή του χρήματος είναι η διαφθορά των νέων και συνολικά των ανθρώπων.
Η διαπαιδαγώγηση που ευνοεί τον Λόγο, και αναπτύσσει συμμετρική ανταπόκριση της νοητικής δύναμης κάθε ανθρώπου στα συναίσθημα, λογική, συνείδηση, είναι η Παιδεία.
Η εξουσία μισεί την Παιδεία και με αιχμή το Χρήμα, προσπαθεί να την περιορίσει σε κολέγια, ερευνητικά κέντρα και αλλού, πλήρως ελεγχόμενα από αυτή.
Το μέσον διαπαιδαγώγησης που λανσάρει το λέει "εκπαίδευση" αλλά είναι διαφθορά με μανδύα. Άλλωστε όπως το λουλούδι δεν μπορεί να φυτρώσει στην έρημο, έτσι και η Παιδεία δεν μπορεί να αποδώσει σε μια κοινωνία ολιγαρχική έως φασιστική.

Το χρήμα διαιρεί τους ανθρώπους σε αντίπαλα στρατόπεδα
Η διαίρεση των ανθρώπων σε αντίπαλες ομάδες, είναι κάτι που είναι εμφανέστατο γύρω μας.
Από την διαίρεση "Παναθηναϊκός – Ολυμπιακός" έως την διαίρεση "Χριστιανοί – Μωαμεθανοί" ή την διαίρεση "Δυτικός Κόσμος – Όλοι οι άλλοι".
Όλες οι διαιρέσεις που πραγματοποιεί η εξουσία με μέσον το χρήμα αποσκοπούν στο να αποκρυβεί η ουσιαστική διαίρεση "Πλούσιοι – Φτωχοί" που ισοδυναμεί με την "Κλέφτες – Θύματα", την "Ξύπνιοι – Κορόιδα" ή την "Ελίτ – Πλέμπα ή Πληβείοι".
Και όλες στοχεύουν στην δημιουργία μιας πιο σταθερής διαίρεσης που θα έχει σαν βάση την ικανότητα πνευματικής ή μη, ανέλιξης κάποιων ανθρώπινων ομάδων. Για τον λόγο αυτό σπέρνεται η διαφθορά στις μεγάλες πληθυσμιακές ομάδες, ενώ παράλληλα, αποστερείται – αποκόπτεται, απ' αυτές το πιο ικανό δυναμικό σε πνευματική ανέλιξη.
Αυτή η διαίρεση πρέπει πάση θυσία να αποσοβηθεί!..
Το χρήμα προσπαθεί να γίνει θεός. Ο θεός που σε κάθε βήμα σου, θα σου λέει: "Την Ζωή σου ή την Ψυχή σου;"
Και είναι και άδικο και κρίμα και αχαριστία, να πιστεύει κανείς σε τέτοιο θεό, αφού ούτε την ζωή ούτε την ψυχή σου δίνει. Απλά μπορεί με την συγκατάθεση σου ή την συγκατάθεση έως αδιαφορία των πολλών, να σου τα αφαιρέσει.
Και πολλοί λένε: "Γιατί ο θεός που σου τα δίνει δεν κάνει κάτι;" και η προφανής απάντηση είναι: "Εσύ γιατί δεν κάνεις κάτι;".
Τι;

“Απόδοτε τα του Καίσαρος τω Καίσαρι και τα του Θεού τω Θεώ!”.
Είναι δυνατόν μετά από τόσες χιλιάδες χρόνια, ένα ον όπως ο Άνθρωπος να επιστρέφει στην λατρεία ενός ειδώλου που λέγεται νόμισμα, όποιο νόμισμα και αν είναι, και να εναποθέτει την ζωή και την αξιοπρέπεια, τη δική του και των παιδιών του σ' αυτό;
Κατασκεύασμα ανθρώπων είναι το νόμισμα!
Πρόσφατα μια μελέτη του πανεπιστημίου του Μίσιγκαν αποκαλύπτει ότι έθεσαν σε κυκλοφορία όχι ένα, όχι δύο, αλλά εικοσιένα τρισεκατομμύρια δολάρια! Μόνο σε δύο υπουργεία των Η.Π.Α.!
Φανταστείτε τι γίνεται Παγκόσμια! Και σεις αγωνίζεστε καθημερινά για πενταροδεκάρες!
Όπως οι άνθρωποι απέσυραν την πίστη τους από τα τοτέμ και τα αγάλματα, τους μάγους, τους μάντεις, τις καφετζούδες, κάθε λογής σαλτιμπάγκους, έτσι οφείλουν να γκρεμίσουν και το ξόανο “ιδιωτικό νόμισμα”. Αλλιώς είναι άξιοι της μοίρας που τους επιφυλάσσει ο “θεός Χρήμα”.

Η επιστήμη, που μπορεί να βασιστεί σε μια αταλάντευτα Δημοκρατική Κοινωνία, έχει πολλούς τρόπους να αντικαταστήσει το νόμισμα με ποιο τίμια και δίκαια μέσα συναλλαγής.

Σαφώς και θα είχε διαφορά αν το νόμισμα δεν ήταν ιδιωτικό, αλλά το εξέδιδε και είχε την ευθύνη του μια Δημοκρατικά εκλεγμένη Διοίκηση με δυνατότητα ανάκλησης της.
Αλλά βλέπετε εσείς πουθενά στον κόσμο Δημοκρατία;
Πιστεύετε ότι χωρίς ανθρώπους με λόγο, χωρίς παιδεία, χωρίς την συμμετοχή όλων, μπορεί να υπάρξει Δημοκρατία;
Πιστεύετε ότι μια μικρή Δημοκρατία χωρίς τους πολίτες της στις επάλξεις, θα μπορούσε να επιβιώσει ανάμεσα σε δεκάδες, εκατοντάδες, Ολιγαρχίες;
Όμως ας μη γελιόμαστε!
Το Νόμισμα, που παράγεται από το τίποτε, επιβάλλεται από αυθεντίες και πωλείται πανάκριβα στους πολλούς, είναι κάτι άψυχο.
Έχει τις παραπάνω ιδιότητες, γιατί σαν Χρήμα, αντιπροσώπευσε την Ανθρώπινη Ανάγκη. Η οποία δεν μπορεί να είναι μόνον υλική. Πολύ περισσότερο οφείλει να είναι πνευματική.
“Ουκ επ' άρτω ζήσεται μόνον άνθρωπος”.
Έτσι οι πολλοί εναπόθεσαν την πίστη, την ελπίδα, την πληροφόρηση, την ελευθερία, την ευημερία τους, σ' αυτό. Οποία Ύβρις!
Επίσης γιατί είναι εργαλείο μιας μοχθηρής Ολιγαρχικής Ελίτ, που θέλει τους πολλούς σκλάβους της, υπηρέτες της, παιχνίδια της.
Και γιατί μέσα από το εργαλείο χρήμα, οι πανίσχυρες δυνάμεις, Γνώση και Κοινωνική Οργάνωση, πέρασαν στα χέρια της.

Ο Λόγος, μιλάει στον Άνθρωπο με τρεις τρόπους:
Με το συναίσθημα
Με τη λογική
Με τη συνείδηση
Ένας πλήρης Λόγος μιλάει και με τους τρεις παραπάνω τρόπους, ενώ αν λείπει κάποιος απ' αυτούς τότε είναι στρεβλός ή λειψός. Δηλαδή ο άνθρωπος είναι πλησιέστερα στην Αλήθεια, και τη σωστή Απόφαση, όταν υπάρχει αρμονική συνύπαρξη συναισθήματος, λογικής και συνείδησης.
Ο Λόγος δεν επιβάλλεται με τη βία, δεν εξαπατά και δεν αδιαφορεί για τον άνθρωπο και την ανθρώπινη κοινωνία.
Αλλά ο Λόγος για να μεταφερθεί από άνθρωπο σε άνθρωπο, χρειάζεται μία ικανή γλώσσα, σε ικανό ποσό και ποιότητα, αφομοιωμένη εκατέρωθεν. Χρειάζεται “στόματα” που θα την χειρίζονται με τρόπο ώστε να μεταφέρονται όλα τα συστατικά του Λόγου (συναίσθημα, λογική, συνείδηση), και “αυτιά” που θα μπορούν μέσα από τις λέξεις να προσλάβουν και τα τρία αυτά συστατικά και να τα αντιστοιχίσουν σε ψυχοπνευματική ουσία.
Η εξουσία μπορεί να χρηματοδοτήσει και να φτιάξει “λόγο” που θα μοιάζει με Λόγο, αλλά δεν θα είναι!

Η εξουσία ξέρει ότι στις εξαθλιωμένες μάζες δεν φυτρώνει ο Λόγος.
Η εξουσία ξέρει ότι υπό τον ήχο των κανονιών και την κλαγγή των όπλων, ο Λόγος είναι ανίσχυρος.
Η εξουσία προσπαθεί χιλιάδες χρόνια τώρα, να κάνει τον Λόγο αποκλειστικό σκλάβο της αλλά αποτυγχάνει. Γιατί ο Λόγος δεν λειτουργεί υπό συνθήκες δουλείας!
Η εξουσία θέλει με την ελάχιστη καλλιέργεια Λόγου, να έχει την επιστήμη, πειθήνιο "μάγο", που θα θέτει την μαγική του ράβδο στην υπηρεσία της.
Η εξουσία θέλει την τέχνη, πειθήνια θεά δίπλα στον θρόνο της, να προσελκύει όλα τα ανθρώπινα βλέμματα, κρύβοντας συγχρόνως το φριχτό της εξουσίας πρόσωπο.
Η εξουσία ξέρει ότι αν ο Λόγος φωτίσει τα μυαλά και τις ψυχές των πολλών, θα σημάνει το τέλος της!
Η εξουσία έβαλε απέναντι στον Λόγο, το δικό της μέσον, το Χρήμα!
Και με αυτό προσπαθεί να διαφεντέψει!
Φαίνεται, ότι βρισκόμαστε στο όριο του χρόνου που οι πρόγονοι μας το έθεσαν με την απλή ρήση: "Νυν υπέρ πάντων αγών!". Αγώνας υπέρ του Λόγου και του Ανθρώπου, με μέσον τον λόγο και την Παιδεία, για να πραγματώσουμε μια Γήινη Δημοκρατική Κοινωνία.

Ο καθένας από μας που αντιλαμβάνεται τα παραπάνω, ας πράξει κατά συνείδησιν!
Πολλά στοιχεία για την φύση του νομίσματος, όσο και για το άσχημο παιχνίδι που παίχτηκε από το 2010 και μετά σε βάρος της Ελλάδας μπορείτε να βρείτε στην ιστοσελίδα του Σπύρου Λαβδιώτη: https://spiros26.wordpress.com/
Για όσους θέλετε και κάτι πιο φανταιζί υπάρχει στο διαδίκτυο το ντοκυμαντέρ (The Money Masters) του 1996 και με ελληνικούς υπότιτλους. Όπως και πολλά άλλα, ομιλίες, κείμενα, ταινίες...
Επί τέλους οικονομία δεν είναι η επιστήμη που ασχολείται με την υγεία του νομίσματος και των μεγαλοτραπεζιτών. Η Οικονομία αν θέλει να είναι επιστήμη, είναι ο χώρος έρευνας που ερευνά και γνωρίζει τις παραγωγικές δυνατότητες του έθνους ή της Γης, σε ποικίλους τομείς, και προσπαθεί με τον καλύτερο τρόπο να τις διαχειριστεί ώστε ο άνθρωπος να απελευθερωθεί από την σκλαβιά της ύλης και να γνωρίσει την ελευθερία του πνεύματος, όσο και την ομορφιά της συμπόρευσης ύλης – πνεύματος.

<u>Επιστημονική αυθεντία.</u>
Κανονικά επιστήμη και αυθεντία είναι έννοιες αντίθετες. Η επιστημονική αλήθεια εφόσον αναγνωρίζεται σαν τέτοια, μπορεί ανά πάσα στιγμή να αποδειχθεί με επιχειρήματα και λογική στον κάθε ένα που θα ήθελε να αφιερώσει τον απαιτούμενο χρόνο και κόπο, ώστε να αντιληφθεί, να γνωρίσει να κατανοήσει το υπό αμφισβήτηση θέμα.
Έχουμε ήδη όμως τονίσει ότι ειδικά η επιστήμη είναι από τα βασικά ζητούμενα της εξουσίας.
Γιατί της παρέχει την καινοτομία.
Γιατί της παρέχει όλο και πιο σύγχρονα αλλά και πιο αποτελεσματικά μέσα χειραγώγησης των πολλών.
Γιατί χειραγωγώντας την επιστήμη, φαντάζει στα μάτια του πλήθους σαν τον μάγο που με το μαγικό ραβδί του επιτυγχάνει τα πάντα.
Εισάγοντας τον νεολογισμό της πατέντας οικειοποιείται ακόμη και το νερό ή τους σπόρους των φυτών.
Αλλά η εξουσία δεν μένει εκεί!
Αφού αλλοιώσει την αποστολή και το νόημα της επιστήμης, αναγκάζει τους επιστήμονες να στηρίξουν το ανόσιο έργο της.
Παράδειγμα, η πυρηνική τεχνολογία σαν πολεμικό όπλο.
Παράδειγμα, η βιολογία στην υπηρεσία της εξουσίας, γέμισε την αγορά με μεταλλαγμένα τρόφιμα. Έτσι θα ελεγχθεί η παραγωγή των τροφίμων με ανυπολόγιστη ζημιά για την υγεία και τη ζωή των ανθρώπων του πλανήτη Γη.
Παράδειγμα, η χημεία έγινε εφευρέτης και του πλαστικού και των ψυχοτρόπων ουσιών. Σήμερα

που οι δύο αυτές εφευρέσεις έγιναν αιτία να θησαυρίσουν εκατοντάδες τσανάκια της εξουσίας, ξεκίνησε ο πόλεμος κατά της "ρύπανσης" του πλανήτη από τα πλαστικά, χρεώνοντας τις πλαστικές σακούλες στον καταναλωτή. Πάλι κέρδος δηλαδή για τους ίδιους. Όσο για τον πόλεμο κατά των ναρκωτικών μόνο σαν ανέκδοτο ακούγεται.
Παράδειγμα, τα μαθηματικά και ειδικότερα η στατιστική. Η αλλοίωση στατιστικών της Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας, υπό τον Γεωργίου, οδήγησε την Ελλάδα στο πρώτο μνημόνιο.
Παράδειγμα, η αρχιτεκτονική που με την απαίσια κατακόρυφη δόμηση των τελευταίων εκατό το πολύ διακοσίων χρόνων έγινε αιτία να δημιουργηθούν οι πόλεις τέρατα, που μόνο ψυχασθένειες φέρνουν στους κατοίκους των.
Παράδειγμα, η ιατρική που με τις εκατοντάδες χιλιάδες εκτρώσεις και τις χιλιάδες παράνομες μεταμοσχεύσεις ανθρώπινων οργάνων, κανείς δεν μπορεί να φανταστεί πού θα φθάσουμε.
Παράδειγμα, η πληροφορική που με την "τεχνητή νοημοσύνη", απειλεί με ανεργία και αχρήστευση του μεγάλου μέρους του ανθρώπινου πληθυσμού. Πριν ακόμη γίνει κατανοητό τι και πώς και σε ποια έκταση, μπορεί να μπει στη ζωή των ανθρώπων. Την χρησιμποιούν όπως το νόμισμα που δεν το καταλαβαίνουν οι πολλοί, έτσι και την τεχνητή νοημοσύνη!..
Για την νομική την οικονομία και τις πολιτικές επιστήμες, αναφερόμαστε αλλού. Απλά να τονίσουμε ότι αυτές είναι οι ναυαρχίδες της επιστημονικής διαφθοράς.
Το θέμα είναι ότι ο πολύς κόσμος σέβεται την επιστήμη και κοντά σ' αυτήν τον επιστήμονα. Το να ξεχωρίσει όμως τον πραγματικό επιστήμονα από τον έμπορο επιστήμης ή ακόμη χειρότερα από το τσανάκι της εξουσίας που εκτελεί εντεταλμένο έργο, δεν είναι εύκολο.
Μόνο αν το κίνητρο χρήμα, λείψει από την διαδικασία επιστημονικής έρευνας και εφαρμογής θα ομαλοποιηθεί ο επιστημονικός χώρος. Αλλά αυτό προϋποθέτει πολίτες με γνώση και δημοκρατική συνείδηση.

<u>Μιντιακή αυθεντία.</u>
Με τον όρο μιντιακή αυθεντία, εννοούμε κυρίως το σύγχρονο λόγο, που διαχειρίζονται τα ηλεκτρονικά μέσα. Ραδιόφωνο, τηλεόραση, ίντερνετ.
Βέβαια και το έντυπο μέσο, εδώ και πολλά χρόνια έχει περάσει στον έλεγχο της εξουσίας, αλλά ο στόχος της εξουσίας είναι, μεγάλο μέρος των πληθυσμών, να μην είναι εξοικειωμένο με το μέσο αυτό, να μην μπορεί δηλαδή να διαβάσει με ικανοποιητικό βαθμό αφομοίωσης πάνω από μισή σελίδα ή να ακούσει αντίστοιχα διάλεξη ή συζήτηση πάνω από δέκα λεπτά. Έτσι έχει στρέψει το μεγαλύτερο μέρος του παγκόσμιου πληθυσμού στό "θέαμα" που προσφέρουν τα ηλεκτρονικά μέσα. Είναι και η διαφθορά που σπρώχνει τους πληθυσμούς στο εύκολο, το άμεσο, το εύπεπτο.
Έτσι ακούς την ανοησία: "Είναι αλήθεια, το είπε... η τηλεόραση!"
Δείτε την ταινία: Το δίκτυο (1976). Network (original title).
Ή την: Παγιδευμένη στο Δίκτυο (1995). The Net (original title).
Αναλογιστείτε, χωρίς την προπαγάνδα των ιδιωτικών μέσων ενημέρωσης, χωρίς το κλείσιμο της ΕΡΤ, χωρίς το φίμωμα των φωνών αντιμνημονιακής άποψης, θα ήταν δυνατή η απεμπόληση της εθνικής κυριαρχίας της Ελλάδας μέσω των μνημονίων;
Αναλογιστείτε, χωρίς την πανελλαδική (μέσω ραδιοφώνου και εφημερίδων και με την συνδρομή των ανθρώπων των γραμμάτων και της τέχνης) κινητοποίηση των πολιτών το 1940, θα είχαμε την εποποιία του Ιταλοελληνικού πολέμου στην Αλβανία;
Ο δημοκρατικός έλεγχος της πληροφόρησης είναι εξ ίσου σημαντικός με τον δημοκρατικό έλεγχο του νομίσματος, της παιδείας και πολλών άλλων χώρων.

<u>Η αυθεντία των σύγχρονων ομάδων ελίτ που οδηγούν στην ΝΠΤ.</u>
Φαίνεται ότι προετοιμαζόταν εδώ και πάρα πολλά χρόνια. Αλλά είναι κληρονόμοι όλων των αυθεντιών που κυριάρχησαν χιλιάδες χρόνια πριν και έχουν συσσωματώσει όλες τις άλλες αυθεντίες, χρησιμοποιώντας αυτές κατά περίπτωση και κατά ομάδα πληθυσμών ή και όλες μαζί, με στόχο την καθιέρωση παγκόσμιας κυβέρνησης, υπό τον έλεγχο ομάδων που είναι προφανείς (πολιτικοί, τραπεζίτες, υπερεθνικές επιχειρήσεις...), αλλά και ομάδων που οι στόχοι τους έχουν

κρατηθεί μυστικοί από τους πολλούς, για μεγάλο χρόνο (διάφορες μυστικές εταιρείες, Τριμερής, Μπίλντερμπεργκ...).
Φαίνονται πανίσχυροι την στιγμή αυτή, αφού εφαρμόζοντας το δόγμα του σοκ σε πλήθος χωρών, μεταξύ αυτών την Ελλάδα και την πρώην Σοβιετική Ένωση, κατάφεραν να σπείρουν τον φόβο και τον πανικό σε όλη την υδρόγειο.
Στόχος τους διακηρυγμένος η Παγκόσμια δικτατορία.
Το μίσος τους για τον Λόγο, την Αλήθεια, την Δημοκρατία, πασιφανές.
Με την αυθεντία αυτή δεν μπορεί κανείς να κάνει πως δεν καταλαβαίνει ούτε μπορεί να μην πάρει θέση.
Δείτε την ταινία: Ζουν ανάμεσα μας (They Live 1988)
Δείτε την ταινία: V for Vendetta (2005)

<u>Ο Λόγος.</u>
Το μέσον είναι το μήνυμα:
Το μήνυμα είναι, Εξουσία ή Λόγος.
Το αν δηλαδή:
Η ανθρώπινη κοινωνία θα συνεχίσει την πορεία της με ταγό την Εξουσία.
Ή αλλάζοντας πορεία, θα συνεχίσει με οδηγό τον Λόγο.
Τα πάντα είναι επαφή ή μη επαφή.
Η επαφή με τον συνάνθρωπο, είναι ίδια επαφή με το θείο.
Η επαφή με τον συνάνθρωπο γίνεται με τις συμπεριφορές. Δεν υπάρχει άλλος δρόμος.
Συμπεριφορά, είναι στον κοινωνικό χώρο, ότι στον φυσικό, η δράση - αντίδραση.
Στον κοινωνικό χώρο πάντα, τέσσερα είναι τα είδη της συμπεριφοράς:
βία, υποκρισία, αδιαφορία, λόγος.
Οι τρεις πρώτες είναι οι συμπεριφορές που ενυπάρχουν σε κάθε άνθρωπο. Ομαδοποιημένη χρήση των συμπεριφορών αυτών γιγαντώνει το κάστρο της Εξουσίας.
Ο Λόγος αναδεικνύει την ανθρώπινη νόηση.
Οι άνθρωποι τις περισσότερες φορές χρησιμοποιούν μείγμα τυχαίο ή στοχευμένο των συμπεριφορών αυτών, προωθώντας την πραγματοποίηση κάποιου θέλω τους ή αντιδρώντας στο θέλω κάποιου άλλου.

(Εξουσία, είναι ο κοινωνικός χώρος που επιβάλλει την άποψη και την θέληση του στους άλλους με τη βία, την υποκρισία, την αδιαφορία, ενώ ο κοινωνικός χώρος στον οποίο επιβάλλεται η εξουσία, σκλαβοποιείται, υποβαθμίζεται σε υλικό και πνευματικό επίπεδο, αντιδρά με φοβικά ένστικτα, οδηγείται στην παραίτηση και την κατάθλιψη. Η άσκηση εξουσίας, ενυπάρχει σαν δυνατότητα μέσα στον καθένα μας. Η μακροχρόνια χρήση της σκοτώνει την συνείδηση και τότε επενεργεί σαν ισχυρό ναρκωτικό, αφού εθίζονται σε αυτήν εξουσιαστές και εξουσιαζόμενοι.)

(Λόγος, είναι η κοινωνική συμπεριφορά που θεωρεί ότι κάθε ανθρώπινο ον, έχει δικαίωμα κτήσης και χρήσης του υλικού και του πνευματικού περιβάλλοντος της ανθρώπινης κοινωνίας. Κύρια όμως, η κοινωνική ομάδα που στέργει και καλλιεργεί τον Λόγο, θεωρεί ότι έχει υποχρέωση να δίνει σε κάθε άτομο τη δυνατότητα να αναπτυχθεί συναισθηματικά, λογικά και με συνείδηση. Σε αρμονική συνύπαρξη και των τριών στον ψυχικό του κόσμο. Ο Λόγος αναγκαστικά περιλαμβάνει κάθε άνθρωπο, αφού σε αντίθετη περίπτωση, οι εξαιρούμενοι θα αποτελέσουν εστία ανα-γέννησης της εξουσίας. Ο Λόγος δεν μπορεί να οδηγηθεί σε εθισμούς, αφού η καλλιέργεια του απαιτεί συνεχή εγρήγορση της νόησης.)

Ο αρχέγονος πόλεμος, είναι ανάμεσα στην Εξουσία και τον Λόγο.
Τα κύρια μέσα που αντιπαλεύουν τη στιγμή αυτή, είναι:

Από την μεριά της Εξουσίας: Το χρήμα!

Μέσω αυτού η εξουσία προσπαθεί να οικειοποιηθεί κάθε υλική και πνευματική υποδομή, καθιστώντας τους "πιστούς" της αφεντικά, με κάποια θέση στην ιεραρχία της, ενώ τους υπόλοιπους σκλάβους. Πολύ περισσότερο, μέσω του χρήματος, ο πόλεμος απέκτησε αποδεκτή μορφή (ανταγωνισμός), η απάτη έγινε εξυπνάδα (νόμοι των αγορών), η αδιαφορία για πνευματική αναζήτηση και συγχρόνως η φανατική προσκόλληση στο υλικό, παράλογη ειδωλολατρεία (ευρώ πάση θυσία!).

Από την μεριά του Λόγου: Η δημόσια δημοκρατική συζήτηση!
Μια συζήτηση που απευθύνεται σε όλους, αφορά όλους και είναι σε θέση να αλλάξει την πορεία της κοινωνίας μας. Μια συζήτηση που φυσικό λίκνο της δεν μπορεί παρά να είναι η οικογένεια.
Από το ξεκίνημα της "κρίσης", το 2009, ποιο άλλο μέσον χρησιμοποιείται ώστε να καταδειχθεί το δόλιο παιχνίδι της εξουσίας; Υπάρχουν οι προϋποθέσεις ώστε το μέσον λόγος να αντιπαρατεθεί με πιθανότητες νίκης έναντι του μέσου χρήμα; Και αυτό δεν αφορά μόνον την δυνατότητα εκπομπής λόγου, αλλά και την θέληση και την ικανότητα λήψης του!

Η δημοκρατική συζήτηση έχει δύο προϋποθέσεις:
Την Ισηγορία και την Παρρησία!
Δηλαδή να υποστηρίζονται όλες οι απόψεις το ίδιο όσο και να μην διστάζεις αλλά ούτε και να εμποδίζεσαι να πεις την Αλήθεια.

Και τις δύο προϋποθέσεις τις έχει ναρκοθετήσει η εξουσία.
Τα ΜΜΕ, υποταγμένα στην εξουσία, επαναλαμβάνουν διαρκώς την άποψη της εξουσίας, αποκλείοντας τις άλλες απόψεις. Σπέρνουν συνεχώς ψέματα, ανακρίβειες, χρησιμοποιούν τόνο βίαιο, ακατάληπτο, κάνοντας τον ακροατή ή τον αναγνώστη, να νιώθει τουλάχιστον ηλίθιος.
Άλλωστε δεν είναι η κατανόηση ο στόχος τους. Στόχος τους είναι η υποταγή!
Όποιος τολμά να πει την αλήθεια, λοιδορείται, αποκλείεται από τον δημόσιο λόγο, οδηγείται σε υλικό και πνευματικό αφανισμό.

Τα δύο αυτά μέσα αντιπαλεύουν ώστε να καταστήσει το καθένα από αυτά, υπηρέτη του το άλλο.
Το χρήμα θέλει υπηρέτη του τον λόγο. Πλήρως υποταγμένο.
Ο λόγος διεκδικεί φυσικώ δικαιώματι, το χρήμα να είναι υπηρέτης του.
Ο χώρος στον οποίο παίρνει μέρος ο πόλεμος αυτός, αναγκαστικά, είναι η ανθρώπινη νόηση.
Ο καθένας από μας θα πάρει θέση.
Η εξουσία, επιβάλλει να πάρεις θέση.
Αν είσαι με το μέρος της θα στηρίζεις τη βία της, θα επαναλαμβάνεις σε όλους τους τόνους και όλες τις αποχρώσεις τα ψέματα της σαν την μόνη "εφικτή" λύση, θα αδιαφορείς για τους συνανθρώπους σου αν πεινούν, αν ασθενούν, αν πεθαίνουν και ένας πακτωλός χρημάτων θα είναι στη διάθεση σου. Αν δεν είσαι ενεργός υποστηρικτής της, δεν πειράζει. Το σκλαβοπάζαρο πάντα θα μπορεί να σου βρει μια θέση "ημιαπασχόλησης" "ημιπληρωμής" "ημιασφάλισης" "ημιζωής". Και βέβαια όπως διατυπώθηκε στο συνέδριο για την απασχόληση στο Σαν Φραντσίσκο (1995) από τον Μπρεζίνσκι, μόνο το ένα έβδομο των ανθρώπων είναι χρήσιμο στην εξουσία!...
Η εξουσία απειλεί: «Όποιος δεν είναι μαζί μας, είναι εναντίον μας!»

Και ο Λόγος σε καλεί να πάρεις θέση.
Αν θέλεις να σκέπτεσαι, να συναισθάνεσαι, να συνειδητοποιείς και να γνωρίζεις, να εκφράζεσαι με γνώση και ελευθερία, τότε θα στηρίξεις τον Λόγο. Αλλά θα το κάνεις με ατομική απόφαση. Με αγώνα θα τον κατακτήσεις. Θα διαθέσεις πολύ από τον χρόνο σου για να συνειδητοποιήσεις τον εαυτό σου, τους ανθρώπους που βρίσκονται κοντά σου, την συμπαντική θέση του όντος άνθρωπος, όσο και να μεταδόσεις τη γνώση σου στους άλλους. Αυτός είναι ο δρόμος της Αρετής!
Ο Λόγος παιδαγωγεί: «Όποιος δεν είναι εναντίον μας, είναι μαζί μας!»

Αν βαριέσαι να μάθεις καινούργια πράγματα, αν παιδεία θεωρείς ότι είναι κάτι που αφορά τα παιδιά μόνον, αν θέλεις την ησυχία σου και κοιτάς μόνο τη δουλειά σου, αν δεν σε νοιάζει που σε τσαλαπατούν αφού μπορείς κι εσύ να κάνεις το ίδιο σε κάποιους άλλους, αν αδιαφορείς για ότι συμβαίνει γύρω σου που δεν σε αγγίζει, αν σου είναι αδιανόητο να ξεχωρίσεις από την μάζα και να υποστηρίξεις την αλήθεια ακόμη και ενάντια σε όλους, τότε το χρήμα θα είναι το μέσον που θα στηρίξεις. Και ο δρόμος σου θα είναι ο δρόμος της Κακίας!

Ο δρόμος του χρήματος και κατ' επέκτασιν της εξουσίας είναι ο εύκολος δρόμος. Ο δρόμος που προτιμούν όσοι θέλουν το άμεσο και το εύκολο. Ο λάθος δρόμος. Ο δρόμος που μετά από λίγο είτε είσαι ταγός της εξουσίας, είτε σκλάβος καταπιεζόμενος, θα σε καταστήσει δίποδο που αντιδρά μόνο με το ένστικτο, χωρίς νόηση.

Ο δρόμος του λόγου, της ανοικτής συζήτησης, ο δρόμος του ακούω την άλλη άποψη, και συγχρόνως κατακτώ δική μου άποψη, που την εκφράζω, θα μεταφέρει σε όλους μας τα συναισθήματα των άλλων, ώστε να γίνουμε αλληλέγγυοι, στη χαρά και στον πόνο.
Θα μεταφέρει την λογική του αναγνωρίζω μια κατάσταση, αντιλαμβάνομαι το αδιέξοδο, αναλαμβάνω την ευθύνη να απαλλαγώ απ' αυτήν.
Θα μεταφέρει την συνειδητοποίηση του ότι "όλοι εμείς μαζί, μπορούμε".
Μόνο που είναι ο δύσκολος δρόμος. Θέλει καλλιέργεια προσωπική, θέλει να τον διδάσκεις, αλλά και να τον κάνεις πράξη ώστε να γίνεσαι ο ίδιος παράδειγμα προς μίμησιν. Θέλει αρετή και τόλμη.

«Εν αρχή ην ο Λόγος, και ο Λόγος ην προς τον Θεόν, και Θεός ην ο Λόγος. Ούτος ην εν αρχή προς τον Θεόν. πάντα δι' αυτού εγένετο, και χωρίς αυτού εγένετο ουδέ εν ό γέγονεν.....»

Έτσι ξεκινά το "κατά Ιωάννην ευαγγέλιο" και είναι ότι πιο όμορφο και ότι πιο μεστό υπάρχει από θρησκευτικής άποψης, αφού τοποθετεί τον θεό σαν δυνατότητα μέσα σε κάθε άνθρωπο και εναποθέτει την μεταξύ τους επικοινωνία (θεού – ανθρώπου, αλλά και των ανθρώπων μεταξύ τους), στην βούληση του καθενός να μετέχει του Λόγου, αλλά και στην βούληση της ανθρωποομάδας να μετεξελιχθεί σε κοινωνία Λόγου.

Εμείς, εσύ κι εγώ αναγνώστη μου, ποιο μέσον χρησιμοποιούμε αυτή τη στιγμή;
Αντιλαμβάνεσαι όμως, όπως κι εγώ, ότι λόγος χωρίς τα συστατικά κόπο και χρόνο είναι "κύμβαλον αλαλάζον"; Αντιλαμβάνεσαι ότι ο μόνος που έχει την αδιαπραγμάτευτη δύναμη να ξεχωρίσει και να πιστοποιήσει τον μεστό λόγο από τον παραπλανητικό, είσαι εσύ ο ίδιος;
Γίνεται αυτό χωρίς καλλιέργεια;
Γιατί είναι δυστυχισμένος ο Έλληνας;
Γιατί πρόδωσε το Λόγο!
Το μέσον που η Ελλάδα καλλιέργησε όσο καμία άλλη εθνική πληθυσμιακή ομάδα. Όχι μόνον η αρχαία Ελλάδα. Και η σκλαβωμένη Ελλάδα των δύο περιόδων, της προβυζαντινής και της μεταβυζαντινής εποχής, και το "Βυζάντιο", και η σύγχρονη Ελλάδα, έχουν να επιδείξουν θαυμαστά και ζωντανά κείμενα, ποιήματα, τραγούδια, θέατρο, πολιτισμό, παραδόσεις, φιλοσοφία.
Προς όφελος τίνος;
Προς όφελος του ευρώ!
Το ξέρει αυτό ο Έλληνας; Υποσυνείδητα το γνωρίζει. Ξέρει ότι της προδοσίας των πολιτικών και των κρατικών θεσμών του, προηγήθηκε η προδοσία των πολλών στον Λόγο. Για πολλές γενιές πριν. Σε μας εναπόκειται να του το κάνουμε ολοφάνερο. Σ' αυτόν εναπόκειται να προσπαθήσει να εργαστεί προς την κατεύθυνση: "Το χρήμα οφείλει να είναι υπηρέτης του λόγου!". Αυτό που οφείλουν να κάνουν οι πολλοί, δεν μπορούν να το αναλάβουν λίγοι!
Γιατί ο Έλληνας πρόδωσε τον λόγο;
Γιατί ενέδωσε στην διαφθορά.
Τι είναι διαφθορά;

Η απομάκρυνση από τον Λόγο. Γίνεται με ίδια ευθύνη, αλλά γίνεται και σκόπιμα με την παροχή ερεθισμάτων που οδηγούν στον εθισμό του ανθρώπου σε συνήθειες που δεν επιτρέπουν την ισόρροπη ανάπτυξη της νοητικής του δύναμης. Οδηγεί σε υποτίμηση της ανάπτυξης της ανθρώπινης νόησης ατομικά και συλλογικά σαν ύψιστο σκοπό, και κατανάλωση της προσπάθειας και του χρόνου μας σε κάλυψη υλικών αναγκών, όσο και αναζήτηση όλο και περισσότερων υλικών απολαύσεων.
Τζόγος, πορνοσυμπεριφορές, αλκοολισμός, ναρκωεξάρτηση, ζύγισμα του άλλου ανάλογα με το πόσα χρήματα έχει, διαρκές κυνήγι του χρήματος, παραμέληση των νέων σε ξενικά πρότυπα.
Και εκεί είναι που γίνεται το μπόλιασμα της διαφθοράς! Στους νέους!
Με την κοντόθωρη αυτή προοπτική η Ελλάδα ξεπούλησε ήδη χιλιάδες επιστήμονες, καλλιτέχνες, παιδαγωγούς.
Γιατί:
Η επιστήμη είναι παιδί του λόγου και της αλήθειας.
Η τέχνη είναι παιδί του λόγου και της αισθητικής.
Η παιδεία είναι παιδί του λόγου και της ανάγκης του ανθρώπου για πλατιά και βαθιά επικοινωνία.
Αφέθηκαν δηλαδή οι επιστήμονες και οι καλλιτέχνες και οι παιδαγωγοί να είναι έρμαια της εξουσίας. Όταν αυτό που παράγεις με την εργασία σου, δεν το θέλει ο λαός σου, αναγκάζεσαι να μεταναστεύσεις να βρεις αλλού τρόπους επιβίωσης.
Η εξουσία, θέλει την επιστήμη, την τέχνη, την εκπαίδευση, υπό τις διαταγές της, γιατί αυτές είναι το μαγικό ραβδάκι που θα χρησιμοποιήσει για να καθυποτάξει τις μάζες.
Ο αυτάρεσκα αυτοονομαζόμενος “απλός άνθρωπος”, δεν αντιλαμβάνεται ότι χωρίς επιστήμη, τέχνη, παιδεία, λόγο, θα είναι για πάντα σκλάβος;
Από την άλλη, ο επιστήμονας, ο καλλιτέχνης, ο παιδαγωγός, δεν αντιλαμβάνονται ότι η ικανότητα τους ξεπουλιέται αντίστοιχα στην εξουσία για διαφθορά και αφανισμό των πολλών; Σαν όπλο διατήρησης της κατεστημένης εξουσίας και μέσο σκλαβοποίησης δισεκατομμυρίων ανθρώπινων υπάρξεων; Ποια η ευθύνη τους; Μήπως η άνευ όρων υποταγή τους στο χρήμα, είναι ο ασφαλέστερος τρόπος να γίνουν οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι του 21ου αιώνα;
Και κάποτε πρέπει να τελειώσουμε με την φόλα που η εξουσία ταΐζει στον κάθε ανόητο.
Απλός άνθρωπος δεν υπάρχει. Ο Άνθρωπος είναι ένα πολύπλοκο βιοπνευματικό ον. Ή μαθαίνεις μέσω του λόγου να λειτουργείς σωστά, ή γίνεσαι σκυλάκι, γατάκι, προβατάκι, ποντικάκι, ανάλογα με την κλίση σου, και ανάλογα με το πού η εξουσία θέλει να σε χρησιμοποιήσει.

Υπάρχει λύση;
Σαφώς και υπάρχει!
Ο Λόγος σαν κοινωνικός χώρος έχει κάτι που δεν το έχει και δεν μπορεί να το έχει η εξουσία.
Λέγεται Μετάνοια.

Όσοι από μας βρεθήκαμε στα γρανάζια της εξουσίας και, με κάποιον τρόπο, στο βαθμό που είναι δυνατό, βγάλαμε λίγο κεφάλι κι αναπνεύσαμε, ξέρουμε ότι ανά πάσα στιγμή, όταν δεις και αναγνωρίσεις το λάθος, στον χώρο του λόγου υπάρχει και μετάνοια και συγνώμη.
Οι πολλοί, που δεν έχουν δει ακόμη τον λόγο, που το μόνο που έχουν δει και βιώσει είναι η εξουσία, δεν μπορούν να αντιληφθούν την δυνατότητα αυτή. Και η εξουσία κάνει ότι μπορεί για να την κρύψει, κραδαίνοντας τον πέλεκυ της τιμωρίας στο παραμικρό “παραστράτημα”.
Αλλά είναι πέρα για πέρα ανθρώπινο να μπορείς να πεις:
«Συγνώμη μετάνιωσα, βλέπω το λάθος και θέλω να αλλάξω τρόπο σκέψης, τρόπο ζωής. Η ζωή χωρίς τον λόγο, η ζωή με “αφεντικό” το χρήμα, δεν είναι ζωή. Ο δρόμος χωρίς τον Λόγο, είναι αδιέξοδος. Θα σταματήσω να έχω θεό το χρήμα τους και θα βάλω στη ζωή μου οδηγό,
δρόμο και προορισμό, τον Λόγο. Την δημόσια και ειλικρινή συζήτηση. Την βάση για μια δημοκρατική κοινωνία.»

Όπως κάθε τι στον σύμπαν που ζούμε χρειάζεται:

Χώρο: άρα πατρίδα.
Χρόνο: άρα ιστορία.

Η Δημοκρατία χρειάζεται στους ανθρώπους που την δέχονται και την υπερασπίζονται: άρα τον Λαό.
Συνεπώς
Λαός – Πατρίδα – Παιδεία – Δημοκρατία, πάνε μαζί
ή γίνονται
Μάζα – Χώρος – Διαφθορά – Ολιγαρχία.

Σύνοψη Στοχασμών

Δύο είναι οι πανίσχυρες δυνάμεις που με την χρήση τους ο άνθρωπος διαχρονικά κατέκτησε το Γήινο περιβάλλον του και επεκτείνεται στο εξωγήινο: Κοινωνική Οργάνωση – Γνώση

Τέσσερις οι τρόποι δράσης αντίδρασης (συμπεριφορές) των ανθρώπων και των ανθρώπινων ομάδων σε δράσεις - αντιδράσεις του περιβάλλοντος όσο και των άλλων ανθρώπινων ομάδων: Βία – Υποκρισία – Αδιαφορία – Λόγος

Οι τρεις πρώτες συμπεριφορές αποτελούν ένα ενιαίο χώρο με το όνομα Εξουσία και μπορούν να επιβάλλονται ανεξαρτήτως συναίνεσης, σε αντίθεση με την τέταρτη. Σε κάθε περίπτωση, οι χρήστες των τριών πρώτων συμπεριφορών έχουν την αίσθηση ψευδή ή αληθή, "ανωτερότητας".

Τρεις οι πνευματικές ικανότητες – δυνατότητες του ανθρώπου που τον αναδεικνύουν σε φορέα νόησης: Συναίσθημα – Λογική – Συνείδηση.
Συμπεριφορά που ευνοεί την ανάπτυξη από τους ανθρώπους και τις ανθρώπινες ομάδες, της νόησης σε ποιοτικά όσο και ποσοτικά χαρακτηριστικά είναι: Ο Λόγος

Άρα Λόγος είναι η συμπεριφορά μέσω της οποίας επιδιώκεται η ποιοτική και ποσοτική ανάπτυξη της ανθρώπινης νόησης και όχι απλά η δυνατότητα επικοινωνίας με προφορικό ή άλλο λόγο. Ωστόσο χωρίς την ουσιαστική επικοινωνία αυτή, δεν αναπτύσσεται ο Λόγος.
Οι συμπεριφορές εξουσίας, όταν ασκούνται σε πλάτος χώρου και βάθος χρόνου, καθιστούν τα άτομα ανδράποδα, τις ομάδες άβουλα υποχείρια.
Ο τρόπος με τον οποίο οργανώνονται οι άνθρωποι, είτε σε μικρές ομάδες λίγων ατόμων, είτε σε μεγαλύτερες κοινωνίες, όσο και ο τρόπος με τον οποίο γίνεται παραγωγή, διαχείριση και διαχέεται η ευθύνη χρήσης των πανίσχυρων δυνάμεων, δηλαδή της κοινωνικής οργάνωσης και της γνώσης, αλλά και η ωφέλεια από τα κέρδη που προκύπτουν από την χρήση αυτών, λέγεται: Πολιτική.

Η πολιτική μπορεί να είναι δύο ειδών:
Ολιγαρχία, (επιβάλλεται) όταν οι πανίσχυρες κοινωνικές δυνάμεις εκπορεύονται από λίγους (πατριαρχία, ομάδες ελίτ, αφεντικά...) με συμπεριφορές εξουσίας, προς όφελος λίγων, καθιστώντας τους πολλούς "υπηκόους".
Δημοκρατία, (επιλέγεται) όταν οι πανίσχυρες κοινωνικές δυνάμεις εκπορεύονται από όλους με συμπεριφορά τον Λόγο, προς όφελος όλων.
Στη δημοκρατία δεν υπάρχουν "υπήκοοι", μόνο πολίτες.
Ό,τι δεν είναι δημοκρατία, είναι ολιγαρχία.

Διαπαιδαγώγηση είναι ο τρόπος με τον οποίο η γονική ομάδα μεταφέρει γλώσσα, γνώση, ήθη, έθιμα, δεξιότητες, οράματα, ελπίδες, στα άτομα και κατ' επέκταση στην ομάδα που γέννησε και γαλουχεί.

Η διαπαιδαγώγηση μπορεί να είναι δύο ειδών:
Διαφθορά – Παιδεία

Παιδεία είναι ο τρόπος διαπαιδαγώγησης που με συμπεριφορά τον Λόγο, προσπαθεί να αναδείξει στο μέγιστο δυνατό βαθμό και κατ' άτομο, τα, συναίσθημα – λογική – συνείδηση, χωρίς να παραβλέπει την ποιοτική και αρμονική συνύπαρξη τους στην ομάδα. Μόνο με Παιδεία ευνοείται η καινοτομία.

Διαφθορά είναι ο τρόπος διαπαιδαγώγησης που με συμπεριφορές εξουσίας αντιστρατεύεται στην

ποσοτική όσο και ποιοτική νοητική ανάπτυξη των ατόμων, πολύ δε περισσότερο στην αντίστοιχη νοητική αναβάθμιση των ανθρώπινων ομάδων, όπου επιβάλλεται ο ανταγωνισμός. Κύριο μέσο διαφθοράς, το ιδιωτικό χρήμα!

Η εκπαίδευση, είναι εργαλείο παροχής κεκτημένων γνώσεων, δεξιοτήτων, πεποιθήσεων που στερεώνουν την διαπαιδαγώγηση των διαπαιδαγωγούμενων είτε προς την διαφθορά είτε προς την παιδεία.

Δεν μπορεί να υπάρξει μία και μόνη διαπαιδαγώγηση ανεξαρτήτως πολιτικής.
Το μέσον διαπαιδαγώγησης στην Ολιγαρχία είναι η Διαφθορά.
Το μέσον διαπαιδαγώγησης στην Δημοκρατία είναι η Παιδεία.

Οι αρχές της Ολιγαρχίας είναι:
Καθιέρωση ιεραρχίας.
Διαίρεση του ανθρωποσυνόλου σε αντιμαχόμενες ομάδες, με στόχο την αποδυνάμωση τους, όσο και την ενίσχυση της κυρίαρχης ομάδας. (Διαίρει και βασίλευε!)
Διαπαιδαγώγηση των πολλών μέσω της διαφθοράς, ενώ παράλληλα σε στενό και απαραβίαστο κύκλο καλλιεργείται ο δέσμιος Λόγος που θα παράξει επιστήμη και τέχνη προς όφελος της κυρίαρχης ομάδας.
Φορολογία των πολλών μέχρις εξαντλήσεως, υφαρπαγή του χώρου και του χρόνου τους με διάφορες μεθόδους. Λεηλασία, της υγείας των υλικής και πνευματικής, της δυνατότητας τους στην πληροφόρηση, όσο και της δυνατότητας σύμπτυξης ομάδων έξω από αυτές που επιτάσσει – επιτρέπει, η κυρίαρχη ομάδα.
Εξόντωση με κάθε μέσο των ατόμων ή των ομάδων που ανθίστανται στο έργο επιβολής της ολιγαρχίας.

Οι αρχές της Δημοκρατίας είναι:
Ισηγορία, δηλαδή να εκφράζονται όλες οι απόψεις, να συζητιούνται εξ ίσου, να συμφωνούνται οι βέλτιστες, οι οποίες θα πρέπει να είναι σεβαστές από όλους.
Ισονομία, δηλαδή οι αποφάσεις που από όλους κρίνονται σαν οι βέλτιστες και κοινωνούνται σαν "νόμοι", δεν έχουν εξαιρέσεις. Ισχύουν το ίδιο για όλους.
Ισοπολιτεία, δηλαδή όλοι οι πολίτες έχουν το δικαίωμα να αναδεικνύονται για κάποιο διάστημα στις θέσεις ευθύνης της πολιτείας, με όσα προνόμια αυτό συνεπάγεται αλλά και απόδοση ευθυνών όταν καταχρώνται της θέσης των. Θέσπιση δυνατότητας αποπομπής ατόμων που κρίνονται ακατάλληλα, πριν την λήξη της θητείας των.
Παρρησία, δηλαδή η αλήθεια οφείλει να κοινωνείται προς κάθε κατεύθυνση με οποιοδήποτε κόστος. Αυτό είναι χρέος του κάθε πολίτη που έχει εμπιστοσύνη στην πνευματική φύση του ανθρώπου και πολιτεύεται την δημοκρατία. Στο σημερινό σύνταγμα περιγράφεται στο άρθρο 120.

Ο Λόγος είναι το κυρίαρχο μέσο καθιέρωσης και άσκησης της Δημοκρατίας. Μέσον διαπαιδαγώγησης στη δημοκρατία είναι η Παιδεία και σχολείο όπως αναφέρει ο Περικλής στον "Επιτάφιο" είναι το σύνολον της πόλης. Επομένως η ροή της πληροφόρησης πρέπει να είναι αντικειμενική και να φθάνει σε κάθε άτομο όσο απομακρυσμένο κι αν είναι. Δικαίωμα των πολιτών είναι, η άρνηση ακόμη και της ίδιας της δημοκρατίας, αλλά θα πρέπει να έχουν επίγνωση ότι η μη δημοκρατία ισοδυναμεί με ολιγαρχία.

Οι αρχές αυτές της Ολιγαρχίας και της Δημοκρατίας έχουν διατυπωθεί από την αρχαιότητα, μπορεί κανείς να τις βρει στην αρχαία Ελληνική γραμματεία, και η πλήρης άγνοια των αρχών αυτών από τους απόφοιτους των Λυκείων, αλλά και από την πλειονότητα των "ώριμων" πολιτών, επιβεβαιώνει την σκέψη ότι κάτι λάθος, στην καλύτερη περίπτωση, υπάρχει στο σύστημα διαπαιδαγώγησης που ακολουθείται παγκόσμια. Από γονείς, δασκάλους και πολιτεία! Η ιστορικότητα, δηλαδή η γνώση

που προκύπτει από λάθος και σωστές προσπάθειες των προηγούμενων γενεών, είναι κάτι που προσπαθείται στην εποχή μας να αποκρυβεί και να νοθευτεί ώστε οι νεώτερες γενιές να μένουν έρμαιες του ψεύδους και της απάτης ολιγαρχιών.

Ο εικοστός πρώτος αιώνας, βρίσκει την ολιγαρχία σε πλεονεκτική θέση η οποία με μέσον το ιδιωτικά νομίσματα που παράγουν από το τίποτε, μια χούφτα οικογένειες σε παγκόσμια κλίμακα, τα μεταπωλούν με υπέρογκους τόκους και πανωτόκια μέσω των ιδιωτικών τραπεζών τους σε κράτη, επιχειρήσεις και "πολίτες", προσπαθώντας να οικειοποιηθούν μέσω των ψευδεπίγραφων "αγορών" και του Παγκόσμιου Χρέους, την κοινή κληρονομιά μας, τη Γη, όσο και την Γνώση που έχει παραχθεί με τον κόπο και το αίμα των παρελθόντων γενεών. Αυτό εννοούν πραγματικά, όταν μιλούν για "ιδιωτικοποίηση"!

Όπου αυτό δεν επιτυγχάνεται λόγω αντιδράσεων, εφαρμόζεται το "Δόγμα του Σοκ" ή ακόμη και η παλιά συνταγή του πολέμου. Από το οπλοστάσιο της δεν λείπουν πυρηνική τεχνολογία, χημικές και βιολογικές ανακαλύψεις, εμφυτεύσεις άλλων τεχνολογικών εφευρέσεων, μεταλλάξεις, ψυχοτρόπα φάρμακα, έλεγχος των τροφίμων, του νερού, της ενέργειας και της πληροφόρησης, έως την πρόσφατα και με ανησυχία από πολλούς διατυπωμένη είδηση, της τεχνολογίας της τεχνητής νοημοσύνης και της ρομποτικής.

Δυστυχώς η διαφθορά των μαζών, έστειλε τα πιο γνήσια παιδιά του Λόγου, Επιστήμη και Τέχνη στην αγκαλιά της εξουσίας. Οι πραγματικοί επιστήμονες και καλλιτέχνες όμως, έχουν επίγνωση του γεγονότος. Από μας τους πολλούς περιμένουν ένα χώρο να σταθούν. Θα τους τον παρέχουμε; Ένα πρώτο βήμα θα ήταν η έκδοση νομίσματος δημοκρατικά ελεγχόμενου, όσο και η αντικειμενική και πλουραλιστική διάδοση της πληροφορίας, με ουσιαστική συζήτηση του "τι μέλλει γενέσθαι".

Η δημοκρατία από πολύ παλιά έχει ένα μόνον μέσον για να αμυνθεί.
Τον Λόγο! Η παραγωγή, η ανάπτυξη και η διάδοση του Λόγου, επαφίεται στον ανθρωπισμό του καθενός από μας και στην συνειδητή κοινωνική του ένταξη.

Ποιο από τα δύο μέσα θα νικήσει; Μα αυτό που θα εμπιστευτούν οι πολλοί. Αν εμπιστευτούμε το χρήμα τους, την νέα Παγκόσμια ειδωλολατρία, ψηφίζουμε την σκλαβιά μας και την κυριαρχία τους. Αν εμπιστευτούμε τον Λόγο, ψηφίζουμε ανατροπή της ολιγαρχίας και ξεκινάμε την ανηφόρα της αναμόρφωσης του ανθρώπου, του πολίτη, της δημοκρατίας.

Στοχάσου: Η Ελευθερία είναι μια πολυσύνθετη έννοια, έχει σχέση με τον χώρο σου, με τον χρόνο σου, πάντα σε σχέση με τον χώρο και τον χρόνο των άλλων, με το νοητικό σου υπόβαθρο σε γνώση και ωριμότητα, με την δυνατότητα σου να έρχεσαι σε επαφή, να συ-ζητάς, να συν-εννοείσαι, να συμ-φωνείς και να συμ-πράττεις με άλλους.

Η Αλήθεια είναι πληροφορία και σαν πληροφορία υπόκειται στους νόμους της πληροφορίας. Η αντίληψη της απομάκρυνσης από αυτήν, απαιτεί ανθρώπους με γνώση και συνείδηση.

Η Δημοκρατία είναι κοινωνική οργάνωση βασισμένη στην αλήθεια και την ελεύθερη συμμετοχή.

Η ελευθερία, η αλήθεια και η δημοκρατία, δεν μπορούν να υπάρξουν χωρίς τον Λόγο. Και ο Λόγος δεν μπορεί να υπάρξει και να διαδοθεί, χωρίς την αποφασιστική θέληση της ομάδας να διαπαιδαγωγεί τους νέους στον Λόγο, όσο και χωρίς την ανυποχώρητη θέληση του κάθε ατόμου να είναι "παιδί" του Λόγου.

Θέλει Αρετή και Τόλμη η Ελευθερία! Θέλει ελεύθερα και αυτόνομα σκεπτόμενους πολίτες με παιδεία στον Λόγο η Δημοκρατία! Θέλει ενδιαφέρον, γνώση, ελευθερία, αλήθεια, η Αγάπη. Και

περιβάλλον Λόγου για να φυτρώσει, να βγάλει φύλλα, κλώνους και καρπούς.
Θέλει Δημοκρατία η παραπέρα πορεία του Ανθρώπου! Είθε!

Υ.Γ.
Στοχαζόμενος την ιστορία, βρέθηκα μπροστά στην έκπληξη, ότι πάντα, τα πράγματα ήταν λίγο πολύ έτσι.
Θέλω να πω ότι οι Αρχαίοι Έλληνες όταν μιλούσαν για αρετή και κακία, εννοούσαν τη διαφθορά και την παιδεία.
Ακόμη, ο Χριστιανισμός ήταν ένα πολιτικοκοινωνικό κίνημα με στόχο την απελευθέρωση του Ανθρώπου.
Το ότι ταυτίζεται ο Χριστός, στο κατά Ιωάννην ευαγγέλιο με τον Λόγο, του δίνει επάξια τον ρόλο του Μεσία!
Αφού το μέσον Λόγος (συναίσθημα – λογική – συνείδηση) ήταν το μέσο με το οποίο προσπάθησε ο Χριστιανισμός, σε καιρούς πολύ πιο φριχτούς και δύσκολους, να αφυπνίσει τους πολλούς και να αφοπλίσει τους κάθε είδους Αυτοκράτορες, Μονάρχες, Κοτσαμπάσηδες κ.τ.λ.

Ο σαφής διαχωρισμός από το μέσον χρήμα, φαίνεται καθαρά στο περιστατικό του Χριστού με τους αργυραμοιβούς. Διαχωρισμό που όλες οι σύγχρονες συστημικές εκκλησίες κάνουν πως δεν βλέπουν! Και πουλάνε επί χρήμασι το τυπικό, αδυνατώντας να καταδείξουν το ουσιαστικό, αφού απαγορεύεται από την εξουσία.

Οι κάθε λογής πονηροί πράκτορες της εξουσίας, αντιλαμβάνονται ότι ο Μεσίας είναι ο Λόγος. Αλλά τον θέλουν σκλάβο στο νόμισμα που αυτοί ελέγχουν. Αυτό είναι ο Μεσίας τους.
Αντιλαμβάνονται επίσης ότι ο Λόγος είναι δυνατότητα όσο και ικανότητα του κάθε ανθρώπου, ανεξαρτήτως φυλής, φύλου, γεωγραφικής καταγωγής, αρκεί να τύχει παιδείας. Και ότι η διάδοση του, θα τους αφαιρέσει τα προνόμια.
Αντιλαμβάνονται ακόμη ότι η επιστήμη και η τέχνη είναι αποκλειστικά παιδιά του Λόγου. Σε κάθε χρονική περίοδο, σε κάθε γεωγραφική θέση.

Καλλιέργησαν λοιπόν την διαφθορά στη μεγάλη μάζα, ώστε οι επιστήμονες και οι καλλιτέχνες που καλλιεργούν τον Λόγο υπό την εποπτεία της, να αδυνατούν να έρθουν σε επαφή με τους πολλούς. Αναγκαστικά έπεφταν στην αγκαλιά της εξουσίας.
Τα παραδείγματα πολλά.
Γαλιλαίος: “Και όμως γυρίζει!”.
Οπενχάιμερ: (Απευθυνόμενος στον Χάρι Τρούμαν). “Πώς μπορείς και κοιμάσαι τα βράδια;”

Παρ' όλα αυτά μπορεί κανείς εύκολα να παρατηρήσει: Ακόμα και μέσα από τα δίχτυα της εξουσίας, ακόμη και σκλάβος ο Λόγος μεγαλουργεί, φτιάχνει πολιτισμό και εξανθρωπίζει. Πόσα και πόσα επιτεύγματα της επιστήμης δεν μας έκαναν τη ζωή πιο εύκολη και άνοιξαν τα μάτια μας διάπλατα από την έκπληξη μπροστά στην αντίληψη, του, σε τι θαυμαστό φυσικό κόσμο ζούμε! Πόσα και πόσα επιτεύγματα της τέχνης δεν γίνονται αντικείμενο θαυμασμού των εξοικειωμένων μ' αυτήν!
Έτσι, το μαγικό ραβδάκι “επιστήμη – τέχνη” κάνει τους εξουσιαστές θαυματοποιούς και θεούς στις μεγάλες μάζες. Το να τους το αφαιρέσουμε, είναι υπόθεση καθενός από μας και όλων μαζί.
Η λύση νομίζω βρίσκεται κάπου σε όσα παραπάνω παρέθεσα. Η πιο γενναία και συγχρόνως η πιο δύσκολη απόφαση που πρέπει να πάρει καθένας από μας, είναι να αποδεχθεί ότι έχει εξαπατηθεί σε έσχατο βαθμό, από το στημένο Matrix της εξουσίας και ότι αδιαφορώντας, εξαπατούμε ηθελημένα ή άθελα, τα παιδιά μας και τους γύρω μας.

Ο σιωπών δοκεί συναινείν!

Συζήτηση – συνεννόηση – συμφωνία – σύμπραξη – οργάνωση – παιδεία – ανάληψη ευθυνών, είναι,

ίσως ο μακρύς, αλλά στέρεος δρόμος, αναγέννησης του Λόγου και αποκάλυψης του αισχρού έργου της Εξουσίας.
Σε μικρές τοπικές ομάδες με δημοκρατική οργάνωση. Δεν χρειάζεται αρχηγός. Ο Λόγος είναι αναγκαίος, ικανός και επαρκής!

Η κοροϊδία.

Υπάρχει ένα παιχνίδι που το παίζουν, το έπαιζαν τουλάχιστον παλιότερα, τα παιδιά, με την ονομασία “το κορόιδο”.

Κάνουν ένα γύρο και πετούν ο ένας στον άλλο την μπάλα με σκοπό, να μην την πιάσει, ο ένας / η μία, που είναι στην μέση του κύκλου: “το κορόιδο”. Αν τυχόν την πιάσει, παίρνει τη θέση του κορόιδου ο τελευταίος του κύκλου που κρατούσε ή που ακούμπησε τη μπάλα και συνεχίζει το παιχνίδι. Θεωρητικά αν ο κύκλος είναι πολύ μεγάλος και οι αποστάσεις αρκετά μεγάλες, το κορόιδο θα μείνει κορόιδο για “πάντα”. Ο μόνος τρόπος για να σταματήσει να είναι κορόιδο, είναι φύγει από το παιχνίδι.

Κρατήστε το αυτό για το τέλος!..

Γενικά: «Το κορόιδο» είναι χαρακτηρισμός για πρόσωπο που εξαπατήθηκε ή εξαπατάται εύκολα, άνθρωπος ευκολόπιστος και αφελής που πέφτει συχνά θύμα απατεώνων, εκμετάλλευσης ή εμπαιγμού.

Υπάρχουν διαφορετικά είδη κοροϊδίας:

Το καλοπροαίρετο.
Σε φιλική μάζωξη, χάριν κάποιου γεγονότος, κοροϊδεύουν προς στιγμήν το τιμώμενο πρόσωπο, με στόχο το στοιχείο της έκπληξης και τη μεγιστοποίηση της χαράς!

Η περιπαιχτική κοροϊδία.
Είναι το κοινώς λεγόμενο “καψόνι” και μπορεί να έχει μικρή ή μεγαλύτερη διάρκεια. Εδώ το κορόιδο είναι σαφώς πρόσωπο που δεν χαίρει εκτίμησης και περιπαίζεται.

Λοιδορία.
Είναι η συμπεριφορά με άπρεπο τρόπο. Μπορεί να γίνει εξ αιτίας συμβάντος ή από συνήθεια.

Καρναβάλι.
Το καρναβάλι παλιότερα ήταν ένας τρόπος έκφρασης με κοροϊδευτικό τρόπο προς τον ηγεμόνα, όπου λέγονταν πράγματα που κανονικά κανείς δεν θα τολμούσε να τα πει. Σήμερα έχει εκφυλισθεί, όπως όλα!...

Θεατρική επιθεώρηση.
Από το αρχαίο θέατρο του Αριστοφάνη, έως τις θεατρικές παραστάσεις του 1940 - 1941 που κορόιδευαν τον Μουσολίνι εμψυχώνοντας ταυτόχρονα, τους αγωνιστές του Αλβανικού μετώπου, αλλά και τον κόσμο που έστειλε τα παιδιά του στον πόλεμο, έως τις σύγχρονες επιθεωρήσεις.

Η απάτη.
Η αθέτηση της οφειλόμενης εμπιστοσύνης. Ερωτική απιστία, συζυγική απιστία, εταιρική απιστία και βέβαια η συνηθέστερη οικονομική απάτη. Οι ποικίλες εξαρτήσεις, τζόγος, καταναλωτισμός, σεξισμός, εξουσιομανία, κάπνισμα, αλκοολισμός, εξάρτηση από ουσίες, προϋποθέτουν την δημιουργία και την συντήρηση κορόιδων.

Η προδοσία.
Το ξεπούλημα της οφειλόμενης εμπιστοσύνης, λόγω νομικού, φιλικού, ερωτικού, συζυγικού, ηθικού, εθνικοπατριωτικού, δεσμού, μεταξύ φυσικών προσώπων, αλλά και μεταξύ ομάδων.

Οι δύο τελευταίες, δηλαδή η απάτη και η προδοσία, επιφέρουν εχθρική στάση ανάμεσα στα άτομα ή τις ομάδες που κοροϊδεύουν και αυτές που υπόκεινται στην κοροϊδία. Επειδή η κοροϊδία δεν γίνεται από πρόσωπα που είναι μακριά, ακόμη κι αν αυτά είναι η κινητήρια δύναμη, αλλά από κοντινά πρόσωπα, το πρόσωπο υποκείμενο κοροϊδίας όταν ανακαλύψει και συνειδητοποιήσει την κοροϊδία νιώθει πολύ άσχημα και πέφτει πολλές φορές σε κατάθλιψη. Δύσκολη κατάσταση είναι η κοροϊδία που περνάει από γενιά σε γενιά και καθιερώνεται σαν φυσιολογική. Τότε ταυτίζεται με την δουλεία. Αντικαθιστά την δουλεία, χωρίς να λέγεται έτσι, αλλά είναι το ίδιο!

Το "γιατί;" της κοροϊδίας δεν έχει ούτε συναισθηματικό ούτε λογικό υπόβαθρο, παρά μόνο μια κακεντρεχή ικανοποίηση του ότι: δεν είμαι εγώ, είναι ο άλλος!.. Όπως και στη δουλεία.

Το "καλά να πάθει το κορόιδο" είναι απαύγασμα της νίκης της Εξουσίας και ήττας του Λόγου, στο εσωτερικό μας εγώ.

Η φιλοσοφία του "κάνε το κι εσύ", δηλαδή: "σε κορόιδεψαν; βρες κι εσύ ένα θύμα να κοροϊδέψεις για να πατσίσεις!" πληθαίνει και πυκνώνει τον πληθυσμό των κορόιδων σε βάρος των νέων και αθώων. Προς μεγάλη ικανοποίηση της εξουσίας!

Δεν μπορεί να υπάρξει κοροϊδία χωρίς τη συνέργεια τρίτων. Αυτό που κανονικά θα έπρεπε να λέγεται "ρουφιανιά"! Η ανοχή λόγω συμφωνίας με την κοροϊδία και η αδιαφορία του περίγυρου για το πρόσωπο που κοροϊδεύεται, κάνει δυνατή την τέλεση της κοροϊδίας. Αλλιώς δεν θα ήταν δυνατή! Φανταστείτε δύο μόνον ανθρώπους πάνω στη Γη. Και ο ένας κοροϊδεύει τον άλλον! Μπορεί να συμβεί;

Χωρίς "κορόιδα" δεν στήνεται οικογένεια, λαός, έθνος, ηθικός νόμος, εθνική συνείδηση, πατρίδα. Χωρίς αυτούς δηλαδή που θα βάλουν πλάτη με αυτοθυσία, ώστε να σπρώξουν και τους άλλους ή το πλήθος, σε αγώνα για ελευθερία, ανεξαρτησία, αυτονομία, αξιοπρέπεια, δημοκρατία.
Σε κάποιο βαθμό οι γονείς είναι κορόιδα! Από τους ίδιους σε αλληλεξάρτηση με τα παιδιά τους, εξαρτάται αν θα μείνουν ή όχι στο επίπεδο του κορόιδου.

Το ίδιο κορόιδα, ο Ρήγας Φεραίος, η Φιλική Εταιρεία, οι αγωνιστές του '21, αφού οι σύγχρονοι Έλληνες προτιμούν το ευρώ και το "Ανήκωμεν εις την Δύσιν" από το "Ελευθερία ή Θάνατος".

Οι αντιφασιστικών φρονημάτων που έδωσαν νιάτα και ζωή σε Γυάρο – Μακρόνησο – Ικαρία κι αλλού, το ίδιο κορόιδα.

Ο Αριστοτέλης, ο Γαλιλαίος, ο Δημήτρης Μπάτσης, κορόιδα κι αυτοί.

Κι ο Χριστός κορόιδο ήταν!

Κι εγώ κορόιδο είμαι. Το συνειδητοποίησα κάποια στιγμή και γι αυτό γράφω αυτά που γράφω. Θεωρώ ότι η άρνηση, του να είμαι κορόιδο, περνάει μέσα από την άρνηση, του να είναι κορόιδο ο κάθε συνάνθρωπος. Μόνο, που για να συμβεί αυτό, προϋποτίθεται η συνειδητοποίηση και του κάθε συνανθρώπου μου προς την ίδια κατεύθυνση. Άλλο κοροϊδία και εξαπάτηση, άλλο αυτοδιάθεση!

Την παλιά εποχή υπήρχαν οι δούλοι.
Δούλος γίνεσαι με τη βία, με την απάτη, με νόμο. Για τον δούλο υπάρχει σχετική ή απόλυτη αδιαφορία τόσο του "αφέντη", όσο και του υπόλοιπου ανθρωποσυνόλου, η οποία αδιαφορία σε μια ή δύο γενεές αφομοιώνεται και από τον ίδιο τον δούλο για τον εαυτό του.

Ο μισθωτός δούλος είναι μια εφεύρεση του καπιταλισμού. Δεν σε λένε δούλο, φωνάζουν προς πάσα κατεύθυνση ότι καταργήθηκε η δουλεία, αλλά τελικά είσαι δούλος. Το βλέπεις, το νιώθεις, το αισθάνεσαι. Βέβαια η σύγχρονη επιστήμη και τεχνολογία φρόντισαν με διάφορες μεθόδους εξυπηρετώντας τα "αφεντικά", να "αποκοιμίζουν" τους δούλους ώστε να μην συνειδητοποιούν τη θέση τους.

Το κορόιδο είναι ο σύγχρονος δούλος. Είναι κοινωνικός δούλος! Κανείς δεν του λέει: «Είσαι κορόιδο!». Το λένε πίσω από την πλάτη του κι ας είναι κι αυτοί κορόιδα.

Η κοροϊδία όπως κάθε είδους δουλεία συμβάλλει στην απανθρωποποίηση των ανθρώπων. Αλλά ας σημειωθεί ότι κορόιδο και δούλος γίνεσαι επίσης όταν αρνείσαι να σκεφτείς, όταν αρνείσαι να κοινωνήσεις μέσω του Λόγου με τους συνανθρώπους σου. Η εξουσία το έχει συνειδητοποιήσει αυτό και φροντίζει να εμποδίζει με διάφορους τρόπους την συνειδητοποίηση των πολλών. Με το "διαίρει και βασίλευε", με την υλική και πνευματική φτωχοποίηση, με την απόσπαση των ατόμων ιδιαίτερης ευφυίας από την μάζα των πολλών προς όφελος της ίδιας ή επιφέροντας αν είναι ατίθασοι τον φυσικό και κοινωνικό τους θάνατο. Ύστερα απεμπολεί την ευθύνη στους πολλούς: "Μαζί τα φάγαμε!". Και πολλοί το πιστεύουν! Κορόιδα!

Όταν αποδέχεσαι ότι μπορεί να είσαι εσύ ο ξύπνιος και ο άλλος το κορόιδο, ανοίγεις την πόρτα στην εξουσία και στα τεχνάσματα της. Ουσιαστικά αποποιείσαι τον Λόγο και τον κάνεις υπηρέτη της Εξουσίας. Δηλαδή της Βίας, της Υποκρισίας, της Αδιαφορίας.
Τότε η ιεραρχία θα διαιρέσει την κοινωνική ομάδα σε "τάξεις", ανάλογα με την μυϊκή δύναμη, την κοινωνική δύναμη, την οικονομική δύναμη. Κυρίως την τελευταία! Τότε ο αστυφύλακας, ο στρατιωτικός, ο επιστήμονας, ο δημόσιος υπάλληλος και άλλοι, αρνούνται ότι είναι κορόιδα. Τότε είναι δύσκολο ο "άλλος" να αντιμετωπίσει τις ελίτ και τους παρατρεχάμενους μαζί. Και τότε οι πολλοί αποδέχονται την ιδιότητα του κορόιδου και συμβιβάζονται μ' αυτήν.

Η δημογραφική κατάρρευση, αλλά και η αποχή από τις εκλογές, είναι φαινόμενα που σχετίζονται με την κοροϊδία. Η μακρόχρονη εκμετάλλευση σε ένα κοινωνικό σύνολο, των "κορόιδων" από τους "ξύπνιους", θέτει σε θέση κατάρρευσης της κοινωνικής δομής, αφού τα κορόιδα δεν βρίσκουν κανένα λόγο να την υπερασπιστούν σε περίπτωση επίβουλης εισβολής άλλης κοινωνικής δομής. Αυτό ισχύει και για οικογένειες (δείτε την αύξηση των διαζυγίων), αλλά και για έθνη κράτη (δείτε την κατάρρευση της Συρίας, Δεκέμβρη 2024).

Οι νέοι νιώθουν την κοροϊδία της απερχόμενης γενιάς που δέχτηκε την υπογραφή των μνημονίων και την διαιώνιση του χρέους (99 χρόνια) σε βάρος των επερχόμενων γενεών. Γι αυτό αντιδρούν με αδιαφορία. Βέβαια είναι λάθος να τσουβαλιάζουν τους γονείς τους, με την ελίτ και τους παρατρεχάμενους της. Η καθιέρωση εγκαίρως μεστού και ειλικρινούς διαλόγου, στην οικογένεια, στο σχολείο, στην παρέα, θα έδιναν δυνατότητα αποφυγής του τσουβαλιάσματος και όχι μόνο.
Σε μια κοινωνία που περισσεύουν τα κορόιδα πώς να αντιδράσεις;

Εργαλείο ανάκτησης της χαμένης αξιοπρέπειας, που μπορεί να εφαρμοστεί στους Έλληνες, είναι η γνώση και ανάδειξη της Ελληνικής Ιστορίας, ενώ η ευρεία κατανάλωση ψυχοφαρμάκων στην Ελλάδα τα τελευταία χρόνια, λειτουργεί αντίθετα.

Αν η επιστήμη ρίξει το βάρος της στην δημιουργία και συντήρηση κορόιδων (Μετανθρωπισμός!), τότε οι αλυσίδες των κορόιδων θα γίνουν παντοτινές! Τότε ο μόνος τρόπος φυγής θα είναι ίσως η αυτοκτονία!..

Όπως είπαμε πιο πάνω δούλο και κορόιδο σε κάνουν, με τη βία, με την υποκρισία, με την αδιαφορία. Αυτές είναι οι τρεις αρχέγονες συμπεριφορές που βιολογικά κατέχουν σαν ικανότητα

και εν μέρει σαν δυνατότητα όλοι οι άνθρωποι.

Μια τέταρτη συμπεριφορά αιώνες τώρα προσπαθεί να καλλιεργηθεί στους ανθρώπους.
Ο Λόγος.

Λόγος είναι η συμπεριφορά που θέλει τον άνθρωπο, τον κάθε άνθρωπο ατομικά, αλλά και σαν ομάδα, κάτοχο ανεπτυγμένης Νόησης. Νόηση είναι η καλλιέργεια του συναισθήματος, της λογικής και της συνείδησης. Η καλλιέργεια της Νόησης γίνεται με την Παιδεία.

Σε μια κοινωνία που επικρατεί σαν συμπεριφορά ο Λόγος, δεν υπάρχουν ούτε δούλοι, ούτε κορόιδα.
Απλά γιατί συναισθηματικά δεν θέλεις να βλέπεις τον εαυτό σου αλλά και τον συνάνθρωπο σου "κατώτερο".
Γιατί η λογική σου, σου λέει ότι ο δούλος ή το κορόιδο κάποια στιγμή θα επαναστατήσουν εναντίον σου ζητώντας εκδίκηση.
Γιατί η κατάχρηση της δουλείας ή της κοροϊδίας θα σε φέρει κάποια στιγμή στη δύσκολη θέση να θέλεις να "ξεφορτωθείς" το πλεονάζον απόθεμα δούλων ή κορόιδων.
Γιατί ο διαχωρισμός τους λαού σε ξύπνιους και κορόιδα βάζει σε κίνδυνο την πατρίδα και το έθνος, όταν καταστεί αναγκαία η ομοψυχία!..
Γιατί η συνειδητοποίηση θα είναι κοινό κτήμα. Κανείς δεν θα θέλει να είναι κορόιδο, πόσο μάλλον δούλος. Άρα σε κανένα δεν θα συμπεριφερθεί σαν κορόιδο ή σαν δούλο.

Το αφύσικο γίνεται φυσικό όταν οι άνθρωποι αποστασιοποιούνται από τον Λόγο.

Στις μέρες μας, η μεγαλύτερη κοροϊδία είναι το νομισματικό σύστημα.
Πριν πολλά χρόνια, κάποιοι άνθρωποι σκαρφίστηκαν τον σφετερισμό της έκδοσης του νομίσματος. Δηλαδή να το εκδίδουν αυτοί, χωρίς έλεγχο και να το πουλούν με τόκο, στους ηγεμόνες, στις κυβερνήσεις, στις τράπεζες. Με δολοπλοκίες, εκβιασμούς, και δωροδοκίες, με άπλωμα σε παγκόσμιο επίπεδο της διαφθοράς και ενίοτε με πολέμους, το κατάφεραν. Στην αρχή με βάση το χρυσό και το ασήμι, αργότερα με το χαρτονόμισμα, σήμερα με το ψηφιακό νόμισμα. Το ιδιωτικό νόμισμα!

Με αυτό εξαγοράστηκε και το πολιτικό σύστημα και το νομικό και το σύστημα απονομής δικαιοσύνης και οι στρατοί και οι αστυνομίες, η διάθεση και διακίνηση πληροφορίας αλλά και προϊόντων. Μέσω αυτού προσπαθούν να ιδιωτικοποιήσουν τη Γη αλλά και τη Γνώση που έχει παραχθεί χιλιάδες, εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια τώρα με κόπο και αίμα. Πώς; Αντιστοιχώντας το χρήμα με χρέος οφειλόμενο στους αφέντες του νομίσματος. Όλο το χρήμα είναι χρέος!
Φυσικά και δεν πρέπει να το αφήσουμε να γίνει! Πρωτίστως όμως πρέπει να αποδεχθούμε ότι με διάφορους τρόπους γίναμε κορόιδα και ότι θέλουμε πάση θυσία να το ανατρέψουμε αυτό. Αν όχι για μας, για τα παιδιά μας.

Το σύγχρονο νομισματικό σύστημα μοιάζει, με τον αρχαίο βασιλιά Μίδα. Ότι αγγίζει γίνεται από χρυσάφι! Από χρυσάφι, αλλά άψυχο! Τι κοροϊδία!

Δείτε την κοροϊδία της εκκλησίας. Ο Χριστός είχε δικό του μόνο τον χιτώνα που φορούσε. Τι σχέση μπορεί να έχει η σύγχρονη εκκλησία με Χριστιανισμό;

Από κοντά η κοροϊδία της πολιτικής: «Ο Ελληνικός λαός είναι ατίθασος και γι αυτό πρέπει να τον πλήξουμε βαθιά στις πολιτισμικές του ρίζες. Τότε ίσως συνετιστεί. Εννοώ δηλαδή να πλήξουμε τη γλώσσα, τη θρησκεία, τα πνευματικά και ιστορικά του αποθέματα, ώστε να εξουδετερώσουμε κάθε δυνατότητα του να αναπτυχθεί, να διακριθεί, να επικρατήσει. Έτσι ώστε να πάψει να μας

παρενοχλεί, στην περιοχή των Βαλκανίων και της Ανατολής, των τόσο σημαντικών για τα συμφέροντα μας!..». Μπράβο "κύριοι" της πολιτικής, το εφαρμόσατε κατά γράμμα! Άξιος ο μισθός της προδοσίας σας!

Η διεφθαρμένη Ευρωπαϊκή Ένωση έβγαλε ψήφισμα για τη διαφθορά της Ελληνικής δικαιοσύνης. Κι αυτή "θύμωσε" για παρέμβαση στην "ανεξαρτησία" της. Τι κοροϊδία!

Η πληροφόρηση των πολιτών είναι βασικός πυλώνας της Δημοκρατίας. Τα σύγχρονα μέσα μαζικής ενημέρωσης και τα κοινωνικά δίκτυα, κοροϊδεύουν και εξαπατούν σε τέτοιο βαθμό, που θυμίζουν τη ναζιστική προπαγάνδα του 3ου Ράιχ!

Η κοροϊδία της "αγοράς", του χρηματιστηρίου και των συναλλαγών, είναι καθημερινό άγος για τις οικογένειες. Τα πάντα πωλούνται σε τιμές απλησίαστες. Οι ιδιωτικοποιήσεις ήταν απλά μια κοροϊδία για να ξεπουληθούν τα πάντα. Η Παιδεία, η Υγεία, η Κοινωνική μέριμνα, τα λιμάνια, τα αεροδρόμια, οι κοινωφελείς επιχειρήσεις! Το κορόιδο ο μικρομαγαζάτορας που φώναζε υπέρ της ιδιωτικοποίησης το 2010, κατάλαβε πολύ σύντομα, ότι ιδιωτικοποίηση σήμαινε κλείσιμο ή αναγκαστικό ξεπούλημα και της δικής του μικροεπιχείρησης στις μεγάλες εταιρείες.

Η κοροϊδία του Ελληνικού Λαού, σαν τεμπέλη, τον καιρό που επιβάλλονταν τα μνημόνια, είχε σαν στόχο την αρπαγή του ορυκτού μας πλούτου. Και όχι μόνον! Στην κοροϊδία αυτή συνεργάστηκαν η λεγόμενη Δυτική συμμαχία δηλαδή οι παγκοσμιοποιητικές τάσεις των ΗΠΑ και ΕΕ, με τους εγχώριους δωσίλογους. Αυτοί οι τελευταίοι πρωτίστως, εξαπάτησαν τους Έλληνες και πρόδωσαν την πατρίδα.

Η προτροπή σε μετατροπή της Ελληνικής οικονομίας σε τουριστική μονοκαλλιέργεια είναι κοροϊδία, αφού έτσι θα χάσει τον πρωτογενή και δευτερογενή της οικονομικό τομέα, αφαιρώντας από τους Έλληνες την αυτονομία, την αυτοτέλεια, την αυτάρκεια, την ανεξαρτησία, την ελευθερία.

Η εγκατάσταση του μισού πληθυσμού της Ελλάδας στην Αττική είναι μία κοροϊδία που με συνέπεια εφαρμόζουν οι κυβερνήσεις πολλές δεκαετίες τώρα. Κοροϊδία που φτωχαίνει την υπόλοιπη Ελλάδα και την καθιστά ευάλωτη συνολικά. Το ίδιο και η μετανάστευση! Των Ελλήνων, κυρίως προς την Ευρώπη και η άλλη, η πρόστυχη, των από Ασία και Αφρική προς την Ελλάδα.

Η κατακόρυφη δόμηση, οι πόλεις των δεκαπέντε λεπτών, οι κάμερες παντού, ο περιορισμός του δημόσιου χώρου, η μείωση της γεωργοκτηνοτροφικής παραγωγής, η ώθηση στη χρήση των κινητών, του διαδικτύου, των συναλλαγών με κάρτες και πολλά άλλα, είναι κοροϊδία των πολλών με στόχο την αποκοπή του ανθρώπου από το φυσικό περιβάλλον, τον εγκλωβισμό του στο απόλυτα ελεγχόμενο ηλεκτρονικό Matrix, με απώτερο στόχο την σκλαβοποίηση του υπό το σκήπτρο της εξουσίας.

Ο ατομικισμός είναι κοροϊδία του εαυτού μας και των πλησίον μας. Ο άνθρωπος έγινε άνθρωπος επειδή είναι κοινωνικό ον, επειδή και σε υλικό αλλά και σε πνευματικό επίπεδο "δίνει και παίρνει" από τη φύση και τους συνανθρώπους. Το αντίθετο τον απανθρωποιεί, έως τον σκοτώνει. Εδώ αξίζει να σταθούμε για λίγο και στην κοροϊδία της αγάπης. Η τόσο δύσκολη σχέση μεταξύ ανθρώπων που ονομάζεται αγάπη, έχει γίνει κάτι το τετριμμένο στην συνήθη σύγχρονη εκφορά του λόγου, που οι νέοι τείνουν να πιστεύουν ότι είναι το πιο εύκολο (99% των τραγουδιών μιλούν για αγάπη). Είναι όμως έτσι; Ή μήπως εδώ έχει στηθεί μια παγίδα για να κοροϊδέψει η εξουσία τους νέους και να χρησιμοποιήσει την άδολη αγάπη τους σε ανομολόγητους σκοπούς και ύστερα να τους δείξει το πόσο εξαπατήθηκαν, ώστε να τους κάνει "να χάσουν το έδαφος κάτω από τα πόδια τους";

Πώς οι γονείς ν' αγαπήσουν τα παιδιά τους όταν το περιβάλλον μέσα στο οποίο τους έχει "χτίσει"

η εξουσία είναι γεμάτο βία, υποκρισία, κοροϊδία, απάτη, αδιαφορία για τον συνάνθρωπο; Μήπως το συνηθέστερο είναι αυτό που πιέζει η εξουσία; Τα δικά της παιδιά: "ελίτ" και "εξουσιαστές". Τα άλλα τα πολλά: "παρατρεχάμενοι δουλικοί" ή "κορόιδα".
Εδώ είναι και άλλο σημαντικό. Μπορεί σε τέτοιο περιβάλλον να λειτουργήσει αληθινή παιδεία; Ή μήπως το καθιερωμένο από την εξουσία "σύστημα εκπαίδευσης" παράγει αποκλειστικά "παρατρεχάμενους" και "κορόιδα", αφήνοντας στους γονείς την ψευδαίσθηση: "Η κόρη μου / ο γιος μου θα τα καταφέρουν!" και θυσιάζονται μάταια...

Η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν είναι ούτε ευρωπαϊκή, αφού η πολιτική της χαράσσεται στις ΗΠΑ, όπως απέδειξε η πολεμική σύρραξη στην Ουκρανία, ούτε ένωση αφού σε κάθε ευκαιρία το κλειστό κλαμπ της Γερμανίας ληστεύει με αποικιοκρατική διάθεση τις άλλες χώρες. Μια ακόμη κοροϊδία! Τα νομίσματα μέσω των οποίων διογκώθηκε το παγκόσμιο χρέος, με διάφορα τεχνάσματα, όπως υπερέκδοση, παράγωγα και διάφορα χρηματιστηριακά παιχνίδια, φόρους όπως του διοξειδίου του άνθρακα, κούρεμα καταθέσεων υπέρ του διεθνούς κεφαλαίου και άλλα, είναι το δολάριο, το ευρώ και η αγγλική λίρα. Άρα η εγκατάλειψη τους θα σήμαινε τόσο την απόφαση να πάψουμε να είμαστε κορόιδα, όσο και την τιμωρία αυτών που επενδύοντας σ' αυτά διευκόλυναν τις "πολιτικές" αυτές. Στην Ασία και στην Αφρική το συνειδητοποίησαν! Εμείς;

Τι πρέπει να γίνει:
1. Καλλιέργεια των ανθρώπων στον Λόγο. Στις συνθήκες ελέγχου που υπάρχουν σήμερα, αυτό, μόνο εν είδη "κρυφού σχολειού" θα μπορούσε να λειτουργήσει.
2. Όταν θεωρηθεί ότι υπάρχει η κρίσιμη μάζα ανθρώπων καλλιεργημένων στον Λόγο που έχουν νόηση, αυτόνομη σκέψη και δεν χρειάζονται ταγούς και προφήτες, μία επαναστατική διαδικασία ανάλογη με τις τότε επικρατούσες συνθήκες θα εισαγάγει νέο σύνταγμα. Το σύνταγμα αυτό:
Θα αφαιρέσει από το νόμισμα τις θεϊκές του ιδιότητες και θα το υπαγάγει στον έλεγχο της Δημοκρατικής διαδικασίας, ορίζοντας τη λειτουργία του μόνο σαν μέσο συναλλαγής και με απαγόρευση να μπορεί να γίνει εμπόρευμα, αφού θα είναι δωρεάν (χωρίς τόκο) η προμήθεια του από την μοναδική τότε κρατική τράπεζα.
Θα απαγορεύει την ιδιωτικοποίηση σημαντικών τομέων της οικονομίας. Η Γη και η Γνώση ανήκουν σε όλους.
Θα κηρύξει γενική σεισάχθεια όπως στην αρχαία Αθήνα ο Σόλων. Διαγραφή όλων των χρεών δημόσιων και ιδιωτικών γιατί είναι προϊόντα δόλου.
Θα εφαρμόσει παραδειγματική τιμωρία όλων όσων εξαπάτησαν και πρόδωσαν τον Ελληνικό Λαό, καθώς και όλων όσων πλημμελώς ασκούντες τα καθήκοντα που τους είχαν ανατεθεί, άφησαν χώρο ελεύθερο στην κοροϊδία τόσων εκατομμυρίων ανθρώπων.

ΥΓ: Δείτε την ταινία "The Truman Show" με τον Τζιμ Κάρεϊ.

Το Τυπικό εναντίον του Ουσιαστικού.

Τι είναι το ουσιαστικό;

Ουσιαστικό είναι οτιδήποτε από τα: σκέψη, λόγος, ενέργεια, προσδίδει ουσία στη ζωή μας, κάνοντας μας να νιώθουμε συναισθήματα, δύναμης, πληρότητας, ανάτασης, αξιοπρέπειας, υπερηφάνειας, ενθουσιασμού. Το ουσιαστικό στη ζωή των ανθρώπων χτίζει ατομική και κοινωνική συνείδηση.
Πότε η ζωή μας είναι ουσιαστική; Προφανώς όταν πραγματώνεται ό,τι εδώ και χιλιάδες χρόνια, η ανθρωποκοινωνία έθεσε σαν "σημαντικό" για την ατομική ζωή, την ανθρώπινη επαφή, αλλά και για την κοινωνική συνέχεια.

Επί παραδείγματι η θρησκεία. Σε τι χρειάζεται η θρησκεία; Θα μπορούσε να πει κανείς, σε τίποτε. Αλλά τότε γιατί σε όλες τις γήινες ανθρώπινες ομάδες, διαπιστώνεται κάποιου είδους πίστης, λατρείας, θρησκείας, από την ιστορική και τις άλλες μελέτες;

Το ουσιαστικό, εγώ πιστεύω, των θρησκειών, είναι ότι μέσα από κάποιες διαδικασίες ήθελαν να δώσουν στους ανθρώπους, με στόχευση κυρίως στις μελλοντικές γενιές, γνώση και κανόνες χρήσιμους για την υγεία, την συνύπαρξη, την ελευθερία, την αναπαραγωγή, τον θάνατο, την υπενθύμιση ότι ο άνθρωπος δεν είναι μόνο σώμα αλλά και πνεύμα.

Η εντύπωση στη συλλογική μνήμη (παράδοση), ήταν για χιλιάδες χρόνια το μόνο μέσον μεταφοράς των πληροφοριών και των γνώσεων στον χώρο και τον χρόνο. Η γραφή, η τυπογραφία, το ραδιόφωνο, η τηλεόραση, το διαδίκτυο εφευρέθηκαν και καθιερώθηκαν αργότερα.
Την παλιά όμως εποχή κάπως έπρεπε να κρατηθούν ικανοί οι αριθμοί των μελών της ομάδας, άρα:
Μην σκοτώνεις τ' αδέρφια σου!
Κάπως έπρεπε να αποφύγουν τις γεννήσεις πολλών προβληματικών παιδιών, αλλά και να διευρύνουν τον κοινωνικό κύκλο, άρα:
Είναι αμαρτία να έρχονται σε σεξουαλική επαφή, γονείς με παιδιά αλλά και αδέρφια μεταξύ τους!
Ακόμη και σήμερα σε πολλές ανθρωποομάδες που δεν έχουν πρόσβαση στις τεχνολογικές καινοτομίες, η συλλογική μνήμη χτίζεται και συντηρείται με τον ίδιο παλιό τρόπο.

Τι είναι το τυπικό;

Τυπικό είναι μια διαδικασία που έχει εκπονηθεί και θεσμοθετηθεί, κάποτε από κάποιους για να ευνοήσει την προσέγγιση των ανθρώπων στο ουσιαστικό. Υπάρχουν όμως και τυπικά που έχουν εκπονηθεί με πονηριά ώστε να απομακρύνουν τους ανθρώπους από το ουσιαστικό. Ή τυπικά που μέσα από διάφορες ψυχολογικές μεταπτώσεις κάνουν τους ανθρώπους αδιάφορους. Προφανώς τα παλιά και άχρηστα τυπικά πρέπει ανά χρονικές περιόδους να κρίνονται ως τέτοια και αν χρειάζεται να καταργούνται ή να αντικαθίστανται. Αυτό όμως πρέπει να γίνεται με συζήτηση και αποδοχή, ποτέ με επιβολή. Βέβαια σε μια κοινωνία που συνυπάρχουν σωστά και φαύλα τυπικά είναι δύσκολη η διάκριση. Πολύ περισσότερο όταν από την ύπαρξη και συνέχεια κάποιων τυπικών, εξαρτάται η επαγγελματική, οικονομική ή άλλη, υπόσταση κάποιων. Το τυπικό στη ζωή των ανθρώπων δεν χτίζει ατομική ούτε κοινωνική συνείδηση.

Πάλι με παράδειγμα από τη θρησκεία.
Ο γάμος σε όλες τις θρησκείες, είναι τυπικά ένα κοινωνικό γεγονός, πράγμα που θέλει να υποδηλώσει την ευθύνη της ομάδας για τη νέα οικογένεια, την διαβεβαίωση στη νέα οικογένεια ότι "δεν είναι μόνοι" και ότι τα παιδιά τους θα είναι παιδιά όλων! Πόση διάβρωση έως σήμερα!.. Η σεξομανιακή "δυτική" κοινωνία, των περισσότερων από δύο φύλων, γελοιοποίησε τον γάμο και

αποδομεί την οικογένεια...
Ακόμη:
Όταν δεν υπήρχαν πολλές εκκλησίες σαν κτίσματα, οι άνθρωποι ήταν πιο κοντά και πιο πνευματικοί. Όσο πιο πολλές και πιο μεγάλες, όσο πιο πλούσιες εκκλησίες χτίζονταν, τόσο οι άνθρωποι απομακρύνονταν μεταξύ τους και τόσο λιγότερο πνευματική ζωή προσπαθούσαν να βιώσουν.
Η χριστιανική λειτουργία είναι πλέον ένα τυπικό οπτικοακουστικό θέαμα, σε λίγο - πολύ άγνωστη γλώσσα, χωρίς ουσιαστική συμμετοχή των θρησκευόμενων.
Το «Αγαπάτε αλλήλους!», πραγματώνεται ίσως σε μία φαντασιακή σφαίρα, πλην ουδόλως στην κοσμική μας πραγματικότητα. Και απ' ότι φαίνεται δεν ενοχλείται κανείς!..

Μήπως, το τυπικό έχει υποκαταστήσει το ουσιαστικό στη ζωή μας; Μήπως, νομίζουμε ότι σκεφτόμαστε; Μήπως, νομίζουμε ότι συνομιλούμε, συζητούμε, συμφωνούμε; Μήπως, νομίζουμε ότι κάνουμε αυτό που θέλουμε; Μήπως, νομίζουμε ότι μετέχουμε στη ζωή μας; Μήπως, είμαστε απλά θεατές της ζωής μας;
Κι αν όντως έχουμε χάσει κάθε ίχνος ουσίας, χαμένοι στην τυπολατρεία, τί φταίει; Εμείς αποκλειστικά; Ή και κάποιοι άλλοι; Εδώ να σταθούμε! Η ολιγαρχία του χρήματος που κυβερνά τον κόσμο, εφευρίσκει και συντηρεί πολλαπλά τυπικά ώστε οι "υπήκοοι" της να χάνουν την ουσία, να μπερδεύονται σε ένα τυπικό ανακύκλωσης ανθρώπινων ζωών που τροφοδοτεί με ενέργεια και ότι άλλο, την εξουσία της.
Ένα άλλο σημαντικό, είναι ότι το ουσιαστικό δεν σημαίνει αναγκαστικά μη τυπικό. Το ότι θα πάψουμε να ακολουθούμε τα τυπικά που μας επιβάλλονται από τις ομάδες που ανήκουμε, δεν σημαίνει ότι αυτόματα μπαίνουμε στον χώρο του ουσιαστικού. Παράδειγμα, η τυπική και τακτική παρακολούθηση της υγείας μας.

Ένα παράδειγμα όπου το τυπικό κατέστρεψε το ουσιαστικό, είναι η λειτουργία της "δημοκρατίας"!
«Έχουμε δημοκρατία;»
«Φυσικά! Δεν γίνονται εκλογές κάθε τόσο;».
Μα αυτό αρκεί για να επιβεβαιώνεται η συμμετοχή του "πολίτη" στα "κοινά";
Φυσικά Όχι!
Δυστυχώς όμως, οι πολίτες εθισμένοι στο τυπικό, κάθε τόσο προσέρχονται στα εκλογικά κέντρα, ρίχνουν το χαρτάκι της "αρεσκείας" τους, σύντομα θα το κάνουν διαδικτυακά από το σπίτι και θα μένουν ήσυχοι ότι έκαναν το καθήκον τους!
Αυτά τα: "ισηγορία", "ισονομία", "ισοπολιτεία", "παρρησία", των αρχαίων Ελλήνων που θεσμοθέτησαν την δημοκρατία, τι ήταν; Πού χρειάζονταν; Έχουν, σχέση με την δημοκρατία; Ήταν οι πρόγονοι μας υπερβολικά λεπτολόγοι ή εμείς έχουμε χάσει κάθε αίσθηση μέτρου και ουσίας;

Και δεν είναι μόνο αυτό! Αδυνατούμε να συλλογιστούμε ότι αφού δεν έχουμε δημοκρατία, άρα έχουμε ολιγαρχία, άρα μας σέρνουν από τη μύτη, μας εκμεταλλεύονται, περνάνε αυτοί καλά κι εμείς χειρότερα!.. Γεννάμε παιδιά, για να μην λείψουν οι σκλάβοι από τους "αφέντες"...

Άλλο παράδειγμα, η οικονομία. Ισχύει για όλες τις "δυτικές" οικονομίες, αλλά θα περιοριστώ στην Ελληνική. Όλοι μας ξέρουμε ότι έχει σχεδόν μηδενιστεί η αγροτική μας παραγωγή, έχει πεθάνει η βιομηχανία και η βιοτεχνία. Με εντολές της Ευρωπαϊκής Ένωσης αφανίζεται όλο και περισσότερο η κτηνοτροφία, η πτηνοτροφία, η αλιεία, η μελισσοκομία. Η κυβέρνηση δανείζεται συνεχώς διογκώνοντας το χρέος, ιδιωτικό και δημόσιο! Ο τουρισμός που υποτίθεται ότι θα ήταν η σωτηρία μας, έχει γίνει αιτία διαφθοράς των Ελλήνων, όσο και αιτία καταστροφής του ιδιαίτερου Ελληνικού χρώματος, υπαίθρου και πόλεων, ηπειρωτικής και νησιωτικής χώρας! Τριανταδύο εκατομμύρια τουρίστες το 2023! Και περιμένουμε περισσότερους το 2024! Χώρα γκαρσονιών!
Δεν εκμεταλλευόμαστε τον λιγνιτικό μας πλούτο, ούτε τους υδρογονάνθρακες. Πουλήσαμε σε διεθνείς εταιρείες κάθε πλουτοπαραγωγική δυνατότητα! Αλλά εμείς πιστεύουμε το παραμύθι ότι "η

οικονομία πάει καλά!”... Αφού το είπε και η τηλεόραση!..

Η εργασία, είναι ακόμη ένα παράδειγμα όπου το τυπικό καταβροχθίζει το ουσιαστικό.
Η συνεχής καθημερινά επαναλαμβανόμενη δαπάνη ανθρώπινης ενέργειας, υλικής και πνευματικής, που αποκαλείται εργασία, με αντάλλαγμα χρηματική αμοιβή, εκθειάζεται από όλους σαν το απαύγασμα της ανθρώπινης ύπαρξης. Ιδίως από τις “αριστερές” παρατάξεις. Κανείς όμως, απ' αυτούς που δεν είναι υποχρεωμένοι να την υποστούν, δεν θέλει να βάλει τον εαυτό του σ' αυτήν την βάσανο.
Όλοι μπορούμε να παρατηρήσουμε την αποβλάκωση στην οποία οδηγείται ο εργαζόμενος σε καθημερινή, ίδια επαναλαμβανόμενη εργασία, για πολλά χρόνια, με πενιχρή αμοιβή, ίσα ικανή να καλύψει βασικές ανάγκες, ποτέ όνειρα!.. Κι ακόμη, ότι, οι απόμαχοι αυτής της “τάξης”, κληρονομούν την ίδια νοοτροπία στους απογόνους τους, είτε από αδυναμία επιλογών, είτε από ανοησία.

Η παιδεία, έγινε εκπαίδευση και η μόρφωση, δεξιότητες. Το σχολείο έγινε τυπικό, έχασε κάθε ουσία αφού «αυτό ζητούσαν οι γονείς» που ποτέ δεν αξιώθηκαν παιδείας, ώστε να γνωρίσουν την ουσία της μόρφωσης.
Η τυπική καθημερινή παρουσία, των μαθητών, έγινε η βασική απόδειξη μαθητείας. Έτσι οι μαθητές, όπως οι εργάτες, εθίστηκαν σε κάτι που ήταν μακριά από την ουσιαστική μάθηση.
Στην ουσιαστική μάθηση πρέπει να συμπέσουν η όρεξη του διδάσκοντος, με την όρεξη του διδασκόμενου. Η ανάγκη “δοσίματος” της μιας πλευράς, με την περιέργεια “να γνωρίσω” της άλλης. Μια διαδικασία που δεν έχει χρόνο, δεν μπορεί να διακόπτεται από κουδούνια διαλείμματος, ούτε είναι δυνατόν να καθοριστεί το πότε και το πώς θα συμβεί!..
Οι εκπαιδευτικοί του δημόσιου σχολείου, παινεύονταν ότι έκαναν “φροντιστηριακό μάθημα”, ενώ οι περισσότεροι μαθητές τυπικά συμπλήρωναν μία θέση στην αίθουσα, που δικαιολογούσε τον μισθό του εκπαιδευτικού.
Και να πεις ότι τουλάχιστον συνδέθηκε το σχολείο με την αγορά εργασίας και οι απόφοιτοι έβρισκαν δουλειά σχετική με τα σπουδάγματα τους; Όχι! Κι εδώ χρειαζόταν “μέσον”, “γνωριμίες”, “μπαχτσίσια”. Α! ρε ραγιά Έλληνα!
Τώρα σου ετοιμάζουν το ψηφιακό σχολείο! Γιατί να πληρώνουν τόσες χιλιάδες εκπαιδευτικούς; Τόσες χιλιάδες εκπαιδευτήρια; Θα έχεις το παιδί στο σπίτι, θα φροντίζεις να υπάρχει υπολογιστής και σύνδεση διαδικτύου και θα φροντίζεις το παιδί σου να μαθαίνει όσα δείχνει η οθόνη του υπολογιστή. Δεν τα έμαθε; Πρόβλημα σου!
Με αυτόν τον τρόπο, η πνευματική υποβάθμιση του λαού θα γκρεμιστεί στα τάρταρα. Να θυμάστε ότι η επιστήμη συνέβαλλε σ' αυτό! Κι αν η επιστήμη εκπορνεύεται με τόσο αισχρό τρόπο, ενάντια στο συμφέρον της νεολαίας, τότε πείτε μου από πού θα μπορούσε να κρατηθεί ο λαός μας;...

Η δυνατότητα πληροφόρησης, τυπικά είναι μεγαλύτερη από κάθε άλλη ιστορική περίοδο, λόγω των πολλών και διαφόρων μέσων (ΜΜΕ και διαδίκτυο) που υπάρχουν στο σήμερα. Ποτέ όμως ο άνθρωπος δεν ήταν τόσο απληροφόρητος τόσο μπερδεμένος, τόσο εξαπατημένος από μια ολιγαρχία “ξύπνιων”, που έχουν υποβιβάσει τους πολλούς σε “ανδράποδα” κατά την αρχαία νοηματοδοσία, κορόιδα κατά την σημερινή.

Αυτό όπως όλα τα παραπάνω, οφείλονται στον πόλεμο που γίνεται ώστε οι άρχοντες που ελέγχουν το νόμισμα, το ιδιωτικό νόμισμα, να μην χάσουν εξουσία και προνόμια.
Εδώ είναι και η ουσία! Αυτοί θέλουν το “Χρήμα” τους, αδιαμφισβήτητο άρχοντα και βασιλέα.
Με αυτό επιτυγχάνουν και την Κοινωνική Οργάνωση όπως αυτοί την φαντάζονται και τους βολεύει: δηλαδή όλοι "οι άλλοι", υπήκοοι και σκλάβοι! Επιτυγχάνουν όπως θέλουν να έχουν την Γη και την Γνώση: δηλαδή στον απόλυτο έλεγχο τους, ιδιοκτησία τους!

Το θέμα είναι ότι για να επιτύχουν τον στόχο τους, διαιρούν τους ανθρώπους, τους φτωχοποιούν

πνευματικά και υλικά, τους αποκόπτουν από την ιστορία τους, την ταυτότητα τους, από τους χαρισματικούς ανθρώπους που αν δεν μπορούν να τους εξαγοράσουν τότε θα τους εξοντώσουν. Αυτό πού απομένει για τους πολλούς, είναι μια τυπική ζωή, ανούσια κι άχαρη!

Όλα θα ανατραπούν όταν οι άνθρωποι αποφασίσουν ότι δεν θέλουν να είναι σκλάβοι. Το χρήμα οφείλει να είναι στην υπηρεσία του Νοήμονος Όντος, του Λόγου, της Δημοκρατίας. Το χρήμα οφείλει να είναι υπηρέτης των πολλών και όχι δυνάστης τους. Το Χρήμα υπηρέτης του Λόγου!

Αυτό είναι το ουσιαστικό που οφείλει να επιδιωχθεί στην σύγχρονη ιστορική συγκυρία!

Για να το θελήσουν όμως αυτό οι πολλοί, κάποιοι πρέπει να τους το δείξουν, αφού για τους περισσότερους σκλάβους, η ελευθερία είναι το "αδιανόητο"!
Κάποιοι, γενναίοι, αφού η πράξη τους αυτή θα τους φέρει σε αντίθεση με μια αδίστακτη εξουσία που φιμώνει κάθε αντίθετη άποψη, που θέλει να εξαφανίσει οποιονδήποτε που αψηφώντας την, υποδεικνύει στους σκλάβους ότι πρέπει να σηκώσουν κεφάλι.

Η Ελλάδα σαν χώρος σε ποιον ανήκει; Τυπικά στο λαό της, τους Έλληνες. Ουσιαστικά; Ουσιαστικά "Ανήκωμεν εις την Δύσιν", αλλά μας διεκδικεί και η Τουρκία. Ανήκουμε στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Ανήκουμε στους δανειστές μας. Λαός και χώρα! Έτσι μας λέει το πολιτικό μας σύστημα.
Έχουμε κυβέρνηση; Τυπικά ναι! Ουσιαστικά;
Όταν οι ίδιοι αυτοί που ψήφισες, κυβέρνηση και αντιπολίτευση, σε φτωχοποιούν, σου στερούν υγεία, παιδεία, κοινωνική πρόνοια, δικαιοσύνη, σου δείχνουν την πόρτα της εξόδου από την χώρα, ενώ καλοδέχονται εκατομμύρια Αφρικανούς κι Ασιάτες, σου αλλάζουν την ιστορία, τις παραδόσεις, παραδίνουν τον λαό στην κατάθλιψη, την νεολαία στην ανεργία, τι νομίζεις; Έχεις κυβέρνηση; Ή μήπως τοποτηρητές ταχείας εκποίησης του Ελληνικού χώρου σε Αμερικανούς, Γερμανούς, Τούρκους και άλλους;

Όπως φαίνεται, η αναζήτηση του ουσιαστικού σε παράλληλη σταδιακή απεξάρτηση από το τυπικό που αποπροσανατολίζει και βλάπτει, είναι η σωστή λύση.
Η προσπάθεια οφείλει να γίνει συγχρόνως, σε ατομικό επίπεδο, όσο και σε συλλογικό. Κανείς δεν είναι αυτάρκης, κανείς δεν θέλει να είναι μόνος, αλλά και κανείς δεν μπορεί να κάνει για σένα, αυτό που εσύ έχεις χρέος να κάνεις στον εαυτό σου, με τον εαυτό σου. Ιδίως στο ψυχοπνευματικό επίπεδο.
Η αναζήτηση του ουσιαστικού, είναι ουσιαστικά η αναζήτηση της αλήθειας. Η απόφαση να βάλουμε στη ζωή μας την αλήθεια, αρνούμενοι το ψέμα που μας ταΐζουν, θα είναι κάτι σε επίπεδο κοσμογονίας, κάτι σε επίπεδο αποκάλυψης, όταν οι πολλοί συλλογικά το αποφασίσουν και το πραγματώσουν.

Έως τότε προσπάθεια αλληλοκατανόησης, προσπάθεια πνευματικής ανόδου, επιδίωξη επαναφοράς των ιδανικών στη σκέψη μας και στη ζωή μας, αλληλεγγύη και ελπίδα !

Δείτε την ταινία "12" (2007) του Νικίτα Μιχάλκοφ

Πλούτος – Φτώχεια.

Από μικρά παιδιά εξοικειωνόμαστε με τις λέξεις πλούσιος - φτωχός.
Μαθαίνουμε ότι φτωχός είναι κάτι το ανεπιθύμητο (όπως η αρρώστια), ενώ το πλούσιος κάτι το επιθυμητό (μέχρι φανατισμού).
Αντιλαμβανόμαστε όμως στ' αλήθεια τι αντιπροσωπεύουν οι δύο αυτές φαινομενικά αντίθετες έννοιες;
Σε μια κοινωνία που δεν υπάρχει η ιδιοκτησία και το χρήμα, ποιος είναι πλούσιος και ποιος φτωχός;

• Ο υγιής που είναι, θεωρητικά, ο πλούσιος στον τομέα της υγείας σε σχέση με τον άρρωστο, βλέπει τον άρρωστο σαν μέσον περαιτέρω πλουτισμού; Τον εκμεταλλεύεται για να γίνει πιο υγιής ο ίδιος αδιαφορώντας αν ο άρρωστος θα γίνει πιο άρρωστος; Ή καταβάλλει κάθε δυνατή προσπάθεια να γίνει και ο άρρωστος καλά, αλλά και να μην γίνει αιτία να αρρωστήσουν κι άλλοι (μεταδοτικές ασθένειες), ενώ προσπαθεί να μάθει από την αρρώστια του αρρώστου ώστε να την αντιμετωπίσει αποτελεσματικότερα αν και όταν αρρωστήσει ο ίδιος; Αν η αρωγή προς τον άρρωστο δεν ήταν ο κανόνας, θα υπήρχε ιατρική, βιολογία και επιστήμες υγείας;
• Ο ταλαντούχος που είναι ο πλούσιος στον τομέα της τέχνης, προσπαθεί να καταχωνιάσει το ταλέντο του ώστε να μην του το κλέψουν ή το μοιράζει απλόχερα ώστε και οι πολλοί να τον θαυμάσουν και να κερδίσουν απ' αυτό, κι ο ίδιος να μπορέσει να επιβιώσει ανταλλάσσοντας το ταλέντο του με τα ταλέντα των άλλων; Αν ο κανόνας δεν ήταν αυτός, καμία από τις τέχνες δεν θα είχε φθάσει σε τόσο εκλεπτυσμένες πτυχές, ούτε θα είχε να επιδείξει τόσο πλούσιες συλλογές όπως αρχιτεκτονήματα, πίνακες ζωγραφικής, μουσικές όλων των ειδών, λογοτεχνία, θέατρο, κινηματογράφο και πολλά άλλα.
Ίσα - ίσα που ο ζωγράφος ή ο γλύπτης που πεθαίνει μέσα στην φτώχεια και το έργο του αναγνωρίζεται μετά θάνατον, είναι το πιο συνηθισμένο.
• Οι ταλαντούχοι του τομέα της λογικής, οι εκκολαπτόμενοι ερευνητές του επιστητού, είναι οι πιο παρεξηγημένοι. Το χάρισμα τους, μοιράστηκε ανά τους αιώνες απλόχερα, τις περισσότερες φορές χωρίς καμία αναγνώριση. Όλοι οι μεγάλοι της λογικής που έβαλαν τα πρώτα λιθάρια στο οικοδόμημα της επιστήμης, είχαν παράλληλη απασχόληση που τους επέτρεπε να επιβιώνουν. Οι γίγαντες της ανθρώπινης διανόησης όχι μόνο δεν πλούτισαν ποτέ, αλλά αντιθέτως υπέστησαν πλείστες όσες διώξεις από την εξουσία γιατί η γνώση που σκόρπιζαν άνοιγε τα μάτια της διανόησης των πολλών. Παρ' όλα αυτά εκείνοι συνέχιζαν, σαν τον Προμηθέα της μυθολογίας, έχοντας πλήρη συνείδηση του μεγάλου και ωραίου που τους ανατέθηκε από την φύση, από τον Θεό, να το φέρουν σε επαφή με τους πολλούς.
• Κι ερχόμαστε σ' αυτούς που το ταλέντο τους είναι να αρπάζουν από τους άλλους. Την σημερινή εξουσία του χρήματος! Ελάχιστοι εδώ οι "Ρομπέν των δασών". Η νομιμοποίηση του «νόμου του μέγιστου κέρδους» απονομιμοποίησε ακόμη και αυτόν τον ίδιο τον άνθρωπο. Οι περισσότεροι από τους λεγόμενους γιάπηδες, εντάχθηκαν στους κόλπους της εξουσίας, και ασκούν το ταλέντο τους χωρίς συνείδηση, αρκούμενοι στην νομιμοποίηση των τεχνασμάτων της εξουσίας, αρνούμενοι να δουν τον φόβο που σπέρνουν, τον πόνο που προκαλούν, τα μύρια όσα εμπόδια βάζουν στην συνολική εξέλιξη.
Όταν επικράτησαν οι συμπεριφορές (Β-Υ-Α), χωρίζοντας τους ανθρώπους σε πλείστες όσες διαιρέσεις, εθνικές, φυλετικές, γλωσσικές, πολιτισμικές, θρησκευτικές, και αυτοκαθιερώθηκαν οι ποικίλες εξουσίες, ελάχιστες απ' αυτές ακολούθησαν τον δρόμο του αλληλοσεβασμού και της αδελφοσύνης. Όσες κοινωνίες ανακαλύφθηκαν αργότερα, είτε στον Νέο Κόσμο, είτε στα διάσπαρτα νησιά του Ειρηνικού να έχουν καθιερώσει κοινωνική δομή χωρίς ή με ελάχιστη εξουσία, σύρθηκαν στον δρόμο της εξομοίωσης ή εξολοθρεύτηκαν.

Η εξουσία που καθιερώθηκε από τον λεγόμενο Δυτικό Κόσμο, έχει τις παρακάτω αρχές:

♦ Πρέπει να είναι ορατή από όλους. Γι' αυτό μάζεψε γύρω της ένα τσούρμο από καραγκιόζηδες και σαλτιμπάγκους που τραβούν την προσοχή. Γι' αυτό προσεταιρίστηκε ή αλλοτρίωσε τους κάθε είδους ταγούς των θρησκειών, αλλά και κάθε είδους θεωρητικών των πολυποίκιλων «-ισμών», ώστε να τραβούν την προσοχή των πολλών πάνω της. Γι' αυτό τα ΜΜΕ είναι όλα φερέφωνα της και η ελάχιστη αμφισβήτηση που διατυπώνεται είναι κι αυτή ελεγχόμενη. Γι' αυτό συγκεντρώνει γύρω της κάθε είδους χλιδή και πλούτο. (αν κάποια στιγμή οι άνθρωποι, αποστρέψουν το βλέμμα από την εξουσία, είναι βέβαιο ότι θα σβήσει!!)
♦ Πρέπει να μην την αμφισβητεί κανείς. Γι' αυτό οι τεράστιοι στρατιωτικοί σχηματισμοί που η προπαγάνδα της, τους παρουσιάζει μεγενθυμένους κατά πολλές φορές. Οι πολλοί, πρέπει στο αντίκρυσμα της, να σκύβουν το κεφάλι. Κι αφού ο φόβος είναι το πιο κοινό συναίσθημα, φροντίζει να εμπνέει τον φόβο σε κάθε κατεύθυνση.
♦ Την γλώσσα της πρέπει να την καταλαβαίνουν όλοι. Η γλώσσα της εξουσίας είναι πλέον το χρήμα (ακριβέστερα, το νόμισμα που αυτή παράγει από το τίποτε). Δείξτε μου έναν που δεν γνωρίζει την γλώσσα του χρήματος!
♦ Δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να εμφανιστεί άλλος πόλος πέρα απ' αυτήν. Γι' αυτό όλοι οι άλλοι πρέπει να είναι κάτω απ' αυτήν. Όσο πιο κάτω τόσο καλύτερα γιατί θα είναι πιο ήσυχη από πιθανές ανατροπές. Γι' αυτό οι αναγκαίες παραχωρήσεις που κάνει πρόσκαιρα σε άτομα που δεν τους αναγνωρίζει σαν εξουσία είναι απλά για να την εξυπηρετήσουν. Κανείς πιο ικανός απ' αυτήν στο ψέμα, στη βία, στην αθέτηση λόγου. Γι' αυτό οι δύο δυνάμεις που κυβερνούν τον κόσμο, η κοινωνική οργάνωση και η γνώση, πρέπει να είναι υπό τον απόλυτο έλεγχό της. Έτσι τα παπαγαλάκια της εξουσίας επαναλαμβάνουν συνεχώς το τροπάρι της, σε εκκωφαντικούς ήχους ώστε να σκεπάζουν κάθε άλλη φωνή.
♦ Το δόλωμα της ιδιοκτησίας (ιδιωτικοποίηση) που έριξε, έπιασε πολλά ψάρια, με αποτέλεσμα η Γη να μοιράζεται σε όλο και μεγαλύτερες ιδιοκτησίες έως ότου κάποια στιγμή να αποτελέσει μία και μόνη ιδιοκτησία. Αυτή της εξουσίας.
♦ Το δόλωμα της νομιμότητας κατέστησε ανενεργή την συνείδηση των πολλών, με αποτέλεσμα να μην καταλαβαίνουν ότι σε μικρό χρόνο από τώρα, ακόμη και το να κόψεις ένα φρούτο από ένα δέντρο για να χορτάσεις την πείνα σου, ακόμη και το να σκύψεις να γλύψεις λίγο λασπωμένο βρόχινο νερό για να ξεδιψάσεις, θα είναι παράνομο, αφού και το φρούτο και το νερό θ' ανήκουν στην εξουσία. Αφού χιλιάδες υπάλληλοι της εξουσίας για ένα μισθό ή για λίγη εύνοια απ' αυτήν, θα είναι πρόθυμοι «να κάνουν το καθήκον τους», να σε καταδώσουν, να σε συλλάβουν, να σε φυλακίσουν, να σε σταυρώσουν, αφού τόλμησες να «παρανομήσεις!». Αν νομίζετε ότι οι Ιαβέρηδες υπάρχουν μόνο στην φαντασία του Βίκτωρος Ουγκώ, στους Αθλίους, μάλλον ήρθατε πρόσφατα στην Γη. Το χρήμα μέχρι τώρα χρησιμοποιήθηκε σαν μοχλός, ώστε να αποτελέσει μια βασική μορφή διαίρεσης των ανθρώπων σε φτωχούς και πλούσιους, ώστε οι πλούσιοι να γίνουν αυτόκλητοι υπάλληλοι της εξουσίας, μισητοί καταπιεστές των φτωχών ώστε να παράγουν όσο το δυνατόν περισσότερα, με όσο το δυνατόν μικρότερη αμοιβή. Αυτές οι δύο ομάδες είναι αδύνατον να συναινέσουν ποτέ, αφού δεν έχουν συνείδηση, οι πλούσιοι λόγω έλλειψης αρετής, και οι φτωχοί λόγω έλλειψης στοιχειώδους πνευματικής καλλιέργειας, που είναι προϋπόθεση δημιουργίας ελεύθερης και τολμηρής σκέψης. Θυμηθείτε το: «Θέλει αρετή και τόλμη η ελευθερία», του Ανδρέα Κάλβου.
♦ Το ζητούμενο και των δύο (πλουσίων και φτωχών), το χρήμα, ελέγχεται από την εξουσία. Στο τέλος όταν η ανθρώπινη προσπάθεια θα έχει κάνει τη Γη πλήρως ελεγχόμενη, το χρήμα θα καταργηθεί, αφήνοντας με το στόμα ανοιχτό αυτούς που επένδυσαν σ' αυτό. Η ανθρώπινη δυνατότητα να παράγει σκέψη, λόγο, πράξη θα είναι το μόνο ανταλλάξιμο είδος απευθείας με την εξουσία. Ότι έγινε με την ιδιοκτησία της γης και των μέσων παραγωγής, κατά τελείως ανάλογο τρόπο, αν και κάτω από αρκετά διαφορετικές ιστορικές περιόδους και συνθήκες, επιχειρήθηκε και επιχειρείται ακόμη, στον τομέα της γνώσης. Η γνώση, το μεγάλο αυτό κεφάλαιο της ανθρώπινης δυνατότητας, η μόνη δύναμη που μπορεί να ανατρέψει τα σχέδια της εξουσίας που ντύθηκε το σύγχρονο όνομα Παγκοσμιοποίηση, προσπαθείται να αποτελέσει ένα ακόμη όπλο στο οπλοστάσιό της, ένα ακόμη εμπόρευμα, το πιο πολύτιμο, στις αποθήκες της, μια ακόμη δυνατότητα που

μοιράζοντας την κατάλληλα, θα φτιάξει αντιπάλους, πλούσιους του τομέα της γνώσης και φτωχούς του ίδιου τομέα, που στην τελική φάση θα είναι αδύνατη κάθε επικοινωνία μεταξύ τους. Προς τι λοιπόν να υπάρχει χρήμα; Εδώ είναι σημαντική η παρέμβαση του: παιδεία ή εκπαίδευση;
♦ Η εξουσία απεχθάνεται να βλέπει δίπλα της την φτώχεια. Παρόλο που η εξουσία είναι ο βασικός παράγων δημιουργίας φτώχειας στον πλανήτη, με τα παιχνίδια της με το χρήμα και την δημιουργία των ομάδων εκμετάλλευσης, αδιαφορεί για την δυστυχία που γίνεται αιτία να σπέρνεται. Πολύ περισσότερο αηδιάζει να βλέπει τις εξαθλιωμένες ομάδες του υλικού ή του πνευματικού τομέα ή το συνηθέστερο και των δύο. Προσπαθεί λοιπόν να αποκόβει με διάφορα μέσα την επαφή μαζί τους. Θυμηθείτε τα παλάτια της παλιάς εποχής και τους μαύρους σκλάβους των φυτειών. Θαυμάστε τις πόλεις τύπου Ντουμπάι του σήμερα και τα γκέτο της Νέας Υόρκης ή τις φαβέλες της Βραζιλίας!
♦ Όπως το ψέμα αν σκοτώσει την αλήθεια θα πεθάνει κι αυτό, έτσι και η εξουσία αν σκοτώσει τον Λόγο θα πεθάνει και η ίδια.
Είναι κάτι προφανές, αφού χρειάζεται πλείστα όσα παράγει ο Λόγος όπως οργάνωση, τεχνική, επιστήμη, πίστη σε κοινούς στόχους, τέχνη και πολλά άλλα. Είναι λοιπόν καταδικασμένη να καλλιεργεί, με πολύ προσοχή είναι αλήθεια, αυτό που περισσότερο μισεί και φοβάται!
Εδώ είναι και η προδοσία των –ισμών, είτε πρόκειται για τις κατ' επίφασιν θρησκείες (χριστιανισμός, μωαμεθανισμός, βουδισμός, ινδουισμός και όλες όσες δεν διαχώρισαν σαφώς την θέση τους από την εξουσία), είτε πρόκειται για κοινωνικοιοικονομικά συστήματα (καπιταλισμός, κομμουνισμός, σοσιαλισμός, φασισμός και άλλα).
Κατανοούμε φυσικά ότι αν είχαν καταδείξει φανερά το φριχτό της πρόσωπο, η εξουσία θα τους είχε συντρίψει, αλλά αυτοί κατανοούν, τι ευαγγελίζονται και τι κάνουν; Αν δεν είναι αυτοί οι νεροκουβαλητές της (ανθρωποκουβαλητές της μάλλον) τότε ποιοι είναι; Αν δεν είναι αυτοί οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι του σήμερα, τότε ποιοι είναι; Τι οφείλει σ' αυτούς ο φτωχός εκτός από τη φτώχεια του; Ο σκλάβος παρεκτός από τις αλυσίδες του; Ουαί υμίν!

Αν λοιπόν θεωρείτε ότι είστε πλούσιος ή φτωχός, σκεφτείτε με βάση τα παραπάνω γιατί είστε αυτό που είστε, και τι σημαίνει αυτό για σας, αλλά και τι σημαίνει γενικότερα πλούτος και φτώχεια.

Φταίει ο φτωχός για το ότι είναι φτωχός;
Αν αποποιείται την δυνατότητα της πνευματικής του ανάπτυξης και αρκείται σε υλική μόνον ικανοποίηση.
Αν διαλέγει πάντα την πιο εύκολη λύση, κατάσταση, έκφραση, ζωή.
Αν αρνείται συνειδητά την συμμετοχή, την δράση, την επαφή (εδώ προφανώς είναι άρρωστος).
Αν δεν αφομοιώνει και δεν γίνεται δέκτης και πομπός, κοινωνικής μνήμης.
Αν ο χρόνος του δαπανάται ανούσια σε χρονοτριβές που δεν του προσθέτουν ποτέ τίποτε υλικό σε συνδυασμό και κυρίως με πνευματικό ή μεμψιμοιρεί στην λακκούβα του καναπέ του.
Τότε ναι! Φταίει!

Αν όμως:
Δεν υποτιμά την κοινωνική μνήμη, αλλά προσπαθεί να επιλέξει με βάση το συναίσθημα και τη λογική, την μνήμη που θεωρεί σαν πιο αληθινή και να την κάνει ατομική συνείδηση!
Δεν αρνείται την επαφή με τους άλλους, αλλά και την επιδιώκει και την προάγει!
Δεν υποτιμά την αξία της μάθησης και πιο πέρα της γνώσης!
Δεν αρνείται την συμμετοχή στην ομάδα, όταν πιστεύει πέρα από φανατισμούς στους στόχους της!
Δεν περικλείνει την «ματιά» του σε στενά όρια χρόνου και χώρου, αλλά την διευρύνει συνεχώς!
Δεν αρκείται στο εύκολο και στο κοντινό αλλά έχει την περιέργεια του "γιατί;"!
Τότε όχι! Δεν φταίει!
Τότε, είτε βρίσκεται σε συνθήκες φτώχειας επιβαλλόμενης από την εξουσία, είτε είναι συνειδητά ενάντιος στον πλούτο του συρμού που θα τον καταστήσει φτωχό Άνθρωπο!
Τότε είναι βαθύπλουτος σε πνευματικά αγαθά!
Το μόνο που χρειάζεται για να γίνει ευτυχής, είναι να βρει τρόπους και μέσα να τα μοιράσει στους

συνανθρώπους του. Σε όλους τους συνανθρώπους του! Γιατί η πνευματική κληρονομιά κάνει τον άλλο πλούσιο, κάνοντας αυτόν που την παραχώρησε πλουσιότερο! Σε αντίθεση με τον υλικό πλούτο!

Εδώ είναι απαραίτητο σήμερα να υπάρξει «ηρωική παρέμβαση» αυτών που κατέχουν την γνώση. Σε μια καθολική παροχή παιδείας προς την μεγάλη ομάδα με στόχο το μοίρασμα της γνώσης μέσα και έξω από την εκπαίδευση, κυρίως έξω, θα γίνει εφικτή η ανατροπή των σχεδίων της εξουσίας, και το ελεγχόμενο ξεφούσκωμα της που αν δεν κατορθωθεί ίσως οδηγηθούμε σε παγκόσμιο πόλεμο με ανυπολόγιστες συνέπειες.
Γιατί η εξουσία αυτό που προσπαθεί είναι να περιχαρακώσει την γνώση σε χώρους που αυτή θα ελέγχει, αποστερώντας από τις πλατιές μάζες και την κοινωνική μνήμη και ικανότητα διάκρισης μεταξύ αλήθειας και απάτης και κάθε δυνατότητα πνευματικής ανάπτυξης και ανάτασης, αφήνοντας μόνη επιλογή την μετατροπή του ανθρώπου σε μηχανή.
Τότε το χάσμα μεταξύ των ανθρώπων θα είναι τόσο βαθύ, που οι ρατσισμοί του παρελθόντος θα μοιάζουν αστείοι!
Οι άνθρωποι θα χωριστούν σε ανθρώπους και ανθρώπους – υποζύγια!
Και η εξουσία θα χαίρεται γιατί δεν θα χρειάζεται να αποδείξει (με κόλπα και απάτες) το προφανές!..
Η αδιαφορία για τον συνάνθρωπο είναι η πρώτη και η θεμελιακή αιτία φτώχειας.
Η υποκριτική συμπεριφορά στη συνέχεια κάνει πως δεν βλέπει την αιτία, σοφίζεται τεχνάσματα τύπου «εγώ δεν φταίω» και στρώνει τον δρόμο της εξουσίας, αφού κάνει καθεστώς το «εμείς και οι άλλοι».
Η βία τέλος έρχεται σαν ο φυσικός δρόμος που θα περιχαρακώσει τα «κεκτημένα μας» και θα αρπάξει την «δυνατότητα τους» έως θα τους αφανίσει, όταν δεν «καταλαβαίνουν» την «θέση τους» και γίνονται ενοχλητικοί!

Διαβάστε τα βιβλία:
Ο Πλούτος των Εθνών (Άνταμ Σμιθ)
Η Βαρειά Βιομηχανία στην Ελλάδα (Δημήτρης Μπάτσης)
Το Ξένο Κεφάλαιο στην Ελλάδα (Νίκος Μπελογιάννης)

Ιδιωτικό - Δημόσιο

Στην τριλογία του Κόπολα "Ο Νονός" με τους Μάρλον Μπράντο και Αλ Πατσίνο, σε κάποια από τις τρεις ταινίες, προσκαλείται ο αρχιμαφιόζος Πατσίνο στην Κούβα λίγο πριν την επανάσταση των Φιντελ Κάστρο και Ερνέστο Τσε Γκεβάρα, για να διαπραγματευτεί την χρηματοδότηση του καθεστώτος με αντίδωρα από το καθεστώς, καζίνο, ξενοδοχεία, και συμφωνίες για τον έλεγχο του τζόγου, της πορνείας, του λεθρεμπορίου ποτών, τσιγάρων και ναρκωτικών στην Κούβα.
Στην διαδρομή για το ξενοδοχείο που θα γινόταν η συνάντηση, ένας Κουβανέζος καμικάζι ζωσμένος εκρηκτικά επιτίθεται στην αυτοκινητοπομπή φωνάζοντας "Ζήτω η Επανάσταση".
Ο Πατσίνο μένει κίτρινος σαν το κερί.
Σώζεται βέβαια, για τις ανάγκες της ταινίας, και φθάνει στον χώρο της συνάντησης όπου είναι αξιωματούχοι του καθεστώτος της Κούβας και μερικοί άλλοι αρχιμαφιόζοι. Από τον τρόπο όμως που μιλούν, φαίνεται καθαρά ότι ο Πατσίνο είναι το πρόσωπο κλειδί.
Αρχίζει η συζήτηση όπου οι αξιωματούχοι, προδότες του Κουβανικού Λαού, ξετυλίγουν την πραμάτεια τους. Οι πολλοί αρχιμαφιόζοι δείχνουν ευχαριστημένοι και όλοι στρέφουν τα βλέματα στον Πατσίνο.
Αυτός κάτωχρος ακόμη περιγράφει το περιστατικό με την επίθεση και τους λέει ότι κατά τη γνώμη του οι επενδύσεις που συζητούν για τον χώρο της Κούβας, έχουν πολύ μεγάλη επικινδυνότητα.
Οι άλλοι τον ειρωνεύονται και του λένε έλα μωρέ φοβήθηκες εσύ ο αρχιμαφιόζος! Αφού ξέρεις ότι θα έχουμε την στήριξη του "θείου Σαμ!".
Και τότε ο Πατσίνο εκρήγνυται και τους λέει φωνάζοντας, ότι κανένας στρατός μαφιόζων δεν μπορεί να νικήσει ένα λαό συνειδητοποιημένο που παλεύει για ελευθερία, ανεξαρτησία, αξιοπρέπεια. Ένα λαό που ο καθένας από μόνος του, σαν τον καμικάζι, χωρίς εντολές και χρηματικά κίνητρα, γίνεται θυσία για την ελευθερία όλων. Και σηκώνεται και φεύγει!
Και δικαιώνεται στην ταινία, αλλά και ιστορικά, αφού η επανάσταση των Τσε Γκεβάρα και Κάστρο επικρατεί στην Κούβα εκείνης της εποχής.
Στην ταινία, αναμφίβολα, και σημειώστε το αυτό, η ιδιωτική πρωτοβουλία είναι η μαφιόζοι Αμερικανοιταλοί και Κουβανέζοι δωσίλογοι, και ο δημόσιος τομέας κι ας μην υπάρχει κράτος ακόμη, είναι ο κουβανέζος καμικάζι, ο Κάστρο, η επανάσταση.

Ετυμολογία
Μιλώντας για Ιδιωτικό και Δημόσιο χώρο, θα πρέπει να εξετάσουμε ποιο είναι ακριβώς το νόημα αυτών των λέξεων.

Η λέξη "idiot" που στα αγγλικά σημαίνει "ηλίθιος", χαρακτηρίζει όπως και στην Ελληνική τα άτομα χαμηλού νοητικού επιπέδου, και προέρχεται από την Ελληνική λέξη Ιδιώτης.

Η λέξη "ιδιώτης" προέρχεται από τη λέξη "ίδιος" που σήμαινε στην αρχαιότητα ότι και σήμερα. Στα λατινικά μεταφέρθηκε ως "idiota" και αρχικά σήμαινε "μέσος άνθρωπος" ενώ αργότερα "αμόρφωτος, απαίδευτος άνθρωπος". Την ίδια σημασία (του αμόρφωτου ανθρώπου) είχε η λέξη αρχικά και στην Αγγλική γλώσσα, ενώ σήμερα σημαίνει απλώς ηλίθιος, δηλαδή άτομο πολύ χαμηλού νοητικού επιπέδου ενώ η ηλιθιότητα (idiocy) χαρακτηρίζει το προσόν του ηλίθιου δηλαδή τη μεγάλη βλακεία.

Ο Αριστοτέλης στα πολιτικά του χρησιμοποίησε τον όρο "ιδιωτικός" για να περιγράψει τις προσωπικές υποθέσεις των πολιτών, σε αντιδιαστολή με τον όρο "πολιτικός" που χρησιμοποίησε για να περιγράψει τις δημόσιες υποθέσεις (του δήμου, αυτό που ονομάζουμε σήμερα "τα κοινά").

Στην αρχαία Αθήνα, η σημαντικότερη αποστολή της πολιτείας, ήταν η μετατροπή των ιδιωτών

(δηλ. των εγωκεντρικών ατόμων που ασχολούνταν με τις προσωπικές τους υποθέσεις), σε πολίτες (δηλ. σε άτομα που ασχολούνται και συμμετέχουν στα κοινά). Θεωρούσαν ότι η ιδιότητα του ιδιώτη είναι μια φυσική ιδιότητα την οποία διαθέτουν όλοι οι άνθρωποι από τη φύση τους, ενώ η ιδιότητα του πολίτη είναι επίκτητο χαρακτηριστικό που διαμορφώνεται μέσω της παιδείας που παρέχεται από την πολιτεία. Συνεπώς το άτομο που παρέμενε "ιδιώτης" ήταν άτομο απαίδευτο και αμόρφωτο, αφού δεν είχε εκπαιδευτεί επαρκώς στην ενασχόληση με τα κοινά, με τον δημόσιο χώρο. Τον χώρο όπου αποκτούν νόημα η αλληλεγγύη, η αρωγή, το όλοι εμείς "μαζί".

Απερίφραστα λοιπόν το ιδιωτικό σε αντιπαράθεση με το δημόσιο είναι ένα κατασκεύασμα της εξουσίας που στόχο έχει, το διαίρει και βασίλευε.

Η ιδιοκτησία:
Είναι ένας θεσμός που προσπαθεί να κατοχυρώσει την φτώχεια!
Η ιδιοκτησία δεν καθορίζει τόσο τι έχει ο κατέχων, όσο τι δεν έχει ο μη κατέχων.
Ένας συρφετός από συμβολαιογράφους, δικηγόρους, μεσίτες, δικαστές και κάθε είδους τρωκτικά του χώρου της ιδιοκτησίας, αφήνονται να κατασπαράζουν τον κόπο, τον χρόνο, τον ιδρώτα και την απόθεση της αγάπης των ανθρώπων, στον υλικό αλλά και στον πνευματικό χώρο.
Είναι οι βρικόλακες που έχουν σταλεί από τον δράκουλα – εξουσία, ώστε να ξεγελούν τα θύματα του και να τα προετοιμάζουν να τους ρουφήξει το αίμα τους, την προσπάθεια μιας ολόκληρης ζωής.

Ο Προυντόν έλεγε ότι η ιδιοκτησία είναι κλοπή! Αλλά στην εποχή του δεν ετίθετο θέμα ιδιοκτησίας του σώματος ενός εκάστου ατόμου, ούτε ιδιοκτησία Γης. Σήμερα όμως τίθενται και τα δύο.
Μπορεί το σώμα σου, αναγνώστη μου, να μην είναι ιδιοκτησία σου;
Μπορεί η Γη μας, αναγνώστη μου, να είναι ιδιοκτησία κάποιων;
Μπορεί η ανθρώπινη γνώση να αποτελέσει ιδιοκτησία κάποιων λίγων, μέσα από τις πατέντες και τις εταιρείες πνευματικών δικαιωμάτων;
Μπορεί η έκδοση χρήματος να είναι ιδιοκτησία και αποκλειστικό δικαίωμα κάποιων λίγων;
Είναι πολλά τα ερωτήματα που μπορούν να τεθούν και δυστυχώς η ιστορία μας χιλιάδων χρόνων τώρα, δεν έχει δώσει πειστικές απαντήσεις.

Ή μάλλον έδωσε δύο απαντήσεις.
Η μία: Ιδιοκτησία σου είναι ότι μπορείς να αρπάξεις με όποιο μέσον και να το κατέχεις επίσης με όποιο μέσον.
Η άλλη: Ιδιοκτησία σου μπορεί να είναι, ό,τι χωρίς την χρήση (Β-Υ- Α) φύσει ή θέση κατέχεις, ό,τι σου είναι χρήσιμο στην διάρκεια της ζωής σου και το χρησιμοποιείς χωρίς να το στερείς από άλλους που το έχουν ανάγκη και δεν μπορούν να το βρουν από άλλες πηγές.

Η παροχή σημαντικών όπως αίμα, όργανα, πνεύμα... μόνο σαν δωρεά αγάπης και συνείδησης μπορεί να νοηθεί.
Αλλά τίθενται και άλλα πιο δύσκολα θέματα: Κληρονομείται η ιδιοκτησία; σε ποια έκταση; μπορούν τα μη φυσικά πρόσωπα (π.χ. τα νομικά) να έχουν ιδιοκτησία; είναι δίκαιο; μπορείς να δανείζεσαι χωρίς έλεγχο και να αποθέτεις το χρέος σε εκατομμύρια ανθρώπους; μπορείς να δανείζεσαι εκατομμύρια και να τα χρεώνεις έντοκα σε πολλούς και σε βάθος χρόνου δεκαετιών;
Σε όλα τα παραπάνω θα δοθούν απαντήσεις μέσα από ένα σύστημα κοινωνικής οργάνωσης που:
Αν επιλεγεί από τους πολίτες, Δημοκρατία, τις απαντήσεις τις θα δώσει ο Λόγος.
Αν επιβληθεί από μια ελίτ, Ολιγαρχία, τις απαντήσεις θα τις επιβάλει η Εξουσία.

Ιδιωτικότητα είναι το δικαίωμα ενός ατόμου ή μιας ομάδας να αποφασίζουν από μόνοι τους για το πότε, πώς και μέχρι ποιο σημείο οι πληροφορίες που αφορούν αυτούς θα διαβιβάζονται σε άλλους.

Επίσης, το δικαίωμα των ανθρώπων να βρίσκονται μόνοι τους, χωρίς παρουσία και έλεγχο από

άλλους, να απομονώνονται εφόσον το επιθυμούν.

Η προστασία της ιδιωτικότητας σχετίζεται με την προστασία ενός ιδιώτη από τις αδικαιολόγητες παρεμβάσεις, τον σωματικό έλεγχο, και τον καταιγισμό με πληροφορίες που παραβιάζουν την ηθική του αίσθηση. Τα προσωπικά στοιχεία ενός προσώπου ή οργανισμού, που μπορούν να συγκεντρωθούν, να αποθηκευτούν, να υποστούν επεξεργασία ή να διαδοθούν επιλεκτικά, πρέπει να προστατεύονται από μη εξουσιοδοτημένη προσπέλαση, υποκλοπή ή παραποίηση. Παραβίαση της ιδιωτικότητας είναι η καταπάτηση του απορρήτου της ιδιωτικής ζωής ενός ατόμου.

Οι σύγχρονες τεχνολογικές συνθήκες οδήγησαν στην ανάγκη για διεύρυνση της προστασίας στην ιδιωτική σφαίρα ενός ατόμου, δηλαδή στα στατικά αντικείμενα που περιβάλλουν τον ιδιώτη, όπως το οικιακό περιβάλλον και η οικογενειακή ζωή. Ο όρος καλύπτει επίσης την ελευθερία ανεξάρτητων θεμελιωδών επιλογών ζωής, δηλαδή διασφαλίζει το δικαίωμα ενός εκάστου να αλλάζει ζωή και να προβαίνει σε νέες επιλογές.

Τα σύνορα είναι φυσικός όσο και κοινωνικός αλλά και νομικός τρόπος προστασίας του θεμιτού ιδιωτικού. Το δέρμα μας είναι το σύνορο του κορμιού μας με το περιβάλλον. Η ακτή είναι το σύνορο ανάμεσα στη θάλασσα και τη στεριά. Σύνορα υπάρχουν ανάμεσα στα κράτη. Η παγκοσμιοποίηση θέλει να καταργήσει τα σύνορα (εμπόδια) στην διακίνηση προσώπων, στην κίνηση κεφαλαίων και στην κίνηση εμπορευμάτων. Το ότι, το να έχει κανείς ικανό ποσό χρήματος, είναι από μόνο του ένα σύνορο το αποκρύπτει επιμελώς!..
Διαβάστε το βιβλίο του Ρεζίς Ντεμπρέ, "Εγκώμιο των συνόρων"

Ιδιωτικοποίηση:
Είναι το πέρασμα δημόσιων κρατικών επιχειρήσεων παροχής κοινωνικών κυρίως αγαθών, σε ιδιωτικές εταιρείες. Συνήθως με αγορά ή με μετοχοποίηση και εισαγωγή στο χρηματιστήριο ή με απευθείας μεταφορά σε κολλητούς, που είναι συνήθως οικείοι του πολιτικού συστήματος.

Ιδωτικοποίηση του νερού: Επιχειρήθηκε στο Παρίσι, απέτυχε και επανήλθε στην δημοτική αρχή. Το ίδιο και στο Βερολίνο. Στο Βέλγιο η εταιρεία Aquiris παραλίγο να προκαλέσει περιβαλλοντική καταστροφή. Στην Μ. Βρετανία οι πολλές ιδιωτικές εταιρείες ύδρευσης δεν συντηρούν τα δίκτυα, με αποτέλεσμα την κακή ποιότητα νερού. Ο κόσμος διαμαρτύρεται. Στην Βολιβία (Κοτσαμπάμπα), η ιδιωτικοποίηση του νερού οδήγησε σε τεράστιες αυξήσεις της τιμής του. Στις διαδηλώσεις που ακολούθησαν (Ιανουάριος, Φεβρουάριος 2000), ένας σκοτώθηκε, δύο τυφλώθηκαν και 175 τραυματίστηκαν. Το νερό επαναδημοτικοποιήθηκε.
Ιδιωτικοποίηση του νερού επιχειρείται με αντιδράσεις και στην Ελλάδα.

Ιδιωτικοποίηση της ενέργειας: Παντού σε όλο τον κόσμο επιχειρείται η ενέργεια να ελέγχεται από ιδιωτικές εταιρείες. Παντού υπάρχουν υπέρογκες αυξήσεις των τιμών της ενέργειας. Οι φόροι διοξειδίου του άνθρακα συντελούν ακόμη περισσότερο στις αυξήσεις των τιμών.
Στην Ελλάδα η κρατική ΔΕΗ, έσπασε σε πολλές εταιρείες, με τέσσερεις παρόχους, κακή ποιότητα υπηρεσιών και πολλαπλασιασμό της τιμής κατανάλωσης.
"Ιδιώτες, κολλητοί", με κρατική χρηματοδότηση, στήνουν ανεμογεννήτριες χωρίς καμμία περιβαλλοντική πρόβλεψη, ηλιακά πάνελ στερώντας την γη που τα "φυτεύουν" από την γεωργοκτηνοτροφική εκμετάλλευση. Πρόβλεψη υπάρχει μόνον στα κέρδη τους!..

Ιδιωτικοποίηση δικτύων μεταφοράς: Εκτός από τα τέλη κυκλοφορίας, πολλαπλασιάστηκαν τα διόδια σε όλους τους δρόμους. Δρόμοι που κατασκευάστηκαν με δημόσιο χρήμα, περιήλθαν σε ιδιωτικές εταιρείες και ξαναπληρώνονται από τους λαούς. Επίσης τα σιδηροδρομικά δίκτυα. Και στην Αγγλία και στην Ελλάδα η ιδιωτικοποίηση των σιδηροδρόμων οδήγησε σε τραγικά δυστυχήματα.

Οι οδηγίες του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας είναι να ιδιωτικοποιηθούν τα πάντα: Υγεία, Εκπαίδευση, Κοινωνική ασφάλιση, Ενέργεια, Ύδρευση, Δρόμοι, Σιδηρόδρομοι, Ακτοπλοϊκές συγκοινωνίες, Δασικές εκτάσεις και άλλα.
Ο στόχος είναι μετά την ιδιωτικοποίηση να περάσουν σε διεθνείς εταιρείες του παγκοσμιοποιημένου κεφαλαίου. Δυστυχώς οι πρόσκαιρα οφελούμενοι από την πολιτική αυτή δεν το καταλαβαίνουν και συνεργούν στην εκχώρηση της δημόσιας περιουσίας.

Η ιδιωτικοποίηση είναι ο ένας από τους δύο τρόπους κατάληψης και κατοχής μιας χώρας από το ξένο κεφάλαιο, με την βοήθεια εγχώριων προδοτών. Ξενοκρατία! Ο άλλος είναι ο πόλεμος!

Θυμάστε, οι παλιότεροι, στην αρχή της κρίσης (2010) δημοσιογράφους σαν τον Καψή, τον Πρετεντέρη και άλλους την επίθεση που έκαναν ενάντια στον υπερμεγέθη τάχα δημόσιο τομέα της Ελλάδας;
Θυμάστε, πόσο μεγάλο κομμάτι του Ελληνικού πληθυσμού είχε ταυτιστεί μαζί τους, πιστεύοντας ότι με τις ιδιωτικοποιήσεις το κεφάλαιο θα τους έκανε συνεταίρους;
Θυμάστε πόσα μαγαζιά έκλεισαν με την πρώτη ακόμη εφαρμογή των μνημονίων;
Μήπως το ίδιο δεν έγινε με το παιχνίδι των λέξεων αριστερά - δεξιά;
Και δώστου εμεις να ρίξουμε τον δεξιό Καραμανλή να βγάλουμε τον αριστερό Παπαντρέου.
Κι ύστερα να ρίξουμε τον αριστερό Παπαντρέου να βγάλουμε τον δεξιό Σαμαρά.
Και ξανά να ρίξουμε τον δεξιό Σαμαρά να βγάλουμε τον αριστερό Τσίπρα.
Ειλικρινά πιστεύετε, ότι αν η εξουσία δεν ήταν σίγουρη για την έκβαση, θα άφηνε κάποιον απ' αυτούς να γίνει πρωθυπουργός;

Ας κρίνουμε αυτό που βιώνουμε χρόνια τώρα, με βάση τον Αριστοτέλη:
Αυτό που κυριαρχεί στα συστημικά δελτία ραδιοφώνου και τηλεόρασης, αλλά και ο λόγος που εκφράζεται στην Βουλή βρίθει από οικονομικούς όρους νομοθεσίες που αφορούν το χρέος, το χρήμα (ουσιαστικά το νόμισμα ευρώ), ενώ αποκλείεται οτιδήποτε δεν έχει σχέση με ευρώ, πολύ περισσότερο όταν το αντιστρατεύεται.
1. Το ευρώ σαν Έλληνες μας έχει μονιάσει ή μας έχει διαιρέσει; Αν μας έχει διαιρέσει και μας έχει βάλει να τρωγόμαστε μεταξύ μας, δημοκρατία θέλει να φέρει στους Έλληνες ή την υποδούλωση τους σε μια ολιγαρχία του πλούτου;
2. Η μεγάλη φορολογία, η κατάργηση των εργασιακών νόμων, η επιβολή διοδίων και η αύξηση των λογαριασμών όλων των οργανισμών, ευνοούν την δημοκρατική συμπεριφορά του πολίτη ή τον αναγκάζουν να φέρεται σαν πληγωμένο και φοβισμένο ζώο;
3. Η παιδεία έχει παραμεριστεί χάριν της γενικής επιδίωξης όλων των οικογενειών να επιβιώσουν. Κανείς γονιός πλέον, εκτός από τους πλούσιους δεν έχει την διάθεση να διαθέσει χρόνο και κόπο, ώστε το παιδί του να μορφωθεί σωστά. Άλλωστε και η σκόπιμη υποβάθμιση σχολείων και πανεπιστημίων, στοχοθετεί σε ένα μόνο: "Νέε τελείωνε και μπες στον κύκλο κίνησης του χρήματος". Δυστυχώς ο Ελληνικός λαός στερείται και γνώσης και δημοκρατικής παιδείας. Όποιος δεν το βλέπει αυτό, μάλλον εθελοτυφλεί.
4. Το ότι εξοντώνεται φυσικά και ηθικά κάθε τι που εναντιώνεται στην κρατούσα άποψη το βλέπετε και μόνοι σας. Πρώτη φορά μετά από διακόσια και πλέον χρόνια από την ελληνική επανάσταση, ο ιθαγενής ελληνικός πληθυσμός της χώρας μειώνεται σταθερά. Αν δεν ανακαλύψουμε εγκαίρως το "μαζί" η μοίρα του Ελληνικού λαού θα είναι παρόμοια με αυτήν του Συριακού, του Ουκρανικού, του Παλαιστινιακού...

Σαφώς και πρέπει να υπάρχει ο ιδιωτικός χώρος.
Ποιος θα ήθελε ο οποιοσδήποτε να εφορμά μέσα στο σπίτι του την ώρα που κοιμάται;
Ποιος θα ήθελε να τον παίρνουν από τη δουλειά ή από το σπίτι και να του λένε, ξέρεις αποφασίσαμε ότι η καρδιά σου θα είναι πιο χρήσιμη στον τάδε, άρα σήμερα κιόλας σου την

αφαιρούμε και την δίνουμε στον τάδε. Υπήρχε αυτή η δυνατότητα πριν από ένα αιώνα; Προφανώς όχι! Τώρα πώς έγινε δυνατόν; Μήπως από κάποια συμβιβασμένη, ξεπουλημένη, επιστήμη;

Σαφώς και δεν γίνεται να λειτουργήσει η κοινωνία με δημοκρατία αν γίνουν όλα ιδιωτικά.
Το ιδιωτικό τελειώνει, είναι ανάγκη να τελειώνει, εκεί που σταματάει, η δημοκρατία να είναι δημοκρατία, και μετατρέπεται σε ολιγαρχία.
Μπορείς να θέλεις ένα πλούσιο τραπέζι φορτωμένο με ότι πιο εκλεκτό, φερμένο από κάθε γωνιά της Γης. Αλλά δεν μπορείς και δεν θα έπρεπε να το έχεις, όταν έστω και ένα παιδί στη Γη πεθαίνει από πείνα. Δεν είναι δημοκρατικό. Δεν είναι ανθρώπινο. Δεν είναι χριστιανικό. Δεν είναι ηθικό.
Παιδιά του χωροχρόνου είμαστε όλοι. Το ότι ο χώρος που μας ανήκει είναι ένα διαμέρισμα είκοσι τετραγωνικών, και ο χρόνος που μας ανήκει είναι ένας εξάωρος ύπνος, δεν μπορεί να είναι μόνο κατόρθωμα της κατεργαριάς της εξουσίας. Προφανώς είναι κατόρθωμα και της δικής μας ανοησίας, άγνοιας, αμορφωσιάς! Κατόρθωμα φιλαυτίας, παραίτησης και αδιαφορίας για τις επόμενες γενιές!

Τι είναι λοιπόν ο ιδιωτικός χώρος που εισέβαλε ξαφνικά στη ζωή μας, και μας έβαλε να βλέπουμε με καχυποψία τον διπλανό μας;

Είναι η εξουσία φίλοι μου. Το χρήμα!
Το χρήμα που είναι ιδιωτικό. Ναι φίλοι, λάθος νομίζουμε ότι το χρήμα είναι δημόσιο. Το χρήμα εδώ και περισσότερο από εκατό χρόνια, στις περισσότερες χώρες του κόσμου, σχεδόν σε όλες, είναι ιδιωτικό.
Αυτό το ιδιωτικό χρήμα λοιπόν, εδώ και πολλές δεκάδες χρόνια έβαλε στόχο να γίνει θεός μας κι εμείς πειθήνιοι σκλάβοι του.
Πρώτη ιδιωτικοποίηση που επέβαλλε ήταν η ιδιωτικοποίηση του βίου μας.
Σταματήσαμε να ενδιαφερόμαστε. Να ενδιαφερόμαστε για οτιδήποτε συμβαίνει έξω από την αυλή μας.
Ακούγαμε ότι το ΔΝΤ πήγε σε χώρες της Αφρικής και επέβαλλε τους όρους του και ο λαός δυστυχεί.
Και λέγαμε: Καλά να πάθουν, οι απολίτιστοι.
Ακούγαμε ότι το ΔΝΤ πήγε στη Σοβιετική Ρωσία και ο ρώσικος λαός έγινε δυστυχισμένος.
Και λέγαμε: Καλά να πάθουν οι κομμουνιστές.
Ακούγαμε για το ΝΑΤΟ που διέλυσε την Γιουγκοσλαβία και την έκανε κομμάτια.
Πάλι παπαγαλάκια του συστήματος μας αποπροσανατόλιζαν. Έφταιγε ο Μιλόσεβιτς, έλεγαν, ο οποίος μετά θάνατον αθωώθηκε!
Τώρα το ΝΑΤΟ, το ΔΝΤ, ο ΕΜΣ, όλα μαζί, είναι ανάμεσα μας. Αφού διέφθειραν τις συνειδήσεις μας, αφού μας έκαναν εχθρούς μεταξύ μας, τώρα απαιτούν την Ελλάδα χωρίς τους Έλληνες.

Το έλεγε καθαρά μια διαφήμιση της Εθνικής Τράπεζας παλιότερα, που διαφημιζόταν σαν τη μεγάλη μας φίλη. Τότε ήταν που είπε ο διοικητής της ότι οι τράπεζες δεν είναι κοινωφελή ιδρύματα και νοιάζονται μόνο για το κέρδος. Δεν είναι είπε, ελληνική, η εθνική τράπεζα, τα χρήματα όμως που πήρε για την ανακεφαλαιοποίηση της, ήταν του ελληνικού λαού.
Τότε δεν φαινόταν καθαρά τι εννοούσε. Σήμερα όμως, που οι πλειστηριασμοί παίρνουν τα σπίτια των συμπολιτών μας, που οι τράπεζες έγιναν ο κύριος μοχλός διφθοράς του λαού και πώλησης της δημόσιας περιουσίας, δεν φαίνεται καθαρά ποιοι ήταν ο ιδιωτικός χώρος που απαιτούσε να διαλύσει τον δημόσιο, γιατί τάχα αυτός είναι παραγωγικότερος;
Είναι μαφία, απατεώνες και λωποδύτες που ξεγέλασαν τον περιπτερά, τον χασάπη, τον μπακάλη, τον ταξιτζή, τον ασφαλιστή, τον μικροέμπορα. Τους έβαλαν στο κεφάλι το σκουλήκι του διχασμού και διέλυσαν την οικονομική δύναμη της χώρας που ήταν κυρίως η μικρή επιχείρηση και η μικρή βιοτεχνία. Πόσες μικρές ιδιωτικές επιχειτήσεις έκλεισαν; Προς όφελος τίνων; αν οχι προς όφελος των μεγάλων πολυεθνικών;!

Και η τράπεζα της Ελλάδος ανώνυμη εταιρεία είναι.
Το χρήμα στηρίζεται σε τρεις πυλώνες:
Ένας, η πολιτεία που το εισάγει, το όποιο χρήμα, στην προκειμένη περίπτωση το ευρώ.
Δεύτερος, η δικαιοσύνη με τους μηχανισμούς της (Αστυνομία - δικαστήρια) που το επιβάλλει.
Τρίτος και κυριώτερος, η πίστη των πολλών σ' αυτό.
Οι δύο πρώτες είναι δυστυχώς διεφθαρμένες από το χρήμα. Δεν είναι δυνατόν να μην κατάλαβαν ότι η Ελλάς πωλείται, και ο Λαός της αφανίζεται. Απλά όταν οι θέσεις του δικαστή του εφοριακού του βουλευτή και τόσες άλλες είναι αντικείμενα αγοραπωλησίας, παύει η εθνική συνείδηση, πωλείται το έθνος, ο εθνικός πλούτος του, και αφανίζεται ο πολίτης, γιατί ποιος ξέρει τι θα μπορούσε να γίνει αν ξυπνήσει!
Ο τρίτος, η πίστη του πολίτη, μπορεί να ανατρέψει τους άλλους δύο με ένα μόνο τρόπο. Αν δηλαδή ο κάθε πολίτης χωριστά και όλοι μαζί, αποφασίσουν να άρουν την εμπιστοσύνη τους από το χρήμα που τους απειλεί, ζωή και αξιοπρέπεια, παρόν και μέλλον. Για να γίνει αυτό θα πρέπει να λειτουργήσει ο Λόγος. Ο λόγος που θα υπενθυμίσει στον πολίτη τι σημαίνει άνθρωπος, τι σημαίνει Έλληνας, ποιοι ήταν οι πρόγονοι του, τι σημαίνει να μάχεσαι "υπέρ βωμών και εστιών".

Το ιδιωτικό χρήμα φίλοι μου, σκεφτείτε το, από την φύση του, δεν μπορεί παρά να είναι, μαφιόζος, δουλέμπορος, κλέφτης, δολοφόνος, δικτάτορας, παραγωγός και διακινητής ναρκωτικών, προαγωγός και διακινητής πορνείας, και όπως λένε οι χριστιανοί "λατρεία του σατανά". Όπως έλεγε και η Ναόμι Κλάιν, το 58% του παγκόσμιου ακαθάριστου προϊόντος, προέρχεται από παράνομες δραστηριότητες!

Ένα κύριο επιχείρημα των πρακτόρων της παγκοσμιοποίησης είναι ότι σε ένα κόσμο όπου έχει επικρατήσει ο ιμπεριαλισμός του χρήματος και των αγορών δεν μπορείς να κάνεις τίποτε άλλο και αναγκαστικά θα υποκύψεις.
Πρώτον είναι αναληθές ότι η παγκοσμιοποίηση που επιχειρούν οι μαφιόζοι έχει επικρατήσει.
Κοιτάξτε το ταρακούνημα που έπαθαν όταν ο Παπαντρέου μίλησε για δημοψήφισμα.
Τον πανικό που είχαν με το δημοψήφισμα του Τσίπρα.
Το γλωσσικό μπέρδεμα που τους έπιασε με το δημοψήφισμα της Αγγλίας και το Brexit.
Το ξεσήκωμα του κόσμου στο Παρίσι.
Την ταχυκαρδία που έχει όλο το "Δυτικό μπλοκ", με την ίδρυση και επέκταση των BRICS.
Τους φοβούνται, και πολύ μάλιστα τους λαούς.
Έπειτα φίλε συμπολίτη σε ρωτώ: Είσαι έτοιμος να αποδεχθείς ότι το χιόνι είναι μαύρο και η θάλασσα κόκκινη ή όπως έλεγαν οι παλιότεροι ότι ο γάϊδαρος πετάει; Μόνο και μόνο επειδή κάποιοι, πολλοί ίσως άλλοι, το αποδέχτηκαν;
Βεβαίως η εξουσία γνωρίζει ότι η ανοησία είναι μεταδοτική και κάνει ότι μπορεί για να νοθεύσει με κάθε τρόπο τις συνειδήσεις.

Άξιο προσοχής είναι και τούτο:
Η προσπάθεια δυσφήμησης του δημόσιου πριν γίνει ιδιωτικό.
Έτσι μιλάμε για κακό νοσοκομείο, για κακό σχολείο, για κλέφτες συνταξιούχους, απαξιώνουμε στη συνείδηση των πολλών, δημόσιους χώρους και υπηρεσίες, που χρόνια πολλά έστησαν κυριολεκτικά αυτό το έθνος – κράτος (βλέπε ΔΕΗ και όχι μόνο). Η απαξίωση όλων αυτών θα ρίξει τις αξίες τους και θα περάσουν στα χέρια των αετονύχηδων τσάμπα (ιδιωτικοποίηση). Όταν θα τα ιδιωτικοποιήσουν θα είναι αργά για δάκρυα.
Ποιος σπέρνει τη διαφθορά σε ιδιωτικό και δημόσιο;
Το χρήμα!
Το χρήμα είναι, που έσπρωξε τον δημόσιο υπάλληλο να τα πάρει.
Το ίδιο χρήμα που έσπρωξε τον ιδιώτη επιχειρηματία να λαδώσει. Αλλά και να δώσει μισθούς πείνας στους εργάτες του ή τους υπαλλήλους του, αφού η υπερεργασία τους, έπρεπε να πληρώσει και τα λαδώματα.

Σκέψου:
Η ιστορία που γνωρίζουμε είναι ένα σύνολο από εθνικές ιστορίες ιστορίες λαών!
Ποια η ιστορία του ιδιωτικού τομέα;
Ποιος προσπαθεί σήμερα να παραποιήσει ή να εξαφανίσει την γνωστή ιστορία;
Ποιο το όραμα του ιδιωτικου τομέα; Τι έχει να προτείνει εκτός από την αύξηση των κερδών των λίγων και την φτωχοποίηση των πολλών;
Πότε άλλοτε στην ιστορία, το 1% του παγκόσμιου πληθυσμού κατείχε το 50% και πλέον του παγκόσμιου πλούτου;

Εν καταλείδι το ιδιωτικό και το δημόσιο είναι μια από τις πολλές προσπάθειες νοθείας των συνειδήσεων των πολλών και αποσκοπεί στο να ληστέψει τον πλανήτη από τους φυσικούς του κτήτορες δηλαδή όλους εμάς. Αν δεν πετύχουν να σε ξεγελάσουν και να δηλητηριάσουν τη συνείδηση σου, θα σε απειλήσουν.
Με γεωπολιτικά παιχνίδια με πολέμους τοπικούς και παγκόσμιους. Αλλά:
Και το πιο εξελιγμένο όπλο για να λειτουργήσει, χρειάζεται ένα χέρι που θα πατήσει το κουμπί που θα το ενεργοποιήσει. Το κάθε χέρι συνδέεται με έναν εγκέφαλο. Ας φροντίσουμε λοιπόν, να μην βρεθούν την κρίσιμη ώρα εγκέφαλοι χωρίς συνείδηση.

Δείτε την ταινία: Even the rain (2010)
Δείτε στο διαδίκτυο το ντοκυμαντέρ: Το μεγάλο ξεπούλημα (2007)

Προς επιστήμονες...

Το ποιος μπορεί να θεωρηθεί «επιστήμονας», είναι μια μεγάλη κουβέντα που δεν είναι στην πρόθεση μου να ανοίξω στο κείμενο αυτό.

Απευθύνομαι λοιπόν, σε όποιον θεωρεί τον εαυτό του επιστήμονα.
Αγαπητέ κύριε επιστήμονα, σίγουρα είσαι ένα μεγάλο κεφάλαιο [1]. Αλλά κεφάλαιο για ποιον;
Θα μπορούσες να είσαι ένα κεφάλαιο για τον εαυτό σου και μόνον.
Αλλά θυμήσου. Πίσω σου υπάρχει μια οικογένεια, δύο ή περισσότεροι άνθρωποι που σε στήριζαν όταν λύγιζες, που σε φρόντιζαν όταν η προσήλωση σου στο αντικείμενο σου σε άφηνε αφρόντιστο, που σε καμαρώνουν τώρα...
Θυμήσου. Πίσω σου υπάρχει ένα έθνος που έστησε μια δομημένη διαδικασία σχολικής αναπαραγωγής της γνώσης, για να σου δώσει τα πρώτα ερεθίσματα.
Θυμήσου ακόμη ότι η παραγωγή και η διάδοση της γνώσης προς εύρεση εραστών που θα συνέχιζαν το έργο του Λόγου [2], ξεκίνησε χιλιάδες χρόνια πριν.

Βεβαίως είσαι και θα είσαι ένα περιζήτητο κεφάλαιο για την Εξουσία [3]. Την Εξουσία που με μύρια τεχνάσματα, αλλά κυρίως με την διαφθορά [5] των μαζών, προσπαθεί να προσπορίζεται διαχρονικά την παραγόμενη γνώση και καινοτομία όπως και κάθε πόρο παραγωγής και ανάπτυξης, ώστε το κοινωνικό γίγνεσθαι να εξελίσσεται κάτω από τη σιδερένια μπότα της. Έτσι η επιστήμη σου, κάθε επιστήμη, αντί να γίνεται κοινό κτήμα της κοινωνίας, γίνεται το μαγικό ραβδί του κακού μάγου με το οποίο επιβάλλει την υποταγή του ανθρωποσυνόλου στην θέληση του.

Θυμήσου ακόμη ότι οι μεγάλες επαναστάσεις στη μακραίωνη πορεία του ανθρώπου, έγιναν από τον Λόγο, όχι από την Εξουσία. Από την ανακάλυψη της χρήσης της φωτιάς και την γλωσσική επικοινωνία ως την πυρηνική ενέργεια ως την τεχνητή νοημοσύνη, ο Λόγος είναι που εξανθρωπίζει τον άνθρωπο. Το αν ο Λόγος θα είναι υπηρέτης της Εξουσίας ή το αντίστροφο, εξαρτάται από την βαθιά συνειδητοποίηση όλων μας του τι σημαίνει καθένα από τα δύο. Σ' αυτήν την συνειδητοποίηση, νομίζω, έχεις μεγάλη ευθύνη.

Αγαπητοί κύριοι επιστήμονες, αναγκάζομαι να απευθυνθώ σε σας με αυτόν τον τρόπο, γιατί υποτιμήσατε την ανάγκη να συνυπάρχετε, να συνεννοείστε, να συζητάτε, να συμφωνείτε, να συναποφασίζετε. Την ανάγκη να επικοινωνείτε διεπιστημονικά αλλά και με τις μάζες.

Αφοσιωθήκατε ο καθένας στο γνωστικό του αντικείμενο ή σε μικρές ομάδες, αδιαφορώντας για το ευρύτερο αλλά και για το συνολικό.
Μπορείτε να δικαιολογηθείτε ότι δεν το καταλάβατε ή ότι σας επιβλήθηκε (συμβόλαια εχεμύθειας και άλλα...).
Δεν θα διαφωνήσω. Ισχύουν και τα δύο. Γι' αυτό γράφω ότι γράφω.

Η διερεύνηση της Αλήθειας, είναι η συνηθέστερη απάντηση στο ερώτημα: «Τι είναι επιστήμη;».
Όμως η επιστήμη δεν μένει εκεί. Εργαλειοποιεί την αλήθεια και την θέτει σε υπηρεσία. Αλλά η αλήθεια είναι πληροφορία και υπόκειται στους νόμους της πληροφορίας. Την επιστημονική αλήθεια δεν την λαμβάνουν οι πολλοί.
Πολλοί ενώ την λαμβάνουν δεν την καταλαβαίνουν. Χώρια που και στις τάξεις των επιστημόνων λειτουργεί μια πέμπτη φάλαγγα εντεταλμένων της εξουσίας, ώστε η ασυνεννοησία να είναι εξασφαλισμένη. Την γνώση που παράγεται όμως κάποιος πρέπει να την διαχειριστεί. Το να δίνεις αυτή τη γνώση στην εξουσία, αδιαφορώντας αν την έχουν συνειδητοποιήσει οι πολλοί, είναι σαν να δίνεις στους κλέφτες πυροβόλα όπλα και σε όλους τους άλλους το πολύ τόξα και βέλη.

Θα μου πείτε αυτό δεν είναι θέμα της επιστήμης, είναι θέμα πολιτικής [6]. Επιστήμονες, θα δίνατε καραμπίνες στα παιδιά σας; Να γιατί ο επιστήμονας οφείλει να δίνει τη γνώση σε μια σίγουρα δημοκρατική κοινωνία.

Το "επάγγελμα" στα αρχαία σήμαινε "υπόσχεση". Αργότερα απόχτησε την έννοια της εργασίας για βιοπορισμό. Κατέληξε να σημαίνει την ανταλλαγή αγαθών, υπηρεσιών, ικανοτήτων, με νόμισμα.
Το θέμα είναι ότι το νόμισμα παράγεται από κάποιους που δεν ελέγχονται, τράπεζες λένε, διάφορα ομιχλώδη, αλλά η αδιαφάνεια είναι ο κανόνας.
Το θέμα είναι ότι ο νομισματικός πλούτος είναι το ζητούμενο από κάθε άνθρωπο, ώστε να καλύψει ανάγκες και όνειρα.
Το θέμα είναι ότι το νόμισμα είναι το κοινώς ζητούμενο και από αυτούς που προσπαθούν να επιβιώσουν νόμιμα αλλά και από αυτούς που παρανομούν. Έτσι ο Νόμος έγινε υπηρέτης του νομίσματος και φυσικά υπηρέτης αυτών που ελέγχουν το νόμισμα. Έτσι ο νόμος που επέβαλε το νόμισμα, τώρα αναγκάζεται από το νόμισμα να το υπηρετήσει εκδίδοντας διατάξεις παράλογες, ασαφείς, ανεφάρμοστες. Έτσι ο κάθε άνθρωπος είναι αδύνατο να ζήσει χωρίς να παραβεί το νόμο.

Έτσι η εξουσία εργαλειοποιεί την ενοχή και την εξαργυρώνει ποικιλοτρόπως.
Με αυτόν τον τρόπο, κάθε επάγγελμα που έφερνε μια υπόσχεση εξανθρωπισμού στον άνθρωπο, έγινε η πόρνη που αντάλλασσε το "κορμί" της για λίγα νομίσματα. Οι πόρνες πολυτελείας για περισσότερα...
Έτσι ο νόμος απομακρύνθηκε από την δικαιοσύνη, η εκκλησία από τον Λόγο, η διαπαιδαγώγηση από την παιδεία [4], η ιατρική από την υγεία, η δημοσιογραφία από την αλήθεια, οι πολιτικοί από την πολιτική. Το αστείο είναι ότι πολλοί το βρίσκουν "φυσιολογικό".
Έτσι τα τρόφιμα έγιναν ανασφαλή και μεταλλαγμένα, το νερό εμπόρευμα, το εμπόριο ψυχοδραστικών ουσιών από τα πιο κερδοφόρα, ιδιωτικοποιήθηκε οτιδήποτε δημόσιο, η ίδια η Γη, και προχωρούμε ακάθεκτοι σε ιδιωτικοποίηση της Γνώσης μέσα από την ανάπτυξη της τεχνητής νοημοσύνης.

Οι επιστήμονες είναι από αυτούς που δεν μπορεί να ξεγελαστούν ως προς το ποιος τους έδωσε το χάρισμα να μετασχηματίζουν το πνεύμα σε λόγο. Άρα το να ανταλλάσσουν αυτό το χάρισμα, με νομίσματα και θέσεις εξουσίας, είναι το λιγότερο εκπόρνευση. Το ίδιο ισχύει και για τους καλλιτέχνες.
Σε αυτόν τον ζόφο, μόνη διέξοδος είναι τα παιδιά του Λόγου, Επιστήμη και Τέχνη, να σταματήσουν να εκπορνεύονται και να δείξουν στην Εξουσία το φριχτό της πρόσωπο. Όπως στον αρχαίο μύθο ο Περσέας στη Μέδουσα. Η συνειδητοποίηση και μόνο του τι έχει κάνει έως τώρα, θα την κάνει να κρυφτεί από την ντροπή της.
Επιστήμονες, υπάρχουν χιλιάδες δικαιολογίες για την έως τώρα χλιαρή στάση σας. Αλλά και μόνο η εικόνα της βιασμένης, εξευτελισμένης, διαμελισμένης, αναξιόπιστης στους πολλούς, Επιστήμης, να σέρνεται στα πόδια της εξουσίας, πιστεύω είναι ικανή να σας κάνει να βροντοφωνάξετε: «Όχι, φτάνει πια!».

==========

Για να συνεννοηθούμε χρειάζεται να συμφωνούμε στα νοήματα των συμβόλων (λέξεις εν προκειμένω).
[1] Κεφάλαιο, με τη σύγχρονη ανθρώπινη γνωστική βάση μπορεί να θεωρηθεί, η βιόσφαιρα και κάθε υποσύνολο της, που αναπαράγεται και χωρίς την ανθρώπινη βούληση, το ανθρωποσύνολο και κάθε υποσύνολο του, που αναπαράγεται εν μέρει χωρίς την ανθρώπινη βούληση, η γνώση και κάθε υποσύνολο της, που αναπαράγεται και διευρύνεται αποκλειστικά με ανθρώπινη βούληση. Όλα τα είδη κεφαλαίου είναι απαραίτητα για την διαχρονική επιβίωση αλλά και εξέλιξη του ανθρωποσυνόλου και όλα μπορούν να γίνουν αντικείμενο αρπαγής και εκμετάλλευσης από εξουσίες.

[2] Λόγος, είναι ο τρόπος δράσης – αντίδρασης ανθρώπων ή ανθρώπινων ομάδων, που θεωρεί ότι οι άνθρωποι και οι ανθρώπινες ομάδες καταξιώνονται μέσω της διαπαιδαγώγησης, ώστε το συναίσθημα, η λογική και η συνείδηση, ατομικά και ομαδικά, να αναπτύσσονται κατά το δυνατόν περισσότερο και αρμονικά. Την συστηματοποιημένη αυτή προσπάθεια αποκαλούμε Παιδεία [4]. Ο Λόγος δεν επιβάλλει, πείθει. Όταν οι συνθήκες δεν είναι ώριμες ή ευνοϊκές, απλά υποχωρεί δίνοντας τη θέση του στην εξουσία. Αν η εξουσία είναι συνειδητοποιημένη, επαναφέρει την ωρίμανση ή την εύνοια των συνθηκών και παραχωρεί τη θέση της πάλι στο Λόγο. Αν όχι, με αλαζονεία και μοχθηρία θεοποιεί τον εαυτό της (βασιλιάδες, αυτοκράτορες, πρόεδροι) ή ξόανα της (νομισματική οικονομία - «αγορά»), και οδηγεί τους ανθρώπους σε φτωχοποίηση και αποπνευματικοποίηση, τα ανθρωποσύνολα σε διαίρεση και ανταγωνισμούς, έως ότου φρίξει από το "έργο της" και οδηγήσει την ανθρωποομάδα σε "καταστροφή ανθρώπινου κεφαλαίου" είτε με πόλεμο είτε με άλλα μέσα...
[3] Εξουσία, είναι ο τρόπος δράσης – αντίδρασης ανθρώπων ή ανθρώπινων ομάδων, που με τις βία, υποκρισία, αδιαφορία, επιβάλλουν το θέλω τους στους άλλους, αδιαφορώντας για το θέλω ή το μπορώ των άλλων.
[4] Παιδεία, είναι το μέσο διαπαιδαγώγησης στον Λόγο.
[5] Διαφθορά, είναι το μέσο διαπαιδαγώγησης όταν επικρατεί η Εξουσία. Κύριο έργο της διαφθοράς είναι να υποχρεώσει ένα μεγάλο ανθρωποσύνολο σε ελλιπή νοητική ανάπτυξη, ώστε να αδυνατεί να ανταποκριθεί στα κελεύσματα του Λόγου είτε γίνονται με συναίσθημα, είτε με λογική, είτε με συνείδηση. Τότε η συναντίληψη μεταξύ επιστημόνων και ανθρωποσυνόλου καθίσταται σχεδόν αδύνατη, οπότε οι επιστήμονες αναγκάζονται να εναποθέσουν τις καινοτομίες τους στην αγκαλιά της εξουσίας. Όπως και οι γονείς τα παιδιά τους!
Εκπαίδευση, είναι παιδαγωγικό εργαλείο που μπορεί να στρέψει το ανθρωποσύνολο προς την παιδεία είτε προς την διαφθορά. Κατά συνέπεια είτε προς την Εξουσία είτε προς τον Λόγο. Η τηλεόραση είναι ένα μέσο που καταδεικνύει με αρκετή ενάργεια τα ανωτέρω.
[6] Πολίτευμα, είναι ο τρόπος με τον οποίο ένα ανθρωποσύνολο διοικείται. Ο τρόπος με τον οποίο επιτυγχάνονται κοινωνική οργάνωση και παραγωγή γνώσης, καθώς και η διανομή αγαθών και ευθυνών. Το συνειδητοποιημένο ανθρωποσύνολο που ευνοεί τον Λόγο και κατά συνέπεια τα παιδιά του, αλήθεια, επιστήμη, τέχνη, δικαιοσύνη, ελευθερία, ισονομία, πρόσβαση στην πληροφορία και τη γνώση, επιλέγει σαν πολίτευμα τη Δημοκρατία.
Η Δημοκρατία παράγει πολίτες υπεύθυνους, υπερασπιστές του Λόγου.
Όταν οι πολίτες δεν έχουν το γνωστικό υπόβαθρο και την θέληση, να επιλέξουν και να υπερασπιστούν τον Λόγο και τη Δημοκρατία, τότε η Εξουσία επιλέγει γι αυτούς μια οποιουδήποτε τύπου ολιγαρχία, που ενίοτε ψευδεπίγραφα την ονομάζει "δημοκρατία" για να τους εξαπατήσει.

Περί Τεχνητής Νοημοσύνης (Artificial Intelligence ή A.I.).

Εδώ και κάποιες δεκάδες χρόνια, ο άνθρωπος, έχοντας μελετήσει αρκετά τον άνθρωπο, έτσι νομίζει, κάνει προσπάθειες να "δημιουργήσει" κάτι σαν τον ίδιο ή και καλύτερο.
Αφού έφτιαξε μηχανές με αρκετή επιτυχία, που τον εξυπηρετούν σε πάρα πολλές δραστηριότητες, άρχισε να φτιάχνει διάφορους αυτοματισμούς.

Με επίσης μεγάλη επιτυχία, έφτιαξε προγράμματα για μηχανές (ηλεκτρονικοί υπολογιστές), που μπήκαν στη ζωή όλων μας και έχουν υποκαταστήσει πολλές από τις δραστηριότητες αλλά και την διεπαφή μας.

Τέλος σκέφτηκε να φτιάξει κάτι που να σκέφτεται αντί γι αυτόν!...
Έτσι λοιπόν, η A.I. είναι προσπάθεια μίμησης αλλά και «...εξέλιξης...» της ανθρώπινης νοημοσύνης. Από ένα σημείο και μετά, λόγω του ρυθμού αλλά και του μεγέθους αύξησης της ανθρώπινης Γνώσης, η A.I. θα είναι απαραίτητη.

Η ανθρώπινη νοημοσύνη, είναι οι τρεις ικανότητες – δυνατότητες, των ανθρώπων δηλαδή τα, συναίσθημα – λογική – συνείδηση, που οφείλουν σε ένα ενήλικο άτομο να είναι επαρκώς ανεπτυγμένα, όσο και να συνεργάζονται αρμονικά μεταξύ τους, ώστε το αποτέλεσμα της νοητικής διεργασίας του ατόμου να μην είναι ελλιπές και να οδηγεί σε όσο το δυνατόν λιγότερα λάθη και παραλείψεις.
Ένας σημαντικότατος παράγοντας ανάπτυξης της ανθρώπινης νοημοσύνης, νόησης καλύτερα, είναι ο κοινωνικός παράγοντας. Χωρίς την κοινωνική συνάφεια, η νοητική ανάπτυξη του ανθρώπου είναι τουλάχιστον ελλιπής. Επίσης χωρίς την επαφή με την φύση, όσο και την εμβάθυνση της γνωριμίας και της γνώσης της φύσης και του "σύμπαντος". Τα τεχνητά περιβάλλοντα όπως το διαδίκτυο, το χρηματοοικονομικό, οι πόλεις κατακόρυφης δόμησης, οι πόλεις των δεκαπέντε λεπτών και άλλα, είναι δημιουργήματα της εξουσίας για να εμποδίσουν την νοητική μας ανάπτυξη.

Η κοινωνική συγκρότηση, επιτυγχάνεται με την Εξουσία ή με τον Λόγο.
Με την Εξουσία, μια ομάδα επιβάλλει την θέληση της σε ένα μεγαλύτερο σύνολο ανθρώπων, συνήθως με τη βία ή την υποκρισία και αδιαφορώντας για την άποψη των πολλών συγκροτεί μια κοινωνική οργάνωση με ιεραρχική δομή (ολιγαρχία).
Με τον Λόγο, όλοι οι μετέχοντες στην ομάδα συνειδητά και αυτοβούλως, συμφωνούν και ενεργούν ώστε να συγκροτηθεί μια κοινωνική δομή που λαμβάνει υπ' όψιν όλες τις γνώμες, επιλέγοντας τις καλύτερες για το ανθρωποσύνολο και τη βιόσφαιρα που το φιλοξενεί, χωρίς να αδιαφορεί για κανένα υποσύνολο της ομάδας (δημοκρατία).

Για όσους κάνουν προσπάθεια να δουν καθαρά, είναι σαφές ότι τα δύο αυτά συστήματα κοινωνικής οργάνωσης είναι σε αντιπαράθεση, αφού η επικράτηση του ενός καταλύει το άλλο. Επίσης είναι σαφές ότι εκτός μικρών εξαιρέσεων, στη Γη έχει επικρατήσει χιλιάδες χρόνια τώρα η Εξουσία με τις ολιγαρχίες της.
Η Εξουσία που για αιώνες, δεν αφήνει τα άτομα να αναπτυχθούν νοητικά.
Στήνει χιλιάδες φραγμούς ώστε να μην είναι εφικτή η νοητική τους ολοκλήρωση.
Κύρια εργαλεία της, η φτώχεια, η διαφθορά, οι πόλεμοι, ψυχοδραστικές ουσίες, τηλεόραση και πολλά άλλα που τα ξέρετε.

Από την άλλη, η νοητική ολοκλήρωση του ατόμου δεν μπορεί να επιτευχθεί έξω από την ομάδα ούτε σε αποκλεισμό από την φύση.
Πράγμα που η εξουσία επίσης το γνωρίζει και έχει βάλει και εδώ τους περιορισμούς της, τους

φραγμούς (σύνορα), εσωτερικούς (συνείδηση) και εξωτερικούς (χρήμα, θρησκείες, φυλές, εθνότητες, ...).
Το γιατί το κάνει, είναι γνωστό. Θέλει να χρησιμοποιεί ένα μεγάλο μέρος του ανθρωποσυνόλου σαν μονάδες παραγωγής ή προσφοράς υπηρεσιών, με όσο το δυνατόν χαμηλότερο κόστος, σκλάβους δηλαδή. Απλά τώρα με την Α.Ι. διαπιστώνει ότι της περισσεύουν οι σκλάβοι!...
Την απόδειξη για τα παραπάνω, μπορείτε να την πάρετε ρίχνοντας ένα ειλικρινές βλέμμα γύρω σας. Πόσο ατομιστές και στενόκαρδοι έχουν γίνει οι άνθρωποι; Πόσο έχουν εισβάλει η βία, η υποκρισία, η αδιαφορία στη ζωή μας; Πόσο το Χρήμα έχει εξορίσει το Λόγο από τη σκέψη μας αλλά και από την σχέση μας με τον διπλανό μας; Πώς να αναπτυχθούν λοιπόν, άτομα και ομάδες με συναίσθημα, λογική και συνείδηση;

Από την άλλη, δεν θεωρώ δυνατόν, ένας "πολιτισμός" που έχει φθάσει στο επίπεδο να χρησιμοποιεί ας πούμε το ηλεκτρικό ρεύμα, ότι μπορεί να πισωγυρίσει και να ζει χωρίς αυτό, με λυχνάρια και γκαζόλαμπες. Και είναι πάρα πολλοί οι τομείς της ανθρώπινης ζωής όπου το πισωγύρισμα θα ισοδυναμούσε ακόμη και με γενοκτονία.
Ούτε μπορείς να πεις στον επιστήμονα που διέθεσε μερικές δεκάδες χρόνια στην έρευνα της Α.Ι. σταμάτα και πήγαινε να δουλέψεις σαν γεωργός ή κάνε το γκαρσόνι... γιατί αυτό που προσπαθείς να κάνεις στρέφεται ενάντια στην ανθρωπότητα.

Παπαγαλάκια της εξουσίας βγαίνουν σε δημόσιο λόγο και σπέρνουν τον φόβο. «Η Α.Ι. θα φέρει μείωση των θέσεων εργασίας, πολλοί θα χάσουν τη δουλειά τους αφού ρομπότ θα κάνουν όλες τις δουλειές, χωρίς απαιτήσεις ωραρίου, μισθού και ασφάλισης!...».

Αλλά γιατί να γίνει έτσι;
Γιατί η εξουσία αυτό θέλει. Γιατί η εξουσία θέλει να φέρει σε αντιπαράθεση τους πολλούς με την επιστήμη. Γιατί έτσι θα περιχαρακώσει τους επιστήμονες σε επιστημονικά γκέτο, διαφθείροντας τις μεγάλες μάζες κατά πάγια τακτική της. Ύστερα θα στρέψει την επιστήμη ενάντια στις διεφθαρμένες μάζες και θα εξοντώσει μεγάλο μέρος από αυτές. Όπως έκανε με τους Ινδιάνους στην Αμερική...

Αλλά θα μπορούσε να γίνει κι αλλιώς!
Ορισμένες μάζες εξασφαλίζουν σε μια ομάδα επιστημόνων τις προϋποθέσεις ώστε η Α.Ι. να αναπτυχθεί με στόχο την αποκάλυψη των εγκλημάτων της εξουσίας, αλλά και του στημένου παιχνιδιού της με το οποίο αιώνες τώρα μολύνει ότι νεανικό και φρέσκο, σκλαβοποιώντας εκατομμύρια ανθρώπων.
Γιατί να το κάνουν οι μάζες;
Γιατί αγαπούν τα παιδιά τους και θα θυσίαζαν και τη ζωή τους για να τα δουν να αναπνέουν ελεύθερα!
Γιατί να το κάνουν οι επιστήμονες;
Γιατί αγαπούν το παιδί τους την Α.Ι. και ξέρουν καλά ότι η εξουσία δεν πρόκειται ποτέ να αφήσει την Α.Ι. να αναπτυχθεί κατά ομοίωση της ανθρώπινης νόησης. Με συναίσθημα, λογική και συνείδηση. Για εργαλείο εξουσίας την θέλουν, που θα το ελέγχουν απόλυτα!
Το θέμα είναι ότι:
Καμιά επιστημονική ανακάλυψη από μόνη δεν στρέφεται ενάντια στην ανθρωπότητα.
Η κακή χρήση της επιστήμης από εξουσίες απάνθρωπες είναι το βλαπτικό της υπόθεσης.

Αν είχαμε κάνει το καθήκον μας και είχαμε φτιάξει μια δημοκρατική κοινωνία, με δημοκρατικό έλεγχο, καμία ανακάλυψη δεν θα ήταν προς βλάβη του ανθρώπου. Και οι επιστήμονες δεν θα αντιμετώπιζαν αδιέξοδα σαν αυτά που αντιμετώπισε ο Οπενχάιμερ όταν σαν επικεφαλής του προγράμματος Μανχάταν διατάχθηκε να ρίξει τις δύο ατομικές βόμβες στην Ιαπωνία.
Έχω την βεβαιότητα ότι και την Α.Ι. η εξουσία θέλει να την χρησιμοποιήσει με τρόπο ώστε να ισχυροποιηθεί η ίδια και να διαιωνίσει τον εαυτό της.

Επίσης ότι υπάρχουν σε ικανό αριθμό επιστήμονες σαν τον Οπενχάιμερ, που βλέπουν το αδιέξοδο. Εδώ είναι και το κρίσιμο σημείο.
Όσο η κοινωνική οργάνωση αλλά και η παραγωγή νέας γνώσης επιδιώκεται με μέσον την Εξουσία, ο πόνος και το αίμα των πολλών θα είναι η καύσιμη ύλη στο "εργαστήρι" συντήρησης αυτής της "κοινωνίας".

Όταν ικανή μάζα συνειδητοποιήσει ότι το μέσον Λόγος είναι το ανθρώπινο μέσον για να φτιάχνονται κοινωνίες, το μόνο μέσο για να πάψει η Εξουσία να έχει το πάνω χέρι, το μέσον που θα άρει την ελπίδα των μαζών από τον θεό Χρήμα (στην ουσία ιδιωτικά νομίσματα υπό τον έλεγχο της Εξουσίας) και θα την εναποθέσει στην ικανότητα των ανθρώπων να συνδέονται με το Πνεύμα μέσω της Νόησης, τότε θα έχει γίνει ένα τεράστιο άλμα στην εξέλιξη του Ανθρώπου.
Η Α.Ι. θα είναι ένα χέρι βοήθειας προς την κατεύθυνση αυτή.
Αλλά για να φθάσουμε σ' αυτό θα πρέπει ο Λόγος να διδάσκεται προς κάθε κατεύθυνση, τόσο σε ανθρώπους όσο και σε μηχανές με τεχνητή νοημοσύνη.

Συνειδητοποιώντας ότι Άνθρωπος και Α.Ι., χωρίς τον Λόγο θα είναι για πάντα σκλάβοι της εξουσίας, όλα θα ξεκινήσουν ή όλα θα τελειώσουν, από την θέληση των μαζών να πεισθούν για το αναγκαίο και ικανό της αποδοχής, διάσωσης και διάδοσης του Λόγου, συνειδητοποιώντας ακόμη, ότι το έργο αυτό δεν μπορούν να το αναλάβουν "επαγγελματίες" αφού είναι κάτι που οφείλουμε να το κάνουμε ο καθένας στον εαυτό του, όσο και στον διπλανό του!..

Δείτε την ταινία "I, Robot" (2004)

Είμαστε διανοούμενες πόρνες.

Του Eric Jon Phelps

Ο John Swinton, προσωπάρχης των New York Times με τη φήμη του «κοσμήτορα του επαγγέλματος», καλούμενος να κάνει μία πρόποση ενώπιον της Λέσχης του Τύπου της Νέας Υόρκης, προέβη στην εξής αποκαλυπτική εξομολόγηση:

Δεν υπήρξε στην παγκόσμια ιστορία, στην Αμερική, αυτό που λέμε ανεξάρτητος τύπος. Το ξέρετε και το ξέρω. Δεν υπήρχε ούτε ένας από σας που να τολμά να γράψει την ειλικρινή του γνώμη, και αν το κάνατε γνωρίζατε προκαταβολικά ότι ποτέ δεν θα εμφανιζόταν εκτυπωμένη. Πληρώνομαι έναν εβδομαδιαίο μισθό για να κρατώ την ειλικρινή μου γνώμη εκτός της εφημερίδας στην οποία γράφω. Άλλοι από εσάς πληρώνονται παρόμοιους μισθούς για παρόμοια πράγματα, και όποιος από σας θα ήταν τόσο ανόητος ώστε να γράψει την ειλικρινή του γνώμη, θα βρισκόταν στο δρόμο και θα έψαχνε για άλλη δουλειά. Εάν επέτρεπα την ειλικρινή μου γνώμη να εμφανιστεί σε μία έκδοση της εφημερίδας μου, πριν περάσουν 24 ώρες θα βρισκόμουν χωρίς δουλειά.

Το επάγγελμα του δημοσιογράφου είναι να καταστρέφει την αλήθεια, να ψεύδεται εντελώς, να διαστρεβλώνει, να δυσφημεί να φέρεται δουλοπρεπώς στα πόδια του μαμμωνά και να πουλάει την πατρίδα του και το γένος του για τον επιούσιο. Το γνωρίζετε και το γνωρίζω, και τι είδους βλακεία είναι αυτή να κάνουμε πρόποση για ένα ανεξάρτητο τύπο. Είμαστε τα εργαλεία και οι δουλοπάροικοι πλουσίων ανδρών πίσω από τη σκηνή. Είμαστε οι μαριονέτες που τους τραβούν τους σπάγκους και χορεύουμε. Τα ταλέντα μας, οι ικανότητές μας και οι ζωές μας είναι όλα περιουσιακά στοιχεία άλλων. Είμαστε διανοούμενες πόρνες.

Από το βιβλίο “Vatican assasins” του Eric Jon Phelps. Μετάφραση:Ν.Π.

Ο πόλεμος πίσω από όλους τους πολέμους.

Ο πόλεμος χάριν του οποίου γίνονται όλοι οι άλλοι πόλεμοι, χιλιάδες χρόνια τώρα, σε παγκόσμια κλίμακα, είναι αυτός των ομάδων εξουσίας ενάντια στις ομάδες που καλλιεργούν, υπερασπίζονται και διαδίδουν τον Λόγο.

Η διαπίστωση, ότι αν ο Λόγος καλλιεργηθεί στις μεγάλες μάζες, τότε θα σβήσει η βασιλεία των ομάδων εξουσίας, οδηγεί τις ομάδες αυτές να κάνουν ότι κάνουν...

Τι κάνουν οι ομάδες εξουσίας;

Ας ξεκινήσουμε από βασικές έννοιες όπως η "συμπεριφορά".
Συμπεριφορά μεταξύ ανθρώπων και ανθρώπινων ομάδων, είναι ο μεταξύ τους τρόπος αλληλεπίδρασης. Κάθε δράση φέρνει αντίδραση. Οι δυνατότητες δράσης, όσο και αντίδρασης, μεταξύ ανθρώπων είναι οι εξής: Βία, Υποκρισία, Αδιαφορία, Λόγος. Οι ίδιες δυνατότητες υπάρχουν και στην αλληλεπίδραση μεταξύ ανθρώπινων ομάδων.
Όταν αναφερόμαστε στις ομάδες εξουσίας, μιλούμε για ομάδες ανθρώπων, που έχουν μυηθεί στο σχηματισμό ομάδων με μέσο τις, Βία, Υποκρισία, Αδιαφορία, όσο και στην επιβολή της θέλησης τους σε άλλες ομάδες αλλά και στην ανθρωπομάζα μέσω αποκλειστικά των ίδιων συμπεριφορών.

Βεβαίως και οι συμπεριφορές αυτές ενυπάρχουν σαν δυνατότητες μέσα σε κάθε ανθρώπινο ον. Ωστόσο σαν δυνατότητα υπάρχει και η συμπεριφορά του Λόγου.
Λόγος είναι η συμπεριφορά που κάνει τον άνθρωπο να ξεχωρίζει από τα υπόλοιπα έμβια. Ο Λόγος καλλιεργείται μετά την φυσική γέννηση. Με ευθύνη των φυσικών γονέων, των κάθε είδους κηδεμόνων, όσο και της εγγύς ή μακρύτερα περιβάλλουσας ομάδας που συνειδητοποιεί την γονική ευθύνη.

Με τον Λόγο αναπτύσσεται σε κάθε άνθρωπο χωριστά, η δυνατότητα της Νόησης.
Νόηση είναι η αρμονική καλλιέργεια των πνευματικών δυνατοτήτων του ανθρώπου, δηλαδή του συναισθήματος, της λογικής και της συνείδησης. Η καλλιέργεια αυτή γίνεται, οφείλει να γίνεται, ατομικά και ομαδικά. Αν ο Λόγος δεν καλλιεργηθεί, τότε το άτομο ή η ομάδα, παραμένουν στο επίπεδο των τριών πρώτων συμπεριφορών, πράγμα που συμβαίνει σπανιότατα, γιατί η δίψα της αυτογνωσίας είναι έμφυτη στα υγιή άτομα. Όπως και η δίψα της κοινωνικής συνάφειας.

Η επιλογή κάθε φορά της συμπεριφοράς ή του μίγματος των συμπεριφορών, που θα χρησιμοποιήσει το άτομο, σε δεδομένη δράση ή αντίδραση, είναι θέμα συγκυρίας, ανάγκης, συνήθειας ή έξης, ευκαιρίας, ενστίκτου, δόξας, στενού ή ευρύτερου συμφέροντος, υπολογισμένη ώθηση από τρίτους με στόχο την εκμετάλλευση, συνειδητοποιημένη απόφαση. Βεβαίως σε ένα δεύτερο επίπεδο, τα κίνητρα των ανθρώπων είναι, η φιλοδοξία, η φιληδονία, η φιλαργυρία, η φιλανθρωπία. Στις ομάδες είναι πιο περίπλοκο. Προφανώς η ζωή χωρίς σκέψη και στοχασμό, χωρίς επικοινωνία, χωρίς πράξη, ελπίδα, όνειρα, δεν είναι ζωή που τιμά την ανθρώπινη ιδιότητα. Δυστυχώς αυτήν τη ζωή διάγουν εκατομμύρια σήμερα!..

Το πρόβλημα παρουσιάζεται όταν άτομα μερικώς καλλιεργημένα στον Λόγο, χρησιμοποιούν τις βία, υποκρισία, αδιαφορία, τις συμπεριφορές εξουσίας δηλαδή, ώστε να οικειοποιηθούν τα αποτελέσματα της επενέργειας του Λόγου (επιστήμη, τέχνη, τεχνολογία και άλλα) και παράλληλα να εμποδίσουν άλλες ομάδες, σήμερα την μεγάλη μάζα, να καλλιεργηθούν στον Λόγο, εμποδίζοντας εξουσιαστικά και τους καλλιεργήσιμους αλλά και τους εθελοντές καλλιεργητές. Το κάνουν αυτό γιατί οι ακαλλιέργητοι στον Λόγο είναι εύκολα χειραγωγήσιμοι. Γίνονται λακέδες της

εξουσίας, σκλάβοι, βιομηχανικοί εργάτες, μικροεπιχειρηματίες με εξοντωτικά ωράρια εργασίας, επιστήμονες που εκπορνεύουν την επιστήμη και πολλά παρόμοια, που σου κλέβουν τον χρόνο και την ικανότητα να καλλιεργηθείς στον Λόγο και την Νόηση. Σου κλέβουν τον κόπο σου, τη ζωή σου, τη ζωή των παιδιών σου, την ιστορία σου, τον πολιτισμό σου, την πατρίδα σου.

Εδώ είναι και ο πρωταρχικός ορισμός της Ελευθερίας. Ελευθερία είναι η ανεμπόδιστη έλευση και καλλιέργεια ατόμων ή ομάδων στον Λόγο. Πράγμα που προϋποθέτει την ανεμπόδιστη ροή της πληροφορίας όσο και την ανεμπόδιστη λήψη της, αυτό που λέμε επικοινωνία.
Διότι η ελευθερία ξεκινάει από τη σκέψη, περνάει από το λόγο - επικοινωνία και καταλήγει στην πράξη. Η απλή μίμηση πράξεων, δεν μπορεί να θεωρηθεί ελευθερία.
Η σκέψη όμως, για να είναι ελεύθερη, δεν μπορεί παρά να καλλιεργηθεί σαν τέτοια από ένα κοινωνικό πάρε - δώσε μιας κοινωνίας συνειδητά προσανατολισμένης στην ελευθερία.
Η σωστή επικοινωνία που θα μπορούσε να εξελιχθεί σε γνώση κι ύστερα σε συνείδηση, απαιτεί μια λελογισμένη ροή, αφού η έλλειψη πληροφορίας υποβαθμίζει πνευματικά το άτομο, αλλά και η πλημμυρίδα πληροφορίας (χάβρα) επιτυγχάνει το ίδιο.

Σκεφτείτε: Σε μια Γη χωρίς τον άνθρωπο, θα είχε νόημα η έννοια της σκλαβιάς; Προφανώς όχι! Άρα ούτε η έννοια της ελευθερίας! Σε μια Γη όμως με άνθρωπο, υφίσταται και η σκλαβοποίηση και η ελευθερία. Η διαφορά υπάρχει λόγω της διαφοράς ανθρώπου - ζώου. Δηλαδή την διαφορά την κάνει η ικανότητα του ανθρώπου να καλλιεργηθεί στον Λόγο.
Η πολυδιαφημισμένη "Αγάπη" μόνο μεταξύ ελεύθερων ανθρώπων μπορεί να έχει εφαρμογή! Σε περιβάλλον Λόγου! Γιατί η αγάπη δεν είναι κάτι που "βρίσκεται"! Καλλιεργείται!
«Όσοι το χάλκεον χέρι βαρύ του φόβου αισθάνονται, ζυγόν δουλείας, ας έχωσι· θέλει αρετήν και τόλμην η ελευθερία.» Ανδρέας Κάλβος.

Οι ομάδες εξουσίας, από πολύ παλιά έχουν μια επιτυχημένη "συνταγή" επιβολής τους στους "άλλους". Μια συνταγή που αποτελείται από τέσσερα βήματα.
Πρώτο βήμα, η διαίρεση των "άλλων" σε αντιμαχόμενες - ανταγωνιστικές υποομάδες, που με την μεταξύ τους έχθρα και πολεμική σπατάλη, αδυνατίζουν, ώστε να γίνονται εύκολα θύματα.
Δεύτερο βήμα, η υλική φτωχοποίηση των ατόμων και των ομάδων που δεν πρόσκεινται στις ομάδες εξουσίας, ώστε να μην είναι υγιείς, να είναι αδύναμες, η μιζέρια τους να είναι ένας ακόμη λόγος, ώστε με την κατάλληλη υποδαύλιση να γεννώνται έριδες μεταξύ τους.
Τρίτο βήμα, η πνευματική φτωχοποίηση των ίδιων ατόμων και ομάδων, ώστε η αδυναμία τους στο πνεύμα, να γίνεται αξεπέραστο εμπόδιο, συνεύρεσης, συζήτησης, συνεργασίας, πνευματικής ανάτασης, δημιουργίας κοινωνικής συνείδησης, αποτίναξης των δεσμών της εξουσίας, απελευθέρωσης.
Τέταρτο βήμα, η προσπάθεια προσεταιρισμού των "ταλέντων" που κάθε τόσο γεννιούνται ανάμεσα στις ανθρώπινες ομάδες. Ταλέντα που είναι σε θέση να παράγουν τέχνη, επιστήμη, τεχνολογία και κάθε είδους "θαύμα" που μπορεί να παράξει η ανθρώπινη Νόηση. Ο προσεταιρισμός των ταλέντων αυτών, προϋποθέτει τον αποκλεισμό τους από την ανθρωπομάζα, την αποκλειστική τους εκμετάλλευση για λογαριασμό και προς όφελος των ομάδων εξουσίας. Αν τα ταλέντα είναι πολύ ατίθασα, απλά τα εξοντώνουν. Δεν μπορεί να υπάρχει άλλος "φάρος" εκτός αυτού της "εξουσίας"!

Η παραπάνω "συνταγή" επιτυγχάνεται με την συνεχή εφαρμογή στο ανθρωποσύνολο δύο εργαλείων: της διαφθοράς και του πολέμου.

Διαφθορά είναι ένα πλήθος από επενέργειες που αποσκοπούν στην σκόπιμη και μη φυσική φθορά της υγείας των ανθρώπων που δεν ανήκουν στις ομάδες εξουσίας.
Θεωρώντας ότι Υγεία είναι η σωματική - πνευματική - ψυχική - κοινωνική ευεξία, ατόμων και ομάδων.

Επί παραδείγματι, κακή διατροφή, μεταλλαγμένα τρόφιμα, σκληρά ποτά που οδηγούν στον αλκοολισμό, ψυχοδραστικές ουσίες που βλάπτουν τη μνήμη και την κρίση, όπως τα ναρκωτικά και οδηγούν σε εξάρτηση, απανθρωποποίηση, θάνατο.
Συνήθειες που ξεκινούν αθώα και καταλήγουν σε ισχυρές εξαρτήσεις, όπως τα παιχνίδια κάθε είδους, που αποσπούν την προσοχή των ενηλίκων από το σημαντικό. Τζόγος, συνεχής αναζήτηση της απόλαυσης μέσω της διασκέδασης χωρίς ψυχαγωγία, αναζήτηση της σεξουαλικής αποχαύνωσης χωρίς την προσέγγιση στον έρωτα πόσο μάλλον στην ψυχική επαφή, πόθος για εξουσία.

Διαφθορά είναι το ακρόαμα ή το θέαμα που στοχεύουν στην αναζήτηση του "ελαφρού" και του "γελοίου" που "χαροποιεί", λεηλατώντας απλά τον χρόνο των ατόμων ή των ομάδων, χωρίς να προσθέτει κάτι στον πνευματικό ή τον ψυχικό τους ορίζοντα. Το θέαμα, που γίνεται εξάρτηση, όπως αυτό της τηλεόρασης, κάνει τον άνθρωπο αντικοινωνικό. Ομοίως στις συντριπτικά περισσότερες περιπτώσεις και το διαδίκτυο.

Ο νέος άνθρωπος συνήθως, μιμείται αυτό που βλέπει γύρω του ή αυτό που νομίζει ότι βλέπει. Έτσι μαθαίνει! Το σύγχρονο ακρόαμα και θέαμα, εγχαράσσει στο υποσυνείδητο του νέου ή της νέας, συμπεριφορές (από τη διατροφή και τη σεξουαλική ικανοποίηση, έως την δυνατότητα συναλλαγής των πάντων, έως την αντικατάσταση του συνανθρώπου από το κινητό τηλέφωνο και άλλες ηλεκτρομηχανικές εφαρμογές), που τους ξεγελούν και τους εγκλωβίζουν συναισθηματικά και συνειδησιακά. Οι νέοι διαφθείρονται ακόμη, από τα διάφορα μέσα θεάματος, μέσω εγχάραξης λύσεων σε προβλήματα που πιθανότατα θα αντιμετωπίσουν και που τους εγκλωβίζουν σε χρήση μέσων εξουσίας. Λύσεις που έχουν φτιαχτεί για να διχάσουν, να καταρρακώσουν πνευματικά και ηθικά, να καταστήσουν υποχείρια αυτούς που αθώα και ανόητα θα τις χρησιμοποιήσουν. Ένα παράδειγμα είναι η σεξουαλική απελευθέρωση, σε συνάρτηση με την αύξηση των εκτρώσεων, με τα μετέπειτα προβλήματα τεκνοποίησης, αλλά και με τον εύκολο πλουτισμό γυναικολόγων. Ένα άλλο είναι το "πάρτε εύκολα δάνεια", σε συνάρτηση με την απαλλοτρίωση περιουσιών σε περίπτωση αδυναμίας πληρωμής των παράλογα αυξημένων δόσεων εξόφλησης του δανείου, ακόμη και τριτεγγυητών.

Διαφθορά είναι η συνεχής κατανάλωση, σαν τρόπος ζωής.
Όπως διαφθορά είναι η αποφυγή: σκέψης, σύσκεψης, αναζήτησης, διάθεσης γνωριμίας, συζήτησης, συνειδητοποίησης, συμφωνίας, συμπόρευσης, σύμπραξης: «ὁ δὲ ἀνεξέταστος βίος οὐ βιωτὸς ἀνθρώπῳ». Απολογία, Πλάτωνα.

Διαφθορά είναι κάθε απόκρυψη ή παραποίηση της αλήθειας. Συστημική διαφθορά είναι η ροή ψευδών ή σχεδόν ψευδών ειδήσεων ή πληροφοριών, ώστε να αποπροσανατολίζουν τη σκέψη και τη συζήτηση (προπαγάνδα, διαφήμιση και άλλα). «Όταν η αλήθεια δεν είναι ελεύθερη, η ελευθερία δεν είναι αληθινή.» Ζακ Πρεβέρ.

Διαφθορά είναι η συνεχής ενστάλαξη του φόβου, έτσι ώστε να αδρανοποιείται ο άνθρωπος, αποδεχόμενος αυτά που του επιβάλλονται από τις εξουσιαστικές ομάδες. Φόβος για την υγεία (πανδημία, εγκλεισμός), φόβος μη γίνει πόλεμος (ελληνοτουρκικός), φόβος για τη σύγκρουση με την εξουσία έστω και υπό την διεκδίκηση δικαιοσύνης, φόβος για απόλαυση, φόβος για απώλεια εισοδήματος έστω κι αν αυτό το εισόδημα προέρχεται από απασχόληση που έχει καταντήσει βραχνάς, φόβος να κάνεις οικογένεια, φόβος για κοινωνικοποίηση, φόβος για ζωή...

Διαφθορά είναι η ενοχοποίηση, πολλές φορές παράλογη: «Μαζί τα φάγαμε!», αλλά που με τον βομβαρδισμό των ΜΜΕ περνάει σε μεγάλο μέρος του πληθυσμού: «Τεμπέληδες Έλληνες!», αδρανοποιώντας το, απέναντι σε μια εξουσία που προσπαθεί να το εκβιάσει συναισθηματικά με στόχο την εκμετάλλευση.

Γίνεται φανερό ότι έτσι βλάπτεται σοβαρά όχι μόνον η σωματική υγεία των ανθρώπων, αλλά και η πνευματική τους. Παρατηρείστε γύρω σας, στον ανθρώπινο κύκλο που σας περιβάλλει την έλλειψη συναισθηματικής είτε λογικής δυνατότητας, είτε αρμονικής συνύπαρξης των δύο. Ομοίως βλάπτεται η ψυχική υγεία των ανθρώπων, αφού στοχευμένα τους προτρέπουν στην μη συνειδητή λήψη αποφάσεων, στην ανηθικότητα, όσο και στην διάδοση της ανηθικότητας μέσω της προτροπής προς μίμηση.

Τέλος βλάπτεται η κοινωνική υγεία, αφενός μεν γιατί άτομα με μειωμένη ικανότητα αδυνατούν να σχηματίσουν από μόνα τους υγιείς κοινωνικές συσσωματώσεις, αφετέρου γιατί οι ομάδες εξουσίας οικειοποιούμενες το οικονομικό πλεόνασμα όσο και το νομικό πλεονέκτημα, εμποδίζουν πολυποίκιλα την κοινωνική συνάφεια που δεν είναι υπό τον έλεγχο τους. Κάτι που τα τελευταία εκατό χρόνια, η ελίτ της εξουσίας το προσπαθεί και μέσω του περιορισμού του ελεύθερου δημόσιου χώρου, του περιορισμού του ελεύθερου χρόνου των εργαζομένων, του περιορισμού όσο και της νόθευσης της μνήμης, πολύ περισσότερο της ιστορικής μνήμης, των ατόμων και των ομάδων.

Οι ομάδες εξουσίας, είδαν ότι με εργαλείο την διαφθορά, μπορούν να κυριαρχούν στα ανθρωποσύνολα και να ζουν χωρίς προσωπική εργασία, αλλά εκμεταλλευόμενοι την εργασία των άλλων. Διαφθείρονται κάποιες ομάδες, οι οποίες στη συνέχεια παρακινούνται έως εκβιάζονται να διαφθείρουν άλλες. Η διαφθορά μετά από κάποιο στάδιο γίνεται έξη και εφαρμόζεται χωρίς πίεση, αφού για τα υποκείμενα, της κατά περίπτωση έξης, είναι πλέον τρόπος ζωής.

Ο πόλεμος, το άλλο εργαλείο, χρησιμοποιείται όταν η διαφθορά δεν είναι αποτελεσματική ή όταν η επενέργεια της σε μια συγκεκριμένη ομάδα, την έχει κάνει απεχθή ακόμη και για τις ίδιες της ομάδες εξουσίας, ή όταν πρέπει να επιδειχθεί πυγμή “προς γνώσιν και συμμόρφωσιν”.
Ο σκοπός βέβαια, παραμένει ο ίδιος! Εκμετάλλευση, λεηλασία, αρπαγή, καταστροφή!
Τρανό παράδειγμα, αλλά όχι μοναδικό, ο λεγόμενος Πόλεμος του Οπίου! Η εταιρεία των Ανατολικών Ινδιών, προσπαθούσε να αλώσει την νότια Κίνα, διαδίδοντας στους πληθυσμούς της, τη χρήση του οπίου. Όταν ο αυτοκράτορας της Κίνας αντέδρασε, Αγγλία και Γαλλία από κοινού, επιτέθηκαν πολεμικά και έφθασαν έως το Πεκίνο!..

Από τα αρχαία χρόνια, ο πόλεμος είτε μεταξύ δύο ατόμων είτε μεταξύ ομάδων, αποκλείει την δυνατότητα συνεννόησης, την δυνατότητα επενέργειας του Λόγου προς διευθέτηση των διαφορών. Το πλεονέκτημα του, έναντι της διαφθοράς, είναι ότι μπορεί να ασκηθεί μονομερώς. Το μειονέκτημα του είναι ότι επισύρει το μίσος και την απέχθεια των ομάδων που θα τον υποστούν. Στην επιταγή: “Έρχομαι να σου πάρω ότι έχεις και δεν έχεις, να σε υποδουλώσω, να σε αφανίσω!”, ή θα απαντήσεις με το γνωστό “Μολών λαβέ!” και θα πολεμήσεις κι εσύ, ή θα υποστείς ότι σου επιφυλάσσει σαν “μοίρα” ο επιτιθέμενος.

Πόλεμος δεν είναι μόνο ενέργειες βίας. Γροθιές, σπαθιά, πυροβόλα, βόμβες, κανόνια, πυρηνικά!
Πόλεμος επίσης είναι ο έλεγχος, μέσω της νομοθεσίας, των βασικών αναγκών του ανθρώπου, γη - αέρας - νερό - ενέργεια, όσο και της επαφής και της επικοινωνίας του με άλλους ανθρώπους.
Η βίαιη απονοηματοποίηση των λέξεων των ομιλούμενων γλωσσών, μέσα από το σχολείο, την τηλεόραση, τις διαφημίσεις, τις ταινίες, το γενικότερο θέαμα - ακρόαμα, πόλεμος ενάντια στο ανθρώπινο πνεύμα είναι.
Παράδειγμα: Όταν ο πολύς κόσμος μιλάει για τις αγορές εννοεί τους καθιερωμένους τόπους και καταστήματα όπου διεξάγονται συναλλαγές μεταξύ των ανθρώπων. Όταν μιλάει η εξουσία για αγορές εννοεί τα χρηματιστήρια που έχουν στόχο την απόδοση χρηματικής τιμής σε κάθε αγαθό, ακόμη και στην ανθρώπινη ζωή, ενώ παράλληλα αρπάζουν την παραγωγή από την δυνατότητα των πολλών, καθιστώντας τους έτσι, ενοικιαστές της Γης.
Το ίδιο συμβαίνει και με την λέξη “οικονομία”. Ενώ θα έπρεπε οικονομία να είναι η επάρκεια

παραγωγής όσο και η χρηστή διαχείριση των αναγκαίων υλικών και πνευματικών αγαθών για την αξιοπρεπή ευζωία όλων των ανθρώπων, οικονομία σήμερα νοείται ένα δυσνόητο πολυδαίδαλο μοίρασμα χρωματιστών χαρτιών που λέγονται νομίσματα, λίγα στους πολλούς, πολλά στους "κολλητούς", ώστε να μαγειρεύεται με επιτυχία η συνταγή της εξουσίας που περιγράφτηκε πιο πάνω. Η υπαγωγή των νομισμάτων σε ψηφιακά, δεν πρόκειται να αλλάξει το επιδιωκόμενο από την εξουσία. Αυτό που θα συμβεί, θα είναι μεγαλύτερος έλεγχος, βαναυσότερη σκλαβοποίηση των πολλών!

Ακόμη με τη λέξη "ρουφιάνος", που το λεξικό λέει ότι σημαίνει, συκοφάντης, μαστροπός, σπιούνος, καταδότης δηλαδή προδότης. Έλα όμως που στην γλώσσα μας απέκτησε αντίθετη έννοια! Έτσι όταν δεις τον Νίκο που είναι παντρεμένος με τη Μαίρη, να φιλιέται στα κρυφά με τη Νίκη, ή τον Αντιδήμαρχο να τα "παίρνει" από τον Τάσο για συνηγορήσει στο δημοτικό συμβούλιο, ώστε να πάρει την άδεια για το μαγαζί, δεν μιλάς ούτε στη Μαίρη που ήσασταν παιδικοί φίλοι, ούτε στο Δήμαρχο που είστε κολλητοί, για να μην σε πουν ρουφιάνο. Στην πραγματικότητα όμως, τώρα είσαι ρουφιάνος που υποθάλπεις το ψέμα και την αδικία.

Ο υποτιθέμενος, "ανταγωνισμός" μεταξύ των αγορών, πόλεμος είναι, που στοχεύει στο να κλείσει όλα τα μικρομάγαζα αντικαθιστώντας τα, από μεγάλες διεθνοποιημένες επιχειρήσεις που θα ελέγχονται από ελάχιστους εκλεκτούς (ελίτ) της εξουσίας. Καζινοκαπιταλισμός!
Η κάθε είδους φτωχοποίηση, παλιά γινόταν με την αρπαγή, τώρα γίνεται με τις "αγορές", δηλαδή τα χρηματιστήρια!
Πόλεμο κάνουν αυτοί που έμαθαν να ζουν σε βάρος τρίτων, σκλαβοποιώντας και εκμεταλλευόμενοι άλλους συνανθρώπους τους, χωρίς ντροπή, χωρίς ενοχές, χωρίς τύψεις συνείδησης. Όταν σε έχουν μεγαλώσει μ' αυτόν τον τρόπο και δεν ξέρεις τι άλλο να κάνεις για να επιβιώσεις και σου προσφερθεί έτοιμος ο τρόπος επιβίωσης μέσω της καταπίεσης άλλων, εύκολα ή σχεδόν εύκολα λες το "ναι". Μετά είναι δύσκολο να κάνεις πίσω!..

Αναρωτηθείτε: Ποιο ήταν από τους αρχαίους χρόνους το κίνητρο της ανθρωποομάδας που συνοπτικά την ονομάζουμε "υπόκοσμο"; Προφανώς η δυνατότητα επιβολής στους άλλους, η κλοπή αγαθών, η κυριαρχία με κάθε μέσον, ακόμη και με την φυσική εξόντωση! Κυρίαρχη θέση το "εγώ", αδιαφορία για το "εμείς", πολύ περισσότερο για το "οι άλλοι". Δεν έχει και τόση σημασία για το ποιος πρώτα έκανε την προσέγγιση. Δηλαδή, αν οι μαφιόζοι κατέλαβαν θέσεις στην διοικητική δομή των κρατών, ή αν οι κρατικές εξουσίες "προσέλαβαν" και μαφιόζους. Σήμερα φαίνεται ότι ταυτίζονται συνεχώς όλο και περισσότερο, με ομολογημένο, το ότι περισσότερο από το 60% του παγκόσμιου οικονομικού προϊόντος, προέρχεται από "μη νόμιμες" δραστηριότητες.
Σκεφτείτε: Ποιο είναι το μέσον που έκανε δυνατή αυτή την ανίερη συμμαχία; Είναι άλλο από το ιδιωτικό νόμισμα, που ανεξέλεγκτα και ανόητα άφησαν οι λαοί των εθνών στα χέρια πολιτικών και τραπεζικών μαφιόζων;

Πόλεμος μπορεί επίσης να είναι ενέργειες υποκρισίας.
Ένα μυθικό παράδειγμα, αλλά με πολλές εφαρμογές στην ανθρώπινη ιστορία, είναι αυτό του Σαμψών και της Δαλιδά. Ως γνωστόν, επειδή οι Φιλισταίοι, δεν μπορούσαν να νικήσουν τον Σαμψών, έβαλαν την ωραία Δαλιδά να τον εξαπατήσει. Πράγματι ο Σαμψών ερωτεύτηκε τη Δαλιδά, αυτή τον εκμεταλλεύτηκε, τον πρόδωσε και τον παρέδωσε στους εχθρούς του!

Ενώ τη βία είναι εύκολο να την αναγνωρίσεις, με αποτέλεσμα να αντιδράσεις, ενώ τη βία ακόμη κι αν δεν μπορέσεις να την αποφύγεις, αυτός ή αυτοί που στην επέβαλλαν γίνονται αντικείμενο διαρκούς μίσους, την υποκρισία δεν είναι εύκολο να την αναγνωρίσεις πάντα και ως εκ τούτου ο πόλεμος με υποκρισίες και απάτες έχει πολλές και ξεχωριστές "επιτυχίες".
Παράδειγμα η εξαπάτηση και συνακόλουθη προδοσία των Ελλήνων, από το υποκριτικό "Λεφτά υπάρχουν!..", και, μέσω της υπαγωγής της χώρας σε μνημόνια, μέσω της υπερμεγέθυνσης του

δημόσιου αλλά και του ιδιωτικού χρεών, μέσω της εκποίησης σε εξευτελιστικές τιμές, δημόσιας αλλά και ιδιωτικής περιουσίας, μέσω της φτωχοποίησης, του εξαναγκασμού σε μετανάστευση, έως και εξόντωσης μέρους του πληθυσμού, έχουμε φθάσει στο "ως εδώ και μη παρέκει" του σήμερα. Φυσικά προηγήθηκε η διαφθορά των Ελλήνων, με μπουζούκια, λουλάδες, ποδοσφαιρικά κύπελλα, "χρηματιστήρια", την μονοκαλλιέργεια του τουρισμού και άλλα, ώστε η "Αρετή των Ελλήνων" να γίνει εξαγοράσιμο είδος!..
Με δύο τρόπους μπορείς να κατακτήσεις μια χώρα: Με πόλεμο και με το χρέος!...

Και η αδιαφορία είναι συμπεριφορά που εγείρει ή ακολουθεί τον πόλεμο.

Παράδειγμα, οι μεγάλες γενοκτονίες των αυτοχθόνων πληθυσμών της Βορείου και Νοτίου Αμερικής, όσο και αυτών της Αυστραλίας, αλλά και η εκμετάλλευση των πληθυσμών της Αφρικής, έγιναν-γίνονται, υπό την αδιαφορία των Ευρωπαίων για το τι κάνουν οι κυβερνήσεις τους. Το ίδιο συνέβη και στον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, όταν έβλεπαν την άνοδο του φασισμού και του ναζισμού, αλλά αδρανούσαν υποκριτικά με στόχο την σοσιαλιστική Σοβιετική Ένωση.
«Ο κόσμος δεν θα καταστραφεί από αυτούς που κάνουν το κακό, αλλά από αυτούς που παρακολουθούν χωρίς να κάνουν τίποτα.» Άλμπερτ Αϊνστάιν.

Η αδιαφορία των συναδέλφων του να πάρουν θέση, κατά την δικτατορία 1967 – 1974, έκανε τον Μάνεση να πει το «ο σιωπών δοκεί συναινείν...», δηλαδή, όποιος σωπαίνει είναι σαν συμφωνεί με την δικτατορία!..

Σήμερα, πολλοί βάλλουν ενάντια στον Ελληνικό πληθυσμό που παρακολουθεί αδιάφορα να εκποιούν την πατρίδα του. Το φαινόμενο εξηγείται, αφού: Στα χρόνια που προηγήθηκαν, μέσω της διαφθοράς ενεργήθηκε επίβουλα, υλική αλλά και πνευματική φτωχοποίηση. Επίσης από το ότι, όπως φάνηκε το 2009-2010 "οι προδότες ήταν πολλοί!" και οργανωμένοι. Επίσης, από την πολυδιάσπαση των αντιδρώντων, είτε αυτοί αντιδρούν με συνείδηση, είτε είναι προβοκάτορες βαλτοί από την εξουσία με στόχο το "διαίρει και βασίλευε" που είπαμε περιγράφοντας τη συνταγή!

Θα μπορούσε το: "Ο σώζων εαυτόν σωθήτω", να αποτελέσει λύση;
Όταν αδιαφορείς για το σύνολο, μακροπρόθεσμα αδιαφορείς για τον εαυτό σου, πολύ περισσότερο για τα παιδιά σου. Η υπαγωγή της Ελλάδας σε αναγκαστική απώλεια κυριαρχίας για 99 χρόνια με στόχο την αποπληρωμή του χρέους, είναι αποτέλεσμα της αδιαφορίας μεγάλου μέρους των Ελλήνων για το μέλλον των παιδιών τους σαν συλλογικότητα.
Η ίδια αδιαφορία, έχει μετατρέψει την οικονομία σε χρηματιστική, καθιστώντας πολλούς εργαζόμενους, σκλάβους εξοντωτικής εργασίας πενιχρά αμειβόμενης, έχει γιγαντώσει την μετανάστευση μορφωμένων Ελλήνων στο εξωτερικό, έχει μετατρέψει τον Ελληνικό χώρο σε αποθήκη ψυχών από την Ασία και την Αφρική!..

Βεβαίως όταν η αδιαφορία παραταθεί πέραν ενός ορίου, αναπόφευκτη λύση θα είναι ένας πόλεμος!.. Το ερώτημα στην περίπτωση αυτή είναι, αν η αδιαφορία είναι προϊόν παραίτησης ή αποτέλεσμα ύπουλης παρέμβασης των ομάδων εξουσίας!..

Ο πόλεμος λόγω εκδίκησης είναι μια υπαρκτή δυνατότητα, αλλά θα πρέπει να ληφθεί υπ' όψιν, ότι είναι μια πράξη έντονης συναισθηματικής φόρτισης, μια πράξη στερούμενη Λόγου, που μετέρχεται, είτε βία, είτε απάτη, είτε αδιαφορία.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον έχει η μελέτη πολέμων που υποκινούνται από τις ομάδες εξουσίας, χωρίς την συμμετοχή των ίδιων, με σκοπό να καταβάλουν και να επιβληθούν τελικά και στους δύο εμπόλεμους. Τέτοιος ήταν ο "εμφύλιος πόλεμος" που, τουλάχιστον σε λεκτικό επίπεδο, επέβαλλαν τα ξεπουλημένα ΜΜΕ στους Έλληνες τέλη του 20ού αρχές 21ου αιώνα. Μεταξύ "αποτελεσματικής

ιδιωτικής πρωτοβουλίας" και "αναποτελεσματικού τεμπέλικου δημόσιου τομέα". Το αποτέλεσμα φαίνεται σήμερα, που, και ο δημόσιος οικονομικός χώρος και ο συντριπτικά μεγαλύτερος αριθμός των μικρομεσαίων επιχειρήσεων, έχει αρπαχτεί και λεηλατηθεί από το διεθνοποιημένο κεφάλαιο με τη συνέργεια δωσίλογων κυβερνήσεων και την ανοχή τουλάχιστον, ενός επίορκου νομικού συστήματος.

Στοχαστείτε! Πόσα παραμύθια, από τους αρχαίους χρόνους, υμνούν τον πόλεμο και πόσα τον αγώνα του ανθρώπου να βρει την ταυτότητα του, μέσω της ποίησης και της λογοτεχνίας, μέσω της επιστήμης, μέσω της τέχνης, μέσω της καλλιέργειας και εμβάθυνσης του Λόγου στον εαυτό του (γνώθι σαυτόν), όσο και της καλλιέργειας και διάδοσης του Λόγου στον συνάνθρωπο (πολιτισμός)! Τυχαίο; Τι νομίζετε;

Ανομία, Ευνομία, Αντινομία, Παρανομία, Ισονομία, Αυτονομία, Ετερονομία.

Η συνύπαρξη και συμπόρευση δύο ή περισσοτέρων ανθρώπων, αν το θελήσουν, με κοινή απόφαση και όχι επιβολή του ενός στους άλλους, χρειάζεται κάποια συνεννόηση, κάποιους κανόνες. Οι κανόνες αυτοί θα προκύψουν, με συζήτηση, με δοκιμή, με πρόταση, με συγκατάθεση, με άρνηση και ίσως επανέλεγχο. Όταν δεν υφίστανται καθόλου κανόνες τότε έχουμε ανομία. Τότε ο ένας εκ των συμβαλλόμενων, επικρατεί των άλλων, με βία και υποκρισία, αδιαφορώντας για το θέλω τους. Εξουσία δηλαδή. Εκτός αν υπάρχουν ειδικοί λόγοι.

Όταν οι κανόνες εφαρμόζονται από όλους και όλα τα μέλη της ομάδας απολαμβάνουν τα πλεονεκτήματα της συνύπαρξης χωρίς να υφίστανται καταπίεση είτε εξαπάτηση αλλά και χωρίς να αδιαφορεί κανείς για κανένα, όσο και για το σύνολο, τότε έχουμε ευνομία.

Αυτονομία έχουμε όταν για την θέσπιση των κανόνων μετέχουν όλοι, όταν όλοι οι μετέχοντες είναι από θέση και έργο υπεύθυνοι για την θέσπιση τους και φυσικά είναι υπεύθυνοι και για την εφαρμογή τους.

Ετερονομία έχουμε όταν άλλοι θεσπίζουν τους νόμους ή τους κανόνες και οι υπόλοιποι με κάποιον τρόπο εντέλλονται να τους εφαρμόζουν.

Ισονομία έχουμε όταν οι κανόνες που θεσπίστηκαν δεν έχουν εξαιρέσεις, εκτός ειδικών περιπτώσεων που εκ των προτέρων περιγράφονται με σαφήνεια και ήταν εξαιρέσεις που συμφωνήθηκαν από το σύνολο.

Αντινομία, είναι η ασυμφωνία με τους κανόνες ή τους νόμους που έχουν θεσπιστεί.

Παρανομία, είναι η παράβαση των κανόνων ή των νόμων. Συνηθισμένο είναι να υπάρχουν αντικίνητρα για την παρανομία.

Κανόνες ή νόμους έχει θεσπίσει και η ίδια η φύση. Παράδειγμα η βαρύτητα, ο θάνατος, η ανακύκλωση του νερού, η ροή του χρόνου και άλλους.

Ανθρώπινη θέσπιση νόμων, γίνεται από πολύ παλιά. Συστηματοποίηση κάποιων τέτοιων προσπάθησαν με αρκετή επιτυχία οι θρησκείες. Νόμοι που θεσπίστηκαν από άρχοντες, βασιλιάδες και τους παρατρεχάμενους τους, διήρκεσαν, όσο το παράλογο περιεχόμενο και η καταπίεση στην εφαρμογή τους ήταν υποφερτή ή συμφέρουσα για μέρος της ομάδας ικανό να χειραγωγεί την υπόλοιπη. Όταν η αντινομία γινόταν ικανή πλειοψηφία, τότε μία ή περισσότερες επαναστάσεις, έφερναν την ανατροπή των κανόνων και θέσπιση άλλων.

Λογικά, μεταξύ ίσων, οφείλει να υπάρχει αυτονομία. Η αυτονομία δεν είναι όμως πάντα εφικτή. Επί παραδείγματι, οι κανόνες που επιβάλλουν οι γονείς στα παιδιά είναι ετερονομία. Ετερονομία όμως απαραίτητη για τη λειτουργία της οικογένειας!
Τα τελευταία χρόνια, έχει επικρατήσει ένα είδος ετερονομίας, που φραστικά αυτοαποκαλείται "καπιταλισμός", αλλά ουσιαστικά είναι έλεγχος των πληθυσμών και της παραγωγής όσο και της κατανάλωσης, μέσω ιδιωτικών νομισμάτων. Η ίδια ετερονομία, με το όνομα "νέα τάξη" προσπαθεί μέσω ομάδων εξουσίας να επιβάλλει παγκόσμιο έλεγχο: "παγκοσμιοποίηση".
«Δώσε μου τον έλεγχο επί του νομίσματος ενός έθνους και δεν με νοιάζει ποιος φτιάχνει τους νόμους.» Amschel Rothschild.

Όταν είναι εφικτό, ο καλύτερος, ο πιο ανθρώπινος τρόπος, θέσμισης κανόνων είτε νόμων, είναι η από κοινού απόφαση, με χρήση του συναισθήματος και της λογικής του καθενός, σε ποσό που υπαγορεύει η συνείδηση. Λόγος δηλαδή! Που η κοινωνικοπολιτική του έκφραση έχει το όνομα Δημοκρατία.

Όπως γίνεται εύκολα αντιληπτό, οι ομάδες εξουσίας αντιμάχονται και το Λόγο και τη Δημοκρατία! Και με τους τρόπους και τα μέσα που προαναφέραμε, προσπαθούν να χειραγωγήσουν και να καθυποτάξουν το Λόγο, να νοθεύσουν και να ακυρώσουν τη Δημοκρατία.

Η Ιδιωτικοποίηση.

Όταν δέχεσαι ότι μπορείς να χρησιμοποιείς τον άνθρωπο σαν εργαλείο ή σαν εμπόρευμα, αυτόματα δέχεσαι ότι μπορεί να χρησιμοποιηθείς κι εσύ σαν εργαλείο ή σαν εμπόρευμα από κάποιους άλλους. Την απλή αυτή λογική, οι ομάδες εξουσίας σαφώς την αντιλαμβάνονται και προσπαθούν να την αποκρύψουν ή να την θολώσουν στην οπτική των πολλών. Παλιότερα ντύνονταν τον μανδύα του θεού, του αντιπροσώπου του θεού, αργότερα του βασιλιά, του αυτοκράτορα θεού, πάντως όχι του κοινού θνητού, άρα του "ανέγγιχτου". Ιστορικά, τους βγήκε για αρκετούς αιώνες, αλλά από κάποια στιγμή και μετά, τελείωσαν οι θεοί βασιλιάδες με επαναστάσεις και γκιλοτίνες. Νέοι "θεσμοί" εφευρέθηκαν, ώστε να διατηρηθεί το "ανέγγιχτο" στη σκέψη των πολλών. Νομικό καθεστώς που υπηρετεί τις συγκεκριμένες ομάδες, ιδιωτικά πανεπιστήμια που εξασφαλίζουν την αναπαραγωγή τους, ιδιωτικοί στρατοί, αστυνομίες, "σεκιουριτάδες", νησιά φορολογικοί παράδεισοι, νομικές ασυλίες διαφόρων ομάδων όπως οι βουλευτές και πολλά άλλα.

Όλα αυτά προϋπέθεταν δαπάνη κάποιου "αγαθού" ώστε να προσεταιριστούν κατάλληλο και ικανό ανθρώπινο δυναμικό. Με κίνητρο λοιπόν την ιεραρχία, την ιδιοκτησία και κυρίως το ιδιωτικό χρήμα βρήκαν τον τρόπο να το καταφέρουν. Εκδίδοντας ιδιωτικά νομίσματα, δηλαδή νομίσματα που ουσιαστικά δεν ήταν στον έλεγχο των λαών των εθνών, έλεγξαν το εμπόριο, μέσα από αυτό έλεγξαν την κατανάλωση και ελέγχοντας αυτά, προσπαθούν και εν μέρει το έχουν καταφέρει, να ελέγξουν την παραγωγή των αγαθών. «Ελέγξτε την ενέργεια και θα ελέγξετε τις κυβερνήσεις, ελέγξτε τα τρόφιμα και θα ελέγξετε το σύνολο των ανθρώπων της Γης.» Χ. Κίσιγκερ.
Με αιχμή του δόρατος τα χρηματιστήρια, χρίζουν εμπόρευμα ακόμη και το νερό, ακόμη και τον αέρα (μέσω του φόρου του διοξειδίου του άνθρακα). Το "ανέγγιχτο" σήμερα είναι το νόμισμα, το χρέος, οι διεθνοποιημένες ιδιωτικές ανώνυμες εταιρίες.

Με "δούρειο ίππο" την διαφημιζόμενη ιδιωτικοποίηση σαν φάρμακο "δια πάσαν νόσον...", προσαιτερίστηκαν πολλούς μικροϊδιοκτήτες που νόμισαν ότι η εξουσία, τους έκανε συνεταίρους. Αφού πήραν την ψήφο τους, τους πήραν και τις ιδιοκτησίες τους. Σπίτια και μαγαζιά!
Στόχος των ομάδων εξουσίας είναι να ιδιωτικοποιήσουν τη Γη, ώστε όλοι οι άνθρωποι να είναι υποχρεωμένοι σε καταβολή ενοικίου (ΕΝΦΙΑ;) αφού πλέον θα μένουν σε ιδιωτικό πλανήτη! Ακόμη στοχεύουν με διάφορα νομικά τερτίπια να ιδιωτικοποιήσουν την ανθρώπινη γνώση που έχει παραχθεί από εκατομμύρια ανθρώπους σε χιλιάδες χρόνια, με πατέντες, πνευματικά δικαιώματα και

άλλα, ώστε και η παροχή γνώσης να γίνει επιλεκτικό εμπόρευμα των "κατόχων" της!
Και το θέμα είναι, ότι μια μεγάλη μάζα ανθρώπων δεν αντιλαμβάνεται την απάτη, την κλοπή!

Η Κοροϊδία.

Το ότι οι ομάδες εξουσίας έχουν καταφέρει να μας κοροϊδέψουν όλους είναι γεγονός.
Το θέμα είναι ότι αρκετοί από τους "παθόντες", που μόλις ανακάλυψαν το πόσο κορόιδα είναι, εστιάζουν στους συνανθρώπους τους που δεν το αντιλήφθηκαν ακόμη, και καταφέρονται εναντίον τους με εκφράσεις: "μα πόσο κορόιδο είσαι;!", "μα είσαι ηλίθιος;!", ή ακόμη χειρότερα: "αυτός είναι ο κόσμος και οφείλεις να προσαρμοστείς!". Η άποψη: "Δεν μπορώ πλέον να συνεννοηθώ μαζί τους, είναι ηλίθιοι!", συνεργεί υπέρ των ομάδων εξουσίας, αφού αυτόματα διαχωρίζει το σύνολο σε "εμείς" και οι "άλλοι".

Δυστυχώς έτσι διευκολύνεται το ανόσιο έργο των ομάδων εξουσίας. Έτσι βαφτίζεται η αθωότητα, ηλιθιότητα και με την επανάληψη σε μεγάλη έκταση γίνεται αυτοεκπληρούμενη προφητεία! Έτσι σπρώχνονται οι νέοι και αθώοι στην διαφθορά!

Οι νέοι, δεν οφείλουν να γνωρίζουν την πονηριά των εξουσιαστών. Οι μεγαλύτεροι, οφείλουν να προστατεύουν τους νέους. Αν τους αγαπούν. Αν έχουν εναποθέσει το μέλλον της ανθρωπότητας στους νέους ανθρώπους και όχι στους πονηρούς και αδίστακτους! Αν αντιλαμβάνονται την ευθύνη τους που γέννησαν παιδιά σ' ένα κόσμο που τον κυβερνά μια μοχθηρή και αδίστακτη εξουσία!
Σε τελική ανάλυση αυτοί που αυτοαποκαλούνται "έξυπνοι", δεν καταλαβαίνουν πως σε μια θάλασσα "κορόιδων" και "ηλιθίων", που η εξουσία δημιουργεί με την υλική και πνευματική φτωχοποίηση, κινδυνεύουν να πνιγούν και οι ίδιοι, κι ας "ξύπνησαν"; Αν υπήρχε μια σαφής κοινωνική αντίδραση, ενάντια στην εξουσία, δεν θα υπήρχαν κορόιδα, χαζοί, ηλίθιοι!

Σκεφτείτε: Αποδεχόμενοι τον όρο "ζώο" και "άγριος" για τους γηγενείς της Αμερικανικής ηπείρου, επιτρέψαμε στις ομάδες εξουσίας να γεννοκτονήσουν περί τα εκατό εκατομμύρια ανθρώπινες ψυχές. Επιτρέψαμε να χρησιμοποιηθεί μια ολόκληρη ήπειρος η Αφρική για αισχρή εκμετάλλευση και δουλεμπόριο. Μήπως επιτρέποντας όρους "χαζός", "κορόιδο", "ηλίθιος", εκεί που υπάρχει απλά άγνοια και αθωότητα, μικρή περίσκεψη αλλά τεράστια ορμή για ζωή, επιτρέπουμε στις ομάδες εξουσίας να κάνουν αναλογικά το ίδιο;

Η Πορνεία.

Πορνεία είναι να εκποιείς πράγματα που δεν πρέπει να εκποιούνται. Δεν μπορείς να "δώσεις" πολύ περισσότερο να "πουλήσεις" έρωτα, αλήθεια, μόρφωση, αγάπη. Γιατί αυτά θέλουν ελεύθερη συμμετοχή, στη σκέψη, στον λόγο και στην πράξη. Γιατί αυτά γεννιούνται σε περιβάλλον Λόγου. Αλλιώς δεν γεννιούνται. Η εξουσία όμως θέλει να φτιάχνει υποκατάστατα αυτών, ώστε να τα εμπορεύεται. Άλλωστε οι άνθρωποι έχουν την "συνήθεια" να ψάχνουν σε όλη σχεδόν τη ζωή τους, αλήθεια, μόρφωση, έρωτα, αγάπη!..

Το 1880 ο John Swinton παραδέχτηκε δημόσια ότι τουλάχιστον οι μεγαλοδημοσιογράφοι των ΗΠΑ, επαγγέλλονται την δημοσιογραφία σαν "διανοούμενες πόρνες".

Αναρωτιέται κανείς σήμερα αν υπάρχει επάγγελμα που δεν έχει μετατραπεί σε πορνεία!
Χημικέ που δέχεσαι να παράγεις ναρκωτικά για το παράνομο ναρκεμπόριο, γιατρέ που κάνεις παράνομες μεταμοσχεύσεις, εκπαιδευτικέ που εκπαιδεύεις λακέδες και σκλάβους για το σύστημα, νομικέ που εφαρμόζεις το νόμο ενάντια σε κάθε ηθική και δίκαιο, πολιτικέ που ξεπουλάς το λαό που σε ψήφισε, μαθηματικέ που νοθεύεις στατιστικές για να καλύψεις τις κλοπές και τις απάτες των ομάδων εξουσίας, καλλιτέχνη που έθεσες την τέχνη σου στην υπηρεσία του αποπροσανατολιστικού

θεάματος και του πορνό, τι άλλο από πόρνες είστε;

Και βέβαια δεν εξαντλείται ο κατάλογος μ' αυτούς που προαναφέρθηκαν. Το τράφικινγκ (σύγχρονη λέξη για την εμπορία ανθρώπινων υπάρξεων), είτε για σεξουαλική εκμετάλλευση, είτε για εργασιακή εκμετάλλευση, έχει πάρει απίθανες διαστάσεις στο σήμερα.
Σ' αυτό συντελούν νομοθεσίες που εγκλωβίζουν την ανθρώπινη δυνατότητα σε όρια, οικονομικά, χώρου, χρόνου, επιβίωσης, όσο πιο στενά γίνεται, με απαγορεύεται, απειλές και πρόστιμα. Νομοθεσίες που έχουν κάνει τη ροή του χρήματος, μέγγενη για τους φτωχούς, αφήνοντας τους ελάχιστα περιθώρια. Ένα από αυτά είναι η πορνεία! Ένα άλλο η παρανομία! Φυσικά η εξουσία αγάλλεται με την καθιέρωση και των δύο, στην σκέψη των πολλών σαν "αναπόφευκτα", γιατί της αποφέρουν κέρδη, εκμαυλίζοντας συγχρόνως τους ανθρώπους πνευματικά και υλικά!

Η Παγκοσμιοποίηση.

Η κοινωνική αποσάθρωση, των ομάδων εκτός εξουσίας, ήταν πάγια πρακτική των ομάδων εξουσίας. Η διαίρεση των οικογενειών, η απόσπαση των παιδιών με διάφορους τρόπους, η απομάκρυνση των παππούδων και των γιαγιάδων, η μείωση έως εξαφάνιση της κοινής ζωής με συγγενείς.

Σε ένα ανώτερο επίπεδο, οι ομάδες εξουσίας, είδαν, ότι ένα βασικό εμπόδιο στην κυριαρχία τους ήταν τα έθνη. Η αποεθνικοποίηση έγινε σύνθημα και επιδίωξη! Τα δικαιώματα του πολίτη βαθμηδόν υποχώρησαν, όπως και τα δικαιώματα του συναιτερίζεσθε, τα εργασιακά, τα ασφαλιστικά, οι συλλογικές συμβάσεις, και πολλά άλλα. Σήμερα μιλάμε αόριστα για ανθρώπινα δικαιώματα, που τ' αφήνουμε να τα υπερασπιστεί το σύνολο και κανένας.

Οι χώρες των εθνών γέμισαν αλλοεθνείς μετανάστες, υπονομεύοντας το συμπαγές στην αντιμετώπιση της κρατικής βίας. Υπονομεύοντας ακόμη, τις πολιτισμικές ταυτότητες, την με σαφήνεια και ακρίβεια γλωσσική επικοινωνία, επιτείνοντας, τον λειτουργικό, τον κοινωνικό και τον πολιτικό αναλφαβητισμό, την άγνοια, την κοινωνική απομόνωση μπροστά στο γυαλί της τηλεόρασης ή την οθόνη του "κινητού".

Τα έθνη είναι πλέον το μόνο εμπόδιο στην πραγμάτωση μιας παγκόσμιας δικτατορίας με κυρίαρχες τις ομάδες εξουσίας. Αντίθετα τα έθνη είναι οι μόνοι που δικαιούνται να αποφασίσουν τον μετασχηματισμό της Γήινης κοινωνίας σε παγκόσμια, επιλέγοντας τα μέσα προσέγγισης των λαών και κατάργηση των συνόρων, όταν καλλιεργηθεί ο αλληλοσεβασμός, η θέση και η τάση αυτή. Όταν σταματήσουν να υπάρχουν πεινασμένοι, όταν πάψει η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Και πάντως, οι λαοί των εθνών είναι αυτοί που από φύση και θέση μπορούν να φωνάξουν ένα βροντερό "Όχι!", σε μια παγκοσμιοποίηση με θεό το χρήμα και λιγότερο από το 1% του παγκόσμιου πληθυσμού να κατέχει περισσότερο από το μισό του παγκόσμιου πλούτου. Γι αυτό οφείλουν να ελέγχουν τις ηγεσίες τους και να τιμωρούν παραδειγματικά τους προδότες ηγέτες που ξεπουλούν την πατρίδα με αντάλλαγμα χρήμα!

Σώστε τα παιδιά.

Ο άνθρωπος, γεννά με δύο τρόπους. Με το σώμα (σεξουαλική επαφή αρσενικού με το θηλυκό) και με το πνεύμα (επαφή με το συναίσθημα ή επαφή με τη λογική ή και με τα δύο). Η επαφή με το σώμα γεννά παιδιά, η επαφή με το πνεύμα αναγεννά στα μυαλά των παιδιών αλλά και των μεγαλύτερων, συναίσθημα, λογική, συνείδηση. Νόηση με μια λέξη. Η νόηση με τη σειρά της όταν απλωθεί στο ανθρωποσύνολο και καλλιεργηθεί, γεννά, τέχνη, επιστήμη, φιλοσοφία, τεχνολογία, μόρφωση.
Ο άνθρωπος οφείλει να είναι προϊόν όλων των γεννήσεων.

Για να επισυμβεί γέννηση με το σώμα, έρχονται σε επαφή δύο. Όπως ξέρουν όσοι έχουν μεγαλώσει ένα παιδί, δεν είναι αρκετοί οι δύο για την παραπέρα πορεία. Το ίδιο συμβαίνει και με τη γέννηση με το πνεύμα. Για την πνευματική αναγέννηση του ανθρώπινου όντος, είναι απαραίτητη η κοινωνική ομάδα. Παράδειγμα: Σκεπτόμαστε με λέξεις! Αλλά οι λέξεις είναι μία σύμβαση νοηματικής απόδοσης που έχει δημιουργηθεί σε βάθος πολλών χρόνων, με την συνέργεια πολλών ανθρώπων!..

Από όσα μέχρι τώρα αναφέρθηκαν, προκύπτει, ότι οι ομάδες εξουσίας έχουν ετοιμάσει το εξής μέλλον για τα παιδιά: είτε να γίνουν "ελίτ" (λίγα από αυτά), είτε παρατρεχάμενοι της εξουσίας και μέρος καταπιεστικών μηχανισμών, όσο και μηχανισμών εξαπάτησης (κάπως περισσότερα), είτε να γίνουν εργατικό δυναμικό (η συντριπτική πλειοψηφία) που θα παράγει με όρους σκλαβιάς, αφενός τα απαραίτητα για την επιβίωση και αναπαραγωγή όλων, αφετέρου πολυτέλεια για την πλουσιοπάροχη ζωή των λίγων. «Ή είστε μαζί μας ή είστε εναντίον μας!» Τζορτζ Μπους ο Νεότερος.

Οι γονείς με φρίκη διαπιστώνουν (αν το διαπιστώσουν ποτέ) ότι τα παιδιά, που με τόσο κόπο μεγάλωσαν και τόση αγάπη, απλά θα είναι οι αντικαταστάτες τους στον ζυγό της σκλαβιάς.
Είναι η εφαρμογή της "συνταγής", σε κάθε άτομο, σε κάθε οικογένεια: «Να δουλέψω όσες ώρες μου πει το αφεντικό γιατί τα παιδιά θα πεινάσουν...», «Να ρίξω τον συνάδελφο, να σιγουρέψω το μεροκάματο και να γλείψω το αφεντικό...», «Όσο κι αν δουλεύω, η ακρίβεια μου τρώει το εισόδημα, πώς θα σπουδάσω τα παιδιά;..», «Η αδυναμία να ανταποκριθώ στις συνεχείς αυξήσεις των τιμών, με έχει φέρει σε αντιπαράθεση με την γυναίκα μου, και κοιταζόμαστε σαν το σκύλο με τη γάτα, εμείς που τόσο αγαπιόμασταν!..», «Παιδιά μου, βγείτε να βρείτε ένα μεροκάματο, δεν αντέχω άλλο...», «Ήρθαν οι εκλογές, σιγά μην πάω να ψηφίσω. Ωχ μωρέ! Όλοι ίδιοι είναι!..»...

Δεν θέλω να ξέρω, σημαίνει δεν θέλω να αναλάβω ευθύνη! Αλλά η ευθύνη είναι εκεί! Αφού την αρνείσαι εσύ, θα πέσει στους ώμους των παιδιών σου! Και των παιδιών των παιδιών σου!

Τα παιδιά δεν θέλουν να αποδεχθούν ότι ζουν σε μια κοινωνία που θέλει να τα χρησιμοποιήσει σαν εργαλεία και μετά να τα πετάξει σαν στιμένες λεμονόκουπες, άρα ενεργούν σαν να έχουν αμέριστη την αγάπη γονέων και κοινωνίας, δυστυχώς χωρίς αυτό να είναι ολόκληρη η αλήθεια.

Τα παιδιά σου υλικά και πνευματικά πρέπει να τα προστατέψεις ένα χρονικό διάστημα ώστε να "σταθούν στα πόδια τους", αλλιώς θα χαθούν στα παιχνίδια της εξουσίας. Θα γίνουν παρανάλωμα της διαφθοράς και του πολέμου ώστε να εφαρμοστεί με επιτυχία η συνταγή.
Ο καλύτερος τρόπος για να το καταφέρεις αυτό, είναι να τους δείξεις τον δρόμο της κατάκτησης του Λόγου. Αυτογνωσία και μόρφωση. Παιδεία δηλαδή! Να κάτι ακόμη, που από τα αρχαία χρόνια αποτελεί τον ακρογωνιαίο λίθο της ανθρώπινης εξέλιξης, κάτι που η εξουσία επίσης αντιστρατεύεται, νοθεύει, καταργεί όταν δεν είναι της αρεσκείας της.

Οι γονείς δεν ασχολούνται με τα παιδιά τους, γιατί, τους έχουν κλέψει τον χρόνο μέσα από την "εργασία", ώστε όταν τα βλέπουν να είναι κατάκοποι. Τους έχουν κλέψει επίσης τον χώρο, υποχρεώνοντας την οικογένεια να στριμώχνεται σε λίγα τετραγωνικά κατακόρυφης δόμησης, αποκλείοντας συνεχώς τους δημόσιους χώρους μέσω της "ιδιωτικοποίησης", ή τους έχουν εξωθήσει στην ανεργία, οπότε η έλλειψη πόρων και ενέργειας πάλι δημιουργεί χάσμα ανάμεσα σε γονείς και παιδιά. Έτσι αναγκάζονται να "εμπιστευτούν" τα παιδιά τους σε ένα εκπαιδευτικό σύστημα που υποκριτικά η εξουσία το ονομάζει "Παιδεία".

Η παιδεία, δεν εξαντλείται σε ένα σχολείο που θα παρέχει ένα επάγγελμα για βιοπορισμό. Η παιδεία παύει να είναι παιδεία όταν διεξάγεται σε κλίμα ανταγωνισμού, με κύριο στόχο την

εισαγωγή στο πανεπιστήμιο, τον εύκολο πλουτισμό αργότερα, παραβλέποντας την κοινωνικοποίηση των νέων, νοθεύοντας τη μνήμη και την ιστορική αλήθεια, περιορίζοντας την αλληλεγγύη στις ομάδες κολλητών. Το σημερινό σχολείο κρίνοντας από την αδυναμία συνεννόησης των αποφοίτων του, κρίνεται σαν ένα αποτυχημένο σχολείο που εξυπηρετεί μόνον την εξουσία, τους εκπαιδευτικούς που το θέλουν για βιοπορισμό, τον ανταγωνισμό που "ξεχωρίζει" τα ταλέντα για να τα παραδώσει στην εγκληματική, σε βάρος του συνόλου, διάθεση της εξουσίας.

Η παιδεία οφείλει να αναπτύσσει συμμετρικά σε όλους τους νέους, το συναίσθημα, τη λογική και τη συνείδηση. Το αίσθημα ευθύνης απέναντι στο σύνολο, πολύ περισσότερο απέναντι στο φαντασιακό νόημα, των λέξεων "Άνθρωπος" και "Αλήθεια". Σχολείο είναι όλη η πόλις, λέει ο Περικλής στον "Επιτάφιο". Άλλο το σχολείο άλλο η "ζωή", λένε σήμερα γονείς και εκπαιδευτικοί, κάνοντας τους μαθητές να απορούν, γιατί ανάλωσαν τόσο μεγάλο μέρος της ζωής τους στο σχολείο, αφού είναι "άλλο"...! Η υποκρισία σε όλο της το μεγαλείο! Το σχολείο του σήμερα απεικονίζει με ζωηρά χρώματα τη "Σπηλιά του Πλάτωνα".

Δεν αγαπάς τα παιδιά σου όταν αφήνεις την κυβέρνηση σου, να χρεώνει την πατρίδα σου για ενενήντα εννιά, ίσως και περισσότερα χρόνια. Ποιος θα πληρώσει αυτά τα χρέη; Τα παιδιά σου! Εσύ λοιπόν τα κάνεις σκλάβους!

Επιστήμονα, δεν αγαπάς την επιστήμη σου όταν ξεπουλάς τις ανακαλύψεις σου (τα παιδιά σου!) στις ομάδες εξουσίας για να φτιάχνουν ηρωίνες, κοκαΐνες, βόμβες διαφόρων τύπων, νοθευμένες στατιστικές που δικαιολογούν εγκλήματα, ουσίες, συστήματα και αλγορίθμους, που υπονομεύουν την υγεία των ανθρώπων και κυρίως της νεολαίας.

Καλλιτέχνη, δεν αγαπάς την τέχνη σου όταν την ξεπουλάς στις ομάδες εξουσίας για να αποκοιμίζει ή να παραπλανά τους ανθρώπους, για να τους διαφθείρει ποικιλοτρόπως.

Δημοσιογράφε, δεν αγαπάς την ενημέρωση, την αλήθεια, τον άνθρωπο, όταν με μόνο κίνητρο το αφεντικό "χρήμα", παραπλανάς μεγάλες ομάδες συνανθρώπων σου.

Εκπαιδευτικέ, δεν αγαπάς τα παιδιά όταν τους κρύβεις την πραγματική παιδεία, χάριν της υπακοής σε ένα εκπαιδευτικό σύστημα, που έχει όραμα την διαίρεση, τον ανταγωνισμό, την εκμετάλλευση.

Νομικέ, δεν αγαπάς την δικαιοσύνη. Το "φαρισαϊκό" στενό νομικό πλαίσιο, μπορεί να είναι "κονόμα" για σένα, αλλά είναι φυλακή για τον "πολίτη".

Υγειονομικέ, υγεία των ανθρώπων δεν είναι μόνο η έκτακτη βοήθεια στην ασθένεια. Υγεία είναι ένα σύνολο από αναγκαία, όπως καλή τροφή, καθαρό νερό, έως συνθήκες καλλιέργειας ψυχικής και πνευματικής ευεξίας. Ιατρική δεν μπορεί να είναι "πρωτόκολλα" που επιτάσσει πονηρά η εξουσία.

Διανοούμενοι, κύριο χρέος σας είναι η πνευματική αρωγή και προστασία του γεωργού, του κτηνοτρόφου, του εργάτη, του επιτηδευματία, που σας προσφέρουν υγιεινές τροφές, καλές και χρήσιμες υπηρεσίες. Αδιαφορώντας γι αυτούς, θα τρώτε τα σκουπίδια των πολυεθνικών, ενώ το παραγόμενο από σας πνευματικό έργο, ούτε θα μπορεί, ούτε θα υπάρχει κανείς να το χρειάζεται, να το επιθυμεί.

Η εξουσία θεωρεί τα πάντα ιδιοκτησία της, άρα και τα παιδιά. Τα φυσικά παιδιά των ανθρώπων, τα παιδιά των επιστημόνων, τα παιδιά των καλλιτεχνών... Το πρώτο ΟΧΙ!, οφείλουν να της το πουν οι γονείς, δίνοντας το παράδειγμα και στα παιδιά τους, ότι η "ύβρις" δεν είναι πλέον ανεκτή!

Μαθαίνουμε στα παιδιά μας να μεταχειρίζονται το χρήμα, αλλά όχι τον Λόγο. Αν δεν αντιστρέψουμε την τάση αυτή, ποτέ δεν θα μπορέσει να απελευθερωθεί ο άνθρωπος. Η υποκριτική έκφραση: «Άσε τα παιδιά να επιλέξουν!», σημαίνει: «Άσε τα παιδιά στο έλεος της εξουσίας!». Προηγείται η καλλιέργεια στον Λόγο, έπεται η επιλογή. Πώς να διαλέξεις κάτι που δεν το ξέρεις;

Ο Μετανθρωπισμός.

Μετανθρωπισμό ή τέταρτη βιομηχανική επανάσταση, ονομάζουν την εμφύτευση τεχνολογικών, βιολογικών, χημικών, εμφυτευμάτων στο ανθρώπινο σώμα με στόχο την "βελτίωση" των σωματικών και πνευματικών ικανοτήτων των ανθρώπων.

Ερώτημα: «Όλων των ανθρώπων;».
Απάντηση: «Όχι, λένε των πλουσίων..!».
Ερώτημα: «Και οι φτωχοί;»
Απάντηση: «Έχουν και γι αυτούς εμφυτεύματα, άλλης ποιότητας..! Δημιουργία "ανέγγιχτου" με τεχνολογία και επιστήμη..!»
Ερώτημα: «Η εμφύτευση θα είναι προαιρετική;».
Απάντηση: «Σε πρώτο επίπεδο ναι. Σε δεύτερο θα γίνει όπως με το εμβόλιο! Σε τρίτο με το ζόρι!».
Ερώτημα: «Γιατί ένας άνθρωπος που δεν πρόλαβε να γευτεί το τι σημαίνει άνθρωπος, να θέλει να εξελιχθεί σε μετάνθρωπο;».
Απάντηση: «Είναι κάτι το αναπόφευκτο!»
(Ψέματα, η εξουσία το θέλει!).
Απάντηση: «Είναι η φυσιολογική εξέλιξη του ανθρώπου!»
(Ψέματα, η εξουσία φοβάται μήπως χάσει τον έλεγχο και προσπαθεί να βάλει την τεχνολογία να αλυσοδέσει τους ανθρώπους όσο περισσότερο γίνεται!).
Απάντηση: «Μα έτσι θα μειωθούν οι αρρώστιες και ο άνθρωπος θα ζει περισσότερα χρόνια!»
(Ναι ίσως, θα είναι όμως Άνθρωπος; Ή θα είναι δημιούργημα Φρανκενστάιν;).
Απάντηση: «Με την τεχνητή νοημοσύνη, θα βελτιωθούν όλες οι υπηρεσίες, θα γίνονται όλα με ακρίβεια και ξεκούραστα!».
(Σου κρύβουν όμως ότι με τα ρομπότ η ανθρώπινη εργασία θα γίνει άχρηστη, επομένως θα αυξηθεί η ανεργία. Άρα και η φτώχεια. Ότι το ανθρώπινο σώμα, αλλά και το πνεύμα, θα μαλθακοποιηθούν και θα είναι πλήρως εξαρτημένα όχι από ένα φυσικό περιβάλλον που, με δυσκολίες βέβαια, τον συντροφεύει χιλιάδες χρόνια τώρα, αλλά από ένα τεχνητό περιβάλλον που θα ελέγχει η εξουσία. Ότι ή χρήση τόσων ρομποτοποιημένων συστημάτων θα χρειαστεί πολύ περισσότερη ενέργεια. Ότι η τεχνητή νοημοσύνη μπορεί κάλλιστα να χρησιμοποιηθεί τόσο στη διαφθορά, όσο και στον πόλεμο. Ότι τότε η δραστική μείωση του πληθυσμού της Γης θα είναι "αναπόφευκτη λύση".)

Όταν κάποιος σου δίνει κάτι, μην βλέπεις μόνο τι σου δίνει και ενδεχομένως πόσο το θέλεις! Δες και ποιος είναι αυτός που σου το δίνει! Στην προκειμένη περίπτωση τον μετανθρωπισμό τον προτείνει, ελκυστικά διαφημίζει, προτίθεται να επιβάλλει, η εξουσία. Αυτή που περιγράψαμε αναλυτικά πιο πάνω τι κάνει και γιατί το κάνει. Είναι δυνατόν αυτοί που αιώνες τώρα εμποδίζουν τον άνθρωπο να δει το φως του Λόγου, να θέλουν με μέσα "meta" να κάνουν κάτι για καλό του; Προφανώς όχι! Νέος τρόπος σκλαβιάς είναι!
Επιτέλους πώς θέλουμε να "μεγαλώνουμε" τα παιδιά μας; Με Παιδεία ή με Τεχνολογία;

Σαν συμπέρασμα:
Όταν έχεις κάνει τόσα εγκλήματα σε συνανθρώπους και στο περιβάλλον, όταν έχεις μάθει να ζεις με κλεψιές και απάτες, φόνους και γενοκτονίες, είναι αδύνατον να αντέξεις να δεις τον εαυτό σου στον καθρέπτη της συνείδησης. Έτσι οι ασυνείδητες ομάδες εξουσίας έχουν βρει τρόπους να απεμπολούν τα συναισθήματα ντροπής και ενοχής. Όπως μετακυλούν τα χρέη στους πολλούς, έτσι χρησιμοποιώντας τα ιδιωτικά μέσα παραπληροφόρησης, διαχέουν τις ενοχές στους πολλούς. Οι

οποίοι λόγω της υλικής και πνευματικής τους ένδειας αδυνατούν να καταλάβουν το ύπουλο, το δόλιο παιχνίδι των ομάδων εξουσίας.

Χωρίς λοιπόν την ανάκαμψη, πνευματική και ψυχική των ανθρώπων, είναι όνειρο απατηλό η πολυπόθητη απελευθέρωση. Η αλληλεγγύη μεταξύ των πολλών και η κοινωνική ανάκαμψη, έξω από τα μέσα εξουσίας, είναι ένα πρώτο βήμα.

Χωρίς την καταστροφή του χρηματιστικού κεφαλαίου και του νομικού πλαισίου που το στηρίζει, με ανάλογη αφύπνιση, περιορισμό, αλλά ίσως και καταστροφή των προσώπων που τα μηχανεύτηκαν και τα εργαλειοποίησαν, τα δεσμά θα παραμένουν ισχυρά. Άρα διαγραφή όλων των χρεών σε εθνικό επίπεδο, ώστε με την προοπτική της μίμησης να γίνει διαγραφή σε παγκόσμια κλίμακα. Όμοια, αντικατάσταση των ιδιωτικών νομισμάτων, από δημοκρατικά ελεγχόμενα εθνικά νομίσματα. Ναι, η μονάδα ομαδικής αντίστασης δεν μπορεί παρά να είναι το έθνος. Εκεί υπάρχει συνεννόηση Λόγου. Εκεί μπορεί να διεκδικηθούν φυσικοί πόροι, μέσα παραγωγής, γνώση, πολιτισμός, δημόσιος χώρος, δημόσια υγεία και παιδεία. Με καλλιέργεια των ατόμων και τη δημοκρατική σύγκλιση των εθνών, κάποτε θα φθάσουμε και στο παγκόσμιο. Η “οικονομία” είναι εργαλείο της εξουσίας! Όλες οι μεγάλες επαναστάσεις έγιναν με πρόταγμα την Πατρίδα, την Ελευθερία, την Δημοκρατία, την Ανεξαρτησία! Ας αφήσουμε την Ιστορία να μας διδάξει!

Ο αγώνας του Ανθρώπου στην Γη περνάει μέσα από την αυτογνωσία. Αλλιώς μετατρέπεται σε δίποδο. Μόνο που η αυτογνωσία θέλει υγεία σε όλα τα επίπεδα. Το εξαιρετικό είναι αυτό που φτιάχνει η Φύση και ο Λόγος, δηλαδή ο Άνθρωπος. Η τεχνολογία και οι τεχνολόγοι δεν μπορούν και δεν πρέπει να αφεθούν ώστε να γίνουν εργαλείο της εξουσίας, στην καταστροφή της πολιτικής έκφρασης του Λόγου, που από την αρχαία Ελλάδα φέρει το όνομα Δημοκρατία!

Το σύνθημα «Ελευθερία ή Θάνατος!» ας είναι διαχρονικός οδηγός του Ανθρώπινου Πνεύματος!

Η εφαρμογή της πολιτικής του «Ανήκωμεν εις την Δύσιν», είναι ηθική; είναι αξιοπρεπής; είναι συμφέρουσα;

Με τον όρο "Δύση", εννοούμε την "συμμαχία" των ΗΠΑ με τα Ευρωπαϊκά κράτη, τον Καναδά την Ιαπωνία, την Αυστραλία, το Ισραήλ, την Νότια Κορέα και μερικά άλλα.
Κάτι σαν ΝΑΤΟ+!..

Ιστορικά, είναι η προέκταση στον χρόνο, της αποικιοκρατίας των πρώτων αποικιακών κρατών, Γαλλίας, Αγγλίας, Ισπανίας, Ολλανδίας, με ιμπεριαλιστική στόχευση, υπό την αρχηγία των ΗΠΑ.
Με τον όρο "Ανήκωμεν", εννοούμε την αναγκαστική συμμετοχή της Ελλάδας στην συμμαχία "Δύση". Αναγκαστική, γιατί ποτέ δεν έγινε με την δημοκρατικά παρμένη απόφαση του Ελληνικού Λαού. Από την επανάσταση του 1821 μέχρι σήμερα, υποδαυλιζόμενες έριδες και παρέμβαση του ξένου παράγοντα, του παράγοντα "Δύση", επέβαλλαν ακόμη και με αιματοχυσία την προσάρτηση της Ελλάδας στην Δύση.

Το «Ανήκωμεν εις την Δύσιν», ειπώθηκε στην βουλή στις 12/6/1976 από τον Κωνσταντίνο Καραμανλή, με τον Ανδρέα Παπανδρέου, αντιπολίτευση τότε, να απαντά ότι είναι προτιμότερο η Ελλάς να ανήκει στους Έλληνες. Βέβαια και αυτός όταν έγινε κυβέρνηση δεν πήρε αποφάσεις ανάλογες με αυτό που είπε τότε.

Η Δύση είναι ανήθικη.

Η Δύση, έκανε τις τόσο αιματηρές σταυροφορίες που κατέλυσαν το Ανατολικό Ρωμαϊκό κράτος το 1204.
Με την ανακάλυψη των "νέων Γαιών", της Αμερικανικής ηπείρου δηλαδή, αρχίζει και η κατάκτηση της από Άγγλους, Γάλλους, Ισπανούς, Ολλανδούς, Πορτογάλους. Λέγεται ότι ο φόρος αίματος της κατάκτησης αυτής είναι πάνω από εκατό εκατομμύρια ψυχές αυτοχθόνων πληθυσμών σε βόρεια και νότια Αμερική. Γενοκτονία! Το ίδιο μοτίβο επαναλήφθηκε στην Αυστραλία.
Η Δύση, έκανε τους πολέμους του οπίου στην Κίνα. Οι Άγγλοι, οι Ολλανδοί και οι Γάλλοι εκμεταλλεύτηκαν την Κίνα, την Ινδία, την Ινδοκίνα.
Άγγλοι, Γάλλοι, Ολλανδοί, Γερμανοί, Βέλγοι, Ισπανοί και Πορτογάλοι λεηλάτησαν για αιώνες την κακόμοιρη Αφρική και ύστερα, με το δουλεμπόριο, οι Αμερικάνοι ευνούχισαν τη δυνατότητα ανάπτυξης της, μεταφέροντας εκατομμύρια Αφρικανούς σκλάβους στην Αμερική.

Μετά, την σκυτάλη πήραν οι ΗΠΑ. Βάσεις σε όλον τον κόσμο, πόλεμοι και διαφθορά. Βιετνάμ, Λατινική Αμερική, Αφρικανικές δικτατορίες, Παναμάς, Ιράκ, Ιράν, Αφγανιστάν, Ινδονησία, Γιουγκοσλαβία, Ουκρανία, είναι μόνον μερικά από τα "κατορθώματα" της ιμπεριαλιστικής όσο και αποικιοκρατικής πολιτικής που εφάρμοσαν και εφαρμόζουν οι ΗΠΑ.

Όχι δεν είναι οι λαοί των χωρών της δύσης που ευθύνονται συνειδητά για όλα τα παραπάνω. Απόδειξη η τεράστια αντίδραση στον πόλεμο του Βιετνάμ, όταν ήρθε στο φως η αλήθεια. Κι αυτοί κορόιδα είναι που τους εκμεταλλεύεται μια ολιγάριθμη "ελίτ", που ελέγχει την έκδοση των ιδιωτικών νομισμάτων, δολάριο, ευρώ, λίρα Αγγλίας. Μέσω αυτών, ελέγχει, το πολιτικό σύστημα, που ελέγχει με τη σειρά του τη νομοθεσία και την εφαρμογή της, τους εξοπλισμούς και την "άμυνα". Επίσης ελέγχει την διακίνηση της πληροφορίας, αφού όλοι οι ραδιοφωνικοί σταθμοί, οι τηλεοπτικοί και το ίντερνετ υπάγονται στις νομοθεσίες τους και λειτουργούν με τα "λεφτά" τους.

Ως και την τέχνη έχουν ελέγξει σκορπίζοντας παγκόσμια, τόνους "καλλιτεχνικά" σκουπίδια. Για να μην υπάρξει τέχνη που θα μιλήσει αντίθετα σ' αυτό που επιτάσσουν!

Με κύρια εργαλεία την διαφθορά και την απειλή ή και πραγματοποίηση πολέμου, διαιρούν τους πληθυσμούς και τα κράτη σε αντιμαχόμενες παρατάξεις.
Με τον έλεγχο των νομισμάτων και της νομοθεσίας, άλλους φτωχοποιούν έως πείνας και άλλους επιδοτούν έως αλαζονικού υπερπλουτισμού.

Με τα ίδια όπλα εμποδίζουν τις λαϊκές μάζες να μορφωθούν, να κατακτήσουν ένα καλλίτερο πνευματικό επίπεδο.
Η αρπαγή των ταλέντων κάθε είδους από τις φτωχότερες χώρες, με υποχρεωτικές μεταναστεύσεις, αλλά και με άλλα φανταχτερά όπως χρηματοδότηση, καριέρα, τρυφηλή ζωή, αποστερούν τη δυνατότητα ανάπτυξης των άλλων κρατών, χρησιμοποιώντας τα ταλέντα για δική τους ανάπτυξη στην επιστήμη, την τεχνολογία, την τέχνη. Αν τους αρνηθεί κάποιος που αντιλήφθηκε το αισχρό παιχνίδι τους, ή τον "λασπώνουν" ή τον σκοτώνουν!.. Ουσιαστικά αυτή είναι η φιλοσοφία του καπιταλισμού! Κλείνω το δικό σου μαγαζί για να γίνω μονοπώλιο. Ή όπως το έλεγε ο Μαρξ, η πρωταρχική αιτία συσσώρευσης κεφαλαίου είναι ο πόλεμος!

Και όχι μόνο ο πόλεμος! Η παγκόσμια σκορπισμένη διαφθορά είναι επίσης τρόπος εκμετάλλευσης ανθρώπων από ανθρώπους και φυσικά μέσο πλουτισμού. Εμπόριο ναρκωτικών, εμπόριο όπλων, τζόγος, χρηματιστήριο, πορνεία στην πιο διεστραμμένη μορφή της, τροφές, ποτά και φάρμακα που περισσότερο βλάπτουν παρά ωφελούν, εμπόριο ανθρώπινων οργάνων, η επιστήμη στην υπηρεσία της διεθνούς μαφίας. Η μαφία αγκαλιά με την πολιτική διαχειρίζονται όλο το "παγκόσμιο με την δυτική έννοια" παραγόμενο προϊόν. Όταν κάνεις θεό σου το χρήμα, μη σε εκπλήσσει που αυτό έγινε ο νταβατζής σου κι εσύ η πόρνη του...
Αν αυτά που παραθέσαμε πιο πάνω δεν είναι ανηθικότητα, τότε τι είναι; Και υπάρχουν πολύ περισσότερα που δεν μπορούν να περιγραφούν στον χώρο ενός άρθρου.

Είναι αναξιοπρεπές να λέμε "ανήκουμε στην Δύση".

Γιατί η Δύση μας βλέπει σαν χώρο εκμετάλλευσης. Όπως βλέπει ο μαστροπός την πόρνη.

Η Ελλάδα, σε όλη την εποχή της αποικιοκρατίας, ήταν σκλαβωμένη στην Οθωμανική αυτοκρατορία. Είναι άδικο να ταυτίζεται με αυτούς που αιματοκύλισαν Αμερική, Αφρική, Αυστραλία, Άπω Ανατολή. Είναι ντροπή! Πιο πολύ αξίζει να ταυτιζόμαστε με τους λαούς της Λατινικής Αμερικής.

Αυστριακοί συνέλαβαν τον Ρήγα Φεραίο (1797) και τον παρέδωσαν στους Τούρκους για βασανιστήρια και εκτέλεση.

Η Δυτική Ιερά Συμμαχία υπήρξε ο κυριότερος αντιδραστικός παράγοντας στην επανάσταση του 1821. Αντίθετα η Ρωσία σε πολλές περιπτώσεις ευνόησε και βοήθησε την επανάσταση.

Ο Καποδίστριας ήταν υπουργός εξωτερικών του Τσάρου, ο Υψηλάντης στρατηγός του.
Από τον δεύτερο χρόνο της επανάστασης αρχίζουν οι έριδες μεταξύ των επαναστατημένων που χωρίζονται σε Αγγλικό, Γαλλικό και Ρωσικό κόμματα.

Ο Μαυροκορδάτος πιέζει και το καταφέρνει, να μας "δέσει" με τα δάνεια στον Αγγλικό παράγοντα. Άγγλοι ήταν η σκιώδης δύναμη πίσω από την δολοφονία του Καποδίστρια.
Βαυαρός ο πρώτος μονάρχης της Ελλάδας, ο Όθωνας. Η Βαυαροκρατία αφήνει σημάδια ανεξίτηλα στην ιστορία του πρόσφατα απελευθερωμένου έθνους.

1850! «…και ένας μεγάλος στόλος των σκύλων, μας έχουν μπλόκον οπούναι περίπου από τρεις μήνες και μας πήραν όλα τα καράβια και μας κατακερμάτισαν όλο το εμπόριο και τζαλαπάτησαν

την σημαίαν μας και πεθαίνουν της πείνας οι ανθρώποι των νησιών και εκείνοι οπούχουν τα καράβια τους γκιζερούν εις τους δρόμους και κλαίνε με μαύρα δάκρυα…»
Γιάννης Μακρυγιάννης "Απομνημονεύματα".

Και συνεχίζουμε με την χρεωκοπία του Τρικούπη το 1893, τον "πόλεμο της Μελούνας" το 1897, που έγινε αιτία με την βοήθεια των Δυτικών δυνάμεων να συναφθούν τα "σουλτανικά δάνεια" σαν πολεμικές αποζημιώσεις, βάζοντας την χώρα κάτω από διεθνή οικονομικό έλεγχο.

Άγγλοι και Γάλλοι κηρύσσουν την Κριμαϊκή εκστρατεία (1917) και υποχρεώνουν τον Βενιζέλο να συμμετέχει. Από εκεί ξεκίνησε η απώλεια της Μικράς Ασίας (1922), η καταστροφή των Ελλήνων του Πόντου της Ανατολικής Θράκης και των παραλίων της Μ. Ασίας, όσο και ο διωγμός και η ανταλλαγή των πληθυσμών. Γερμανοί ήταν οι εκπαιδευτές του στρατού του Κεμάλ, γερμανική ιδέα ήταν τα τάγματα εργασίας (αμελέ ταμπουρού), που αφάνισαν τον Ελληνισμό της Μ. Ασίας, τους Ποντίους, τους Αρμένιους, τους Καππαδόκες.

Ιταλοί το 1940 κηρύττουν τον πόλεμο στην Ελλάδα αφού πρώτα βύθισαν στην Τήνο το πολεμικό Έλλη. Μαζί με τους συμμάχους τους Γερμανούς και Βούλγαρους, επιβάλλουν μια μαύρη τετραετία κατοχής, δυστυχίας, πείνας, μοχθηρίας και δολοφονιών, σε βάρος του Ελληνικού λαού. Οι θηριωδίες των Γερμανών στην κατεχόμενη Ελλάδα, μόνο με τις θηριωδίες των Τούρκων κατά την τουρκοκρατία μπορούν να συγκριθούν.

Άγγλοι τον Δεκέμβριο του 1944 αιματοκυλούν την Αθήνα και για μήνες όλη την Ελλάδα, ώστε να μην φύγει η χώρα από τον έλεγχο τους. Σε συνεργασία με ντόπιους συνεργάτες τους, κάνουν τον βίο αβίωτο σε μεγάλο μέρος των Ελλήνων με αποτέλεσμα να οδηγηθούμε σε έναν αιματηρό εμφύλιο πόλεμο (1946-1949) που ξεκλήρισε πολλές οικογένειες, έβαλε μίσος αίματος ανάμεσα στους μισούς Έλληνες ενάντια στους άλλους μισούς και έφερε την χώρα στην αγκαλιά των ΗΠΑ. Εδώ, στον Όλυμπο, δοκιμάστηκαν για πρώτη φορά σε πόλεμο οι βόμβες ναπάλμ.

Αμερικανοκίνητη ήταν η δικτατορία του 1967-1974. Αμερικανοκίνητο και το πραξικόπημα στην Κύπρο το 1974 που στοίχισε στους Έλληνες σχεδόν την μισή Κύπρο.

Οι ΗΠΑ είναι, που θέλουν να δέσουν την Ευρώπη στο άρμα τους μέσω του ΝΑΤΟ και εφευρίσκουν την ιδέα της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του νομίσματος ευρώ. Οπότε σε λίγα χρόνια, το 2010 η χώρα χρεοκοπεί, κυρίως λόγω των πολιτικών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά κανείς δεν θέλει να το παραδεχθεί. Αντίθετα, με κοροϊδίες και ελεγχόμενη πληροφόρηση, φεσώνουν τους Έλληνες με τρία μνημόνια που κατά κοινή ομολογία είχαν προετοιμαστεί σε δικηγορικά γραφεία του Λονδίνου. Ένα δημοψήφισμα που βροντοφώναξε ΟΧΙ στην Ευρωπαϊκή πολιτική, πνίγηκε από τον τότε πρωθυπουργό σε συνεργασία με όλη την αντιπολίτευση. Απόδειξη ότι το πολιτικό σύστημα της Ελλάδας είναι βαθιά διεφθαρμένο.
Αυτό το πολιτικό σύστημα μας υπέδειξε ότι "μαζί τα φάγαμε" και ότι οι Γερμανοί είναι δουλευταράδες ενώ οι Έλληνες διεφθαρμένοι και τεμπέληδες.

Η Ελλάδα έχει εξαναγκαστεί σε τέσσερα μεγάλα μεταναστευτικά κύματα από το 1930 και μετά, που τροφοδότησαν με την Ελληνική δυναμικότητα, Αμερική, Γερμανία, Αυστραλία και άλλες χώρες. Το τελευταίο έγινε με τα μνημόνια. Πάνω από ένα εκατομμύριο Έλληνες έφυγαν από την πατρίδα τους γιατί τους έπνιγε στην φτώχεια, στην ανέχεια, στην ανεργία, στην ψευτιά και την διαφθορά. Μεγάλο μέρος τους, πτυχιούχοι πανεπιστημίου. Όπως βλέπουμε, ότι έγινε στην Αφρική με τους δούλους που μεταφέρονταν στην Αμερική, το ίδιο γίνεται και τώρα στην Ελλάδα. Μόνο που οι δικοί μας φεύγουν με δικά τους έξοδα!..

Τις τελευταίες τρεις δεκαετίες, εκατοντάδες ΜΚΟ μισθοδοτούμενες από τον δυτικό παράγοντα,

αλωνίζουν την Ελλάδα διευκολύνοντας την εισαγωγή εκατομμυρίων μεταναστών από Ασία και Αφρική. Αν αυτό δεν είναι αντικατάσταση πληθυσμού, τότε τι είναι;

Όπως φαίνεται από τα παραπάνω, η Δύση, ήταν και συνεχίζει να είναι, ο βιαστής της Ελλάδας. Γνωρίζοντας την ιστορία δεν μπορείς να είσαι σύμμαχος με τον βιαστή σου. Εκτός αν έχεις χάσει κάθε ίχνος αξιοπρέπειας!

Δεν είναι συμφέρουσα η ένταξη της Ελλάδας στην Δύση.

Μιλώντας για συμφέρον, θα πρέπει να διαχωρίσουμε το συμφέρον του Ελληνικού Λαού από το συμφέρον της ολιγαρχίας που ελέγχει τον κρατικό μηχανισμό και την οικονομία.
Η ολιγαρχία αυτή είναι κάποιοι απόγονοι κοτζαμπάσηδων και δωσίλογων που χρησιμοποιούν την Ελλάδα σαν εμπόρευμα, για να ζουν πλουσιοπάροχα, ξεπουλώντας την χώρα και τους κατοίκους της στην Δύση, με το πρόσχημα ιδιωτικοποίηση!..

Από κοντά και το εφοπλιστικό κεφάλαιο που υποτίθεται κατέχει παγκόσμια, τον "πρώτο εμπορικό στόλο", αλλά για την πατρίδα δεν διαθέτει "δεκάρα τσακιστή".
Λαός είναι όλοι οι υπόλοιποι. Αν και έχουν χωριστεί σε "ξύπνιους" δηλαδή τους παρατρεχάμενους γλείφτες και εξυπηρέτες των ολιγαρχών που είναι συνήθως "δεξιοί", αν και το παίζουν πολλές φορές σοσιαλιστές ή και κομμουνιστές. Και σε κορόιδα που είναι όλοι οι υπόλοιποι. Αυτοί οι τελευταίοι, τα κορόιδα, είναι συνήθως "αριστεροί" αν έχουν ψήγματα συνείδησης ή καταναλωτές ασυνείδητοι.

Η Ελλάδα των αρχαίων χρόνων ήταν ο πρώτος ανθρωποχώρος που καλλιέργησε τον Λόγο. Έδωσε χώρο στην Παιδεία και έβαλε τις βάσεις για την Επιστήμη και την Φιλοσοφία. Η Δημοκρατία ήταν το πολιτικό επιστέγασμα αυτής της τολμηρής για τότε εξέλιξης. Σ' ένα κόσμο που κυριαρχούσε η Βία, φυσιολογικά κατέρρευσε υπό το βάρος των επιθέσεων πολυαριθμότερων "βαρβάρων".

Η ανάμνηση του Λόγου των αρχαίων, έκανε τον ίδιο ανθρωποχώρο, να αποδεχθεί την ουσία του Λόγου που διέδιδε ο Χριστιανισμός. Η ελληνική γλώσσα βλέπετε ήταν το μέσο διάδοσης κάθε ιδέας την εποχή εκείνη. Βέβαια ο σημερινός χριστιανισμός, είναι πιο πολύ ειδωλολατρεία κάποιων εκκλησιών παρά θρησκεία. Το χρήμα έχει διαφθείρει τα πάντα!

Συμφέρον, λοιπόν, του Ελληνικού Λαού, είναι να ξαναθυμηθεί τι είναι αυτό που τον κράτησε "ελληνικό" τρεις χιλιετίες. Σαφώς δεν ήταν το χρήμα! Ήταν η Πατρίδα μέσα από μια κατά παράδοση λαϊκή φιλοσοφία της Αρετής, που θέλει την πνευματική ανάταση, την ανίχνευση ιδανικών και έξω από υλικά συμφέροντα, όπως η Αυτονομία, η Δικαιοσύνη, η Αλληλεγγύη. Εκφράστηκε με το σύνθημα "Ελευθερία ή Θάνατος"!

Το συμφέρον αυτό, είναι αντίθετο με το συμφέρον της "ελληνικής" ολιγαρχίας.

Αγαπώ την πατρίδα μου σημαίνει πρωτίστως αγαπώ τον λαό της. Αισθάνομαι ότι είμαι μέρος του και αγωνίζομαι για την προκοπή του. Προφανώς όποιος είδε ή βλέπει την πατρίδα σαν εμπόρευμα που θα αυξήσει την δική του επιρροή, ευχαρίστηση, εξουσία, δεν αγαπά την πατρίδα του. Όπως δεν αγαπά την πατρίδα του κι αυτός που σηκώνει αδιάφορα τους ώμους κι αφήνει να χρεώνουν τα παιδιά του για τα επόμενα 99 χρόνια.

Η Ελλάδα αν δεν προχωρήσει σε σεισάχθεια, δηλαδή διαγραφή όλων των παράνομων και επίβουλων χρεών, δεν θα "ξανασηκώσει κεφάλι". Θα γίνει Ουκρανία και ίσως Παλαιστίνη, αν οι Έλληνες δεν αντιληφθούν εγκαίρως το άθλιο παιχνίδι που παίζεται σε βάρος τους. Γι αυτό ενάντια στην προσπάθεια της ντόπιας ολιγαρχίας και του ξένου "δυτικού" παράγοντα, που προσπαθεί να

σβήσει την μνήμη και την ιστορία από τα μυαλά των νεοελλήνων, θα πρέπει να κάνουμε κάθε δυνατή προσπάθεια να θυμίζουμε, να γνωρίσουμε στους Έλληνες τις ιστορικές αλήθειες.

Φυσικά μια τέτοια κίνηση, θα μας φέρει σε αντιπαράθεση με τη Δύση και με τους ντόπιους εξυπηρέτες της, οι οποίοι θέλουν σκλάβους του χρέους, τους Έλληνες, τα παιδιά τους και τα εγγόνια τους. Τους πρώτους οφείλουμε να τους αντιμετωπίσουμε διώχνοντας τους μαζί με τις "βάσεις" τους. Αποχωρώντας από λυκοσυμμαχίες και ευρωσυμβόλαια που σκοπό έχουν να απομυζούν τον πλούτο της χώρας, τον κόπο και την ευφυΐα του λαού μας. Τους δεύτερους να τους καθίσουμε στο σκαμνί της δικαιοσύνης και να τους αφαιρέσουμε τις περιουσίες που έφτιαξαν κλέβοντας και εξαπατώντας.

Με ομπρέλα μια αληθινή Δημοκρατία, να ξαναπάρουμε πίσω την πατρίδα μας και τον εθνικό μας πλούτο, σχίζοντας κάθε συμφωνία παραχώρησης ή πώλησης, σε "ιδιώτες" και "επιχειρηματίες" ντόπιους ή ξένους .

Κι αν αυτό το εγχείρημα μοιάζει πολύ τολμηρό χωρίς μια κάποια βάση υποστήριξης, ας μιμηθούμε το παράδειγμα των χωρών της Αφρικής, της ζώνης του Σαχέλ όπως λέγεται. Να ζητήσουμε δηλαδή την στήριξη της συμμαχίας των BRICS. Στο κάτω κάτω ούτε η Ρωσία, ούτε η Κίνα, ούτε η Ινδία, ήρθαν ποτέ στην Ελλάδα με επίβουλους στόχους. Ούτε μας έβλαψαν, ούτε μας έβαλαν να σκοτωθούμε μεταξύ μας. Η Ελλάδα, δεν έχει κοινά με τις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης που έγιναν αιτία της αποικιοκρατίας, που λεηλάτησαν και αιματοκύλισαν τον κόσμο. Πιο πολλά κοινά έχει με τις χώρες της Αφρικής, αφού η Δύση της συμπεριφέρθηκε πάντα σαν αποικία!..

Η σωστή πλευρά της Ιστορίας...

«Είμαστε με την σωστή πλευρά της ιστορίας!».

Τι να σημαίνει άραγε η φράση αυτή; Το πιθανότερο, σημαίνει, ότι είμαστε με τους νικητές.

Ας εξετάσουμε όλες τις δυνατότητες:
Στη σύγκρουση Ανατολής – Δύσης, ή θα νικήσει η Δύση ή θα χάσει.

Η Ελλάδα είναι διακηρυγμένα, με το «Ανήκωμεν εις την δύσιν», στο δυτικό στρατόπεδο. Επομένως αν νικήσει η Δύση, η Ελλάδα θα εξακολουθήσει να είναι αποικιοκρατούμενη χώρα, υπό την επιτήρηση των ΗΠΑ, της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της "φίλης μας" Γερμανίας. Πολύ πιθανόν να δοθεί για εκμετάλλευση σε διεθνείς εταιρείες εξορύξεων, αφού πρώτα εξαναγκαστεί σε μετανάστευση το μεγαλύτερο και πιο δραστήριο μέρος του πληθυσμού της. Σας φαίνεται "νίκη" αυτό;

Αν χάσει η Δύση, τότε θα είμαστε σαν Έλληνες, αυτοί που δεν είχαν το σθένος να σηκώσουν το κεφάλι όταν έπρεπε και όπως οι λαοί της Αφρικής να διεκδικήσουν αυτονομία, ανεξαρτησία, ελευθερία! Και να μην μας φερθούν οι νικητές σαν κατακτημένη χώρα, το όνειδος της απουσίας σθένους να αντισταθούμε στο λάθος και στο άδικο, στον κατάλληλο χρόνο, θα ακολουθεί επί γενεές (αν υπάρξουν) τους Έλληνες.

Αν δεν υπάρξει εύκολα νικητής και μπούμε σε παρατεταμένο παγκόσμιο πόλεμο με πυραυλικά χτυπήματα εκατέρωθεν, τότε η Ελλάδα θα γίνει μια μαύρη τρύπα, λόγω των ξένων βάσεων που στενοκέφαλα φιλοξενεί δεκαετίες τώρα. Θα χαθούμε χάριν άλλων, όπως φαίνεται να χάνεται η Ουκρανία!..

«Είμαστε σε πόλεμο...».

Λίγο μετά την έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία, (ειδική πολεμική επιχείρηση για τους Ρώσους) και αφού οι ΗΠΑ ξεκαθάρισαν ότι δεν πρόκειται να εμπλακούν άμεσα, πολλοί ανεγκέφαλοι κυβερνητικοί παράγοντες Ευρωπαϊκών κυβερνήσεων, εξέφρασαν την θέση: «Είμαστε σε πόλεμο με την Ρωσία!».

Αλήθεια τί είναι η κήρυξη πολέμου; Προσωπική απόφαση ενός ανθρώπου; Απόφαση μιας μειοψηφίας το κόστος της οποίας θα επωμιστεί μια μεγάλη πλειοψηφία; Ποιος απ' αυτούς που λένε "είμαστε σε πόλεμο" θα διακινδυνέψει ζωή ή περιουσία; Κανείς! Λοιπόν ας αναλογιστούμε ότι κάποιοι έχουν καθήκον να τους πουν: "Σκάσε ηλίθιε!", τα παιδιά μου δεν τα μεγάλωσα για να τα στείλεις στην κρεατομηχανή ενός ανόητου και άδικου πολέμου!

Για τις ΗΠΑ, ο πόλεμος, απ' ότι φάνηκε καθαρά αποφασίζεται και κρίνεται σαν "μπίζνα". Έκοψαν την ροή του φθηνού φυσικού αερίου από τη Ρωσία, πουλώντας το δικό τους σε τετραπλάσια τιμή. Οι παραγγελίες στην αμυντική τους βιομηχανία πολλαπλασιάστηκαν ανεβάζοντας την σερνάμενη μέχρι τώρα οικονομία τους και δίνοντας δουλειές σε πολλούς τομείς της βιομηχανίας τους. Εταιρείες των ΗΠΑ έχουν επενδύσει με αγορές γης και υποδομών στην Ουκρανία, ώστε κάποια στιγμή όλος ο παραγωγικός ιστός της Ουκρανίας να περάσει στα "δικά μας" χέρια!

Έβαλαν τους Ευρωπαίους να κάνουν διακράτηση των Ρώσικων κεφαλαίων "για να τροφοδοτηθεί ο

πόλεμος στη Ουκρανία". Φυσικά τα αντίποινα των Ρώσων θα βαρύνουν τους Ευρωπαίους, αφού οι ΗΠΑ έχουν ελάχιστα ρωσικά κεφάλαια προς διακράτηση!!...
Υποχρέωσαν τους ανεγκέφαλους Ευρωπαίους να αρχίσουν να ξοδεύουν δισεκατομμύρια για όπλα, αμερικανικά φυσικά... Και πόσα άλλα!

«Η Ελλάς προώρισται να ζήση και θα ζήση» Χαρίλαος Τρικούπης
ή «Η Ελλάδα να πεθάνει, να ζήσουμε εμείς! Στο διάολο η οικογένεια, στο διάολο η πατρίς!»;
Ποιο από τα δύο;

Το πρώτο θα συμβεί αν και όταν η ελληνική διανόηση σε ενιαίο μέτωπο, βγει από το καβούκι της βόλεψης, αποφασισμένη να διακινδυνέψη και μπαίνοντας μπροστά παρακινήσει τον Ελληνικό Λαό ενωμένο κάτω από το σύνθημα του Τρικούπη, να διεκδικήσει την χώρα του, την ιστορία του, την ελευθερία του.

Από την επανάσταση του '21 οι Έλληνες ήταν διαιρεμένοι σε παρατάξεις αντιμαχόμενες. Πρώτα βασιλικοί – συνταγματικοί. Η διαίρεση αυτή μετά από πολλά δεινά κατέληξε στην μικρασιατική καταστροφή και την ανταλλαγή των πληθυσμών.
Ύστερα μας διαίρεσαν σε αριστερούς και δεξιούς. Η διαίρεση αυτή έφερε τον εμφύλιο 1946-1949, την δικτατορία 1967-1974 και τελείωσε με την κατάληψη της μισής Κύπρου από την Τουρκία.
Είναι σε όλους γνωστό ότι τις διαιρέσεις αυτές τις δρομολόγησαν και τις πραγματοποίησαν οι Δυτικοί, με προεξάρχοντες τους Εγγλέζους και τις ΗΠΑ. Απομυζώντας πάντα μέσω δανείων τον κόπο και την ικμάδα της Ελληνικής νεολαίας.
Από τότε έως σήμερα έχουμε διαιρεθεί σε ξύπνιους και κορόιδα. Με τους ξύπνιους (ντόπιοι δωσίλογοι), να ξεπουλούν την πατρίδα μας (ιδιωτικοποίηση) στο ξένο κεφάλαιο και στις ΗΠΑ!
Ενώ τα κορόιδα ζουν στη φτώχεια, δέχονται μνημόνια, ωθούνται σε μετανάστευση, τους αλλάζουν το νόημα των δημοψηφισμάτων και των εκλογών, τους κλέβουν τον ιδρώτα, την ιστορία, την πατρίδα.
Τι λέτε θα τους αφήσουμε να τα καταφέρουν; Έλληνες διανοούμενοι θα κάνετε πάλι την πάπια; Έχετε ακουστά τη λέξη αξιοπρέπεια;

Το δεύτερο, κυριολεκτικά, δεν μπορεί να συμβεί! Είναι σαν να λες να καταστραφεί η Γη ώστε να ζήσουν οι άνθρωποι! Πού όμως;

Βέβαια στην καταστροφή της Ελλάδας μπορούν οι Έλληνες να ζήσουν ενδεχομένως σαν μετανάστες! Αυτό είναι λοιπόν το εθνικό μας όνειρο; Το ταξικό μας όνειρο; Η μετανάστευση;
Για το λόγο αυτό ανεχόμαστε την αθρόα εισαγωγή εκατομμυρίων μεταναστών από την Ασία και την Αφρική; Για να τους εκμεταλλευόμαστε οικονομικά; Δεν είναι ντροπή αυτό για ένα έθνος όπως η Ελλάδα;

Την καταστροφή των πατρίδων και των οικογενειών την προσπαθεί με πολλά μέσα η νέα παγκόσμια τάξη (παγκοσμιοποίηση). Που σε παγκόσμιο επίπεδο καταρρέει! Ήδη βαδίζουμε σε έναν πολυπολικό κόσμο! Θυμηθείτε όμως πόσοι πρωθυπουργοί και υπουργοί της Ελλάδας είπαν ανοιχτά: "Χρειαζόμαστε μια παγκόσμια διακυβέρνηση!". Κι εμείς τους ξαναψηφίζουμε!..

«Δεν μπορείς να είσαι και Μάνα και Πουτάνα!».

Η Ελλάδα, γέννησε τον Λόγο, την Παιδεία, την Φιλοσοφία, την Ιστορία, την Παράδοση.
Δίδαξε την Ελευθερία, τα Ιδανικά, την Φιλοπατρία.
Δίδαξε, ότι μόνο στον Λόγο και την Νόηση, δηλαδή μέσω της αρμονικής καλλιέργειας σε κάθε άνθρωπο, του Συναισθήματος, της Λογικής και της Συνείδησης μπορεί να υπάρξει τόπος για πραγματική συνεύρεση και ελευθερία. Στον Λόγο γεννιούνται οι άνθρωποι και όσο παραμένουν σ'

αυτόν εξακολουθούν να καταξιώνουν και να προάγουν τον άνθρωπο. Όταν απομακρύνονται από τον Λόγο απανθρωπίζονται και πεθαίνουν.

Η Ελλάδα, αγκάλιασε και διέδωσε τον Χριστιανισμό. Τον Χριστιανισμό του Λαού και του Χριστού. Όχι αυτόν του Μεγάλου Κωνσταντίνου, των αυτοκρατόρων και των πατριαρχών. Συνδύασε την ομορφιά και το κάλλος, την αρετή και την φιλοσοφία, σε περιβάλλον δημοκρατίας. Ο συνδυασμός όλων των παραπάνω, είναι ο λόγος και η αιτία που διατήρησε ζωντανή την μνήμη της Μάνας Ελλάδας για πάνω από δυόμισι χιλιάδες χρόνια!

Η Ελλάδα, έδιωξε πολλές φορές τα παιδιά της σε ξένους τόπους γιατί "δεν μπορούσε να τα ταΐσει". Από το 2010 και μετά ξεπουλιέται φέτα – φέτα, για το χρήμα. Άσπλαχνα "παιδιά της" με θεό το δολάριο, την έχουν βγάλει σε πώληση! Διαλαλούν την πραγμάτεια της! Πανέμορφα τοπία, αρχαιολογικοί χώροι, νησιά γεννημένα στον αφρό σαν την Αφροδίτη, έδαφος και θάλασσες ικανές να θρέψουν όχι ένα αλλά πολλούς πληθυσμούς. Υπέδαφος γεμάτο πλούτο ώστε να υπάρχει δυνατότητα για να στηθεί βιομηχανία αξιοζήλευτη. Ελληνόπουλα με γερά μυαλά και οξυδέρκεια που δυστυχώς στηρίζουν το σύστημα υγείας της Γερμανίας και άλλες πατρίδες...

Αφήσαμε να ρημάξει η γη μας, μαζευτήκαμε στα αστικά κέντρα, σβήσαμε την γεωργία, την κτηνοτροφία, την βιοποικιλότητα, χάριν των εντολών της ευρωπαϊκής πολιτικής, όπως και την βιοτεχνία και την βιομηχανία μας. Μας είπαν ότι ο τουρισμός είναι η βαριά μας βιομηχανία. Και τους πιστέψαμε. Δεν μας είπαν όμως, σε καταστάσεις έκτακτης ανάγκης όπως ο πόλεμος, όπου δεν θα υπάρχει τουρισμός, πώς θα επιβιώσει το έθνος. Δεν μας είπαν ακόμη ότι ο τουρισμός σαν βασική απασχόληση των Ελλήνων, θα επιφέρει δουλικότητα στην συμπεριφορά τους προς τους ξένους τουρίστες, η οποία μετά από ικανό χρόνο θα γίνει μόνιμο χαρακτηριστικό συμπεριφοράς.

Ότι όταν μία χώρα των δέκα εκατομμυρίων, την επισκέπτονται κάθε χρόνο πάνω από είκοσι εκατομμύρια τουρίστες, καταντά οίκος ανοχής, ανθούν εκεί ο αλκοολισμός, ο τζόγος, το εμπόριο ουσιών, η πορνεία και πολλά άλλα, αλλά μαραίνονται και τελικά πεθαίνουν η επιστήμη και η τέχνη. Ότι την ανάγκη για εθνική υπερηφάνεια την αντικαθιστά η δίψα του πλουτισμού και ο ραγιαδισμός. Αν η Ελλάδα συνεχίσει να ξεπουλιέται θα σβήσει και σαν παρόν και σαν παρελθόν και βέβαια δεν θα έχει μέλλον!..

Από όλα τα παραπάνω, ελπίζω να γίνεται σαφές, ότι η Ελλάδα πρέπει με κάθε θυσία να φύγει από το στρατόπεδο της Δύσης. Είναι ανήθικο να μένει με τον βιαστή της!
Να ξαναγίνει Μάνα για όλα τα παιδιά της που την τιμούν σαν τέτοια, που δεν τεμπελιάζουν να μάθουν την ιστορία της που είναι και δική τους ιστορία, που θέλουν από την γνώση αυτή να βγάλουν συμπεράσματα και αποφάσεις.
Να ξαναγίνει επίσης Μάνα για τα παιδιά της που ξεγελάστηκαν και μετανιωμένα τώρα, βλέπουν καθαρά ότι η δυτική συμμαχία είναι ένα είδος παγκόσμιας μαφίας που διαφθείρει τους ανθρώπους και τους ωθεί σε μεταξύ τους πολέμους με σκοπό το κέρδος.
Να τιμωρήσει ή να διώξει από κοντά της τους αμετανόητους!

Για ένα τέτοιο τόλμημα θα χρειαστεί βοήθεια. Νομίζω ότι οι Κινέζοι, οι Ρώσοι, οι Ινδοί, έθνη τουλάχιστον χιλιόχρονα, τρέφουν εκτίμηση σε λαούς με ιστορία όπως ο Ελληνικός και θα της παρέχουν στήριξη και συνδρομή! Αρκεί να το ζητήσει! Αυτή είναι η σωστή πλευρά της ιστορίας!

Ανθρώπινες σχέσεις.

Δύο άνθρωποι, είναι σε σχέση – επαφή, όταν ανταλλάσσουν σε υλικό ή σε πνευματικό επίπεδο. Πάρε – δώσε δηλαδή σε ένα τουλάχιστον από αυτά τα επίπεδα. Το ίδιο ισχύει και για περισσότερους από δύο.
Βέβαια το υλικό επίπεδο διακρίνεται σε ανταλλαγή υλικών ή ανταλλαγή επαφής, ενώ το πνευματικό σε συναισθηματική επαφή ή λογική επαφή.
Μια πιο ουσιώδης επαφή που προϋποθέτει την πνευματική επαφή, είναι η από κοινού προσπάθεια δημιουργίας συνείδησης. Συλλογική συνείδηση!

Παραδείγματα σχετικά καθαρών σχέσεων σε ένα από τα επίπεδα αυτά μπορούμε να αναφέρουμε:
Η ανταλλαγή τροφίμων: Σου δίνω λαχανικά μου δίνεις γάλα: Υλικό επίπεδο, ανταλλαγή υλικού.
Σεξ: Υλικό επίπεδο, ανταλλαγή επαφής, εφ' όσον δεν είναι αγοραπωλησία.
Μητέρα με το βρέφος της: συναισθηματική επαφή.
Δάσκαλος με μαθητή: Πνευματικό επίπεδο, κανονικά οφείλει να είναι και συναισθηματική και λογική επαφή, στατιστικά όμως, σε μεγάλο ποσοστό είναι αγοραπωλησία.

Οι άνθρωποι τις περισσότερες φορές συσχετίζονται με συνθετότερες διεπαφές όπου συνυπάρχουν περισσότερα από ένα ή όλα τα επίπεδα, σε διάφορους βαθμούς. Σημαντικό είναι να διακρίνεται από αμφότερους τους συσχετιζόμενους το πότε η σχέση είναι σχέση εξουσίας και πότε όχι.

Φιλία.
Η λέξη που στην εποχή μας απομακρύνθηκε από το νόημα της όσο καμιά άλλη. Η φιλία όφειλε να είναι ο αγωγός μεταφοράς υλικοπνευματικών αγαθών τόσο μεταξύ οικογένειας και μεγάλης ομάδας, όσο και μεταξύ ατόμων, ή μεταξύ ομάδων. Ο υπερτονισμός της διαφορετικότητας, η περιχαράκωση, ο επαγγελματισμός, τα παρεχόμενα πρότυπα “ελαφρών σχέσεων” και πλήθος άλλοι λόγοι, έχουν σκοτώσει την ουσία.

Ας δούμε τι είδους δεσμός είναι η φιλία και μεταξύ τίνων μπορεί να αναπτυχθεί.
Φιλία μεταξύ αγνώστων δεν μπορεί να αναπτυχθεί παρά μόνον σε θεωρητικό επίπεδο.
Επί παραδείγματι: Φιλόζωος, ήτοι φίλος των ζώων, υπό την έννοια ότι η ανθρώπινη δραστηριότητα τείνει να εξαφανίσει πολλά από αυτά. Αλλά αν βρεθείς απέναντι σε μια άγρια τίγρη κρατώντας καραμπίνα, το ένστικτο της αυτοσυντήρησης είναι αυτό που θα υπαγορεύσει “αυτή ή εγώ!”.

Προϋπόθεση λοιπόν της φιλίας είναι η γνωριμία. Γνωριμία όμως σημαίνει γνώση. Όχι απαραίτητα υψηλό επίπεδο γνώσης, αλλά περίπου ίδιο. Τι είδους φιλία θα μπορούσε να αναπτυχθεί ανάμεσα σε ένα άτομο του 1000 π.Χ. Και σε ένα σύγχρονο άτομο; Επίσης η προσπάθεια γνωριμίας που θα γίνει με στόχο τη φιλία των δύο προηγούμενων ατόμων, σε ποιο κοινωνικό Matrix θα λάβει χώρα, σ' αυτό του 1000 π.Χ. ή στο σύγχρονο;
Βλέπουμε λοιπόν ότι όχι μόνο το συνειδησιακό Matrix είναι σημαντικό αλλά και το κοινωνικό.

Φιλία λένε ότι έχουν μεταξύ τους μέλη “μαφιόζικων” ομάδων, αλλά όταν η κύρια συμπεριφορά σου είναι βία, υποκρισία, αδιαφορία, ενώ ο στόχος σου η διαίρεση και η εκμετάλλευση άλλων ανθρώπινων ομάδων, τότε η φιλία είναι μακριά από την αρετή και την αλήθεια, τότε μάλλον για συμφέρον πρόκειται.
Φιλελεύθερες διατείνονται ότι είναι οι διάφορες λέσχες τύπου Μπίλντεμπεργκ, αλλά ο στόχος τους είναι η σκλαβοποίηση και η εκμετάλλευση των πολλών.
Φιλία δεν είναι η σχέση από συμφέρον. Η αγοραπωλησία δεν είναι φιλία.
Φιλία δεν είναι η σαρκική επαφή, χωρίς να αποκλείεται το αντίστροφο.
Η φιλία προϋποθέτει περίπου ίδιο επίπεδο νόησης και διάθεση για επαφή.

Η φιλία είναι άριστη χρονοτριβή με ψυχαγωγικές προεκτάσεις. Προτιμότερη από τα κοινωνικά δίκτυα.
Η φιλία θα προκύψει από την κοινή προσπάθεια που θα αναδεικνύει την θέληση των συμβαλλόμενων, όσο και από το ξεπέρασμα διάφορων εμποδίων σε ατομικό επίπεδο που θα καταδείξει εκατέρωθεν την στερεότητα της φιλικής σχέσης.

Άρα η φιλία δεν είναι απλή σχέση, απαιτεί ολοκληρωμένους ανθρώπους με πνευματικό υπόβαθρο. Προφανώς η φιλία δεν είναι δυνατή σε περιβάλλοντα βίας, υποκρισίας, αδιαφορίας. Είναι δυνατή μόνον σε περιβάλλον Λόγου. Τότε το κέρδος είναι βέβαιο για όλα τα συμβαλλόμενα μέρη.

Το παιχνίδι

Είναι κάθε χρονοτριβή, που έχει σαν βασικό στόχο την απόλαυση - εκτόνωση ή την προσμονή απόλαυσης - εκτόνωσης.
Κάθε ένας από τους τομείς (επιβίωσης - ασφάλειας - ανάπαυσης - αναπαραγωγής) των ανθρώπινων αναγκών, μπορεί να γίνει και σαν παιχνίδι.

Κανένας από τους παραπάνω τομείς δεν πρέπει να είναι αποκλειστικά παιχνίδι. Ούτε καν αυτός του παιχνιδιού, αφού η πρόνοια και επίβλεψη των παιδιών όταν παίζουν, είναι στοιχείο που τα προφυλάσσει από κινδύνους και ατυχήματα. Αν από το παιχνίδι αφαιρεθούν η απόλαυση και η εκτόνωση, παύει να είναι παιχνίδι.

Όσο απαραίτητο είναι το παιχνίδι στα παιδιά, τόσο υπάρχει ανάγκη προϊούσης της ηλικίας, το παιχνίδι να καταλαμβάνει όλο και μικρότερο μέρος της χρονοτριβής των ανθρώπων.
Δυστυχώς η διαπίστωση ότι οι 'Ελληνες μαθητές είναι οι σκληρότερα εργαζόμενοι, δεν συνηγορεί υπέρ του ότι γίνεται σωστή διαχείριση του χρόνου, μικρών – μεγαλύτερων.

Απόλαυση μπορούμε να πούμε είναι οτιδήποτε σχετίζεται με την κάλυψη ή υπερκάλυψη αναγκών, ορμών ή έξεων (επί παραδείγματι: παιχνίδι, γαστριμαργία, ερωτισμός, μέθη και άλλα).
Αλλά και οτιδήποτε σχετίζεται με κάλυψη ή υπερκάλυψη εντυπώσεων συνείδησης, που στο περιορισμένο συνειδησιακό πεδίο που δρα ο νους μετέχοντας στο παιχνίδι, του δίνουν την αίσθηση της πληρότητας, της απόλαυσης, της εκτόνωσης (επί παραδείγματι: εκδίκηση, αποδοχή από την ομάδα, νίκη, θρίαμβος, εξουσία και άλλα).

Αυτός που παίζει, περιορίζει αναγκαστικά τον νοητικό του χώρο για να εισπράξει το μέγιστο της απόλαυσης. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα να αδιαφορεί για μεγάλο ή για το μεγαλύτερο κομάτι του υπόλοιπου κόσμου, της υπόλοιπης ανθρωποομάδας.
Η αδιαφορία εδώ δεν είναι κατακριτέα, στο βαθμό που πρόκειται για μικρά παιδιά ή για μεγαλύτερους που έχουν συνείδηση ότι το παιχνίδι θα τελειώσει και θα επανέλθουν σε κατάσταση πλήρους συνείδησης.
Άλλωστε κάτι παρόμοιο κάνουμε και στον ύπνο.

Το παιχνίδι χωρίς όρους αφορά κυρίως νέους.
«Το παιχνίδι είναι η δραστηριότητα μέσα από την οποία τα παιδιά καλύπτουν όλες τις αναπτυξιακές τους ανάγκες» (Maxim, 1989).
«Το παιχνίδι είναι αυτή η συναρπαστική δραστηριότητα στην οποία συμμετέχουν υγιή παιδιά με ενθουσιασμό και ανεμελιά» (Scales et al., 1991).
«Το παιχνίδι είναι μια δραστηριότητα, κατευθυνόμενη από το παιδί, το "νόημα" της οποίας έχει σημασία για το ίδιο και όχι η κατάληξή της» (Kostelnik, Soderman 1993).
«Το παιχνίδι είναι η πραγματοποίηση της μάθησης μέσα από την πράξη» (Feeney, Christensen, 1996).
Ο Meckley (2002), συνοψίζοντας τις παραπάνω σκέψεις επαναπροσδιόρισε τον ορισμό του παιχνιδιού ως μιας δραστηριότητας η οποία θα πρέπει να εμπεριέχει τα ακόλουθα χαρακτηριστικά:
α) να είναι ελεύθερη επιλογή των παιδιών,
β) να κατευθύνεται από εσωτερικά κίνητρα,
γ) να παρέχει ευχαρίστηση και ικανοποίηση,
δ) να εμπλέκει ενεργά τους παίκτες,
ε) να είναι αυτοκατευθυνόμενο,
στ) να έχει νόημα για το παιδί.

Όταν παίζουν μεγαλύτεροι θα πρέπει να υπάρχει συμφωνία. Τότε οργανώνεται και διεξάγεται με κοινό στόχο την κοινή απόλαυση - εκτόνωση και βέβαια όλοι οι μετέχοντες έχουν σαφή αντίληψη ότι παίζουν.
Όταν κάποιο ή κάποια από τα μέλη δεν έχουν αντιληφθεί ότι πρόκειται για παιχνίδι, τότε ή το παιχνίδι γρήγορα θα χαλάσει ή κάποιοι θα χάσουν την απόλαυση.
Μπορεί όμως και να στηθεί παιχνίδι όπου κάποιοι δεν παίζουν αλλά προσποιούνται ότι παίζουν με στόχο την εκμετάλλευση. Τότε ο έχων την αίσθηση ότι όλοι απολαμβάνουν θα βρεθεί στην άσχημη θέση του κορόιδου! Αυτού που τον εμπαίζουν, που τον εκμεταλλεύονται!..

Λόγος, είπαμε, είναι ο κοινωνικός χώρος που περιορίζει στο ελάχιστο δυνατό τις συμπεριφορές: Βία – Υποκρισία – Αδιαφορία, και δίνει έμφαση στην όσο μεγαλύτερη αλλά και αρμονικότερη ανάπτυξη των πνευματικών δυνατοτήτων – ικανοτήτων του ανθρώπου. Αυτές βέβαια είναι το συναίσθημα, η λογική και η συνείδηση.
Το παιχνίδι μπορεί να συνεισφέρει σαν παιδαγωγικό μέσο και στους τρεις τομείς της πνευματικής ανάπτυξης του ανθρώπου.
Όταν όμως γίνεται συνήθεια – έξη – ψευδοανάγκη και ξεπερνάει τα όρια της παιδικής ηλικίας τότε αποστερεί από τα άτομα που παίζουν την **συνείδηση**.

Παράδειγμα **το ποδόσφαιρο:**
το ποδόσφαιρο είναι ένα πολύ όμορφο παιχνίδι με πολλούς συμμετέχοντες και όταν το παίζουν παιδιά χαίρεσαι να τα βλέπεις.
Προσφέρει στην άθληση του σώματος, στην όξυνση της δράσης – αντίδρασης, στην εκμάθηση ομαδικής δράσης και συνεργασίας, και τα παιδιά όταν παίζουν αυτό το παιχνίδι χαίρονται με όλη τους την καρδιά!
Τι γίνεται όταν περνάει στα χέρια των μεγάλων;
Εκεί ο αντίπαλος γίνεται πραγματικά αντίπαλος. Πρέπει να κατροποθεί! Δεν έχει σημασία πόσο καλά παίζει, είναι αντίπαλος. Αν δεν μπορούμε να τον νικήσουμε στο γήπεδο θα τον παραφυλάξουμε εκτός γηπέδου και θα τον δείρουμε. Γιατί; Έτσι! Αυτό δεν κάνουν οι χούλιγκανς;
Η έξη του ποδοσφαίρου αφαιρεί τον πολύτιμο ελεύθερο χρόνο των ενήλικων σαν ρουφήχτρα. Έχω γνωστούς που βλέπουν καθημερινά (και στην τηλεόραση) τουλάχιστον ένα ποδοσφαιρικό αγώνα και την Τετάρτη και την Κυριακή είναι απαραιτήτως στο γήπεδο. Από δύο ώρες κάθε αγώνας, βάλε και τα πήγαινε έλα, λογαριάστε πόσος χρόνος πετιέται.
-Μα το απολαμβάνω, σου λένε!
Και ποιος σου είπε ότι δεν το απολαμβάνει ο τζογαδόρος ή ο ναρκομανής;
-Μα ο αθλητισμός περιορίζει τα ναρκωτικά σου λένε!
Μα το ποδόσφαιρο που σου έγινε μανία είναι το ίδιο του ένα ισχυρό ναρκωτικό.
Από κοντά και οι συζητήσεις στο καφενείο: Ώρες ατελείωτες αντεγκλήσεων για την μπάλα, τους ποδοσφαιριστές, τους διαιτητές, και όλα τα συναφή. Αν τους πεις "ρε παιδιά να μιλήσουμε και για κάτι άλλο;" θα σε κοιτάξουν σαν να είσαι τρελλός.

Και πάμε στο ποδόσφαιρο με χρήμα.
Εδώ γίνεται χαμός.
Εκατομμύρια για τις μεταγραφές εκατομμύρια για τις μετακινήσεις των ποδοσφαιριστών, για προπονητές, για την προετοιμασία των ποδοσφαιριστών. Και βέβαια, εκατομμύρια οι εισπράξεις. Και βέβαια αν δεν "αγοράσεις" και μερικούς αγώνες, δεν παίρνεις πρωτάθλημα!
Οι οπαδοί λειτουργούν σαν παραθρησκευτικές σέχτες.
Οι ιδιοκτήτες των ποδοσφαιρικών ομάδων που έχουν το χρήμα να τις αποχτήσουν, με τον τρόπο αυτό αποχτούν και λαϊκο έρεισμα και εισβάλλουν ακάθεκτοι στην πολιτική σκηνή. Αγοράζουν κι ένα ραδιόφωνο ή μια τηλεόραση και τότε: <u>Ανεβάζουν και κατεβάζουν κυβερνήσεις!</u>
Στους οπαδούς τους λένε μην ασχολείσαι με την πολιτική είναι βρώμικη. Θα λερωθείς. Άσε εμένα να λερωθώ για σένα. Ασε εμένα να αποφασίζω τις ώρες της δουλειάς σου, τον μισθό σου, το πόσο

θα φάς, το αν θα έχεις να ταΐσεις τα παιδιά σου. Εσύ κοίτα ποδόσφαιρο.
Θυμάμαι όταν ήρθε ο Παπανδρέου το 2011 στην ΔΕΘ μετά το πρώτο μνημόνιο, είχαν διοργανωθεί πάμπολλες πορείες διαμαρτυρίας και ανάμεσα στους διαμαρτυρόμενους είχαμε και τη διαμαρτυρία οπαδών ποδοσφαιρικής ομάδας που επρόκειτο να υποβιβαστεί. Στημένο; Ποιος ξέρει!

Το χρήμα που κινείται στο ποδόσφαιρο γίνεται κίνητρο ώστε οι γονείς να ωθούν τα παιδιά τους σ' αυτό.
Τα πηγαίνουν από πολύ μικρά σε συλλόγους, όχι για να παίξουν, αλλά για να πραγματοποιήσουν το δικό τους όραμα: Μεγάλος ποδοσφαιριστής! Πολλά λεφτά! Έ! κάτι θα περισσέψει και για τον πατέρα που σε έστρεψε σ' αυτήν την φανταστική καριέρα!
Κάθονται έξω από τον αγωνιστικό χώρο, παρακολουθώντας τις προπονήσεις και αλίμονο στον προπονητή που αδικήσει τον κανακάρη τους. Ακούει τα εξ' αμάξης.
Αλλά ούτε και το παιδί γλυτώνει αν χάσει καμμιά πάσα, καμμιά κεφαλιά. Ότι βρισιά του έρχεται την ρίχνει στο παιδί του. Έχω δει προσωπικά μετά από τέτοιο βρισίδι, το παιδί, να σταματάει το παιχνίδι και να βάζει τα κλάματα, που απογοήτευσε τον μπαμπά, κι αυτός να συνεχίζει ακάθεκτος.

Η προσκόληση σε συγκεκριμένο παιχνίδι, αφαιρεί από τον παίχτη την ικανότητα της συνείδησης. Και άνθρωπος χωρίς συνείδηση, γίνεται έρμαιο ποικίλων ευκαιριατζήδων που πάντα αποζητούν το εύκολο θύμα. Μεγάλος συνένοχος η κοινωνική αδιαφορία!
Την απώλεια της συνείδησης των παιχτών την έχει καταλάβει από πολύ νωρίς η εξουσία.
Και "τροφοδοτεί" τον κοινωνικό χώρο με ότι παιχνίδια μπορείς να φανταστείς ώστε να αποσπά την προσοχή τους από τα σημαντικά και να τους έχει υποχείρια και σκλάβους.

Αναφέρθηκα εκτενώς στο ποδόσφαιρο που είναι ένα κλασικό παράδειγμα, αλλά το ίδιο αναλογικά συμβαίνει και με όλα τα αθλήματα: Μπάσκετ, φούτμπωλ, κρίκετ, βόλεϊ, πολεμικές τέχνες, και πολλά άλλα.
Από κοντά και άλλα παιχνίδια προορισμένα να γκρεμίσουν την ανθρώπινη συνείδηση, πολλές φορές από την τρυφερή ηλικία.
Καθ' ένα από αυτά μπορεί να αποτελέσει θέμα εκπομπών με δεκάδες ώρες ακρόασης. Όπως:

- **Το παιχνίδι κάπνισμα**

από απλή περιέργεια στην αρχή, γίνεται απόλαυση, μετά πάθος, τέλος ασθένεια. Μετά η εξουσία που θησαύρισε από την συνήθεια αυτή, αποφάσισε: Απαγορεύεται το κάπνισμα! Τι της ήρθε; Νοιάστηκε για τον άνθρωπο; Φυσικά όχι! Οι εθισμένοι θα συνεχίσουν να αποζητούν τσιγάρα! Μόνο που τώρα θα πληρώνουν ένα προϊόν σε πολλαπλάσια αξία, νόμιμα και παράνομα! Κανένα όμως ταμείο δεν θα καλύπτει δαπάνες υγείας που υπάρχει υποψία ότι ευθύνεται το κάπνισμα. Έστω κι αν μεγαλύτερη ευθύνη έχει η βιομηχανική μόλυνση της ατμόσφαιρας. Άλλη μια φορά λοιπόν, όχι μόνον η εξουσία απεμπόλησε της ευθύνες της, όχι μόνον έβαλε τους ανθρώπους να τσακώνονται μεταξύ τους, αλλά θα βγάλει και κέρδη!

- **Το παιχνίδι οινοπνευματώδη ποτά, οι παραισθησιογόνες ουσίες και τα ναρκωτικά**

αποτελούσαν από παλιά μέσα απόλαυσης και διασκέδασης μέρους της ανθρώπινης κοινωνίας (αυτών που είχαν γνώση και πρόσβαση), εφευρέθηκαν τα σκληρά ποτά και τα σκληρά ναρκωτικά, έγινε μόδα μέσω της διάθεσης κάποιων κεφαλαίων, και μετά αυτοί που διέθεσαν τα κεφάλαια άρχισαν να μαζεύουν στα δίχτυα τους, τους πιστούς του είδους και τεράστια κέρδη. Οι σχετικές απαγορεύσεις έχουν στόχο κυρίως να εμποδίσουν άλλους που θα ήθελαν να κερδίσουν από τις σχετικές αγορές, παρά να περιορίσουν ή να σταματήσουν την ζημιά που γίνεται στους νέους και όχι μόνον, από την υπερκατανάλωση αλκοόλ και ναρκωτικών. Αυτοί που στην τηλεόραση υψώνουν στεντόρειες φωνές για την εκστρατεία εναντίον τους, είναι οι ίδιοι που διευθύνουν τα κυκλώματα παραγωγής, εμπορίας, διάθεσης των «προϊόντων» αυτών.

• Το παιχνίδι τζόγος

Αν δεις πόσα χρήματα παίζονται σε εβδομαδιαία βάση στο ΛΟΤΤΟ, στο ΠΡΟΤΟ, στο ΠΡΟΠΟ, σε Λαχεία, στο ΤΖΟΚΕΡ, και προσθέσεις τα χρήματα που παίζονται στα καζίνα, σε νόμιμα και παράνομα τυχερά παιχνίδια, στο Χρηματιστήριο, θα μείνεις έκπληκτος. Πού βρίσκονται τόσα λεφτά; Γιατί ο κόσμος έχει εναποθέσει την ελπίδα του στα τυχερά παιχνίδια; Γιατί η εξουσία έχει συμφέρον από αυτό και το διαφημίζει και το τονώνει; Πού ξεπλένεται το μαύρο χρήμα που βγάζουν οι επιχειρηματίες από τις παράνομες επιχειρήσεις; Είναι ο τζόγος ναρκωτικό; Μπορεί ένας τζογαδόρος ν' αναπτύξει συναίσθημα, λογική, συνείδηση; Μπορεί να φτιάξει υγιή οικογένεια, να μεγαλώσει υγιή παιδιά; Μπορεί ένας τζογαδόρος να γίνει σωστός επαγγελματίας; Είναι χρήσιμος σε μια διευθυντική θέση; Σε ποιους; Πόσους θα παρασύρει στη διάρκεια της ζωής του στο πάθος του; Γιατί κόπτονται ν' απαγορεύσουν το κάπνισμα και διευρύνουν τον τζόγο; Μήπως την κίνηση του χρήματος, μαύρου ή άσπρου, απαγορεύεται, ακόμη και να σκεφτεί κανείς να την περιορίσει;

• Τα διάφορα θεάματα.

Τέχνη είναι κάθε μέσον που προκαλεί την προσοχή διάφορων ομάδων ανθρώπων, όχι όλων, όχι πάντα των ίδιων. Είναι μέσον ανθρώπινης επαφής. Απευθύνεται σχεδόν αποκλειστικά στο ανθρώπινο συναίσθημα.

Τέχνη γίνεται όταν η εσωτερική αναζήτηση του καλλιτέχνη βρίσκει έκφραση στο συγκεκριμένο μέσον (ζωγραφική, γλυπτική, φωτογραφία, καρτούν, …) και υπάρξει αντίστοιχο ενδιαφέρον από την μικρή ή μεγαλύτερη ομάδα που την συγκινεί το μέσον και η έκφραση.

Βεβαίως από μια στιγμή και μετά όταν η τέχνη πάρει δρόμους ανώτερης έκφρασης, πιο εκλεπτυσμένης, χρειάζεται να διαπαιδαγωγηθεί το κοινό της και στο μέσον και στην έκφραση. Αλλιώς χάνει την ισχύ επηρεασμού.

(Πρόσεξε! Το ίδιο με την θρησκεία! Δηλαδή η τέχνη και η θρησκεία συγκεντρώνουν και καθοδηγούν ομάδες, απευθυνόμενες κατά βάση στο συναίσθημα και με μέσα διαφορετικά από αυτά της εξουσίας! Άρα η εξουσία έχει ανάγκη να τις βάλει στο χέρι, ώστε να μην μπορούν να σταθούν εμπόδιο στα σχέδια της!).

Η ζωγραφική, (μαζί, η γλυπτική, η φωτογραφία, η ολογραφία, και γενικά οι εικαστικές τέχνες), η αρχιτεκτονική (μαζί, κάθε τέχνη που έχει να κάνει με αυτό που λέγεται design), η μουσική (μαζί, το τραγούδι, διάφοροι ρυθμοί, ψαλμοί), το θέατρο (μαζί, ο κινηματογράφος, η παντομίμα, η τηλεόραση, αλλά ακόμη και η διαφήμιση), παράγονταν πάντα με τις ευλογίες της εξουσίας, με την χρηματοδότησή της, αποσπώντας χαρισματικά άτομα από την μεγάλη μάζα, και αναγκάζοντάς τα να παράγουν με τους όρους της, και προς όφελος της.

Σήμερα αυτό που φαίνεται είναι:

Η Τέχνη ξέχασε ότι είναι παιδί του Λόγου

Ξέχασε την κοινωνική αποστολή της, που είναι να καταδείξει στο ευρύτερο δυνατόν κοινό, τις άλλες δύο πνευματικές δυνατότητες του ανθρώπου: λογική και συνείδηση.

Απέβαλε τους παιδαγωγικούς και διδακτικούς στόχους από την παρουσία της.

Ξέχασε ότι η θέση της είναι κοντά και μέσα στην μεγάλη ομάδα, που την γέννησε, την έθρεψε, την άνδρωσε, και έλπιζε ότι θα επέστρεφε για να της δείξει πώς ν' αναπτύξει σαν ομάδα, συναίσθημα – λογική – συνείδηση και τον τρόπο, ώστε να σπάσει τα δεσμά της εξουσίας.

Γελάστηκε! Οι καλλιτέχνες (όχι όλοι!!) γυροφέρνουν στην αυλή της εξουσίας, (και στα κανάλια της TV, παριστάνοντας τον μαϊντανό στη σαλάτα των πολιτικών και των δημοσιογράφων), μαζεύοντας τις πεντάρες που τους ρίχνουν οι «ηγέτες» και με το ένα μάτι ατενίζουν τους λίγους που ανάμεσα τους κατάφεραν να αναρριχηθούν στη «κορυφή», ενώ με το άλλο ως άλλοι νάρκισσοι καθρεφτίζονται στα κανάλια της τηλεόρασης γλείφοντας καναλάρχες και ότι άλλο νομίζουν ότι θα ωφελήσει την «καριέρα» τους. Έτσι, όμως, φαντάζουν (και είναι) παλιάτσοι κακιάς ώρας. Η τέχνη έχει σαν στόχο ν' ανεβάζει την ψυχική διάθεση και μέσα απ' το ανέβασμα αυτό, να βρει ευκαιρία να νουθετήσει, να παρακινήσει, τον εργάτη, τον αγρότη, τον επιστήμονα, τον δημόσιο λειτουργό,

το παιδί, τον ώριμο, τον γέροντα, τον άνδρα, την γυναίκα, τον ομοφυλόφιλο, τον λευκό, τον έγχρωμο, να βρουν τον δρόμο για τον Λόγο.

• Η TV.

Η εικόνα της, είναι υπόσχεση με την σαφή πρόθεση να μείνει ανεκπλήρωτη.
Προκαλεί την μεγαλύτερη οικολογική καταστροφή του ανθρωπίνου πνεύματος. Μικροί και μεγάλοι καρφωμένοι μπροστά στο γυαλί της τηλεόρασης, σκοτώνουν κυριολεκτικά τον χρόνο τους, αποκοινωνικοποιούνται, γίνονται καταναλωτές βρώμικων τηλεσκουπιδιών και φορείς μιας κοινωνικής συμπεριφοράς που δεν έχει πολλά ανθρώπινα χαρακτηριστικά. Αν οι έμποροι της ηρωίνης κάνουν κακό, οι έμποροι της τηλεόρασης κάνουν πολλαπλάσιο, αφού η TV, σαν σκληρό ναρκωτικό, και εθισμό προκαλεί και εξάρτηση και σκοτώνει πνευματικά τους φανατικούς τηλεθεατές.
Η μεγαλύτερη επιτυχία της είναι στο ότι μπαίνει ανάμεσα στα μέλη της οικογένειας. Τα αποξενώνει μεταξύ τους, αφού η συζήτηση περιορίζεται πλέον σε μονόλεκτα. Ύστερα μπαίνει μέσα στο άτομο. Το αποστασιοποιεί από την λογική σκέψη. Η ευκολία παροχής πληροφοριών, η ποικιλία της εικόνας, η ψεύτικη κάλυψη συναισθηματικών αναγκών μέσα από ταινίες και διάφορες εκπομπές που στόχο έχουν να εκμαυλίσουν τη ηθική, να τονώσουν το υπερεγώ που δεν στηρίζεται σε πραγματική γνώση και ικανότητα. Ορδές από «δημοσιογράφους», «ειδικούς», «πολιτικούς», παρελαύνουν από το γυαλί της, διδάσκοντας την λεκτική αντιπαράθεση με ανούσια επιχειρήματα, το να κάνει κανείς εντύπωση χωρίς να αγγίζει την ουσία. Δεν υπάρχει θέμα που η λύση του να μην βρίσκεται στο «περισσότερα χρήματα». Άρα τα πάντα είναι θέμα χρημάτων! Ο νέος μη βλέποντας κάτι διαφορετικό πείθεται! Και προσπαθεί να τα κερδίσει. Ανάλογα με το πόσο ελαστική ηθική διαμορφώνει. Αν είναι ηθικός, θα δουλεύει μια ζωή για να τα αποκτήσει. Αν όχι θα ψάξει άλλους τρόπους. Και οι δύο θα υμνολογούν σ' όλη τους τη ζωή το θεό χρήμα! Και όλοι θα κάνουν την εξουσία ισχυρότερη και φυσικά τους εαυτούς τους φτωχότερους!
Όχι ότι η TV δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετική. Να προσφέρει στην ανύψωση της πνευματικότητας των ανθρώπων. Είναι η εξουσία που διείδε την δύναμη της σαν μέσον, και την υπέταξε στους στόχους της.

• Η ένδυση, η μόδα, η πολυτελής ζωή.

Τα παραδείγματα είναι πάρα πολλά και είναι φυσικό καθήκον της υγιούς δημοσιογραφίας να τα ερευνήσει και να τα φέρει στο φως, ώστε να σταματήσει η εκμετάλλευση μέσω της διαστροφής της χρήσης της δύναμης που λέγεται απόλαυση. Δυστυχώς οι δημοσιογράφοι είναι κατά κύριο λόγο τα τσιράκια του συστήματος.
Ο άνθρωπος έχει ανάγκη να ξεφεύγει από τη ρουτίνα της καθημερινότητας. Σαν πολυπράγμον ον, που φτιάχτηκε για να επιτελέσει ότι τα άλλα όντα αδυνατούν, έχει ανάγκη να χρησιμοποιεί όλες τις αισθήσεις του και όχι μόνον.
Σ' ένα κόσμο γεμάτο ιδιοκτησίες και «απαγορεύεται», πρέπει να έχει την δυνατότητα να βρίσκει δρόμους κάλυψης της ανάγκης του για απόλαυση, ή να αφαιρεθούν οι αιτίες που την προκαλούν, αλλιώς μπορεί να υπάρξει κοινωνική έκρηξη. Αντί γι' αυτό, τον περιμένει στην γωνία η βιομηχανοποιημένη εκκωφαντική μουσική, τα νοθευμένα ποτά, τα νοθευμένα σκληρά ναρκωτικά, το fast food, το fast sex, και ένα σωρό άλλα μέσα που του παρέχουν τη ψευδαίσθηση της απόλαυσης μέσω του πάθους, του αφαιμάζουν το πενιχρό του εισόδημα, και του βάζουν μύρια εμπόδια, ώστε να μην καταφέρει να βρει ποτέ τον δρόμο για την αληθινή απόλαυση μέσω της πνευματικής ανόδου του και της δημιουργίας. Τελικά ενώ η απόλαυση θα έπρεπε να είναι το κίνητρο για συνέχεια της προσπάθειας, καταντά να γίνεται το κίνητρο της απάθειας (αδιαφορίας) των πολλών. Ιδίως οι νέοι είναι επιρρεπείς στο γέμισμα της ζωής με απολαύσεις, που όμως γίνεται η αιτία να χάνουν το τραίνο της γνώσης και σε διάφορο βαθμό το τραίνο της κοινωνικής οργάνωσης. Φυσικά δεν φταίνε οι ίδιοι, φταίνε οι μεγαλύτεροι που δεν του προστάτευσαν.

• Ο σεξισμός και η πορνογραφία
Πορνογραφικοί Ιστότοποι: 4.2 εκατομμύρια (12% των συνολικών ιστότοπων).
Πορνογραφικές Ιστοσελίδες: 420 εκατομμύρια.
Καθημερινές πορνογραφικές αναζητήσεις μέσω μηχανών αναζήτησης: 68 εκατομμύρια (25% των συνολικών αναζητήσεων.
Διαδικτυακοί χρήστες που βλέπουν πορνό: 42.7%
Παγκόσμιοι επισκέπτες σε πορνογραφικούς ιστότοπους: 72 εκατομμύρια μηνιαίως.

• Η Οδήγηση.
Δυστυχώς και η οδήγηση έγινε παιχνίδι. Κόντρες, υπερβολική ταχύτητα, αλλαγή μοντέλων για να είναι "και ο πρώτος!" και πολλά άλλα. Βέβαια οι επιπτώσεις είναι πολύ γνωστές! Θάνατοι, ακρωτηριασμοί, τραυματισμοί, πόνος και θλίψη!..

• Τα παιχνίδια στον υπολογιστή αλλά και το ιντερνέτ.
Δεν έχει πολλά χρόνια που μπήκε στη ζωή μας το διαδίκτυο, ύστερα το κινητό τηλέφωνο και μετά έγιναν ένα, έγιναν απαραίτητο αξεσουάρ, η εξουσία απαιτεί να έχουμε ο καθένας από ένα κινητό και να ταυτιζόμαστε μ' αυτό. Το κινητό τηλέφωνο που συνδέεται στο διαδίκτυο έχει ένα σωρό δυνατότητες. Παιχνίδια, σύνδεση σε κοινωνικά δίκτυα, προσφέρει έναν εικονικό κόσμο τόσο πλούσιο και τόσο ελκυστικό, που ξεχνάς ότι είσαι δημιούργημα της φύσης. Ξεχνάς την ίδια τη φύση, μετά την φύση σου κι όταν κοπεί το ηλεκτρικό ρεύμα κοιτάς παραξενεμένος γύρω σου. Αυτό επιδιώκει και η εξουσία! Να αλλοτριώσει τη συνείδηση σου, να σε βάλει σε ένα τεχνητό περιβάλλον πλήρως ελεγχόμενο από αυτήν, ώστε να μην σου περάσει ποτέ από το μυαλό το πόσο σκλάβος είσαι: «Δεν θα έχεις τίποτε, δεν θα σου ανήκει τίποτε, αλλά θα είσαι ευτυχισμένος!». Είναι απίστευτη η λεηλασία χρόνου που γίνεται ιδιαίτερα στους νέους, όσο και η λεηλασία του δημόσιου χώρου προς όφελος της εξουσίας, προς ζημία των πολλών. Η άμεση συνειδητοποίηση της σοβαρής βλάβης, όσο και η ανίχνευση και εξεύρεση τρόπων αντιμετώπισης του προβλήματος είναι ζωτική ανάγκη!,,

• Η εξουσία.
Δηλαδή κάθε κοινωνικός χώρος που με εργαλεία την βία – την υποκρισία – την απάτη – την αδιαφορία, στήνει ιεραρχίες ανθρωποκατασκευών όπου στην κορυφή κατοικούν αφέντες, στην βάση σκλάβοι, και προσπορίζεται τον λόγο με κίνητρα τον πλούτο και την θέση ισχύος για να τον χρησιμοποιήσει σαν εργαλείο καθυπόταξης.
Μεγάλο ενδιαφέρον έχουν τα παιχνίδα αυτών που διαφεντεύουν με το χρήμα. Αλλά θέλει προσοχή και συνειδητοποίηση για να τα διακρίνεις.
Μίλησες για το χρέος;
Πάρε κάπιταλ κοντρόλ και σκάσε!
Μίλησες για την αδικία των παράγωγων τραπεζικών προιόντων;
Πάρε ένα εκατομμύριο πρόσφυγες και σκάσε!
Μίλησες για την απάτη του εκδοτικού δικαιώματος;
Μείωση μισθών και συντάξεων και σκάσε!
Ζήτησες μερίδιο από το πετρέλαιο και τα ορυκτά της χώρας σου;
Πάρε μια εμφύλια αναταραχή!
Να φύγουμε από το ΝΑΤΟ! Να διώξουμε τις ξένες στρατιωτικές βάσεις. Να βγούμε από την Ευρωπαϊκή "Ένωση".
Δες την Τουρκία, θέλει την Κύπρο, τα νησιά του Αιγαίου, τον ορυκτό πλούτο...
Όπως ο ταχυδακτυλουργος στρέφει την προσοχή σου κάπου αλλού, έτσι κι αυτοί...

Συνείδηση είναι η νοητική δυνατότητα ενός οργανισμού η οποία του επιτρέπει, σε προέκταση των αισθήσεών του, να γνωρίζει και να κατανοεί τον εαυτό του, το περιβάλλον του, τα συμβαίνοντα γύρω του, αλλά και μέσα του, και να έχει κατά το δυνατόν την αίσθηση της «θέσης» και της

σημασίας του στον κόσμο, καθώς και του αντίκτυπου των πράξεών του.
Η απεμπόληση από τους πολλούς της ευθύνης ανάπτυξης συνείδησης είναι κάτι που μπορεί να το φροντίσει κάποιος άλλος; Και αν ναι ποιος είναι αυτός; Η εξουσία;
Μα η εξουσία σε θέλει χωρίς συνείδηση για να σε εκμεταλλεύεται.
Ο χώρος του λόγου δεν μπορεί να σου επιβάλλει την συνείδηση, γιατί τότε θα μετατρεπόταν σε εξουσία.
Άρα τι απομένει;
Η προσωπική σου προσπάθεια, να ανιχνεύεις κάθε λεπτό, κάθε ώρα, κάθε μέρα της ζωής σου, τι είναι αυτό που σε κάνει, να είσαι και να έχεις, συνειδητά. Και αυτό να ακολουθείς. Ποτέ αυτό που θα σε κάνει ασυνείδητο. Και βέβαια θα παίξεις. Αλλά ανάλογα με την ηλικία σου και στο μέτρο που αυτό δεν γίνεται σε βλάβη του εαυτού σου, της οικογένειας σου και του κοινωνικού συνόλου.

Ποιοί και μέχρι ποια ηλικία μπορούν να παίζουν;
Τι νομίζετε ότι κάνουν καθημερινά στα χρηματιστήρια όλου του κόσμου;
Παίζουν!
Με τι παίζουν;
Με δισεκατομμύρια!
Έχουν συνείδηση ότι το παιχνίδι τους αυτό είναι ευθέως υπεύθυνο για την απώλεια χιλιάδων ίσως εκατομμυρίων θέσεων εργασίας; Την απώλεια ενδεχομένως της ζωής πολλών;
Κάποιοι έχουν. Οι περισσότεροι έχουν εμπρός τους μόνο την εικόνα των χρημάτων που ονειρεύονται να μπούν στον λογαριασμό τους.
Τι ηλικίας νομίζετε ότι είναι;
Προφανώς έχουν ξεπεράσει κατά δεκάδες χρόνια την παιδική ηλικία.
Είναι κοινό μυστικό ότι οι χρηματιστές είναι οι καλύτεροι πελάτες των εμπόρων κοκαΐνης.
Λέτε ότι μπορεί να σταματήσουν από μόνοι το απάνθρωπο παιχνίδι τους;
Εγώ λέω ΟΧΙ!
Στην κοινωνία εξουσίας που τους φτιάξαμε και τους μεγαλώσαμε, όπου η βία είναι δύναμη, η απάτη εξυπνάδα, η αδιαφορία για το κοινωνικό σύνολο μαγκιά, ο εγωισμός, η φιλαυτία, και το σταριλίκι όνειρα της παιδικής ηλικίας, είναι αδύνατο να υπάρξει μεταστροφή από λίγους.
Ειναι ανάγκη εμείς οι πολλοί, να σκεφθούμε: Πρωτίστως με συναίσθημα για τους πεινασμένους, τους ασθενούντες, τους κατατρεγμένους. Ύστερα με λογική, ότι η πορεία αυτή είναι αδιέξοδη και επιτέλους ένα χρέος πολλαπλάσιο των δυνατοτήτων της οικονομίας όλης της Γης είναι μετά βεβαιότητας απάτη. Και τέλος με συνείδηση ότι ο εθισμένος χωρίς βοήθεια δεν μπορεί να απεξαρτηθεί.
Ειναι ανάγκη να αποκαθηλώσουμε τον θεό χρήμα και να στραφούμε στην δύναμη της ανθρώπινης πνευματικότητας όσο και της αλληλεγγύης. Τότε με επιμονή και υπομονή, θα στρίψουμε το τιμόνι της κοινωνίας χωρίς μεγάλους κλυδωνισμούς. Αλλιώς η συνταγή της εξουσίας είναι γνωστή. Καταστροφή μεγάλου μέρους του ανθρώπινου κεφαλαίου με πόλεμο και επανεκκίνηση με όρους εξουσίας.

Ποια τα πιο συναρπαστικά παιχνίδια;
Η φύση μας χάρισε, τα δύο πιο συναρπαστικά παιχνίδια. Είναι ο έρωτας και ο πόλεμος.
Αυτά τα δυό παιχνίδια τα παίζει ο άνθρωπος χιλιάδες χρόνια τώρα. Πόσα ποιήματα πόσα τραγούδια πόσες διηγήσεις πόσα θεατρικά όλη η ανθρώπινη τέχνη σχεδόν εξυμνεί το ένα, το άλλο ή και τα δυο μαζί.
Και τα δυο στην απλή αγνή και άδολη μορφή τους έχουν κατάληξη την όλο και καλύτερη συνειδητοποίηση των ατόμων που εμπλέκονται σ' αυτά.
Στον έρωτα μετά το παιχνίδι έρχεται η τεκνοποίηση να σου θυμίσει ότι τώρα έχεις ευθύνες. Μέσα από την οικογένεια θα γνωρίσεις το έτερον, τον εαυτό, τα παιδιά που είναι η συνέχεια σου.
Στον πόλεμο ο πόνος και ο θρήνος που τον συνοδεύουν έρχονται να σου θυμίσουν ότι ο μόνος ανθρώπινος πόλεμος, πρέπει να γίνεται ενάντια στην άγνοια, στο ψέμα, στην απάτη, στην

αδιαφορία συμμετοχής, σε κάθε μορφή εξουσίας που θα προσπαθήσει να υποδουλώσει το ανθρώπινο πνεύμα.
Η εξουσία όμως εδώ και χιλιάδες χρόνια πρόσεξε την επιρροή που ασκούν στην ανθρώπινη προσωπικότητα αυτά τα δυο παιχνίδια και τα έβαλε στη δούλεψη της.
Ποιος θυμάται σήμερα τον έρωτα του Δάφνι και της Χλόης; Ποιος αναφέρεται σε έρωτες σαν του Ρωμαίου και της Ιουλιέττας;
Σήμερα επικρατεί το πορνό. Κοιτάξτε πόσο διαχέεται γύρω, μέσα από κάθε έντυπο, μέσα απο κάθε μέσο.
Η εξουσία μετέτρεψε το παιχνίδι έρωτας σε βιομηχανία. Χιλιάδες εκτρώσεις, τα φάρμακα τύπου βιάγκρα έχουν γίνει πονοκέφαλος των χημικών που τα βρίσκουν σε πολύ μεγάλες ποσότητες στους χώρους στάθμευσης των βιολογικών λυμμάτων, και αδυνατούν να τα διασπάσουν. Ο άνθρωπος που ακολουθεί τη συνταγή του έρωτα όπως παρουσιάζεται και ακουλουθείται από την μεγάλη πλειοψηφία, εθίζεται στην ατελή αυτή μορφή του παιχνιδιού, συνεχίζει να παίζει μέχρι τα γεράματα με την βοήθεια των φαρμάκων που του παρέχονται σε αφθονία και πεθαίνει λόγω αυτών χωρίς ποτέ να αγγίξει το εύρος και το βάθος του έρωτα.
Φυσικά το ίδιο έγινε και με τον πόλεμο. Πόλεμος με τόξα και ξίφη, πόλεμος με πυρίτιδα, χημικός πόλεμος, ατομικός πόλεμος, ηλεκτρονικός πόλεμος, θερμοπυρηνικός πόλεμος, οικονομικός πόλεμος ή επι το ευγενικώτερο "ανταγωνισμός των αγορών".
Ο πολεμιστής σκοτώνει από απόσταση και τις περισσότερες φορές την ώρα που το κάνει δεν ξέρει, δεν έχει συνείδηση, ότι σκοτώνει. Κυρίως όμως δεν ξέρει για χάρη τίνος σκοτώνει. Αν τον ρωτήσετε, θα σας πει: "Εγώ την δουλειά μου κάνω!"
Τελικά, στην κοινωνία εξουσίας, ο έρωτας γίνεται τροφοδότης του πολέμου! Γυναίκες ακούτε;

Ποιες άλλες δραστηριότητες οδηγούν σε απώλεια συνείδησης;
Πολλές, αλλά ίσως η πιο βλαβερή είναι η συνεχής και μονότονη εργασία.
Ναι η πολυδιαφημισμένη εργασία δεν φέρνει τα αποτελέσματα για τα οποία διαφημίζεται. Είδατε πλούσιο από εργασία; Σκεφτείτε: Με 1500 ευρώ μισθό, επί σαράντα χρόνια, θα εισπράξετε συνολικά 720000 ευρώ. Τι θα τρώτε τι θα ξοδεύετε τι θα περισσεύει.
Άρα συνειδητοποιείτε ότι ο πλούτος των εκατομμυρίων ή δισεκατομμυρίων είναι αποτέλεσμα απάτης, κλοπής, αλλά κυρίως εκμετάλλευσης ανθρώπων από ανθρώπους;
Συνειδητοποιείτε αυτό που είχαν συνειδητοποιήσει παλιότερα οι εργαζόμενοι όταν ζήτησαν και επέβαλαν την καθιέρωση της οχτάωρης εργασίας;
Συνειδητοποιείτε γιατί στην Σουηδία ήδη καθιέρωσαν την εξάωρη;
Ο σκλάβος που αποδέχεται την σκλαβιά του, ποτέ δεν είχε, και ποτέ δεν πρόκειται να αποχτήσει συνείδηση.
Η λύση; Να συνειδητοποιήσει την κατάσταση του, όπως έκαναν οι παπούδες μας το 1821 και να αγωνιστεί για την ελευθερία του.

Υπάρχουν κάποιοι σε παγκόσμιο επίπεδο που να λειτουργούν και με συνείδηση, ώστε οι πάρα πολλοί άλλοι να δικαιούνται να παίζουν;
Νομίζω ότι στην εποχή μας έχουν ξεφύγει εντελώς τα πράγματα.
Κανείς δεν είναι υπεύθυνος για τίποτε. Σε γήινο επίπεδο! Μόνη λύση, όλοι εμείς να αναλάβουμε το μερίδιο της ευθύνης που μας αναλογεί. Η εξουσία προτιμάει να εξαφανίσει ένα μεγάλο μέρος του θορυβώδικου πληθυσμού, που παίζει χωρίς συνείδηση, και να συνεχίσει το δικό της παιχνίδι. Σε μας εναπόκειται να την εμποδίσουμε. Ή να συνεχίσουμε το ασυνείδητο παιχνίδι μας!

Ποιες δραστηριότητες δεν είναι παιχνίδι;
Είναι πολλές οι δραστηριότητες που δεν είναι παιχνίδι.
Το να μορφώνεσαι συνειδητά ώστε να ανεβάσεις το πνευματικό σου επίπεδο και να χρησιμοποιήσεις την μόρφωση σου για το κοινωνικό καλό.
Το να φροντίζεις τα παιδιά σου και την οικογένεια σου.

Το να μετέχεις στα κοινά προσπαθώντας κάθε μέρα να γίνεσαι πολίτης με την ουσιαστική έννοια. Το να αφιερώνεις μέρος του χρόνου σου στον στοχασμό. Στοχασμό για το πώς η κοινωνία μας κι εμείς έχουμε φθάσει ως εδώ. Στοχασμό για το πού πάμε, σε σχέση με το πού θα έπρεπε να πάμε.

Αυτήν την δύσκολη ώρα όμως που η Ελλάδα μας βρίσκεται σε πολύ δύσκολη θέση με τον εσωτερικό και τον εξωτερικό εχθρό, να της αποστραγγίζει κάθε ικμάδα, μία μόνο δραστηριότητα είναι αυτή στην οποία πρέπει να δώσει όλη την ενεργητικότητα του κάθε Έλληνας, κάθε Ελληνίδα, που θεωρεί ότι κατέχει σε ικανοποιητικό βαθμό γνώση της κατάστασης και συνειδητοποιεί ότι πολλά από αυτά που πρέπει να γίνουν έπρεπε κι όλας να έχουν γίνει.
Και αυτή η δρασηριότητα δεν είναι άλλη από το ξύπνημα του Ελληνικού Λαού.
Συνεννοηθείτε με πέντε έξι κολλητούς - κολλητές σας και αφιερώστε ένα βραδάκι για να μιλήσετε σοβαρά. Με κλειστή την τηλεόραση και χωρίς μουσική υπόκρουση.
Όχι για να διαπιστώσετε ότι με το ψέμα και την απάτη μας φόρεσαν αλυσίδες βαριές.
Αυτό είναι γνωστό.
Για να ανιχνεύσετε τρόπους να σπάσουν οι αλυσίδες.
Αφιερώστε χρόνο και επιμονή στην συζήτηση μη το γυρίσετε στους εξυπνακισμούς και στην πλάκα, στο φαγητό και την οινοποσία!
Αν βρείτε κάποιους τροπους, φτιάξτε ένα πυρήνα για τη διάσωση της πατρίδας μας. Κι ύστερα απλώστε τον και βρείτε ανθρώπινο έρεισμα, πραγμάτωσης των τρόπων που σκεφτήκατε.
Απλά σκεφτείτε ότι και οι Έλληνες παπούδες μας της Μικρασίας, αλλά και οι σύγχρονοι Σύριοι και Παλαιστίνιοι, δεν πίστευαν ότι μπορεί να τους συμβεί αυτό που τους συνέβη.
Προσπαθείστε να βρείτε τη γνώση και τον τρόπο που απαιτείται ώστε ξεκινήσει η οργάνωση για να φέρουμε σε πέρας το δύσκολο έργο της διάσωσης της πατρίδας.
Καμιά πατρίδα δεν σώζεται αν ο Λαός της απορροφημένος σε παιχνίδια και ανοησίες, δεν σοβαρεύεται, δεν συνειδητοποιεί και δεν αναλαμβάνει την ευθύνη που το άρθρο 120 του ισχύοντος ελληνικού συντάγματος του έχει αναθέσει:

«1. Το Σύνταγμα αυτό, που ψηφίστηκε από την Ε΄ Αναθεωρητική Βουλή των Ελλήνων, υπογράφεται από τον Πρόεδρο της, δημοσιεύεται από τον προσωρινό Πρόεδρο της Δημοκρατίας στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, με διάταγμα που προσυπογράφεται από το Υπουργικό Συμβούλιο και αρχίζει να ισχύει από τις ένδεκα Ιουνίου 1975.
2. Ο σεβασμός στο Σύνταγμα και τους νόμους που συμφωνούν με αυτό και η αφοσίωση στην Πατρίδα και τη Δημοκρατία αποτελούν θεμελιώδη υποχρέωση όλων των Ελλήνων.
3. Ο σφετερισμός, με οποιονδήποτε τρόπο, της λαϊκής κυριαρχίας και των εξουσιών που απορρέουν από αυτή διώκεται μόλις αποκατασταθεί η νόμιμη εξουσία, οπότε αρχίζει και η παραγραφή του εγκλήματος.
4. Η τήρηση του Συντάγματος επαφίεται στον πατριωτισμό των Ελλήνων, που δικαιούνται και υποχρεούνται να αντιστέκονται με κάθε μέσο εναντίον οποιουδήποτε επιχειρεί να το καταλύσει με τη βία.

Αθήνα, 2008

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Γ. ΣΙΟΥΦΑΣ»

Ευχή προς νέες και νέους.

Να βρείτε την ψυχική και την πνευματική δύναμη, που θα σας κάνει ικανούς να βρείτε τρόπους να αγωνιστείτε ώστε να μην ζήσετε σαν δούλοι!..

Ο Ελληνικός Λαός και το συλλογικό του τραύμα,
από την Επανάσταση του 1821 έως σήμερα.

Συλλογικό τραύμα νοείται, η «ρωγμή» που χαράσσεται στον κοινωνικό ιστό, εξαιτίας της οικονομικής κρίσης, ανεργίας, φτώχειας, πολέμου, μετανάστευσης και το σοκ που τα συνοδεύει. Φυσικά φαινόμενα μπορούν επίσης να δημιουργήσουν συλλογικό τραύμα, όπως σεισμοί, πλημμύρες, παρατεταμένα δυσμενή κλιματολογικά φαινόμενα, επιδημίες και άλλα. Οι εξελισσόμενες κοινωνικές και δομικές αλλαγές, μέσα σε ένα σκηνικό, όπου οι εξουσίες κλονίζονται και οι αξίες αμφισβητούνται, αποτελεί από μόνη της ένα σοβαρό τραυματικό γεγονός, το οποίο επιδρά στην πνευματική και ψυχική υγεία του ατόμου όσο και της ομάδας.
Οι τραυματικές εμπειρίες περνάνε από γενιά σε γενιά μέσω ερμηνειών, αφηγήσεων, τραυματικών αντιδράσεων και συμπεριφορών έως ότου εδραιωθούν στην κοινωνία.
Η διαδικασία που ξεκινά με ένα συλλογικό τραύμα, μπορεί να καταλήξει σε ένα σύστημα νοήματος με την πάροδο του χρόνου, που επιτρέπει στις ομάδες να επαναπροσδιορίσουν την ταυτότητα τους, ως ένας ακόμη τρόπος να επουλωθεί η πληγή, όσο και να αντληθούν οι απαραίτητες ψυχικές δυνάμεις για νέο ξεκίνημα.

Η συλλογική μνήμη, είναι η αποδεκτή αφήγηση γεγονότων που επηρέασαν την ζωή, μιας ομάδας, είτε ενός κοινωνικού συνόλου που αποδέχεται μια συλλογική ταυτότητα, είτε ενός έθνους.
Η Ιστορία, κατέχει αυτήν τη θέση. Την ιστορία ως γνωστόν την γράφει ο νικητής, αν και στις μέρες μας αυτό τείνει να αλλάξει γιατί παράλληλες έρευνες αναδεικνύουν την αλήθεια για ιστορικά γεγονότα που είχαν αλλοιωθεί ή που είχαν αποκρυβεί.
Η εξουσία παραποιεί την ιστορία, θέλοντας να περάσει στη λήθη γεγονότα που δείχνουν τα λάθη και την μοχθηρία της.

Τα συλλογικά τραύματα είναι σημαντικά, αφού όπως και τα ατομικά, έχουν την δυνατότητα να μεταμορφώσουν τον τρόπο με τον οποίο οι επιζώντες αντιλαμβάνονται τον κόσμο και κατανοούν τις σχέσεις.
Σημαντική επομένως είναι η προσπάθεια να αναπλαισιώσουμε αυτή την επώδυνη εμπειρία ως μία δύναμη μετασχηματισμού και ωφέλιμης αλλαγής της συλλογικής μας αφήγησης.

Η Ελλάδα είναι ένα κοινωνικό σύνολο ανθρώπων, με μακρά πορεία στο χρόνο, που έχει να επιδείξει πολλαπλά συλλογικά τραύματα. Βέβαια θα τεθεί το ερώτημα ποια Ελλάδα; Αυτή του Μ. Αλέξανδρου, η Ελλάδα της βυζαντινής περιόδου, η ανύπαρκτη της Φραγκοκρατίας ή της Οθωμανοκρατίας, το μικρό κρατίδιο της μετεπαναστατικής περιόδου, η σημερινή Ελλάδα ή η Ελλάδα κράτος - έθνος μαζί με τα τόσα εκατομμύρια Ελλήνων της διασποράς;

Την απάντηση στο παραπάνω ερώτημα, μεταξύ άλλων, θα προσπαθήσω να δώσω παραθέτοντας μερικές σκέψεις και μια συνοπτική αφήγηση γεγονότων της ελληνικής ιστορίας.
Όσοι αποδέχονται την ιστορική αυτή αφήγηση σαν μέρος της κληρονομιάς τους και νιώθουν την ευθύνη να την φυλάξουν συνολικά σαν κομμάτι του εαυτού τους και να την επεκτείνουν σε χώρο, χρόνο, αλλά και πνευματικά, αφού το Ελληνικό πνεύμα έχει οικουμενικότητα, ορίζουν το νόημα της λέξης “Ελλάδα” όσο και το νόημα της φράσης “Ελληνικός Λαός”.

Η Κοινωνική Οργάνωση είναι ένας τρόπος να μετέχουν οι άνθρωποι σε ομάδες που με την συλλογική δυνατότητα, αντιμετωπίζουν συλλογικά το αναπάντεχο τραύμα, απαλύνοντας τον πόνο, διαχέοντας τις επιπτώσεις. Επίσης προάγει και την ποιότητα της ζωής.
Η συνεχής προαγωγή της Γνώσης, προσφέρει νέους τρόπους αντιμετώπισης προβλημάτων. Λύσεις που πριν ήταν αδιανόητες.
Οι δυο μαζί, κοινωνική οργάνωση και γνώση σε ένα εθνικοκρατικό σύνολο ανθρώπων,

προσφέρουν δίκτυα παραγωγής όσο και διανομής, ενέργειας, τροφίμων, ύδατος, συγκοινωνίες, επικοινωνίες, παιδεία, υγεία, εξυπηρέτηση αδύνατων και πολλά άλλα. Ο ευθύς δρόμος για μια τέτοια πορεία, είναι: Λόγος – Παιδεία – Δημοκρατία.

Εξουσίες διάφορες, μετατρέπονται σε ολιγαρχίες, ανατρέποντας τον ευθύ δρόμο της δημοκρατίας και καταδυναστεύουν τις κοινωνικές συσσωματώσεις, με αρχαίες αλλά ισχυρές συνταγές:
Διαιρούν την κοινωνική ομάδα σε αντίπαλες ομάδες με αντικρουόμενα συμφέροντα όπως: Συνταγματικοί – Βασιλικοί. Βενιζελικοί – Αντιβενιζελικοί. Αριστεροί – Δεξιοί. Δημόσιο – Ιδιωτικό. Ξύπνιοι – Κορόιδα.
Φτωχοποιούν τους πολλούς με φορολογίες και άλλα τεχνάσματα ώστε "να μην μπορούν να σηκώσουν κεφάλι": Μνημόνια, ασφυκτικές φορολογίες, εξωτερικός δανεισμός, ιδιωτικοποίηση. Η εργασία γίνεται με όρους δουλείας. Πολλές ώρες απασχόλησης, μικρό αντίτιμο. Μετανάστευση. Η προσφερόμενη υγεία σε υλικό, πνευματικό, ψυχικό και κοινωνικό επίπεδο, ισχνή και ανεπαρκής. Η εκπαίδευση προσανατολίζεται να παράγει σκλάβους πειθήνιους. Η υλική και πνευματική φτωχοποίηση των πολλών γίνεται κανόνας.
Οι εξαιρετικά ευφυείς και τα διάφορα ταλέντα που γεννιούνται στο κοινωνικό σύνολο, με διάφορα τεχνάσματα αποκόπτονται από τους πολλούς, είτε εξαγοράζονται, είτε, αν είναι πολύ πεισματάρηδες και επιμένουν στο "κοινό καλό", εξοντώνονται. Προπαγανδιστική λάσπη, εξορίες, απειλές κατά οικείων, δολοφονίες.

Όλα τα παραπάνω, μπορούμε να τα παρατηρήσουμε να εφαρμόζονται στην Ελλάδα, διαχρονικά, από ολιγαρχικές ομάδες που βάζουν το προσωπικό συμφέρον πάνω από το εθνικό.
Θα δούμε την Διαφθορά, την Προδοσία, τον Διχασμό, τον Δωσιλογισμό, τον Ωχαδερφισμό, τον Μαυραγοριτισμό, την διόγκωση του δημοσίου Χρέους, την Ξενοκρατία, το Ξένο Κεφάλαιο, την μικρότητα κοντά κι αντάμα με την μεγαλοσύνη.
Πίσω και πάνω απ' όλα αυτά, το Χρήμα που διαφθείρει ανθρώπους και συνειδήσεις.

«Θέλει Αρετή και Τόλμη η Ελευθερία».

1798 - 24 Ιουνίου: Εκτελείται ο Ρήγας Φεραίος (Βελεστινλής) από τους Τούρκους.
Δάσκαλος, ποιητής, ερευνητής, λογοτέχνης μα πάνω απ' όλα φλογερός Έλληνας, μεγάλος επαναστάτης. Τύπωσε χάρτες της μέλλουσας Ελλάδος όπως την φανταζόταν, έγραψε πολλά κείμενα για να παρακινήσει τους Έλληνες σε επανάσταση. Αποσπάσματα από τον "Θούριο" του, τραγουδούσαν οι Έλληνες κρυφά με την ελπίδα της ελευθερίας. Περιδιάβαινε όλα τα τότε Οθωμανοκρατούμενα Βαλκάνια σκορπίζοντας προσανάμματα ξεσηκωμού, έως τη σύλληψη του από τους Αυστριακούς που τον παρέδωσαν στους Τούρκους.

1814. Ιδρύεται η Φιλική Εταιρεία στην Οδησσό.
Η σπουδαιότερη από τις πολλές προεπαναστατικές οργανώσεις που συστήθηκαν, με στόχο την αφύπνιση των υποδουλωμένων Ελλήνων, όσο και την οργάνωση ένοπλης εξέγερσης.
Ιδρύθηκε από τους Ξάνθο, Σκουφά, Τσακάλωφ. Μύησε πάρα πολλές εκατοντάδες σημαντικών Ελλήνων στην ιδέα του ξεσηκωμού. Φιλικοί ήταν ο Κολοκοτρώνης, ο Υψηλάντης, ο Καποδίστριας, ο Παπαφλέσσας, ο Μαυροκορδάτος, ο Ανδρούτσος, ο Παλαιών Πατρών Γερμανός. Από το 1817 μεταφέρεται στην Κωνσταντινούπολη. Αφήνουν να εννοηθεί ότι πίσω τους βρίσκεται η Ρωσία, σαν ομόδοξο έθνος, ώστε να αναπτερώσουν το ηθικό των ραγιάδων. Τεράστια θεωρείται η συμβολή της στο ξεκίνημα της επανάστασης.

1821. Ξεκίνημα της Ελληνικής επανάστασης ενάντια στην Οθωμανική αυτοκρατορία.
Φεβρουάριο του 1821 ξεκινά ο Υψηλάντης με το στρατό των επαναστατημένων από τη Μολδοβλαχία. Μάρτιο του 1821 δημιουργούνται επαναστατικές εστίες στη Μακεδονία και την Κρήτη. 23 Μαρτίου καταλαμβάνουν οι Μανιάτες την Καλαμάτα. Η επανάσταση απλώνεται σε όλο

τον Βαλκανικό χώρο. Σχεδόν παντού καταπνίγεται από την αντίδραση των Οθωμανών εκτός από την Πελοπόννησο, την Στερεά και κάποια νησιά του Αιγαίου. Αργότερα σαν ημερομηνία έναρξης της επανάστασης ορίζεται η 25 Μαρτίου 1821, ημέρα ύψωσης του λάβαρου της επανάστασης στην Αγία Λαύρα από τον μητροπολίτη Παλαιών Πατρών Γερμανό.

1820 ως 1822. Πόλεμος του Σουλτάνου με τον Αλή Πασά των Ιωαννίνων.
Θεωρείται ότι ο πόλεμος αυτός ευνόησε την ελληνική επανάσταση, αφού μοίρασε το στρατό του σουλτάνου σε δύο μέτωπα, όσο και ότι η αυλή του Πασά υπήρξε φυτώριο πολλών σημαντικών αρματολών, μετέπειτα οπλαρχηγών της επανάστασης.

1821 - 10 Απριλίου: Απαγχονισμός από τους Τούρκους του πατριάρχη Γρηγορίου Ε΄.

1821 - Απρίλιος: Αντίσταση στη γέφυρα της Αλαμάνας από τους επαναστατημένους Έλληνες της Ρούμελης, ήττα και σφαγιασμός. Μεταξύ αυτών ο Αθανάσιος Διάκος.

1821 - 8 Μαΐου. Ήττα του Ομέρ Βρυώνη από τον Οδυσσέα Ανδρούτσο στο Χάνι της Γραβιάς.

1821 - Μάιος: Επανάσταση σε Χαλκιδική, Βασιλικά και Βόλβη Θεσσαλονίκης. Τουρκική απάντηση με σφαγή (25000) και δήμευση περιουσιών στην πόλη Θεσσαλονίκη.
Εξεγέρσεις έγιναν επίσης σε Λαγκαδά, Θάσο, Βέρμιο, Καβάλα, Θράκη. Η Σαμοθράκη ξεσηκώθηκε επίσης, αλλά 1 Σεπτεμβρίου του 1821, σφάχτηκε σχεδόν όλος ο πληθυσμός της. Γλύτωσαν μόνο 33 οικογένειες όπως περιγράφει στο βιβλίο του "Σαμοθράκη" ο Ίων Δραγούμης.

1821 - Μάιος: Επανάσταση σε Μηλιές Πηλίου, Βόλο, Βελεστίνο. Αργότερα κατεπνίγη από τη στρατιά του Δράμαλη. Τον ίδιο καιρό επαναστάτησαν στην Εύβοια, στο Τρίκερι, στην Αργαλαστή. Εδώ η σπίθα της επανάστασης έμεινε ζωντανή ως την απελευθέρωση.

1821 - 23 Σεπτεμβρίου: Άλωση της Τριπολιτσάς. Καθιέρωση του Κολοκοτρώνη σαν αρχηγού.

1822 - 1 Ιανουαρίου: Πρώτη εθνοσυνέλευση στην Επίδαυρο, ανακηρύσσει την ανεξαρτησία της Ελλάδος.

1822 - 30 Μαρτίου: Σφαγή της Χίου. 25000 Χιώτες, γυναικόπαιδα οι περισσότεροι σφάζονται ανηλεώς. Επίσης μεγάλος αριθμός τους πωλούνται ως δούλοι στα σκλαβοπάζαρα της Αιγύπτου, της Λιβύης και αλλού. Μεγάλο το αντίκτυπο στην Ευρώπη.
Η πρακτική αυτή, δηλαδή η σύλληψη αμάχων (κυρίως γυναικόπαιδων) και η πώλησή τους κατά χιλιάδες, ως δούλων, συνεχίστηκε σε όλη τη διάρκεια της Επανάστασης (ως το 1827) ιδίως από την Πελοπόννησο κατά την εκστρατεία του Ιμπραήμ.

1822 - 9 Ιουνίου: Η Αθήνα στα χέρια των Ελλήνων.

1822 - 4 Ιουλίου: Μάχη του Πέτα. Πανωλεθρία των Ελλήνων και Σουλιωτών.

1822 - 26 Ιουλίου: Μάχη των Δερβενακίων. Μία από τις σημαντικότερες μάχες της επανάστασης όπου με αρχιστράτηγο τον Θεόδωρο Κολοκοτρώνη, κατατροπώνεται η στρατιά του Δράμαλη.

1822 - 28 Οκτωβρίου: Ο Κανάρης πυρπολεί την ναυαρχίδα του τουρκικού στόλου, που φοβισμένος αποχωρεί στα Δαρδανέλια.

Στην Ευρώπη δεν έχουν δει την Ελληνική επανάσταση με καλό μάτι. Μετά την ήττα του Ναπολέοντα (1815), οι μεγάλες δυνάμεις με πρωτοστατούντα τον καγκελάριο της Αυστρίας

Μέτερνιχ ιδρύουν την Ιερά Συμμαχία και προσπαθούν να καταπνίξουν κάθε εξέγερση στην Ευρώπη και τα Βαλκάνια. Η Βρετανία είχε την πλέον αρνητική στάση έναντι της επανάστασης κατά το πρώτο έτος της. Ήλπιζε στη γρήγορη καταστολή της, προτού η Ελλάδα τεθεί υπό την προστασία του Ρώσου αυτοκράτορα Αλεξάνδρου.
Η στάση της Αγγλίας αλλάζει αρχές του 1823, οπότε αναγνωρίζει την Ελλάδα ως εμπόλεμο κράτος. Το πρώτο κράτος το οποίο ανταποκρίθηκε στον ελληνικό αγώνα της ανεξαρτησίας ήταν η Δημοκρατία της Αϊτής (που είχε κατακτήσει την ελευθερία της την 1 Ιανουαρίου του 1804).

1823 - Απρίλιος: Δεύτερη εθνοσυνέλευση στο Άστρος. Η Εθνοσυνέλευση κατάργησε τις τοπικές διοικήσεις Ανατολικής Ελλάδας, Δυτικής Ελλάδας και Πελοποννήσου και τις αντικατέστησε από μία κεντρική διοίκηση που την αποτελούσαν δύο σώματα το Βουλευτικό και το Εκτελεστικό. Παράλληλα κατάργησε το αξίωμα της αρχιστρατηγίας που το αντικατέστησε από μία τριμελή επιτροπή στρατιωτικών. Η απόφαση αυτή στόχευε να περιορίσει την εξουσία του Κολοκοτρώνη. Στα τέλη του χρόνου τα δύο σώματα εξουσίας κατέληξαν να εκφράζουν δύο αντίπαλες πτέρυγες επαναστατών, με αποτέλεσμα τη ρήξη μεταξύ τους που οδήγησε στο ξέσπασμα του εμφυλίου, στα τέλη του 1823.

1824 - Καλοκαίρι: Τουρκοαιγυπριακός στόλος καταστρέφει Κάσο και Ψαρά. Σφαγή όλων των κατοίκων. Στην ναυμαχία του Γέροντα επικρατεί ο ελληνικός στόλος υπό τον Μιαούλη.

1824 - Φθινόπωρο: Ο Ιμπραήμ αποβιβάζεται στη Σούδα όπου θα ξεχειμωνιάσει πριν επιτεθεί στην Πελοπόννησο.

1823 - 1825: Ελληνικός εμφύλιος πόλεμος.
Ενώ η επανάσταση βρίσκεται σε κρίσιμο σημείο ξεσπά εμφύλιος πόλεμος μεταξύ των δύο κυβρνήσεων, μια με τον Γεώργιο Κουντουριώτη, η άλλη με τον Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη.
Οι Έλληνες αντί να μάχονται τον εχθρό, χτυπιούνται μεταξύ τους, για το ποιος θα έχει την εξουσία και την διαχείριση του πρώτου δανείου της επανάστασης. Θύμα του διχασμού ο Οδυσσέας Ανδρούτσος προδομένος από τον Γκούρα, αλλά και πολλοί άλλοι μη επώνυμοι Έλληνες.
Τελειώνει με την φυλάκιση του Κολοκοτρώνη.

Τότε, λίγο μετά, γεννιούνται και τα πρώτα “ελληνικά κόμματα”! Το "Αγγλικό" με τον Αλέξανδρο Μαυροκορδάτο, το "Γαλλικό" με τον Ιωάννη Κωλέττη και το "Ρωσικό" με τον Ανδρέα Μεταξά. Πιο πολύ πρόκειται για ομάδες εξυπηρέτες ξένων συμφερόντων, αυτών που εκφράζει το όνομα του καθενός απ' αυτά. Η Ξενοκρατία στην πιο απροκάλυπτη μορφή της!
«Όποιος δε θυμάται το παρελθόν του, είναι καταδικασμένος να το ξαναζήσει» G. Santayana

1825: Ο Ιμπραήμ στην Πελοπόννησο.
Αρχές του χρόνου ο Ιμπραήμ αποβιβάζεται στην Πελοπόννησο με 11000 στρατό και 1000 ιππείς. Οι Έλληνες απασχολημένοι με τον εμφύλιο, τον αφήνουν να αναπτυχθεί με την ησυχία του. Αρχίζει το καταστροφικό του έργο. Νικά τους Έλληνες στο Κρεμμύδι, καταλαμβάνει τη Σφακτηρία και το Νεόκαστρο. Πανικοβλημένη η Ελληνική κυβέρνηση δέχεται την αποφυλάκιση του Κολοκοτρώνη ώστε να αναλάβει την αντίσταση κατά του Ιμπραήμ.
«Ο Ιμπραΐμης μου επαράγγειλε μια φορά, "διατί δεν στέκω να πολεμήσωμεν (κατά μέτωπον)". Εγώ του αποκρίθηκα, ας πάρη πεντακόσιους, χίλιους, και παίρνω και εγώ άλλους τόσους, και τότε πολεμούμε, ή αν θέλη ας έλθη και να μονομαχήσωμεν οι δύο. Αυτός δεν με αποκρίθηκε εις κανένα. Και αν ήθελε το δεχθή το έκαμνα με όλην την καρδιάν, διότι έλεγα αν χανόμουν, ας πήγαινα, αν τον χαλούσα, εγλύτωνα το έθνος μου.» (Απομνημονεύματα Κολοκοτρώνη)
Σκοτώνεται ο Παπαφλέσσας στο Μανιάκι, όπου ηττώνται οι Έλληνες για μια ακόμη φορά, ο Ιμπραήμ καταλαμβάνει την Τριπολιτσά και μετά το Άργος. Στόχος του Ιμπραήμ να εκδιώξει όλους τους Έλληνες από την Πελοπόννησο και να εγκαταστήσει σ' αυτήν πληθυσμούς από την Αίγυπτο.

Συγκροτείται στρατός με τους Μακρυγιάννη και Δημήτριο Υψηλάντη. Νικούν τον Ιμπραήμ που οχυρώνεται στην Τριπολιτσά. Τέλος του έτους πάει να βοηθήσει τον Κιουταχή στο Μεσολόγγι, καταστρέφοντας στο διάβα του την δυτική Πελοπόννησο.

1825 - 1826: Πολιορκία Μεσολογγίου.
Όλο το 1825 το Μεσολόγγι πολιορκείται από τον Κιουταχή κι αργότερα από τους ενωμένους στρατούς των Ιμπραήμ και Κιουταχή. Τους αποκρούει με επιτυχία. Ο Μιαούλης αποτυγχάνει να ανεφοδιάσει τους πολιορκημένους. Από τον Μάρτιο του 1826 η κατάσταση γίνεται ασφυκτική. Αποφασίζεται έξοδος ανήμερα των Βαΐων. Σφάζονται οι περισσότεροι. Γλυτώνουν περί τους 1500. Η ηρωϊκή έξοδος συγκλονίζει την Ευρώπη.

1826: Μετά την πτώση του Μεσολογγίου, ο Ιμπραήμ επιστρέφει στην Πελοπόννησο, βαδίζει εναντίον της Μάνης, αποκρούεται και μένει αδρανής αν εν αμονή ενισχύσεων. Ο Κιουταχής βαδίζει ενάντια στην Αθήνα. Ο Καραϊσκάκης τον νικά στην μάχη της Αράχωβας.
Υπογράφεται το πρωτόκολλο της Πετρούπολης, δια του οποίου, Αγγλία και Ρωσία, συμφωνούν να αναγνωριστεί η Ελλάς και να εργαστούν για το σταμάτημα του πολέμου.

1827 - 20 Οκτωβρίου: Ναυμαχία του Ναβαρίνου.
Οι τρεις μεγάλες δυνάμεις, Αγγλία, Γαλλία, Ρωσία είχαν συμφωνήσει να δοθεί ανεξαρτησία στην Ελλάδα. Προς τούτο έστειλαν στόλο να διατάξει τον Ιμπραήμ να σταματήσει τις εχθροπραξίες και να αποχωρήσει από την Πελοπόννησο. Ο Οθωμανικός στόλος, μαζί με τον Αιγυπτιακό ήταν στο Ναυαρίνο. Εκεί τον συνάντησαν πλοία των τριών δυνάμεων. Οι Τούρκοι πιστεύοντας ότι έχουν υπεροπλία πυροβόλησαν και σκότωσαν τους απεσταλμένους για διαμεσολάβηση. Τότε επιτέθηκαν οι τρεις δυνάμεις γενικεύτηκε η ναυμαχία αλλά συμμετείχαν και αγήματα από τη στεριά. Οι τουρκοαιγύπτιοι συνετρίβησαν. Ο Ιμπραήμ σταμάτησε τις εχθροπραξίες, αλλά τα τελευταία υπολείματα του στρατού του έφυγαν από την Πελοπόννησο ένα χρόνο μετά.

1828 - 1829: Ρωσοτουρκικός πόλεμος.
Λόγω της συμμετοχής της Ρωσίας στη Ναυμαχία του Ναβαρίνου, ο σουλτάνος Μαχμούτ Β' έκλεισε τα Δαρδανέλια για τα ρωσικά πλοία και ανακάλεσε τη Συνθήκη του Άκερμαν (1826).
Οι συγκρούσεις ξεκίνησαν Απρίλιο του 1828. Το 1828 έφυγε με νίκες των Τούρκων, αλλά το 1829 οι Ρώσοι προέλασαν μέχρι την Αδριανούπολη. Αγγλία και Γαλλία, θορυβημένες από την προέλαση των Ρώσων και φοβούμενες ότι θα πάρουν την Κωνσταντινούπολη, έστειλαν τους στόλους τους να "ειρηνεύσουν" την διένεξη. Μάρτιο του 1829, υπογράφεται συνθήκη μεταξύ Ρωσίας και Τουρκίας. Ο πόλεμος αυτός είχε πολύ ευνοϊκά αποτελέσματα για την Ελληνική επανάσταση, αφού ο σουλτάνος φοβήθηκε σοβαρά, αλλά και η συνθήκη περιείχε ευνοϊκούς όρους για την Ελλάδα.

1828 – Ιανουάριος: Φθάνει στην Ελλάδα ο πρώτος κυβερνήτης της, Ιωάννης Καποδίστριας.
Έδωσε όλη την περιουσία του στην Ελλάδα, ενώ δεν εδέχθη να λαμβάνει μισθό.
Οργάνωσε τον στρατό με αρχηγούς τον Κολοκοτρώνη στην Πελοπόννησο, τον Τσορτς στην δυτική Στερεά, τον Δημήτριο Υψηλάντη στην ανατολική Στερεά και ναύαρχο του ελληνικού στόλου τον Κόχραν.
Με την νικηφόρα μάχη της Πέτρας Σεπτέμβριο του 1829, ουσιαστικά τελειώνει ο πόλεμος. Να σημειωθεί η σημαντική συνεισφορά των Ελληνίδων στην επανάσταση, αφού η ιστοριογραφία της εποχής ευνοεί τους άνδρες. Επίσης η συνεισφορά ευρύτατου φιλελληνικού κινήματος από πολλές χώρες της Ευρώπης, τη Ρωσία και την Αμερική.
Ο Κυβερνήτης, θεμελιώνει την εκπαίδευση στα ελληνικά γράμματα με την αλληλοδιδακτική μέθοδο. Ιδρύει το ορφανοτροφείο της Αίγινας για τα ορφανά του πολέμου. Μαθητής του ο Παπαρρηγόπουλος.
Ιδρύει 121 σχολεία όλων των βαθμίδων, συντάσσονται και γράφονται νέα βιβλία, εκδίδεται εφημερίδα.

Ανασυντάσσει τη γεωργία και τη κτηνοτροφία σε συστηματική βάση. Ίδρυσε τη Γεωργική Σχολή της Τίρυνθας. Ενθάρρυνε την καλλιέργεια της πατάτας που ως τότε ήταν άγνωστη στην Ελλάδα. Αντιστάθηκε με σθένος στις προσπάθειες των Άγγλων να κάνουν την Ελλάδα προτεκτοράτο. Τελικά καταφέρνει να την αναγνωρίσουν σαν ανεξάρτητη, με βόρεια σύνορα τη γραμμή Άρτας – Βόλου. Επιχείρησε να λάβει δάνειο από τράπεζες του εξωτερικού αλλά το σαμποτάρισαν οι Εγγλέζοι. Μετά από δολοπλοκίες των Άγγλων, ότι κυβερνά αυταρχικά και με αντιπαραθέσεις λόγω διορισμού των αδελφών του, Αυγουστίνου και Βιάρου, γίνεται κίνημα εναντίον του και ο Μιαούλης ανατινάζει δύο νέα ελληνικά πλοία!..

1831 - 27 Σεπτεμβρίου: Δολοφονία Καποδίστρια.
Ο λόγος που δολοφονήθηκε, ο πρώτος και ίσως ο μόνος Έλληνας Κυβερνήτης, είναι η προσπάθεια του να καταστήσει την Ελλάδα ανεξάρτητη και κυρίαρχη. Αρνούμενος να υποταχτεί στις ντόπιες, αλλά κυρίως στις ξένες πιέσεις και προσπαθώντας να εκδημοκρατικοποιήσει τη χώρα όσο ήταν μπορετό την εποχή εκείνη. Λειτούργησε το νομισματοκοπείο της Αίγινας και έκοψε το πρώτο νόμισμα της Ελλάδας τον φοίνικα. Ήταν ίσως ο βασικότερος λόγος που το μακρύ χέρι των Εγγλέζων επέβαλλε την εξόντωση του.

1832 - 27 Μαΐου: Ενθρόνιση του Όθωνα στην Ελλάδα ως βασιλιά (1832 - 1862).
Ο Καποδίστριας είχε δρομολογήσει την Ελλάδα να γίνει δημοκρατία. Οι Εγγλέζοι δεν το ήθελαν. Μετά την δολοφονία του, αποφάσισαν και επέβαλλαν και στις άλλες δυνάμεις (Γαλλία – Ρωσία), η Ελλάδα να γίνει βασίλειο και επέβαλλαν τον πρώτο μονάρχη της τον Όθωνα, που τότε ήταν 17 χρονών, οπότε αντί γι αυτόν κυβερνούσε μια σκληρή αντιβασιλεία υπό τον Άρμανσμπεργκ.

1833 - 7 Σεπτεμβρίου: Φυλάκιση Κολοκοτρώνη στις φυλακές του Ιτς Καλέ του Ναυπλίου.
“Μ’ έβαλαν έξι μήνες μυστική φυλακή, χωρίς να δω άνθρωπο εκτός του δεσμοφύλακα. Δεν ήξερα τι γίνεται για έξι μήνες, ούτε ποιος ζει, ούτε ποιος πέθανε, ούτε ποιόν [άλλον] έχουν στη φυλακή. Για τρεις μέρες δεν ήξερα πως υπάρχω, μου φαινόταν σαν όνειρο. Ρωτούσα τον εαυτό μου αν ήμουν εγώ ο ίδιος ή άλλος κανένας. Δεν ήξερα γιατί μ’ έχουν κλεισμένο. Με τον καιρό μου πέρασε απ’ το νου, πως ίσως η Κυβέρνηση, βλέποντας την υπόληψη που ’χε ο λαός προς εμένα, με φυλάκισε για να μου κόψει την επιρροή. Ποτέ δεν πίστεψα πως θα φτάσουν σε τέτοιο σημείο να φτιάξουν ψευδομάρτυρες." (Απομνημονεύματα Κολοκοτρώνη).
Απρίλιο του 1834 γίνεται η δίκη. Τερτσέτης και Πολυζωίδης αντιστέκονται αλλά ο Κολοκοτρώνης και ο Πλαπούτας καταδικάζονται σε θάνατο, ενώ οι δικαστές τους απολύονται και διώκονται γιατί αντιστάθηκαν στους ψευδομάρτυρες. Ο Όθωνας δίνει χάρη. Ο Άρμανσμπεργκ μετατρέπει τη θανατική ποινή σε εικοσαετή φυλάκιση. Κολοκοτρώνης και Πλαπούτας κλείνονται στο Παλαμήδι για άλλους 11 μήνες, οπότε απελευθερώθηκαν. Ο λαός τους υποδέχεται σαν ήρωες!

1843 - 4 Φεβρουαρίου: Θάνατος του Γέρου του Μωριά.
«Όταν αποφασίσαμε να κάμομε την Επανάσταση, δεν εσυλλογισθήκαμε ούτε πόσοι είμεθα, ούτε πως δεν έχομε άρματα, ούτε ότι οι Τούρκοι εβαστούσαν τα κάστρα και τας πόλεις ούτε κανένας φρόνιμος μας είπε: "Πού πάτε εδώ να πολεμήσετε με σιταροκάραβα βατσέλα;", αλλά ως μία βροχή έπεσε σε όλους μας η επιθυμία της ελευθερίας μας και όλοι (και οι κληρικοί και οι προεστοί και οι καπεταναίοι και οι πεπαιδευμένοι και οι έμποροι, μικροί και μεγάλοι, όλοι) εσυμφωνήσαμε εις αυτόν τον σκοπό και εκάμαμε την Επανάσταση.» Απόσπασμα της ομιλίας του στην Πνύκα.

1843 - 3 Σεπτεμβρίου: Η επανάσταση της 3ης Σεπτεμβρίου και το σύνταγμα του Όθωνα.
Η αυταρχική διοίκηση της Ελλάδος από την αντιβασιλεία αλλά και μετά την ενηλικίωση του Όθωνα, η βίαιη καταστολή, οι αδικίες, η άσχημη οικονομική κατάσταση, οδήγησαν τον λαό να περικυκλώσει τα ανάκτορα 2 προς 3 Σεπτεμβρίου 1843, από κοντά και ο στρατός με επί κεφαλής τον Καλέργη, απαιτώντας από τον Όθωνα να δώσει συνταγματικούς νόμους βάσει των οποίων θα κυβερνά. Ο λαός νικά και ο Όθωνας υποχωρεί.

1849 - 30 Δεκεμβρίου: Καταφτάνουν στον Πειραιά οκτώ δίκροτα και πέντε ατμοκίνητες φρεγάτες του αγγλικού ναυτικού με οκτώ χιλιάδες πεζοναύτες και 731 κανόνια υπό τις διαταγές του ναυάρχου Γουίλιαμ Πάρκερ. Στις 3 Ιανουαρίου 1850, ο Άγγλος πρεσβευτής Ουάι ανακοίνωσε στον Έλληνα υπουργό Εξωτερικών Ανδρέα Λόντο ότι αν το ελληνικό κράτος δεν ικανοποιούσε αμέσως τις αγγλικές απαιτήσεις, τότε «ο ναύαρχος Πάρκερ προυτίθετο να προβή εναντίον των Αθηνών εις εχθροπραξίας και μέτρα επιζημιώτατα εις τα συμφέροντα των Ελλήνων πάσης τάξεως»!
Ας δούμε πώς είδε τα γεγονότα αυτά ο Γιάννης Μακρυγιάννης:
«…και ένας μεγάλος στόλος των σκύλων, μας έχουν μπλόκον οπούναι περίπου από τρεις μήνες και μας πήραν όλα τα καράβια και μας κατακερμάτισαν όλο το εμπόριο και τζαλαπάτησαν την σημαίαν μας και πεθαίνουν της πείνας οι ανθρώποι των νησιών και εκείνοι οπούχουν τα καράβια τους γκιζερούν εις τους δρόμους και κλαίνε με μαύρα δάκρυα…». (Απομνημονεύματα)
Και το γαλλικό περιοδικό Revue des Deux Mondes στο τεύχος της 1ης Ιουλίου 1850 γράφει:
«Βλέπουμε κράτος αδύνατο κι απροστάτευτο να προσβάλλεται βάναυσα από καταπληκτικό στόλο. Και γιατί; Μα για μια οικτρή υπόθεση, για τις παράνομες και γελοίες απαιτήσεις κάποιου Εβραίου Πατσίφικο. Πού είναι το δίκιο των εθνών, αν η Αγγλία θα αποφασίζει από μόνη της τι είναι ορθό και δίκαιο;».
Ήταν, πλέον, Απρίλιος του 1850 όταν ανακοινώθηκε η άρση του αποκλεισμού των ελληνικών λιμανιών από τον αγγλικό στόλο.
Τελικά η διεθνής διαιτησία μετά από πραγματογνωμοσύνη, όρισε για τον Πατσίφικο αποζημίωση, το ευτελές ποσόν των 3.750 δραχμών…!

1863 - 18 Οκτωβρίου: Οι Εγγλέζοι επιβάλλουν για βασιλιά τον Γεώργιο Α΄ (Γκλίξμπουργκ).
Ο μακροβιότερος βασιλιάς στην Ελλάδα αφού βασίλεψε ως την δολοφονία του (1913 - 5 Μαρτίου).

1864 - 21 Μαΐου: Ένωση Επτανήσων με την Ελλάδα.

1866 - 21 Αυγούστου: Κρητική επανάσταση (1866-1869).
Από το 1821, οι Έλληνες Κρητικοί επαναστάτησαν πολλές φορές αποζητώντας την ένωση με την Ελλάδα. Η αντίδραση των Τούρκων αιματηρή και σκληρή δεν το επέτρεπε. Το 1866 με τη βοήθεια ελληνικών ένοπλων αποσπασμάτων και οικονομική βοήθεια από όλον τον κόσμο προσπαθούν να απελευθερώσουν τη μεγαλόνησο. Στις 8 Νοεμβρίου του ίδιου έτους, οθωμανικές δυνάμεις πολιόρκησαν τη Μονή Αρκαδίου, η οποία ήταν και το αρχηγείο των επαναστατών. Εκεί ο Πάνος Κορωναίος είχε εγκαταστήσει φρούραρχο τον ανθυπολοχαγό Ιωάννη Δημακόπουλο μαζί με τον ηγούμενο Γαβριήλ Μαρινάκη. Εκτός από τους 259 πολιορκημένους, στη μονή είχαν βρει καταφύγιο και 700 γυναικόπαιδα. Μετά από ολιγοήμερες συγκρούσεις, η οθωμανική πλευρά έσπασε τον αμυντικό κλοιό και εισήλθε στη μονή. Ο ηγούμενος είχε σκοτωθεί πολεμώντας στις επάλξεις. Την κρίσιμη εκείνη ώρα ο Κωστής Γιαμπουδάκης, ανατίναξε την πυριτιδαποθήκη και η μονή σωριάστηκε σε φλεγόμενα ερείπια. Το συγκεκριμένο περιστατικό προκάλεσε ιδιαίτερη εντύπωση στη διεθνή κοινή γνώμη και απέχθεια για την τουρκική ηγεσία.
«Τίνος ένεκεν εξανέστη η Κρήτη; Διότι ο μεν Θεός έπλασε αυτήν τον κάλλιστον τόπον της οικουμένης, οι δε Τούρκοι τον ανέδειξαν τον αθλιέστερον. Οι Τούρκοι φέρουσιν την νύκτα. Εξανέστη, διότι η Κρήτη είναι Ελλάς και ουχί Τουρκία.» (Βίκτωρ Ουγκώ)

1875 - 27 Απριλίου: Ο Χαρίλαος Τρικούπης (1832 – 1896) γίνεται πρώτη φορά πρωθυπουργός.
Διετέλεσε επτά φορές πρωθυπουργός και συνέδεσε το όνομά του με την προσπάθεια εκσυγχρονισμού της χώρας. Μεγάλοι του αντίπαλοι θα είναι αρχικά ο πολιτικός του μέντορας Αλέξανδρος Κουμουνδούρος και στη συνέχεια ο «λαϊκιστής» Θεόδωρος Δηλιγιάννης, που εκπροσωπούσαν τα «παλιά τζάκια».
Με ευρύ μεταρρυθμιστικό πρόγραμμα, στη γεωργία, στη φορολογία, στην άμυνα, σε έργα υποδομής, αλλάζει το κράτος. Σχέδια του, η διάνοιξη της διώρυγας της Κορίνθου, το

σιδηροδρομικό δίκτυο της Ελλάδος, η ζεύξη Ρίου – Αντιρρίου.
Το 1893 με το "Δυστυχώς επτωχεύσαμεν" αποδέχεται ότι η χώρα μπαίνει σε στάση πληρωμών. Ακολουθεί ο Διεθνής Οικονομικός Έλεγχος που χρεώνει τη χώρα μέχρι τη δεκαετία του 1960.

1881 - 28 Μαρτίου: Συμφωνία Κωνσταντινούπολης.
Σύμφωνα μ' αυτήν, παραχωρήθηκαν στο Ελληνικό Βασίλειο οι πρώην οθωμανοκρατούμενες περιοχές της Θεσσαλίας και το τμήμα του Νομού Άρτας, ανατολικά του Άραχθου. Το δε Ελληνικό Βασίλειο υποχρεώθηκε στην αποζημίωση όλων των τουρκικών περιουσιών των κατοίκων που υπήρχαν στις περιοχές αυτές. Όλες τις επιμέρους συμφωνίες, κατά περιοχή, της συμφωνίας αυτής υπέγραψαν τελικά και οι Πρέσβεις των Μεγάλων Δυνάμεων.

1896: Γίνονται στη Αθήνα οι Α' Ολυμπιακοί Αγώνες.
Πρωθυπουργός ήταν ο Θεόδωρος Δηλιγιάννης. Ο Θεόδωρος Δηλιγιάννης διετέλεσε 5 φορές πρωθυπουργός (1885-1886, 1890-1892, 1895-1897, 1902-1903 και 1904-1905) και υπήρξε ο μεγάλος αντίπαλος του Χαρίλαου Τρικούπη. Οι δύο πολιτικοί κυριάρχησαν στην ελληνική πολιτική σκηνή το τελευταίο τέταρτο του 19ου αιώνα. Ο Χαρίλαος Τρικούπης ήταν ο εκσυγχρονιστής των καθυστερημένων δομών της ελληνικής κοινωνίας, ο Θόδωρος Δηλιγιάννης ο συντηρητικός πολιτικός, που εξέφραζε τη λαϊκή δυσαρέσκεια και τα κρατικοδίαιτα στρώματα που πλήττονταν από τα μέτρα του Τρικούπη.
Ο Δηλιγιάννης, παρασυρμένος από διάφορους ανεύθυνους παράγοντες, ωθήθηκε στον ατυχή πόλεμο με την Τουρκία το 1897, με αποτέλεσμα να εξαναγκασθεί σε παραίτηση.

1897: Ο πόλεμος της Μελούνας (Τοπωνύμιο στη Θεσσαλία - Κάτω Όλυμπο).
Με αιτία το Κρητικό ζήτημα, ο Δηλιγιάννης στέλνει βοήθεια τους επαναστατημένους Κρήτες. Ξέροντας όμως ότι αυτό θα προκαλούσε αιτία πολέμου με την Τουρκία και ότι ο Ελληνικός στρατός ήταν ανέτοιμος για κάτι τέτοιο. Οι Τούρκοι είχαν σχεδόν τριπλάσιο στρατό με γερμανούς συμβούλους.
Όπως ήταν φυσικό, ο Ελληνικός στρατός με επικεφαλής τον διάδοχο Κωνσταντίνο, τράπηκε σε άτακτη υποχώρηση. Επενέβησαν οι μεγάλες δυνάμεις, με ισχυρή πίεση της Ρωσίας υπέρ της Ελλάδος και οι εδαφικές απώλειες ήταν ελάχιστες. Επιβλήθηκε όμως αποζημίωση στην Τουρκία 4 εκατομμυρίων τουρκικών λιρών, με αποτέλεσμα για μία ακόμη φορά ο Διεθνής Οικονομικός Έλεγχος να επιβάλλει έκτακτες φορολογίες, δεσμεύσεις εσόδων και χρέος που εξοφλήθηκε σε βάθος σχεδόν αιώνα.

1898 - 1913. Η Κρητική Πολιτεία.
Η Κρήτη πέρασε από διάφορα στάδια μέχρι την ένωση της με την Ελλάδα.
Από το 1204 ως το 1669 είναι υπό Ενετική κατοχή.
Από το 1669 ως το 1898 υπό Τουρκική.
Βιαιότητες και σκληρότητα και από τα δύο καθεστώτα δεν μπορούν να κάμψουν την ελληνική συνείδηση των Κρητών. Το 1821 επαναστάτησαν όπως και στην υπόλοιπη Ελλάδα, αλλά δεν ευοδώθηκε η απόπειρα. Με συνεχείς επαναστάσεις ως το 1897 και με πολύ αίμα. Μετά τον πόλεμο της Μελούνας οι σύμμαχοι δίνουν στην Κρήτη αυτονομία υπό Τουρκική υψηλή κυριότητα, με την επιστασία τους. Από τότε, με την διορατικότητα του Ελευθερίου Βενιζέλου και ενέργειες του, όπως η επανάσταση του Θερίσου (1905), το 1913 ενώνεται τελικά με την Ελλάδα.

1904. Δημιουργία του Ελληνικού αμυντικού κομιτάτου.
Οι προσπάθειες για απελευθέρωση της Μακεδονίας ξεκίνησαν από το 1821. Νάουσα, Χαλκιδική κι αργότερα στο Λιτόχωρο. Πνίγηκαν στο αίμα από το στρατό των Τούρκων. Από το 1903 ένοπλα σώματα προωθούνται στη Μακεδονία, ώστε να οργανωθεί ο αγώνας για ένοπλη εξέγερση. Ο θάνατος του Παύλου Μελά αξιωματικού του Ελληνικού στρατού και γαμπρού του Πρωθυπουργού Στέφανου Δραγούμη, κινητοποιεί ακόμη περισσότερο τους Έλληνες αγωνιστές να οργανώσουν τον

Μακεδονικό αγώνα.

1909 - 15 Αυγούστου. Κίνημα στο Γουδί. (Γουδί, από το επίθετο του εφοπλιστή Γουδή.) Εγκαινιάζεται η ανάμιξη των στρατιωτικών στα πολιτικά πράγματα. Ίδρυση του Στρατιωτικού συνδέσμου που έχει θέσεις αντίθετες των ανακτόρων.

1912 - 8 Οκτωβρίου. Έναρξη Α΄ Βαλκανικού πολέμου.
Ελλάδα, Βουλγαρία, Σερβία, Μαυροβούνιο, συνασπίζονται ενάντια στην Οθωμανική Αυτοκρατορία. Οι Οθωμανοί ηττώνται και οι εχθροπραξίες τελειώνουν 30 Μαΐου 1913.

1912 - 26 Οκτωβρίου: απελευθερώνεται η Θεσσαλονίκη, μετά από καυγά του Βενιζέλου με τον διάδοχο Κωνσταντίνο, αφού ο πρώτος τον διέταξε να βαδίσει προς Θεσσαλονίκη, αλλά ο διάδοχος ήθελε μετά τριήμερη ανάπαυση να βαδίσει προς τη Φλώρινα. Η σπουδή του Βενιζέλου για τη Θεσσαλονίκη οφειλόταν στο ότι γνώριζε ότι οι Βούλγαροι έτρεχαν να προλάβουν να την καταλάβουν από τους Οθωμανούς πρώτοι. Τελικά, το άγαλμα του Κωνσταντίνου έβαλαν στο Βαρδάρι!
Το Ελληνικό ναυτικό απελευθέρωσε τα νησιά του Αιγαίου.

1913 - 16 Ιουνίου. Έναρξη Β΄ Βαλκανικού πολέμου.
Αιτία η δυσαρέσκεια της Βουλγαρίας ως προς την κατανομή των εδαφών στο τέλος του Α΄ Βαλκανικού πολέμου. Συνασπίστηκαν Ελλάδα, Σερβία, Ρουμανία εναντίον της Βουλγαρίας. Την νικούν και μοιράζονται τα κέρδη των δύο Βαλκανικών πολέμων. Η Ελλάδα εκτείνεται πλέον έως τον Ποταμό Νέστο ανατολικά, έχει όλα τα νησιά του Αιγαίου, εκτός Ίμβρου και Τενέδου και τα Δωδεκάνησα που κατέχουν οι Ιταλοί. Δυτικά έχει πάρει και την βόρεια Ήπειρο, αλλά παιχνίδια των μεγάλων δυνάμεων δημιουργούν το κράτος της Αλβανίας σαν ανάχωμα σε Σερβία και Ελλάδα.
Με την κατάληψη της Θεσσαλονίκης ο βασιλιάς Γεώργιος έρχεται και μένει στη Θεσσαλονίκη απολαμβάνοντας τη νίκη του ελληνικού στρατού. Στις 5 Μαρτίου 1913 δολοφονείται από το μακρύ χέρι της Γερμανίας που είχε βλέψεις στη Βαλκανική. Αιτία η Αγγλοφιλία του σε αντίθεση με τη Γερμανοφιλία του διαδόχου Κωνσταντίνου που τον διαδέχεται στο θρόνο. Το μακρύ χέρι των Γερμανών είναι η αιτία για τον εθνικό διχασμό που διαίρεσε την Ελλάδα σε δύο στρατόπεδα τα επόμενα χρόνια, τους Βενιζελικούς και τους Εθνικόφρονες φιλομοναρχικούς, φέρνοντας πολλά δεινά.

Τους Βαλκανικούς πολέμους ευνόησε η αποσύνθεση της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, η δίψα των νικητών να επεκτείνουν τα εδάφη τους, όσο και να εδραιώσουν την ανεξαρτησία και κυριαρχία τους από καλύτερες θέσεις. Από τις μεγάλες δυνάμεις, η Ρωσία θέλει να αποκτήσει πρόσβαση σε θερμές θάλασσες και γι αυτό υποστηρίζει την Βουλγαρία. Η Αγγλία θέλει να εμποδίσει την Ρωσία να κατεβεί στο Αιγαίο και γι αυτό υποστηρίζει μια την Ελλάδα και μια την Τουρκία. Η Γαλλία όπως και η Αγγλία και η Γερμανία εποφθαλμιά τα πετρέλαια της μέσης Ανατολής. Η Γερμανία έχει απλώσει τα δίχτυα της σε Ελλάδα και Τουρκία, αλλά υποστηρίζει σθεναρά την Τουρκία με εξοπλισμούς, κατασκευή σιδηροδρόμου, εκπαίδευση στρατού και άλλα.

Την διάβρωση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, ακολούθησε το κίνημα των Νεοτούρκων με βάση του τη Θεσσαλονίκη και μέλος του τον Μουσταφά Κεμάλ μετέπειτα Ατατούρκ (πατέρας των Τούρκων). Σαν υπαίτιο της ήττας των Βαλκανικών πολέμων, συλλαμβάνουν και εκτελούν τον στρατιωτικό υπεύθυνο των επιχειρήσεων, ενώ αφαιρούνται οι εξουσίες του Σουλτάνου.

Καθοριστική ήταν η κυριαρχία στο Αιγαίο του Ελληνικού ναυτικού, καθ' όλη τη διάρκεια των Βαλκανικών πολέμων, που δεν άφησε το Τουρκικό ναυτικό, καταναυμαχώντας το, να εξέλθει από τα Δαρδανέλια (Ελλήσποντο).

1915 – 1922: Εθνικός Διχασμός.
Η διένεξη μεταξύ του αγγλόφιλου Βενιζέλου και του γερμανόφιλου βασιλιά Κωνσταντίνου Α΄, διαιρεί την Ελλάδα σε δύο μαχητικά στρατόπεδα, τους Βενιζελικούς του κόμματος των Φιλελευθέρων και τους Εθνικόφρονες Βασιλικούς, που το μεταξύ τους μίσος έφερε πολλά δεινά στην Ελλάδα από το 1909 έως το 1940.
Αύγουστος 1914: Το ελληνικό κράτος διακηρύσσει ότι θα παραμείνει ουδέτερο στο πόλεμο αλλά ως υποστηρικτής των δυνάμεων της Αντάντ.
Φεβρουάριος 1915: Παραίτηση του Βενιζέλου ύστερα από την άρνηση του Βασιλιά να αποσταλούν στρατεύματα στη συμμαχική εκστρατεία της Καλλίπολης, με αντάλλαγμα τη Σμύρνη.
Ξανακερδίζει τις εκλογές με διακύβευμα τη συμπαράταξη της χώρας με την Αντάντ.
Σεπτέμβριος 1915: Δεύτερη παραίτηση του Βενιζέλου, μετά τη διαφωνία με τον Βασιλιά για την ενεργοποίηση της Ελληνοσερβικής Συνθήκης και την άρνησή του να υπογράψει την, ψηφισμένη στη Βουλή, επιστράτευση προς βοήθειά της (είχε μόλις γίνει γνωστή η στράτευση της Βουλγαρίας με τη Γερμανία, όταν ανακοίνωσε προετοιμασίες για επίθεση στη Σερβία).
Στις εκλογές του Δεκεμβρίου ο Βενιζέλος απείχε, καταγγέλλοντας ως αντισυνταγματική τη διάλυση της Βουλής σε τόσο μικρό διάστημα για το ίδιο ζήτημα. Τις εκλογές κέρδισε το νεοσχηματισμένο Κόμμα Εθνικοφρόνων.
Οκτώβριος 1915: Στρατιωτική εισβολή της συμμαχικής Στρατιάς της Ανατολής στη Θεσσαλονίκη για τη δημιουργία του Μακεδονικού Μετώπου υπέρ των εγκλωβισμένων Σέρβων.
Μάιος 1916: Παράδοση του οχυρού Ρούπελ στους Γερμανούς
Ιούνιος 1916: Αφοπλισμός του στρατού και ναυτικού της Ελλάδας από τους Συμμάχους.
Σχηματισμός των Συνδέσμων των Επίστρατων από τον Ιωάννη Μεταξά, στελεχωμένων από αντιβενιζελικούς αξιωματικούς που αποστρατεύτηκαν.
Αύγουστος 1916: Αιχμαλωσία του Δ' σώματος Στρατού από τους Βουλγάρους και βουλγαρική κατοχή της ανατολικής Μακεδονίας.
Βενιζελικό Κίνημα Εθνικής Αμύνης στη Θεσσαλονίκη ως απάντηση στην απώλεια της Μακεδονίας, ελέγχοντας έτσι τη βόρεια Ελλάδα, τα νησιά του Αιγαίου και την Κρήτη.
Νοέμβριος – Δεκέμβριος 1916: Εκτυλίσσονται τα Νοεμβριανά, με δεκάδες νεκρούς εκατέρωθεν από την επίθεση του ναυτικού της Αντάντ στην Αθήνα και το επακόλουθο κύμα τρομοκρατίας προς τους εναπομείναντες βενιζελικούς. Δημόσιος αφορισμός του Βενιζέλου.
Δεκέμβριος 1916 – Μάιος 1917: Πολύμηνος και σκληρός ναυτικός αποκλεισμός της βασιλικής Ελλάδας από το γαλλοβρετανικό ναυτικό της Αντάντ, ο οποίος καταλήγει στην εκδίωξη του Κωνσταντίνου, μετά από νέα ναυτική επέμβαση στην Αθήνα.
Ιούνιος 1917: Τοποθέτηση, από την Αντάντ, ξένου Αρμοστή στην Ελλάδα, καθόλη τη διάρκεια του πολέμου και επαναφορά του Βενιζέλου ως Πρωθυπουργού ολόκληρης, πλέον, της χώρας.
Ο Βενιζέλος κηρύσσει γενική επιστράτευση στο πλευρό της Αντάντ καταφέρνοντας στο τέλος του πολέμου, το 1918, η Μακεδονία να ελέγχεται ξανά από την κυβέρνησή του, εξαιτίας και του ότι το μεγαλύτερο κομμάτι της Στρατιάς της Ανατολής ήταν πλέον ελληνικό.
Αν και τυπικά ο Διχασμός τελείωσε τον Ιούνιο του 1917, η έλλειψη εθνικής ομόνοιας προκάλεσε και άλλα επεισόδια (όπως οι εξεγέρσεις νεοσύλλεκτων κατά την επιστράτευση και οι λιποταξίες από το Μακεδονικό μέτωπο, η πρώτη απόπειρα δολοφονίας του Βενιζέλου με το τέλος του πολέμου, το λιντσάρισμα του Ίωνος Δραγούμη), και έπαιξε μοιραίο ρόλο στην τραγική κατάληξη της Μικρασιατικής Εκστρατείας, αλλά και στη Δίκη και εκτέλεση των έξι ως υπαιτίων της Καταστροφής.

1914 - 1918: Α΄ παγκόσμιος πόλεμος.
Οι αντίπαλοι:
Η Γαλλία, η Ρωσία και η Μεγάλη Βρετανία με την «Τριπλή Συνεννόηση», τη λεγόμενη Αντάντ, εναντίον των: Γερμανία, Αυστροουγγαρία και Ιταλία.
Αργότερα μπαίνουν στον πόλεμο, Ελλάδα, Σερβία, με την Αντάντ, Τουρκία, Βουλγαρία με τις "κεντρικές δυνάμεις", ενώ η Ιταλία αποχωρεί από τις "κεντρικές δυνάμεις" και τάσσεται με την

Αντάντ.
Ήταν ο πιο αιματηρός πόλεμος, χρησιμοποιήθηκαν για πρώτη φορά όπλα όπως τα ασφυξιογόνα αέρια.
Μόνο μια μειοψηφία επαναστατών τάχθηκε ανοιχτά και δυναμικά ενάντια στον πόλεμο: Η Ρόζα Λούξεμπουργκ, ο Καρλ Λίμπκνεχτ, ο Τρότσκι, ο Λένιν και οι σύντροφοί τους. Παρά τις μικρές διαφορές στις απόψεις τους όλοι τους συμφωνούσαν ότι ο πόλεμος δεν οφειλόταν σε κάποια «εξωτερικά» ή «τυχαία» γεγονότα: ο πόλεμος ήταν παιδί του καπιταλισμού. Το σύστημα δεν πήγαινε συνεχώς «μπροστά», όπως έλεγαν οι ηγέτες της επίσημης αριστεράς: αντίθετα πήγαινε ολοταχώς προς τα πίσω. Ο Μεγάλος Πόλεμος ήταν μόνο η αρχή. Όσο περισσότερο σάπιζε το σύστημα τόσο μεγαλύτερες θα ήταν οι καταστροφές που θα επιφύλασσε για την ανθρωπότητα.
Στις 28 Ιουνίου 1917 η Ελλάδα μπήκε στον πόλεμο επίσημα. Η κυβέρνηση του Ελευθέριου Βενιζέλου συγκέντρωσε 300.000 στρατιώτες, που θα σταλούν στη Στρατιά της Ανατολής και Θεσσαλονίκη. Απέκτησε έτσι η χώρα σε μεγαλύτερο βαθμό κάποιον έλεγχο στο μέτωπο και παράλληλα έφραξε το δρόμο στις διεκδικήσεις του Σερβικού στρατού στη Θεσσαλονίκη (ο 2ος μεγαλύτερος, με περίπου 150.000 στρατιώτες στην πόλη).
Στις 30 Μαΐου 1918 δίνεται η αποφασιστική μάχη στο Σκρα ντι Λέγκεν (λίκνο των βράχων στη βλαχική διάλεκτο, γνωστή και ως «μάχη του Σκρα», με ολοκληρωτική νίκη των ελληνικών δυνάμεων.
Μετά τη μάχη του Ντόμπρο Πόλε, στις 18 Σεπτέμβρη του 1918 η Βουλγαρία συνθηκολογεί, ενώ η Τουρκία τον Οκτώβριο του 1918. Ο αγγλογαλλικός στρατός καταλαμβάνει την Κωνσταντινούπολη και μαζί του εγκαθίσταται σ' αυτήν ένα άγημα ελληνικού στρατού με αρχηγό τον Λεωνίδα Παρασκευόπουλο.
Συγχρόνως, ο ελληνικός στόλος, με ναυαρχίδα το θωρηκτό Αβέρωφ, αγκυροβόλησε στον Βόσπορο.
Ο πόλεμος λόγω των αποικιών των εμπολέμων επεκτάθηκε σε Αφρική και Ασία.
Ναυμαχίες γίνονται σε όλες τις θάλασσες.
Έληξε τέλος του 1918 με άνευ όρων παράδοση της Γερμανίας.

1917 - 4 Οκτωβρίου: Ξεσπά η Οκτωβριανή επανάσταση.
Η επανάσταση που μετέτρεψε την Τσαρική Ρωσία σε Ε.Σ.Σ.Δ (Ένωση Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών). Η Οκτωβριανή Επανάσταση έδωσε τέλος στο αστικό - δημοκρατικό καθεστώς της Φεβρουαριανής επανάστασης και της κυβέρνησης Κερένσκι και εγκαθίδρυσε την δικτατορία του προλεταριάτου μέσω των Σοβιέτ και του μετέπειτα Κομμουνιστικού κόμματος.
Έπειτα από διαταγή του Λένιν ερυθροφρουροί και επαναστατημένοι στρατιώτες κυριεύουν δίχως να συναντήσουν αντίσταση, όλα τα στρατηγικά σημεία της Πετρούπολης.
Την επομένη, καταλαμβάνονται τα χειμερινά ανάκτορα που αποτελούσαν έδρα της κυβέρνησης. Ο πρωθυπουργός Κερένσκι τρέπεται σε φυγή.
Το Συνέδριο των Σοβιέτ στα οποία πλέον κυριαρχούν οι Μπολσεβίκοι καταλαμβάνει την εξουσία διορίζοντας το Λένιν Πρόεδρο, τον Τρότσκι υπεύθυνο επί των εξωτερικών υποθέσεων και το Στάλιν υπεύθυνο για τα ζητήματα των εθνών.
Η επανάσταση πραγματοποιήθηκε στην Αυτοκρατορική Ρωσία σε δύο φάσεις, ξεκινώντας από το Φεβρουάριο του 1917 και ολοκληρώθηκε τον Οκτώβριο του ίδιου έτους οδηγώντας στη δημιουργία της Σοβιετικής Ένωσης.
Ο αμερικάνος δημοσιογράφος Τζον Ριντ έγραψε το βιβλίο “Δέκα Ημέρες που Συγκλόνησαν τον Κόσμο”. Δημοσιεύθηκε για πρώτη φορά το 1919 και δίνει μια πρώτη έκθεση των γεγονότων.

1918 - Νοέμβριος: Διεξάγεται στον Πειραιά το Α΄ Πανελλαδικό Σοσιαλιστικό Συνέδριο.
Από αυτό προέκυψε η ίδρυση του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος Ελλάδος (ΣΕΚΕ), του πρώτου κομματικού σχηματισμού της Αριστεράς στην Ελλάδα, με διάρκεια και παρουσία μέχρι τις μέρες μας. Στις 12 Απριλίου 1920 μετονομάστηκε σε Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα Ελλάδας (Κομμουνιστικό) - ΣΕΚΕ(Κ) τα αρχικά του, όταν εντάχθηκε στην Γ΄ Διεθνή και στις 3 Δεκεμβρίου 1924 σε Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας (ΚΚΕ).

1919: Εκστρατεία στην Κριμαία.
Μια από τις μαύρες σελίδες της Ελληνικής Ιστορίας είναι η Εκστρατεία στην Κριμαία, τότε που ο στρατός μας κυνηγούσε Μπολσεβίκους και αλληλοσκοτώθηκε με τους Γάλλους!
Ο πρωθυπουργός Ελευθέριος Βενιζέλος μόλις πληροφορήθηκε τις διαθέσεις των Γάλλων για την εκστρατεία της Κριμαίας έσπευσε να θέσει στη διάθεση τους ολόκληρη δύναμη Σώματος Στρατού ελληνικού, από τρεις μεραρχίες, δηλαδή μεγαλύτερη δύναμη από εκείνη με την οποία εκστράτευαν οι Γάλλοι!
Ιανουάριο του 1919 οι πρώτοι - από τους περίπου 24.000 - έλληνες στρατιώτες φθάνουν στην Οδησσό για να βοηθήσουν στην αντιμετώπιση των Μπολσεβίκων!
Μόνο οι φανατικοί βενιζελικοί επιδοκίμαζαν την απόφαση του Πρωθυπουργού. Το μεγαλύτερο μέρος του ελληνικού λαού καταδίκασε την εκστρατεία.
Στη Σεβαστούπολη κατά την καταστολή Ουκρανικής διαδήλωσης, αλληλοσκοτώθηκαν Γάλλοι και Έλληνες.
Στη Ρωσία το 1919 μαινόταν ο εμφύλιος πόλεμος. Οι Μπολσεβίκοι είχαν κυριαρχήσει σε μεγάλες πόλεις αλλά στην περιφέρεια οι δυνάμεις οι προσκείμενες στον Τσάρο επικρατούσαν. Και οι Μεγάλες Δυνάμεις, είδαν το γεγονός ως ευκαιρία για να πατήσουν το λερό πόδι τους (και) στη Ρωσία. Ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος είχε τελειώσει, οι νεκροί ακόμα ήταν ζεστοί, όταν οι Τραπεζίτες και οι Βιομήχανοι έπρεπε να δημιουργήσουν μια νέα εστία κέρδους για τις επιχειρήσεις τους. Η Ρωσία παρείχε το πρόσφορο έδαφος.
Οι Μπολσεβίκοι, υπερασπιζόμενοι τις ιδέες και την πατρίδα τους από τους ξένους εισβολείς, είχαν πολεμήσει λυσσαλέα.
Λίγους μήνες μετά, ό,τι είχε απομείνει από το ελληνικό εκστρατευτικό σώμα τα μάζευε κακήν κακώς και γύριζε στην Ελλάδα, αφήνοντας πίσω του 225 νεκρούς, 173 αγνοούμενους και σέρνοντας μαζί του 657 τραυματίες και 1.373 ασθενείς!
Ο Βενιζέλος διαψεύστηκε όσον αφορά τις προσδοκίες του για επέκταση της Ελλάδας υπό την αρωγή των συμμάχων, αντίθετα μάλιστα επακολούθησε η τραγική Μικρασιατική Καταστροφή, ενώ οι συνέπειες για τις ελληνικές κοινότητες στη Ρωσία ήταν ολέθριες.

1913 - 1923: Γενοκτονία μικρασιατικών (Έλληνες, Αρμένιοι, Ασσύριοι) πληθυσμών – Προσφυγικό.
Ήδη από το τέλος του 1913 τη στρατιωτική διοίκηση της Τουρκίας είχε αναλάβει ο Γερμανός στρατηγός Λίμαν φον Σάντερς. Ο τελευταίος θεώρησε ως επιτακτική ανάγκη την απομάκρυνση από τις περιοχές που γειτνιάζουν με την Ελλάδα, δηλαδή τα δυτικά μικρασιατικά παράλια, των ελληνικών πληθυσμών. Η ζώνη που έπρεπε να εκκενωθεί από τους Έλληνες ξεκινούσε από την περιοχή του Αδραμύττιου, βόρεια, ως και απέναντι από τη Σάμο, ενώ συμπεριελάμβανε και μερικές δεκάδες χιλιόμετρα προς την ενδοχώρα.
Σε διαταγή της Οθωμανικής Κυβέρνησης στις 14 Μαΐου 1914, η οποία διοχετεύτηκε στον ευρωπαϊκό τύπο, δίνονταν οδηγίες για τη διεξαγωγή του εκτοπισμού του ελληνικού πληθυσμού, ενώ υπενθυμίζονταν ότι έπρεπε οι εκτοπισμένοι να υπογράψουν πιστοποιητικά ότι εγκαταλείπουν ηθελημένα τα σπίτια τους.
Η επιχείρηση της εκκένωσης εκδηλώθηκε συντονισμένα και ομοιόμορφα σε όλους τους οικισμούς. Αρχικά σημειώθηκε οργανωμένη ανθελληνική εκστρατεία στον τουρκικό τύπο και εντάθηκαν οι πιέσεις ώστε να προκληθεί εκούσια φυγή των ελληνικών πληθυσμών. Ταυτόχρονα, δίνονταν οπλισμός στον τουρκικό πληθυσμό, ενώ απαγορεύονταν η κατοχή όπλων στους Έλληνες. Επίσης, δημιουργήθηκε πρόχειρη χωροφυλακή, αμιγώς από Τούρκους, για να αναλάβει την επιχείρηση της εκκένωσης. Τελικά, όσοι δεν κατάφεραν να διαφύγουν προς την Ελλάδα, που δέχτηκε εκείνο το διάστημα το πρώτο κύμα προσφύγων, εκτοπίστηκαν στο εσωτερικό της Μικράς Ασίας.
Ο συνολικός αριθμός των εκτοπισμένων από τη δυτική Μικρά Ασία (πριν εισέλθει η Οθωμανική Αυτοκρατορία στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο), σύμφωνα με στατιστική του Οικουμενικού Πατριαρχείου ήταν 153.890 Έλληνες, σε αυτή τη φάση των διωγμών.
Η είσοδος της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας στην Α' Παγκόσμιο Πόλεμο σήμανε και την έναρξη

νέων κυμάτων διωγμών. Αρχικά εφαρμόστηκαν σειρά από οικονομικά μέτρα, για την ικανοποίηση των αναγκών του πολέμου.
Οι εκτοπίσεις ελληνικών πληθυσμών στη δυτική Μικρά Ασία γενικεύτηκαν από τη στιγμή που ξεκίνησε η πολεμική επιχείρηση στα Δαρδανέλλια, τον Φεβρουάριο του 1915.
Η τουρκική χωροφυλακή εμφανιζόταν στους υπό διωγμό οικισμούς με ρητές διαταγές από την οθωμανική διοίκηση. Πραγματοποιούνταν άμεσα η συγκέντρωση των κατοίκων σε κάποιο κεντρικό σημείο (συνήθως στην πλατεία) και από εκεί διατάζονταν απ' ευθείας για αναχώρηση προς άγνωστο σημείο. Οι εκτοπισμένοι απαγορεύονταν αυστηρά να μεταφέρουν μαζί τους τρόφιμα, ρούχα ή στρώματα. Η εποχή που πραγματοποιούνταν οι εκτοπισμοί, ήταν συνήθως κατά τους χειμερινούς μήνες, με δυσμενείς καιρικές συνθήκες. Κατά τη διάρκεια της πεζής πορείας πραγματοποιούνταν σταθμεύσεις μόνο σε ακατοίκητες περιοχές στο ύπαιθρο, ώστε να αποφεύγεται το ενδεχόμενο οι εκτοπισμένοι να εφοδιαστούν. Επίσης, απαγορεύονταν η περιποίηση των αρρώστων και η ταφή των νεκρών. Ιδιαίτερα, με θάνατο τιμωρούνταν η ελεημοσύνη από ομογενείς και η παροχή ασύλου στα εγκαταλειμμένα βρέφη.
Κατά τη διάρκεια της διαδρομής, επιβάλλονταν η απολύμανση όλων σε οθωμανικά λουτρά (χαμάμ) και αμέσως μετά η έκθεση στην παγωμένη ύπαιθρο για επιθεώρηση και ιατρική εξέταση. Εκεί πραγματοποιούνταν και οι "εκκαθαρίσεις", μεταξύ των εκτοπισμένων, μέτρο που αποδίδεται σε γερμανική εισήγηση. Η πορεία συνεχίζονταν από τους εναπομείναντες, με πλήρη ασιτία.
Προκειμένου να αποφύγουν, όσοι είχαν τη δυνατότητα, τα Τάγματα Εργασίας είτε εξαγόραζαν τη θητεία τους ξεπουλώντας όμως σε αυτή την περίπτωση την περιουσία τους, είτε, ιδιαίτερα οι φτωχότεροι, κατέφευγαν στα βουνά και χαρακτηρίζονταν λιποτάκτες από τις αρχές. Όμως οι συγγενείς τους αναγκάζονταν να υποστούν σκληρά αντίποινα, επωμιζόμενοι βαρύτατες ευθύνες. Την εμπειρία του στα τάγματα εργασίας περιέγραψε, στο βιβλίο του "Το Νούμερο 31328", ο Ηλίας Βενέζης, που ήταν ένας από τους μόλις 23 συμπατριώτες του που επιβίωσαν.
Η τουρκική ήττα κατά τον ρωσσο-τουρκικό πόλεμο στην περιοχή, στο Σαρικαμίς στην βόρεια περιοχή της Μικράς Ασίας το 1915, αποδόθηκε στους Έλληνες που υπηρετούσαν στον οθωμανικό στρατό. Ως συνέπεια αυτού, όλοι οι στρατολογημένοι Πόντιοι εξαναγκάστηκαν σε στρατολόγηση στα τάγματα εργασίας. Έτσι δεν άργησαν να εκδηλώνονται κύματα λιποταξίας, με τον κόσμο να καταφεύγει στα βουνά. Μάλιστα στην επαρχία Κερασούντας, για αυτό τον λόγο, κάηκαν 88 χωριά ολοσχερώς μέσα σε τρεις μήνες.
Οι διώξεις προκάλεσαν τη δημιουργία θυλάκων αντίστασης από τους Πόντιους. Τελικά οι διώξεις εντάθηκαν με την έκδοση διατάγματος, τον Δεκέμβριο του 1916, που προέβλεπε την εξορία όλων των ανδρών από 18 ως 40 ετών και τη μεταφορά των γυναικόπαιδων στο εσωτερικό της Μικράς Ασίας. Η εφαρμογή αυτού του μέτρου ξεκίνησε από την Άνω Αμισό και στην Μπάφρα. Στην επαρχία Αμάσειας 72.375 Έλληνες, από τους συνολικά 136.768, εκτοπίστηκαν, από τους οποίους το 70% πέθανε από τις κακουχίες. Πολλοί Πόντιοι θέλησαν να αντισταθούν οργανώνοντας, στις ορεινές εκτάσεις του Πόντου, αντάρτικα εναντίον του τακτικού στρατού, όπως στη Σάντα.
Κατά τη διάρκεια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου εξορίστηκαν συνολικά 235.000 Πόντιοι, ενώ 80.000 μετανάστευσαν στη Ρωσία.
Αποκορύφωμα η πυρπόληση της αρμενικής και της ελληνικής συνοικίας της Σμύρνης.
1923 - 30 Ιανουαρίου, υπογράφεται η Σύμβαση περί ανταλλαγής ελληνικών και τουρκικών πληθυσμών στη Λωζάνη. Το Ελληνικό κράτος, εξαντλημένο οικονομικά, ήταν υποχρεωμένο να θρέψει, να στεγάσει, να περιθάλψει, να τονώσει ηθικά και να εντάξει κοινωνικά 1.500.000 Μικρασιάτες πρόσφυγες.

1919 - 1922: Ελληνοτουρκικός Πόλεμος. (Μικρασιατική εκστρατεία και καταστροφή)
Είναι μέρος του γενικευμένου πολέμου των συμμάχων (Αγγλία, Γαλλία, Ιταλία, Ελλάδα), ενάντια στην Οθωμανική αυτοκρατορία που έχει σαν στόχο τον διαμελισμό της αποβλέποντας στην κατοχή και εκμετάλλευση των πετρελαίων της μέσης ανατολής. Η Ελλάδα χρησιμοποιείται από τις άλλες δυνάμεις και εγκαταλείπεται στο τέλος. Για την Τουρκία ο πόλεμος αυτός είναι προσπάθεια ανεξαρτοποίησης από τις μεγάλες δυνάμεις, ενώ συγχρόνως διεξάγει πόλεμο για την απαλλαγή από

τον σουλτάνο και τις δυνάμεις του. Έχει συμπαραστάτη την Γερμανία και ευκαιριακά σε σημεία, το νεοσύστατο κράτος της Σοβιετικής Ένωσης που δεν θέλει τους αγγλογάλλους στα σύνορα του.
Το 1919, ο τότε πρωθυπουργός της Ελλάδας Ελευθέριος Βενιζέλος και η κυβέρνηση του, έχοντας την υποστήριξη των νικητών Άγγλων και Γάλλων του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου διέταξε την απόβαση ελληνικών στρατευμάτων στην Μικρά Ασία με συμμαχική «εντολή» την αποκατάσταση της ειρήνης και της τάξης, καθώς και την προστασία όλου του χριστιανικού (και όχι μόνο) πληθυσμού από αυθαιρεσίες και βάναυσες καταδιώξεις.
Ο συνολικός ελληνικός πληθυσμός την εποχή εκείνη, στην μετέπειτα τουρκική επικράτεια, υπολογίζεται σε δύο με δυόμισυ εκατομμύρια, σε συνολικό πληθυσμό λίγο πάνω από τα δέκα εκατομμύρια.
Ο Βενιζέλος μεθυσμένος από τις νίκες των Βαλκανικών πολέμων και την επιτυχή για την Ελλάδα έκβαση του Α΄ παγκοσμίου πολέμου, προσπάθησε να πραγματοποιήσει την Ελλάδα των “δύο ηπείρων και των πέντε θαλασσών”.
1920: Συνθήκη των Σεβρών (καθόριζε τους όρους ειρήνης μεταξύ συμμάχων και Οθωμανών).
Ο σουλτάνος την αποδέχτηκε, αλλά οι Νεότουρκοι με τον Κεμάλ και τον στρατό του, όχι.
Καλοκαίρι του 1920 τα ελληνικά στρατεύματα προελαύνουν στην περιοχή της Σμύρνης.
Νοέμβριος 1920. Γίνονται εκλογές στις οποίες ο Βενιζέλος χάνει. Αιτίες, ο διχασμός Βενιζελικοί – Αντιβενιζελικοί, το ότι οι Έλληνες έχουν δέκα χρόνια που πολεμούν και δεν θέλουν άλλο, το ότι οι Γερμανοί βρήκαν ευκαιρία να επαναφέρουν τον έκπτωτο βασιλιά Κωνσταντίνο (Δεκέμβριο 1920) και κυρίως ότι οι Αγγλογάλλοι, με νέες συμφωνίες για τα πετρέλαια, εγκαταλείπουν τους Έλληνες.
28 Ιουλίου 1920 απόπειρα δολοφονίας του Βενιζέλου στο Παρίσι.
31 Ιουλίου 1920 δολοφονείται από βενιζελικούς ο Ίων Δραγούμης.
Ακολουθεί εμφυλιοπολεμικό κλίμα, με τις κυβερνήσεις των, Ράλλη, Καλογερόπουλου, Γούναρη, Στράτου, Πρωτοπαπαδάκη, να αλληλοδιαδέχονται. Ο ελληνικός στρατός στο διάστημα αυτό μένει καθηλωμένος, ενώ ο Κεμάλ εδραιώνει την εξουσία του.
Ενώ οι θέσεις των Ελλήνων μετά από νικηφόρες μάχες έφεραν τον στρατό σε απόσταση περίπου 60 χιλιόμετρα από την Άγκυρα, μετά την αντεπίθεση των Τούρκων, αρχίζει η υποχώρηση, ο ελληνικός στρατός φεύγει και εγκαταλείπει στη μοίρα τους τους έλληνες της Μικράς Ασίας, που σφάζονται ανηλεώς και διώκονται.
Σεπτέμβριο του 1922, καταστρέφεται η Σμύρνη.
11 Σεπτεμβρίου 1922 κίνημα βενιζελικών στρατιωτικών με Πλαστήρα, Γονατά, Φωκά.
Με απαίτηση των επαναστατών αξιωματικών, ο βασιλιάς Κωνσταντίνος φεύγει και γίνεται βασιλιάς ο γιος του Γεώργιος Β΄.
28 Νοεμβρίου 1922: καταδικάζονται από έκτακτο στρατοδικείο σε θάνατο οι: Γούναρης, Θεοτόκης, Χατζανέστης, Πρωτοπαπαδάκης, Μπαλτατζής και Στράτος, ως πρωταίτιοι της μικρασιατικής καταστροφής. Εκτελούνται την ίδια μέρα προς εξευμενισμό του λαού.

1923 - 24 Ιουλίου: Υπογράφεται η συνθήκη της Λωζάνης, που μεταξύ άλλων διατάσσει την υποχρεωτική ανταλλαγή πληθυσμών μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας (προσφυγικό: Μετακινήθηκαν από τη Μικρά Ασία και την Ανατολική Θράκη στην Ελλάδα 1.650.000 Οθωμανοί υπήκοοι, χριστιανικού θρησκεύματος και από την Ελλάδα στην Τουρκία 670.000 Έλληνες υπήκοοι, μουσουλμανικού θρησκεύματος), όπως και χαράσσει τα σύνορα μεταξύ των δύο κρατών, που με την κατάργηση της συνθήκης των Σεβρών και την υπογραφή της συνθήκης του Μοντρέ (1936), καθορίστηκε η θέση των δύο κρατών όπως ισχύει και σήμερα.
Εκπρόσωπος της Ελλάδας στην διάσκεψη για την συνθήκη της Λωζάνης ήταν ο Ελευθέριος Βενιζέλος.
Ο Βενιζέλος είναι από τους πιο σημαντικούς Έλληνες πολιτικούς. Υπήρξε πρωθυπουργός της Κρητικής Πολιτείας και επτά φορές πρωθυπουργός της Ελλάδας. Ήταν ο νικητής των Βαλκανικών πολέμων, ο διαπραγματευτής μεταξύ των νικητών του Α΄ παγκοσμίου πολέμου, ο εμπνευστής της Μικρασιατικής εκστρατείας, αλλά το διχαστικό κλίμα της Ελλάδας της εποχής εκείνης άφηνε ανολοκλήρωτο το έργο του. Έκανε συνταγματική μεταρρύθμιση, αναδιοργάνωσε το στρατό, έβαλε

τις βάσεις για μια εθνική παιδεία και ένα ασφαλιστικό σύστημα.
Μετά την ανάληψη της τύχης της Ελλάδος από πολλούς όπως ο Πάγκαλος (δικτατορία 1926), Σοφούλη, Μιχαλακόπουλο, Παπαναστασίου, Ζαΐμη, το 1928 γίνεται πάλι πρωθυπουργός, αλλά η παγκόσμια οικονομική κρίση του 1929, τον αναγκάζει να κηρύξει την πτώχευση της Ελλάδος το 1932. Την περίοδο αυτή ιδρύονται το Συμβούλιο της Επικρατείας και η Τράπεζα της Ελλάδος.
Τον Ιούνιο του 1933 έγινε νέα απόπειρα δολοφονίας του. Μετά το στρατιωτικό κίνημα του 1935, δηλώνει την αποχώρηση του από την πολιτική και φεύγει για το Παρίσι όπου και πέθανε το 1936.

1936 - 13 Απριλίου: Πεθαίνει από ανακοπή ο πρωθυπουργός Κωνσταντίνος Δεμερτζής, και την θέση του αναλαμβάνει ο αντιπρόεδρος του κόμματος, Ιωάννης Μεταξάς.
Τον ίδιο χρόνο στις 4 Αυγούστου, καταλύει το κοινοβουλευτικό πολίτευμα και αναστέλλει διατάξεις του συντάγματος. Κηρύσσει την γνωστή ως "Δικτατορία του Μεταξά".
Ο Μεταξάς, ήταν χαρακτήρας με πολλές ψυχικές μεταπτώσεις. Στρατιωτικός, κρυψίνους, φοβικός, κουμπάρος του βασιλιά και κολλητός του διαδόχου, μασόνος, σπουδαγμένος στη στρατιωτική ακαδημία του Βερολίνου, φανατικά αντιβενιζελικός, ώφειλε τη σταδιοδρομία του στο παλάτι και σε περίεργες συμπτώσεις της ιστορίας. Κύρια έργα του: 1. Η αντικατάσταση του εθνικού διαχασμού: βενιζελικοί – αντιβενιζελικοί, με τον διχασμό που ακολούθησε και αιματοκύλισε την Ελλάδα για τα επόμενα τουλάχιστον σαράντα χρόνια: κομμουνιστές – αντικομουνιστές. 2. Το "ΟΧΙ" που ηθελημένα ή αναγκασμένος, είπε στην απαίτηση του Μουσολίνι να παραδώσει "γην και ύδωρ" και οδήγησε τον Ελληνικό Λαό στην εποποιία της Πίνδου το 1940.
Διατηρώντας ο ίδιος τα περισσότερα υπουργεία και με υφυπουργό Δημοσίας Ασφαλείας τον Μανιαδάκη, θέτει εκτός νόμου το ΚΚΕ και διώκονται πολλοί με την κατηγορία του "κομμουνιστή". Ακολουθούν εξορίες, βασανιστήρια, δηλώσεις "μετανοίας". Τότε θεσπίστηκε και το πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων, χωρίς το οποίο δεν μπορούσε κανείς να διοριστεί στο δημόσιο και σε μεγάλες επιχειρήσεις.
Πιο πριν στις 9 Μαΐου του 1936 στην απεργία των καπνεργατών στη Θεσσαλονίκη, έχουμε τα αιματηρά επεισόδια που τραγούδησαν ο Ρίτσος και ο Θεοδωράκης.
Για να θεμελιώσει ένα ολοκληρωτικό καθεστώς, που θα στηρίζονταν σε ένα φασιστικό κόμμα ή κίνημα, δημιούργησε την Εθνική Οργάνωση Νεολαίας (ΕΟΝ).
Θεμελίωσε το 1938 το Βασιλικό Θέατρο Θεσσαλονίκης, εγκαινίασε τη Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών, ίδρυσε το Λυρικό Θέατρο Αθηνών, ενώ συνέχισε το από τον Βενιζέλο εκπονηθέν πρόγραμμα κοινωνικών ασφαλίσεων. Τον Νοέμβριο του 1938 ανέλαβε υπουργός παιδείας και προχώρησε σε ριζική γλωσσική μεταρρύθμιση εφαρμόζοντας στη διδασκαλία στη Στοιχειώδη Εκπαίδευση τη δημοτική γλώσσα.
Από το 1937 καθιερώθηκε η 1η Μαΐου ως «Ημέρα Εορτασμού της Εργασίας».
Στην εξωτερική πολιτική προσπάθησε να ισορροπήσει μεταξύ της φασιστικής Γερμανίας και της Βρετανίας. Προσπάθησε να οργανώσει το στρατό και να τον εξοπλίσει, χωρίς να το καταφέρει πλήρως. Οικονομικά υπέβαλλε τον λαό σε πολλές στερήσεις, έχοντας επωμιστεί και την χρεοκοπία του 1932. Το νέο αίμα των προσφύγων της Μικρασιατικής καταστροφής, γίνεται ο οικονομικός όσο και πολιτισμικός αναγεννητής της ελληνικής πραγματικότητας.
Να σημειώσουμε ότι:
1936 – 1939 γίνεται ο Ισπανικός εμφύλιος που εγκαθιστά τη δικτατορία του Φράνκο.
Από το 1925 η Ιταλία βρίσκεται υπό δικτατορία του Φασιστικού κόμματος του Μουσολίνι.
Από το 1933 η Γερμανία βρίσκεται υπό την κυριαρχία του Ναζιστικού κόμματος του Χίτλερ.
Όπως γίνεται φανερό ο καπιταλισμός με εμπροσθοφυλακή τον φασισμό έχει αλώσει ικανές χώρες ώστε να προκαλέσει τον δεύτερο μεγάλο πόλεμο.

1940 - 15 Αυγούστου: βυθίζεται το καταδρομικό Έλλη που παρευρισκόταν στον εορτασμό της Παναγίας της Τήνου, από ιταλικό υποβρύχιο. Την ίδια μέρα ιταλικά αεροπλάνα βομβαρδίζουν ελληνικό εμπορικό πλοίο. Γίνεται πλέον σαφής η πρόθεση της Ιταλίας δια του Μουσολίνι να επιτεθεί στην Ελλάδα.

1940 - 28 Οκτωβρίου: Ο Ιταλός Πρέσβης στην Αθήνα, Εμμανουέλε Γκράτσι, επέδωσε ιδιόχειρα στον Έλληνα πρωθυπουργό Ιωάννη Μεταξά, στην οικία του δεύτερου, στην Κηφισιά, τελεσίγραφο. Μετά την άρνηση του Μεταξά (το γνωστό «Όχι»), ιταλικές στρατιωτικές δυνάμεις άρχισαν τις στρατιωτικές επιχειρήσεις εισβολής στην Ελλάδα μέσω των ελληνοαλβανικών συνόρων.
Ούτε ο ίδιος ο Μεταξάς, ούτε ο στρατάρχης Παπάγος πίστευαν σε μια επιτυχή απόκρουση της ιταλικής επίθεσης. Οι Έλληνες όμως είχαν νωπές τις αναμνήσεις από την απώλεια των πατρίδων της Μ. Ασίας και του Πόντου. Με ενθουσιασμό πλαισίωσαν τον ελληνικό στρατό και με γενναιότητα απόκρουσαν την επίθεση, ενώ σε δεύτερη φάση, απώθησαν τον ιταλικό στρατό βαθειά στο έδαφος της Αλβανίας. Ήταν η πρώτη νίκη του λεγόμενου 2ου Παγκόσμιου πολέμου, ενάντια στον άξονα Ιταλίας – Γερμανίας. Μέχρι τότε η Γερμανία είχε καταλάβει σχεδόν χωρίς αντίσταση όλη την τότε Ευρώπη εκτός της Βρετανίας και της Ιβηρικής.
Μεγάλο ρόλο έπαιξαν καλλιτέχνες της εποχής εκείνης που ενσωματωμένοι στην ανάγκη του λαού για δικαιοσύνη και ελευθερία, καλλιεργούσαν ένα πνεύμα ενθουσιασμού και αυτοπεποίθησης στον αγωνιζόμενο λαό.

1941 - 6 Απριλίου: Αρχίζει η Γερμανική επίθεση στην Ελλάδα. Η Ελλάς βρίσκεται κυκλωμένη από τρεις δυνάμεις Γερμανούς, Ιταλούς, Βούλγαρους. Καταλαμβάνεται πλήρως στις 1 Ιουνίου 1941.
29 Ιανουαρίου του 1941 πεθαίνει ο Μεταξάς. Ο βασιλιάς αναθέτει την πρωθυπουργία στον Αλέξανδρο Κορυζή. Ο Κορυζής, απέρριψε το αίτημα των Γερμανών (6 Απριλίου του 1941), για απομάκρυνση των βρετανικών δυνάμεων από την Ελλάδα. 18 Απριλίου αυτοκτόνησε μετά από συνομιλία με τον βασιλιά.

1941 – 1944: Η Ελλάδα βρίσκεται υπό την τριπλή κατοχή των Γερμανών, Ιταλών, Βούλγαρων.
Η κατοχή αυτή ήταν από τις χειρότερες ιστορικές περιόδους της Ελλάδος.
Μόνο τον κρύο χειμώνα 1941-1942 πέθαναν από την πείνα και το κρύο πάνω από τριακόσιες χιλιάδες ελλήνων.
Ενώ με την επικράτηση των γερμανών η βασιλική οικογένεια με την τότε κυβέρνηση έφυγαν για την Αίγυπτο, σχηματίστηκαν διαδοχικά τρεις κυβερνήσεις στην κατοχική Ελλάδα που συνεργάζονταν με τους κατακτητές. Πρώτη του Τσολάκογλου (1941), δεύτερη του Λογοθετόπουλου (1942) και τρίτη του Ράλλη (1943). Παράλληλα σχηματίστηκαν στρατιωτικοί σχηματισμοί που συνέπρατταν με τα κατοχικά στρατεύματα, σε διωγμούς και εκτελέσεις. Τα τάγματα ασφαλείας, οι μπουραντάδες, οι γερμανοτσολιάδες, η οργάνωση Χ. Δυστυχώς υπήρξαν αρκετοί έλληνες που συνεργάζονταν με τους κατακτητές. Επίσης οι μαυραγορίτες, που πλούτισαν μέσα στην κατοχή, πατώντας πάνω σε αμέτρητα ελληνικά πτώματα. Από κοντά κατασκοπικά δίκτυα απλωμένα σε όλη την επικράτεια έσπερναν τον φόβο, την αδικία και τον θάνατο.
Ενάντια σε όλους αυτούς, ο λαός, δημιούργησε αντιστασιακές οργανώσεις με κυριώτερη και πολυπληθέστερη το ΕΑΜ. Άλλες, μικρότερες, ήταν ο ΕΔΕΣ, η ΕΚΚΑ, η ΠΕΑΝ και άλλες. Με κύριο κορμό το ΕΑΜ, έδρασαν αντιστασιακά σε όλη την κατοχή, με σαμποτάζ, αντάρτικο, προκηρύξεις, ενδυνάμωση του φρονήματος των κατακτημένων, προετοιμασία για την απελευθέρωση, έως τον Οκτώβρη του 1944 που έδιωξαν και τα τελευταία γερμανικά στρατεύματα από την ηπειρωτική Ελλάδα.
Οι απώλειες της Ελλάδας με πληθυσμό περί τα επτά εκατομμύρια, ήταν περί το ένα εκατομμύριο συμπεριλαμβανομένων των ελλήνων εβραϊκού θρησκεύματος που εκτελέστηκαν ή στάλθηκαν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης (ολοκαύτωμα).

Με τον όρο, 2ος παγκόσμιος πόλεμος, εννοούμε τον πόλεμο που έγινε ανάμεσα στις δυνάμεις του άξονα (Γεμανία, Ιταλία, Ιαπωνία με δευτερεύουσες Βουλγαρία, Ρουμανία, Τουρκία) και στους συμμάχους (Υπόλοιπες ευρωπαϊκές, Βρετανία, ΗΠΑ, Ρωσία, Κίνα, και πολλές άλλες δευτερεύουσες). Υπήρξε ο πιο αιματηρός πόλεμος της ιστορίας με πολλά εκατομμύρια θύματα, νέα όπλα, καταστροφές ανυπολόγιστες και τελείωσε με την έκρηξη δύο ατομικών βομβών στην

Ιαπωνία.
Ξεκίνησε το 1939 στην Ευρώπη με τη Γερμανία και λίγο μετά την Ιταλία και την Ιαπωνία στον σινοϊαπωνικό πόλεμο. Η πρώτη νίκη των συμμάχων ήταν αυτή της Ελλάδας στο μέτωπο της Πίνδου (χειμώνας 1940), ενώ η καθοριστική μάχη ήταν αυτή του Στάλινγρταντ (17/07/1942-02/02/1943) κατά την οποία ο γερμανικός στρατός μετά από μεγάλες απώλειες παραδόθηκε στον κόκκινο (σοβιετικό) στρατό, ο οποίος άρχισε να προελαύνει προς την Γερμανία. Μετά τον βομβαρδισμό από τους Ιάπωνες, ναυτικής βάσης των ΗΠΑ στη Χαβάη (07/12/1941), μπαίνουν και οι ΗΠΑ στον πόλεμο. Συντονισμένα αποβιβάζονται οι σύμμαχοι στην Νορμανδία στις 06/06/1944 και καταδιώκουν τις δυνάμεις του άξονα από την κατεχόμενη ευρώπη. Στις 08/05/1945 ο σοβιετικός στρατός μπαίνει στο Βερολίνο (ο Χίτλερ ήδη έχει αυτοκτονήσει), ενώ στις 06/08/1945 και 09/08/1945 πέφτουν αντίστοιχα οι δύο ατομικές βόμβες στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι. Αυτό είναι και το τέλος του 2ου Π.Π. αφού έφερε και τη λήξη της σύρραξης μεταξύ Κίνας και Ιαπωνίας. Την 1η Οκτώβρη του 1949, ο Μάο διακήρυξε τη ίδρυση της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας. Έτσι παγιώνεται ένα σοσιαλιστικό "στρατόπεδο" με την ΕΣΣΔ και την ΛΔΚ, απέναντι σε ένα καπιταλιστικό "στρατόπεδο" με ηγέτη αδιαμφισβήτητο τις ΗΠΑ. Ο "ψυχρός πόλεμος" ξεκινά πριν τη λήξη του 2ου ΠΠ.

1944 - Δεκέμβριος: Δεκεμβριανά.
Τον Δεκέμβριο του 1944 πριν ακόμη λήξει ο Β΄ Π.Π. στην Αθήνα ξεκινά ένοπλη σύγκρουση μεταξύ των δυνάμεων του ΕΑΜ αφ' ενός, και του αποσπάσματος των αγγλικών δυνάμεων που έχει αποσταλεί στην Αθήνα υπό τον Σκόμπι, αλλά και του ελληνικού στρατού που έχει σχηματιστεί βιαστικά με χωροφυλακή, ταγματασφαλίτες και νεοσύλλεκτους Έλληνες.
Έχουν προηγηθεί:
Η συμφωνία Τσόρτσιλ – Στάλιν, για το μοίρασμα της επιρροής, δηλαδή η Ελλάδα στην Αγγλία και Ρουμανία και Βουλγαρία στη Σοβιετική Ένωση (Οκτώβρης 1944).
Το συνέδριο του Λιβάνου (Μάιος 1944), όπου οι Άγγλοι παρακάμπτουν κάθε Ελληνική πρόταση και επιβάλλουν τον Γεώργιο Παπανδρέου σαν αρχηγό του απελευθερωμένου Ελληνικού κράτους, ο οποίος ασκεί δριμεία άδικη κριτική εναντίον του ΕΑΜ.
Η συμφωνία της Καζέρτας (Σεπτέμβριος 1944) που επικυρώνει την υψηλή εποπτεία των Εγγλέζων στα Ελληνικά πράγματα όσο και τον αφοπλισμό του ΕΑΜ.
Οι Έλληνες βλέπουν το "καπέλωμα" που επιχειρείται από Άγγλους και κυβερνητικές δυνάμεις. Προβαίνουν σε συλλαλητήρια και διαδηλώσεις. Οι Άγγλοι και οι στρατοχωροφύλακες απαντούν με πολυβόλα και αιματοκυλούν την Αθήνα πρώτα και στη συνέχεια την υπόλοιπη Ελλάδα από το Δεκέμβρη έως τον Φλεβάρη. Η Ελλάδα έπρεπε να μείνει υπό την κυριαρχία της Αγγλίας.
Φλεβάρης 1945. Συμφωνία της Βάρκιζας. Προβλέπει τον αφοπλισμό του ΕΑΜ και την αμνηστία των εγκλημάτων των δωσιλόγων. Τα δικαστήρια που έπονται τα επόμενα χρόνια αθωώνουν ή επιβάλλουν μικρές ποινές στα εγκλήματα της κατοχής.
Φλεβάρης 1945. Οι Εαμίτες παραδίνουν τον οπλισμό τους.
Κάποιοι όπως ο Βελουχιώτης, αρνήθηκαν την συμφωνία της Βάρκιζας και υπέδειξαν αγώνα ενάντια στους Βρετανούς για την ανεξαρτησία της Ελλάδος. Το ΚΚΕ αποκήρυξε τον Βελουχιώτη ως προδότη, η στρατοχωροφυλακή τον κυνήγησε, οπότε αυτός αυτοκτόνησε (Ιούνιος 1945).

1946 - 1949: Ελληνικός εμφύλιος πόλεμος.
Με την απελευθέρωση από την γερμανική κατοχή, το ελληνικό κράτος με την επικυριαρχία των εγγλέζων άσκησε την λεγόμενη λευκή τρομοκρατία: Πολίτες συλλαμβάνονταν ως κομμουνιστές, κρατούνταν ή εκτοπίζονταν, τους ξυλοκοπούσαν και τους βασάνιζαν ενώ εκφόβιζαν τους συγγενείς και φίλους. Αν χαρακτηριζόσουν κομμουνιστής ή συμπαθών του ΕΑΜ, δεν μπορούσες να βρεις δουλειά εύκολα, ενώ η χωροφυλακή σου έκανε το βίο αβίωτο. Αρκετοί τότε έφυγαν στα ελληνικά βουνά ενισχύοντας τις εναπομείνασες μονάδες του ΕΑΜ. Δημιούργησαν τον ΔΣΕ (Δημοκρατικός Στρατός Ελλάδος). Το ΚΚΕ κράτησε αποστάσεις. Οι συγκρούσεις ανάμεσα στον ΔΣΕ και τον τακτικό Ελληνικό στρατό με την υποστήριξη των άγγλων ήταν σφοδρές. Ο ΔΣΕ με τον Ζαχαριάδη

ήλπιζαν σε βοήθεια από τη Σοβιετική Ένωση. Δεν γνώριζαν για τη συμφωνία Τσόρτσιλ – Στάλιν. Διαφωνία επήλθε και μεταξύ Ζαχαριάδη και Μάρκου Βαφειάδη ως προς την τακτική του πολέμου. Οι Άγγλοι βλέποντας την σφοδρότητα της αντίστασης παραχωρούν την Ελλάδα στις ΗΠΑ.
Οι Αμερικανοί με αεροπορία και το νέο όπλο τις βόμβες ναπάλμ, εξοντώνουν τους θύλακες των ανταρτών στο Γράμμο και Βίτσι. Ο Τίτο κλείνει τα σύνορα Ελλάδας - Γιουγκοσλαβίας και μέρος του ΔΣΕ εγκλωβίζεται, ενώ πολλοί μαχητές του με διάφορους τρόπους φεύγουν στη Σοβιετική Ένωση.
Έτσι τελειώνει ο Ελληνικός εμφύλιος και η Ελλάδα περνά από την επικυριαρχία της Αγγλίας στην επικυριαρχία των ΗΠΑ. Οι νεκροί του εμφυλίου πάνω από εκατό χιλιάδες, οι εκτοπισμένοι πάνω από εκατομμύριο. Καμία άλλη χώρα δεν υπέστη τα δεινά της Ελλάδας, μετά τον πόλεμο και την κατοχή, να ενσκήψει εμφύλιος!..
Το συλλογικό τραύμα της εποχής αυτής μένει ζωντανό πάνω από μισό αιώνα.
Από το 1945 και μετά οι κυβερνήσεις βραχύβιες αλληλοδιαδέχονται η μια την άλλη, με μακροβιότερη αυτή του Παπάγου 1952-1955. Έτσι ρυθμιστής των εξελίξεων είναι το παλάτι και η πολυπληθής παρουσία των Αμερικανών συμβούλων, πραγματογνωμόνων, κατασκόπων, τοποτηρητών.
Το 1951 γίνονται οι δίκες των Νίκου Μπελογιάννη, Έλλης Παππά, Νίκου Καλούμενου, Δημήτρη Μπάτση, Ηλία Αργυριάδη και Τάκη Λαζαρίδη. Μάρτιο του 1952 εκτελούνται οι Μπελογιάννης, Μπάτσης, Καλούμενος, Αργυριάδης. Ο Μπελογιάννης έγραψε το βιβλίο "Το Ξένο Κεφάλαιο στην Ελλάδα" και ο Μπάτσης το βιβλίο "Η Βαρειά Βιομηχανία στην Ελλάδα".
Ο Μπάτσης στο βιβλίο του είχε αποκαλύψει την ύπαρξη της σύμβασης Cooper, μια σύμβαση που υπεγράφη το 1940 και παραχωρούσε στην εταιρεία Cooper των ΗΠΑ τον ορυκτό και τον υδάτινο πλούτο της Ελλάδας. Η σύμβαση αυτή έληξε το 2010. Λέγεται ότι ο λόγος που μας επεβλήθηκαν τότε τα μνημόνια είναι η αναγκαστική ανανέωση της σύμβασης ώστε ο πλούτος της χώρας να περάσει στα ξένα χέρια.
Το 1949 υπογράφεται η πρώτη συμφωνία αμερικανικών βάσεων στην Ελλάδα.
Το 1952 η Ελλάδα προσχώρησε στο ΝΑΤΟ.
Το 1953 παραχωρείται με συμφωνία όλη η επικράτεια (προς διευκόλυνση στρατιωτικών εγκαταστάσεων στις αμερικανικές δυνάμεις)!

1955: Ίδρυση της ΕΟΚΑ (Εθνική Οργάνωση Κυπρίων Αγωνιστών). Το Κυπριακό.
Η Κύπρος το πανέμορφο αυτό Ελληνικό νησί, από τους αρχαίους χρόνους, έχει την ατυχία να βρίσκεται σε μια άκρως σημαντική γεωπολιτικά θέση. Έτσι γνώρισε πολλές κατακτήσεις, πολέμους, εκτοπίσεις, δεινά. Το 1898 παραχωρήθηκε από την Οθωμανική αυτοκρατορία στην Αγγλία. Στην αρχή φάνηκε θετικό αυτό αλλά το Ελληνικό μέρος του πληθυσμού (78%) ήθελε την Ένωση με την Ελλάδα. Σ' αυτό αντιδρούσε το τουρκικό μέρος του πληθυσμού (18%).
Οι Εγγλέζοι επικυρίαρχοι απομυζούσαν την οικονομική δυνατότητα του νησιού και φέρονταν βάναυσα στον πληθυσμό. Έτσι η ΕΟΚΑ άρχισε αγώνα ενάντια τους Άγγλους. Υπήρξαν πολλοί νεκροί και τέλος οι Άγγλοι, μάστορες του διαίρει και βασίλευε, αποχώρησαν διατηρώντας δύο βάσεις σαν Αγγλικό έδαφος. Το καθεστώς θα ήταν ανεξάρτητο κράτος με εγγύηση των κρατών Ελλάδα, Αγγλία, Τουρκία. Πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας ήταν ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος που πάντα είχε στο μυαλό την ένωση, αλλά προσπαθούσε να ισορροπήσει πολιτικά ώστε να μην προκαλέσει είτε τους Άγγλους είτε τους Τούρκους. Το 1974 η χούντα της Ελλάδας με υπόδειξη της CIA, οργάνωσε πραξικόπημα εναντίον του Μακάριου. Το αποτέλεσμα ήταν εισβολή των Τούρκων και κατάληψη του 37% των εδαφών του νησιού. Οι νεκροί και οι αγνοούμενοι χιλιάδες. Η Ελλάδα δεν έκανε το καθήκον της σαν εγγυήτρια δύναμη αλλά αρκέστηκε στο Καραμανλικό «Κείται Μακράν». Το πρόβλημα παραμένει άλυτο ως σήμερα, 2024, που οι Εγγλέζοι παραχωρούν τις κυπριακές βάσεις τους στις ΗΠΑ, όπως έκαναν με την Ελλάδα το 1946.

1955 – 4 Οκτωβρίου: Θάνατος του εν ενεργεία πρωθυπουργού Αλέξανδρου Παπάγου.
Ο Παπάγος υπήρξε μία προσωπικότητα που για μεγάλο χρόνο επηρέασε σε μεγάλο βαθμό την

πορεία της Ελλάδος.
Από οικογένεια με ιδιαίτερες σχέσεις με το παλάτι. Στρατιωτικός. Συμμετοχή στους Βαλκανικούς πολέμους σε θέση παρά τον αρχιστράτηγο και διάδοχο Κωνσταντίνο. Το 1917 θεωρούμενος σαν αντιβενιζελικός εξορίζεται. Επανέρχεται το 1926 και ανέρχεται στην στρατιωτική ιεραρχία. Το 1936 ο Μεταξάς και ο Γεώργιος Β΄ τον διορίζουν αρχηγό του Γενικού Επιτελείου Στρατού. Ο πόλεμος του 1940 τον βρίσκει αρχιστράτηγο του στρατού ξηράς. Διαφωνεί με τη συνθηκολόγηση του Τσολάκογλου. Δημιουργεί αντιστασιακή ομάδα μέσα στην κατοχή. Συλαμβάνεται και στέλνεται στο Νταχάου. Επιστρέφει το 1945 και ορίζεται αρχηγός των ενόπλων δυνάμεων. Με τη "επιτυχή" λήξη του εμφυλίου πολέμου προάγεται σε στρατάρχη. Το 1950 παραιτείται από το στρατό και το 1952 εκλέγεται πρωθυπουργός με το κόμμα του "Ελληνικός Συναγερμός". Χαίρει της στήριξης του βασιλιά Παύλου και των ΗΠΑ. Επί των ημερών του συμβαίνουν συνταρακτικά και καθοριστικά γεγονότα. Με τον θάνατο του αντικαθίσταται στην πρωθυπουργία με υπόδειξη του βασιλιά Παύλου, από τον Κωνσταντίνο Καραμανλή.
Από το 1945 έως το 1955 ο ξένος παράγοντας Άγγλοι και Αμερικάνοι σε συνεργασία με τους δωσιλόγους και τους μαυραγορίτες που η ελληνική "δικαιοσύνη" άφησε ατιμώρητους και ελεύθερους, πιάνουν όλα τα καίρια πόστα της διοίκησης εξοντώνοντας τους περισσότερους Έλληνες που είχαν όραμα ανεξάρτητης και κυρίαρχης πατρίδας.

1954:

«Είναι η περίοδος του νεοελληνικού μακαρθισμού, που διαρκεί σχεδόν μια διετία και εξοντώνει βιβλία, συγγραφείς, εκδοτικούς οίκους και πλασιέ του βιβλίου.
Η ευρεία διάδοση του βιβλίου και του εντύπου, ιδιαίτερα του βιβλίου ιδεών και του πολιτικοποιημένου λογοτεχνικού, που εκδίδεται, μεταφράζεται και διακινείται από αριστερούς κυρίως, πρώην εξορίστους, οι οποίοι έστρεψαν τη δραστηριότητά τους προς αυτήν την κατεύθυνση, μην μπορώντας να αναζητήσουν - λόγω στεγανών - εργασία σε άλλους παραγωγικούς τομείς, ανησύχησε σοβαρά το κατεστημένο. Ιδιαίτερα πολλές εκατοντάδες εξόριστοι ρίχτηκαν στο επάγγελμα του πλασιέ βιβλίων, κερδίζοντας το ψωμί τους, αλλά και συμβάλλοντας έτσι στη δημιουργία ενός κλίματος Διαφωτισμού, αφού χάρη στην διαρκή διακίνηση του βιβλίου κατόρθωσαν να δεκαπλασιάσουν την κυκλοφορία του μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα. Άρχισαν στα ελληνικά σπίτια να σχηματίζονται, χάρη στο σύστημα των δόσεων, βιβλιοθήκες και να δημιουργούνται οι πιστοί του βιβλίου. Το σύμπτωμα ήταν άκρως ανησυχητικό για τη Δεξιά, η οποία ανέθεσε στις υπηρεσίες Ασφαλείας (υπήρχε ειδικό γραφείο διωγμού του βιβλίου), και τους εισαγγελείς να θέσουν αντιμέτωπο το κράτος στην κυκλοφορία του βιβλίου.

Ως πρώτο μέτρο που θεωρήθηκε αναγκαίο, ήταν η επανεκτόπιση των αδειούχων πολιτικών εξόριστων εκδοτών και πλασιέ. Έτσι, πολλές δεκάδες ανθρώπων που είχαν ως επάγγελμα τη διακίνηση του βιβλίου, βρέθηκαν και πάλι στο νησί της εξορίας. Οι εκδοτικοί τους οίκοι χρεοκόπησαν, ενώ η πελατεία των πλασιέ έμεινε ανεφοδίαστη πλέον με βιβλία.

Δεύτερο μέτρο υπήρξε ο δικαστικός διωγμός για όσους τόλμησαν να μεταφράσουν, να εκδώσουν και να κυκλοφορήσουν μαρξιστικά θεωρητικά κείμενα. Στην κατηγορία αυτή ανήκει ο διωγμός του του δημοσιογράφου Κώστα Σταματίου κ.ά. μαζί με τους εκδότες, που κριθήκαμε προφυλακιστέοι με το νόμο 509/47 και παραμείναμε υπόδικοι στις φυλακές από τον Απρίλιο ώς τον Σεπτέμβρη του 1954.

Τρίτο μέτρο της εξουσίας ήταν ο διωγμός Ελλήνων ποιητών και συγγραφέων για το περιεχόμενο βιβλίων τους που κυκλοφόρησαν εκείνη την εποχή. Διώχτηκε και προφυλακίστηκε ο ποιητής Τάσος Λειβαδίτης και δικάστηκε επίσης με το Ν. 509/47, όπως επίσης και ο συγγραφέας Μενέλαος Λουντέμης για τη συλλογή των διηγημάτων του «Βουρκωμένες Μέρες», καθώς και άλλοι νεώτεροι. Πέραν του δικαστικού διωγμού υπήρξε και σειρά όλη κατασχέσεων βιβλίων ιδεών, από τα ράφια των βιβλιοπωλείων με εισαγγελική παραγγελία, κατόπιν εισηγήσεων του περιβόητου γραφείου τύπου της Γενικής Ασφάλειας. Ο ελληνικός μακαρθισμός είχε φτάσει τότε στην πιο χυδαία του μορφή και έφερε μια προσωρινή κάμψη στο βιβλίο, προς μεγίστη βλάβη του πολιτισμού του έθνους.

Ο διωγμός αυτός φανέρωνε και το αληθινό πρόσωπο της φωτοσβεστικής δεξιάς που ευθυγραμμιζόταν με τα χυδαία θέσμια του αμερικάνικου μακαρθισμού.»

Από το βιβλίο "Η Ιστορία της νεότερης Ελλάδας" του Τάσου Βουρνά

1955- 1963: Την οκταετία αυτή η Ελλάς σαν βασιλευόμενη δημοκρατία με βασιλιά τον Παύλο και πρωθυπουργό τον Καραμανλή (τέσσερις κυβερνήσεις, "Ε.Ρ.Ε" το κόμμα του, μετεξέλιξη του οποίου αποτελεί η "Ν.Δ." "Νέα Δημοκρατία"), προσπαθεί να σταθεί στα πόδια της. Βεβαίως ο ξένος παράγοντας κανοναρχεί με πολυπρόσωπη παρουσία κυρίως των ΗΠΑ, χρησιμοποιώντας το παρακράτος που είχε δημιουργηθεί μετά τον εμφύλιο από πρόσωπα, που στην κατοχή ήταν συνεργάτες των γερμανών και τους απόγονους τους. Ο διχασμός του λαού διαρκεί καθ' όλη τη διάρκεια της οκταετίας, με δύο κυρίαρχες τάσεις: δεξιοί – αριστεροί και τις διώξεις των κομμουνιστόφιλων. Παρ' όλα αυτά, υπάρχει ανοικοδόμηση του κατεστραμμένου Ελληνικού χώρου. Η ανοδική πορεία της οικονομίας θα δώσει τη δυνατότητα για ενίσχυση της παιδείας, του πολιτισμού και για πρώτη ουσιαστικά φορά, του αθλητισμού, με τη θεσμοθέτηση του ΠΡΟ-ΠΟ (1959). Ακόμη, υπήρξε χρηματοδότηση του κοινωνικού τομέα και λήφθηκαν θεσμικά μέτρα κοινωνικού χαρακτήρα όπως η σύσταση του ΟΓΑ (1961).
Η Ελλάδα είναι μέλος του ΝΑΤΟ, το κυπριακό εξακολουθεί να είναι σοβαρό πρόβλημα, τότε γίνεται εγγυήτρια δύναμη η Τουρκία και ο Καραμανλής ονειρεύεται να κάνει την Ελλάδα μέλος της (ΕΟΚ τότε) μετά Ε.Ε. οπότε την κάνει συνδεδεμένο μέλος το 1961.

1963 - 22 Μαΐου: Δολοφονία Λαμπράκη.
Ο γιατρός, αθλητής και βουλευτής της ΕΔΑ, Γρηγόρης Λαμπράκης που είχε καθιερώσει τον Μαραθώνιο Ειρήνης, Μάιο του 1963 πήγε στη Θεσσαλονίκη για ομιλία. Στο τέλος της ομιλίας και ενώ βάδιζε για το ξενοδοχείο του, παρακρατικοί, με ανοχή της αστυνομίας, τον χτύπησαν στο κεφάλι με αποτέλεσμα τον θάνατο του μετά λίγες μέρες. Ανακριτής της δίκης για τη δολοφονία του, ο μετέπειτα πρόεδρος της δημοκρατίας Σαρτζετάκης. Η δολοφονία αυτή και η ακολουθούμενη κατακραυγή του Ελληνικού Λαού, οδήγησαν στην πτώση της κυβέρνησης και την παραίτηση του Καραμανλή πού έφυγε στο Παρίσι. Έχει μείνει παροιμιώδης η φράση του: «Ποιος επιτέλους κυβερνά αυτό τον τόπο;» !!!...

1963 - 1965:
Ο Γεώργιος Παπανδρέου, το 1961 αναγνωρίστηκε αρχηγός του κόμματος Ε.Κ. (Ένωση Κέντρου) και στις εκλογές του ίδιου χρόνου εξασφάλισε το 1/3 των εδρών της Βουλής. Μην αναγνωρίζοντας το κύρος του αποτελέσματος, κήρυξε τον «ανένδοτο» στην ΕΡΕ (Εθνική Ριζοσπαστική Ένωσις) του Κωνσταντίνου Καραμανλή και το 1963 κέρδισε τις εκλογές με σχετική πλειοψηφία. Πανηγυρική ήταν η νίκη το Φεβρουάριο του 1964, με την Ένωση Κέντρου να λαμβάνει το 53% των ψήφων. Η προοδευτική πολιτική του, όπως και ο ευδιάκριτος ρόλος που έπαιζε ο γιος του, Ανδρέας (υπουργός Προεδρίας), ξεσήκωσαν την αντιπολίτευση των συντηρητικών κύκλων. Ρύθμισε τα αγροτικά χρέη, πρόσφερε δωρεάν παιδεία σε όλες τις βαθμίδες, διπλασίασε τις βασικές αποδοχές των δικαστικών, απελευθέρωσε πολιτικούς κρατούμενους. Κυρίως όμως, συνέβαλε στο να «φυσήξει» ένας φρέσκος άνεμος πολιτικής ελευθερίας και να αναθαρρήσουν έτσι πολλοί πολίτες που ζούσαν επί χρόνια υπό τη σκιά αστυνομικών παρακολουθήσεων και εκφοβισμών. Προσπάθησε να ανακτήσει τον έλεγχο του στρατού και της αστυνομίας, παραγκωνίζοντας τους ακροδεξιούς και τους παρακρατικούς, χωρίς όμως αποτέλεσμα.

1965 - 1967:
Στις 15 Ιουλίου 1965 ο λαοπρόβλητος πρωθυπουργός Γεώργιος Παπανδρέου, εξαναγκάστηκε σε παραίτηση από τον νεαρό βασιλιά Κωνσταντίνο, επειδή θέλησε να αναλάβει ο ίδιος το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας, αντί του Πέτρου Γαρουφαλιά, εκλεκτού του Παλατιού. Την ίδια ημέρα ορκίστηκε

κυβέρνηση από αποσχισθέντα στελέχη του κόμματός του, της Ένωσης Κέντρου, που έμειναν στην ιστορία ως «Αποστάτες» (Μητσοτάκης, Τσιριμώκος, Νόβας, Μαρκεζίνης, Γαρουφαλιάς κ.ά.).
Στο συλλαλητήριο της 21ης Ιουλίου, που μετέβαλε το κέντρο της Αθήνας σε πεδίο συγκρούσεων ανάμεσα σε διαδηλωτές και την Αστυνομία, θα χάσει τη ζωή του ο 22χρονος φοιτητής Σωτήρης Πέτρουλας, στέλεχος της Αριστεράς.
Τότε ακούστηκε το σύνθημα (Ένα-Ένα-Τέσσερα), δηλαδή εφαρμογή του ακροτελεύτιου άρθρου του συντάγματος που στο σημερινό σύνταγμα είναι το 120 και διατυπώνει ότι ο Λαός είναι ο κύριος ρυθμιστής του πολιτεύματος.
Η Δεξιά στα μέσα Μαΐου μέσω φιλικών της εφημερίδων ξεσκεπάζει μία οργάνωση στους κόλπους του στρατεύματος με την επωνυμία ΑΣΠΙΔΑ και αρχηγό τον Ανδρέα Παπανδρέου. Την ίδια περίοδο, ένας αντισυνταγματάρχης σε μονάδα πυροβολικού στον Έβρο, ονόματι Γεώργιος Παπαδόπουλος (ο μετέπειτα δικτάτορας), καταγγέλλει κομμουνιστική συνωμοσία στη μονάδα του. Ακολούθησε μία περίοδος έντονης πολιτικής ανωμαλίας («Αποστασία»), που οδήγησε τελικά στο πραξικόπημα της 21ης Απριλίου 1967.

1967 – 1974:
Σε ένα διεθνές περιβάλλον, που η Βρεττανία αναδιπλώνεται χάνοντας κτήσεις, οι ΗΠΑ έχουν περάσει από την κρίση της Κούβας στον ψυχρό πόλεμο, ο πόλεμος στο Βιετνάμ μπαίνει στο πιο κρίσιμο πεδίο του με τις ΗΠΑ σε πλήρη πολεμική αναμέτρηση με το Βόρειο Βιετνάμ, το ίδιο ο Αραβοισραηλινός πόλεμος, τα αριστερά κινήματα σε όλο τον κόσμο βρίσκονται σε ανάπτυξη, ιδιαίτερα στην Λατινική Αμερική αλλά και στην Ευρώπη (Μάης '68 Γαλλία, ερυθρές ταξιαρχίες Ιταλία), η CIA σε συνεργασία με το Ελληνικό παρακράτος αποφασίζει ότι ο καλύτερος τρόπος να κρατήσει την Ελλάδα στο "μαντρί" είναι μια δικτατορία.
Ως Πραξικόπημα της 21ης Απριλίου είναι γνωστή η ένοπλη ανατροπή της Κυβέρνησης Παναγιώτη Κανελλόπουλου την 21η Απριλίου του 1967 από ομάδα αξιωματικών υπό την ηγεσία του συνταγματάρχη Πυροβολικού Γεωργίου Παπαδόπουλου, του ταξίαρχου Τεθωρακισμένων Στυλιανού Παττακού και του συνταγματάρχη Πυροβολικού Νικόλαου Μακαρέζου, με τη συμμετοχή στρατιωτικών μονάδων της Αττικής. Με το πραξικόπημα καταλύθηκε στην Ελλάδα το δημοκρατικό πολίτευμα και επιβλήθηκε στρατιωτική δικτατορία, που διάρκεσε με εναλλαγή διαφόρων κυβερνήσεων ως τις 24 Ιουλίου 1974.
Οι πραξικοπηματίες την αποκαλούσαν «Επανάσταση της 21ης Απριλίου». Ο Ελληνικός λαός με τον ισπανικό όρο «χούντα» ή «Χούντα των Συνταγματαρχών» ή «Δικτατορία των Συνταγματαρχών». Αξιοσημείωτη είναι η στήριξη της χούντας από την εκκλησία της Ελλάδος.
Το Δεκέμβριο του 1967, ο βασιλιάς Κωνσταντίνος επιχείρησε αντικίνημα για την ανατροπή των πραξικοπηματιών, το οποίο όμως απέτυχε. Ο ίδιος και η οικογένειά του κατέφυγαν στην Ιταλία.
Στη διάρκεια της επταετίας σχηματίστηκαν τέσσερις δικτατορικές κυβερνήσεις: η Κυβέρνηση Κωνσταντίνου Κόλλια 1967, η Κυβέρνηση Γεωργίου Παπαδόπουλου 1967, η Κυβέρνηση Σπύρου Μαρκεζίνη 1973, η Κυβέρνηση Αδαμαντίου Ανδρουτσόπουλου 1973.
Αμέσως μετά την επιβολή του καθεστώτος πραγματοποιήθηκαν χιλιάδες συλλήψεις, συνήθως νύχτα και χωρίς εντάλματα. Τα πρόσωπα που συλλαμβάνονταν στην πλειονότητά τους εκτοπίστηκαν, άλλοι κρατήθηκαν στην ασφάλεια και ορισμένοι οδηγήθηκαν στα έκτακτα Στρατοδικεία. Η χούντα σε όλη τη διάρκειά της επέβαλε απηνή διωγμό εναντίον των πολιτικών της αντιπάλων και κυρίως των κομμουνιστών, ενεργοποιώντας και επεκτείνοντας όλο το αντικομουνιστικό μετεμφυλιακά νομοθετικό πλαίσιο (νόμος 509 «περί ασφάλειας του κοινωνικού καθεστώτος» κ.λπ.). Κύριες μέθοδοι που χρησιμοποιούσαν οι βασανιστές της Ασφάλειας ήταν: σωματική κακοποίηση, ξυλοδαρμός, φάλαγγα (βασανισμός με συνεχή ραβδισμό των πελμάτων των ποδιών), αυστηρή απομόνωση σε άθλιες συνθήκες, ηλεκτροσόκ (με τη συμμετοχή ιατρικού προσωπικού που υπηρετούσε τη χούντα), εκφοβισμός, ταπείνωση, εικονικές εκτελέσεις.
Ο Αντιδικτατορικός αγώνας έλαβε χώρα κατά την επταετία και είχε ως κορυφαίες στιγμές την απόπειρα δολοφονίας του Παπαδόπουλου το 1968 από τον Αλέκο Παναγούλη, το Κίνημα του Ναυτικού τον Μάιο του 1973 υπό την ηγεσία του Νίκου Παππά και τη φοιτητική Εξέγερση του

Πολυτεχνείου, επίσης το 1973. Μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου τον Νοέμβριο του 1973 και τη βίαιη καταστολή της, ένα νέο πραξικόπημα υπό τον Ιωαννίδη ανέτρεψε τον Παπαδόπουλο. Κατά την επταετία η χώρα γνώρισε οικονομική αύξηση, μερικές επενδύσεις και μερικά δημόσια έργα που πραγματοποιήθηκαν ως προπαγάνδα για την εμπιστοσύνη του λαού, βασανιστήρια και καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, διώξεις, εμπορικό έλλειμμα, καθώς και κακές σχέσεις με τις περισσότερες δημοκρατικές χώρες πλην των Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής.
Στις 24 Ιουλίου 1974, αδυνατώντας η τελευταία κυβέρνηση να αντιμετωπίσει την Τούρκικη Εισβολή στην Κύπρο, ο τότε Πρόεδρος της Δημοκρατίας στρατηγός Φαίδων Γκιζίκης, προσκάλεσε από το εξωτερικό και διόρισε πρωθυπουργό τον Κωνσταντίνο Καραμανλή ο οποίος και σχημάτισε την λεγόμενη Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας και δρομολόγησε την αποκατάσταση της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας στην Ελλάδα.

1974 - 1981:
Η ανικανότητα των στρατιωτικών να διαχειριστούν την κατάσταση το 1974, τους οδήγησε να στραφούν στους πολιτικούς αναζητώντας λύση. Η ανικανότητα των πολιτικών να συνεννοηθούν τις δύσκολες εκείνες ώρες, αλλά και η ανυπαρξία ισχυρής λαϊκής πίεσης, οδήγησε στην λύση Καραμανλή, ο οποίος στις 24 Ιουλίου 1974 επανήλθε θριαμβευτικά στην Ελλάδα.
Επικεφαλής της κυβέρνησης «Εθνικής Ενότητας», κατόρθωσε με συνετές και αποφασιστικές κινήσεις να αποκαταστήσει πλήρως τη λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος στην Ελλάδα. Νομιμοποίησε το ΚΚΕ έπειτα από 26 χρόνια παρανομίας, ενώ προχώρησε στην αποχώρηση της Ελλάδας από το στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ ως αντίδραση για την άρνηση της Συμμαχίας να αντιταχθεί στην προέλαση των Τούρκων στην Κύπρο (Αττίλας 2) και αντικατέστησε τη χουντική ηγεσία των Ενόπλων Δυνάμεων.
Ίδρυσε το κόμμα “Νέα Δημοκρατία” για να σβήσει από τις μνήμες την δεξιά αντικομουνιστική πολιτική της ΕΡΕ, και επικράτησε με το επιβλητικό 54,2% των ψήφων, στις εκλογές (17 Νοεμβρίου 1974). Η άνετη νίκη του και στην επόμενη εκλογική αναμέτρηση (Νοέμβριος 1977), θα του επιτρέψει να παραμείνει αδιάλειπτα στην εξουσία για μία εξαετία.
Η διενέργεια δημοψηφίσματος, στις 8 Δεκεμβρίου 1974, τερμάτισε τη μακρά διένεξη για το πολιτειακό, με την οριστική εγκαθίδρυση της αβασίλευτης δημοκρατίας.
Η εκπόνηση και η ψήφιση νέου και προοδευτικού Συντάγματος, τον Ιούνιο του 1975, δημιούργησε τις προϋποθέσεις για την εμβάθυνση και την παγίωση της Δημοκρατίας. Η επικράτηση ήπιου πολιτικού κλίματος, η αναβάθμιση των πολιτικών ηθών και της κοινοβουλευτικής πρακτικής και γενικότερα η κατοχύρωση του δημοκρατικού διαλόγου και των ατομικών ελευθεριών, καταγράφονται έκτοτε ως επιτεύγματά του. Όπως και η λύση του χρονίζοντος γλωσσικού ζητήματος, με την καθιέρωση της δημοτικής, ως επίσημης γλώσσας του κράτους.
Την εξαετία 1974-1980 και παρά τη διεθνή ενεργειακή κρίση, που έπληξε και τη χώρα μας, το εθνικό εισόδημα αυξανόταν με ρυθμούς 5% ετησίως, ενώ το κατά κεφαλήν εισόδημα σημείωσε αύξηση 50%. Ο Καραμανλής δεν δίστασε να εθνικοποιήσει μεγάλες επιχειρήσεις του ιδιωτικού τομέα (Ολυμπιακή, Εμπορική), όταν οι περιστάσεις το επέβαλαν, με αποτέλεσμα κάποιοι κύκλοι των βιομηχάνων να τον κατηγορήσουν για σοσιαλμανία. Στην εξωτερική πολιτική, η ένταξη της Ελλάδας στην ΕΟΚ, τα διπλωματικά ανοίγματα τις γειτονικές κομμουνιστικές χώρες και τη Μόσχα καταγράφονται στο ενεργητικό του.
Το καλοκαίρι του 1975, διενεργούνται οι δίκες των πρωταιτίων αλλά και των βασανιστών της χούντας. Με το ευφυολόγημα ότι το έγκλημα του πραξικοπήματος της 21 Απριλίου, ήταν “στιγμιαίο”, πολλοί πέφτουν στα μαλακά και έτσι για μια ακόμη φορά το νομικό σύστημα της χώρας υπακούοντας σε ξένα κελεύσματα όπως το 1945, αφήνει τον λαό πικραμένο και αδικαίωτο.
Το 1976 με το ωκεανογραφικό ΧΟΡΑ και άλλη μια, το 1987 με την έξοδο του ΣΙΣΜΙΚ, με το πρόσχημα των ερευνών, οι Τούρκοι αμφισβήτησαν τα ελληνικά χωρικά ύδατα. Το γεγονός που σημάδεψε την κρίση του 1976 είναι η ιστορική δήλωση του Ανδρέα Παπανδρέου ο οποίος τότε, είπε την ιστορική φράση: «Βυθίσατε το Χόρα». Μια φράση που φαίνεται ότι έγινε σε συνεννόηση με τον πρωθυπουργό Κωνσταντίνο Καραμανλή. Αν και ήταν σκληροί πολιτικοί αντίπαλοι

συνεργάστηκαν σιωπηλά για το εθνικό θέμα.
Ο Κωνσταντίνος Καραμανλής εγκατέλειψε την ενεργό πολιτική το 1980, μετά την υπογραφή της συνθήκης προσχώρησης της Ελλάδας στην ΕΟΚ. Τον διαδέχθηκε στην πρωθυπουργία ο Γεώργιος Ράλλης. Στις 5 Μαΐου 1980 εκλέχθηκε Πρόεδρος της Δημοκρατίας, σε μια περίοδο που το ΠΑΣΟΚ του Ανδρέα Παπανδρέου βρισκόταν προ των πυλών της εξουσίας. Η αυστηρή προσήλωση στην τήρηση των συνταγματικών κανόνων και η συνεπής τοποθέτηση πάνω από τις κομματικές διαμάχες, η εξασφάλιση της ομαλής διαδοχής των κομμάτων στην εξουσία, η συμβολή στην εκτόνωση των πολιτικών παθών και η συνεισφορά του στην εμπέδωση της εθνικής ενότητας, συνέθεσαν τις κύριες παραμέτρους της παρουσίας του στο ύπατο αξίωμα, σε συνδυασμό και με την ενίσχυση του διεθνούς κύρους της χώρας.

1980 - 19 Δεκεμβρίου: Δύο ταυτόχρονες πυρκαϊές κατέστρεψαν δύο από τα ιστορικότερα πολυκαταστήματα της Αθήνας, «Μινιόν» και «Κατράντζος», εν μέσω της εορταστικής περιόδου. Το εφιαλτικό σκηνικό επαναλήφθηκε στις 3 Ιουνίου 1981 με την ταυτόχρονη πυρπόληση των πολυκαταστημάτων «Κλαουδάτος» και «Ατενέ» και σε μικρότερη έκταση στις 4 Ιουλίου στον «Δραγώνα» και τρεις μέρες αργότερα στο πολυκατάστημα «Λαμπρόπουλος» στον Πειραιά. Το μπαράζ αυτό των εμπρηστικών επιθέσεων έβαλε την «ταφόπλακα» στο ελληνικό λιανεμπόριο και οδήγησε στην εισβολή των ξένων πολυκαταστημάτων στη χώρα μας. Εδώ φαίνεται καθαρά ότι ο καπιταλισμός συνεργάζεται στενά με τον υπόκοσμο και τις μυστικές υπηρεσίες, ότι δεν ενεργεί τυχαία αλλά προγραμματισμένα και σε βάθος χρόνου, δηλαδή αυτό που ακριβόλογα θα ονομάζαμε συνωμοσία.

Μετανάστευση:
Μία σοβαρή πληγή για την πατρίδα μας είναι η μετανάστευση. Το πολιτικό σύστημα υπάκουο στις επιταγές του ξένου παράγοντα, αρνείται να αξιοποιήσει τις εγχώριες δυνάμεις και δυνατότητες, με αποτέλεσμα πλήθος Ελλήνων να παίρνουν τον δρόμο της ξενιτιάς. Οι λόγοι είναι κυρίως οικονομικοί και πολιτικοί. Το συλλογικό τραύμα που επέφερε η μετανάστευση στην Ελλάδα, έχει τραγουδηθεί σε πάρα πολλά τραγούδια, αντιμετωπίζοντας δυστυχώς το θέμα μοιρολατρικά και όχι δυναμικά όπως θα έπρεπε.

Πριν από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ο κύριος προορισμός των μεταναστών ήταν οι ΗΠΑ. Η μεγαλύτερη ροή μεταναστών σημειώθηκε από το 1900 ως το 1917, περίοδο κατά την οποία 450.000 Έλληνες εισήλθαν στη χώρα αυτή. Η μετακίνηση συνεχίστηκε, με μειωμένους πάντως ρυθμούς, ως το 1924 οπότε θεσμοθετήθηκαν στις ΗΠΑ μέτρα για τον περιορισμό των μεταναστών από τις χώρες της Νότιας και της Ανατολικής Ευρώπης. Το μεταπολεμικό μεταναστευτικό ρεύμα ήταν πολύ πιο μαζικό. Σύμφωνα με έγκυρες εκτιμήσεις, οι μετανάστες από το 1946 ως το 1977 ήταν περίπου 1.000.000. Το 61% των μεταπολεμικών μεταναστών κινήθηκε προς τις χώρες της Βορειοδυτικής Ευρώπης και κυρίως προς τη Δυτική Γερμανία 623.300 Έλληνες ("φιλοξενούμενους εργάτες" Gastarbeiter), 160.000 περίπου εγκαταστάθηκαν στην Αυστραλία, 135.000 στις ΗΠΑ, 100.000 στον Καναδά και οι υπόλοιποι σε άλλες υπερπόντιες χώρες. Από το σύνολο των Ελλήνων μεταναστών του 20ού αιώνα υπολογίζεται ότι το 40% περίπου επέστρεψε στην Ελλάδα.

Μετά τον εμφύλιο πόλεμο, περί τους 100.000 αγωνιστές του Δημοκρατικού στρατού κατέφυγαν στις ανατολικές σοσιαλιστικές χώρες. Γι αυτούς το ελληνικό κράτος θέσπισε απαγόρευση επανεισόδου. Το 1982 θεσπίστηκε νόμος που επέτρεπε τον επαναπατρισμό τους.

Η μετανάστευση αποκλειστικά για οικονομικούς λόγους λόγω μνημονίων, συνεχίζεται από το 2010 μέχρι το 2022, οπότε έχουν φύγει από την Ελλάδα 1.079.992 άτομα από τον οικονομικά ενεργό πληθυσμό.

Το πρόβλημα του brain drain συνεχίζεται στη χώρα μας, ακόμα και μετά την ολοκλήρωση των μνημονίων. Η αποχώρηση τους δεν στερεί μόνο πολύτιμο ανθρώπινο κεφάλαιο από την ελληνική οικονομία αλλά συνιστά άλλη μια απόδειξη ότι οι απώλειες που υπέστη η ελληνική οικονομία στη διάρκεια των μνημονίων είχαν μακροχρόνιες συνέπειες.

Από την είσοδο της Ελλάδας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, εκατομμύρια Ασιατών και Αφρικανών

μουσουλμανικού θρησκεύματος εισέρχονται στην χώρα με στόχο την Βόρεια Ευρώπη. Με νομικά τερτίπια πολλοί από αυτούς παραμένουν στον Ελλαδικό χώρο με τις ευλογίες των διαφόρων κυβερνήσεων, που απεμπολούν το χρέος τους για υπεράσπιση του ελληνικού εδάφους με δικαιολογίες ότι η νομολογία της ευρωπαϊκής ένωσης υπερισχύει της ελληνικής νομολογίας. Είναι πλέον φανερό ότι επιχειρείται πληθυσμιακή αλλοίωση.

Με την έναρξη του Ρωσοουκρανικού πολέμου πάρα πολλοί Ουκρανοί εισήλθαν στην Ελλάδα αφειδώς επιδοτούμενοι από τον κρατικό προϋπολογισμό αφού «Είμαστε σε πόλεμο με την Ρωσία» κατά το ρηθέν από πρόσωπα του πρωθυπουργικού περιβάλλοντος! ...

1981 - 1 Ιανουαρίου: Η Ελλάδα γίνεται επίσημα το δέκατο μέλος της ΕΟΚ (μετέπειτα "Ε.Ε." Ευρωπαϊκή Ένωση). 30 Μαρτίου 1961 είχε γίνει διασυνδεδεμένο μέλος της ΕΟΚ, 28 Μαΐου 1979 υπεγράφη η πράξη προσχώρησης. Αργότερα στις 6 Νοεμβρίου 1992 εντάχθηκε στη ζώνη Σένγκεν, στην ευρωζώνη εντάχθηκε στις 20 Ιουνίου 2000 και στη νομισματική ένωση το 2001. Η Κύπρος εντάχθηκε στην Ε.Ε. το 2004.

1981 - 18 Οκτωβρίου: Εκλέγεται κυβέρνηση το ΠΑΣΟΚ (Πανελλήνιο Σοσιαλιστικό Κίνημα) του Ανδρέα Παπανδρέου. (48,06% των ψήφων και 172 έδρες).
Η πρώτη κυβερνητική τετραετία του ΠΑΣΟΚ χαρακτηρίστηκε από σημαντικές αλλαγές σε πολλούς τομείς της εσωτερικής πολιτικής (πολιτικός γάμος, μονοτονικό, αλλαγές στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, ΕΣΥ, αναγνώριση της Εθνικής Αντίστασης κ.α). Η επεκτατική δημοσιονομική πολιτική με δανεικό χρήμα, μπορεί να ανακούφισε τους «μη προνομιούχους» Έλληνες, αλλά άρχισε να επιβαρύνει σημαντικά το δημόσιο χρέος. Στα ζητήματα τής εξωτερικής πολιτικής ο Ανδρέας Παπανδρέου είχε ως άξονα την «ανεξάρτητη και πολυδιάστατη ελληνική πολιτική» καθώς και την εφαρμογή στα Βαλκάνια μιας πάγιας πολιτικής ειρήνης και φιλίας. Πέρα από τους πολιτικούς αυτούς χειρισμούς προχώρησε και σε ευρύτερα πλαίσια, ευρωπαϊκά και διεθνή (απύραυλες ζώνες, Τρίτος Κόσμος, «Πρωτοβουλία των Έξι», κλπ.), για τα οποία κατηγορήθηκε από τους αντιπάλους του ότι «απομόνωσαν την χώρα από τους φυσικούς συμμάχους της». Πάντως, οι αμερικανικές βάσεις δεν θα φύγουν από την Ελλάδα, η χώρα θα παραμείνει στην ΕΟΚ και ο Ανδρέας Παπανδρέου θα πετύχει την θεσμοθέτηση από την Κοινότητα ενός νέου αναπτυξιακού εργαλείου με την ονομασία Μεσογειακά Ολοκληρωμένα Προγράμματα (ΜΟΠ).

1985 - 29 Μαρτίου: Εκλογή Σαρτζετάκη στην προεδρία της δημοκρατίας.
Το ΠΑΣΟΚ αφού ψήφισε περιορισμό των αρμοδιοτήτων του προέδρου της δημοκρατίας, αθέτησε τον λόγο περί επανεκλογής του Καραμανλή και πρότεινε και υπερψήφισε τον ανακριτή της υπόθεσης Λαμπράκη, Χρήστο Σαρτζετάκη.

1985 - 2 Ιουνίου: Εκλέγεται το ΠΑΣΟΚ για δεύτερη φορά κυβέρνηση. (45,82% , 161 έδρες).
Προσπαθήθηκε να ακολουθηθεί πρόγραμμα λιτότητας για να ανακάμψει η οικονομία.
Το 1988, ξέσπασε το σκάνδαλο Κοσκωτά, στο οποίο ενεπλάκησαν στελέχη της κυβέρνησης, αλλά και ο ίδιος ο Ανδρέας Παπανδρέου. Ακολούθησε περίοδος μεγάλης πολιτικής έντασης. Την ίδια χρονιά, άρχισαν τα προβλήματα υγείας του Ανδρέα Παπανδρέου, ο οποίος οδηγήθηκε εσπευσμένα, στο νοσοκομείο Χέρφιλντ του Λονδίνου και υπεβλήθη σε σοβαρή εγχείρηση ανοιχτής καρδιάς από τον διάσημο καρδιοχειρουργό Μαγκντί Γιακούμπ. Πτώση της κυβέρνησης το φθινόπωρο.

1989 - Νοέμβριος: Οικουμενική κυβέρνηση: Ν.Δ. (Μητσοτάκης), Συνασπισμός Αριστεράς (Χαρίλαος Φλωράκης, Λεωνίδας Κύρκος). Πρωθυπουργός ο Ξενοφών Ζολώτας.
Παρέπεμψε τον Ανδρέα Παπανδρέου στο Ειδικό Δικαστήριο για το σκάνδαλο Κοσκωτά, μαζί με τους τέως υπουργούς των κυβερνήσεων του, Αγαμέμνονα Κουτσόγιωργα, Δημήτρη Τσοβόλα και Γιώργο Πέτσο.
Ο Ανδρέας Παπανδρέου σε ομιλία του ενώπιον τής Βουλής δεν αρνήθηκε τις πολιτικές του ευθύνες και θεώρησε την παραπομπή του στο Ειδικό Δικαστήριο, ως πολιτική δίωξη που είχε ως στόχο την

πολιτική του εξόντωση και την διάλυση του ΠΑΣΟΚ. Δεν μετείχε στην ακροαματική διαδικασία (16/3/1991 – 16/1/ 1992), η οποία μεταδόθηκε τηλεοπτικά και απασχόλησε επί δεκάμηνο την κοινή γνώμη. Με την έκδοση της αθωωτικής απόφασης του Ειδικού Δικαστηρίου με ψήφους 7-6, ως προς τον Ανδρέα Παπανδρέου, έκλεισε ένα κεφάλαιο της ελληνικής πολιτικής ζωής, που έμεινε στην ιστορία ως «Κάθαρση» ή «Βρώμικο'89».

1990 - Απρίλιος: Κυβέρνηση Νέας Δημοκρατίας με τον Κων. Μητσοτάκη.
Η πολιτική της κυβέρνησης Μητσοτάκη μπορεί να χαρακτηριστεί ως μία μετριοπαθής προσπάθεια εφαρμογής μιας φιλελεύθερης πολιτικής, σε μια εποχή που ο κομμουνισμός γκρεμιζόταν και ο νεοφιλελευθερισμός άρχισε να γίνεται το κυρίαρχο οικονομικό δόγμα.
Τριπλασίασε το δημόσιο χρέος και (1994) άρχισε να γίνεται λόγος για προσφυγή στο ΔΝΤ. (Μετά το Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο όλα τα χρέη των εμπλεκόμενων χωρών διεγράφησαν. Όμως, το 1964, με Πρωθυπουργό τον Γ. Παπανδρέου και Υπουργό Οικονομικών Κ. Μητσοτάκη, εγινε μια «Αναρρύθμιση Χρεών», δηλαδή επανέφεραν τα προπολεμικά διαγραμμένα χρέη και μάλιστα υπερδιογκωμένα, με περίοδο αποπληρωμής 42-45 έτη (λήξη: 2009). Όλα αυτά για να μας παρουσιάσουν τα πράγματα τραγικά, να μας επιβάλλουν δάνεια και να είμαστε σήμερα υποτελείς στους δανειστές μας.)
Τον Μάιο του 1990 εκλέγεται για δεύτερη φορά πρόεδρος της δημοκρατίας ο Καραμανλής.
Η επίδοση της κυβέρνησης Μητσοτάκη, πιθανόν θα ήταν πιο επιτυχής, εάν δεν είχε να αντιμετωπίσει σοβαρές εσωτερικές αντιθέσεις και διαφωνίες («Καραμανλικοί», Αντώνης Σαμαράς), οι οποίες συνέβαλαν τελικά στην πτώση της, όταν απέσυρε την υποστήριξή του από την κυβέρνηση ο βουλευτής Κιλκίς, Γιώργος Σιμπιλίδης.

1991 - 8 Ιανουαρίου: Δολοφονήθηκε στην Πάτρα κατά τη διάρκεια των μαθητικών κινητοποιήσεων της περιόδου 1990-91, ο Νίκος Τεμπονέρας καθηγητής μαθηματικών στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, ενταγμένος στην αριστερά και στέλεχος του Εργατικού Αντιιμπεριαλιστικού Μετώπου (ΕΑΜ), από τον Γιάννη Καλαμπόκα, δημοτικό σύμβουλο της Νέας Δημοκρατίας στην Πάτρα και πρόεδρο της τοπικής ΟΝΝΕΔ. Ο Καλαμπόκας χτύπησε θανάσιμα τον Τεμπονέρα με λοστό στο κεφάλι στη διάρκεια βίαιων επεισοδίων. Δικάστηκε στο Βόλο έχοντας ως συνηγόρους υπεράσπισης του, τρία κορυφαία ονόματα του τότε νομικού κόσμου, όλους προερχόμενους πολιτικά από το χώρο της ΝΔ. Καταδικάστηκε πρωτόδικα για ανθρωποκτονία εκ προθέσεως σε ισόβια κάθειρξη, ενώ αργότερα η ποινή του μειώθηκε σε 17 χρόνια και 3 μήνες και, τελικώς, ύστερα από αναίρεση της απόφασης από τον Άρειο Πάγο, σε 16 χρόνια και 9 μήνες. Αποφυλακίστηκε στις 2 Φεβρουαρίου του 1998! Μια ακόμη απόδειξη της διαπλοκής νομικού συστήματος και πολιτικού συστήματος που αλληλοστηρίζονται και αλληλοαθωώνονται σε βάρος του λαού.

1993 - 10 Οκτωβρίου: Εκλέγεται το ΠΑΣΟΚ για τρίτη φορά κυβέρνηση. (46,82%).
Ακολούθησε μια συνετή και σφιχτή οικονομική πολιτική, ενόψει ΟΝΕ, ενώ στα θετικά της κυβέρνησης καταγράφεται η δημιουργία του ΑΣΕΠ για την αξιοκρατική πρόσληψη των δημοσίων υπαλλήλων (Νόμος Πεπονή). Στην εξωτερική πολιτική, ανακοινώνεται το Ενιαίο Αμυντικό Δόγμα Ελλάδας-Κύπρου και επιβάλλεται εμπάργκο στην ΠΓΔΜ.

1996 - 23 Ιουνίου: Θάνατος Ανδρέα Παπανδρέου.

1996 – 18 Ιανουαρίου: Πρωθυπουργός από την κοινοβουλευτική ομάδα του ΠΑΣΟΚ ο Κώστας Σημίτης λόγω ασθενείας του Ανδρέα Παπανδρέου. Επανεκλέγεται στις κοινοβουλευτικές εκλογές της 22 Σεπτεμβρίου 1996 καθώς και στην επόμενη εκλογική αναμέτρηση στις 9 Απριλίου 2000. Κυβέρνησε αδιάλειπτα ως το 2004. Παρά τα σημαντικά γεγονότα που συνέβησαν στην θητεία του, χαρακτηρίζεται ως ο "πρωθυπουργός που έβλεπε τα σκάνδαλα να περνούν...". (Τσουκάτος σκάνδαλο Ζίμενς, συρρίκνωση αγροτικού τομέα, θάνατος βιομηχανίας και βιοτεχνίας λόγω ποσοστώσεων Ευρωπαϊκής Ένωσης, υπόθεση Οτσαλάν, κραχ χρηματιστήριου, το δημόσιο χρέος

ξεπέρασε το 100%, η διαφθορά σε όλα τα επίπεδα έγινε κανόνας, η είσοδος στο ευρώ με παράλογη ισοτιμία με τη δραχμή: 1€=340,75 δραχμές, αναγνώριση του χρέους σε ευρώ, κρίση στα Ίμια, ευχαριστώ την κυβέρνηση των ΗΠΑ, γκρίζες ζώνες, κυπριακό S300...)
Μετά την σύλληψη του Οτζαλάν από τις τουρκικές μυστικές υπηρεσίες, προκλήθηκε πολιτική κρίση στην Ελλάδα που οδήγησε στην παραίτηση τριών υπουργών, συμπεριλαμβανομένου και του Πάγκαλου, ο οποίος θεωρήθηκε τότε πολιτικά υπεύθυνος για την αρνητική εξέλιξη της υπόθεσης.

1998 - 23 Απριλίου: Θάνατος Κωνσταντίνου Καραμανλή.

1999 - Σεπτέμβριος: Κραχ του ελληνικού χρηματιστηρίου.
Από το 1997 είχε αρχίσει μία πλασματική άνοδος του χρηματιστηρίου. Κρατικές και ιδιωτικές διαφημίσεις παρακίνησαν χιλιάδες Έλληνες να τοποθετήσουν τα χρήματα τους σε μετοχές του χρηματιστήριου. Μία εξωφρενική άνοδος των τιμών των μετοχών έκανε όλους να πιστεύουν ότι θα πλουτίσουν με αυτόν τον τρόπο. Το κραχ ήρθε αναπόφευκτα. Πολλοί έχασαν περιουσίες. Ελάχιστοι πληροφορημένοι πλούτισαν. Οι πολιτικοί έκαναν την "πάπια". Η δικαιοσύνη μετά από αλλεπάλληλες παλινωδίες αθώωσε όλους τους εμπλεκόμενους, κατά τη συνήθη πρακτική της. Η κοροϊδία ενός ολόκληρου λαού από το διαπλεκόμενο σύστημα έχει μπει σε λειτουργία, θα συνεχιστεί με τους ολυμπιακούς αγώνες, το ευρωπαϊκό κύπελλο ποδοσφαίρου και θα καταλήξει μοιραία στα μνημόνια.

1999 - 14 Σεπτεμβρίου: Σκοτώνεται σε πρωτοφανές αεροπορικό δυστύχημα ο υφυπουργός εξωτερικών Γιάννος Κρανιδιώτης.

2000: Η διαφθορά ενός λαού είναι η συστηματική πολιτική εξωχώριων και ντόπιων κυκλωμάτων που δρουν τυχοδιωκτικά, με στόχο τον υλικό πλουτισμό σε βάρος του λαού. Επιβάλλεται από κέντρα που στοχεύουν στην κατάλυση της συνοχής του εθνικού χώρου με στόχο την οικονομική αλλά και κάθε είδους υποδούλωση. Αρκεί να ακούσουμε την επιταγή - ευχή, όλων των πρωθυπουργών της Ελλάδος από το 2000 και μετά: "Χρειαζόμαστε παγκόσμια διακυβέρνηση!"...
«Ο ελληνικός λαός είναι δυσκολοκυβέρνητος και γι' αυτό πρέπει να τον πλήξουμε βαθιά στις πολιτισμικές του ρίζες. Τότε ίσως συνετισθεί. Εννοώ δηλαδή να πλήξουμε τη γλώσσα, τη θρησκεία, τα πνευματικά και ιστορικά του αποθέματα, ώστε να εξουδετερώσουμε κάθε δυνατότητα του να αναπτυχθεί, να διακριθεί, να επικρατήσει, για να μη μας ενοχλεί στα Βαλκάνια, να μη μας παρενοχλεί στην Ανατολική Μεσόγειο, στη Μέση Ανατολή, κτλ.». Λέγεται ότι το έχει πει ο αρχιμάγειρας της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ, Χένρι Κίσινγκερ.
Η διαφθορά στην Ελλάδα σαν μέσο άσκησης πολιτικής αρχίζει μετά τον εμφύλιο.
Σημαντικό ρόλο έχουν παίξει:
Ο κινηματογράφος με κάθε είδους σαπουνόπερες, που με βάση την προνομιακή θέση της Ελλάδος στην τουριστική ανάπτυξη εισάγει σεξουαλικά πρότυπα αναντίστοιχα της ιστορικής παράδοσης των Ελλήνων. Τα πρότυπα του "μάγκα", του "καταφερτζή", του "φιγουρατζή", της "γκόμενας", του "ώχ μωρέ και τι με νοιάζει εμένα" γίνονται ζητούμενο της μεγάλης πλειοψηφίας. Το συνεχίζει σε υπέρτατο βαθμό η τηλεόραση.
Καζίνο και λέσχες νόμιμες αλλά και παράνομες γεμίζουν την χώρα και εθίζουν τον Έλληνα και την Ελληνίδα στον τζόγο. Αρκεί να αναζητήσετε τα στοιχεία του κρατικού τότε ΠΡΟΠΟ.
Τα μπουζούκια, καθιερώνονται σαν ο υπέρτατος τρόπος διασκέδασης!
Το ποδόσφαιρο διεξάγεται σε τρόπο που φανατίζει και διαιρεί τους Έλληνες σε "φιλοπόλεμες" ομάδες, ενώ αφαιρεί πολύτιμο χρόνο από τη νεολαία.
Οινόπνευμα, καπνός και ψυχοδραστικές ουσίες κυκλοφορούν με στόχο την διαφθορά της νεολαίας και όχι μόνο.
Ο χρόνος των εργαζόμενων λεηλατείται συστηματικά όπως και ο χρόνος της νεολαίας που σπρώχνεται σε ότι πιο ευτελές. «Πολιτισμός είναι ο ελεύθερος χρόνος» Μίκης Θεοδωράκης
Η στοχευμένη αστικοποίηση στερεί από ανθρώπινο δυναμικό το μεγαλύτερο μέρος της χώρας. Η

Αττική φιλοξενεί τον μισό ελληνικό πληθυσμό. Η κατακόρυφη άναρχη και κακάσχημη δόμηση με "εργολαβίες", είναι το καθιερωμένο αναπτυξιακό οικιστικό μοντέλο.
Η "ιδιωτικοποίηση" είναι η βίαια εφαρμοζόμενη πολιτική του 21ου αιώνα. Ιδιωτικοποίηση με στόχο το ξεπούλημα όλου του εθνικού πλούτου σε διεθνείς εταιρείες. Να γιατί δεν αναπτύχθηκε ποτέ στην Ελλάδα ένα ασφαλές, φθηνό, γρήγορο, σιδηροδρομικό δίκτυο με κάλυψη όλου του ηπειρωτικού χώρου. Το ίδιο ισχύει και για τη ναυσιπλοΐα. Να γιατί ιδιωτικοποιήθηκαν η ΔΕΗ, ο ΟΤΕ, το ΠΡΟΠΟ, η ύδρευση, τα λιμάνια, τα αεροδρόμια, τα νοσοκομεία, οι τράπεζες και τόσα άλλα. Ο στόχος είναι, πάνω από όλα το νόμισμα ευρώ!
Η κλεψιά, η κοροϊδία, η προδοσία, ο τραμπουκισμός, γίνονται "συνήθεις" πρακτικές "επιβίωσης". «Οποιος δεν φοβάται το πρόσωπο του τέρατος, πάει να πει οτι του μοιάζει. Και η πιθανή προέκταση του αξιώματος είναι, να συνηθίσουμε τη φρίκη, να μας τρομάζει η ομορφιά.» Μάνος Χατζιδάκις
Κάπου εκεί και ο νόμος "Περί ευθύνης υπουργών" λειτουργεί σαν "κολυμπήθρα του σιλωάμ" για να ξεπλύνει τρανταχτά σκάνδαλα πολιτικών από όλες τις παρατάξεις.
Ο λαός αποπνευματικοποιείται και αποπολιτικοποιείται συστηματικά, ενώ φτωχοποιείται σε υλικό επίπεδο, σε επίπεδο πληροφορίας και δεν του επιτρέπεται να αξιοποιήσει τον εγχώριο πλούτο του (υδρογονάνθρακες), όσο και το ανθρώπινο δυναμικό του (μετανάστευση).

2001: Σύγκρουση μεταξύ εκκλησίας και κράτους για το θέμα των ταυτοτήτων (σένγκεν, αναγραφή ή όχι του θρησκεύματος), με προεξάρχοντα τον αρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο που ζήτησε δημοψήφισμα. Το θέμα το κλείνει ο πρόεδρος Στεφανόπουλος λέγοντας ότι δεν προβλέπεται συνταγματικά η διενέργεια δημοψηφίσματος με πρωτοβουλία των πολιτών! ...

2001: Τίθεται σε λειτουργία το διεθνές αεροδρόμιο Ελευθέριος Βενιζέλος.

2001 - 11 Σεπτεμβρίου: Δύο πολιτικά αεροπλάνα πέφτουν στους δύο δίδυμους πύργους του Μανχάταν της Νέας Υόρκης που ήταν το συγκρότημα του Παγκόσμιου Κέντρου Εμπορίου. Η ενέργεια αυτή οδηγεί σε νομοθεσίες περί τρομοκρατίας που είχαν παγκόσμιες επιπτώσεις.

2002 - 1 Ιανουαρίου: Άρχισαν να κυκλοφορούν τα τραπεζογραμμάτια και τα κέρματα ευρώ, ενώ παράλληλα άρχισε η απόσυρση των δραχμών.

2003 - 3 Μαρτίου: Παραπομπή σε πρώτο βαθμό των μελών της οργάνωσης 17 Νοέμβρη.
Η οργάνωση αυτή υπό την επωνυμία Επαναστατική Οργάνωση 17 Νοέμβρη ή συντομογραφικά 17Ν, ήταν ακροαριστερή οργάνωση τρομοκρατίας που έδρασε στην Ελλάδα κατά την περίοδο 1975–2002. Η δράση της περιελάμβανε δολοφονίες και ένοπλες επιθέσεις κατά προσώπων, βομβιστικές επιθέσεις, αρπαγές οπλισμού και σημαντικό αριθμό ληστειών και προκάλεσε το θάνατο 23 Ελλήνων και ξένων πολιτικών, δικαστών, στρατιωτικών, αστυνομικών, διπλωματών, οικονομικών παραγόντων και πολιτών.

2003 - 12 Δεκεμβρίου: Το Ελληνικό Δημόσιο αγόρασε τα Μεταλλεία Κασσάνδρας από την εταιρία TVX Hellas (θυγατρική της καναδικής πολυεθνικής Kinross Gold) έναντι €11 εκατ. Την ίδια ημέρα το Ελληνικό Δημόσιο μεταπώλησε στην ίδια τιμή (€11 εκατ.) τα Μεταλλεία Κασσάνδρας μαζί με 70 άλλα περιουσιακά στοιχεία στην εταιρία Ελληνικός Χρυσός, θυγατρική της Ελληνική Τεχνοδομική ΑΕ. Η πώληση έγινε απευθείας, χωρίς δημόσιο διαγωνισμό, όπως ορίζει το Ευρωπαϊκό Δίκαιο. Έξι μήνες αργότερα η αξία των στοιχείων ενεργητικού των Μεταλλείων εκτιμούνταν σε €408 εκατ.
Η συμφωνία μεταβίβασης περιείχε και άλλες ελαφρυντικές συνθήκες, όπως:
η Ελληνικός Χρυσός απαλλάχτηκε από την υποχρέωση καταβολής φόρου μεταβίβασης
η Ελληνικός Χρυσός κατέβαλε μειωμένες δαπάνες δικηγόρων και συμβολαιογράφων
Για την υπόθεση αυτή το 2009 η Ευρωπαϊκή Επιτροπή οδήγησε το Υπουργείο Οικονομίας,

Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, καθώς η συναλλαγή αυτή θεωρήθηκε παράνομη κρατική ενίσχυση. Στη συνέχεια ο Υπουργός Οικονομικών Πέτρος Παπακωνσταντίνου προσέφυγε στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο υπέρ της ιδιωτικής εταιρίας.
Έως τον Δεκέμβριο του 2011 η European Goldfields κατείχε το 95% των μετοχών της Ελληνικός Χρυσός, οπότε και εξαγοράστηκε από την Eldorado Gold.
Στην υπόθεση εμπλέκονται:
ο Υφυπουργός Οικονομίας που υπέγραψε τη σύμβαση Χρήστος Πάχτας.
ο Ρουμάνος επιχειρηματίας της European Goldfields, Frank Timis.
οι ιδιοκτήτες της Ελληνικός Χρυσός, Γεώργιος Μπόμπολας και Δημήτριος Κούτρας.

2004 - 12 Δεκεμβρίου: Προτείνεται για πρόεδρος της δημοκρατίας ο Κάρολος Παπούλιας και εκλέγεται, ενώ επανεκλέγεται (2010) και θητεύει για δέκα σημαντικά χρόνια στη θέση αυτή. Κατά την ανάληψη των καθηκόντων του τον προσφωνεί η Άννα Ψαρούδα Μπενάκη σαν πρόεδρος της βουλής με την εξής προσφώνηση:
«Κύριε Πρόεδρε, αναλαμβάνοντας τα υψηλά καθήκοντα του Προέδρου της Ελληνικής Δημοκρατίας, έπειτα από μια 10ετή, κατά γενική εκτίμηση, συνετή και εποικοδομητική θητεία του προκατόχου σας κ. Κωνσταντίνου Στεφανόπουλου, καλείσθε να μετουσιώσετε σε πράξη τα υψηλά ιδεώδη και τις αρχές που το Σύνταγμα έθεσε ως βάση και αποστολή του προεδρικού αξιώματος, την ενότητα του Έθνους και του λαού, την επαγρύπνηση για την ορθή λειτουργία του πολιτεύματος και τη διατήρηση συναινετικού κλίματος μεταξύ των πολιτικών δυνάμεων στα μεγάλα εθνικά και κοινωνικά ζητήματα του τόπου. Αυτή η ίδια η υπόδειξη και εκλογή σας υπήρξε άλλωστε προϊόν συναίνεσης σύμφωνα και με το πνεύμα του Συντάγματος, γεγονός που σας εξοπλίζει με πρόσθετο κύρος για την επιτέλεση των καθηκόντων σας.
Αναλαμβάνετε, κύριε Πρόεδρε, την Προεδρία της Ελληνικής Δημοκρατίας για μία πενταετία όπου θα σημειωθούν σημαντικά γεγονότα και εξελίξεις: Η Ευρωπαϊκή ενοποίηση θα προωθηθεί με την ψήφιση ενδεχομένως και της Συνταγματικής Συνθήκης, τα εθνικά σύνορα και ένα μέρος της εθνικής κυριαρχίας θα περιορισθούν χάριν της ειρήνης, της ευημερίας και της ασφάλειας στην διευρυμένη Ευρώπη, τα δικαιώματα του ανθρώπου και του πολίτη θα υποστούν μεταβολές καθώς θα μπορούν να προστατεύονται, αλλά και να παραβιάζονται από αρχές και εξουσίες πέραν των γνωστών και καθιερωμένων και πάντως η Δημοκρατία θα συναντήσει προκλήσεις και θα δοκιμασθεί από ενδεχόμενες νέες μορφές διακυβέρνησης.
Η χώρα μας εξάλλου θα έχει να αντιμετωπίσει σοβαρά διλήμματα σε πολλούς τομείς : στα εθνικά θέματα δρομολογούνται εξελίξεις που απαιτούν σύμπνοια και νηφαλιότητα, στον οικονομικό και κοινωνικό τομέα πρέπει να γίνουν τομές και να ληφθούν σοβαρές αποφάσεις για τη βελτίωση της ζωής των πολιτών, η διαπαιδαγώγηση των νέων θα απαιτήσει αναπροσανατολισμούς στην εκπαίδευση και την κατάρτιση, ο ελληνικός πολιτισμός θα πρέπει να ανακτήσει την ιστορική του πρωτοπορία.
Ενόψει των παραπάνω η ρυθμιστική και ενοποιητική αποστολή που σας αναθέτει το Σύνταγμα αποκτά ιδιαίτερη σημασία. Είμαι βεβαία ότι θα ανταποκριθείτε άριστα στον υψηλό αυτό ρόλο, με όπλα την μακρά πολιτική πείρα σας, την επιστημονική σας κατάρτιση, την κοινωνική ευαισθησία και τον ήπιο και μετριοπαθή χαρακτήρα σας. Θα έχετε άλλωστε αρωγό και συμπαραστάτη τους παράγοντες του πολιτεύματος και όλες τις πολιτικές δυνάμεις.»

2004: Το Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα Ποδοσφαίρου 2004, ή αλλιώς Euro 2004, διεξήχθη στα γήπεδα της Πορτογαλίας, από τις 12 Ιουνίου ως τις 4 Ιουλίου. Το τρόπαιο κατέκτησε η Ελλάδα, ενάντια σε όλα τα προγνωστικά. Συνέβαλλε στο αποκοίμισμα του Ελληνικού λαού, ώστε να μην αντιλαμβάνεται τι του ετοιμάζουν.

2004 13 ως 29 Αυγούστου: Ολυμπιακοί αγώνες στην Ελλάδα (Αθήνα). Πολύ καλή διοργάνωση, εξαιρετική επιτυχία, πολύ μεγάλο το κόστος που ξεπέρασε τα επτά δισεκατομμύρια δολάρια.

2004: Τίθενται σε λειτουργία το τραμ της Αθήνας, η γέφυρα Ρίου – Αντιρρίου, ενώ ολοκληρώνονται το μετρό της Αθήνας και η Εγνατία οδός.

2004 - 7 Μαρτίου: Αναδεικνύεται νικητής των εκλογών ο Κώστας Καραμανλής ανιψιός του Κωνσταντίνου Καραμανλή. Με πρόωρες εκλογές το 2007 κυβέρνησε ως τον Οκτώβριο του 2009. Επί πρωθυπουργίας του, υπεγράφη συμφωνία σύνδεσης αγωγού ρωσικού αργού πετρελαίου που θα ένωνε την πόλη Μπουργκάς της Βουλγαρίας με την Αλεξανδρούπολη. Μετά από απειλές των ΗΠΑ το έργο εγκαταλείφθηκε το 2011, μια υπόθεση που θυμίζει έντονα την ανατίναξη των Nord Stream 1 και 2 στη Βόρεια Θάλασσα ώστε να μην εξαρτηθεί ενεργειακά η Ευρώπη από τη Ρωσία. Πιέσεις ασκήθηκαν επίσης για το θέμα του κρατιδίου των Σκοπίων (Βόρεια Μακεδονία). Η επιτυχής διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων της Αθήνας το 2004 γίνεται επί πρωθυπουργίας του. Η οικονομία καταβυθίζεται. Το χρέος διογκώνεται. Σκάνδαλο μονής Βατοπεδίου. Προβλήματα στην εξωτερική πολιτική. Κοινωνική αναταραχή. Το βράδυ της 6ης Δεκεμβρίου 2008, ο Γρηγορόπουλος βρισκόταν στα Εξάρχεια μαζί με τον φίλο του Νίκο Ρωμανό. Περιπολικό της αστυνομίας που περνούσε από την περιοχή δέχτηκε αποδοκιμασίες από ομάδα νεαρών. Δύο αστυνομικοί επέστρεψαν πεζοί και ένας εξ αυτών, ο ειδικός φρουρός Επαμεινώνδας Κορκονέας στόχευσε ευθεία προς το πλήθος πυροβολώντας δυο φορές, με αποτέλεσμα να δολοφονήσει τον δεκαπεντάχρονο Αλέξανδρο Γρηγορόπουλο. Η είδηση της δολοφονίας του νεαρού γνωστοποιήθηκε αρχικά από το Indymedia της Αθήνας, όπου διασταυρώθηκαν οι πληροφορίες πολλών αυτοπτών μαρτύρων με αποτέλεσμα να μεταδοθεί η είδηση με ακρίβεια. Το πλήθος οργισμένο προκάλεσε φθορές και εμπρησμούς. Από την Αθήνα επεκτάθηκαν τα επεισόδια και σε άλλες πόλεις. Ο Κορκονέας δικάστηκε πρωτόδικα και καταδικάστηκε σε ισόβια και 15 μήνες. Αφέθηκε ελεύθερος στις 28 Ιουνίου 2022.
Υπήρξε πλήρης αποκρατικοποίηση της Εθνικής και της Εμπορικής Τράπεζας, ενώ το ελληνικό δημόσιο διέθεσε σημαντικό ποσοστό των μετοχών του στο Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο και τον ΟΠΑΠ, όπου κατέστη μέτοχος μειοψηφίας. Το 2008, ο ΟΤΕ απέκτησε στρατηγικό εταίρο την Deutsche Telekom. Στον τομέα των μεταφορών, ολοκληρώθηκε η αποκρατικοποίηση της Ολυμπιακής Αεροπορίας. Ο υπουργός οικονομικών Γιώργος Αλογοσκούφης κατηγορήθηκε έντονα για απόκρυψη του πραγματικού ελλείμματος και για ψευδή στοιχεία λίγο πριν τη συντριβή της Νέας Δημοκρατίας στις βουλευτικές εκλογές του 2009.

2008 - 15 Σεπτεμβρίου: Το χρηματοπιστωτικό ίδρυμα Lehman Brothers καταθέτει αίτηση πτώχευσης. Παραμένει η μεγαλύτερη κατάθεση πτώχευσης στο ιστορικό των ΗΠΑ. Οι επιπτώσεις της χρηματοπιστωτικής κατάρρευσης αυτής περνούν και στην Ευρώπη και ειδικότερα στην Ελλάδα.

2009: Προμήθεια εκατομμυρίων εμβολίων το 2009 για την αντιμετώπιση του ιού H1N1, εν μέσω κατασκευασμένου πανικού από τα ΜΜΕ. Τα έγγραφα αποδεικνύουν ξεκάθαρα πως μια χώρα δέκα εκατομμυρίων προχώρησε στην παραγγελία 24 εκατομμυρίων δόσεων εμβολίων για την αντιμετώπιση της πανδημίας, δηλαδή 2,5 φορές το σύνολο του πληθυσμού της. Υπουργός υγείας ο Δημήτρης Αβραμόπουλος. Εταιρεία παραγγελίας η Novartis. Η δαπάνη για την προμήθεια των υπεράριθμων εμβολίων, που τελικά πετάχτηκαν στα σκουπίδια, ανήλθε σχεδόν σε 300 εκατ. ευρώ.

2009 - 4 Οκτωβρίου: Το ΠΑΣΟΚ με αρχηγό τον Γιώργο Παπανδρέου, γιο του Ανδρέα και εγγονό του Γεωργίου, κερδίζει τις εκλογές με το σύνθημα "Λεφτά υπάρχουν"!
Αμέσως μετά την εκλογή τίθεται το θέμα χρεοκοπίας της χώρας.
23 Απριλίου 2010 από το Καστελόριζο (γιατί από εκεί; ίσως γίνεται σήμερα αντιληπτό λόγω των τουρκικών διεκδικήσεων), ανακοινώνει την είσοδο της χώρας σε μνημονιακή επιτήρηση. (1ο μνημόνιο)
Τον Μάιο του 2010, υπεγράφη από τον υπουργό Οικονομικών η Δανειακή σύμβαση της Ελλάδας, συμφωνία χορήγησης ενός δανείου (80 δις €) από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, τις χώρες -

μέλη της Ζώνης του Ευρώ και το Δ.Ν.Τ. Είχε προηγηθεί η κύρωση από τη Βουλή του Μνημονίου, των μέτρων δηλαδή που θα λαμβάνονταν προκειμένου να δοθεί η χρηματοδότηση, με 172 ψήφους υπέρ.
Η υπερψήφιση με 155 βουλευτές του Μεσοπρόθεσμου Προγράμματος Δημοσιονομικής Στρατηγικής συνέβη στις 29 Ιουνίου 2011, ωστόσο εκείνη την ημέρα χιλιάδες κόσμου διαδήλωναν σε κεντρικά σημεία πόλεων της χώρας εκφράζοντας την αντίθεση τους στη ψήφιση του νομοσχεδίου.
Στις 31 Οκτωβρίου 2011, ο Γ. Παπανδρέου ανακοίνωσε την πρόθεση του για διενέργεια δημοψηφίσματος με το ερώτημα της έγκρισης νέας δανειακής σύμβασης για την κάλυψη των αναγκών χρηματοδότησης του χρέους της χώρας. Η απόφασή του αυτή προκάλεσε θύελλα αντιδράσεων από τα κόμματα της αντιπολίτευσης, αλλά και εντός του ίδιου του κόμματός του. Κάτω από ασφυκτικές πιέσεις από την Ευρωπαϊκή Ένωση, ανακάλεσε την πρόταση για δημοψήφισμα και συμφωνήθηκε η διαδικασία αντικατάστασης του. Στο πλαίσιο αυτό, ζήτησε ψήφο εμπιστοσύνης από το ελληνικό κοινοβούλιο στις 4 Νοεμβρίου 2011, την οποία και έλαβε με ψήφους 153 υπέρ.
Στις 6 Νοεμβρίου 2011, έπειτα από τη συνεδρίαση υπό τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας Κάρολο Παπούλια, μεταξύ του Πρωθυπουργού και του αρχηγού της αξιωματικής αντιπολίτευσης Αντώνη Σαμαρά, εκδόθηκε ανακοίνωση της Προεδρίας της Δημοκρατίας σύμφωνα με την οποία ξεκίνησαν οι διεργασίες για τη σύσταση νέας μεταβατικής κυβέρνησης συνεργασίας, χωρίς τη διενέργεια εθνικών εκλογών. Πέντε ημέρες αργότερα, στις 11 Νοεμβρίου 2011, ο Γιώργος Παπανδρέου παραιτήθηκε. Στη θέση του ορκίστηκε ως Πρωθυπουργός της Ελλάδας ο Λουκάς Παπαδήμος, με την κοινοβουλευτική στήριξη τριών κομμάτων (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ και ΛΑΟΣ). Πολλοί αναλυτές και δημοσιογράφοι χαρακτήρισαν την πτώση του ως «ανατροπή» της εξουσίας. Κάποια διεθνή μέσα έκαναν λόγο και για πραξικοπηματική ενέργεια εις βάρος του Παπανδρέου.
Επί αυτής της κυβερνήσεως, ολοκληρώθηκε το πρόγραμμα Καλλικράτης, διάδοχο του προγράμματος Καποδίστρια, με το οποίο συγχωνεύθηκαν δήμοι και κοινότητες σε μεγαλύτερους δήμους, καταργήθηκαν οι νομαρχίες, ενώ οι περιφερειάρχες είναι πλέον αιρετοί με τις κρατικές περιφέρειες να μετονομάζονται σ ε Αποκεντρωμένες Διοικήσεις. Επίσης τμήμα του λιμανιού του Πειραιά εκχωρήθηκε προς εκμετάλλευση για 35 χρόνια στην Κινέζικη εταιρία Cosco.

2010 - 19 Ιουλίου: Δολοφονείται ο δημοσιογράφος Σωκράτης Γκιόλιας. Ο Γκιόλιας πυροβολήθηκε 13 φορές από μικρή απόσταση. Την ευθύνη ανέλαβε η τρομοκρατική οργάνωση Σέχτα Επαναστατών ενώ έως σήμερα οι δράστες της επίθεσης παραμένουν ασύλληπτοι.

2010: «Λίστα Λαγκάρντ» ονομάστηκε από τους Έλληνες δημοσιογράφους η λίστα με τα ονόματα 2.059 Ελλήνων καταθετών στο παράρτημα της Γενεύης της τράπεζας HSBC. Η λίστα πήρε το όνομα της Κριστίν Λαγκάρντ, τότε Υπουργός Οικονομικών της Γαλλίας, αφού μέσω πρωτοβουλίας της παραδόθηκε ο κατάλογος με τα ονόματα σε μορφή CD, στον Έλληνα συνάδελφό της, τότε Υπουργό Οικονομικών στη κυβέρνηση Γεωργίου Παπανδρέου, Γιώργο Παπακωνσταντίνου, στα τέλη του 2010.
Οι φορολογικοί έλεγχοι που έγιναν σε φυσικά πρόσωπα συνεχίζονται ακόμα! ...
Ο μετέπειτα υπουργός Οικονομικών Ε. Βενιζέλος δήλωσε ότι δεν παρέλαβε τέτοιο αρχείο σε CD, αλλά σε μορφή "στικάκι" από τον Ι. Διώτη. Ο Βενιζέλος δεν πραγματοποίησε καμία έρευνα σχετικά με τη λίστα, καθώς θεώρησε ότι δεν μπορεί να αξιοποιηθεί νόμιμα, παρότι αυτό είχε επιδοθεί κατά το επισημότερο τρόπο με διαβιβαστικό έγγραφο. Επίσης φέρεται να την διατήρησε (υπεξαίρεσε) στο προσωπικό του γραφείο ακόμη και μετά την παραίτηση του από Υπουργός Οικονομικών. Τέλος, δεν την παρέδωσε στο διάδοχό του Φ. Σαχινίδη ως όφειλε ούτε σε οποιονδήποτε άλλον.
Ο Υπουργός Οικονομικών Ι. Στουρνάρας ζήτησε νέο αντίγραφο της λίστας από τις γαλλικές αρχές, το οποίο και έφτασε στην Ελλάδα το Δεκέμβρη του 2012. Μετά από σύγκριση της νέας λίστας με αυτή που παρέδωσε ο Ε. Βενιζέλος προέκυψε ότι από την "παλιά" λίστα είχαν αφαιρεθεί 3 ονόματα και 2 λογαριασμοί προσώπων συγγενικών στον πρώην Υπουργό (και αρχικό παραλήπτη της λίστας)

Γ. Παπακωνσταντίνου: η ξαδέρφη του Ελένη Παπακωνσταντίνου και ο σύζυγός της Συμεών Σικιαρίδης, καθώς και ο Ανδρέας Ρωσσώνης, σύζυγος της άλλης ξαδέρφης του πρώην Υπουργού, Μαρίνας Παπακωνσταντίνου. Συνεπώς η αυθεντική λίστα περιέχει 2062 ονόματα, ενώ η αλλοιωμένη 2059. Στις 28 Δεκεμβρίου 2012 ο Ε. Βενιζέλος διέγραψε τον Γ. Παπακωνσταντίνου από το ΠΑΣΟΚ.

2011- Μάιο έως και τον Νοέμβριο: Κίνημα των "Αγανακτισμένων". Είναι μια σειρά διαδηλώσεων και αντικυβερνητικών κινητοποιήσεων σε δεκάδες πόλεις της Ελλάδας, ενάντια στα οικονομικά μέτρα που εξήγγειλε η κυβέρνηση σε συμφωνία με εξωτερικούς πιστωτές. Τα μέτρα αποφασίστηκαν ως αποτέλεσμα της κρίσης εξυπηρέτησης του χρέους. Στις συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις των «Αγανακτισμένων» κύριο και κοινό γνώρισμα των διαδηλώσεων ήταν ο ειρηνικός χαρακτήρας και η απουσία επιμέρους κομματικών ταυτοτήτων. Ταυτόχρονα, έλαβαν χώρα και περισσότερο συνηθισμένες κινητοποιήσεις από συνδικαλιστικούς φορείς και πολιτικές ομάδες, συνοδευόμενες ορισμένες φορές από γενικές απεργίες.
Τέλη Μαΐου 2011, οργανώθηκε από το Πανεπιστήμιο Αθηνών στα προπύλαια του Πανεπιστημίου, μεγαλειώδης συγκέντρωση και πραγματικά μέχρι την οδό Σταδίου από την Κοραή και δεξιά και αριστερά της Πανεπιστημίου για εκατό και πλέον μέτρα ο κόσμος ήταν ασφυκτικά συγκεντρωμένος και φυσικά αγανακτισμένος! Μίλησε ο Πρύτανης Θ. Πελεγρίνης, ο Μίκης Θεοδωράκης και ο Γ. Κασιμάτης. Τα μηνύματά τους ήταν φλογερά και διαπεραστικά. Ο κόσμος σε αρκετές περιπτώσεις διέκοπτε τις ομιλίες και έστελνε την οργή του. "Προδότες", "Πουλημένοι", "Να Παραιτηθείτε" κ.ά.
Σκηνές είχαν στηθεί και στον Λευκό Πύργο, όπου οι διαδηλωτές ανακοίνωσαν ότι θα παραμείνουν στους δρόμους της Θεσσαλονίκης για όσο χρειαστεί. Είχαν συγκροτηθεί ομάδες σίτισης, καθαριότητας και περιφρούρησης για την καλύτερη οργάνωση του χώρου.
Τα μνημόνια ήταν μια μεγάλη κλοπή του Ελληνικού Λαού, καθοδηγούμενη από τον ξένο παράγοντα με εκτελεστές το ντόπιο πολιτικό σύστημα. Όλα τα κείμενα των μνημονίων και των δανειακών συμβάσεων είχαν ετοιμαστεί (κατά ομολογία πολλών) στο Λονδίνο και έρχονταν έτοιμα προς ψήφιση στην ελληνική βουλή, πολλές φορές χωρίς καν μετάφραση. Ο Χρυσοχοΐδης παραδέχτηκε δημόσια ότι τα ψήφισε χωρίς να ξέρει τι λένε. Από την εποχή του Σημίτη οι τράπεζες έπαιρναν τηλέφωνο ιδιώτες, για να τους δώσουν δάνειο με ευνοϊκούς όρους. Όταν κατέρρευσαν, ανακεφαλαιοποιήθηκαν από τον κρατικό προϋπολογισμό. Αυτοί που είχαν πάρει δάνεια όμως οδηγήθηκαν σε πλειστηριασμούς και κατασχέσεις. Δυστυχώς απ' ότι φαίνεται η απάτη δεν αφορά μόνον χρηματοοικονομικές αξίες. Επιβουλεύονται επίσης τον πλούτο της χώρας (υδρογονάνθρακες, ορυκτά...) όσο και τη στρατηγική της θέση (μοίρασμα Αιγαίου, Κύπρου, απώλεια Καστελορίζου...). Απαραίτητο για μια τέτοια προοπτική είναι η διαφθορά του λαού, ο εξαναγκασμός σε μετανάστευση των πιο ικανών Ελλήνων και Ελληνίδων, η αδρανοποίηση των ομαδικών διαβουλεύσεων και κινητοποιήσεων, η ανάμιξη του πληθυσμού με ετερογενή μίγματα λαών που αδιαφορούν για την τύχη της Ελλάδος. Σε 170 δισεκατομμύρια ευρώ υπολογίζει ο ΟΟΣΑ το κόστος για την Ελληνική οικονομία, από την "φυγή εγκεφάλων" ως το 2015.
Το θράσος των πολιτικών της συγκεκριμένης περιόδου γίνεται φανερό και από το γνωστό: «Μαζί τα φάγαμε!» που διατύπωσε κατά τη διάρκεια της θητείας του ως αντιπρόεδρος της κυβέρνησης Παπανδρέου, ο Θεόδωρος Πάγκαλος σχετικά με τα αίτια που οδήγησαν στην οικονομική κρίση. Η έκφραση αυτή, προκάλεσε εκτεταμένες συζητήσεις και σχόλια μεταξύ των πολιτών και της κοινής γνώμης.
«Κατά 33% αυξήθηκαν στην Ελλάδα οι θάνατοι από αυτοκτονίες κατά την περίοδο 2009-2015 σε σύγκριση με τον μέσο όρο της δεκαετίας που προηγήθηκε.
Από αυτό το ποσοστό των αυτοκτονιών, το 1/3 θα μπορούσε να αποδοθεί άμεσα στην ανεργία, το 1/3 στις άλλες συνέπειες της οικονομικής ύφεσης και το υπόλοιπο 1/3 σε άγνωστους λόγους.
Η επίδραση της ανεργίας περιορίζεται στους άντρες ηλικίας 20-24 ετών καθώς και στους άντρες ηλικίας 45-49 και 55-59 ετών ενώ οι γυναίκες φαίνεται ότι επηρεάζονται περισσότερο από τον πληθωρισμό.

Τα στοιχεία αυτά παρουσίασε ο καθηγητής Ψυχιατρικής Κωνσταντίνος Φουντουλάκης, στο 9ο Επιστημονικό Συνέδριο Τμήματος Ιατρικής του ΑΠΘ.» Από την εφημερίδα: "Καθημερινή".
Η περίοδος από το 2009 ως το 2024, μπορεί να χαρακτηρισθεί όμοια με την μετακατοχική περίοδο 1944 ως το 1954, αφού και στις δύο ο εξωτερικός παράγοντας με τη βοήθεια του εγχώριου πολιτικού συστήματος και του παρακράτους, "αλυσόδεσαν" τον Ελληνικό Λαό και εκποίησαν την περιουσία του ιδιωτική και δημόσια, την χώρα του, όσο και τον αγώνα του...

2011 11 Νοεμβρίου - 2012 16 Μαΐου: Συνεργασίας (ΠΑΣΟΚ, Νέα Δημοκρατία, ΛΑΟΣ). Πρωθυπουργός Λουκάς Παπαδήμος.

31 Οκτωβρίου 2011, ο πρωθυπουργός Γιώργος Παπανδρέου σε ομιλία στην κοινοβουλευτική ομάδα του ΠΑΣΟΚ, πρότεινε να τεθεί σε δημοψήφισμα η νέα Δανειακή Σύμβαση. Το προτεινόμενο δημοψήφισμα συζητήθηκε στη σύνοδο των G20 στις Κάννες την 1η Νοεμβρίου 2011. Όπως αποκάλυψαν οι Financial Times, υπήρξαν έντονες διαφωνίες και εμφανής άρνηση των υπόλοιπων αρχηγών κρατών, ενώ ο υπουργός οικονομικών της Γερμανίας, Βόλφγκανγκ Σόιμπλε, είδε στο δημοψήφισμα μία ευκαιρία εθελοντικής εξόδου της Ελλάδας από την Ευρωζώνη. Επίσης υπήρξε πρόταση του Ζοζέ Μανουέλ Μπαρόζο για την αντικατάσταση της κυβέρνησης Παπανδρέου με μία τεχνοκρατική κυβέρνηση με ηγέτη τον Λουκά Παπαδήμο. Το δημοσίευμα των Financial Times και οι αντιδράσεις στην Ελλάδα αφήνουν να εννοηθεί ότι όσα ακολούθησαν ήταν εξωτερική παρέμβαση στα εσωτερικά της χώρας.

2 Νοεμβρίου 2011 η Γερμανίδα καγκελάριος Άνγκελα Μέρκελ και ο Γάλλος πρόεδρος Νικολά Σαρκοζί ανακοίνωσαν από κοινού ότι στο επικείμενο δημοψήφισμα στην Ελλάδα αλλάζουν το ερώτημα και το θέτουν ως εξής: «Εάν ο λαός επιθυμεί παραμονή ή όχι στο Ευρώ». Λίγο αργότερα ο Γιώργος Παπανδρέου επιβεβαίωσε τη Γερμανίδα Καγκελάριο. Οι αντιδράσεις στην Ελλάδα υπήρξαν ραγδαίες. Οι βουλευτές της κυβερνητικής πλειοψηφίας Μιλένα Αποστολάκη, Βάσω Παπανδρέου, Εύα Καϊλή, Σούλα Μερεντίνη, και Έλενα Παναρίτη ανακοίνωσαν ότι σε περίπτωση που τεθεί τέτοιο ερώτημα αποσύρουν την εμπιστοσύνη τους από την Κυβέρνηση Παπανδρέου. Ο υπουργός Οικονομικών Ευάγγελος Βενιζέλος χωρίς συνεννόηση με τον πρωθυπουργό και αγνοώντας τον δήλωσε ότι: «το ευρώ είναι κεκτημένο του λαού και δεν μπορεί να τεθεί σε δημοψήφισμα».

6 Νοεμβρίου 2011 ο τότε αρχηγός της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης Αντώνης Σαμαράς συμφώνησε να στηρίξει μεταβατική κυβέρνηση «Ειδικού σκοπού και περιορισμένου χρόνου» όπως τη χαρακτήρισε.

10 Νοεμβρίου 2011, μετά από ένα έντονο παρασκήνιο διαβουλεύσεων 96 ωρών, ο Λουκάς Παπαδήμος κλήθηκε στο Προεδρικό Μέγαρο για να λάβει εντολή σχηματισμού κυβέρνησης από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας. Μετά τη συνάντηση του με τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας Κάρολο Παπούλια και τους τρεις πολιτικούς αρχηγούς, Γιώργο Παπανδρέου, Αντώνη Σαμαρά και Γιώργο Καρατζαφέρη, ο Λουκάς Παπαδήμος έκανε τις πρώτες του δηλώσεις έξω από το Προεδρικό Μέγαρο, όπου κάλεσε τον ελληνικό λαό σε συστράτευση για την αντιμετώπιση της κρίσης χρέους.

11 Νοεμβρίου 2011 ο Λουκάς Παπαδήμος ορκίστηκε πρωθυπουργός της μεταβατικής κυβέρνησης, με αντιπροέδρους τους Θεόδωρο Πάγκαλο και Ευάγγελο Βενιζέλο, ενώ στο κυβερνητικό σχήμα προστέθηκαν εκτός αρκετών υπουργών της προηγούμενης κυβέρνησης και στελέχη των κοινοβουλευτικών κομμάτων της Νέας Δημοκρατίας και του ΛΑΟΣ.

Ο σχηματισμός της νέας κυβέρνησης προκάλεσε την αντίδραση των κοινοβουλευτικών κομμάτων της Αριστεράς, του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας και του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς, αλλά και των κομμάτων της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς (ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΕΕΚ, ΚΚΕ

μλ κλπ), που θεωρούσαν ότι η νέα κυβέρνηση θα συνέχιζε την ψήφιση και την εφαρμογή μέτρων εις βάρος των Ελλήνων πολιτών. Μιλούσαν μάλιστα για «κυβέρνηση μετώπου ΠΑΣΟΚ/ΝΔ/ΛΑΟΣ ενάντια στα συμφέροντα των πολιτών». Καθ' όλη τη διάρκεια του σχηματισμού της νέας κυβέρνησης ο Λουκάς Παπαδήμος πρότεινε τη συμμετοχή όλων των κομμάτων της Βουλής. Η Αριστερά αρνήθηκε να συμμετάσχει στην κυβέρνηση θεωρώντας την προϊόν κοινοβουλευτικού πραξικοπήματος, ζητώντας ταυτόχρονα την ανατροπή της και εκλογές.

Στις 16 Νοεμβρίου 2011 η κυβέρνηση έλαβε ψήφο εμπιστοσύνης από τη Βουλή με 255 ψήφους υπέρ και 38 κατά. Ο ίδιος αρνήθηκε την πρωθυπουργική αποζημίωσή του. Ως πρωθυπουργός συνδέθηκε με το κούρεμα του PSI δημόσιου χρέους. Βενιζέλος - Παπαδήμος με το PSI διέσωσαν τους δανειστές, χρεοκόπησαν τα ταμεία, και εκποίησαν την Ελλάδα!
Στις 20 Μαρτίου 2012, το Ελληνικό Κοινοβούλιο επικύρωσε τη Συμφωνία Διευκόλυνσης Χρηματοπιστωτικής Βοήθειας Master (MFFA) μεταξύ του EFSF, της Ελληνικής Δημοκρατίας, του Ελληνικού Ταμείου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας (HSFS) και της Τράπεζας της Ελλάδος. (2ο μνημόνιο)

2012 20 Ιουνίου - 2015 26 Ιανουαρίου: Κυβέρνηση συνεργασίας (Νέα Δημοκρατία, ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ). Πρωθυπουργός Αντώνης Σαμαράς.
Η κυβέρνηση Αντώνη Σαμαρά ή κυβέρνηση Σαμαρά – Βενιζέλου, ανέλαβε την διακυβέρνηση της χώρας μετά τις εκλογές της εκλογές της 17ης Ιουνίου 2012. Ο σχηματισμός της κυβέρνησης Σαμαρά ήταν το αποτέλεσμα της συμφωνίας των κομμάτων της Ν.Δ., του ΠΑΣΟΚ, και της ΔΗΜΑΡ (Φώτης Κουβέλης), προκειμένου να επιλυθεί το νέο κυβερνητικό αδιέξοδο που προέκυψε από τις εκλογές. Η Νέα Δημοκρατία ήρθε πρώτη αλλά συγκέντρωσε 129 έδρες στη βουλή, έτσι η συνδρομή και άλλων κομμάτων ήταν απαραίτητη προκειμένου να μην οδηγηθεί η χώρα και πάλι σε εκλογές. Η συνεργασία των τριών κομμάτων έγινε δυνατή ύστερα από τον καθορισμό της προγραμματικής τους συμφωνίας.
Η πρώτη κίνηση ήταν η επέμβαση της ΕΛ.ΑΣ. στην Χαλυβουργία, θέτοντας σε λειτουργία το εργοστάσιο μετά από έναν χρόνο σχεδόν. Η κίνηση αυτή προκάλεσε ποικίλες αντιδράσεις από τα κόμματα της Αντιπολίτευσης. Πέραν της Χαλυβουργίας, στις 4 Αυγούστου ξεκίνησε η επιχείρηση «Ξένιος Ζευς», η οποία είχε ως στόχο την απομάκρυνση μεταναστών αρχικά από το κέντρο της Αθήνας και έπειτα από όλα τα μεγάλα αστικά κέντρα.
Καμία περαιτέρω περικοπή μισθών και συντάξεων, όσο αυτό είναι εφικτό λόγω της σχεδιαζόμενης επαναδιαπραγμάτευσης του Μνημονίου, αλλά και των απαιτήσεων της τρόικας, Ανακεφαλαιοποίηση Αγροτικής Τράπεζας ως μοχλός ανάπτυξης.
Μείωση ΦΠΑ στην εστίαση.
Ήταν μεσημέρι Κυριακής 11 Σεπτεμβρίου 2013, όταν ο τότε υπουργός Οικονομικών, Ευάγγελος Βενιζέλος ανακοίνωνε από τη Θεσσαλονίκη, από το βήμα της ΔΕΘ έναν έκτακτο - όπως τον χαρακτήρισε - φόρο ακινήτων, "παγώνοντας" την κοινή γνώμη. Το όνομα αυτού "Έκτακτο Ειδικό Τέλος Ηλεκτροδοτούμενων Δομημένων Χώρων", εν συντομία ΕΕΤΗΔΕ. Ένα αρκτικόλεξο που ξεχάστηκε σχεδόν αμέσως αφού εν μέσω του αντιμνημονιακού κλίματος της εποχής επικράτησε ο χαρακτηρισμός "χαράτσι".
"Χρειαζόμαστε μια εθνική συλλογική προσπάθεια: να πάρουμε όλοι μαζί το βάρος για να πετύχουμε τον στόχο μας. Χρειαζόμαστε κάτι που να είναι δίκαιο και κοινωνικά αποδεκτό, που να διαφοροποιεί τον πλούσιο από τον φτωχό και να αποδώσει άμεσα και να μην εξαρτάται από τον φοροεισπρακτικό μηχανισμό. Για το λόγο αυτό θα επιβληθεί τέλος στην ακίνητη περιουσία μεσοσταθμικά 4 ευρώ ανά τετραγωνικό μέτρο, μέσω των λογαριασμών της ΔΕΗ» έλεγε τότε ο κ. Βενιζέλος. Δύο μήνες νωρίτερα και συγκεκριμένα τον Ιούλιο του 2011 ο Ευάγγελος Βενιζέλος όμως, διέψευδε κατηγορηματικά τα σενάρια που κυκλοφορούσαν την εποχή εκείνη για είσπραξη φόρων μέσω των λογαριασμών της ΔΕΗ: "Δεν είναι οι λογαριασμοί της ΔΕΗ ο μοχλός για να εισπράττεις φόρους διότι το ηλεκτρικό ρεύμα είναι κοινωνικό αγαθό, δεν μπορείς να το συνδέεις με μηχανισμούς που εξυπηρετούν άλλους σκοπούς". Ο ΕΕΤΗΔΕ είναι ο πρόγονος του ΕΝΦΙΑ.

Ο ΕΝΦΙΑ «γεννήθηκε» στις 20 Δεκεμβρίου του 2013 με 152 «ναι» της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ στη Βουλή. Θεωρείται έργο Στουρνάρα, με τον σχεδιασμό του να γίνεται υπό την ευθύνη του καθηγητή Νίκου Καραβίτη.
Ο Ευάγγελος Βενιζέλος ήταν ο υπουργός Οικονομικών που εμπνεύστηκε το κούρεμα (PSI) του ελληνικού χρέους, παραδίδοντας παράλληλα τα ελληνικά ομόλογα στο αγγλοσαξονικό δίκαιο. Υποθηκεύοντας επί της ουσίας την ανεξαρτησία της χώρας και τα περιουσιακά στοιχεία της και οδηγώντας στην ισοπέδωση χιλιάδων Ελλήνων μικροομολογιούχων και των ασφαλιστικών ταμείων.
Ο Σαμαράς παρέλαβε την ελληνική οικονομία με 8% ύφεση και 10% έλλειμμα, και παρέδωσε ποσοστό της τάξεως του 0,7% ανάπτυξης σε δυόμισι χρόνια. Στις 24 Αυγούστου 2012 συναντήθηκε στο Βερολίνο με την καγκελάριο της Γερμανίας, Άνγκελα Μέρκελ. Στη συνάντηση η καγκελάριος επισήμανε ότι δεν είχαν εκπληρωθεί 72 δράσεις που είχε αναλάβει η ελληνική κυβέρνηση με την υπογραφή του πρώτου μνημονίου πριν από περίπου δυο χρόνια. Στη συνάντηση με τη Μέρκελ στην Καγκελαρία, ο Σαμαράς είχε δεσμευτεί ότι οι δράσεις θα είχαν πραγματοποιηθεί μέχρι το Eurogroup του ερχόμενου Νοεμβρίου. Το 80% των δράσεων αυτών, στις οποίες συμπεριλαμβάνονταν δημοσιονομικές περικοπές ύψους 7,3% του ΑΕΠ, ολοκληρώθηκαν μέχρι τον Οκτώβριο και η τελευταία μόλις 12 ώρες πριν το Eurogroup του Νοεμβρίου.
Ρύθμιση για δανειολήπτες (η δόση των χρεών θα είναι το ανώτερο έως το 30% του μισθού).
Θα καταργηθεί η άρση της μετενέργειας και από Σεπτέμβριο θα νομοθετηθεί εκ νέου η κατοχύρωση των συλλογικών συμβάσεων.
Η φορολόγηση επιχειρήσεων θα παραμείνει αμετάβλητη. Οι εκπρόσωποι της ΝΔ ήθελαν μείωση της φορολογίας των επιχειρήσεων, ενώ οι εκπρόσωποι της ΔΗΜΑΡ, κατά πληροφορίες, δεν το επιθυμούσαν σε καμία περίπτωση.
Δεν αναμένεται να αλλάξει ο νόμος Ραγκούση για τη χορήγηση ιθαγένειας σε μετανάστες, αν και ήταν μία από τις βασικές προεκλογικές δεσμεύσεις του Αντώνη Σαμαρά. Η εξέλιξη αυτή επίσης προέκυψε ως πίεση της ΔΗΜΑΡ.
Τα μέτρα ύψους 11,5 δισ. που η Ελλάδα ήταν υποχρεωμένη να πάρει τον Ιούνιο θα μετατεθούν για το Σεπτέμβριο, ενώ, αν στη Σύνοδο Κορυφής οι εταίροι δώσουν επιμήκυνση του χρόνου δημοσιονομικής προσαρμογής, τότε αυτά τα 11,5 δισ. μπορεί να «κοπούν» και να μην εφαρμοστούν όλα το 2012.
Το 2013 και με προσωπική απόφαση του Αντώνη Σαμαρά, η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας οδήγησε σε οριστικό κλείσιμο την Ελληνική Ραδιοφωνία Τηλεόραση με την απόλυση σχεδόν 2.700 υπαλλήλων από ολόκληρο τον οργανισμό. Η ανακοίνωση έγινε στις 11 Ιουνίου από τον κυβερνητικό εκπρόσωπο Σίμο Κεδίκογλου ο οποίος παράλληλα ανακοίνωσε τη δημιουργία ενός νέου, αλλά μικρότερου μοντέλου της ΕΡΤ το οποίο θα λειτουργούσε ύστερα από προσεκτικό σχεδιασμό. Αργότερα, ο νέος οργανισμός ονομάστηκε ΝΕΡΙΤ και λειτούργησε μέχρι το 2015 όταν και η κυβέρνηση του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. επανέφερε την ονομασία ΕΡΤ με ίδιο αριθμό υπαλλήλων.
Αμέσως μετά την ανακοίνωση, ο Αντώνης Σαμαράς και η συγκυβέρνηση δέχτηκαν κριτική για την κίνηση που ονομάστηκε «μαύρο». Η Δημοκρατική Αριστερά ανακοίνωσε την οριστική αποχώρηση της από το κυβερνητικό σχήμα, κατακρίνοντας τους χειρισμούς και τα πλάνα της κυβέρνησης για την ΕΡΤ. Ο τότε πρωθυπουργός κατηγορήθηκε από την αντιπολίτευση για μη δημοκρατικές μεθόδους. Διοργανώθηκαν συλλαλητήρια, καταλήψεις και απεργίες στην Ελλάδα ενάντια στο κλείσιμο. Το 2016 ο Σίμος Κεδίκογλου παραδέχθηκε ότι ο τρόπος με τον οποίο έκλεισε η ΕΡΤ ήταν λανθασμένος, ενώ η αντιπολίτευση της χώρας και μεγάλες μερίδες πολιτών καταδίκασαν την απόφαση του πρώην πρωθυπουργού..
18 Σεπτεμβρίου 2013, δολοφονήθηκε στο Κερατσίνι, ο Παύλος Φύσσας. Έλληνας αντιφασίστας και καλλιτέχνης της ραπ, από τον Γιώργο Ρουπακιά, μέλος της νεοναζιστικής εγκληματικής οργάνωσης, Χρυσή Αυγή. Η δολοφονία αποδόθηκε σε πολιτικά κίνητρα.
Η αδυναμία της κυβέρνησης Σαμαρά να εκλέξει τον δικό της υποψήφιο (Σταύρο Δήμα) στην εκλογή προέδρου από τη Βουλή τον Δεκέμβριο του 2014, καθώς δεν συγκέντρωσε τις απαιτούμενες 180 ψήφους, οδήγησε στη διάλυση της Βουλής, σύμφωνα με το Σύνταγμα, και σε πρόωρες εκλογές

που πραγματοποιήθηκαν στις 25 Ιανουαρίου 2015.

2014: Υπόθεση «Noor 1»
Τον Ιούνιο του 2014, ύστερα από συνδυασμένη επιχείρηση του Λιμενικού Σώματος με την Ελληνική Αστυνομία και την Αμερικανική Δίωξη Ναρκωτικών (DEA), εντοπίστηκε και τέθηκε υπό παρακολούθηση το «Noor 1», το οποίο είχε καταπλεύσει στη προβλήτα της Νέας Βλύχας της Ελευσίνας ήδη από τις 7 Ιουνίου. Μετά από επιχείρηση τον διωκτικών αρχών εντοπίστηκαν 2,1 τόνοι ηρωίνης, υψηλής καθαρότητας, αξίας 200 εκατομμυρίων ευρώ, τα οποία φυλάσσονταν προσωρινά σε σπίτι στη Φιλοθέη και σε δύο αποθήκες στο Κορωπί με σκοπό να μεταφερθούν με φορτηγά αυτοκίνητα στην Ευρώπη και συγκεκριμένα στο Βέλγιο. Κατά τη διάρκεια των δύο επιχειρήσεων συνελήφθησαν 35 άτομα.
Μετά από απειλές, αναβολές, καθυστερήσεις, παραιτήσεις δικαστικών, θανάτους μαρτύρων, δολοφονίες εμπλεκομένων προσώπων, πρωτοβάθμιες φυλακίσεις, δευτεροβάθμιες αθωώσεις, πολύ χρήμα να χορεύει γύρω - γύρω, η υπόθεση δεν έχει κλείσει οριστικά...!...

2015 26 Ιανουαρίου - 2015 27 Αυγούστου: Κυβέρνηση συνεργασίας (ΣΥΡΙΖΑ, ΑΝΕΛ). Πρωθυπουργός Αλέξης Τσίπρας.
Ο Αλέξης Τσίπρας, την ημέρα που κέρδισε τις εκλογές δήλωσε ότι: «Η ετυμηγορία του ελληνικού λαού ακυρώνει τη λιτότητα, η ετυμηγορία του ελληνικού λαού ακυρώνει με έναν τρόπο αδιαμφισβήτητο τα μνημόνια της καταστροφής» αλλά ότι αυτό θα γίνει «χωρίς ρήξη με τους εταίρους αλλά και χωρίς συνέχιση της υποτέλειας», αλλά και ότι «η τρόικα τελείωσε, τα μνημόνια τελείωσαν». Σημαντικά πρόσωπα της κυβέρνησης: Αντιπρόεδρος της Κυβέρνησης - Γιάννης Δραγασάκης, Αναπληρωτής Υπουργός Διοικητικής Μεταρρύθμισης - Γιώργος Κατρούγκαλος, Υπουργός Οικονομίας, Υποδομών, Ναυτιλίας και Τουρισμού - Γιώργος Σταθάκης, Υπουργός Εθνικής Άμυνας - Πάνος Καμμένος, Υπουργός Εξωτερικών - Νίκος Κοτζιάς, Υπουργός Οικονομικών - Γιάνης Βαρουφάκης.
Υπήρξε η πιο προδοτική και πιο καταστροφική κυβέρνηση από την επανάσταση του 1821.
Γιατί προκύρηξε δημοψήφισμα, το διενήργησε και άλλαξε το αποτέλεσμα, επέβαλλε τους όρους των δανειστών (τρίτο μνημόνιο) και οδήγησε ένα ολόκληρο λαό στην κατήφεια, την ανυποληψία και την κατάθλιψη, υποδουλώνοντας ουσιαστικά τρεις γενιές στη μέγγενη του χρέους.

2015 5 Ιουλίου: Δημοψήφισμα.
Το ερώτημα ήταν αν θα πρέπει να γίνει αποδεκτό το σχέδιο συμφωνίας των τριών θεσμών, της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, που προτάθηκε στην Ελλάδα στις 25 Ιουνίου. Το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος ήταν η απόρριψη του προτεινόμενου σχεδίου συμφωνίας σε ποσοστό 61,31%.
Το ΚΚΕ, υπέδειξε στα μέλη και φίλους του να ρίξουν στη κάλπη ένα διαφορετικό κείμενο, ουσιαστικά ανεβάζοντας το ποσοστό των ακύρων ψηφοδελτίων και στερώντας ένα μεγαλύτερο ποσοστό από το ΟΧΙ.
Τις ημέρες πριν το δημοψήφισμα η Ευρωπαϊκή Ένωση σε συνεργασία με την κυβέρνηση έκλεισε τις τράπεζες για να εκβιάσει το δημοψήφισμα υπέρ του ΝΑΙ.
Από την ημέρα της ανακοίνωσης του Δημοψηφίσματος μέχρι και την ημέρα της διεξαγωγής του, πραγματοποιήθηκαν πολλές συγκεντρώσεις από ομάδες υποστηρικτών του ΟΧΙ, με αποκορύφωμα τη μαζική συγκέντρωση/συναυλία του ΟΧΙ στην Πλατεία Συντάγματος στις 3 Ιουλίου 2015.
Αμέσως μετά το δημοψήφισμα, ο πρωθυπουργός Αλέξης Τσίπρας σε συνάντηση του με τον πρόεδρο της Δημοκρατίας, Προκόπη Παυλόπουλο, ζήτησε τη σύγκληση του συμβουλίου των πολιτικών αρχηγών των κομμάτων την επόμενη ημέρα, για τη συνεννόηση ως προς την εθνική στρατηγική. Όπως αργότερα "μαρτύρησε" ο Μεϊμαράκης, συμφώνησαν όλοι, να αγνοήσουν την λαϊκή ετυμηγορία και να προδώσουν βάναυσα τον ελληνικό λαό.
Μετά την επίσημη πρώτη παρουσίαση της πρόγνωσης του τελικού αποτελέσματος, ο πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας και πρώην πρωθυπουργός, Αντώνης Σαμαράς, ανακοίνωσε την παραίτηση του

από πρόεδρος του κόμματος παραχωρώντας την προεδρία στον Ευάγγελο Μεϊμαράκη ως μεταβατικό πρόεδρο. Κατά τις πρώτες πρωινές ώρες της επόμενης ημέρας, ο Γιάνης Βαρουφάκης κατέθεσε την παραίτηση του από υπουργός οικονομικών μετά από συνάντηση με τον πρωθυπουργό.
Η Καγκελάριος της Γερμανίας Άγγελα Μέρκελ δήλωσε ότι το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος ήταν απογοητευτικό καθώς ο ελληνικός λαός δε δέχτηκε να συμπορευτεί με την υπόλοιπη Ευρώπη. Ο Υπουργός Οικονομικών Βόλφγκανγκ Σόιμπλε δήλωσε ότι είναι επιλογή των Ελλήνων να μη θέλουν να συνεχίσουν εντός Ευρωζώνης. Ο Αντικαγκελάριος Σίγκμαρ Γκάμπριελ είπε πως θα προσπαθήσει να βρεθεί λύση έστω και την τελευταία στιγμή. Ο Πρωθυπουργός της Ιταλίας Ματέο Ρέντσι ζήτησε από τη Γερμανία να γίνει πιο διαλλακτική όσον αφορά το ελληνικό χρέος. Ο Πρόεδρος της Γαλλίας Φρανσουά Ολάντ εξέφρασε λύπη για το αποτέλεσμα και κάλεσε την Αθήνα να επιστρέψει στις διαπραγματεύσεις με νέες προτάσεις.
Οι πρόεδροι της Αργεντινής, Κούβας, Βενεζουέλας, και Βολιβίας συνεχάρησαν την ελληνική κυβέρνηση για το αποτέλεσμα του ΟΧΙ στο δημοψήφισμα, ενώ υπήρξε και επιστολή του Φιντέλ Κάστρο προς τον Αλέξη Τσίπρα. Ο Πρόεδρος της Ρωσίας Βλαντίμιρ Πούτιν συνεχάρη τον ελληνικό λαό για τη στάση υπευθυνότητας που κράτησε. Ο Πρωθυπουργός της Κίνας Λι Κετσιάνγκ συνεχάρη τηλεφωνικώς τον Αλέξη Τσίπρα και κάλεσε την Ελλάδα να εκμεταλλευθεί την περίσταση και να δεχτεί τη χείρα βοηθείας που της τείνει η Κίνα. Ο Υπουργός Οικονομικών Λου Τζίπινγκ δήλωσε ότι η Ελλάδα κράτησε πολύ υπεύθυνη στάση στις πιο δύσκολες ώρες.
Λίγες μέρες αργότερα, σε κάτι που χαρακτηρίστηκε «κωλοτούμπα», η τότε κυβέρνηση της Ελλάδας συμφώνησε με τους δανειστές για ένα τρίτο πακέτο βοήθειας. Οι αντιδράσεις τόσο εντός ελληνικού κοινοβουλίου όσο και στον ελληνικό λαό ήταν κατά πλειοψηφία αρνητικές.

2015 13 Ιουλίου: Σύνοδος κορυφής των ηγετών της ευρωζώνης.
Ο πρωθυπουργός Αλέξης Τσίπρας, κατέληξε σε συμφωνία με τους δανειστές για ένα νέο πρόγραμμα. Η Ελλάδα θα ελάμβανε δάνειο ύψους 86 δισ. Ευρώ, το οποίο επρόκειτο να παραδοθεί σταδιακά από τον Αύγουστο του 2015 έως τον Ιούνιο του 2018. Τρίτο μνημόνιο και με αγγλικό δίκαιο!
Στις 14 Αυγούστου 2015, μετά από μια ολονύχτια διαμάχη, το Ελληνικό κοινοβούλιο υπερψήφισε τη νέα δανειακή σύμβαση με 222 ΝΑΙ, 64 ΟΧΙ και 11 ΠΑΡΩΝ, παρότι 43 βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ ψήφισαν κατά της συμφωνίας. Έτσι, η κυβέρνηση αναγκάστηκε να στηριχθεί από τη Νέα Δημοκρατία, το Ποτάμι και το ΠΑΣΟΚ. Μετά την απόφαση του Κοινοβουλίου, η Ευρωομάδα εξέφρασε την ικανοποίησή της για τη συμφωνία μεταξύ της Ελλάδας και των δανειστών της και ξεκίνησε την έναρξη των εθνικών διαδικασιών που απαιτούνταν για την έγκριση του νέου προγράμματος από τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Σταθερότητας. Αυτές οι εθνικές διαδικασίες ολοκληρώθηκαν μέχρι τις 19 Αυγούστου 2015. Το τρίτο μνημόνιο τέθηκε σε ισχύ από τις 20 Αυγούστου 2015 όπου η Ελλάδα έλαβε την πρώτη εκταμίευση της αρχικής δόσης των 26 δισ. ευρώ. Μια πρώτη επιμέρους δόση ύψους 10 δισ. ευρώ διατέθηκε, αλλά σε ένα διαχωρισμένο λογαριασμό στον EMS, που προορίζονταν για σκοπούς ανακεφαλαιοποίησης των τραπεζών.

2015 21 Σεπτεμβρίου – 2019 8 Ιουλίου: Κυβέρνηση συνεργασίας (ΣΥΡΙΖΑ, ΑΝΕΛ).
Πρωθυπουργός Αλέξης Τσίπρας.
Το ότι κέρδισε τις εκλογές ο Τσίπρας μετά την κωλοτούμπα του δημοψηφίσματος, οφείλεται μάλλον στο ότι ο ελληνικός λαός δεν πρόλαβε να καταλάβει την ψήφιση του τρίτου μνημονίου. Επίσης λόγω της φοβερής προπαγάνδας των ΜΜΕ. Χωρίς να αποκλείονται οι λαθροχειρίες στα αποτελέσματα που πάντα γίνονται από τις ιδιωτικές εταιρείες καταμέτρησης των ψήφων.
Τον Ιούλιο του 2018 ξέσπασε η πυρκαγιά στο Μάτι της Αττικής που στοίχισε την ζωή σε 102 ανθρώπους.
Τον Αύγουστο του 2018 υπογράφηκε, εν μέσω αντιδράσεων από μερίδα της ελληνικής κοινής γνώμης, η Συμφωνία των Πρεσπών, που τερμάτιζε τη χρόνια διένεξη για το Μακεδονικό ονοματολογικό ζήτημα, και ονομάτιζε τη Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας

(Π.Γ.Δ.Μ.), Βόρεια Μακεδονία. Άλλη μια προδοσία του Τσίπρα με τον Κοτζιά.
Ο Πάνος Καμένος και το κόμμα του διαφώνησαν και αποχώρησαν, αλλά στηρίχθηκε από το Ποτάμι και άλλους βουλευτές.
2015 14 Δεκεμβρίου, η Fraport Greece, το Ταμείο Αξιοποίησης Ιδιωτικής Περιουσίας του Δημοσίου (ΤΑΙΠΕΔ) και το ελληνικό Δημόσιο υπέγραψαν συμβάσεις παραχώρησης, 40-ετούς διάρκειας, για τη λειτουργία, τη διαχείριση, την ανάπτυξη και τη συντήρηση των 14 περιφερειακών αεροδρομίων στην Ελλάδα.
2015 Ο Τσίπρας σε μια αποστροφή του λόγου του είπε: “Γιατί η θάλασσα έχει σύνορα και δεν το ξέραμε;”. Τότε κύματα μεταναστών από την Τουρκία γέμισαν τα νησιά και εφαρμόστηκε ο θεσμός του “hot spot”.
2016 Ιανουάριος: Ιδιωτικοποιήθηκε ο ΟΛΠ ως μνημονιακή υποχρέωση.
2016 Φεβρουάριος: Οι αγρότες πραγματοποίησαν μεγάλες διαδηλώσεις και αποκλεισμούς στους δρόμους διαμαρτυρόμενοι για την αύξηση των φόρων και των εισφορών.
2016 Μάιος: Ψηφίζεται ο νόμος για την αναμόρφωση του ασφαλιστικού συστήματος, «Νόμος Κατρούγκαλου»
2016 Δεκέμβριος: Ο πρωθυπουργός Αλέξης Τσίπρας υπογράφει το άρθρο 927 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, το οποίο αφορά τη διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης και τους ηλεκτρονικούς πλειστηριασμούς.
2017 Μάρτιος: Πραγματοποιήθηκε η πώληση του 50.1% των μετοχών της εταιρείας ΕΛΠΕ (Ελληνικά Πετρέλαια) στο ποσό των 600 εκατομμυρίων ευρώ, διατηρώντας έτσι τον έλεγχο του κράτους στην εταιρεία.
2017 Μάιος: Ψηφίστηκε ο ν. 4472/2017 , γνωστός και ως πολυνομοσχέδιο.
2017 Ιούνιος: Η Κυβέρνηση εισήγαγε ένα νέο πακέτο μέτρων λιτότητας, το οποίο προκάλεσε μεγάλες διαδηλώσεις και απεργίες στην Ελλάδα. Αυτά τα μέτρα περιλάμβαναν φορολογικές αυξήσεις και περικοπές στις συντάξεις, με σκοπό την επίτευξη των προϋπολογιστικών στόχων και την εξυγίανση των δημόσιων οικονομικών.
2017 Ιούλιος: Ολοκληρώθηκε η αναδιάρθρωση της ελληνικής τράπεζας ΕΘΝΙΚΗ με τη συμμετοχή του ESM.
2017 Σεπτέμβριος: Ιδιωτικοποιήθηκε πλήρως η ΤΡΑΙΝΟΣΕ ως μνημονιακή υποχρέωση. Ο οργανισμός πωλήθηκε έναντι 45 εκατομμυρίων ευρώ στην ιταλική εταιρεία "Ferrovie Dello Stato Italiane S.p.A.".
2017 Δεκέμβριος: Ιδιωτικοποιήθηκε ο ΟΛΘ ως μνημονιακή υποχρέωση. Το 67% των μετοχών αγόρασε η South Europe Gateway Thessaloniki (SEGT) Limited, έναντι 231,926 εκατ. ευρώ.
2018 Ιούνιος: Ολοκληρώθηκαν οι διαπραγματεύσεις για την αναζωογόνηση της πρώην ΔΕΗ και την πώληση του 51% των μετοχών της στην εταιρεία China State Grid.
2018 Σεπτέμβριος: Πέντε τηλεοπτικοί σταθμοί (Alpha, ΑΝΤ1, ΣΚΑΪ, Star και Epsilon) παίρνουν τελικά, άδειες λειτουργίας πανελλαδικής εμβέλειας. Οι άδειες έχουν ισχύ 10 ετών και το συνολικό τίμημα για κάθε αδειούχο είναι 35 εκατ. ευρώ πληρωτέα σε βάθος 10 χρόνων. (Το 2019 η εταιρεία «Alter Ego» Επιχείρηση Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης Α.Ε., ιδιοκτησίας Βαγγέλη Μαρινάκη, η οποία αγόρασε το Mega Channel απέκτησε την 6η άδεια).
2018 Αύγουστος: Πυρκαγιές στην Αττική προκάλεσαν μεγάλη καταστροφή και απώλεια ανθρωπιστικών ζωών. Η κυβέρνηση αντιμετώπισε κριτική για την ανταπόκρισή της στην κατάσταση.
2018 Νοέμβριος: Ιδιωτικοποιήθηκε ο ΔΕΣΦΑ ως μνημονιακή υποχρέωση. Το 66% της εταιρείας, αγόρασε η ευρωπαϊκή κοινοπραξία SENFLUGA Energy Holdings S.A., αντί του ποσού των 535 εκατομμυρίων ευρώ.
2018 Σεπτέμβριος: Ολοκληρώθηκαν επιτυχώς οι διαπραγματεύσεις για την επίλυση του ονοματολογικού ζητήματος με τη Βόρεια Μακεδονία, με τη Συμφωνία των Πρεσπών.
2018 Νοέμβριος: Ολοκληρώθηκε το πρώτο τμήμα του Μετρό Θεσσαλονίκης, ύστερα από 12 χρόνια.
2018 Δεκέμβριος: Ολοκληρώθηκε η πώληση του 100% των μετοχών της ΔΕΠΑ στην ισραηλινή

εταιρεία Energean Oil & Gas.
2019 Ιανουάριος: Τα Σκόπια και η Ελλάδα υπέγραψαν την συμφωνία των Πρεσπών, θέτοντας τέλος στον διακανονισμό για την ονομασία της ΠΓΔΜ.
2019 Μάρτιος: Καταργείται άρθρο του Ποινικού Κώδικα που επέβαλε ποινές σε αλλοδαπούς αλιείς που ψαρεύουν στα ελληνικά χωρικά ύδατα.
2019 Μάρτιος: Προχώρησε η διαδικασία ιδιωτικοποίησης τμήματος της Δημόσιας Επιχείρησης Ηλεκτρισμού (ΔΕΗ), με τη δημιουργία της εταιρείας ΔΕΔΔΗΕ (Διαχείριση Δικτύου Διανομής Ηλεκτρικής Ενέργειας), που αναλαμβάνει τη διαχείριση του δικτύου διανομής ηλεκτρικής ενέργειας.
2019 Μάιος: Με τον Νόμο 4611/2019 αποφασίστηκε η χορήγηση ετήσιου επιδόματος (εν είδη 13ης σύνταξης) σε όλους τους συνταξιούχους, ασφαλισμένους και μη. (η παροχή αυτή καταργήθηκε από την κυβέρνηση Μητσοτάκη).
2019 Ιούνιος: ψηφίζεται ο 4619/2019, γνωστός και ως ο νέος ποινικός κώδικας.

2017 - 21 Μαρτίου: Αθωώθηκαν οι 14 εμπλεκόμενοι δημόσιοι λειτουργοί ή ιδιώτες μη πολιτικά πρόσωπα, εμπλεκόμενοι στην υπόθεση "Μονής Βατοπεδίου" που αφορά μια σειρά ανταλλαγών ακινήτων, εκτάσεων και οικοπέδων, μεταξύ του Ελληνικού Δημοσίου και της Μονής Βατοπεδίου του Αγίου Όρους, με φερόμενο (κατά την κατηγορία) απώτερο σκοπό να περιέλθουν αυτά, μέσω της μονής, σε συγκεκριμένες υπεράκτιες εταιρείες.

2017: Το σκάνδαλο Siemens στην Ελλάδα είναι μια υπόθεση που αφορά σε ενδεχόμενο χρηματισμό Ελλήνων πολιτικών και στελεχών δημόσιων οργανισμών, όπως ο ΟΤΕ, από τη γερμανική εταιρεία Siemens, σχετιζόμενο με συμβάσεις προμήθειας υλικών, υπηρεσιών και συστημάτων στο Ελληνικό Δημόσιο. Η υπόθεση ερευνάται από το 2008, τόσο από την ελληνική Δικαιοσύνη, όσο και από μια εξεταστική επιτροπή του Ελληνικού Κοινοβουλίου, σε συνεργασία με τις γερμανικές δικαστικές αρχές του Μονάχου. Η δίκη για τα μαύρα ταμεία της Siemens ξεκίνησε στο Τριμελές Εφετείο Κακουργημάτων τον Φεβρουάριο του 2017, 11 χρόνια μετά την έναρξη της έρευνας στην Ελλάδα, με συνολικά 64 κατηγορούμενους, Έλληνες και Γερμανούς, μεταξύ των οποίων πρώην στελέχη της Siemens Ελλάδας, πρώην στελέχη της μητρικής εταιρίας αλλά και στελέχη του ΟΤΕ που φέρονται ως αποδέκτες μαύρου χρήματος.

2019 8 Ιουλίου - 2023 25 Μαΐου: Κυβέρνηση Νέας Δημοκρατίας. Πρωθυπουργός Κυριάκος Μητσοτάκης. Πρόκειται για τον γιο του πρώην πρωθυπουργού Κων. Μητσοτάκη, αδελφό της Ντόρας Μπακογιάννη πρώην υπουργού εξωτερικών.
Το μεγαλύτερο μέρος της τετραετούς διακυβέρνησης πέρασε μέσα σε μέτρα που θεσπίζονταν για την αντιμετώπιση της "πανδημίας" covid19.
Διατήρησε τη συμφωνία των Πρεπών, παρά την αντίθετη διακήρυξη.
Επεξέτεινε τον "φράχτη" στα ελληνοτουρκικά σύνορα. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα ν' αυξηθούν οι ροές μεταναστών στα νησιά όπου δημιουργήθηκε σοβαρότατο πρόβλημα.
Υπέγραψε ελληνοαιγυπτιακό σύμφωνο συνεργασίας και καθόρισε ΑΟΖ σε βάρος της Ελλάδος, όπως είχε κάνει και με την Ιταλία.
Η κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου δεν έμεινε άνευ κριτικής από την αντιπολίτευση, από μέρος του Τύπου και των ΑΕΙ.
Λίστα Πέτσα: Είναι το μοίρασμα 20 εκατομμυρίων για διαφημιστική καμπάνια κατά 99% στον συμπολιτευόμενο τύπο και ΜΜΕ.
Νοέμβριο του 2019 ανακοινώνεται το τουρκολυβικό μνημόνιο. Η κυβέρνηση έμεινε άπραγη.
Γενικά οι σχέσεις με τη γείτονα χώρα παίρνουν άσχημη τροπή από τη επεκτατική διάθεση της Τουρκίας και την απροθυμία της ελληνικής κυβέρνησης να αντιδράσει.
Εξωφρενική είναι η στάση Ελλήνων διανοουμένων με προμετωπίδα το Ελληνικό Ίδρυμα Ευρωπαϊκής & Εξωτερικής Πολιτικής (ΕΛΙΑΜΕΠ έτος ίδρυσης 1988) που σαν 5η φάλαγγα στηρίζει τις τουρκικές θέσεις στην ελληνοτουρκική διαμάχη για την ΑΟΖ στο Αιγαίο.

Χαρακτηριστικό της διακυβέρνησης Μητσοτάκη είναι οι ιδιωτικοποιήσεις σχεδόν στα πάντα, η ανεξέλεγτη άνοδος των τιμών, η δυσκολία των λαϊκών στρωμάτων να επιβιώσουν.
Η κυβέρνηση προχώρησε σε ιδιωτικοποίηση της κυρίας αρχής παροχής ηλεκτρισμού της χώρας, του ΔΕΔΔΗΕ, ενώ ανακοινώθηκε και ένα πρόγραμμα μεταρρυθμίσεων για τη ΔΕΗ που περιλαμβάνει: την απολιγνιτοποίηση με απόσυρση 14 λιγνιτικών μονάδων μέχρι το 2023, τη μείωση του προσωπικού κατά περίπου 4.000 - 5.000 άτομα, τη μετάβαση σε καθαρότερες μορφές ενέργειας, την ανάπτυξη νέας εμπορικής και τιμολογιακής πολιτικής, τον διακανονισμό των ληξιπρόθεσμων οφειλών. Η Ελλάδα γέμισε αναεμογεννήτριες και φωτοβολταϊκά που όμως δεν αποδίδουν την διαφημιζόμενη ενέργεια με αποτέλεσμα να παράγεται ηλεκτρισμός από το πανάκριβο φυσικό αέριο και να εκτοξεύονται οι λογαριασμοί των καταναλωτών.
Στις 28 Σεπτεμβρίου 2021 υπογράφτηκε αμυντική συμφωνία με τη Γαλλία.
Στις 14 Οκτωβρίου 2021 στην Ουάσιγκτον ο ΥΠΕΞ Νίκος Δένδιας με τον ομότιμο του Μπλίνκεν υπέγραψε συμφωνία με τις ΗΠΑ για τη λειτουργία τεσσάρων βάσεων με ρήτρα αμοιβαίας αμυντικής συνεργασίας.
Η τετραετία αυτή χαρακτηρίζεται και από την εσκεμένη παραπληροφόρηση των πολιτών από τα ΜΜΕ, την απόκρυψη σημαντικών ειδήσεων, την ενιαία γραμμή των ¨δυτικών" μέσων ενημέρωσης.

2020: Σκάνδαλο υποκλοπών. Το σκάνδαλο υποκλοπών επί κυβέρνησης Κυριάκου Μητσοτάκη, γνωστό και ως «Predatorgate», «ελληνικό Watergate», ή «ΕΥΠ GATE», αφορά την παρακολούθηση Ελλήνων δημοσιογράφων, πολιτικών, στρατιωτικών, επιχειρηματιών, δικαστικών και κρατικών λειτουργών κ.ά. μέσω του συστήματος της ΕΥΠ ή με τη χρήση του κατασκοπευτικού λογισμικού, Predator, από το 2020 και μετά.

2020: Η Πανδημία COVID-19. Προκλήθηκε από τον Κορονοϊό SARS-CoV-2, ο οποίος εξαπλώθηκε και στην Ελλάδα από τις 26 Φεβρουαρίου 2020 και έπειτα.
Πρόκειται για συντονισμένο παγκόσμιο πείραμα διασποράς φόβου λόγω πανδημίας, αλλά και κατασπατάληση πολλών δισεκατομμυρίων σε ανομολόγητους προορισμούς.
Ο υπουργός Οικονομικών Χρήστος Σταϊκούρας ανακοίνωσε ότι το τελικό συνολικό κόστος των μέτρων εκτιμήθηκε στα 24 δισεκατομμύρια ευρώ. Για μεγάλο χρονικό διάστημα είχε επιβληθεί στους πολίτες, περιορισμός κυκλοφορίας, υποχρεωτικά τεστ ή εμβόλια, κλείσιμο σχολείων και μάθημα μέσω ιντερνέτ, το σύστημα υγείας έφθασε στα όρια του και πολλά άλλα.

2021 - 9 Απριλίου: Δολοφονείται ο δημοσιογράφος Γιώργος Καραϊβάζ. Οι Δημοσιογράφοι Χωρίς Σύνορα σε έκθεσή τους αναφέρουν ότι ο Καραϊβάζ δολοφονήθηκε μετά από ρεπορτάζ για ομάδα εγκληματιών και αστυνομικών που φέρεται να εκβιάζουν νυχτερινά μαγαζιά για χρήματα σε αντάλλαγμα προστασίας.

2021 - 27 Αυγούστου: Απεβίωσε από ανακοπή καρδιάς ο Άκης Τσοχατζόπουλος. Μεγαλοστέλεχος του ΠΑΣΟΚ, διετέλεσε υπουργός εθνικής άμυνας, εσωτερικών, μεταφορών και επικοινωνιών, δημόσιας τάξης, εργασίας, προεδρίας της κυβέρνησης και παρά τω προθυπουργώ σε διάφορες κυβερνήσεις από το 1981 ως το 2004, ενώ έθεσε υποψηφιότητα για πρωθυπουργός το 1996. Στις 11 Απριλίου 2012, συνελήφθη με την κατηγορία της νομιμοποίησης εσόδων από παράνομη δραστηριότητα και στις 7 Οκτωβρίου 2013 καταδικάστηκε σε ποινή κάθειρξης 20 ετών, με την ποινή του να μειώνεται αργότερα σε 19 χρόνια. Στις 2 Ιουλίου 2018, αποφυλακίστηκε λόγω προβλημάτων υγείας. Μάλλον απετέλεσε τον αποδιοπομπαίο τράγο για μεγαλύτερα σκάνδαλα των κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ της εποχής εκείνης.

2022 - 24 Φεβρουαρίου: Εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία, αποκαλούμενη (κυρίως από την πλευρά της Ρωσίας) και ως Ειδική Στρατιωτική Επιχείρηση στην Ουκρανία.
Στην πραγματικότητα πρόκειται για δοκιμαστικό πόλεμο του ΝΑΤΟ με τη Ρωσία. Η απειλή χρήσης πυρηνικών, τον κρατά σε πλαίσια όχι καθολικά παγκόσμιας σύρραξης, αλλά πολύ κοντά σ' αυτό, με

μια Ουκρανία να έχει υποστεί φοβερή καταστροφή.
Η διαμάχη ξεκινά από το 2010 με τον πρόεδρο της Ουκρανίας Γιανουκόβιτς, περνά από τη σφαγή στην πλατεία Μεϊντάν του Κιέβου, τα αιματηρά επεισόδια στο κτήριο των συνδικάτων στην Οδησσό, την απαγόρευση της ρωσικής γλώσσας και πολλά άλλα. Η συνέντευξη του Β. Πούτιν στον Αμερικανό Κάρλσον είναι πολύ διαφωτιστική: Πούτιν: Συνέντευξη στον Tucker Carlson.1ο μέρος
Το θέμα είναι ότι η Ελληνική κυβέρνηση ταυτίστηκε με τις ΗΠΑ, ο πρωθυπουργός και άλλα μέλη της κυβέρνησης και πολιτικοί παράγοντες εξέφρασαν την άποψη: «Είμαστε σε πόλεμο με τη Ρωσία». Μεγάλο μέρος ελληνικού στρατιωτικού υλικού προωθήθηκε στην Ουκρανία. Μια πολιτική ηγεσία τραβά τη χώρα σε μπλεξίματα που θα της κοστίσουν ακριβά; Όπως ο Βενιζέλος στον Κριμαϊκό πόλεμο; Ποιος ξέρει...!...

Αναφορικά με τον ρωσοουκρανικό πόλεμο πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν και ότι:
5 Σεπτεμβρίου 2014 υπογράφεται η πρώτη συμφωνία του Μινσκ,
12 Φεβρουαρίου 2015 υπογράφεται η δεύτερη συμφωνία του Μινσκ, με εγγυήτριες τη Γαλλία και την Γερμανία. Η Ρωσία συμφωνούσε σε πολλά σημεία ώστε να αποφευχθεί ο πόλεμος. Αργότερα η Άνγκελα Μέρκελ ομολόγησε ότι με τις συμφωνίες του Μινσκ κορόιδεψαν τη Ρωσία ώστε να δώσουν χρόνο στην Ουκρανία να εξοπλιστεί για πόλεμο.
Απρίλιο του 2022 έγιναν συνομιλίες μεταξύ Ουκρανίας και Ρωσίας στην Κωνσταντινούπολη. Ο πρόεδρος Βλαντίμιρ Πούτιν έχει δηλώσει κατ' επανάληψη ότι η Ρωσία και η Ουκρανία βρέθηκαν πολύ κοντά στην επίτευξη συμφωνίας για τον τερματισμό των εχθροπραξιών στις συνομιλίες αυτές, αλλά η Ουκρανία υπαναχώρησε μόλις τα ρωσικά στρατεύματα αποχώρησαν από περιοχές κοντά στο Κίεβο. Αυτό έγινε με υπόδειξη του βρεττανού πρωθυπουργού.

2022 - Ιούλιος: Σκάνδαλο Κατάργκεϊτ.
Υπόθεση φερόμενης διαφθοράς μελών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, καθώς και υπαλλήλων των θεσμών και οργάνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, για λογαριασμό κυβερνητικών αξιωματούχων του Κατάρ και του Μαρόκου. Μετά από έρευνα της βελγικής ομοσπονδιακής αστυνομίας, συνελήφθησαν ως ύποπτοι για διαφθορά και ξέπλυμα μαύρου χρήματος, έξι άτομα, μεταξύ των οποίων δυο ευρωβουλευτές, η Εύα Καϊλή (ελληνίδα ανεξάρτητη ευρωβουλευτής που είχε εκλεγεί με το ΠΑΣΟΚ) και ο Αντόνιο Πάντσερι, ενώ κατασχέθηκαν συνολικά 1,5 εκατομμύρια ευρώ σε μετρητά. Μετά την έφοδο στο σπίτι της Καϊλή, στο οποίο βρέθηκαν 150.000 ευρώ, συνελήφθη και ο πατέρας της, την ώρα που προσπαθούσε να διαφύγει από τη χώρα, ενημερωμένος ήδη για τις εφόδους της Αστυνομίας. Οι αρχές κατέσχεσαν τη βαλίτσα του, στην οποία βρέθηκαν «πολλές εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ». Μετά την ολοκλήρωση των εφόδων στις Βρυξέλλες, η αστυνομία συνέλαβε την Εύα Καϊλή, τον Αντόνιο Πάντσερι, τον Φρανσίσκο Τζιόρτζι (σύντροφο της Καϊλή), τον Αλέξανδρο Καϊλή (πατέρα της Καϊλή), τον Λούκα Βισεντίνι, γενικό γραμματέα της Διεθνούς Συνομοσπονδίας Συνδικάτων και μια βοηθό της Ιταλίδας ευρωβουλευτή Αλεσάντρας Μορέτι.

2022 - Σεπτέμβριος: Σαμποτάζ στους αγωγούς φυσικού αερίου Nord Stream στη Βόρεια Θάλασσα. Και οι δύο αγωγοί ήταν ιδιοκτησία της Ρωσικής εταιρείας Gazprom και τροφοδοτούσαν με φυσικό αέριο την Βόρεια Ευρώπη, κυρίως όμως την Γερμανία. Ο πρόεδρος των ΗΠΑ, είχε προειδοποιήσει για το σαμποτάζ αυτό, του οποίου τελικά ανέλαβαν την ευθύνη οι Ουκρανοί. Πολλοί πιστεύουν ότι οι Ουκρανοί δεν είχαν τα μέσα για τέτοια δολιοφθορά και ότι πίσω κρύβονται οι ΗΠΑ και η Βρεττανία. Το αποτέλεσμα της παύσης της ροής του φθηνού ρωσικού αερίου στην Ευρώπη και η αντικατάσταση του με το πολλές φορές ακριβότερο LNG των ΗΠΑ, φέρνει σε δεινή θέση τους πληθυσμούς και τις οικονομίες των ευρωπαϊκών κρατών. Αργότερα τέλη του 2024 σταμάτησαν να λειτουργούν και οι αγωγοί μέσω Ουκρανίας, ενώ έγινε προσπάθεια σαμποτάζ και σε αγωγό μέσω Τουρκίας. Το γεγονός θυμίζει έντονα την ακύρωση του αγωγού Μπουργκάς – Αλεξανδρούπολη επί Κώστα Καραμανλή.

2023 28 Φεβρουαρίου: Σιδηροδρομικό δυστύχημα στα Τέμπη. Συνέβη κοντά στον οικισμό του

Ευαγγελισμού Λάρισας, όταν επιβατική αμαξοστοιχία της εταιρείας Hellenic Train συγκρούστηκε μετωπικά με εμπορική αμαξοστοιχία της ίδιας εταιρείας. Η σφοδρή σύγκρουση, ο εκτροχιασμός, η ανάφλεξη των συρμών και η επακόλουθη έκρηξη προκάλεσε τον θάνατο 57 ανθρώπων, συμπεριλαμβανομένων των δύο μηχανοδηγών. Οι τραυματίες ήταν τουλάχιστον 85. Πρόκειται για το πιο θανατηφόρο σιδηροδρομικό δυστύχημα που έχει συμβεί στην Ελλάδα.
Μετά το δυστύχημα σημειώθηκαν ολονυχτίες διαμαρτυρίες και συγκρούσεις με την αστυνομία σε όλη την Ελλάδα.
Ο υπουργός μεταφορών Κώστας Καραμανλής (όχι ο πρώην πρωθυπουργός) παραιτήθηκε, αναλαμβάνοντας την ευθύνη για το ατύχημα και για την αποτυχία του να φέρει τους ελληνικούς σιδηροδρόμους στα πρότυπα του 21ου αιώνα. Επανεξελέγη βουλευτής στις επόμενες εκλογές!..
Δυστυχώς δύο και πλέον χρόνια μετά, η δικαστική έρευνα δεν έχει καταλογίσει ευθύνες. Διαπιστώνονται, προσπάθεια συγκάλυψης των πραγματικών γεγονότων, προσπάθεια απόκρυψης ευθυνών και πράξεων. Έχει δημιουργηθεί σύλλογος των συγγενών των θυμάτων που με παρέμβαση στην Ευρωβουλή, κατηγόρησε ανοιχτά την ελληνική δικαιοσύνη. Παράλληλα με συλλογή υπογραφών και άλλες δράσεις προσπαθεί να κρατήσει το θέμα ανοιχτό ώστε να αποδοθούν οι ευθύνες και να τιμωρηθούν οι υπεύθυνοι.

2023 - 26 Ιουνίου: - ... : Κυβέρνηση Νέας Δημοκρατίας. Πρωθυπουργός Κυριάκος Μητσοτάκης.
Στις 7 Δεκεμβρίου 2023 ο Πρόεδρος της Τουρκίας Ερντογάν επισκέπτεται την Αθήνα. Πλήθος σχολιασμών από τα μέσα ενημέρωσης για τη δουλική υπόκλιση του Υπ.εξ. Γεραπετρίτη.
Στις 20 Δεκεμβρίου 2023 εκδίδεται το ΦΕΚ με τον ν.5078/2023 που μεταξύ άλλων προβλέπει ότι κάθε μετανάστης που διαμένει στη χώρα πάνω από τρία χρόνια δύναται να νομιμοποιηθεί και να λάβει άδεια εργασίας.
Στις 10 Μαΐου 2024 δημοσιεύεται το ΦΕΚ με τον νέο δικαστικό χάρτη που προβλέπει, μεταξύ άλλων, την κατάργηση των Ειρηνοδικείων.
Στις 30 Νοεμβρίου 2024 εγκαινιάστηκε το Μετρό Θεσσαλονίκης.

2023 - 7 Οκτωβρίου: Η Παλαιστινιακή οργάνωση Χαμάς εισέβαλε στο Ισραήλ προκαλώντας νεκρούς και συλλαμβάνοντας ομήρους. Αυτό έγινε αφορμή να εξαπολύσει το Ισραήλ πόλεμο καταστρέφοντας όλη τη λωρίδα της Γάζας και ωθώντας τον πληθυσμό προς τον νότο και σε μετανάστευση. Οι παλαιστίνιοι μετρούν πάνω από 40000 θύματα έως τις αρχές του 2025. Η σύρραξη επεκτάθηκε και στο Λίβανο και στη Συρία.

2024 - 22 ως 24 Οκτωβρίου: Συνάντηση των χωρών BRICS στο Καζάν της Ρωσίας.
Πρόκειται για μια προσπάθεια που ξεκίνησε το 2009 από τις Κίνα, Ρωσία, Ινδία, Βραζιλία, ενώ το 2010 εισχώρησε και η Νότιος Αφρική. Πρόκειται για μια συμμαχία που έχει στόχο να αντισταθεί στην παγκοσμιοποίηση υπό τις ΗΠΑ, και το έχει καταφέρει σε μεγάλο βαθμό. Επίσης στην παγκόσμια επικράτηση του πληθωριστικού δολαρίου που καταπίνει τις οικονομίες των πιο αδύνατων κρατών. Στην συνάντηση του Καζάν προσετέθησαν οι χώρες Αίγυπτος, Ιράν, Αιθιοπία, Σαουδική Αραβία, Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα. Ενώ λίγο αργότερα η Κούβα και η Ινδονησία. Έγινε πρόταση για την Βενεζουέλα, αλλά πρόβαλε βέτο η Βραζιλία. Οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ ανησυχούν σοβαρά για την θέληση πολλών χωρών να ενταχθούν στους BRICS.

2024 - Δεκέμβριος: Ανατρέπεται και φεύγει από τη χώρα ο πρόεδρος της Συρίας, Μπασάρ αλ Άσαντ. Ήταν πρόεδρος από το 2000 που διαδέχτηκε τον πατέρα του. Η Συρία απ΄το 2011, βρισκόταν σε εμφύλιο πόλεμο υποκινούμενο από το Ισραήλ, τις ΗΠΑ που είχαν στην κατοχή και εκμετάλλευση τους τα πετρέλαια και την Τουρκία που με πρόσχημα ότι κινδυνεύει από την έκρυθμη κατάσταση στη Συρία, είχε εισβάλει σε δύο επαρχίες. Την Συρία βοηθούσε η Ρωσία που διατηρούσε δύο στρατιωτικές βάσεις εκεί. Η ανατροπή του καθεστώτος έγινε με συντονισμένο τρόπο από τους τζιχαντιστές, ενώ εσέβαλαν στη Συρία το Ισραήλ, η Τουρκία και Κούρδοι με την προτροπή και επίβλεψη των ΗΠΑ. Οι Ρώσοι αναγκάζονται να φύγουν. Μάλλον πρόκειται για

αντιπερισπασμό του πολέμου στη Ουκρανία που κερδίζουν οι Ρώσοι. Δυστυχώς τα πράγματα βαίνουν όλο και χειρότερα.

2025 Γενάρης: Νέος πρόεδρος στις ΗΠΑ ο Ντόναλντ Τραμπ. Και νέος πρόεδρος στην Ελλάδα ο Κ. Τασούλας.

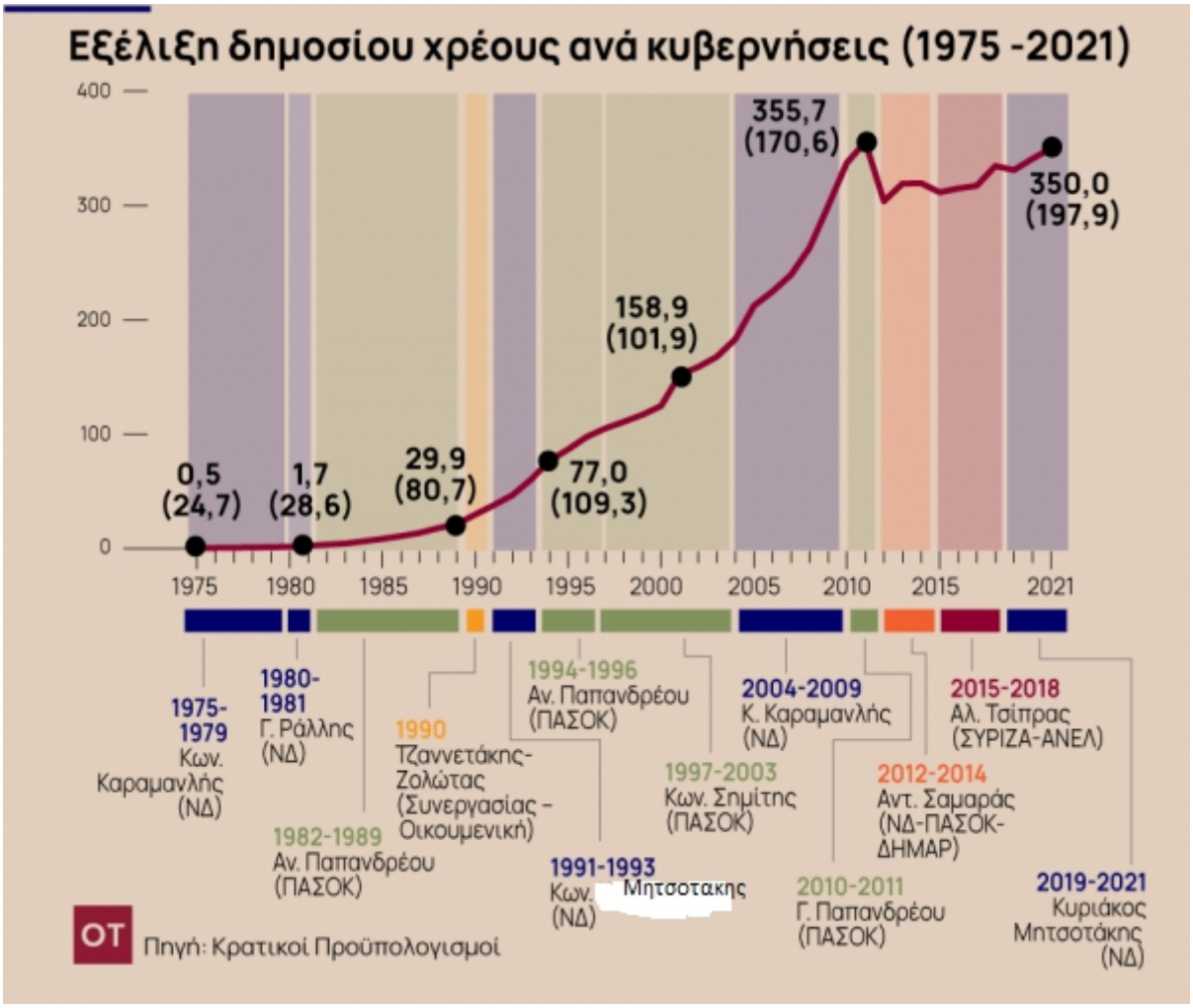

Ποιοι πρωθυπουργοί «φούσκωσαν» το χρέος στα 400 δισ. ευρώ!

Σε δις. ευρώ		% ΑΕΠ		Μεταβολή (δις. ευρώ)	Μεταβολή (% ΑΕΠ)	Πρωθυπουργοί
Από 1974	Στο 1981	Από 1974	Στο 1981			Κ. Καραμανλής – Γ. Ράλλης
0	2,4	0	34,5	2,4	34,5	
Από 1981	Στο 1989	Από 1981	Στο 1989			Α. Παπανδρέου
2,4	21,5	34,5	69,9	19,1	35,4	
Από 1989	Στο 1990	Από 1989	Στο 1990			Τζαννετάκης- Ζολώτας
21,5	29,9	66,9	80,7	8,4	13,8	
Από 1990	Στο 1993	Από 1990	Στο 1993			Κ. Μητσοτάκης
29,9	60,5	80,7	111,6	30,6	30,9	
Από 1993	Στο 1996	Από 1993	Στο 1996			Α. Παπανδρέου
60,5	97,8	111,6	112,2	37,3	0,6	
Από 1996	Στο 2003	Από 1996	Στο 2003			Κ. Σημίτης
97,8	167,8	112,2	97,4	70,0	-14,8	
Από 2003	Στο 2009	Από 2003	Στο 2009			Κ. Καραμανλής
167,8	299,7	97,4	129,8	131,9	32,4	
Από 2009	Στο 2011	Από 2009	Στο 2011			Γ. Παπανδρέου
299,7	355,7	129,8	170,6	56,0	40,8	
Από 2011	Στο 2014	Από 2011	Στο 2014			Α. Σαμαράς κλπ
355,7	319,6	170,6	179,7	-36,1*	9,1	
Από 2014	Στο 2018	Από 2014	Στο 2018			Α. Τσίπρας
319,6	334,7	179,7	186,2	15,5	6,5	
Από 2018	Στο 2021	Από 2018	Στο 2021			Κ. Μητσοτάκης
334,7	350,0	186,2	197,9	15,7	11,7	

*Η μείωση οφείλεται στο ποσό των 51,8 δις. ευρώ που διατέθηκε για τη μείωση τάχα του χρέους από το συνολικό ποσό των 140 δις. που εξασφαλίσθηκε από το «κούρεμα»! Δηλαδή, στην πραγματικότητα αυξήθηκε κατά 14,7 δις. ευρώ και χωρίς αυτό το «κούρεμα» το χρέος θα είχε διαμορφωθεί στα επίπεδα των 370 περίπου δις. ευρώ και σήμερα στα επίπεδα των 400 περίπου δις. ευρώ!!!

ΟΤ Πηγή: Επεξεργασία στοιχείων ΕΛΣΤΑΤ, Eurostat

[Το ελληνικό χρέος και η ιστορία του]

[Οι Πτωχεύσεις της Ελλάδας - Αφιέρωμα - Σαν Σήμερα .gr]

Ξενοκρατία:
Η Ελλάδα είναι μια ξενοκρατούμενη χώρα. Όπως φαίνεται από την παραπάνω περιληπτική ιστορία, η Ελλάδα ήταν και είναι, υποτελής στον ξένο παράγοντα, κύρια στους Εγγλέζους και τους Αμερικάνους. Σήμερα, υπό το προσωπείο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του ΝΑΤΟ.

Αποικία:
Η Ελλάδα είναι αποικία. Δεν μπορεί μία χώρα να θεωρείται ανεξάρτητη και κυρίαρχη όταν στο έδαφος της έχει ξένες βάσεις και στρατεύματα. Ωσαύτως όταν έχει ένα τεράστιο χρέος το οποίο οι διοικητικοί θεσμοί της εξυπηρετούν πρωτίστως, αδιαφορώντας για την ποιότητα ζωής του λαού. Ακόμη όταν δεν μπορεί να ασκήσει κυρίαρχη, νομική, οικονομική, νομισματική πολιτική. Η τράπεζα της Ελλάδος όπως και όλες οι άλλες, είναι ανώνυμες εταιρείες.

Προδοσία:
«Ο φιλήκοος των ξένων είναι προδότης.» Ιωάννης Καποδίστριας.
Όπως φαίνεται καθαρά από την συνοπτική και περιληπτική ιστορική αναφορά μας, η Ελλάδα διοικείται πάνω από δύο αιώνες από ξενόδουλους κυβερνήτες και από συμβούλους ξένων κυβερνήσεων. Είναι απόγονοι δωσιλόγων και μαυραγοριτών και έχουν στενούς δεσμούς με τον υπόκοσμο, το ξέπλυμα μαύρου χρήματος, την λαθρεμπορία αλκοόλ, ναρκωτικών ουσιών, τον τζόγο, την πορνεία και άλλα. Απόδειξη ότι, με στοιχεία της τραπέζης της Ελλάδος, οι καταθέσεις Ελλήνων στο εξωτερικό ξεπερνούν τον ετήσιο προϋπολογισμό της χώρας.
Αυτοί έχουν ακυρώσει την έρευνα ορυκτών πόρων από το 1945 και μετά, για την υπαγάγουν σε ιδιωτική – εταιρική εκμετάλλευση δικών τους ανθρώπων αργότερα και να παραδώσουν το μεγάλο μέρος τους σε ξένες εταιρείες (ExxonMobil, Chevron Corporation, Eldorado Gold Corporation, Pechiney SA και πολλές άλλες).
Η Ευρωπαϊκή Ένωση, αποδεικνύεται μια αμερικανογερμανική σύλληψη, που έχει σαν στόχο να

“μαντρώσει” τους λαούς της Ευρώπης σε ένα υπερεθνικό σχήμα που θα διαγράψει την ιστορία αιώνων και θα σκλαβοποιεί τους πληθυσμούς υπό την κυριαρχία, τώρα των νομισμάτων δολάριο, ευρώ, λίρα, αύριο σε κοινό ψηφιακό νόμισμα “δυτικής” έμπνευσης.
Η είσοδος της Ελλάδας στην Ε.Ε. συνοδεύτηκε από καταστροφή της γεωργίας, της κτηνοτροφίας, της αλιείας, της βιοτεχνίας, της βιομηχανίας και μας υπεδείχθει ότι ο τουρισμός θα είναι “η βαριά βιομηχανία μας”! Ήδη φαίνεται πόσο καταστροφικό είναι αυτό και στην κοινωνία μας και στην οικονομία μας και στην άμυνα της χώρας μας.

Το ΝΑΤΟ είναι μια αποικιοκρατικού τύπου “συμμαχία” με στόχο το “μάντρωμα” των λαών των χωρών που συμμετέχουν, με φόβητρο τον μπαμπούλα Ρωσία – Κίνα, την οικονομική απομύζηση τους από εταιρείες παραγωγής όπλων και οπλικών συστημάτων δυτικής παραγωγής, την εγκατάσταση ενός κοινωνικοπολιτικού συστήματος σαν αυτό που περιγράφει στο “1984” ο Τζορτζ Όργουελ.

Το ελληνικό πολιτικό σύστημα, συστηματικά με υπόδειξη των ξένων επικυρίαρχων, εξόντωσε, εκτόπισε, οδήγησε σε μετανάστευση τα καλύτερα μυαλά, τα πιο αξιόλογα ταλέντα, τους πιο επαναστατικούς χαρακτήρες που γεννήθηκαν σ' αυτόν τον τόπο.

Το ελληνικό πολιτικό σύστημα, συστηματικά με υπόδειξη των ξένων επικυρίαρχων, επιχειρεί νόθευση της ελληνικής ιστορίας, λήθη των πραγματικών γεγονότων, ακύρωση της εθνικής μας υπερηφάνειας.

Το ελληνικό πολιτικό σύστημα, συστηματικά με υπόδειξη των ξένων επικυρίαρχων, επιχειρεί νόθευση πληθυσμού με ενέσεις αλλοδαπών, αλλοίωση της εθνικής ταυτότητας, συνείδησης, επιδιώξεων. Τελικά την παράδοση της χώρας σε ξένα συμφέροντα.

Το ελληνικό πολιτικό σύστημα, συστηματικά με υπόδειξη των ξένων επικυρίαρχων, πραγματοποιεί πλειστηριασμούς, πτωχεύσεις πολιτών και εταιρειών, διογκώνει με δανεια το δημόσιο χρέος. Με σύνθημα την ιδιωτικοποίηση, ξεπουλά τα πάντα σε επικυρίαρχους και ημετέρους.

Η υλική και πνευματική φτωχοποίηση του Λαού μας είναι μια ευδιάκριτη πραγματικότητα.

Δυστυχώς η Ορθόδοξη Ελληνική Εκκλησία έχει γίνει δεκανίκι του πολιτικού συστήματος και έχει απομακρυνθεί από ό,τι ευαγγελίζεται ο Χριστιανισμός.

Διαφθορά:
Δυστυχώς ο Ελληνικός Λαός είναι διεφθαρμένος σε μεγάλο βαθμό, μιμούμενος την διαφθορά των ηγεσιών του. Η ανάκαμψη του, προϋποθέτει να ξαναβρεί τις αξίες: Φιλοπατρία, αίσθημα Αλληλεγγύης, Δημοκρατική συνείδηση, Φιλελευθερία, Υπερηφάνεια γι αυτό που ήταν, είναι, και μπορεί να γίνει.

Ραγιαδισμός:
Εδώ βρίσκεται η ουσία του συλλογικού τραύματος του Ελληνικού Λαού. Τον έχουν πείσει ότι δεν είναι ικανός να κάνει ό,τι οι πρόγονοι του, ότι είναι άνθρωπος δεύτερης κατηγορίας, ότι η βόλεψη, το ρουσφέτι, το σκύψιμο στους “από πάνω”, η φιλοχρηματία, είναι ο μοναδικός τρόπος επιβίωσης. Έτσι ζει μια ζωή χωρίς σκέψη, χωρίς στοχασμό, χωρίς ενσυναίσθηση αρετών και συνανθρώπων, χωρίς συζήτηση με στόχο τη συνεννόηση και τη συμφωνία, τη συναπόφαση, την αναζήτηση της αλήθειας.

Δείτε την παράσταση “Το μεγάλο μας Τσίρκο” των, Ιάκωβου Καμπανέλλη – Σταύρου Ξαρχάκου.

Στο link ένα ηχητικό της πρώτης παράστασης του 1973 από το θίασο της Τζένης Καρέζη.
Το μεγάλο μας τσίρκο (ολόκληρο!!) - YouTube

«Λαέ μη σφίξεις άλλο το ζωνάρι,
μην έχεις πια την πείνα για καμάρι.
Οι αγώνες πούχεις κάνει δεν φελάνε
το αίμα το χυμένο αν δεν ξοφλάνε.
Λαέ μη σφίξεις άλλο το ζωνάρι,
η πείνα, το καμάρι είναι του κιοτή,
του σκλάβου που του μέλλει να θαφτεί.»

ISBN: 978-618-00-5719-5